

RAAD VOOR BETWISTINGEN INZAKE
STUDIEVOORTGANGSBESLISSINGEN

UITSPRAKEN WERKJAAR 2020
STUDIEBETWISTINGEN DEEL 6

Inhoud

Zitting van 23 november 2020

rolnummer 2020/734

rolnummer 2020/744

rolnummer 2020/745

rolnummer 2020/746

rolnummer 2020/751

rolnummer 2020/753

rolnummer 2020/760

rolnummer 2020/767

Zitting van 27 november 2020

rolnummer 2020/739

rolnummer 2020/749

rolnummer 2020/762

rolnummer 2020/765

rolnummer 2020/775

rolnummer 2020/779

Zitting van 27 november 2020 (2)

rolnummer 2020/736

rolnummer 2020/737

rolnummer 2020/740

rolnummer 2020/742

rolnummer 2020/748

rolnummer 2020/755

rolnummer 2020/758

rolnummer 2020/759

rolnummer 2020/761

rolnummer 2020/764

[**Zitting van 4 december 2020**](#)

rolnummer 2020/771

rolnummer 2020/772

rolnummer 2020/787

[**Zitting van 7 december 2020**](#)

rolnummer 2020/769

rolnummer 2020/770

rolnummer 2020/774

rolnummer 2020/786

rolnummer 2020/793

[**Zitting van 14 december 2020**](#)

rolnummer 2020/819

rolnummer 2020/823

rolnummer 2020/830

Zitting van 23 november 2020

Arrest nr. 6.093 van 23 november 2020 in de zaak 2020/734

In zake: Julie MAES
Woonplaats kiezend te 3582 Koersel
Linkestraat 58

Tegen: ARTESIS PLANTIJN HOGESCHOOL
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Wim Van Caeneghem
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Vrijheidstraat 32, bus 16
Bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 20 oktober 2020, strekt tot nietigverklaring van de studievoortgangsbeslissing van 9 september 2020 waarbij aan de verzoekende partij een score van 7 op 20 werd toegekend voor het opleidingsonderdeel “Simultaan gesprekstolken” en een score van 8/20 werd toegekend voor het opleidingsonderdeel “Simultaan gebarentaaltonken” en de beslissing van de interne beroepscommissie van 29 september 2020 waarbij het intern beroep van verzoekende partij ontvankelijk en ongegrond werd verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend. Verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

Naar aanleiding van een vraag van de Raad inzake de ontvankelijkheid diende verwerende partij een “aanvullende nota” in. Verzoekende partij diende een standpunt via e-mail in.

De partijen zijn door de voorzitter van de IIIe kamer te haren huize bijeen geroepen voor een virtuele terechting via Teams, op 16 november 2020, om 9.30 uur.

Kamervoorzitter Elsbeth Loncke heeft verslag uitgebracht.

Verzoekende partij, advocaat Stevie Van Houdenrogge en mevrouw Livia Moreau, die verschijnen voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Naar aanleiding van bijkomende vragen van de Raad diende verwerende partij daarna een “tweede aanvullende nota” in. Verzoekende partij diende een “wederantwoord aanvullende nota” in.

De partijen zijn door de voorzitter van de IIIe kamer te haren huize bijeen geroepen voor een bijkomende virtuele terechting via Teams, op 23 november 2020, om 11.30 uur.

Kamervoorzitter Elsbeth Loncke heeft verslag uitgebracht.

Verzoekende partij, advocaat Stevie Van Houdenrogge en mevrouw Livia Moreau, die verschijnen voor de verwerende partij, zijn gehoord.

III. Feiten

Verzoekende partij is in het academiejaar 2019-2020 ingeschreven in de opleiding “Graduaat tolk Vlaamse Gebarentaal”.

Voor het opleidingsonderdeel “Simultaan gesprekstolken” bekomt verzoekende partij een examencijfer van 7/20 en voor het opleidingsonderdeel “Simultaan gebarentaaltolken” bekomt zij een examencijfer van 8/20.

Verzoekende partij stelde op datum van 14 september 2020 een intern beroep in bij de interne beroepscommissie van de onderwijsinstelling.

Bij beslissing van de interne beroepscommissie op datum van 29 september 2020 werd het intern beroep ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

De interne beroepscommissie stelde dat ze in eerste instantie wenst te antwoorden op de betwisting van het examenresultaat van het opleidingsonderdeel “Simultaan gebarentaaltolken”. De studente stelt in eerste instantie dat de leerinhoud gestipuleerd in de ECTS-fiche overlapt met haar stage, waarvoor ze 16/20 behaalde. De inhoud van een leerdoel zou eveneens tijdens de stage ingeoefend zijn.

Bij het opleidingsonderdeel “Simultaan gebarentaaltolken” wordt ingezet op DLR 8. Voor de verwerving van de credits voor dit opleidingsonderdeel, dient de studente bijgevolg aan te tonen dat zij de vaardigheid van het simultaan gebarentolken verworven heeft. Deze vaardigheid wordt aan de hand van een vaardigheidstoets simulatie getoetst en beoordeeld. Bij het opleidingsonderdeel “Werkplekleren 4” daarentegen (de ‘stage’ waarnaar studente verwijst) wordt ingezet op DLR 12. Voor de verwerving van de credits voor dit opleidingsonderdeel dient de studente aan te tonen dat zij op een adequate wijze kan functioneren en presteren in een professionele setting. Het gaat hierbij veeleer om correcte communicatie, oplossingsgericht denken, reflecteren op eigen functioneren, zelfstandig handelen enz. Er wordt binnen het opleidingsonderdeel “Werkplekleren 4” inderdaad ingezet op de integratie van verworven kennis en vaardigheden uit het opleidingsonderdeel “Simultaan gebarentaaltolken” aan de hand van een leerdoel, maar dit is slechts één van de 18 vooropgestelde leerdoelen ter verwerving van de credits voor het opleidingsonderdeel “Werkplekleren 4”. De toetsing en beoordeling van dit opleidingsonderdeel gebeurt aan de hand van een reflectieopdracht, niet aan de hand van een vaardigheidstoets. Men kan bijgevolg stellen dat de evaluatie van het opleidingsonderdeel “Simultaan gebarentaaltolken” en het opleidingsonderdeel “Werkplekleren 4” op zeer weinig vlakken overeen komt en niet met elkaar kan worden vergeleken.

De studente stelt verder dat voor het vak “Simultaan gebarentaaltolken” enkel op het eind van het jaar een examen werd afgenomen. Dit is een momentopname, terwijl ze doorheen het jaar zou hebben aangetoond wel heel wat competenties onder de knie te hebben (o.a. tijdens de laatste les). De beroepsinstantie stelt dat de studente haar argument zelf weerlegt door in haar argumentatie gebruik te maken van een momentopname, met name de feedback van een laatste oefening, die ook enkel daarover gaat. De ECTS-fiche van dit opleidingsonderdeel stipuleert duidelijk de toetsvorm; de studente wist dus op voorhand dat dit het moment van de waarheid was. Presteren onder druk of in een onbekende setting bleek ook één van de werkpunten van de studente te zijn. Beide aspecten zijn immers eigen aan het beroep van tolk.

Het OLR 08 van het opleidingsonderdeel “Simultaan gebarentaaltolken” is volgens de studente identiek aan dat van “Simultaan Stemtolken”. Voor dit laatste opleidingsonderdeel was ze reeds in de eerste zittijd geslaagd, waaruit zou blijken dat de nodige competenties al verworven zijn. Volgens de beroepsinstantie wordt echter onder OLR 8 in beide

opleidingsonderdelen een ander *leerdoel* gestipuleerd. De studente was nipt geslaagd met een score van 11/20, bovendien vraagt tolken in één richting andere competenties dan het gesprekstolken, o.a. in switchen van modaliteit. De OLR zijn de overkoepelende, te verwerven competenties en bijgevolg minimumeisen voor wie afstudeert. Onder de 12 OLR worden per opleidingsonderdeel echter verschillende leerdoelen geformuleerd, en daar verschillen de opleidingsonderdelen van elkaar. De leerdoelen van bovengenoemde opleidingsonderdelen vallen dan ook onder dezelfde OLR 08, maar zijn niet identiek. Voor het opleidingsonderdeel “Simultaan gebarentaaltolken” dient de studente aan te tonen dat zij simultaan kan tolken van het gesproken Nederlands naar de gesproken Vlaamse gebarentaal. Voor het opleidingsonderdeel “Simultaan Stemtolken” dient de student net het omgekeerde aan te tonen: de simultane tolking van de gesproken Vlaamse gebarentaal naar het gesproken Nederlands. De leerdoelen van beide opleidingsonderdelen kunnen bijgevolg niet met elkaar vergeleken of gelijkgesteld worden.

De studente verwijst verder ook naar de algemene feedback van de formatieve tussentijdse test, naar de feedback na het examen in de eerste zittijd, naar de feedback van het examen “Simultaan stemtolken” en naar haar stageverslag 2. De studente besluit dat hieruit zou blijken dat haar belangrijkste werk punt van de tussentijdse formatieve test intussen weggewerkt is. Hieruit blijkt volgens de beroepsinstantie inderdaad dat de student het leerproces bewust is aangegaan, maar dit impliceert niet dat de studente de competentie behaald heeft. Deze feedback en evaluatiecitataten gaan niet in op de competenties die nodig zijn voor het verwerven van de credits voor het opleidingsonderdeel “Simultaan gebarentaaltolken”. Daarnaast dient een lector zich bij de evaluatie van het te behalen leerdoel niet te weerhouden van het formuleren van positieve feedback, zelfs al slaagt de student uiteindelijk niet voor dit opleidingsonderdeel. De lectoren doen uitspraak over het al dan niet behalen van het leerdoel dat gekoppeld is het opleidingsonderdeel “Simultaan gebarentaaltolken”. Zij doen dit op een objectieve wijze, gebaseerd op een vaardigheidstoets simulatie, dewelke een momentopname is en op dat moment niet gekoppeld is aan de formatieve feedback die de student tussentijds krijgt. Formatieve feedback is geenszins een eindevaluatie *an sich*, maar dient ter ondersteuning van de student.

De studente herhaalt in haar verzoekschrift dat, als men specifiek gaat kijken naar feedback uit de tussentijdse formatieve test 3 voor het opleidingsonderdeel “Simultaan gebarentaaltolken”, de werkpunten zouden zijn weggewerkt. Dit argument kan volgens de

beroepsinstantie niet worden gevolgd. De weergegeven feedback gaat over een tussentijdse formatieve test, en is dus niet gebaseerd op de eindevaluatie op basis van de vaardigheidstoets simulatie. De verwerving van de competenties van dit opleidingsonderdeel wordt niet getoetst aan de hand van permanente evaluatie. In andere feedback laat de studente het tweede deel van de feedback weg, waarin duidelijk vermeld wordt dat de principes op andere momenten jammer genoeg veel te weinig, niet of foutief werden toegepast. Bepaalde competenties werden bij de tussentijdse formatieve test wel bewezen, maar kwamen tijdens het examen in eerste en tweede zittijd door omstandigheden onvoldoende tot uiting. De studente argumenteert verder dat tijdens de tussentijdse formatieve test heel wat competenties gelinkt aan “Simultaan gebarentaaltolken” positief zouden zijn beoordeeld. Volgens de toelichting van de opleiding werd de feedback doelbewust zo genoteerd, omdat het niet als algemeen positief punt kon worden genoteerd, aangezien dit gaandeweg de vertolking niet altijd het geval was.

De studente verwijst naar een aantal positieve evaluaties tijdens de voorlaatste les op 14 mei 2020. Deze werkpunten komen achteraf niet meer terug tijdens de feedback van de examens “Simultaan gebarentaaltolken” in eerste en tweede zittijken sommige hiervan werden zelfs als positieve punten toegevoegd aan de evaluatie. Ze verwijst ook naar de laatste les op 5 juni 2020, waarbij de werkpunten van de voorlaatste les zouden weggewerkt zijn en verschillende sterktes zouden benoemd zijn door de lector. De beroepsinstantie herhaalt dat de vaardigheidstoets simulatie een momentopname is. Het opleidingsonderdeel wordt niet getoetst aan de hand van permanente evaluatie.

De studente haalt ook aan dat de lesuren van de ECTS-fiche niet zouden overeenkomen met de effectieve lesmomenten. Zo zou er maar 28 van de 38,5 uur aangeboden zijn, wat een aanslag op haar leerkansen en slaagkansen zou zijn geweest. Uit de oplijsting gemaakt vanuit Goreact en Digitap blijkt evenwel dat de studente zich vergist, waarbij het totaal aan lesuren (m.i.v. repetities en kerstviering) op 39,5 uur komt.

Verder stelt de studente dat er huistaken werden aangeboden, maar dat vijf huistaken niet zouden verbeterd zijn en dat veel van deze taken zeer laat werden verbeterd. Dit gebrek aan feedback was volgens de studente eveneens een zware aanslag op haar leerkansen. Uit de toelichting van de opleiding blijkt dat de studente de lector hierover evenwel nooit heeft aangesproken. In de ECTS-fiche of de studiewijzer wordt niet gespecificeerd binnen welk

tijdbestek de feedback van de taken aan de studenten zal worden bezorgd en bovendien heeft studente zelf aangegeven geen feedback meer te wensen ontvangen via het videoprogramma Goreact omwille van de gebruiksonvriendelijkheid. Om die reden werd de feedback door de lectoren vaak mondeling toegelicht tijdens de lessen.

De interne beroepscommissie ziet geen gegronde argumenten om de toegekende score te herzien.

In tweede instantie wenst de interne beroepscommissie te antwoorden op de betwisting van het examenresultaat van het opleidingsonderdeel “Simultaan gesprekstolken”. De studente werpt ook voor dit opleidingsonderdeel op dat de leerinhoud gestipuleerd in de ECTS-fiche zou overlappen met haar stage, waarvoor ze 16/20 behaalde. De interne beroepscommissie merkt op dat de lector het stageverslag van de student naleest, maar dit impliceert niet dat zij ook akkoord gaat met de inhoud ervan. Dit verslag is immers een omschrijving van wat de mentor opgemerkt heeft en de studente in haar verslag verwerkt heeft. Bij het opleidingsonderdeel “Simultaan gesprekstolken” wordt verder ingezet op DLR 8. Voor de verwerving van de credits voor dit opleidingsonderdeel dient de studente bijgevolg aan te tonen dat zij de vaardigheid van het simultaan gesprekstolken verworven heeft. Deze vaardigheid wordt aan de hand van een vaardigheidstoets simulatie getoetst en beoordeeld. Bij het opleidingsonderdeel “Werkplekleren 4” daarentegen wordt ingezet op DLR 12. Voor de verwerving van de credits voor dit opleidingsonderdeel dient de studente aan te tonen dat zij op een adequate wijze kan functioneren en presteren in een professionele setting. Het gaat hierbij veeleer om correcte communicatie, oplossingsgericht denken, reflecteren op eigen functioneren, zelfstandig handelen enz. Er wordt binnen het opleidingsonderdeel “Werkplekleren 4” inderdaad ingezet op de integratie van verworven kennis en vaardigheden uit het opleidingsonderdeel “Simultaan gesprekstolken” aan de hand van een leerdoel, maar dit is slechts één van de 18 vooropgestelde leerdoelen ter verwerving van de credits voor het opleidingsonderdeel “Werkplekleren 4”. De toetsing en beoordeling van dit opleidingsonderdeel gebeurt aan de hand van een reflectieopdracht, niet aan de hand van een vaardigheidstoets. De evaluatie van het opleidingsonderdeel “Simultaan gesprekstolken” en het opleidingsonderdeel “Werkplekleren 4” komt dus op zeer weinig vlakken overeen en kan niet met elkaar worden vergeleken.

Het OLR 08 van het opleidingsonderdeel “Simultaan gesprekstolken” is volgens de studente identiek aan dat van “Simultaan stemtolken”. Voor dit laatste opleidingsonderdeel was ze reeds in de eerste zittijd geslaagd, waaruit zou blijken dat de nodige competenties al verworven zijn. Volgens de beroepsinstantie zijn de OLR echter de overkoepelende, te verwerven competenties en bijgevolg minimumeisen voor wie afstudeert. Onder OLR 08 worden per opleidingsonderdeel verschillende leerdoelen geformuleerd, en daarin verschillen de opleidingsonderdelen van elkaar. De leerdoelen van beide opleidingsonderdelen vallen beiden onder OLR 08, maar zijn niet identiek. Uit de vergelijking blijkt dat voor het opleidingsonderdeel “Simultaan gesprekstolken” de student dient aan te tonen dat zij simultaan een gesprek kan tolken tussen het gesproken Nederlands en de gesproken Vlaamse gebarentaal , terwijl voor het opleidingsonderdeel “Simultaan stemtolken” de student simultaan een monoloog dient te tolken van de gesproken Vlaamse gebarentaal naar het gesproken Nederlands. De leerdoelen van beide opleidingsonderdelen kunnen dus niet met elkaar vergeleken of gelijkgesteld worden.

Ook voor dit opleidingsonderdeel verwijst de studente naar de algemene feedback van de formatieve tussentijdse test 2, naar de feedback na het examen in de eerste zittijd, naar de feedback van het examen “Simultaan stemtolken” en naar haar stageverslag.

De studente besluit dat hieruit zou blijken dat haar belangrijkste werk punt van de tussentijdse formatieve test intussen weggewerkt is. Volgens de beroepsinstantie wordt dit bevestigd door het dossier, maar spreekt dit de huidig omschreven werk punten/niet behaalde competenties tijdens de tweede examenperiode ook niet tegen. De evaluatie van andere opleidingsonderdelen kan niet meegenomen worden in de evaluatie van het unieke leerdoel dat dient te worden behaald om de credits voor het opleidingsonderdeel “Simultaan gesprekstolken” te verwerven. Daarnaast dient een lector zich bij de evaluatie van het te behalen leerdoel niet te weerhouden van het formuleren van positieve feedback, zelfs al slaagt de student uiteindelijk niet voor dit opleidingsonderdeel. De lectoren doen ook hier uitspraak over het al dan niet behalen van het leerdoel dat gekoppeld is het opleidingsonderdeel “Simultaan gesprekstolken”. Zij doen dit op een objectieve wijze, gebaseerd op een vaardigheidstoets simulatie, dewelke een momentopname is en op dat moment niet gekoppeld is aan de formatieve feedback die de student tussentijds krijgt. Formatieve feedback is geenszins een eindevaluatie *an sich*, maar dient ter ondersteuning van de student.

De studente verwijst naar feedback uit de tussentijdse formatieve test voor het opleidingsonderdeel “Simultaan gesprekstolken”, de werkpunten zouden zijn weggewerkt. Volgens de beroepsinstantie ontbreekt humor tijdens de tweede examenkans zeker wel, wat ook duidelijk wordt aangehaald in de feedback bij het opleidingsonderdeel “Gebarentaaltolken”. Deze feedback heeft evenwel niets te maken met dit opleidingsonderdeel, de studente haalt de feedback van twee opleidingsonderdelen door elkaar. De eindevaluatie voor “Simultaan gesprekstolken” is gebaseerd op een vaardigheidstoets simulatie, die enkel toetst op niveau van dit opleidingsonderdeel. Het unieke leerdoel dat gekoppeld is aan dit opleidingsonderdeel, kan niet geëvalueerd worden in een ander opleidingsonderdeel. De beroepsinstantie benadrukt nogmaals dat het hier gaat om een tussentijdse formatieve test. De verwerving van de competenties van dit opleidingsonderdeel wordt niet getoetst aan de hand van permanente evaluatie, maar aan de hand van een vaardigheidstoets simulatie, wat een momentopname is. De lectoren hebben in hun feedback ook voornamelijk de meest doorslaggevende feedback genoteerd. Als professioneel tolk Vlaamse gebarentaal zal de studente ook te maken krijgen met momentopnames, waarbij zij slechts één kans krijgt om een kwalitatieve tolksessie neer te zetten. In tegenstelling tot vele andere beroepen is er als tolk weinig inlooptijd mogelijk. Er wordt doorheen het jaar door lectoren zo veel mogelijk positieve feedback gegeven, opdat studenten met een positief gevoel aan de examens zouden kunnen starten.

De studente haalt ook hier aan dat de lesuren van de ECTS-fiche niet zouden overeenkomen met de effectieve lesmomenten. Zo zou er maar 18,4 van de 38,5 uur aangeboden zijn, wat een aanslag op haar leerkansen en slaagkansen zou zijn geweest. Nazicht toont inderdaad aan dat men niet aan 38,5 uur geraakt is, maar er zijn wel 28 uren les geweest i.p.v. 18,4 + een formatieve toetsing van 1h10. In het geval van studente heeft haar dit evenwel geen kansen ontnomen: de contacturen met studenten worden berekend in de veronderstelling dat er meerdere studenten zijn tijdens de les. In dit geval ging het over ‘privéles’, aangezien het slechts één student betrof. De verminderde lesuren kunnen dus verdedigd worden omdat de lectoren tijdens de lesmomenten 100% van hun aandacht op deze ene student konden richten.

Verder stelt de studente ook hier dat er geen verdere huistaken buiten de contacturen werden gegeven. Hierdoor zou ze deze 66 uren werktijd buiten de contacturen volledig zelfstandig hebben moeten invullen, waarbij de leekrachten haar onvoldoende van begeleiding en feedback voorzien hebben. Dit gebrek aan feedback buiten de contacturen was volgens de

studente eveneens een zware aanslag op haar leerkansen. De opleiding licht toe dat er één taak werd gegeven, maar dat gesprekstolken bijna niet in opname kan worden ingeoefend. Feedback werd hetzij mondeling in de les gegeven, via Goreact via comments, in de opname zelf of per e-mail.

Ook voor dit opleidingsonderdeel ziet de interne beroepscommissie geen gegronde argumenten om de score te herzien.

Tenslotte stelt de studente dat de coronaperiode extra stress en zorgen veroorzaakte en dat dit ook een grote impact had op het leerproces en heel wat onduidelijkheden met zich meebracht. De beroepsinstantie stelt dat de maatregelen die de hogeschool moest nemen, duidelijk gecommuniceerd werden via de website van AP, Digitap en door de lectoren. Ze waren voor alle studenten gelijk. Als tolk is het daarenboven belangrijk om je flexibel op te stellen in dit soort situaties.

Verder beaamt de beroepsinstantie dat ze zich zeker heeft ingezet en heeft doorgezet, maar ze toonde echter niet altijd even veel motivatie. Deze flexibiliteit geldt echter zeker ook voor de lectoren: de lessen werden naar de namiddag verzet, omdat de studente zich dan beter kon concentreren.

Verder stelt de beroepsinstantie dat ze het aanvoelen van de studente betreurt. Uit het dossier blijkt dat er tijdens de formatieve feedbackmomenten vaak positieve en constructieve feedback werd gegeven. De beroepsinstantie betreurt eveneens de evolutie naar een vertrouwensbreuk, maar in het kader van de huidige procedure moet zij zich focussen op de te verwerven competenties voor de betrokken opleidingsonderdelen. De studente slaagde objectief gezien niet voor de vaardigheidstoetsen simulatie, dewelke de enige toetsing voor deze opleidingsonderdelen is.

De beroepsinstantie geeft nog aan dat de horende partij tijdens het examen belangrijk is als bronstekst. Deze stem weegt echter niet door bij de beoordeling. Ze geeft ook aan dat, aangezien de betrokken lector ook de lector van het opleidingsonderdeel is, zij vanzelfsprekend ook in de jury van het examen zetelt. De professionaliteit van de lectoren garandeert een objectieve beoordelingshouding.

De interne beroepscommissie ziet geen argumenten om de toegekende score voor de betrokken opleidingsonderdelen te herzien, en verklaart de klacht ontvankelijk, maar ongegrond.

De beslissing op intern beroep werd bij aangetekend schrijven van 12 oktober 2020 aan verzoekende partij overgemaakt.

Bij aangetekend schrijven van 20 oktober 2020 diende verzoekende partij een verzoekschrift in bij de Raad.

IV. Ontvankelijkheid

A. Met betrekking tot de initiële studievoortgangsbeslissing

Standpunt van partijen

In haar *antwoordnota* stelt verwerende partij dat verzoekende partij extern beroep aantekent, zowel tegen de beslissing van de interne beroepscommissie dd. 29/09/2020, als tegen de initiële studievoortgangsbeslissing dd. 09/09/2020.

Uit artikel 23.8 van het Onderwijs- en Examenreglement 2019-2020 blijkt dat de interne beroepscommissie bevoegd is om, in voorkomend geval, de bestreden beslissing te herzien. Dit betekent dat zij voor de beoordeling van de grond van de zaak in de plaats treedt van de instantie die de initiële beslissing genomen heeft. In dat geval verdwijnt de initiële beslissing uit de rechtsorde en kan zij niet meer het voorwerp uitmaken van een beroep bij de Raad.

Het beroep van verzoekende partij is volgens verwerende partij onontvankelijk, in zoverre het gericht is tegen de initiële studievoortgangsbeslissing.

Beoordeling

Verzoekende partij tekent beroep aan tegen de studievoortgangsbeslissing van 9 september 2020 waarbij haar een score van 7/20 werd toegekend voor “Simultaan gesprekstolken” en een score van 8/20 werd toegekend voor “Simultaan gebarentaal tolken” (eerste bestreden

beslissing) en de beslissing van de interne beroepscommissie van 29 september 2020 waarbij het intern beroep van verzoekende partij ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard (tweede bestreden beslissing).

Uit artikel 23.8 van het Onderwijs- en Examenreglement (hierna: OER) van verwerende partij blijkt dat de interne beroepscommissie bevoegd is om, in voorkomend geval, de bestreden beslissing te wijzigen.

Dit betekent dat zij voor de beoordeling van de grond van de zaak in de plaats treedt van de instantie die de initiële beslissing genomen heeft. In dat geval verdwijnt de initiële beslissing uit de rechtsorde, en kan zij niet meer het voorwerp uitmaken van een beroep bij de Raad.

Het beroep van verzoekende partij wordt derhalve onontvankelijk verklaard in de mate dat het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

Wel kan verzoekende partij onregelmatigheden die kleven aan deze beslissing, nog op ontvankelijke wijze aanvoeren tegen de beslissing op intern beroep.

Het beroep is in die mate ontvankelijk.

B. Met betrekking tot de ontwikkelde argumentatie

Verzoekende partij voert in het verzoekschrift aan dat er zowel in het opleidingsonderdeel “Simultaan gebarentaaltolken” als in het opleidingsonderdeel “Simultaan gesprekstolken” minder contacturen zijn gegeven dan voorzien in de ECTS-fiche, dat er wat betreft het opleidingsonderdeel “Simultaan gesprekstolken” maar één taak werd gegeven, dat zij onvoldoende werd ondersteund doorheen het academiejaar, dat er geen evenwichtig lesaanbod is geweest en dat zij zeer eenzijdige en tegenstrijdige feedback heeft ontvangen tijdens de lesmomenten.

Nu verzoekende partij geen intern beroep heeft aangetekend tegen haar examenresultaten in eerste zittijd, heeft de Raad aan de partijen gevraagd bijkomend standpunt in te nemen omtrent de vraag of verzoekende partij voor de Raad op een ontvankelijke wijze grieven kan

aanvoeren tegen een betwisting van een examenresultaat in tweede zittijd, wanneer deze grieven op het eerste gezicht betrekking lijken te hebben op omstandigheden die zich hebben voorgedaan vóór de deliberatie in eerste zittijd.

Verzoekende partij antwoordt dat zij de lectoren niet tegen de borst wou stoten met een intern beroep in eerste zittijd, omdat zij het risico vreesde dan niet te slagen tijdens de tweede zittijd.

Verwerende partij is van oordeel dat het de student niet verweten kan worden om vooreerst de beide examenkansen te benutten alvorens examenresultaten aan te vechten via interne, dan wel externe beroepsprocedures. *Zij is in casu* van oordeel dat het feit dat de studente ervoor gekozen heeft om deel te nemen aan de tweede examenkans, er niet toe leidt dat *zij* op intern, dan wel op extern beroep, geen grieven meer zou kunnen inroepen die zich hebben voorgedaan vóór de deliberatie in eerste zittijd.

In deze omstandigheden ziet de Raad geen reden om het beroep onontvankelijk te verklaren.

V. De middelen

A. Algemeen inzake de ontvankelijkheid van de middelen

Standpunt van de partijen

In haar *verzoekschrift* op extern beroep herneemt verzoekende partij niet alle argumenten die zij heeft aangevoerd voor de interne beroepscommissie.

Verwerende partij stelt in haar *antwoordnota* dat zij er dan ook van uitgaat dat de grieven van verzoekende partij beperkt zijn tot de passages waarnaar zij zelf verwijst.

In haar *wederantwoordnota* laat verzoekende partij evenwel het volgende gelden:

“Mijn grieven die uitvoerig toegelicht werden in het interne beroepsdossier, blijven vanzelfsprekend ook argumenten bij dit extern beroep. Vandaar dat ik dit initiële dossier ook integraal toevoegde bij de indiening van dit beroep bij de Raad. Het feit dat ik - wel op straffe van onontvankelijkheid – binnen een veel beperktere termijn van slechts zeven dagen dien te reageren, verklaart dat ik mij beperkte tot passages met de meest grove onwaarheden en tekortkomingen in hoofde van de Hogeschool.”

Beoordeling

Artikel II.294, § 2, derde lid, 4° Codex Hoger Onderwijs stelt dat het verzoekschrift een feitelijke omschrijving en motivering van de ingeroepen bezwaren omvat. Artikel II.294, vierde lid Codex Hoger Onderwijs bepaalt vervolgens:

“De student kan in de procedure voor de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen geen nieuwe bezwaren aanvoeren, tenzij de grondslag ervan pas tijdens of na afhandeling van de interne beroepsprocedure aan het licht is gekomen, tenzij het bezwaar betrekking heeft op de wijze waarop het intern beroep werd behandeld of tenzij het bezwaar raakt aan de openbare orde.”

Uit de samenlezing van deze artikelen blijkt volgens vaststaande rechtspraak van de Raad dat middelen, die wel werden aangevoerd in het interne beroep en in de wederantwoordnota, maar niet in het verzoekschrift, nieuw en bijgevolg onontvankelijk zijn.

Enkel de middelen die verzoekende partij heeft ontwikkeld in de tekst van haar verzoekschrift, zijn bijgevolg ontvankelijk. De overige grieven, die zij heeft laten gelden in haar intern beroep en de wederantwoordnota doch niet heeft hernoemd in de tekst van het verzoekschrift, zijn onontvankelijk en worden door de Raad buiten beschouwing gelaten, nu zij niet raken aan de openbare orde.

B. Middelen die raken aan het opleidingsonderdeel “Simultaan Gebarentaal tolken” en aan het opleidingsonderdeel “Simultaan Gesprekstolken”

B.1. Eerste middel

In het eerste middel voert verzoekende partij een schending aan van artikel II.284 Codex Hoger Onderwijs *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Standpunt van de partijen

Verzoekende partij stipt in het *verzoekschrift* aan dat de beslissing van de interne beroepscommissie acht dagen later kwam dan de vooropgestelde termijn van 20 kalenderdagen waarbinnen dit normaal moet gebeuren. Door verzoekende partij en haar

raadsvrouw werd bovendien op 5 en 6 oktober 2020 veelvuldig telefonisch en via e-mail contact gezocht, met het verzoek de beslissing mee te delen. Pas op 6 oktober 2020 's avonds kreeg verzoekende partij via mail te horen dat, ingevolge een cyberaanval, de dossiers niet beschikbaar waren. Dit getuigt volgens verzoekende partij niet van professioneel en begripvol omgaan met dergelijke situaties vanuit verwerende partij. Verwerende partij was immers al op 30 september 2020 op de hoogte van de cyberaanval en was in de mogelijkheid om dit tijdig naar verzoekende partij te communiceren.

In haar *antwoordnota* stelt verwerende partij dat het intern beroep werd ingediend op 14 september 2020 en dat de beslissing van de interne beroepscommissie werd genomen op 29 september 2020. In de nacht van 29 op 30 september werd de hogeschool geconfronteerd met een nooit eerder geziene cyberaanval. Zij werd het slachtoffer van ransomware, waarbij hackers bestanden versleutelden en een geldsom eisten om de bestanden opnieuw ter beschikking te stellen. Hierdoor was de hogeschool genoodzaakt haar volledig netwerk stil te leggen. Vele campusen waren dagenlang gesloten. Los van het feit dat de termijn van 20 dagen niet voorgescreven is op straffe van nietigheid of verval, is het duidelijk dat de hogeschool omwille van overmacht niet in de mogelijkheid was om de beslissing binnen een termijn van 20 dagen aan verzoekende partij over te maken. De studenten werden onmiddellijk op de hoogte gebracht van de cyberaanval. Er verschenen tevens artikels in diverse kranten. Verzoekende partij kan bijgevolg ook niet voorhouden dat zij niet op de hoogte zou zijn geweest.

In haar *wederantwoordnota* geeft verzoekende partij aan dat zij via de media en een algemene e-mail, gericht aan alle studenten, inderdaad op de hoogte was van de cyberaanval. Er was slechts een deel van de leeromgevingen niet toegankelijk, dus verzoekende partij kon onmogelijk weten dat de dossiers van de interne beroepscommissie ook getroffen waren. De cyberaanval *an sich* kan mogelijk wel beschouwd worden als overmacht in hoofde van de hogeschool, maar het feit dat men verzoekende partij – ondanks vele telefoontjes en e-mails – niet persoonlijk op de hoogte bracht van de aanzienlijke vertraging van de beslissing, getuigt volgens verzoekende partij minstens van nalatigheid.

Beoordeling

Artikel II.284 Codex Hoger Onderwijs voorziet dat de beslissingen op intern beroep aan de student ter kennis worden gebracht binnen een termijn van 20 kalenderdagen, die ingaat op de dag na deze waarop het beroep is ingesteld.

In casu is de bestreden beslissing meegedeeld aan verzoekende partij, na het verstrijken van de termijn van 20 kalenderdagen.

Het betreft hier een termijn van orde, nu de decreetgever geen sanctie heeft voorzien voor de overschrijding ervan. Een laattijdig genomen beslissing is niet onwettig, louter en alleen omwille van deze termijnoverschrijding.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welke manier de overschrijding van deze termijn haar een concreet nadeel heeft berokkend. De Raad ziet dit op basis van het dossier ook niet in. In ieder geval staat het vast dat de overschrijding van de termijn als zodanig geen invloed heeft gehad op de inhoud van de bestreden beslissing, zodat daaruit die beslissing daardoor niet onwettig wordt.

De stelling van verzoekende partij, dat verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld, door haar - ondanks vele telefoontjes en e-mails - niet persoonlijk op de hoogte te brengen van de aanzienlijke vertraging van de beslissing, kan in ieder geval niet leiden tot een onwettigheid die zou kleven aan de inhoud van deze beslissing. De wijze van bekendmaking van de bestreden beslissing en de communicatie die daarmee gepaard gaat, staan immers los van de inhoud van deze beslissing.

Het eerste middel is ongegrond.

B.2. Tweede middel

In het tweede middel voert verzoekende partij in essentie een schending van het onpartijdigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur aan.

Standpunt van de partijen

In haar *verzoekschrift* haalt verzoekende partij aan dat er tijdens de examens van de opleidingsonderdelen “Simultaan gesprekstolken” en “Simultaan gebarentaaltolken” familieleden van de lectoren aanwezig waren als “belangrijke horende partijen”. De bestreden beslissing geeft hierbij aan dat familieleden geen geldige stem hebben bij de eindbeoordeling. Verzoekende partij vult hierop aan dat alles wat deze persoon zegt en doet en hoe deze persoon zich gedraagt, bijdraagt tot het eindresultaat. Na het intern beroep heeft het opleidingshoofd in een gesprek met verzoekende partij op 19 oktober 2020 aangegeven dat zij geen familieleden meer zullen toelaten op de examens. Hierbij geeft men aan dat men akkoord gaat met deze vraag van verzoekende partij, maar spreekt men de eigen woorden in de beslissing tegen.

In haar *antwoordnota* repliceert verwerende partij dat deze familieleden geen deel uitmaken van de jury (zie stuk 10 administratief dossier). Wel wordt aan de horende gastspreker naar zijn indruk gevraagd. In het werkveld tolkt men immers ook niet uitsluitend voor de dove, maar ook voor de horende gesprekspartner. Verzoekende partij werpt op dat hetgeen de horende stem zegt of doet, wel bijdraagt tot het eindresultaat. Zij geeft echter niet concreet aan welke uitspraken en/of gedragingen van de ‘horende partij’ zouden hebben geleid tot een negatief eindresultaat. Alleszins staat vast dat verzoekende partij in het professionele leven ook te maken zal krijgen met diverse situaties en actoren, die zich allen op een andere manier ten overstaan van de tolk zullen gedragen. Het is daarbij de betrekking van de opleiding om studenten klaar te stomen tot bekwame tolken, die de meest uiteenlopende tolkopdrachten tot een goed einde kunnen brengen.

Verzoekende partij geeft in haar *wederantwoordnota* aan dat de hogeschool recent beslist heeft om geen familieleden meer toe te laten op de examens “Simultaan gebarentaaltolken” en “Simultaan gesprekstolken”. Hieruit blijkt volgens verzoekende partij al het ontoelaatbaar karakter van dit gegeven. Verzoekende partij stelt dat de loutere aanwezigheid van de lector op zich al voldoende stresserend is op een eindexamen. Een partner van deze lector uitnodigen is dus nog meer stresserend, zeker als deze een cruciale rol bij het examen speelt.

Beoordeling

De bestreden beslissing stelt:

“deze horende partij is tijdens het examen belangrijk als brontekst, deze stem weegt echter niet door bij de beoordeling;”

Uit stuk 10 van verwerende partij, getiteld “3EP Simultaan tolken. Samenstelling van de jury” blijkt dat de jury bestaat uit vijf leden, en dat de horende gastspreker daartoe niet behoort. Bovendien stelt dit stuk:

“Aan de horende gastspreker wordt een indruk van het gesprek gevraagd, maar deze persoon behoort officieel niet tot de jury. Enkel wanneer deze indruk relevant genoeg geacht wordt voor de student – zoals in deze situatie het geval was – wordt hier explicet melding van gemaakt opdat de student een duidelijk beeld heeft van haar overkomen op de klanten voor wie ze tolkt. Tolken in het werkveld doe je namelijk niet enkel voor de dove, maar ook voor de horende gesprekspartner.”

De horende gastspreker heeft dus geen stem tijdens de beraadslaging van de jury. Indien relevant genoeg, krijgt de student wel een melding van zijn bevindingen. Verzoekende partij betwist dit als zodanig niet, maar gaat ervan uit dat alles wat deze persoon zegt en doet en hoe deze persoon zich gedraagt, bijdraagt tot het eindresultaat.

De Raad is van oordeel dat de horende gastspreker inderdaad bijdraagt aan het examen, aangezien er geen sprake kan zijn van een tolkopdracht voor de student zonder een horende partij. In dat opzicht speelt de horende gastspreker inderdaad een “cruciale rol” in het examen, zoals verzoekende partij aangeeft.

Hieruit vloeit evenwel niet voort dat de horende gastspreker ook een cruciale rol speelt in de beraadslaging en evaluatie door de jury. Uit het dossier blijkt dat de horende gastspreker niet officieel tot de jury behoort. Als dusdanig heeft hij bijgevolg geen stem in de jury, hetgeen verzoekende partij niet ontkent. Mocht de horende gastspreker, die een familielid is van een ander jurylid, wél een stem hebben in de jury, zou mogelijks het risico kunnen bestaan dat deze persoon geneigd zou zijn zich aan te sluiten bij de visie van zijn familielid-medejurylid, waardoor zijn eigen stem niet meer objectief is. Dergelijk risico bestaat echter niet wanneer de horende gastspreker geen stem heeft in de jury, zoals *in casu* het geval is.

De Raad merkt bovendien op dat verzoekende partij op dit vlak vaag blijft: zij toont niet concreet aan op welke manier de horende gastspreker een invloed zou hebben uitgeoefend op de eindbeoordeling van de jury, laat staan dat deze invloed dan negatief was.

Verzoekende partij verwijst naar een gesprek met het opleidingshoofd op 19 oktober 2020, waarin deze laatste haar bevestigd zou hebben dat er in de toekomst geen familieleden meer toegelaten worden op het examen. De Raad stelt vast dat er van dit gesprek evenwel geen bewijs voorligt in het dossier, zodat hij dit element niet kan betrekken in zijn beoordeling. Los daarvan blijft verzoekende partij vaag over dit gesprek: zij maakt niet duidelijk welke beweegredenen de onderwijsinstelling zou hebben gehad om deze beslissing te nemen. Op basis van de stelling van verzoekende partij kan de Raad dus niet afleiden dat verwerende partij een onwettige gang van zaken zou erkennen.

Het tweede middel is ongegrond.

B.3. Derde middel

In een derde middel voert verzoekende partij in essentie een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Standpunt van partijen

In het *verzoekschrift* stelt verzoekende partij dat de bestreden beslissing aangeeft dat de lector van beide opleidingsonderdelen zich flexibel opstelt. De lessen die in de namiddag plaatsvonden, waren dikwijls inhaallessen, aangezien de lector veel afwezig was. De lessen werden verzet naar de namiddag, omdat de lector dit zelf voorstelde, zoals te lezen valt in een e-mail van 23 april 2020.

Verwerende partij stelt in haar *antwoordnota* vast dat verzoekende partij geregeld verwijst naar e-mailverkeer, zonder dat dit deel uitmaakt van haar stukkenbundel. In de veronderstelling dat de geciteerde e-mail aan mevr. [E.H.] op 23/04/2020 een correcte weergave is van de verzonden e-mail, kan hieruit helemaal geen gebrek aan flexibiliteit van de lector worden afgeleid, wel integendeel. De lector vraagt immers uitdrukkelijk of de voorgestelde datum verzoekende partij schikt en zij stelt dat zij de flexibiliteit van verzoekende partij zeker wil beantwoorden door zichzelf ook flexibel op te stellen.

In haar *wederantwoordnota* haalt verzoekende partij aan dat er negen lessen werden geannuleerd en/of verplaatst. Hieruit blijkt dat zij zich meermaals flexibel heeft moeten

opstellen om les te kunnen krijgen. De lector daarentegen annuleerde of verplaatste deze lessen regelmatig kort voor hun aanvang. Dit weerlegt dan ook het argument van de interne beroepscommissie.

Beoordeling

De bestreden beslissing stelt:

“- In de beide verzoekschriften besluit de student met de mededeling dat ze zich steeds 200% heeft ingezet, aanwezig was in alle lessen en steeds alle nodige documenten tijdig heeft ingeleverd; helaas werd hier volgens haar geen rekening mee gehouden bij de eindbeoordeling van dit vak: ze toonde steeds veel motivatie en doorzettingsvermogen en was steeds flexibel wanneer lessen verplaatst werden;

- De student heeft zich zeker ingezet en heeft doorgezet, maar toonde echter niet altijd evenveel motivatie (tijdens de eerste les huilde ze en gaf ze aan dat ze het niet zag zitten.);
- Deze flexibiliteit geldt zeker ook voor de lectoren: de lessen werden naar de namiddag verzet, omdat de student zich dan beter kon concentreren...”

Verwerende partij erkent de flexibiliteit van verzoekende partij, maar wijst erop dat de lectoren ook flexibel waren. Verzoekende partij ontkent dit en stelt dat de lector de lessen negen keer heeft geannuleerd, en andere lessen kort voor aanvang verplaatste.

Verzoekende partij toont evenwel niet aan welke invloed dit zogenaamd gebrek aan flexibiliteit van de lectoren heeft gehad op haar eindresultaat. Het loutere feit dat de lectoren niet flexibel bleken te zijn, is op zich niet voldoende om het eindresultaat onwettig te maken.

Het derde middel is ongegrond.

Voor zover verzoekende partij aanhaalt dat bepaalde lessen werden geannuleerd en dat dit heeft geleid tot een vermindering van de contacturen in elk opleidingsonderdeel: deze stelling komt verder aan bod in de volgende middelen, en de Raad zal er in die middelen dieper op ingaan.

C. Middelen die enkel raken aan het opleidingsonderdeel “Simultaan gebarentaaltolken”

C.1. Vierde middel

In het vierde middel voert verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de ECTS-fiche van het opleidingsonderdeel “Simultaan gebarentaaltolken”.

Standpunt van de partijen

In haar *verzoekschrift* stelt verzoekende partij dat er, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt, wel degelijk maar 29,5 uur is lesgegeven wat betreft “Simultaan gebarentaaltolken” in plaats van de 38 uur die voorzien is in de ECTS-fiche. Er werd vaak in de voormiddag ook een ander vak gegeven. In haar overtuigingsstuk 1 ontkent verzoekende partij de inhoud van de bestreden beslissing, waar deze stelt er bovendien nog 8 lesuren zijn besteed aan de “kerstkinderviering” en de voorbereiding ervan. Verzoekende partij erkent wel dat deze viering en de voorbereiding ervan heeft plaatsgevonden en dat zij hieraan deelnam, maar volgens haar betreft dit geen oefening op Simultaan gebarentaaltolken, aangezien alle teksten op voorhand beschikbaar waren. Het gaat dus om een oefening op consecutief gebarentaaltolken.

Verwerende partij verwijst in haar *antwoordnota* naar hetgeen de bestreden beslissing hieromtrent vermeldt. Onder stuk 1 van haar bundel geeft verzoekende partij zelf een overzicht van de lessen. Hieruit blijkt vooreerst dat zij de les van 6 december niet opneemt, hoewel deze wel degelijk gegeven werd. Zoals reeds aangegeven in de beslissing van de interne beroepscommissie, rekent verzoekende partij de uren van de repetities en de kerstviering zelf niet mee. Alle overige door de hogeschool omschreven lessen komen ook terug in het eigen overzicht van verzoekende partij (stuk 21 verwerende partij). De stelling van verzoekende partij dat verwerende partij zich vergist, dat er wel degelijk maar 29,5 uur les werd gegeven en dat er in de voormiddag vaak een ander vak werd gegeven, blijkt volgens verwerende partij nergens uit.

Verzoekende partij stelt in haar *wederantwoordnota* dat zij in haar verzoekschrift heeft aangetoond dat zij les had op 26/09, 27/09, 24/10, 25/10, 08/11, 05/12, 10/01 en 21/02. 6 december en de repetities van de kinderkerstviering werden niet toegevoegd, omdat dit een oefening is op consecutief gebarentaaltolken. Hiervoor kreeg verzoekende partij immers op voorhand de teksten. Verzoekende partij verwijst hierbij naar de ECTS-fiches van het vak “Consecutief gebarentaaltolken”. Indien de lector de kinderkerstvieringrepenties beschouwt

als een goede oefening voor dit vak en deze moeten meetellen als “lesuren” voor het vak “Simultaan tolken”, dan is de competentie om van tekst naar gebarentaal te tolken (zoals het vak waarvoor verzoekende partij vorig jaar slaagde, namelijk “Consecutief gebarentaaltolken”) wel degelijk overlappend met dit vak. Desgevallend is dit eerder slagen volgens verzoekende partij minstens een begin van bewijs van haar competenties en vaardigheden voor dit vak. Als de competenties niet zouden overlappen, dan mogen de kinderkerstvieringrepenties ook niet als lesuren worden beschouwd en zijn er wel degelijk aanzienlijk minder lessen gegeven dan de ECTS-fiche voorschrijft.

In de *aanvullende nota* van verwerende partij en ter zitting stelt zij dat de kinderkerstvieringrepenties wel degelijk meetellen als lestijd voor “Simultaan gebarentaaltolken” en niet voor “Consecutief gebarentolken”.

De omschrijving van het opleidingsonderdeel “Consecutief gebarentolken” in de ECTS-fiche is als volgt: “*Binnen het opleidingsonderdeel Consecutief gebarentaaltolken leert de student op consecutieve wijze boodschappen vertolken van het Nederlands naar de Vlaamse Gebarentaal. Bij consecutief tolken luistert de tolk(student) eerst naar de boodschap in de brontaal en wacht hij/zij op een pauze om vervolgens - steunend op het geheugen en/of op de genomen notities - de boodschap mondeling om te zetten naar de doelstaal.*” (eigen onderlijning).

De voorbereiding van de kerstviering voldeed niet aan de omschrijving van het opleidingsonderdeel “Consecutief gebarentolken”, om redenen dat er geen sprake was van een pauze, waarna de student, voortgaand op het geheugen, dan wel de genomen notities, de boodschap mondeling diende om te zetten naar de doelstaal.

Dat de student de teksten op voorhand ter beschikking had, doet geen afbreuk aan het feit dat het wel degelijk om een opdracht ging die kaderde binnen het opleidingsonderdeel “Simultaan gebarentaaltolken”.

Zelfs voor professionele tolken die lang in het werkveld staan, is het onprofessioneel om een dergelijke tolkopdracht (de kerstviering) zonder voorbereiding aan te vatten. Zaken als liederen, theater, comedyvoorstellingen zijn quasi niet uit de losse pols te tolken en in het werkveld worden hier - in tegenstelling tot andere opdrachten - vaak wél voorbereidingsuren voor uitbetaald. Dit was ook één van de doelen van deze les, nl. doelstaalgericht voorbereiden op een opdracht. Tijdens de les ging de aandacht vooral naar de liedjes, maar ook naar

specifiek taalgebruik (zoals gebeden, kerkelijke terminologie...). Tijdens de repetities moest de student de liedjes en teksten simultaan tolken. Hierbij moest de student zich baseren op de auditieve input en niet enkel op de voorbereide teksten, aangezien dit nooit 100% overeenkomt. Nog tijdens de repetities, noch bij het tolken van de kinderkerstviering werd er gewacht op een pauze om te beginnen tolken. Nochtans is een pauze inherent aan het opleidingsonderdeel “Consecutief gebarentolken”.

Volledigheidshalve benadrukt verwerende partij dat de twee studenten uit het derde jaar vrijwillig deze opdrachten mee hebben voorbereid en op het moment zelf mee hebben verzorgd. Dit gebeurde naar aanleiding van het wrevelpunt dat verzoekende partij eerder ter sprake bracht, met name dat zij de enige studente van het vierde jaar was. Door echter samen te werken met derdejaars, kreeg zij toch de kans om haar vaardigheid samen met collega-studenten te verfijnen en elkaar te inspireren bij oplossingsvoorstellen tijdens het voorbereiden/vertolken.

Beoordeling

Uit de ECTS-fiche van het opleidingsonderdeel “Simultaan gebarentaaltolken” blijkt dat er 38,5 uur voorzien is voor de werkform “practicum en/of oefeningen”.

Tussen de partijen is er overeenstemming over het gegeven dat er (minstens) 29,5 lesuren hebben plaatsgevonden:

- Volgens *verwerende partij* zijn er 31,5 lesuren doorgegaan, en stelt verzoekende partij ten onrechte dat sommige lesuren zijn vervangen door lesuren van andere opleidingsonderdelen. Bijkomend waren er 8 bijkomende lesuren in de vorm van de kinderkerstviering en de voorbereiding ervan. In totaal zijn er dus 39,5 lesuren gespendeerd aan het opleidingsonderdeel “Simultaan gebarentaaltolken”, en is het doel van 38 lesuren zoals vooropgesteld in de ECTS-fiche behaald.
- Volgens *verzoekende partij* heeft er inderdaad een kinderkerstviering en een voorbereiding plaatsgevonden en nam zij hieraan deel, maar dit kan men niet beschouwen als een oefening op “Simultaan gebarentaaltolken”. Het gaat om een oefening op consecutief gebarentaaltolken. Voorts stelt ze dat er vaak andere lessen werden gegeven tijdens de lesuren van “Simultaan gebarentaaltolken”.

Lesuren al dan niet vervangen. Verzoekende partij stelt dat lesuren in de voormiddag vaak werden vervangen door andere lessen. In haar overtuigingsstuk 1 geeft zij een overzicht van de lessen, en duidt zij aan welke lessen geannuleerd zijn, welke zijn doorgegaan en in welke lessen er eigenlijk andere opleidingsonderdelen zijn onderwezen. De Raad stelt vast dat:

- Dit document volledig is opgesteld door verzoekende partij en het dus geen document betreft dat uitgaat van de onderwijsinstelling zelf; het gaat daarentegen om de schriftelijke neerslag van de inschatting die verzoekende partij zelf maakt van de lessen;
- Verwerende partij ontkent dat er tijdens lesuren voor “Simultaan gebarentaaltolken” les is gegeven met betrekking tot andere opleidingsdelen.

In deze omstandigheden kan de Raad niet vaststellen dat het dossier objectieve bewijsstukken bevat die aantonen dat bepaalde lesuren “Simultaan gebarentaaltolken” zijn gebruikt voor andere opleidingsonderdelen. Een stuk dat louter van de hand is van verzoekende partij, zoals *in casu*, vormt daartoe geen aanvaardbaar bewijs.

Kinderkerstviering en voorbereiding. Vervolgens rijst de vraag of de kinderkerstviering en de voorbereiding daarvan kunnen beschouwd worden als een oefening op “Simultaan gebarentaaltolken”. Zo ja, dan dient de les van 6 december 2020 (2 uur) en de voorbereiding (8 uur) opgeteld te worden bij de 29,5 uur lesuren waarover partijen het eens zijn dat ze hebben plaatsgevonden. In dat geval zijn er dus 39,5 lesuren voorzien, hetgeen zelfs meer is dan de ECTS-fiche vooropstelt.

In beginsel beschikken docenten over een ruime autonomie wanneer zij hun eigen vak inrichten. Wanneer uit de ECTS-fiche blijkt dat een gedeelte van de werkform van het opleidingsonderdeel bestaat uit oefeningen, beschikt de docent over een ruime discretionaire bevoegdheid om te bepalen welke oefeningen geschikt zijn om de competenties van dit opleidingsonderdeel te trainen. In dat kader geldt een vermoeden van deskundigheid in hoofde van de docent. De Raad kan zich bij de beoordeling van de vraag of welbepaalde oefeningen geschikt zijn om de beoogde competenties van het opleidingsonderdeel te bereiken, niet in de plaats stellen van de docent, maar kan enkel nagaan of de gemaakte keuzes in strijd zijn met de decretale en reglementaire voorschriften, het OER, en het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

In het licht van deze beperkte beoordelingsmarge, stelt de Raad het volgende vast.

Uit de ECTS-fiche van “Simultaan gebarentaaltolken” (stuk 16 verwerende partij) blijkt het volgende:

“Leerinhoud

Binnen het opleidingsonderdeel Simultaan gebarentaaltolken leert de student op simultane wijze boodschappen vertolken van het gesproken Nederlands naar de “gesproken” Vlaamse gebarentaal. Bij simultaan tolken luistert de (tolk)student naar de brontaal en zet hij/zij de boodschap (quasi) tegelijkertijd om naar de doeltaal. (...)"

Beide partijen verwijzen vervolgens naar de ECTS-fiche van het opleidingsonderdeel “Consecutief gebarentaaltolken” en zijn het erover eens dat bij consecutief gebarentaaltolken de tolk eerst naar de boodschap in de brontaal luistert, vervolgens wacht op een pauze om daarna, steunend op het geheugen en/of de genomen notities, de boodschap mondeling om te zetten naar de doeltaal.

Volgens verzoekende partij kreeg zij op voorhand de *teksten* van de liederen, zodat er niet “simultaan” werd getolkt, maar op basis van “notities” in de zin van hogervermelde ECTS-fiche van “Consecutief gebarentaaltolken”.

Volgens verwerende partij ging het hier echter niet om consecutief gebarentaaltolken aangezien er geen sprake was van een *pauze*, waarna de student, voortgaand op het geheugen, dan wel de genomen notities, de boodschap mondeling diende om te zetten naar de doeltaal.

Verzoekende partij diende gesproken Nederlands direct te vertalen naar de “gesproken” Vlaamse gebarentaal. Zij had op voorhand wel de teksten van de viering gekregen, maar zij moest tijdens de viering wel degelijk op het moment zelf, dus simultaan, tolken. Tussen de input van het gesproken Nederlands enerzijds en haar output in “gesproken” Vlaamse gebarentaal was geen pauze voorzien, waarin verzoekende partij zich kon bezinnen over de verwerking van de input naar output. Verzoekende partij mocht tijdens de viering zelf geen notities maken op basis waarvan ze later kon tolken, en evenmin mocht zij tolken op basis van haar geheugen. Verzoekende partij moest daarentegen direct, simultaan, de vertolking uitvoeren. Verzoekende partij ontkent niet de stelling van verwerende partij, dat de gesproken bronboodschap tijdens de viering kon afwijken van de teksten die op voorhand werden

bezorgd en dat de oefening er dus in bestond om de gesproken boodschap op het moment zelf correct te vertalen.

Gelet op de ruime discretionaire bevoegdheid van de betrokken lectoren ter zake, komt het de Raad - in het kader van de beperkte beoordelingsmarge waarover hij beschikt - in die omstandigheden niet onredelijk voor om dergelijke oefening te kwalificeren als een oefening op simultaan gebarentaaltoken, en niet op consecutief gebarentaaltolken.

Het feit dat de student zich op voorhand kon voorbereiden op basis van teksten, doet hieraan geen afbreuk.

Bijgevolg is het evenmin onredelijk dat de bestreden beslissing ervan uitgaat dat de les van 6 december 2020 (2 uur) en de voorbereiding (8 uur) opgeteld worden bij de 29,5 uur lesuren waarover partijen het eens zijn dat ze hebben plaatsgevonden. De Raad kan de stelling van verzoekende partij, dat de vooropgestelde lesuren in de ECTS-fiche van het opleidingsonderdeel “Simultaan gebarentaaltolken” niet zijn behaald, dus niet volgen.

Verzoekende partij beweert nog dat, indien de lector de kinderkerstvieringrepétities beschouwt als een goede oefening voor het opleidingsonderdeel “Simultaan gebarentaaltolken” en deze uren dus moeten meetellen als “lesuren” voor dat opleidingsonderdeel, dat dan de competentie is om van tekst naar gebarentaal te tolken, zoals het vak waarvoor verzoekende partij vorig jaar slaagde, namelijk “Consecutief gebarentaaltolken”. In dat geval is er wel degelijk overlapping met consecutief gebarentaaltolken. Ook deze stelling volgt de Raad niet, aangezien er op het eerste gezicht tijdens de kerstviering geen sprake lijkt te zijn van tolken van “tekst naar gebarentaal”, maar wel van gesproken brontaal naar “gesproken” Vlaamse gebarentaal. Verzoekende partij diende immers op het moment zelf de gesproken taal te tolken, en niet de tekst die zij ter voorbereiding had ontvangen.

Het vierde middel is ongegrond.

C.2. Vijfde middel

In het vijfde middel voert verzoekende partij een gebrekkige begeleiding en feedback aan.

Standpunt van de partijen

In haar *verzoekschrift* voert verzoekende partij aan dat zij op sommige taken van het opleidingsonderdeel “Simultaan gebarentaaltolken” geen feedback kreeg, op andere taken kwam de feedback vaak laattijdig.

Verzoekende partij erkent de bestreden beslissing, waar deze aanstipt dat in de ECTS-fiche geen tijdsbestek staat waarbinnen het geven van feedback dient te gebeuren. Geen feedback of pas drie maanden later lijkt verzoekende partij echter niet redelijk. Feedback kwam inderdaad ook tijdens de lessen aan bod en werd dan genoteerd in het programma Goreact. Deze feedback kwam volgens verzoekende partij echter vaak alsnog pas maanden later. In een persoonlijk gesprek met verzoekende partij op 19 oktober 2020 geeft het opleidingshoofd aan dat de planlast voor het verbeteren van huistaken voor lectoren te groot is en dat zij gaan bekijken hoe het anders kan. Verzoekende partij heeft wel meermaals aangegeven dat als nazorg, zoals afgesproken, verbeteringen van de les werden toegevoegd, in de hoop dat de lector dit zou verbeteren. Ook heeft zij e-mails moeten sturen om de lector aan te moedigen om taken online te plaatsen, zoals bijvoorbeeld op 11 mei 2020.

Verwerende partij verwijst in haar *antwoordnota* naar hetgeen de interne beroepscommissie in dit kader heeft geantwoord. Als reactie hierop stelt verzoekende partij in haar extern beroepschrift dat het onredelijk is dat feedback meer dan drie maanden op zich liet wachten. Volgens verwerende partij blijkt echter uit het eigen overzicht van verzoekende partij (stuk 1) dat deze stelling niet correct is. Uit dit overzicht blijkt voorts dat op twee taken geen schriftelijke feedback kwam. Verzoekende partij geeft evenwel in haar extern beroepschrift toe dat de feedback steeds mondeling gegeven werd, tijdens de lessen. Op geen enkel ogenblik heeft verzoekende partij aan de lector aangegeven dat de feedback niet zou hebben volstaan en/of dat zij aanvullende feedback wenste. Het tegendeel wordt niet beweerd en blijkt ook niet uit de objectieve stukken van het dossier.

Verzoekende partij benadrukt in de *wederantwoordnota* dat zij op de taken van 18/11 en 16/02 helemaal geen feedback kreeg. Op een taak van 20/01 kreeg zij pas feedback op 09/04, meer dan 11 weken later, wat volgens verzoekende partij onredelijk is. Het klopt dat feedback ook tijdens de lessen aan bod kwam, maar deze werd dan wel steeds genoteerd binnen het programma Goreact. Wanneer er geen feedback genoteerd werd in Goreact, werd er ook

effectief geen gegeven. Dit is dus het geval voor zeker twee taken. Verzoekende partij heeft in mondelinge gesprekken met de lector meermaals aangegeven dat haar leerproces bemoeilijkt werd door het gebrek aan opbouwende en concrete feedback. Dit werd niet nog eens via mail besproken. Wel heeft verzoekende partij aan de leerkracht gemeld dat opgelegde taken online werden geplaatst, zonder antwoord van de lector.

Beoordeling

Volgens vaste rechtspraak van de Raad hebben zelfs vastgestelde gebreken in de begeleiding van de student in principe niet tot gevolg dat de toegekende beoordeling daardoor onregelmatig wordt of dat de student recht zou hebben op een gunstiger quotering. Het is, in beginsel, één zaak of de student bewezen heeft de van hem verlangde kennis en vaardigheden te bezitten en een andere, wanneer hij die kennis en vaardigheden niet blijkt te bezitten, wie daarvoor de schuld draagt. Deze laatste kan diegene zijn die de student op het examen heeft voorbereid door bij die voorbereiding in gebreke te blijven. Een verwijt aan de instelling op het vlak van een gebrekkige begeleiding of communicatie verschuift bijgevolg mogelijk de verantwoordelijkheid voor een slechte prestatie deels naar de instelling, maar in de regel kan dit er niet toe leiden dat de prestatie zelf zonder meer als voldoende moet worden beschouwd. Er kan enkel anders over worden geoordeeld in uitzonderlijke omstandigheden, wanneer het gebrek aan begeleiding het slagen *de facto* onmogelijk heeft gemaakt, bijvoorbeeld doordat essentiële vragen van de student onbeantwoord zijn gebleven of de begeleiding nagenoeg onbestaande was.

In casu rijzen er bijgevolg twee vragen: 1) is er sprake van een gebrekkige feedback en zo ja 2) heeft dit gebrek het slagen van verzoekende partij *de facto* onmogelijk gemaakt?

De bestreden beslissing stelt:

- “- Verder stelt student dat wat betreft de werktijd buiten de contacturen er huistaken werden aangeboden maar dat 5 huistaken niet zouden zijn verbeterd en veel van deze taken zeer laat zouden zijn verbeterd (van twee weken tot drie maanden later); ze stelt dat onder pedagogen het belang van snelle feedback nochtans bekend is, en dit gebrek aan feedback buiten de contacturen eveneens een zware aanslag was op haar leerkansen;
- Uit de toelichting door de opleiding blijkt dat de student de lector hierover nooit heeft aangesproken; in de ECTS-fiche of de studiewijzer wordt niet gespecificeerd binnen welk tijdsbestek de feedback van de huistaken aan de studenten terugbezorgd zal worden en bovendien heeft de student zelf aangegeven geen feedback meer wensen te ontvangen via het

videoprogramma Goreact omwille van de ongebruiks vriendelijkheid; om die reden werd de feedback door de lectoren vaak mondeling toegelicht tijdens de lessen”

Verwerende partij betwist als zodanig het overzicht niet, dat verzoekende partij geeft van de huistaken en het moment waarop zij daarop feedback ontving (stuk 1 verzoekende partij). In tegenstelling tot verzoekende partij en de bestreden beslissing, spreekt verwerende partij in haar antwoordnota echter maar over 2 niet-verbeterde huistaken, in plaats van 5.

Verwerende partij brengt echter geen bewijs bij van verbeterde huistaken of feedback daarop, zodat de Raad uitgaat van 5 niet-verbeterde huistaken (huistaak 21.11.2019, huistaak 07.02.2020, en 3 van de 4 huistaken gegeven tijdens de paasvakantie waarop geen feedback kwam). In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, blijkt uit het intern beroepschrift niet dat verzoekende partij steeds heeft gezegd dat zij op deze taken wel een mondelinge feedback bekwam.

De partijen zijn het er wel over eens dat er (schriftelijke of mondelinge) feedback was op volgende 11 huistaken, en binnen de volgende termijn:

- huistaak 15.10.2019: feedback binnen 3 dagen
- huistaak 10.11.2019: feedback binnen 14 dagen
- huistaak 20.01.2020: feedback binnen 11 weken
- huistaak 21.02.2020: feedback binnen 6 dagen
- huistaak 16.03.2020: feedback binnen 24 dagen
- huistaak 12.03.2020: feedback binnen 26 dagen
- huistaak 24.03.2020: feedback binnen 8 dagen
- huistaak 25.03.2020: feedback binnen 7 dagen
- huistaak paasvakantie: feedback in de les binnen 8 dagen
- huistaak 07.05.2020: feedback binnen 14 dagen
- huistaak 14.05.2020: feedback in de les dezelfde dag

Gelet op het vermoeden van deskundigheid van de lector, de beperkte beoordelingsbevoegdheid van de Raad en het gebrek aan informatie in het dossier omtrent de “standaard” termijn om dergelijke tolk-taken te verbeteren en het gebrek aan verdere verantwoording vanwege verwerende partij omtrent de reden van de vertraging, stelt de Raad vast dat hogervermelde feedback op het eerste gezicht binnen een redelijke termijn is

gegeven, met uitzondering van de taken van 20.01.2020 (11 weken), van 16.03.2020 (24 dagen) en van 12.03.2020 (26 dagen).

Van de 16 huistaken die werden voorzien, lijken er met andere woorden op het eerste gezicht 5 niet verbeterd en 3 eerder laattijdig verbeterd. De Raad beschouwt dit inderdaad als een gebrek in hoofde van verwerende partij en betreurt dit ten zeerste.

Het is echter de vraag of deze vaststelling het bewijs vormt van een zogenaamde gebrekige begeleiding die er redelijkerwijze toe leidde *dat verzoekende partij de facto niet kon slagen*.

In dat kader doet de Raad de volgende vaststellingen:

- De Raad heeft hierboven vastgesteld dat verzoekende partij genoten heeft van 39,5 lesuren “Practicum/oefeningen” van “Simultaan gebarentaaltolken” waarbinnen zij dus heeft kunnen oefenen op simultaan gebarentaaltolken;
- Verzoekende partij heeft op de helft van de huistaken wel tijdige feedback gekregen. Verzoekende partij heeft geen kritiek op de inhoud van deze feedback;
- De huistaken werden niet gequoteerd, aangezien het opleidingsonderdeel enkel geëvalueerd werd middels een examenmoment en niet via permanente evaluatie;
- Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een uitgebreide tussentijdse feedback heeft gekregen “a.d.h.v. huistaken [L.S.] & Streetwize” (stuk 19 verwerende partij)
- Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een uitgebreide feedback heeft gekregen op een zogenaamde formatieve tussentijdse test (stuk 20 verwerende partij) Verzoekende partij verwijst zelf naar deze feedback in haar intern beroep.
- Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij ook feedback gekregen heeft op haar examenresultaten in eerste zittijd (stuk 17 verwerende partij) Verzoekende partij verwijst zelf naar deze feedback in haar intern beroep.
- In haar intern beroep stelt verzoekende partij zelf dat zij voorafgaand aan de laatste les “Simultaan gebarentaaltolken” positieve en werkpunten heeft doorgemaild aan de lector, en dat hieraan extra aandacht besteed werd tijdens de laatste les van 5 juni. Op dat moment werden de werkpunten van de voorlaatste les weggewerkt, aldus verzoekende partij in haar intern beroep. In Goreact noteerde de lector samen met verzoekende partij nadien sterke punten en werkpunten.

- Verzoekende partij toont niet concreet aan op welke manier het gebrek aan feedback dan wel de laattijdigheid van deze feedback op de helft van de huistaken haar belet heeft om te slagen. Zij brengt deze taken niet bij en legt niet uit welke elementen van deze taken zo belangrijk waren dat het gebrek aan feedback daarop haar heeft belet te slagen voor het examen, ondanks de 39,5 lesuren aan “Practicum en oefeningen” waarin duidelijk ook feedback werd gegeven, ondanks de tijdige feedback op 8 andere huistaken en ondanks de tussentijdse evaluatie (stuk 19 administratief dossier), de feedback op het tussentijdse formatieve test (stuk 20 administratief dossier) en de feedback op de examenresultaten in eerste zittijd (stuk 17 administratief dossier).
- Verzoekende partij voegt slechts één ontvankelijk bewijsstuk toe, waaruit blijkt dat zij aangedrongen heeft op feedback op huistaken, met name de e-mail van 27.04.2020 aan lector [E.H.]. In stuk 1 verwijst verzoekende partij voor het eerst naar een e-mail van 19.05.2020 aan dezelfde persoon, en in het verzoekschrift verwijst zij naar een e-mail van 11.05.2020. Van deze twee e-mails stelt de Raad vast dat ze niet zijn ingediend samen met het intern beroep, hoewel verzoekende partij daartoe in de mogelijkheid was. Reeds voor de interne beroepscommissie voerde verzoekende partij immers al aan dat zij onvoldoende feedback had gekregen, hoewel zij daarnaar had gevraagd. Deze stukken zijn bijgevolg nieuw en onontvankelijk, conform artikel II.295, § 1 Codex Hoger Onderwijs.

Voor zover verzoekende partij nog verwijst naar een gesprek met het opleidingshoofd op 19 oktober 2020, moet de Raad vaststellen dat er geen bewijs voorligt van de inhoud van dat gesprek.

Gelet op deze concrete omstandigheden, levert verzoekende partij naar het oordeel van de Raad niet het bewijs van een gebrekige feedback die het haar onmogelijk heeft gemaakt te slagen voor het opleidingsonderdeel “Simultaan gebarentaaltonken”.

Het vijfde middel is ongegrond.

D. Middelen die enkel raken aan het opleidingsonderdeel “Simultaan gesprekstolken”

D.1. Zesde middel

In het zesde middel voert verzoekende partij in essentie een schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de ECTS-fiche.

Standpunt van partijen

In haar *verzoekschrift* stelt verzoekende partij dat de bestreden beslissing ten onrechte voorhoudt dat er in het opleidingsonderdeel “Simultaan gesprekstolken” 28 uur lesuren werden gegeven, aangezien er op sommige dagen ook andere vakken werden gegeven. Verzoekende partij kreeg slechts 17 uren les, terwijl de ECTS-fiche 38 uren les voorziet.

Verzoekende partij verwijst naar de bestreden beslissing, die stelt dat de 10 ontbrekende lesuren (zogenaamd 28 i.p.v. 38) gecompenseerd werden door het feit dat verzoekende partij privéles gehad heeft. Verzoekende partij stelt echter dat er maar twee keer privéles is gegeven voor dit vak, en dit maar voor 4,5 uur. Deze bewering is dus niet correct.

In haar *antwoordnota* repliceert verwerende partij dat verzoekende partij op intern beroep had aangegeven dat er slechts 18,4 lesuren gegeven werden. Voor zoveel als nodig benadrukt verwerende partij dat de optelsom van de uren van verzoekende partij niet correct is. In het eigen data-overzicht van verzoekende partij worden immers 23,5 uren weergegeven en niet slechts 18,4 (zie stuk 27 administratief dossier). In haar extern beroepschrift stelt verzoekende partij dan weer dat de lessen gegeven werden op 07/02, 06/03, 08/05, 15/05 en 28/05. Daar waar zij op intern beroep nog erkende dat ook les gegeven werd op 25/10, 22/11 en 27/03, houdt zij op extern beroep plots voor dat dit niet het geval was. Naar aanleiding van de behandeling van het intern verzoekschrift werd aan de betrokken lector een overzicht van de gegeven lessen gevraagd, en deze bevestigde dat zij wel degelijk op 25/10, 22/11, 07/02, 06/03, 05/05, 08/05, 15/05 en 26/05 les gegeven heeft. Daarnaast vond gedurende 1u10 een formatieve toetsing plaats. Dit brengt het totaal van de lessen op $(8 \times 3,5 + 1,10)$ 29,10 uur. Verzoekende partij legt geen stukken voor waaruit blijkt dat bepaalde lessen geannuleerd werden, zodat wel degelijk van de waarachtigheid van de verklaring van de betrokken lector mag worden uitgegaan.

De interne beroepscommissie stelt ook terecht in de bestreden beslissing dat het feit dat slechts 29 lesuren werden gegeven in plaats van 38,5 uren, geen slaagkansen heeft ontnomen aan verzoekende partij. De contacturen met de studenten worden immers berekend op het

aantal studiepunten in de veronderstelling dat er meerdere studenten zijn tijdens de les. In dit geval ging het over ‘privéles’, aangezien het slechts één student betrof. De verminderde lesuren kunnen dus verdedigd worden, omdat de lectoren tijdens de lesmomenten 100% van hun aandacht op deze ene student konden richten.

Verzoekende partij stelt in haar *wederantwoordnota* dat haar overtuigingsstuk 2 voldoende informatie bevat wat betreft de uren die zij gekregen heeft. Er zijn voldoende stavingstukken waaruit blijkt dat er niet alleen te weinig lessen gegeven werden, maar dat deze lessen ook stelselmatig te kort waren. Bovendien is er voldoende bewijsmateriaal beschikbaar via Goreact om aan te tonen dat er wel degelijk andere studenten aanwezig waren, en dat er dus geen sprake was van privélessen. De lesuren van het onderdeel “Consecutief gesprekstolken” worden niet meegeteld, omdat de competenties niet overlappen (zie ECTS-fiche).

In haar *aanvullende nota en ter zitting* bevestigt de raadsman van verwerende partij, na terugkoppeling met verwerende partij, dat verzoekende partij inderdaad slechts 4.5u privéles heeft gekregen. Omdat het niet mogelijk is om slechts met twee personen, met name de lector en de student, een gesprek te voeren/te tolken en het niet haalbaar bleek om elke les derden uit te nodigen, hebben de lectoren de student laten aansluiten bij de leerlingen van het derde jaar. Op die ogenblikken waren er dan wel telkens twee lectoren aanwezig, in plaats van één.

Beoordeling

Zoals hoger aangehaald, beschikt een docent over een ruimte autonomie bij het inrichten van zijn of haar vak. Dit betekent dat hij een discretionaire bevoegdheid heeft bij het bepalen van de leerstof, de evaluatieform, etc. Het verloop van het opleidingsonderdeel wordt vervolgens neergelegd in een ECTS-fiche bij aanvang van het academiejaar. Informatie in de ECTS-fiche bindt zowel de docent als de student. Dit betekent dat eens de docent welbepaalde keuzes met betrekking tot het opleidingsonderdeel heeft gemaakt en heeft vastgelegd in de ECTS-fiche, hij of zij daarvan nadien niet meer kan afwijken, tenzij er sprake zou zijn van uitzonderlijke omstandigheden.

De ECTS-fiche van het opleidingsonderdeel “Simultaan gesprekstolken” bepaalt:

“Werkvormen
Hoor- en/of werkcolleges 0 uren

Practicum en/of oefeningen	38,50 uren
Vormen van groepsleren	0 uren
Werkplekleren en/of stage	0 uren
Werktijd buiten de contacturen	66,00 uren”

De discussie in dit middel draait rond de werkform “Practicum en/of oefeningen”.

Het staat vast dat verwerende partij is afgeweken van de ECTS-fiche: zelfs al volgt men het standpunt van verwerende partij dat er effectief 29 lesuren zijn doorgegaan, dan nog is dit aanzienlijk minder dan de voorziene 38,50 uren in de ECTS-fiche. Het betreft in dat geval immers een vermindering van de contacturen “Practicum en/of oefeningen” van ongeveer 25%.

Vervolgens rijst de vraag of er *in casu* uitzonderlijke omstandigheden zijn, die dergelijke afwijking kunnen verantwoorden. De bestreden beslissing motiveert dit als volgt:

“in het geval van de student heeft dit haar evenwel geen kansen ontnomen: de contacturen met studenten worden berekend op het aantal studiepunten in de veronderstelling dat er meerdere studenten zijn tijdens de les; in dit geval ging het over “privé-les” aangezien het slechts 1 student betrof; de verminderde lesuren kunnen dus verdedigd worden omdat de lectoren tijdens de lesmomenten 100% van hun aandacht op deze ene student konden richten”

In de loop van de externe procedure is duidelijk geworden dat dit motief niet strookt met de realiteit: verwerende partij geeft toe dat verzoekende partij slechts 4,5 uur privéles heeft gehad, de overige lesmomenten hebben plaatsgevonden in een (andere) groep studenten.

Overeenkomstig het beginsel van de materiële motiveringsplicht moeten er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Nu vaststaat dat verzoekende partij slechts 4,5 uur privéles heeft gekregen in plaats van 29 uur, zoals de bestreden beslissing voorhoudt, staat hiermee de schending van de materiële motiveringsplicht vast. Aangezien het motief dat verzoekende partij 29 uur aan privéles heeft gekregen, niet strookt met de realiteit, kon de interne beroepscommissie zich daarop logischerwijze niet baseren om een afwijking van de ECTS-fiche te verantwoorden.

Voor zover verwerende partij in de externe procedure nog voorhoudt dat verzoekende partij de contacturen, die wel zijn doorgegaan (nog daargelaten of het 29 uren zijn dan wel 17 uren

zoals verzoekende partij beweert) grotendeels heeft besteed in een andere klasgroep waarbij er dan twee lectoren aanwezig waren: dit doet geen afbreuk aan het gegeven dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een motief dat niet strookt met de realiteit en bijgevolg de materiële motiveringsplicht schendt, hetgeen nadien in een externe procedure niet meer recht te trekken is.

Geheel ten overvloede stipt de Raad nog aan dat hij op het eerste gezicht niet inziet waarom deze omstandigheid “uitzonderlijk” genoeg zou zijn om een afwijking op het voorziene aantal contacturen “Practicum en/of oefeningen” in de ECTS-fiche te verantwoorden. Het feit dat er twee lectoren in plaats van één aanwezig zijn in de les, vormt immers geen garantie op een grondiger of uitgebreider behandeling van de leerstof, minstens lijkt dit *in casu* niet aangetoond.

De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht en de ECTS-fiche van het opleidingsonderdeel “Simultaan gesprekstolken”.

Het zesde middel is gegrond.

D.2. Zevende middel

In het zevende middel voert verzoekende partij een gebrekkige begeleiding en feedback aan, alsook een schending van de ECTS-fiche.

Standpunt van de partijen

In haar *verzoekschrift* voert verzoekende partij aan dat er in het kader van het opleidingsonderdeel “Simultaan gesprekstolken” maar één taak werd gegeven, hetgeen de bestreden beslissing bevestigt. Verzoekende partij heeft op eigen initiatief, als nazorg, de vertolking tijdens de lessen in detail verbeterd, maar hierop werd achteraf geen feedback meer gegeven. Daarnaast geeft de bestreden beslissing aan dat gesprekstolken bijna niet in opname kan worden geoefend. In dat geval had volgens verzoekende partij het lespakket moeten worden aangepast. Er zijn genoeg manieren om leerstof aan te brengen en te werken aan het verbeteren van competenties. Nu heeft verzoekende partij 66 lesuren leerkansen gemist.

In haar *antwoordnota* stelt verwerende partij dat uit de beslissing van de interne beroepscommissie blijkt, na navraag bij de betrokken lector, dat feedback hetzij mondeling in de les gegeven werd, hetzij via Goreact. Verzoekende partij legt geen stukken voor waaruit blijkt dat zij hekelde dat er beweerdelijk geen feedback werd gegeven, dan wel dat de gegeven feedback niet voldoende zou zijn geweest.

In de *wederantwoordnota* verwijst verzoekende partij naar de bestreden beslissing, die stelt dat gesprekstolken bijna niet in opname kan worden geoefend. Dit overtuigt verzoekende partij des te meer dat het lespakket had moeten worden aangepast. Ze stelt dat er genoeg manieren zijn om leerstof aan te brengen en te werken aan het verbeteren van competenties. Verzoekende partij blijft erbij dat zij 66 lesuren leerkansen heeft gemist.

De Raad heeft de partijen verzocht bijkomend standpunt in te nemen inzake de betekenis van de zinsnede 66 uren “werktijd buiten de contacturen”, zoals vermeld in de ECTS-fiche van het opleidingsonderdeel ‘Simultaan gesprekstolken’. Verwerende partij werd ook verzocht toe te lichten op welke manier verzoekende partij op de hoogte kon zijn van wat deze “werktijd buiten de contacturen” precies inhoudt. Naar aanleiding van deze vraag heeft verwerende partij op 18 november 2020 om 12u24 een tweede aanvullende nota neergelegd. De bijkomende repliek van verzoekende partij gaat inhoudelijk in op de tweede aanvullende nota.

Beoordeling

In het vierde middel voerde verzoekende partij aan dat er in het opleidingsonderdeel “Simultaan gebarentaaltolken” er wel taken werden voorzien, maar dat hierop geen feedback is gekomen. Het zevende middel is van een andere strekking: verzoekende partij stelt namelijk dat er wat betreft het opleidingsonderdeel “Simultaan gesprekstolken” maar één taak werd opgegeven, terwijl de ECTS-fiche voorziet in 66u “Werktijd buiten de contacturen.”

Verzoekende partij geeft aan dat zij, bij gebreke aan taken, dan zelf initiatief heeft genomen om de vertolking tijdens de lessen in detail te verbeteren, maar hier werd achteraf geen feedback meer op gegeven.

De bestreden beslissing stelt:

“de opleiding ligt [sic] toe dat er één taak werd gegeven, maar dat gesprekstolken bijna niet in opname kan worden ingeoefend; feedback werd hetzij mondeling in de les gegeven, of via Goreact via comments of in de opname zelf, of per mail;”

De Raad heeft de partijen verzocht bijkomend standpunt in te nemen inzake de betekenis van de zinsnede 66 uren “werktijd buiten de contacturen”, zoals vermeld in de ECTS-fiche van het opleidingsonderdeel ‘Simultaan gesprekstolken’. Verwerende partij werd ook verzocht toe te lichten op welke manier verzoekende partij op de hoogte kon zijn van wat deze “werktijd buiten de contacturen” precies inhoudt. Naar aanleiding van deze vraag heeft verwerende partij op 18 november 2020 om 12u24 een tweede aanvullende nota neergelegd. De voorziene termijn verstreek evenwel om 12u00. Ter zitting verduidelijkt verwerende partij dat dit het gevolg was van een interne miscommunicatie. De Raad dient evenwel vast te stellen dat er geen sprake is van overmacht in hoofde van verwerende partij, zodat deze tweede aanvullende nota laattijdig is en dus buiten de debatten gehouden wordt. Daar waar de aanvullende repliek van verzoekende partij ingaat op de bijkomende informatie die verwerende partij op 18 november 2020 aanvoerde, laat de Raad deze aanvullende repliek bijgevolg evenzeer buiten de debatten.

Uit de stukken van het dossier waarop de Raad wél acht mag slaan, blijkt vervolgens niet dat de betrokken lector initiatief heeft genomen om te voorzien in 66u aan “werktijd buiten de contacturen” (een enkele taak buiten beschouwing gelaten). Nochtans ontstaat uit de ECTS-fiche hiertoe wel de verplichting in hoofde van verwerende partij. Men kan het niet aan de student laten om zelf 66 uur werktijd buiten de contacturen te verzinnen, omdat de lector daartoe in gebreke blijft.

Het komt de Raad bovendien voor dat, zelfs indien verzoekende partij wél feedback had gekregen op de voorbereidingen die zij op eigen initiatief heeft gemaakt, dit geen afbreuk zou kunnen doen aan het feit dat verwerende partij de verplichting heeft om zelf 66u aan werktijd buiten contacturen te voorzien, wat *in casu* niet gebeurd is.

De stukken waarop de Raad acht mag slaan, tonen niet aan dat verwerende partij 66u aan werktijd buiten de contacturen heeft aangeboden aan verzoekende partij, hoewel zij daartoe verplicht was volgens de ECTS-fiche, die zowel student als onderwijsinstelling bindt. Verwerende partij heeft dan ook de ECTS-fiche van het opleidingsonderdeel “Simultaan gesprekstolken” geschonden.

Het zevende middel is gegrond.

BESLISSING

- 1. De Raad verwerpt het beroep tegen de beslissing van de interne beroepscommissie van 29 september 2020, in zoverre de interne beroepscommissie het intern beroep van verzoekende partij tegen het examenresultaat in tweede zittijd voor het opleidingsonderdeel “Simultaan gebarentaaltolken” ongegrond verklaart.**
- 2. De Raad vernietigt de beslissing van de interne beroepscommissie van 29 september 2020, in zoverre de interne beroepscommissie het intern beroep van verzoekende partij tegen het examenresultaat in tweede zittijd voor het opleidingsonderdeel “Simultaan gesprekstolken” ongegrond verklaart.**
- 3. Het bevoegde orgaan van verwerende partij neemt uiterlijk op 11 december 2020 een nieuwe beslissing, rekening houdend met bovenvermelde overwegingen.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechting van 23 november 2020, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, IIIe Kamer, samengesteld uit:

Elsbeth Loncke,	kamervoorzitter
Piet Versweyveld	bestuursrechter – bijzitter
Jan Geens	bestuursrechter – bijzitter
bijgestaan door	
Freya Gheysen	secretaris

De secretaris

Freya Gheysen

De voorzitter

Elsbeth Loncke

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Arrest nr. 6.144 van 14 december 2020 in de zaak 2020/744

In zake: Marscha BROUWER
Woonplaats kiezend te 1068EZ Amsterdam
Tussen Meer 51

Tegen: UNIVERSITEIT GENT
Woonplaats kiezend te 9000 Gent
Sint-Pietersnieuwstraat 25

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 22 oktober 2020, strekt tot nietigverklaring van de beslissing van de interne beroepsinstantie van 16 oktober 2020 waarbij het intern beroep van verzoekende partij onontvankelijk werd verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechting, die heeft plaatsgevonden op 23 november 2020.

Aangezien de openbare zittingen tijdelijk zijn opgeschort, werd aan beide partijen gevraagd of zij akkoord konden gaan met een schriftelijke procedure. Zowel verzoekende partij als verwerende partij hebben ingestemd met een schriftelijke procedure.

III. Feiten

Verzoekende partij is in het academiejaar 2019-2020 ingeschreven in de opleiding ‘Bachelor of Science in de diergeneeskunde’.

Voor het opleidingsonderdeel “Bijzondere weefselleer” bekomt verzoekende partij een examencijfer van 9/20.

Verzoekende partij stelde op datum van 6 oktober 2020 een intern beroep in bij de interne beroepsinstantie van de onderwijsinstelling.

Bij beslissing van de interne beroepsinstantie op datum van 16 oktober 2020 werd het intern beroep onontvankelijk verklaard.

De interne beroepsinstantie stipt aan dat het beroep blijkens artikel 100 van het onderwijs- en examenreglement (hierna: OER) moet worden ingesteld binnen de vervaltermijn van zeven kalenderdagen te rekenen, wat examenbeslissingen betreft, vanaf de kalenderdag na de dag van de proclamatie. Deze termijn wordt decretaal bepaald en hiervan kan niet worden afgeweken.

De interne beroepsinstantie verduidelijkt dat de proclamatie de bekendmaking is van de examencijfers en/of deliberatiebeslissingen op openbare of op elektronische wijze of via de puntenlijst. De proclamatie na de tweedekansexamenperiode heeft voor de opleiding tot bachelor in de diergeneeskunde plaatsgevonden op 10 september 2020. De eerste dag van de beroepstermijn was bijgevolg 11 september 2020 en de beroepstermijn nam een einde op 17 september 2020.

De interne beroepsinstantie stelt vast dat de studente pas intern beroep heeft ingesteld op 6 oktober 2020. Het is bijgevolg onontvankelijk want laattijdig. De interne beroepsinstantie benadrukt dat van deze regel nog voor niemand is afgeweken. Waar de studente opmerkt dat de feedback later doorging en dat ze pas dan de kans heeft gekregen om haar examen in te kijken en inzicht te verwerven in de manier van verbeteren, merkt de interne beroepsinstantie op dat de beroepstermijn hoe dan ook loopt vanaf de proclamatie. Het feit dat er pas feedback is voorzien na afloop van de decretale beroepstermijn wijzigt daar niets aan. De studente kon overigens na de bekendmaking van de examenresultaten een bewarend intern beroep indienen en dat beroep op een later ogenblik bijkomend beargumenteren in een aanvullende nota. Deze mogelijkheid is uitdrukkelijk voorzien in artikel 100, §2 OER. Het intern beroep wordt aldus onontvankelijk verklaard.

De beslissing op intern beroep werd bij schrijven van 16 oktober 2020 aan verzoekende partij overgemaakt.

Bij aangetekend schrijven van 22 oktober 2020 diende verzoekende partij een verzoekschrift in bij de Raad.

IV. Ontvankelijkheid

Artikel II.285 van de Codex Hoger Onderwijs stelt, zoals de Raad recent reeds heeft overwogen (R.Stvb. 24 augustus 2018, nr. 4.376; R.Stvb. 14 september 2018, nr. 4.405), inzake de bevoegdheid van de Raad het volgende:

“Er wordt een Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, verder ‘de Raad’ genoemd, opgericht bij de bevoegde dienst van de Vlaamse Gemeenschap.

De Raad doet als administratief rechtscollege uitspraak over de beroepen die door studenten of personen op wie de beslissing betrekking heeft, worden ingesteld tegen studievoortgangsbeslissingen, na uitputting van de in afdeling 2 bedoelde interne beroepsprocedure.”

Wat betreft de plicht tot het voorafgaandelijk uitputten van het intern beroep, blijkt uit de memorie van toelichting bij het toenmalige decreet van 19 maart 2004 ‘betreffende de rechtspositieregeling van de student, de participatie in het hoger onderwijs, de integratie van bepaalde afdelingen van het hoger onderwijs voor sociale promotie in de hogescholen en de begeleiding van de herstructurering van het hoger onderwijs in Vlaanderen’ dat het intern beroep “*verplicht moet worden uitgeput vooraleer men een beroep kan instellen bij*” de Raad (*Parl. St. VI. Parl. 2003-2004, nr. 1960/1, 16*). De decreetgever heeft de uitputting van het intern beroep derhalve beoogd als een voorwaarde om tot de beroepsprocedure bij de Raad toegang te krijgen, en dus als een ontvankelijkheidsvoorwaarde bij dat beroep. Ook in de rechtsleer wordt aangenomen dat de regelmatige uitputting van een georganiseerd administratief beroep een voorwaarde is om een ontvankelijk beroep bij een administratief rechtscollege in te stellen (zie o.a. J. GORIS, *Georganiseerde administratieve beroepen*, Brugge, die Keure, 2012, 70-71; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Afdeling Administratie. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, 99-105; P. POPELIER, “Over de uitputting van het georganiseerd administratief beroep als ontvankelijkheidsvoorwaarde voor een beroep bij de Raad van State”, noot onder RvS 16 augustus 1999, nr. 82.102, *RW* 1999-00, 850).

De vraag of verzoekende partij op ontvankelijke wijze het intern beroep heeft ingesteld, raakt derhalve aan het onderzoek naar de ontvankelijkheid van het bij de Raad ingestelde beroep.

Standpunt van partijen

Verzoekster stelt dat zij haar klacht pas kon formuleren nadat zij door de feedback op de hoogte werd gesteld op welke manier haar examen werd beoordeeld. Tijdens het examen waren er immers geen onreglementaire handelingen geweest. Op het moment van het feedbackgesprek was de termijn voor het instellen van het intern beroep echter al lang verstrekken.

Verzoekster merkt op dat als een student de in het OER voorgeschreven procedure zou moeten volgen, dit betekent dat als een examenuitslag is bekendgemaakt, de student direct binnen zeven dagen een klacht moet indienen, ongemotiveerd en niet onderbouwd. Na de feedback kan de student de klacht dan motiveren en onderbouwen, of deze intrekken. Volgens verzoekster worden aldus onnodige klachten ingediend als de feedback later dan zeven dagen na de proclamatie plaatsvindt, die de interne beroepsinstantie zal moeten behandelen. Volgens verzoekster wil men dit niet, want dit leidt tot extra onnodige werkdruk.

In haar *antwoordnota* stelt verwerende partij dat, overeenkomstig artikel II.285 Codex Hoger Onderwijs, een student pas een ontvankelijk beroep kan instellen bij de Raad nadat hij het intern beroep heeft uitgeput. Het louter instellen van een intern beroep is daarbij niet voldoende: het beroep moet op ontvankelijke wijze worden ingesteld opdat aan deze decretale voorwaarde zou zijn voldaan.

Verwerende partij benadrukt dat de termijn voor intern beroep blijkens artikel II.286 Codex Hoger Onderwijs zeven kalenderdagen bedraagt, in geval van een examenbeslissing te rekenen vanaf de dag na deze van de proclamatie. Deze termijn is een vervaltermijn die bovendien de openbare orde raakt. Van deze termijn kan enkel worden afgeweken in geval er sprake zou zijn van overmacht.

Verwerende partij stelt dat, als er dan al zou kunnen worden aangenomen dat deze termijn niet loopt ingeval van bewezen overmacht, dan in elk geval niet kan worden aangenomen dat het feit dat een student nog geen feedback heeft gekregen, een situatie van overmacht zou

inhouden die tot gevolg zou hebben dat aan de dwingende beroepstermijn zou kunnen worden voorbijgegaan. Verwerende partij wijst erop dat verzoekster alvast correct op de hoogte werd gebracht van de beroepstermijn en de beroepsmodaliteiten. Deze staan correct vermeld op het puntenbriefje, met daarbij ook een verwijzing naar artikel 100 OER, dat de volledige beroepsprocedure bevat.

Vervolgens benadrukt verwerende partij dat artikel 100 OER er expliciet op wijst dat de beroepstermijn ook loopt als er nog geen feedback is geweest. Deze bepaling houdt ook rekening met het feit dat studenten mogelijk nog geen feedback hebben gekregen op het ogenblik waarop de beroepstermijn dreigt te verstrijken, in die zin dat wordt toegelaten dat studenten na die feedback hun beroepsschrift bijkomend stofferen.

Aangezien verzoekster haar intern beroep niet binnen de daartoe bepaalde vervaltermijn van zeven kalenderdagen heeft ingediend, was haar intern beroep volgens verwerende partij onontvankelijk. Daardoor heeft verzoekster niet voldaan aan de voorwaarde van het voorafgaandelijk uitputten van het intern beroep en is haar beroep bij de Raad eveneens onontvankelijk.

Beoordeling

De Raad onderzoekt of de interne beroepsinstantie het beroep van verzoekende partij terecht als niet ontvankelijk heeft beschouwd.

De Raad stelt vast dat de termijn voor het instellen van het intern beroep op dwingende wijze is geregeld door de decreetgever in artikel II.283 van de Codex Hoger Onderwijs. Het betreft een vervaltermijn. Een laattijdig intern beroep is derhalve onontvankelijk. Gezien het een regel van openbare orde betreft, onderzoekt de Raad dit desnoods ook ambtshalve.

In casu betreft het voorwerp een examenbeslissing en gaat de vervaltermijn van zeven kalenderdagen in de dag na de proclamatie, d.i. de bekendmaking van de resultaten. Uit het dossier blijkt dat de bekendmaking van de examenresultaten *in casu* op 10 september 2020 is gebeurd (zie stuk 3 van verwerende partij). De Raad stelt vast dat op de mededeling van de puntenlijst (zie stuk 3 van verwerende partij) de noodzakelijke beroepsmodaliteiten zijn

meegedeeld, zodat de beroepstermijn effectief aanvangt de dag na de bekendmaking van de examenresultaten, wat *in casu* op 11 september 2020 is.

De uiterste datum om een tijdig intern beroep in te stellen was derhalve donderdag 17 september 2020. Verzoekster diende haar intern beroep pas in op 6 oktober 2020 (zie stuk 1 van verwerende partij). De Raad moet derhalve concluderen dat het beroep *prima facie* niet tijdig werd ingesteld.

De Raad onderzoekt vervolgens in welke mate er *in casu* sprake kan zijn van een overmachtssituatie die de laattijdigheid van de indiening van het beroep kan verschonen.

Verzoekster stelt dat zij haar klacht pas heeft kunnen formuleren ná het feedbackgesprek aangezien ze toen pas op de hoogte werd gesteld van de manier waarop haar examen was beoordeeld.

Naar het oordeel van de Raad is er *in casu* geen sprake van enige overmachtssituatie, die de laattijdigheid van de indiening van het intern beroep desgevallend zou kunnen verschonen. De beroepsmogelijkheid en -modaliteiten staan immers duidelijk vermeld op de puntenlijst. Niets belette verzoekster bovendien om binnen de vervaltermijn van zeven kalenderdagen een bewarend intern beroep in te stellen. Deze mogelijkheid is uitdrukkelijk voorzien in artikel 100 OER, dat betrekking heeft op de interne beroepsprocedure en waarnaar op de puntenlijst ook wordt verwezen. Zo wordt in artikel 100, §2 OER benadrukt dat het beroep moet zijn ingesteld binnen de vervaltermijn van zeven kalenderdagen te rekenen, wat examenbeslissingen betreft, vanaf de kalenderdag na de dag van de proclamatie. De bepaling leest verder als volgt: “*Dat een student binnen die termijn nog geen feedback heeft gekregen, doet daaraan geen afbreuk, en er loopt geen nieuwe beroepstermijn nadat de student effectief feedback heeft gekregen.*” Verzoekster werd aldus voldoende geïnformeerd via de mededeling op haar puntenlijst en de beroepsmogelijkheid en -modaliteiten zijn bovendien ook terug te vinden in het OER.

Het intern beroep werd aldus terecht niet ontvankelijk verklaard wegens laattijdigheid.

De Raad kan zich niet verder buigen over de grond van de betwisting, gezien het intern beroep niet regelmatig is ingesteld en uitgeput.

Het beroep is niet ontvankelijk.

BESLISSING

De Raad verwerpt het beroep.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in terechtzitting van 14 december 2020, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, IIIe Kamer, samengesteld uit:

Elsbeth Loncke,	kamervoorzitter
Jan Geens	bestuursrechter – bijzitter
Marleen Verreth	bestuursrechter – bijzitter
bijgestaan door	
Freya Gheysen	secretaris

De secretaris

Freya Gheysen

De voorzitter

Elsbeth Loncke

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Arrest nr. 6.145 van 14 december 2020 in de zaak 2020/745

In zake: Thibault MORTIER
Woonplaats kiezend te 2140 Borgerhout
Toekomstraat 12

Tegen: UNIVERSITEIT GENT
Woonplaats kiezend te 9000 Gent
Sint-Pietersnieuwstraat 25

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 22 oktober 2020, strekt tot nietigverklaring van de studievoortgangsbeslissing van 10 september 2020 waarbij aan de verzoekende partij de herinschrijving in de opleiding ‘Master of Science in de psychologie’ wordt geweigerd.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend.

De partijen zijn door de voorzitter van de IIIe kamer te haren huize bijeen geroepen voor een virtuele terechtzitting via Teams, op 23 november 2020, om 09.30 uur.

Kamervoorzitter Elsbeth Loncke heeft verslag uitgebracht.

Mevrouw Sabien Lust, die verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

III. Feiten

Verzoekende partij is sinds het academiejaar 2012-2013 ingeschreven aan de UGent in de opleiding ‘Bachelor of Science in de psychologie’. Hij behaalt het bachelordiploma na afloop van het academiejaar 2016-2017.

Verzoeker is sinds het academiejaar 2016-2017 (ook) ingeschreven in de opleiding ‘Master of Science in de psychologie’. Na afloop van het academiejaar 2018-2019 kreeg verzoeker een

bindende voorwaarde opgelegd. In het academiejaar 2019-2020 slaagde hij slechts voor 3 van de 37 opgenomen studiepunten waardoor hij niet aan de bindende voorwaarde voldeed en zijn verdere inschrijving in de opleiding werd geweigerd. Aangezien verzoeker over de afgelopen drie academiejaar slaagde voor minder dan 1/3 van de opgenomen studiepunten, kan hij ook niet meer inschrijven voor andere opleidingen aan de UGent.

Verzoekende partij stelde op datum van 22 oktober 2020 een intern beroep in bij de interne beroepsinstantie van de onderwijsinstelling.

Bij aangetekend schrijven van dezelfde dag, 22 oktober 2020, diende verzoekende partij een verzoekschrift in bij de Raad.

IV. Ontvankelijkheid – uitputting van het intern beroep

Artikel II.285 van de Codex Hoger Onderwijs stelt, zoals de Raad recent reeds heeft overwogen (R.Stvb. 24 augustus 2018, nr. 4.376; R.Stvb. 14 september 2018, nr. 4.405), inzake de bevoegdheid van de Raad het volgende:

“Er wordt een Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, verder ‘de Raad’ genoemd, opgericht bij de bevoegde dienst van de Vlaamse Gemeenschap.

De Raad doet als administratief rechtscollege uitspraak over de beroepen die door studenten of personen op wie de beslissing betrekking heeft, worden ingesteld tegen studievoortgangsbeslissingen, na uitputting van de in afdeling 2 bedoelde interne beroepsprocedure.”

Wat betreft de plicht tot het voorafgaandelijk uitputten van het intern beroep, blijkt uit de memorie van toelichting bij het toenmalige decreet van 19 maart 2004 ‘betreffende de rechtspositieregeling van de student, de participatie in het hoger onderwijs, de integratie van bepaalde afdelingen van het hoger onderwijs voor sociale promotie in de hogescholen en de begeleiding van de herstructurering van het hoger onderwijs in Vlaanderen’ dat het intern beroep “*verplicht moet worden uitgeput vooraleer men een beroep kan instellen bij*” de Raad (*Parl. St. VI. Parl. 2003-2004, nr. 1960/1, 16*). De decreetgever heeft de uitputting van het intern beroep derhalve beoogd als een voorwaarde om tot de beroepsprocedure bij de Raad toegang te krijgen, en dus als een ontvankelijkheidsvoorwaarde bij dat beroep. Ook in de rechtsleer wordt aangenomen dat de regelmatige uitputting van een georganiseerd administratief beroep een voorwaarde is om een ontvankelijk beroep bij een administratief

rechtscollege in te stellen (zie o.a. J. GORIS, *Georganiseerde administratieve beroepen*, Brugge, die Keure, 2012, 70-71; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Afdeling Administratie. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, 99-105; P. POPELIER, “Over de uitputting van het georganiseerd administratief beroep als ontvankelijkheidsvoorwaarde voor een beroep bij de Raad van State”, noot onder RvS 16 augustus 1999, nr. 82.102, RW 1999-00, 850).

De vraag of verzoekende partij op ontvankelijke wijze het intern beroep heeft ingesteld, raakt derhalve aan het onderzoek naar de ontvankelijkheid van het bij de Raad ingestelde beroep.

Standpunt van partijen

In haar *antwoordnota* wijst verwerende partij erop dat een student, vooraleer hij een ontvankelijk beroep kan instellen voor de Raad, eerst het intern beroep moet uitputten. Verzoeker stelde evenwel reeds beroep in bij de Raad op dezelfde dag als de dag waarop hij beroep indiende bij de interne beroepsinstantie. Hij wachtte de afloop van dit beroep niet af, ook al was de beslissingstermijn uiteraard nog niet verstrekken. Aangezien verzoekster niet voorafgaand het intern beroep heeft uitgeput, is zijn extern beroep onontvankelijk

Beoordeling

Uit de hierboven in herinnering gebrachte bepalingen van de Codex Hoger Onderwijs blijkt dat een beroep bij de Raad slechts kan worden ingesteld na uitputting van de interne beroepsprocedure – of, geval dat zich te dezen niet voordoet, tegen het uitblijven van een beslissing op intern beroep.

De eerste bestreden beslissing is een studievoortgangsbeslissing waartegen een intern beroep openstaat bij de instelling. Deze beslissing is derhalve geen eindoordeel zoals bedoeld in artikel I.3, 69°, *a*) van de voormelde Codex en zij kan niet rechtstreeks voor de Raad worden aangevochten.

Verzoeker heeft weliswaar een intern beroep ingesteld, maar zij heeft nagelaten de uitspraak ter zake af te wachten. Het beroep dat bij de Raad is ingesteld, is derhalve voorbarig.

Het beroep is niet ontvankelijk.

Daarnaast stelt de Raad vast dat de interne beroepsinstantie inmiddels een gunstige beslissing heeft genomen, waarbij verzoeker de toelating wordt verleend om zich opnieuw in te schrijven aan de UGent. De huidige procedure is bijgevolg eveneens onontvankelijk bij gebrek aan voorwerp.

BESLISSING

De Raad verwerpt het beroep.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in terechtzitting van 14 december 2020, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, IIIe Kamer, samengesteld uit:

Elsbeth Loncke,	kamervoorzitter
Jan Geens	bestuursrechter – bijzitter
Marleen Verreth	bestuursrechter – bijzitter
bijgestaan door	
Freya Gheysen	secretaris

De secretaris

Freya Gheysen

De voorzitter

Elsbeth Loncke

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Arrest nr. 6.160 van 6 januari 2021 in de zaak 2020/746

In zake: xxx

Tegen:

UNIVERSITEIT GENT
Woonplaats kiezend te 9000
Gent Sint-Pietersnieuwstraat 25

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 22 oktober 2020, strekt tot nietigverklaring van de beslissing van de interne beroepsinstantie van 16 oktober 2020 waarbij het intern beroep van verzoekende partij ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend. Verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechting, die heeft plaatsgevonden op 23 november 2020.

Kamervoorzitter Elsbeth Loncke heeft verslag uitgebracht.

Aangezien de openbare zittingen tijdelijk zijn opgeschort, werd aan beide partijen gevraagd of zij akkoord konden gaan met een schriftelijke procedure. Zowel verzoekende partij als verwerende partij heeft ingestemd met een schriftelijke procedure.

III. Feiten

Verzoekende partij is sinds het academiejaar 2018-2019 ingeschreven in de opleiding ‘Bachelor of Science in de bio-ingenieurswetenschappen’. Aangezien verzoekster slechts was geslaagd voor 6 van de 60 opgenomen studiepunten, kreeg ze een bindende voorwaarde

opgelegd voor het academiejaar 2019-2020: ze moet slagen voor 75% van de opgenomen studiepunten, zo niet zou ze niet meer kunnen inschrijven voor dezelfde inschrijving.

Tijdens het academiejaar 2019-2020 schreef verzoekster opnieuw in voor deze opleiding. Ze nam aanvankelijk de 54 resterende studiepunten op. Tijdens de januarizittijd slaagde verzoekster voor 15 studiepunten en op 14 februari 2020 schreef ze zich uit voor de vakken van het tweede semester. Verzoekster nam in de tweede zittijd deel aan drie van de vier examens, maar behaalde geen credits. Aangezien verzoekster slechts slaagde voor 15 van de 35 opgenomen studiepunten voldeed ze niet aan de opgelegde bindende voorwaarde.

Ze kan aldus niet meer opnieuw inschrijven voor de betrokken opleiding, maar stelde hiertegen geen beroep in.

Verzoekster heeft zich in het tweede semester van het academiejaar 2019-2020 geheroriënteerd naar de opleiding ‘Bachelor of Science in de biowetenschappen’. Ze slaagde voor 4 van de 19 opgenomen studiepunten, wat minder is dan de helft van de opgenomen studiepunten. Om die reden kreeg verzoekster een bindende voorwaarde voor het academiejaar 2020-2021 opgelegd: ze moet slagen voor 75% van de studiepunten die ze opneemt in het eerste deliberatiepakket.

Tegen het opleggen van deze bindende voorwaarde stelde verzoekster op datum van 5 oktober 2020 een intern beroep in bij de interne beroepsinstantie van de onderwijsinstelling.

Bij beslissing van de interne beroepsinstantie op datum van 16 oktober 2020 werd het intern beroep ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

De interne beroepsinstantie heeft integraal kennisgenomen van de argumenten zoals die zijn geformuleerd in het beroepsschrift. Zij heeft begrip voor de argumenten die de studente aanhaalt, maar merkt op dat deze argumenten niet van doorslaggevende aard zijn om de bindende voorwaarden op te heffen. De interne beroepsinstantie verduidelijkt dat bindende voorwaarden worden opgelegd wanneer een student niet slaagt voor de helft van de opgenomen studiepunten. Ze benadrukt dat de Universiteit Gent hiermee al een mildere norm

hanteert dan wat de Codex Hoger Onderwijs voorschrijft. De studente slaagde niet voor de helft van de opgenomen studiepunten, waardoor zij conform artikel 24, §1 onderwijs- en examenreglement (hierna: OER), net als alle andere studenten die niet aan dit artikel voldeden, een bindende voorwaarde kreeg.

De interne beroepsinstantie houdt in haar beslissing rekening met de gezondheidstoestand en het overlijden van de grootmoeder van de studente en de zorg die zij aan haar grootmoeder heeft besteed. Ze onderkent dat dit een invloed kan hebben gehad op haar studieresultaten, maar acht deze niet volledig verantwoordelijk voor het gebrek aan studievoortgang van de studente tijdens de afgelopen twee academiejaren.

De interne beroepsinstantie stelt vast dat de studente na de teleurstellende eerstesemesterexamensperiode voor de opleiding ‘Bachelor of Science in de biingenieurswetenschappen’ is overgestapt naar de ‘Bachelor of Science in de biowetenschappen’. De studente behaalde bij de eerstesemesterexamensperiode nipt twee credits (telkens net 10/20) en scoorde voor de overige opleidingsonderdelen extreem laag. De behaalde credits kon ze als vrijstelling meenemen naar de ‘Bachelor of Science in de biowetenschappen’ maar hier behaalde de studente – hoewel ze aan nagenoeg alle examenkansen deelnam – slechts één extra credit, waardoor er bindende voorwaarden werden opgelegd.

De studente geeft geen andere specifieke reden op om de bindende voorwaarden op te heffen. De interne beroepsinstantie meent dat de opgelegde bindende voorwaarden de onmiddellijke studievoortgang niet hinderen en dat zij nog voldoende kansen heeft om in het academiejaar 2020-2021 voldoende vooruitgang te boeken om de bindende voorwaarden teniet te doen. Het intern beroep wordt dan ook ongegrond verklaard en de bindende voorwaarden blijven gehandhaafd.

De beslissing op intern beroep werd bij aangetekend schrijven van 22 oktober 2020 aan verzoekende partij overgemaakt.

Bij aangetekend schrijven van 22 oktober 2020 diende verzoekende partij een verzoekschrift in bij de Raad.

IV. Ontvankelijkheid

Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het verzoekschrift niet.

De Raad ziet evenmin redenen om zulks ambtshalve te doen. Het beroep is ontvankelijk.

V. De middelen

A. Eerste middel

Uit het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat de verzoekende partij zich in het eerste middel beroeft op een schending van het redelijkheidsbeginsel, gecombineerd met het motiveringsbeginsel.

Standpunt van partijen

Verzoekster stelt dat haar studietraject niet simpel is verlopen en gebukt gaat onder verscheidene mentale problemen. Ze verduidelijkt dat ze in 2018 – als minderjarige – haar ouderlijk huis moest verlaten na huiselijk geweld. Sindsdien staat ze volledig op eigen benen. Op het moment dat ze aan haar universitaire carrière begon, bevond verzoekster zich mentaal nog steeds in een ontzettend zware periode. De combinatie van studeren en zelfstandig wonen was ook enorm lastig. Zo leefde ze de eerste maanden van het academiejaar 2018-2019 in een financieel uiterst lastige situatie tot haar leefloon werd goedgekeurd. Bij gebrek aan financiële middelen heeft ze toen geen psycholoog gecontacteerd, ondanks haar slechte mentale gezondheid. Ze wist ook niet dat er een studentenpsycholoog bestond.

Na afloop van het academiejaar 2018-2019 heeft verzoekster besloten om hulp te zoeken. Ze wil haar herpakken en haar problemen aanpakken. Ze gaat langs bij de studentenpsycholoog, die vaststelt dat verzoekster niet alleen kampt met een lastige familiale situatie, maar ook met faalangst. De studentenpsycholoog suggereerde het volgen van een korte sessie, maar verzoekster werd hiervoor nooit gecontacteerd. Ze heeft wel enkele documenten gelezen om het probleem aan te pakken.

Na deze inspanningen had verzoekster al betere resultaten behaald in het academiejaar 2019-2020. Omdat ze besefte dat het lastig zou kunnen worden om te voldoen aan de bindende voorwaarde, besloot verzoekster om te heroriënteren naar de opleiding biowetenschappen.

Verzoekster neemt naar eigen zeggen een goede start tot het moment dat wordt overgeschakeld naar afstandsonderwijs. Aangezien verzoekster een kamer huurde op de studentenhome van de UGent, moest ze haar kamer verlaten. Op dat moment verbleef net haar Russische grootmoeder bij haar vader thuis. Uit schrik om corona over te dragen, is verzoekster bij haar moeder ingetrokken, waar ze tot midden mei een bijzonder moeilijke periode heeft doorgemaakt. Verzoekster had om een uitzondering gevraagd om toch op haar kamer op de studentenhome te blijven, doch dit werd afgekeurd. Ondertussen blijkt het slechter te gaan met haar grootmoeder. Midden mei besluit verzoekster om, gezien de slechte gezinssituatie bij haar moeder, bij haar grootmoeder in te trekken. Sindsdien heeft verzoekster elke dag voor haar gezorgd. Dit was mentaal niet evident en er was ook een taalprobleem, aangezien verzoekster slechts enkele woorden Russisch spreekt. Haar vader werkt op zee en kon ook niet vertalen wanneer zij haar grootmoeder verzorgde.

Omwille van deze redenen was verzoekster onvoldoende voorbereid op de examens. Tijdens de examenperiode gingen de grenzen naar Rusland wel opnieuw open. Van zodra het mogelijk was, hebben ze haar grootmoeder met de auto naar Rusland gebracht. Dit was nodig aangezien er geen geld was om haar, zonder tussenkomst van een ziekenfonds of verzekering, in een Belgisch ziekenhuis te laten verzorgen. Twee weken later, op 13 augustus 2020 is de grootmoeder van verzoekster overleden.

Het overlijden van haar grootmoeder kwam hard aan en de herexamens stonden voor de deur. Verzoekster heeft deelgenomen aan haar eerste herexamen, maar ze merkte dat ze zich niet meer kon concentreren en uitgeput was. Verzoekster ging naar een arts, die haar onbekwaam verklaarde om deel te nemen aan de examens tot en met 4 september. Ze probeerde uiteindelijk toch nog twee examens af te leggen. Ze vreesde immers niet te mogen overgaan naar het tweede jaar. Verzoekster vroeg ook een aangepaste examenregeling aan, maar in dit verband kreeg ze een intimiderend telefoontje van een assistent. Hiervoor is ze overigens een interne procedure gestart binnen de UGent. Dit telefoontje bracht verzoekster nog dieper dan ze al zat.

De druk van een bindende voorwaarde en het niet mogen opnemen van andere vakken, zou haar succes misschien in de weg kunnen staan. Dit wil ze te allen tijde vermijden. Verzoekster stipt aan dat ze als bijlage een brief van haar dokter heeft gevoegd en dat haar psychologe nog een verklaring zal opstellen.

Verwerende partij stelt in haar *antwoordnota* dat de bestreden beslissing gebaseerd is op artikel 24, §1, 1° en 2° OER 2019-2020 en het gelijkluidende artikel 24, §1 OER 2020-2021. Artikel 24 OER is op zijn beurt de implementatie en specificatie in het OER van artikel II.246, §1, 1°/1 Codex Hoger Onderwijs. Deze bepaling laat de instellingen toe om aan studenten bindende voorwaarden op te leggen van zodra blijkt dat ze niet slaagden voor 60% van de verworven studiepunten. Verwerende partij benadrukt dat zij op dat vlak iets minder streng is: zij legt pas bindende voorwaarden op als studenten slagen voor minder dan 50% van de opgenomen studiepunten.

Verwerende partij merkt op dat de betrokken instelling niet verplicht is om in deze omstandigheden bindende voorwaarden op te leggen aan een student. Ze kan oordelen dat er voldoende vooruitzichten op verbetering zijn en beslissen om een student ondanks zijn of haar zwakke prestaties in het voorgaande academiejaar toch opnieuw in te schrijven zonder bindende voorwaarde. De beslissing om een student al dan niet bindende voorwaarden op te leggen behoort daarbij tot de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de interne beroepsinstantie. De Raad heeft hierop slechts marginaal toezicht en kan een dergelijke beslissing maar vernietigen als zou blijken dat deze kennelijk onredelijk is.

Verwerende partij stipt aan dat de bedoeling van het opleggen van een bindende voorwaarde is dat de studenten voldoende zouden worden geprickt om niet meer studiepunten op te nemen dan voor hen haalbaar is gelet op hun persoonlijke situatie enerzijds, en om zich ten volle in te zetten voor de opgenomen vakken, zodat ze op het einde van het jaar ook de desbetreffende credits behalen en geen leerkrediet verliezen, anderzijds.

Volgens verwerende partij kan verzoekster dergelijke prikkel wel gebruiken, zoals blijkt uit haar studiecurriculum. In haar eerste jaar aan de UGent presteerde ze uitermate zwak en behaalde ze slechts één credit (6 studiepunten) op een inschrijving voor 60 studiepunten. Hiervoor gaf ze geen verklaring in haar intern beroepsschrift. In het eerste semester van het academiejaar 2019-2020 volgde verzoekster dezelfde vakken als deze die ze het jaar voordien ook al volgde. Dit keer slaagde ze erin om drie credits te behalen (telkens 10/20) ten belope van 15 studiepunten. Verzoekster heroriënteerde naar de bachelor biowetenschappen, maar ook daar ging het niet beter. Ze behaalde immers slechts één credit (4 studiepunten op een inschrijving van 19 studiepunten).

Verwerende partij merkt op dat verzoekster in haar intern beroepsschrift zeer vaag bleef bij de redenen voor haar falen. Ze wees op de zorg voor haar grootmoeder die midden mei ziek werd, en op het overlijden van haar grootmoeder enkele dagen voor de start van de tweede zittijd. De interne beroepsinstantie heeft wel degelijk rekening gehouden met deze gegevens, maar moest vaststellen dat de resultaten van verzoekster ook in het eerste semester al helemaal niet goed waren. Dat bracht de interne beroepsinstantie tot de beoordeling dat de zorg voor haar grootmoeder alleen de zwakke studieresultaten van verzoekster niet kunnen verklaren. Verwerende partij merkt daarbij op dat verzoekster in haar intern beroepsschrift geen nadere details geeft omtrent die zorg en de invloed daarvan op haar functioneren. De interne beroepsinstantie kan uiteraard enkel rekening houden met de gegevens zoals die haar zijn bezorgd. Volgens verwerende partij is de interne beroepsbeslissing in die omstandigheden dan ook niet onredelijk, laat staan kennelijk onredelijk.

Verwerende partij stelt vast dat verzoekster in haar extern verzoekschrift dieper ingaat op haar situatie, en ze gaat ook in op de moeilijkheden die ze ondervond in het academiejaar 2018-2019. Ook haar thuissituatie komt in deze bijlage aan bod. Dit betreft allemaal gegevens die verzoekster niet aan de interne beroepsinstantie heeft voorgelegd en aldus nieuw zijn. Vermits de interne beroepsinstantie deze gegevens niet kende en ook niet kon kennen, kan het haar niet worden verweten daar geen rekening mee te hebben gehouden. Volgens verwerende partij kunnen deze gegevens nu dan ook niet op ontvankelijke wijze worden aangebracht om de regelmatigheid van de beslissing van de interne beroepsinstantie in vraag te stellen.

Verwerende partij geeft nog mee dat de opgelegde bindende voorwaarde de studievoortgang van verzoekster niet belemmert. Dat neemt niet weg dat de voorwaarde haar studievoortgang in de toekomst wel kan belemmeren, in die zin dat, als ze niet voldoet aan de voorwaarde, ze mogelijk niet meer zal kunnen verder studeren in dezelfde richting. Of verzoekster kan voldoen aan de bindende voorwaarde hangt volgens verwerende partij in grote mate af van de manier waarop ze haar curriculum samenstelt en de inspanningen die ze daar zelf voor levert. Verwerende partij merkt ook op dat, als verzoekster de bindende voorwaarde niet zou behalen, dit niet *ipso facto* betekent dat ze niet meer zal kunnen inschrijven. Op dat ogenblik zal ze in eerste instantie weliswaar stoten op een weigeringsbeslissing, maar de interne beroepsinstantie kan die opnieuw ongedaan maken als verzoekster daarvoor goede

argumenten naar voor kan brengen en als blijkt dat er vooruitzichten zijn dat het in een volgend academiejaar beter zal gaan.

In haar *wederantwoordnota* verduidelijkt verzoekster dat het opleggen van een bindende voorwaarde niet zal zorgen voor extra motivatie, maar haar extra onder druk zal zetten. De voorbije jaren heeft ze echter al voldoende mentale druk ondervonden. Door de bindende voorwaarde zal verzoekster in het tweede semester ook geen vakken van het tweede jaar durven opnemen, zodat dit haar studievoortgang zeker niet zal bevorderen.

Verzoekster stelt vervolgens dat haar intern beroepsschrift niet zo uitgebreid was aangezien nergens wordt vermeld hoe zo een document exact moet worden opgesteld. Haar trajectbegeleider had verzoekster verwezen naar het OER, maar gaf geen verdere uitleg. In het OER staat evenwel niet op welke manier je het intern beroep moet motiveren, hoe grondig je moet motiveren en dat er ook zal worden gekeken naar je voorgaand traject. Verzoekster dacht dat enkel het academiejaar 2019-2020 relevant was. Aangezien het ook een lastig onderwerp is, wou ze het ook kort en krachtig formuleren. Achteraf bleek dat ze haar intern beroep veel uitgebreider had moeten motiveren. Daarnaast was haar eigen arts afwezig in de periode dat ze haar intern beroepsschrift moest indienen, waardoor ze enkel een motivatiebrief van een collega uit dezelfde praktijk heeft kunnen toevoegen. Aangezien haar eigen arts terug is, kon die nu wel dieper ingaan op haar situatie. Verzoekster vraagt hiervoor begrip. Ze weet maar weinig af van deze procedures. Volgens verzoekster heeft haar trajectbegeleider haar onvoldoende en verkeerd geïnformeerd. Als ze correcte informatie had gekregen, was ze vollediger geweest in haar intern beroepsschrift. Verzoekster vraagt om begrip voor haar situatie.

Beoordeling

De Raad brengt in herinnering dat hij krachtens artikel II.291, tweede lid van de Codex Hoger Onderwijs niet de bevoegdheid heeft om zijn eigen appreciatie over de waarde van de student – en dus de resultaten uit het verleden en de mogelijke studiekansen in de toekomst – in de plaats te stellen van deze van de organen van de hogeronderwijsinstelling.

De Raad is met andere woorden geen tweede beroepscommissie die met volheid van bevoegdheid en discretionaire afweging kan oordelen welke beslissing meer of minder opportuun is.

De bevoegdheid van de Raad is er, overeenkomstig het eerste lid van het voormelde artikel II.291 van de Codex Hoger Onderwijs, integendeel toe beperkt om na te gaan of de hem voorgelegde studievoortgangsbeslissingen in overeenstemming zijn met enerzijds de decretale en reglementaire bepalingen en het onderwijs- en examenreglement en anderzijds de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Deze bevoegdheidsbepalende voorschriften, die raken aan de openbare orde, verhinderen de Raad om op gronden van enkel ‘billijkheid’, ‘clementie’ of ‘het voordeel van de twijfel’ een maatregel van studievoortgangsbewaking te vernietigen. Om dezelfde redenen kan de Raad ook geen bescherming bieden tegen een strenge beslissing, maar enkel tegen een beslissing waarvan de verzoekende partij aantoont dat zij dermate streng is dat zij onredelijk wordt, wat op zijn beurt inhoudt dat geen enkele normaal en voorzichtig handelende hogeronderwijsinstelling in dezelfde omstandigheden tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen.

Wanneer de Raad dergelijke toetsing van een maatregel van studievoortgangsbewaking doorvoert, moet de Raad beoordelen of deze maatregel onredelijk is, in het licht van de argumenten en stukken die voorlagen op het moment dat de hogeronderwijsinstelling deze maatregel nam. Men kan aan de hogeronderwijsinstelling niet verwijten geen rekening te houden met argumenten en stukken, die haar niet bekend waren op het moment van de besluitvorming. Evenmin kan de Raad argumenten en stukken, die pas worden aangevoerd bij het instellen van het extern beroep (en die dus niet zijn voorgedragen tijdens het intern beroep), in zijn beoordeling betrekken. Een uitzondering geldt volgens artikel II.294, §2, *in fine* Codex van het Hoger Onderwijs en vaststaande rechtspraak van de Raad enkel voor argumenten en stukken (i) die betrekking hebben op de manier waarop de procedure op intern beroep is verlopen, (ii) waarvan de verzoekende partij pas kennis kreeg na inzage van het administratief dossier of (iii) die de openbare orde raken.

Het is in het kader van deze beoordelingsmarge dat de Raad de grieven van verzoekende partij onderzoekt.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar intern beroepsschrift haar argumenten zeer beknopt houdt. Zo gaat verzoekster enkel in op de situatie in het academiejaar 2019-2020.

Verzoekster voert in een eerste korte alinea aan dat haar grootmoeder midden mei ernstig ziek is geworden, en dat zij als enige de zorg op zich heeft genomen, waardoor de eerste zit niet goed is gelopen:

“Vanaf midden mei was mijn grootmoeder ernstig ziek geworden. Vanwege de situatie met Covid-19 was het enkel mogelijk dat ik voor haar zorgde. Ik ben het oudste kleinkind en mijn ouders hadden kans om haar een besmetting door te geven omdat zij moesten gaan werken. Ik heb dan ook de zorgen voor haar op mij genomen. Hierdoor was mijn eerste zit niet goed gelopen. Ik slaagde slechts op enkele examens.

Mijn grootmoeder heeft de Russische nationaliteit dus zodra de grenzen terug open gingen en ik klaar was met de examens, besloten we om haar met de auto tot aan de Russische grens te voeren. Zodat ze daar naar het ziekenhuis kon gaan.”

In een korte tweede alinea legt verzoekster uit dat haar grootmoeder enkele dagen voor het eerste herexamen is overleden zodat ze zich niet meer kon focussen op haar examens, waardoor de tweede zit evenmin goed is gegaan.

Dit, samen met de beperkte stukken die verzoekende partij voegde bij haar intern beroepsschrift, is de informatie waarover de institutionele beroepscommissie beschikte en op basis waarvan zij haar bestreden beslissing heeft gemotiveerd.

De institutionele beroepscommissie heeft vervolgens besloten dat deze argumenten niet van doorslaggevende aard zijn om de bindende voorwaarde op te heffen, op basis van volgende motieven:

- De UGent hanteert al een mindere norm dan wat de Codex Hoger Onderwijs voorschrijft;
- De institutionele beroepscommissie onderkent dat de gezondheidstoestand en overlijden van de grootmoeder van verzoekster en de zorg die zij aan haar grootmoeder besteed heeft, een invloed kan hebben gehad op haar studieresultaten maar acht deze niet volledig verantwoordelijk voor het gebrek aan studievoortgang van verzoekster tijdens de afgelopen twee studiejaren;
- Verzoekster is na een teleurstellende eerste semesterexamperiode in de opleiding ‘Bachelor of Science in de bio-ingenieurswetenschappen’ overgestapt naar de opleiding ‘Bachelor of Science in de biowetenschappen’. Bij de eerste semesterexamperiode behaalde verzoekster nipt twee credits (telkens met 10/20) en scoorde voor de overige opleidingsonderdelen extreem laag. De behaalde credits kon ze als vrijstelling meenemen naar de ‘Bachelor of Science in de biowetenschappen’

maar hier behaalde verzoekster, hoewel ze aan nagenoeg alle examenkansen deelnam, slechts één extra credit, waardoor er bindende voorwaarden opgelegd werden.

Verzoekende partij maakt in haar extern verzoekschrift voor de Raad niet duidelijk waarom deze motieven, in het licht van de informatie waarover de institutionele beroepscommissie op dat moment beschikte, onredelijk zouden zijn. Evenmin maakt zij duidelijk waarom deze motivering niet afdoende zou zijn.

Wat verzoekster wel doet, is voor de Raad een veel uitgebreidere en gedetailleerde omschrijving geven van haar omstandigheden in de academiejaren 2018-2019 en 2019-2020. Uit het verzoekschrift voor de Raad blijkt voor het eerst in welke schijnende omstandigheden verzoekende partij de afgelopen twee academiejaren heeft geleefd, gewerkt en gestudeerd. Zo geeft verzoekster aan dat zij in 2018 het ouderlijk huis moest verlaten wegens huiselijk geweld, in zeer precaire financiële omstandigheden heeft geleefd, een leefloon heeft aangevraagd waarmee zij ook haar studies moet bekostigen, haar psychische problemen, faalangst en ten slotte de tragische omstandigheden waarin verzoekende partij haar grootmoeder zag aftakelen terwijl zij als enige voor haar moest zorgen terwijl zij wegens de taalbarrière niet op adequate manier met elkaar konden communiceren. Voor het eerst voor de Raad brengt verzoekende partij ook doktersattesten bij die haar 100% onbekwaam verklaren om te studeren en examens te maken in de periode van 21 augustus 2020 tot 4 september 2020, en een bijkomende verklaring van haar huisarts.

Deze omstandigheden zouden de zaak van verzoekster mogelijk in een nieuw daglicht kunnen stellen. Evenwel is de Raad verplicht, ondanks het grote begrip dat hij kan opbrengen voor de schijnende omstandigheden waarin verzoekster zich de voorbije jaren bevond en de manier waarop zij daarmee is omgegaan, zich te houden aan de bevoegdheidsomschrijving die artikel II.291 van de Codex Hoger Onderwijs voorschrijft. Dit betekent dat de Raad in principe enkel rekening mag houden met de informatie die verzoekende partij aan de institutionele beroepscommissie heeft voorgelegd, om te oordelen of de bestreden beslissing niet onredelijk is. Men kan niet aan de institutionele beroepscommissie verwijten dat deze geen rekening heeft gehouden met de omstandigheden die verzoekster omschrijft in haar extern verzoekschrift voor de Raad, aangezien deze beroepscommissie niet op de hoogte was van deze omstandigheden.

Aangezien de argumenten en stukken die verzoeker voor het eerst voor de Raad bijbrengt niet raken aan de openbare orde, niet te maken hebben met de manier waarop de interne beroepsprocedure is verlopen en evenmin pas geformuleerd konden worden na inzage van het administratief dossier, kan de Raad niet anders dan deze onontvankelijk verklaren conform artikel II.294 § 2, *in fine* Codex Hoger Onderwijs.

Verzoekster toont niet aan waarom de beoordeling van de institutionele beroepscommissie, op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, onredelijk is. Op basis van de karige informatie waarover deze beroepscommissie vanwege verzoekster beschikte, die dan ook nog enkel betrekking had op het academiejaar 2019-2020 en op basis van de studievoortgang die verzoekster tot op dat moment had gemaakt, kon zij in alle redelijkheid tot de vaststelling komen dat zij de bindende voorwaarden moest handhaven. Mogelijk had zij een andere beslissing genomen, indien zij op de hoogte was geweest van de informatie die verzoekster in haar verzoekschrift voor de Raad uiteenzet, maar dergelijke beslissing behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de institutionele beroepscommissie. Zoals hoger vermeld, mag de Raad zich niet in de plaats van deze beroepscommissie stellen.

In haar wederantwoordnota geeft verzoekster nog aan dat zij vanwege de trajectbegeleiding verkeerde richtlijnen heeft gekregen over het opstellen van een intern beroepsschrift. Zij voert aan dat haar helemaal niet is meegedeeld dat zij een uitgebreide argumentatie moet aanvoeren. Het is pas nadien, wanneer zij te rade is gegaan bij de studentenraad, dat het haar duidelijk is geworden dat zij haar intern beroepsschrift veel uitgebreider had moeten opstellen. Voorts wijst zij erop dat haar eigen huisarts afwezig was tijdens de periode waarin ze haar intern beroepsschrift opstelde, zodat ze een beroep moet doen op één van haar collega's in de dokterspraktijk.

Wat de doktersattesten van 21/08/2020 en 26/08/2020 betreft die verzoekster bijbrengt bij haar verzoekschrift: hierover beschikte verzoekster al op het moment dat zij intern beroep instelde. Zij had deze attesten dus perfect kunnen bijbrengen bij haar intern beroep.

Indien het inderdaad zo zou zijn dat de trajectbegeleiding verzoekende partij verkeerde informatie heeft doorgegeven omtrent het opstellen van een intern beroep, dan kan de Raad zulks alleen maar betreuren. Echter moet de Raad vaststellen dat het dossier geen enkel bewijs bevat van dergelijke desinformatie, zodat de Raad dan ook niet kan nagaan wat de

trajectbegeleiding wel of niet heeft meegedeeld aan verzoekster. De desinformatie is in de ogen van de Raad niet bewezen en kan dus geen afbreuk doen aan de onontvankelijkheid van de nieuwe middelen en stukken die verzoekster voor het eerst voor de Raad aanvoert.

Bovendien mag van een studente in het hoger onderwijs redelijkerwijze verwacht worden dat zij beseft dat zij een zo volledig mogelijke argumentatie moet aanvoeren in haar intern beroepsschrift. Van een zorgvuldig handelende studente in het hoger onderwijs mag verwacht worden dat zij alle informatie, die relevant is bij de beoordeling van haar intern beroep en waarover zij op dat moment beschikt, uiteenzet in haar intern beroepsschrift. Een uitzondering geldt enkel voor argumenten en stukken vermeld in artikel II.294, § 2, *in fine* van de Codex Hoger Onderwijs.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

B. Tweede middel

Uit het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat de verzoekende partij zich in het tweede middel beroeft op een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Standpunt van de partijen

Verzoekster merkt in haar verzoekschrift op dat ze door verschillende omstandigheden, waarop ze zelf geen invloed heeft, niet vooruit geraakt in haar studietraject. Dit semester kan ze maar drie vakken opnemen. Ze verduidelijkt dat ze al 25 studiepunten in de opleiding biowetenschappen heeft behaald. Dit zijn echter 5 studiepunten te weinig om overeenkomstig het OER aan haar tweede jaar te starten. Ze vraagt hierop een uitzondering omwille van haar uitzonderlijke situatie.

In haar *antwoordnota* stelt verwerende partij vast dat verzoekster in haar extern beroep ook vraagt om nog andere vakken te mogen opnemen dan de vakken uit het eerste modeltraject van de opleiding die ze thans volgt. Verwerende partij is van mening dat deze vraag niet aan de orde is en niet op ontvankelijke wijze kan worden voorgelegd aan de Raad. Opdat de Raad zich over de samenstelling van het curriculum van verzoekster zou kunnen uitspreken, is immers vereist dat verzoekster eerst het daartoe voorziene interne beroep uitput. Verzoekster

toont niet aan dat beroep reeds te hebben aangewend en de interne beroepsinstantie heeft zich daarover ook niet uitgesproken, aangezien die vraag haar niet was gesteld. Voor zover verzoekster de samenstelling van haar curriculum betwist, is het extern beroep volgens verwerende partij dan ook onontvankelijk.

In haar *wederantwoordnota* gaat verzoekster niet verder in op dit middel.

Beoordeling

Samen met verwerende partij stelt de Raad vast dat er noch in het administratief dossier, noch in de stukkenbundel van verzoekende partij bewijs voorligt dat verzoekende partij intern beroep heeft ingesteld tegen de beslissing tot samenstelling van haar curriculum (of weigering tot inschrijving voor bepaalde opleidingsonderdelen voor dit academiejaar). Dit maakt in ieder geval niet het voorwerp uit van het intern beroep van verzoekster, zodat de bestreden beslissing zich daar ook niet over uitspreekt.

Enkel wanneer dergelijk intern beroep zou zijn ingesteld en uitgeput, kan verzoekende partij de interne beroepsbeslissing aanvechten bij de Raad middels een extern beroep. Bij gebrek aan voorafgaand uitgeput intern beroep, is een extern beroep bij de Raad onontvankelijk conform artikel II.285 van de Codex Hoger Onderwijs.

Het tweede middel is onontvankelijk.

BESLISSING

De Raad verwerpt het beroep.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in terechtzitting van 6 januari 2021, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, IIIe Kamer, samengesteld uit:

Elsbeth Loncke,	kamervoorzitter
Jan Geens	bestuursrechter – bijzitter
Marleen Verreth	bestuursrechter – bijzitter

bijgestaan door

Freya Gheysen

secretaris

De secretaris

Freya Gheysen

De voorzitter

Elsbeth Loncke

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Arrest nr. 6.158 van 6 januari 2021 in de zaak 2020/751

In zake: xxx

Tegen: UNIVERSITEIT GENT
Woonplaats kiezend te 9000 Gent
Sint-Pietersnieuwstraat 25

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 23 oktober 2020, strekt tot nietigverklaring van de studievoortgangsbeslissing van 10 september 2020 waarbij aan de verzoekende partij bindende voorwaarden worden opgelegd en de beslissing van de interne beroepsinstantie van 16 oktober 2020 waarbij het intern beroep van verzoekende partij ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend. Verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend. Nadien heeft verwerende partij nog een bijkomend document ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechting, die heeft plaatsgevonden op 23 november 2020.

Kamervoorzitter Elsbeth Loncke heeft verslag uitgebracht.

Aangezien de openbare zittingen tijdelijk zijn opgeschort, werd aan beide partijen gevraagd of zij akkoord konden gaan met een schriftelijke procedure. Zowel verzoekende partij als verwerende partij hebben ingestemd met een schriftelijke procedure.

III. Feiten

Verzoekende partij is sinds het academiejaar 2017-2018 ingeschreven in de opleiding ‘Bachelor of Science in de ingenieurswetenschappen’. Tijdens dat academiejaar slaagde verzoeker voor 36 van de 60 opgenomen studiepunten.

In het academiejaar 2018-2019 schreef verzoeker zich in voor dezelfde opleiding. Hij behaalde 40 van de 63 opgenomen studiepunten.

Tijdens het academiejaar 2019-2020 schreef verzoeker zich opnieuw in voor dezelfde opleiding. Aangezien hij slechts slaagde voor 27 van de 56 opgenomen studiepunten, werd hem een bindende voorwaarde opgelegd.

Verzoekende partij stelde op datum van 22 september 2020 een intern beroep in bij de interne beroepsinstantie van de onderwijsinstelling. Hij voerde volgende bezwaren aan:

- Hij kwam net 1 studiepunt te kort om aan de 50% regel te voldoen;
- Hij heeft hinder ondervonden door de Covid-19-pandemie aangezien hij deel uitmaakt van een familie van zelfstandigen en de nachtwinkel van zijn vader zeer beperkte openingsuren kreeg opgelegd, met de financiële gevolgen van dien. Gezien de gespannen situatie thuis en de beperkte mogelijkheden om ergens anders te gaan studeren ondervond de student zware problemen bij zijn studie;
- Voor het opleidingsonderdeel “Materialen en velden” werd er na de lockdown weinig tot geen les gegeven;
- Hij heeft er nu voor gezorgd dat zijn situatie voor volgend jaar beter is: hij heeft een studieplek los van zijn huis gevonden;
- Hij heeft al bewezen de opleiding aan te kunnen en hoopt dat hij geen extra druk krijgt door het opleggen van bindende voorwaarden.

Bij beslissing van de interne beroepsinstantie op datum van 16 oktober 2020 werd het intern beroep ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

De interne beroepsinstantie heeft integraal kennisgenomen van de argumenten zoals die zijn geformuleerd in het beroepsschrift. Zij heeft begrip voor de argumenten die de student aanhaalt, maar merkt op dat deze argumenten niet van doorslaggevende aard zijn om de bindende voorwaarden op te heffen. De interne beroepsinstantie verduidelijkt dat bindende voorwaarden worden opgelegd wanneer een student niet slaagt voor de helft van de

opgenomen studiepunten. Ze benadrukt dat de Universiteit Gent hiermee al een milder norm hanteert dan wat de Codex Hoger Onderwijs voorschrijft. De student slaagde niet voor de helft van de opgenomen studiepunten, waardoor hij conform artikel 24, §1 onderwijs- en examenreglement (hierna: OER), net als alle andere studenten die niet aan dit artikel voldeden, een bindende voorwaarde kreeg.

De interne beroepsinstantie stelt vast dat de student verwijst naar de coronapandemie in het tweede semester en de bijhorende financiële druk die zijn familie hierdoor ervaarde in combinatie met een moeilijke thuissituatie om te studeren.

De interne beroepsinstantie kan aannemen dat de Covid-19-pandemie en de daaruit voortvloeiende maatregelen de studies van de student tijdens het tweede semester en de tweedekansexamenperiode negatief kunnen hebben beïnvloed, maar stelt dat de UGent de nodige inspanningen heeft geleverd om de negatieve effecten zoveel mogelijk te beperken op het vlak van zowel onderwijs- als evaluatieactiviteiten. Lesgevers hebben hun evaluaties zoveel mogelijk aangepast om alle studenten de kans te geven te slagen en, waar wenselijk, werd de coronacheck toegepast. De student toont niet aan en er blijkt niet dat dit voor zijn curriculum anders zou zijn geweest.

Waar de student opmerkt dat hij door de moeilijke thuissituatie gezien de gevolgen van corona problemen ondervond om zich grondig te kunnen voorbereiden voor de evaluaties, stelt de interne beroepsinstantie vast dat de student niet voorafgaand aan de evaluatie heeft laten weten dat de thuissituatie een dermate grote impact had op zijn studeermogelijkheden dat hij zich daardoor niet goed kon voorbereiden op de examens. De student heeft evenmin het bijzonder statuut omwille van uitzonderlijke individuele of sociale omstandigheden aangevraagd, hoewel die mogelijkheid ruim werd gecommuniceerd. De lesgever, noch andere studie- of onderwijsbegeleiders hebben dan ook specifieke maatregelen kunnen voorstellen of nemen om de student een betere studieomgeving te bieden en zijn kansen op slagen zo te vergroten. Het feit dat dit niet is gebeurd, kan volgens de interne beroepsinstantie niet worden verweten aan de UGent en haar medewerkers. De interne beroepsinstantie stelt bovendien vast dat er geen concreet bewijs voorligt van de thuissituatie, waardoor ze de thuissituatie als doorslaggevend element voor het niet slagen zou moeten meenemen.

De interne beroepsinstantie wijst erop dat Covid-19 voor alle studenten een uitzonderlijke situatie was en de student haalt – in tegenstelling tot zijn persoonlijk aanvoelen – geen bijzondere omstandigheden aan die hem van de andere studenten zouden kunnen onderscheiden, en waaruit zou blijken dat de gevolgen van de coronacrisis voor hem dermate zwaarder en uitzonderlijker waren dat ze de interne beroepsinstantie ertoe zouden moeten brengen voor hem de bindende voorwaarden op te heffen. De interne beroepsinstantie merkt hierbij op dat de student ook dit argument met geen enkel concreet bewijsstuk onderbouwt. Ze benadrukt dat de bewijslast bij de student als verzoekende partij ligt. Ze voelt zich hierdoor bovendien geruggensteund door eerdere beslissingen van de Raad inzake het aanbrengen van bewijslast.

Tot slot stelt de interne beroepsinstantie vast dat de examencijfers uit de verschillende zittijden niet dermate van elkaar verschillen om te stellen dat de coronamaatregelen de examens van de student dermate negatief kunnen hebben beïnvloed, wel integendeel.

De student geeft geen andere specifieke reden op om de bindende voorwaarden op te heffen. De interne beroepsinstantie meent dat de opgelegde bindende voorwaarden de onmiddellijke studievoortgang niet hinderen en dat hij nog voldoende kansen heeft om in het academiejaar 2020-2021 voldoende vooruitgang te boeken om de bindende voorwaarden teniet te doen. Het intern beroep wordt dan ook ongegrond verklaard en de bindende voorwaarden blijven gehandhaafd.

De beslissing op intern beroep werd bij aangetekend schrijven van 22 oktober 2020 aan verzoekende partij overgemaakt.

Bij aangetekend schrijven van 23 oktober 2020 diende verzoekende partij een verzoekschrift in bij de Raad.

IV. Regelmaticiteit van de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 16 november 2020 – nadat zij reeds een antwoordnota had ingediend – nog een aanvulling op een stuk wenst toe te voegen aan het dossier, met name het volledig examen van verzoekende partij voor het opleidingsonderdeel

“Materialen en velden”. Verwerende partij laat het aan de wijsheid van de Raad over om te oordelen of dit aangevulde stuk nog ontvankelijk kan worden ingediend.

De Raad stelt vast dat dit stuk niet is ingediend binnen de daartoe in de procedurekalender voorziene termijn. Hij weert dit stuk dan ook uit de debatten.

V. Ontvankelijkheid

Standpunt van partijen

Verwerende partij merkt in haar *antwoordnota* op dat verzoeker beroep instelt tegen zowel de initiële studievoortgangsbeslissing van 10 september 2020 als de interne beroepsbeslissing van 16 oktober 2020.

Volgens haar is het beroep voor de Raad echter niet ontvankelijk voor zover het betrekking heeft op de initiële studievoortgangsbeslissing van 10 september 2020. Het intern beroep op grond van artikel 100 OER is immers een beroep met volle devolutieve werking, wat tot gevolg heeft dat de interne beroepsbeslissing in de plaats komt van de initiële examenbeslissing en deze uit de rechtsorde verdwijnt.

In zijn *wederantwoordnota* geeft verzoeker mee geen uitspraak te kunnen doen omtrent de ontvankelijkheid van zijn beroep.

Beoordeling

Verzoekende partij tekent beroep aan tegen de studievoortgangsbeslissing van 10 september 2020 waarbij aan de verzoekende partij bindende voorwaarden worden opgelegd (eerste bestreden beslissing) en de beslissing van de interne beroepsinstantie van 16 oktober 2020 waarbij het intern beroep van verzoekende partij ontvankelijk, maar ongegrond werd verklaard (tweede bestreden beslissing).

Uit artikel 100 OER van verwerende partij blijkt dat de interne beroepsinstantie bevoegd is om, in voorkomend geval, de bestreden beslissing te herzien. Dit betekent dat zij voor de beoordeling van de grond van de zaak in de plaats treedt van de instantie die de initiële

studievoortgangsbeslissing heeft genomen. In dat geval verdwijnt de initiële studievoortgangsbeslissing van de examencommissie uit de rechtsorde, en kan zij niet meer het voorwerp uitmaken van een beroep bij de Raad.

De exceptie is gegrond. Het beroep van verzoekende partij wordt onontvankelijk verklaard in de mate dat het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

Wel kan verzoekende partij onregelmatigheden die kleven aan deze beslissing, nog op ontvankelijke wijze aanvoeren tegen de beslissing op intern beroep.

Het beroep is in die mate ontvankelijk.

VI. De middelen

A. Enig middel

Uit het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat de verzoekende partij zich in een enig middel beroept op een schending van de formele motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel.

Standpunt van partijen

Verzoeker stelt dat de interne beroepsinstantie met haar beslissing geen begrip toont voor zijn situatie, hoewel zij nochtans het tegendeel beweert. Zo beweert de interne beroepsinstantie begrip te hebben dat de Covid-19-pandemie een invloed kon hebben op zijn studies, maar beweert ze dat de UGent inspanningen heeft geleverd door het geven van online lessen. De interne beroepsinstantie beweert ook dat verzoeker in zijn intern beroep nergens had aangetoond dat dit anders zou zijn voor zijn opleiding. Verzoeker benadrukt dat hij in zijn intern beroepsschrift nochtans had aangekaart dat er voor het opleidingsonderdeel “Materiaal en velden” geen lessen werden gegeven door de lesgever. De interne beroepsinstantie is niet ingegaan op dit argument. Verzoeker voegt als bijlage de mededeling van de betrokken lesgever toe, waarin hij aangeeft dat de studenten zelfstandig de hoofdstukken voor zijn vak moeten doornemen. Voor de volledigheid geeft verzoeker mee dat de docent de laatste twee lessen wel heeft gedoceerd, nadat hij daartoe vele vragen van studenten had gekregen. Op dat

moment stonden de examens echter al voor de deur. De docent heeft overigens ook de oefeningen niet begeleid en plaatste gewoon de oplossingen (soms zelfs niet leesbaar) online.

Waar de interne beroepsinstantie aanhaalt dat zijn situatie niet anders was dan die van andere studenten tijdens de pandemie, verduidelijkt verzoeker dat hij in zijn intern beroepsschrift heeft aangekaart dat de nachtwinkel van zijn vader beperkte openingsuren kreeg opgelegd door de overheid. Zijn moeder is huisvrouw en draagt niet bij tot het inkomen van het gezin. Deze beperkte openingsuren leidden vanzelfsprekend tot een lager inkomen.

De interne beroepsinstantie beweert vervolgens dat verzoeker geen inspanningen heeft geleverd om zijn situatie te verbeteren. Hij heeft ook het bijzonder statuut niet aangevraagd, waaromtrent ruim zou zijn gecommuniceerd. Verzoeker stelt dat dergelijk bijzonder statuut niet op hem van toepassing is, tenzij zijn financiële situatie hierdoor een duw in de rug zou kunnen krijgen. Hij benadrukt dat de interne beroepsinstantie ook over zijn dossier beschikt en dus zeer goed kon nagaan dat hij tijdens de herkansingsperiode aan de UGent een aanvraag heeft ingediend voor een studieplek. Verzoeker voegt als bijlage een e-mail toe van mevrouw [E.H.], die hem een studieplek had bezorgd in een faculteitsbibliotheek. Verzoeker wijst erop dat hij dankzij deze studieplek voor drie van de vijf herexamens geslaagd was. Omwille van de vele herexamens en een slecht examenrooster had verzoeker overigens beslist om vijf van de zeven herexamens af te leggen.

Verzoeker stelt ten slotte vast dat de interne beroepsinstantie vermeldt dat een bindende voorwaarde zijn onmiddellijke studievoortgang niet hindert. Hij wil erop wijzen dat op 16 oktober (de dag van de interne beroepsbeslissing) voor het eerst meer dan 10 000 besmettingen werden vastgesteld. Deze cijfers kunnen aanleiding geven tot extra maatregelen en in het ergste geval tot een tweede lockdown. Daarbij had de rector de dag voordien reeds meegedeeld dat de UGent op 26 oktober overschakelt op code rood. Verzoeker vindt het zeer inadequaat van de interne beroepsinstantie dat zij in deze omstandigheden stelt dat een bindende voorwaarde geen effect kan hebben op zijn studies.

Verzoeker stipt nog aan dat hij in het academiejaar 2019-2020 slechts één studiepunt te kort kwam voor het behalen van het nodige 50% studierendement. Er was echter een pandemie aan de gang, waardoor er ook voor één vak geen lessen meer werden gegeven. Verzoeker kan bijna zijn masteropleiding aanvangen en hij zou het zeer jammer vinden dat hij dit

academiejaar onder druk zou moeten studeren, met als mogelijk gevolg dat hij volgend jaar uitgesloten zal worden van de opleiding.

Verwerende partij stelt in haar *antwoordnota* dat de bestreden beslissing gebaseerd is op artikel 24, §1, 1° en 2° OER 2019-2020 en het gelijklijdende artikel 24, §1 OER 2020-2021. Artikel 24 OER is op zijn beurt de implementatie en specificatie in het OER van artikel II.246, §1, 1°/1 Codex Hoger Onderwijs. Deze bepaling laat de instellingen toe om aan studenten bindende voorwaarden op te leggen van zodra blijkt dat ze niet slaagden voor 60% van de verworven studiepunten. Verwerende partij benadrukt dat zij op dat vlak iets minder streng is: zij legt pas bindende voorwaarden op als studenten slagen voor minder dan 50% van de opgenomen studiepunten.

Verwerende partij merkt op dat de betrokken instelling niet verplicht is om in deze omstandigheden bindende voorwaarden op te leggen aan een student. Ze kan oordelen dat er voldoende vooruitzichten op verbetering zijn en beslissen om een student ondanks zijn zwakke prestaties in het voorgaande academiejaar toch opnieuw in te schrijven zonder bindende voorwaarde. De beslissing om een student al dan niet bindende voorwaarden op te leggen behoort daarbij tot de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de interne beroepsinstantie. De Raad heeft hierop slechts marginaal toezicht en kan een dergelijke beslissing maar vernietigen als zou blijken dat deze kennelijk onredelijk is.

Verwerende partij stipt aan dat de bedoeling van het opleggen van een bindende voorwaarde is dat de studenten voldoende zouden worden geprickt om niet meer studiepunten op te nemen dan voor hen haalbaar is gelet op hun persoonlijke situatie enerzijds, en om zich ten volle in te zetten voor de opgenomen vakken, zodat ze op het einde van het jaar ook de desbetreffende credits behalen en geen leerkrediet verliezen, anderzijds.

Volgens verwerende partij kan verzoeker dergelijke prikkel wel gebruiken, zoals blijkt uit zijn studiecurriculum. Verzoeker presteert alleszins niet optimaal, en behaalde ook in de vorige academiejaren nauwelijks meer dan de helft van de opgenomen studiepunten. Niettemin blijft hij een vrij groot curriculum opnemen. Zo neemt hij voor het academiejaar 2020-2021 zelfs 72 studiepunten op, waardoor hij het zichzelf wel erg moeilijk maakt.

Verwerende partij merkt op dat het intern beroepsschrift van verzoeker eerder bondig en weinig informatief was. Hij stelde hinder te hebben ondervonden door de coronapandemie, waardoor hij minder goed kon studeren. Er zou bij hem thuis financiële stress zijn geweest door het feit dat de nachtwinkel van zijn vader minder vaak open kon zijn en hij zou weinig mogelijkheden hebben gehad om buitenhuis te gaan studeren. Volgens verwerende partij gaf verzoeker hierover niet veel details. Hij stak ook geen enkel bewijsstuk bij zijn intern beroepsschrift. Daardoor was het voor de interne beroepsinstantie niet mogelijk om in te schatten of zijn situatie daadwerkelijk zo penibel was dat hij geen betere studievoortgang kon maken. Verwerende partij is van mening dat de interne beroepsinstantie in die omstandigheden dan ook terecht kon oordelen dat niet bleek dat verzoeker zich in omstandigheden bevond die voor hem uitzonderlijker en zwaarder waren dan die waarin andere studenten zich bevonden, en dat hij daardoor minder goed kon presteren.

Verwerende partij verduidelijkt dat die indruk nog in de hand werd gewerkt door het feit dat niet bleek dat verzoeker gebruik maakte van de mogelijkheden die UGent bood om studenten die bijzondere moeilijkheden ondervonden door de coronamaatregelen te helpen. Voor studenten die thuis geen goede studieruimte hadden, was er bijvoorbeeld, van zodra de door de overheid opgelegde maatregelen het mogelijk maakten, voorzien in studiewerkplekken. Verzoeker toonde niet aan dergelijke werkplek te hebben aangevraagd. Uit zijn extern verzoekschrift blijkt nu dat verzoeker dat alleszins enkel in de aanloop van de tweede zittijd heeft gevraagd. Daarnaast werd die indruk ook in de hand gewerkt door het feit dat de resultaten van verzoeker in de junizittijd niet slechter waren dan in de januarizittijd, wel integendeel.

Waar verzoeker beweerde dat voor het vak “Materialen en velden” geen enkele les meer werd gegeven, waardoor het moeilijk werd om daarvoor te slagen, stelt verwerende partij dat de interne beroepsinstantie dit argument niet uitdrukkelijk heeft meegenomen omdat ook op dat vlak de situatie niet anders was dan deze van de andere studenten, en verzoeker ter zake ook geen enkel bewijsstuk aanbracht. In die omstandigheden is het volgens verwerende partij niet onredelijk, laat staan kennelijk onredelijk dat de interne beroepsinstantie ook het argument met betrekking tot het vak “Materialen en velden” niet heeft aangewend om de opgelegde bindende voorwaarden alsnog ongedaan te maken.

Verwerende partij merkt vervolgens dat verzoeker in zijn intern beroepsschrift ook nog het eigenaardige argument naar voor bracht dat zijn historie in de opleiding bewijst dat hij wel degelijk de opleiding aankan, aangezien hij het komend academiejaar een meerderheid van de vakken van de derde bachelor zal opnemen. Hij zou het niet adequaat vinden dat er met de al te moeilijke omstandigheden van het komende academiejaar nog extra druk op hem wordt gelegd in de vorm van een bindende voorwaarde.

Verwerende partij ziet niet in hoe het feit dat verzoeker in het academiejaar 2020-2021 een meerderheid van de vakken uit de derde bachelor opneemt, zou kunnen aantonen dat hij de opleiding aankan. Zolang hij daarvan geen resultaten kan voorleggen, toont dit alleszins niet aan dat hij de opleiding zou aankunnen, en nog minder dat een bindende voorwaarde niet aan de orde zou zijn. Verwerende partij benadrukt dat verzoeker zowaar vakken ten belope van 72 studiepunten opneemt, daar waar hij er in het verleden nog nooit in geslaagd is om voor meer dan 40 studiepunten te slagen binnen één academiejaar. Het zijn precies dit soort situaties die een bindende voorwaarde wil vermijden: de bedoeling van het opleggen van een bindende voorwaarde is precies dat studenten voldoende zouden worden geprikkeld, onder meer om niet meer studiepunten op te nemen dan voor hen haalbaar is, gelet op hun persoonlijke situatie. Dat is echter precies wat verzoeker thans doet. Als de opgelegde bindende voorwaarde voor hem dan extra druk meebrengt, is het volgens verwerende partij niet door de bindende voorwaarde zelf, maar wel door het feit dat hij een curriculum opneemt dat met zijn historie zeer weinig haalbaar lijkt. Hij maakt het voor zichzelf aldus wel erg moeilijk om ook aan de bindende voorwaarde te voldoen.

Waar verzoeker in zijn extern verzoekschrift stelt dat de interne beroepsinstantie nergens uitdrukkelijk is ingegaan op het argument met betrekking tot het ontbreken van lessen voor het vak “Materialen en velden”, merkt verwerende partij op dat de interne beroepsinstantie wel degelijk heeft geantwoord op dit argument. Ze beklemtoont ook nog eens dat verzoeker op dat vlak niet verder kwam dan een bewering die door geen enkel stuk werd gestaafd.

Verwerende partij stelt vast dat verzoeker aan zijn extern verzoekschrift een bericht toevoegt waaruit zou moeten blijken dat er voor dit vak inderdaad niets meer is gebeurd. Volgens haar blijkt uit dit bericht alvast dat zijn verhaal niet klopt, minstens erg weinig genuanceerd is. De betrokken lesgever heeft dan misschien geen colleges meer gegeven, maar hij bezorgde de studenten wel het materiaal, inclusief oefeningen en oplossingen, die het hen mogelijk moest

maken om zich de leerstof verder eigen te maken. Daarnaast waren er ook interactieve contactmomenten voorzien waarin de studenten hun vragen en opmerkingen konden geven. Verwerende partij vroeg overigens nog bijkomende toelichting op bij de docent, die heeft meegedeeld dat er wel degelijk nog les werd gegeven.

Volgens verwerende partij blijkt ook niet dat verzoeker zelfs maar de moeite deed om te slagen voor het betrokken vak. Hij nam immers niet deel aan de niet-periodegebonden evaluatie. Hij was wel aanwezig op het examen, zowel in eerste als in tweede zittijd, maar hij ondernam geen enkele poging om de vragen op te lossen. Hij schreef de volledige examenkopij daarentegen vol met verwijten en beschuldigingen dat er geen les is gegeven, dat de cursus veel te moeilijk is, en dergelijke meer. De lesgever heeft hem uiteindelijk een score van 0/20 gegeven omdat hij aanwezig was op het examen. Door toepassing van de coronacheck werd dit cijfer telkens gewijzigd in een score van 1/20.

Verwerende partij wijst erop dat het slaagcijfer voor dit vak zeker niet abnormaal laag was. De coronacheck wees uit dat het slaagcijfer helemaal in de lijn lag van voorgaande jaren, en suggereerde enkel een beperkte aanpassing van de allerlaagste cijfers om de standaardafwijking iets dichter te brengen bij deze van de voorgaande jaren. De check werd door de lesgever ook effectief toegepast en de door het systeem voorgestelde aanpassingen werden uitgevoerd.

Verwerende partij stelt vast dat verzoeker in zijn extern beroep ook meer informatie aanbrengt over zijn specifieke situatie tijdens de coronapandemie. Daarbij gaat het echter grotendeels om nieuwe informatie die niet voorlag in de fase van het intern beroep, waardoor de interne beroepsinstantie er dan ook geen rekening mee heeft kunnen houden bij het nemen van haar beslissing. Verwerende partij stelt dat deze informatie niet voor het eerst in de fase van extern beroep naar voor kan worden gebracht.

Verzoeker stelt nu dat het bijzonder coronastatuut niet op hem van toepassing zou zijn geweest, en dat hij wel degelijk een studiewerkplek heeft aangevraagd. Volgens verwerende partij klopt het eerste alvast niet: het coronastatuut voorzag ook in de mogelijkheid om studenten die het financieel moeilijk hadden door de lockdown te helpen. Vermits verzoeker wees op financiële moeilijkheden kon de interne beroepsinstantie dan ook terecht verwijzen naar dat coronastatuut.

Het tweede argument betreft een nieuw argument dat verzoeker niet in zijn intern beroepsschrift heeft aangebracht, zodat de interne beroepsinstantie er ook geen rekening mee kon houden. Verzoeker gaf in zijn intern beroepsschrift helemaal niet aan dat hij een studiewerkplek aanvroeg en nog minder dat hij die ook had gekregen. Verwerende partij benadrukt dat de interne beroepsinstantie zelf geen toegang heeft tot dergelijke informatie. Zij kon dit dus ook niet weten. Hoe dan ook, blijft het een feit dat ook in de weken voor de junizittijd studieplekken werden aangeboden aan studenten die thuis geen rustige studieplek hadden, maar dat verzoeker hiervan geen gebruik heeft gemaakt.

Wat ten slotte het argument betreft dat verzoeker door het feit dat hem een bindende voorwaarde werd opgelegd, het gevaar loopt om volgend jaar uitgesloten te worden, merkt verwerende partij op dat dit op dit ogenblik een puur hypothetisch argument is. Of verzoeker kan voldoen aan de bindende voorwaarde hangt volgens verwerende partij in grote mate af van de manier waarop hij zijn curriculum samenstelt en de inspanningen die hij daar zelf voor levert. Verwerende partij merkt ook op dat, als verzoeker de bindende voorwaarde niet zou behalen, dit niet *ipso facto* betekent dat hij niet meer zal kunnen inschrijven. Op dat ogenblik zal hij in eerste instantie weliswaar stoten op een weigeringsbeslissing, maar de interne beroepsinstantie kan die opnieuw ongedaan maken als verzoeker daarvoor goede argumenten naar voor kan brengen en als blijkt dat er vooruitzichten zijn dat het in een volgend academiejaar beter zal gaan.

In zijn *wederantwoordnota* stelt verzoeker dat het feit dat het OER van verwerende partij milder is dan wat in artikel II.246 Codex Hoger Onderwijs wordt bepaald niet relevant is. Waar verwerende partij aanstipt dat verzoeker na afloop van het academiejaar 2019-2020 nog beschikte over 135 studiepunten, wil verzoeker opmerken dat hij van de afdeling Hoger Onderwijs van de Vlaamse Overheid nog leerkrediet heeft teruggekregen ten belope van 11 studiepunten.

Waar verwerende partij aanhaalt dat verzoeker ‘nauwelijks’ slaagde in de eerdere jaren, wijst verzoeker erop dat hij in het eerste jaar 60% van de opgenomen studiepunten heeft behaald. In het tweede jaar ging het om 63,5%. Volgens verzoeker geeft verwerende partij ook de illusie dat hij het zichzelf moeilijk maakt door dit academiejaar 72 studiepunten op te nemen. Verzoeker benadrukt dat zijn studiepakket evenwichtig is verdeeld over beide semesters (36

studiepunten per semester) en dat hij in dat pakket al (gedeeltelijk) lessen heeft gehad voor vier opleidingsonderdelen. Verzoeker neemt bovendien ook het opleidingsonderdeel “Vakoverschrijdend Project” op, dat een slaagpercentage heeft van 100%. Zijn opgenomen pakket is aldus minder zwaar dan verwerende partij het doet lijken.

Vervolgens vraagt verzoeker om begrip dat zijn intern beroep – zoals verwerende partij aanstipt – bondig en weinig informatief was. Het was namelijk de eerste keer dat hij een intern beroep heeft ingesteld. Aangezien hij slechts over een termijn van zeven kalenderdagen beschikte om een beroep in te stellen en hij tijdens de feedbacksessie van het opleidingsonderdeel “Theoretische Mechanica I” op 16 september 2020 had gehoopt een fout in de verbetering te vinden, was er daarnaast weinig tijd voor onderzoek om een volledige brief op te stellen.

Verzoeker is van mening dat verwerende partij betere inspanningen kon leveren om zijn situatie beter te kunnen begrijpen. Zo had hij erop gerekend dat verwerende partij hem zou contacteren om enkele misverstanden uit te klaren. Als hij gecontacteerd zou zijn geweest, had hij ook de nodige stukken en bewijzen daadwerkelijk kunnen voorleggen (bijvoorbeeld wat de aanvraag voor een studieplek betreft). Daarbij vraagt verzoeker zich overigens af hoe hij kan bewijzen dat er sprake is van een gespannen thuissituatie. Hij kon toch onmogelijk alle conversaties opnemen, die ook in een andere taal worden gesproken. Verzoeker vindt daarnaast het gegeven dat hij een bewijsstuk zou moeten geven voor de lagere inkomsten van de nachtwinkel van zijn vader indicatief van het al dan niet intentioneel manifest onbegrip van verwerende partij.

Verder benadrukt verzoeker dat hij slechts één studiepunt te kort kwam om te kunnen voldoen aan de bindende voorwaarde. Hij merkt op dat hij was getolereerd met een licht tekort voor het opleidingsonderdeel “Materiaaltechnologie”. Hij meent dat hij hiervoor had kunnen slagen als er geen coronacrisis was geweest. Wat het opleidingsonderdeel “Kwantummechanica I” betreft, stelt verzoeker dat hij dit omwille van de coronacrisis heeft moeten hernemen in de tweede zittijd en er toen voor slaagde. Als hij hiervoor echter in de eerste zittijd geslaagd zou zijn, had hij kunnen deelnemen aan een extra examen in de tweede zittijd, waardoor de kans hoger lag om het gevraagde 50% studierendement te behalen. Daarnaast was er geen coronacheck van toepassing voor het opleidingsonderdeel “Theoretische Mechanica I”,

waarvoor verzoeker tweemaal een score van 8/20 heeft behaald. In januari was verzoeker ook afwezig voor één examen omwille van tijdsdruk.

Waar verwerende partij aanhaalt dat het feit dat verzoeker al in zijn derde bachelor zit niet bewijst dat hij de opleiding aankan, erkent verzoeker dat hij dit niet kan bewijzen. Volgens hem stoppen de meeste studenten die deze opleiding aanvangen na het eerste jaar. Verzoeker zit echter in het derde jaar, waardoor duidelijk blijkt dat hij de opleiding aankan. Vorig academiejaar was een zwak jaar, maar verzoeker is wel optimistisch dat hij dit jaar zeker goede resultaten kan behalen zonder extra druk van de bindende voorwaarde. Zo heeft hij ook dit jaar een studieplek aangevraagd.

Wat het opleidingsonderdeel “Materialen en velden” betreft, vraagt verzoeker zich af of verwerende partij wel is nagegaan wat er gaande was. Hij vindt zijn argumentatie hierond alleszins pertinent aangezien hij slechts een tekort van één studiepunt had om het beoogde 50% studierendement te behalen en dit opleidingsonderdeel 6 studiepunten telt. Verzoeker is – in tegenstelling tot verwerende partij – van mening dat de interne beroepsinstantie hierop niet is ingegaan in haar beslissing. Volgens hem wil verwerende partij hem en de Raad misleiden door te verwijzen naar de paragraaf waarin wordt gesteld dat de Covid-19-situatie niet anders zou zijn voor verzoeker dan voor andere studenten.

Waar verwerende partij stelt dat verzoekers verhaal niet klopt dat er geen les meer werd gegeven, merkt verzoeker op dat zijn extern verzoekschrift niet grondig en aandachtig genoeg werd gelezen. Hij heeft daarin namelijk aangestipt dat er voor een gedeelte van het vak geen les werd gegeven na de lockdown. Aangezien er geen les meer werd gegeven voor hoofdstukken 3 en 4, begreep hij de hoofdstukken 5 en 6 ook niet. Volgens verzoeker was de lesgever in de laatste les vóór de lockdown net begonnen aan hoofdstuk 3 en heeft de lesgever zelf aangegeven dat de syllabus slecht was en dat de studenten nood hadden aan extra materiaal.

Verzoeker erkent wel dat hij niet heeft deelgenomen aan de periodegebonden evaluatie, maar dit gebeurde omdat de lesgever alle verantwoordelijkheid bij de studenten legde in deze moeilijke periode. Daarnaast is verzoeker in beide zittijden naar het examen gegaan met de intentie om te slagen, maar hij zag al gauw in dat het onmogelijk was om te slagen omdat bijna alle vragen gingen over de hogere hoofdstukken en weinig over de eerdere

hoofdstukken. Verzoeker besloot inderdaad een boodschap, misschien ongepast, aan de lesgever te geven. Hij had gehoopt dat de lesgever daardoor wat begrip zou tonen voor zijn frustratie.

Verzoeker stelt nu vast dat er een coronacheck was toegepast op het examen van het litigieus vak. Volgens hem is dit in contradictie met hetgeen verwerende partij eerder had aangehaald, met name dat het vak voor verzoeker niet anders was dan voor andere studenten. Verzoeker stipt aan dat een coronacheck pas wordt toegepast als er een afwijking is met de geslaagde resultaten van de eerdere jaren. Het feit dat de statistieken lager waren dan voor eerdere jaren wijst er volgens hem op dat het vak niet goed gedoceerd was in vergelijking met andere jaren. Het bewijst ook dat andere studenten het moeilijk hadden met dit vak.

Wat het bijzonder statuut betreft, stelt verzoeker vooreerst dat hij het manifest onredelijk vindt dat elke student volgens verwerende partij een grondige kennis van het OER zou moeten hebben. Verzoeker stelt vast dat verwerende partij niet verder ingaat op de inhoud van zo een statuut. Hij trekt in twijfel dat zo een statuut hem een duw in de rug zou kunnen geven op het vlak van zijn financiële situatie. Verzoeker was zich ook niet bewust van het bestaan van zo een statuut. Dat hij geen statuut aanvraagt uit onwetendheid en misschien ook schaamte voor zijn financiële situatie, kan hem dan ook niet kwalijk worden genomen.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij opmerkt dat hij niet had aangekaart dat hij een studieplek had aangevraagd en gekregen. Aangezien verwerende partij zelf die studieplek had aangeboden, was verzoeker er evenwel van overtuigd dat verwerende partij hiervan op de hoogte zou zijn geweest. Verzoeker stelt dat verwerende partij ook beter eerst had onderzocht of hij wel of niet een studieplek had aangevraagd en gekregen, alvorens zomaar te stellen dat dit niet het geval was. Verzoeker benadrukt ook dat hij initieel niet op de hoogte was van het bestaan van dergelijke studieplekken. Van zodra hij dit wist, heeft hij een studieplek aangevraagd. Toch blijft het een feit dat het moeilijk was voor hem om te studeren in de maand van de lockdown, toen er geen mogelijkheid was om buiten te studeren.

Wat ten slotte de mogelijke weigering na afloop van het academiejaar 2020-2021 betreft, wil verzoeker erop wijzen dat hij dergelijke situatie net wil vermijden door het aanvechten van de opgelegde bindende voorwaarde. Hij merkt op dat een beroepsprocedure een volledig semester kan duren, zodat – als de verdere inschrijving hem wordt geweigerd – bovenop de

reeds afgelegde vier academiejaren nog een extra semester verloren zou gaan. Verzoeker benadrukt ook dat, op het moment van het schrijven van de wederantwoordnota, België in een lockdown zit en dat het moeilijk is voor hem om te studeren. Hij wil absoluut zijn best doen om te slagen, maar een bindende voorwaarde zal leiden tot faalangst.

Beoordeling

Verzoekende partij voert (onder meer) in essentie aan dat de formelemotiveringsplicht is geschonden omdat de bestreden beslissing niet antwoordt op volgend argument dat hij aanvoerde in de interne beroepsprocedure:

“Ook werd er voor het opleidingsonderdeel Materialen en Velden na de lockdown weinig tot geen les gegeven, wat het moeilijker maakte om op dit opleidingsonderdeel van 6 studiepunten te slagen. Uiteraard deed ik nog steeds mijn best om te studeren in de beperkte mate dat nog mogelijk was maar slaagde ik jammer genoeg niet voor de credits van dit jaar.”

Inzake de formelemotiveringsplicht zij eraan herinnerd dat een beroepscommissie niet verplicht is om op alle grieven en opmerkingen afzonderlijk te reageren. Het volstaat dat in de beslissing de motieven worden opgenomen die de beslissing afdoende kunnen dragen.

Het bestaan en de zin van de georganiseerde administratieve beroepsprocedure vereisen wel dat de beroepsinstantie laat blijken met het beroepsschrift zorgvuldig rekening te hebben gehouden en dat de bezwaarindiener een antwoord krijgt op bezwaren die voor de student blijkens zijn beroepsschrift van wezenlijk belang zijn en die, mochten ze wel in aanmerking zijn genomen, een voor hem gunstiger beslissing konden opleveren.

Het bezwaar waarover het *in casu* gaat, namelijk de bewering dat voor het opleidingsonderdeel “Materialen en velden” (6 studiepunten) na de lockdown weinig tot geen les is gegeven, is voor verzoekende partij wel degelijk van wezenlijk belang en zou, indien gegrond, tot een gunstiger beslissing kunnen leiden. Verzoeker kreeg een bindende voorwaarde opgelegd omdat hij 27 van de 56 opgenomen studiepunten heeft behaald, met andere woorden behaalde hij 1 studiepunt te weinig om het vereiste studierendement te behalen. De vraag of de begeleiding van de studenten op een opleidingsonderdeel van 6 studiepunten al dan niet gebrekkig is verlopen en of verzoekende partij bijgevolg terecht niet

geslaagd is verklaard voor dat opleidingsonderdeel, is dus uitermate relevant voor verzoeker. Dit argument, indien het gegrond zou zijn, is beslissend voor de vraag of verzoeker bindende voorwaarden opgelegd moeten worden of niet.

Samen met de verzoekende partij moet de Raad vaststellen dat de motivering van de bestreden beslissing met geen woord rept over het opleidingsonderdeel “Materialen en velden”, noch over de manier waarop dit vak is gedoceerd in het tweede semester, na de lockdown. Verzoeker krijgt geen expliciet antwoord op zijn argument.

Verwerende partij geeft in haar antwoordnota aan dat dit antwoord impliciet in de bestreden beslissing is vervat, met name *“daar waar de institutionele beroepscommissie vaststelt dat de situatie van verzoeker niet anders is dan deze van andere studenten en verzoeker het tegendeel ook niet aantoont. Verwerende partij beklemtoont ook nog eens dat verzoeker op dat vlak niet verder kwam dan een bewering die door geen enkel stuk werd gestaafd.”*

Om deze passage in zijn context te plaatsen, citeert de Raad hierna het relevante gedeelte van de bestreden beslissing:

“De student merkt op dat hij door de moeilijke thuissituatie gezien de gevolgen van corona problemen ondervond om zich grondig te kunnen voorbereiden voor de evaluaties.

De student heeft echter voorafgaand aan de evaluatie niet laten weten dat de thuissituatie een dermate grote impact had op zijn studeermogelijkheden dat hij zich daardoor niet goed kon voorbereiden op de examens. De student heeft evenmin het bijzonder statuut omwille van uitzonderlijke individuele of sociale omstandigheden aangevraagd, hoewel die mogelijkheid ruim werd gecommuniceerd. De lesgever noch andere studie- of onderwijsbegeleiders hebben dan ook specifieke maatregelen kunnen voorstellen of nemen om de student een betere studieomgeving te bieden en zijn kansen op slagen zo te vergroten, en dat dit niet is gebeurd kan niet worden verweten aan de UGent en haar medewerkers. De institutionele beroepscommissie stelt bovendien vast dat er geen concreet bewijs voorligt van de thuissituatie waardoor de institutionele beroepscommissie de thuissituatie als doorslaggevend element voor het niet slagen zou moeten meenemen.

De institutionele beroepscommissie wijst erop dat COVID19 voor alle studenten een uitzonderlijke situatie was en de student haalt – in tegenstelling tot zijn persoonlijk aanvoelen – geen bijzondere omstandigheden aan die hem van de andere studenten zou kunnen onderscheiden, en waaruit zou blijken dat de gevolgen van de coronacrisis voor hem dermate zwaarder en uitzonderlijker waren dat ze de institutionele beroepscommissie ertoe zouden moeten brengen voor hem de bindende voorwaarden op te heffen.

De institutionele beroepscommissie merkt hierbij op dat de student ook dit argument met geen enkel concreet bewijsstuk onderbouwt die de commissie zou moeten overtuigen van dermate uitzonderlijke omstandigheden. De institutionele beroepscommissie wijst er de student op dat de bewijslast bij hem als verzoekende partij ligt en voelt zich hierin geruggesteund door eerdere besluiten van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissing inzake het aanbrengen van bewijslast.” (eigen onderlijning)

Uit dit citaat blijkt dat de institutionele beroepscommissie het enkel heeft over het argument van verzoeker dat hij door de moeilijke thuissituatie problemen heeft ondervonden om zich grondig te kunnen voorbereiden voor de evaluaties. Hoogstens heeft de institutionele beroepscommissie het hier over de gevolgen van de coronacrisis in het algemeen (zie de door de Raad onderlijnde zinsnede in het citaat hierboven). Hieruit kan geen enkele link afgeleid worden met betrekking tot het argument van verzoeker dat er voor het opleidingsonderdeel “Materialen en velden” weinig tot geen les werd gegeven.

Het feit dat verzoeker in zijn intern beroepschrift slechts beknopt en zonder verdere bewijsstukken bearigueert dat er voor het opleidingsonderdeel “Materialen en velden” na de lockdown weinig tot geen les werd gegeven, leidt er volgens de Raad *prima facie* toe dat de institutionele beroepscommissie volgens de vereisten van de formelemotiveringsplicht hierop evenzeer *beknopt* kon antwoorden. Evenwel is er in de bestreden beslissing geen enkel antwoord te vinden op dit bezwaar van verzoeker, ook geen beknopt antwoord.

Deze vaststelling bevreemdt de Raad, omdat verwerende partij in haar antwoordnota – voor het eerst uitgebreid – bearigueert waarom er voor het opleidingsonderdeel “Materialen en velden” wél voldoende ondersteuning aan de studenten is geboden, onder andere met materiaal, oefeningen en oplossingen op oefeningen, en bijkomende contactmomenten. De Raad stelt vast dat er van deze argumentatie evenwel geen spoor te vinden is in de bestreden beslissing, expliciet noch impliciet. Er is enkel sprake van een *post factum* motivering in de antwoordnota van verwerende partij. Deze motivering kan niet aan de institutionele beroepscommissie worden toegerekend en kan de bestreden beslissing dus niet schrageren. Om deze reden gaat de Raad dan ook niet verder in op de inhoudelijke discussie die zich tussen verwerende en verzoekende partij ontspant inzake de argumentatie in de antwoordnota omtrent de manier waarop het opleidingsonderdeel “Materialen en velden” is gedoceerd na de lockdown.

De bestreden beslissing miskent de formelemotiveringsplicht.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat het administratief dossier geen stukken bevat die zo gelezen kunnen worden dat de institutionele beroepscommissie ten tijde van haar beoordeling rekening heeft gehouden met de elementen die verwerende partij bespreekt in haar antwoordnota, met name het gegeven dat er voor het opleidingsonderdeel “Materialen en velden” wél voldoende ondersteuning is geboden, onder andere met materiaal, oefeningen en oplossingen op oefeningen, en bijkomende contactmomenten. De verklaring, aangereikt door de betrokken docent (zie stuk 7 van het administratief dossier) waarin wordt verwezen naar informatie op platformen Ufora en Bongo, dateert immers van 9 november 2020, d.w.z. meer dan drie weken na datum van de bestreden beslissing.

Het enige middel is gegrond.

VII. Anonimisering

In zijn wederantwoordnota vraagt verzoeker de anonimisering van het arrest, bij de publicatie ervan.

Luidens artikel II.313, tweede lid van de Codex Hoger Onderwijs kan bij de publicatie van het arrest de identiteit van de verzoekende partij op diens uitdrukkelijk verzoek worden weggelaten.

Op het verzoek wordt ingegaan.

BESLISSING

- 1. De Raad vernietigt de beslissing van de interne beroepsinstantie van 16 oktober 2020 waarbij het intern beroep van verzoekende partij ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard.**
- 2. Het bevoegde orgaan van verwerende partij neemt uiterlijk op 22 januari 2021 een nieuwe beslissing, rekening houdend met bovenvermelde overwegingen.**

3. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad wordt de identiteit van verzoeker weggelaten.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in terechtzitting van 6 januari 2021, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, IIIe Kamer, samengesteld uit:

Elsbeth Loncke,	kamervoorzitter
Jan Geens	bestuursrechter – bijzitter
Marleen Verreth	bestuursrechter – bijzitter
bijgestaan door	
Freya Gheysen	secretaris

De secretaris

Freya Gheysen

De voorzitter

Elsbeth Loncke

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Arrest nr. 6.162 van 8 januari 2021 in de zaak 2020/753

In zake: xxx

Tegen: UNIVERSITEIT GENT
Woonplaats kiezend te 9000 Gent
Sint-Pietersnieuwstraat 25

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 22 oktober 2020, strekt tot nietigverklaring van de beslissing van de interne beroepsinstantie van 16 oktober 2020 waarbij het intern beroep van verzoekende partij ongegrond werd verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend. Verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechting, die heeft plaatsgevonden op 23 november 2020.

Aangezien de openbare zittingen tijdelijk zijn opgeschort, werd aan beide partijen gevraagd of zij akkoord konden gaan met een schriftelijke procedure. Zowel verzoekende partij als verwerende partij heeft ingestemd met een schriftelijke procedure.

III. Feiten

Verzoekende partij is in het academiejaar 2019-2020 ingeschreven in de opleiding ‘Bachelor of Science in de farmaceutische wetenschappen’.

Gezien verzoekende partij voor minder dan de helft van de opgenomen studiepunten credits had verworven, kreeg ze bij haar nieuwe inschrijving in het academiejaar 2020-2021 een bindende voorwaarde opgelegd, met name dat ze moet slagen voor minstens de helft van de opgenomen studiepunten.

Verzoekende partij stelde op datum van 16 september 2020 een intern beroep in bij de interne beroepsinstantie van de onderwijsinstelling.

Bij beslissing van de interne beroepsinstantie op datum van 16 oktober 2020 werd het intern beroep ongegrond verklaard.

De interne beroepsbeslissing stelde dat de beroepsinstantie integraal heeft kennis genomen van de argumenten zoals die zijn geformuleerd in het beroepschrift. Vooraleer dieper in te gaan op deze argumenten, merkt de beroepsinstantie op dat de argumenten van de studente er voortdurend vanuit gaan dat zij voor de opleiding werd geweigerd. De beroepsinstantie merkt op dat dit niet correct is. De studente kreeg enkel bindende voorwaarden opgelegd, nu zij in het afgelopen academiejaar onvoldoende studievoortgang maakte.

De beroepsinstantie heeft begrip voor de argumenten die de studente via haar raadsman aanhaalt, maar is van oordeel dat deze argumenten niet van die aard zijn dat ze het opheffen van de bindende voorwaarden zouden rechtvaardigen of daartoe zouden nopen. Bindende voorwaarden worden opgelegd wanneer een student niet slaagt voor de helft van de opgenomen studiepunten. De Universiteit Gent hanteert hiermee al een mindere norm dan wat de Codex Hoger Onderwijs voorschrijft. Artikel II.246 van de Codex laat immers al toe om een bindende voorwaarde op te leggen aan studenten die geen 60% van de ingeschreven studiepunten verworven hebben.

De studente slaagde niet voor de helft van de opgenomen studiepunten waardoor zij conform artikel 24 §1 van het OER 2019-2020, net als alle andere studenten die niet aan dit artikel voldeden, een bindende voorwaarde kreeg. Haar werd bijgevolg niet geweigerd om zich in te schrijven, zoals verschillende keren in het verzoekschrift van de studente gemeld wordt.

De beroepsinstantie stelt vast dat de studente reeds twee jaar is ingeschreven aan de UGent en in beide jaren geen enkele studievoortgang boekte. In 2018-2019 was ze ingeschreven voor zes opleidingsonderdelen. Ze nam aan slechts één examen van een opleidingsonderdeel deel, waarvoor ze in eerste zittijd 6/20 behaalde. Op de andere examens was ze zowel in eerste als in tweede zittijd afwezig (waarvan eenmaal ziek). In 2019-2020 schreef de studente zich in voor zes opleidingsonderdelen, maar zette ze drie vakken tijdig stop, waardoor ze slechts drie

opleidingsonderdelen opnam. De studente nam afgelopen academiejaar opnieuw aan geen enkel examen deel (afwezig, waarvan eenmaal ziek). Ook in de voorgaande jaren verliepen de studies van de studente niet goed, zoals blijkt uit haar leerkredietdossier. Sinds het academiejaar 2015-2016 behaalt zij maar een beperkte studievoortgang meer.

De beroepsinstantie stelt vast dat de bindende voorwaarden die de studente ook na afloop van het academiejaar 2018-2019 kreeg, in september 2019 na een interne beroepsprocedure eenmalig werden opgeheven, omwille van slechte huisvesting die een psychologische impact had op de studente. De beroepsinstantie stelt vast dat de studievoortgang in 2019-2020 echter opnieuw niet goed verlopen is (andermaal 0% studievoortgang), waardoor opnieuw bindende voorwaarden conform artikel 24 §1 OER werden opgelegd. Die bindende voorwaarden hebben tot doel de studente aan te moedigen om zich beter in te zetten voor haar studies. Het feit dat zij de afgelopen academiejaren heel beperkte tot geen studievoortgang maakte, en daarbij ook de afgelopen twee academiejaren veelvuldig afwezig blijft op examens zonder dat zij haar afwezigheid wettigt, toont aan dat de bijkomende prikkel die de bindende voorwaarde beoogt te zijn, voor haar zeker op zijn plaats is.

Met betrekking tot het argument dat het gezien haar leeftijd kennelijk onredelijk zou zijn om haar voor de richting te weigeren, merkt de beroepsinstantie op dat de studente de toegang tot de richting helemaal niet geweigerd is. Ze kreeg zoals gemeld enkel bindende voorwaarden opgelegd, conform artikel 24 §1 van het vigerend OER. Deze voorwaarden zijn bovendien geen “straf”, maar moeten ervoor zorgen dat de studente aangezet wordt tot voldoende studievoortgang, zodat ze niet nog meer kostbare studietijd verliest. Dat er hierdoor een zekere stress kan worden ervaren, is hieraan inherent en is geen uitzonderlijke reden om de bindende voorwaarden op te heffen.

De beroepsinstantie kan aannemen dat de psychiatrische problematiek van de studente haar studies andermaal heeft gehinderd, maar stelt vast dat zij net omwille van haar problematiek het bijzonder statuut omwille van een functiebeperking heeft gekregen, waardoor zij van volgende niet-weigerbare faciliteit gebruik kan maken:

in geval van een opstoot tijdens de blok- en/of examenperiode kan de student beroep doen op de faciliteit 'voorzien van een alternatief examenmoment binnen hetzelfde academiejaar, binnen of buiten de voorziene examenperiode' (automatisch goedgekeurd)

De beroepsinstantie meent dat de Universiteit Gent, met het toekennen van het bijzonder statuut en de ermee gepaard gaande faciliteiten, in voldoende mate tegemoetkomt aan de bijzondere omstandigheden waarin de studente zich bevindt ingevolge haar gezondheidstoestand. Het nogmaals opheffen van de bindende voorwaarden zou in dit geval een extra gunst zijn. De beroepsinstantie ziet hier geen reden toe.

Dat de studente nog over voldoende leerkrediet zou beschikken, nu ze dit omwille van overmacht kan terugvorderen en in het verleden ook al heeft teruggevorderd, doet evenmin afbreuk aan de regelmatigheid van de opgelegde bindende voorwaarden en kan er niet toe leiden dat ook de bindende voorwaarden moeten worden opgeheven. Teruggave van leerkrediet omwille van overmacht staat immers los van de studievoortgangsmaatregelen zoals vastgelegd in artikel 24 van het OER en een studente moet, ongeacht de stand van het leerkrediet, nog steeds kunnen aantonen dat ze voldoende studievoortgang heeft gemaakt om bindende voorwaarden of een weigering tot inschrijving te vermijden.

De raadsman van de studente verwijst in het verzoekschrift eveneens naar de coronacrisis en de negatieve impact op de studente (paniekaanvallen en grote onrust). De beroepsinstantie wijst erop dat Covid-19 voor alle studenten een uitzonderlijke situatie was en de studente haalt geen bijzondere omstandigheden aan die haar hierin van de andere studenten zou kunnen onderscheiden, en waaruit zou blijken dat de gevolgen van de coronacrisis voor haar dermate zwaarder en uitzonderlijker waren dat ze de beroepsinstantie ertoe zouden moeten brengen om voor haar de bindende voorwaarden op te heffen. De beroepsinstantie merkt hierbij op dat dit argument ook door geen enkel concreet bewijsstuk wordt onderbouwd dat haar zou moeten overtuigen van het bestaan van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden. De beroepsinstantie wijst de studente erop dat de bewijslast bij haar als verzoekende partij ligt en voelt zich hierin geruggesteund door eerdere besluiten van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen inzake de verdeling van de bewijslast en het aanbrengen van bewijsmateriaal. Zonder hieraan afbreuk te doen en enkel voor de volledigheid merkt de beroepsinstantie op dat de betrokken faculteit ook in coronatijden rekening heeft gehouden met de situatie van de studente door haar een inhaalexamen aan te bieden toen ze erom vroeg, om een reden die buiten haar bijzonder statuut lag (o.a. problemen met justitie en haar verhuurster). Uiteindelijk heeft de studente volledig zelf afgezien van deelname aan de examens.

De raadsman van de studente meldt dat zij voor haar posttraumatisch stresssyndroom in behandeling is en dit de goede kant uitgaat. De beroepsinstantie stelt echter vast dat dit wordt tegengesproken door het attest van de psychiater (bijlage 2, laatste attest). Uit dit attest blijkt duidelijk dat het op dit ogenblik helemaal niet de goede kant uitgaat, waardoor het standpunt ook niet gevuld kan worden dat enkel de bindende voorwaarden de studente ervan zouden weerhouden om met volle capaciteit de studies opnieuw aan te vangen. Ook dat is dus geen reden om de bindende voorwaarden op te heffen.

Met betrekking tot het argument dat het voor de genezing van de studente uitermate belangrijk is dat zij zich kan focussen op haar studies en zo een stap dichter bij haar doel komt, merkt de beroepsinstantie op dat ook dit geen reden is om de bindende voorwaarden op te heffen. Onderwijs kan immers bezwaarlijk als een therapie worden beschouwd of als doel hebben studenten te helpen bij de genezing. De beroepsinstantie voelt zich hierbij geruggesteund door o.a. arrest 2017/544 van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen. Overigens herhaalt de beroepsinstantie dat de studente niet geweigerd is en zich desgewenst dus opnieuw kan inschrijven voor dezelfde opleiding (wat ze overigens ook al gedaan heeft, wezen het met een zeer beperkt curriculum), en er niets is dat haar belet om zich ten volle op haar studies te focussen.

De beroepsinstantie meent tot slot dat de opgelegde bindende voorwaarden de onmiddellijke studievoortgang niet hinderen en dat de studente nog voldoende kansen heeft om in het academiejaar 2020-2021 voldoende vooruitgang te boeken om de bindende voorwaarden teniet te doen.

Het intern beroep wordt ongegrond verklaard. De bindende voorwaarden blijven gehandhaafd.

De beslissing op intern beroep werd bij aangetekend schrijven aan verzoekende partij overgemaakt.

Bij aangetekend schrijven van 22 oktober 2020 diende verzoekende partij een verzoekschrift in bij de Raad.

IV. Ontvankelijkheid

Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het verzoekschrift niet.

De Raad ziet evenmin redenen om zulks ambtshalve te doen. Het beroep is ontvankelijk.

V. De middelen

A. Enig middel

Uit het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat de verzoekende partij zich in een eerste middel beroept op een schending van het redelijkheidsbeginsel, in combinatie met het motiveringsbeginsel.

Standpunt van partijen

Verzoekster stelt dat ze enorm trots is om aan de Universiteit Gent te studeren, en dat de universiteit symbool staat voor verdraagzaamheid. Ze heeft veel respect en bewondering voor de professoren en alle personen aan de universiteit. Met grote teleurstelling heeft verzoekster kennis moeten nemen van de beslissing van de interne beroepsinstantie, die ze als erg onrechtvaardig ervaart.

Verzoekster stelt dat haar arts een overmachtssituatie heeft bevestigd. Deze geeft duidelijk aan dat het voor haar onmogelijk was om zowel het examen voor te bereiden als het af te leggen. Volgens verzoekster is het dan ook niet gerechtvaardig om dit tegen te spreken.

In haar studies heeft verzoekster bewezen in staat te zijn de leerstof te beheersen. Zij is zeer gedreven; tijdens de eerste bachelor behaalde zij 76% en tijdens de tweede bachelor zelfs 100%. Haar studies verliepen evenwel moeilijk door huisvestings- en andere problemen. Door deze omstandigheden heeft verzoekster altijd met te veel stress moeten studeren. Dit zijn volgens verzoekster geen normale omstandigheden om zich te ontplooien en kennis te vergaren. Door minder religieus te gaan leven werd verzoekster verstoten en belandde zij op straat. Zij kwam op koten terecht tussen jongere studenten, die haar privacy niet respecteerden. De problemen inzake huisvesting en verstotting bleven de opleiding van verzoekster boycotten.

Verzoekster geeft aan dat ze als verstotene is terechtgekomen op de Universiteit Gent en hierdoor dakloos was. De woning waar ze terechtkwam, voldeed echter helemaal niet aan de Vlaamse wooncode. Het was er niet erg hygiënisch en de verhuurder maakte de woning, ondanks zijn beloftes, niet in orde. Hierdoor heeft verzoekster ook persoonlijk schade geleden. Er was ook verstoting en respectloos gedrag van studenten. Bovendien had verzoekster het ook financieel moeilijk, waardoor zij niet steeds de trein kon nemen, maar vaak meerdere bussen moest nemen. Door al deze omstandigheden was verzoekster niet in de mogelijkheid om zich op een normale manier voor te bereiden op de leerstof. Er was dus sprake van een overmachtssituatie en ook van mentale problemen, waarvoor verzoekster in behandeling was bij een psychiater. Verzoekster faalde niet voor haar examens, maar kon zich eenvoudigweg niet voorbereiden.

In academiejaar 2019-2020 verhuisde verzoekster en werden er door haar arts faciliteiten voorgeschreven. Ze dacht aan het eind van dit academiejaar afgestudeerd te zijn. Vanaf september 2019 trokken er echter studenten van de Universiteit Antwerpen in, die voor bovenmatige buren hinder zorgden. Ze verstoorden de studierust van verzoekster dagelijks, met kwaad opzet, en steeds op andere en langdurige tijdstippen. Hierdoor ging de studiestructuur van verzoekster verloren. Omwille hiervan ging verzoekster in psychologische behandeling. Bovendien is zij ook naar de vrederechter gestapt wegens het niet-naleven van de huisregels. De verhuurster steunde echter de andere studenten. Volgens verzoekster maakte de verhuurster zich schuldig aan verstoting en contractbreuk en belaagde zij verzoekster tijdens haar verblijf in de woning. Ze motiveerde de andere bewoners om verzoekster te hinderen en verzoekster werd met de dood bedreigd. Ook de echtgenoot van de verhuurster bedreigde verzoekster, omdat zij de dienst woonstcontrole wou verwittigen. De politie heeft hierbij ook vaststellingen gedaan. Verzoekster stelt dat ze hierdoor heel angstig was. Er was sprake van hevige beledgingen, alsook blokkeerde de verhuurster de rekening van verzoekster en plunderde ze haar leefgeld. Tijdens de coronacrisis trok ze in de woning en belaagde en bedreigde ze verzoekster systematisch. In dezelfde periode begonnen zeer religieuze jongeren het achterliggende huis te huren. Er waren voortdurend samenscholingen, nachtelijke hinder en geluidsoverlast. Op deze manier kon verzoekster niet studeren, werd zij afgeleid en had zij veel stress. Door corona zat verzoekster thuis vast en kon zij nergens anders terecht.

Verzoekster stelt dat zij zich in een overmachtssituatie bevond, waardoor zij de leerstof niet normaal kon voorbereiden vanaf oktober tot juli. Ook in de bibliotheek kon zij niet goed studeren, omdat ze er te veel werd afgeleid. Ze kon daar ook niet altijd terecht en wist niet op voorhand of er plaats zou zijn. Verzoekster studeert door te citeren en door alles op te zeggen, dit is echter niet mogelijk in de bibliotheek. Sinds 1 juli 2020 was verzoekster opnieuw dakloos. In haar positie en op haar leeftijd is het moeilijk om met een beperkt budget iets te vinden dat past bij haar studentenstatuut. Nu is verzoekster verhuisd en woont ze in een passende studio voor zichzelf en heeft ze een goed contact met de verhuurder. Ze leeft er in rust en heeft voldoende ruimte om te studeren.

De arts heeft verzoekster een sabbatjaar voorgeschreven. Zij heeft veel meegemaakt en haar geest moet tot rust komen. Haar inschrijving op de universiteit dit jaar dient alleen om de huisvesting in orde te houden. Dit jaar zal verzoekster zich vooral focussen op haar gezondheid, door meer te sporten en haar sociaal isolement aan te pakken. Zij leeft al jaren in quarantaine, omdat ze een studente van middelbare leeftijd is. Verzoekster vindt het niet rechtvaardig dat haar bindende voorwaarden worden opgelegd, omdat zij geen echte kansen krijgt. Volgens verzoekster drukt de beslissing van de interne beroepsinstantie in tegen het medisch advies van de psychiater en het team dat haar al meer dan twee jaar begeleidt. Verzoekster vraagt dan ook om de bindende maatregelen op te heffen en haar hiervan vrij te stellen. Bindende maatregelen moeten worden opgelegd wanneer iemand een bepaald percentage niet behaalt. Verzoekster heeft echter niets voorbereid en kon geen examens afleggen door een overmachtssituatie. Bindende maatregelen zouden in haar geval dus onrechtvaardig zijn. Verzoekster stelt dat deze maatregelen haar niet méér zullen motiveren, maar haar net bestraffen en misschien haar toekomst hypothekeren. Verzoekster zal het komende jaar met een professioneel team aan haar problemen werken, zodat zij ondanks het leeftijdsverschil haar draai kan vinden in haar studies. Verzoekster is dit jaar ingeschreven voor één opleidingsonderdeel. Ze maakt zich echter zorgen dat de examenvorm plots zou veranderen, waardoor zij minder goed zou kunnen scoren. Dit ene vak kan haar volledige toekomst hypothekeren. De bindende maatregelen zouden de studie van verzoekster boycotten en haar toekomst beschadigen. Verzoekster is nu verhuisd en draagt zorg voor haar gezondheid, met professionele ondersteuning teneinde haar studie-omstandigheden te verbeteren. Zij zal haar studies pas verderzetten als er professionele zekerheid is over positieve en gezonde studieomstandigheden. Bij inschrijving in het academiejaar 2021-2022 zal zij opnieuw zoals vroeger de opleiding gedreven en met vrucht kunnen voltooien.

Vervolgens gaat verzoekster nog in op argumenten uit de interne beroepsbeslissing die volgens haar incorrect zijn. Verzoekster benadrukt dat zij, door een overmachtssituatie, geen enkel examen kon voorbereiden of afleggen. Het medisch attest wettigt volgens verzoekster alle afwezigheden op de examens van afgelopen academiejaar. De reden hiervoor ligt buiten verzoekster zelf, hierdoor werden haar kansen ontnomen. Wegens Covid-19 kwamen er bovendien allerlei jongeren in haar achtertuin wonen, de verhuurder installeerde zich in de woning en bedreigde en belaagde verzoekster systematisch. Dit was allemaal erg storend, hierdoor kon verzoekster niet studeren of haar examens voorbereiden. Door Covid-19 kon zij ook nergens anders terecht. Bindende voorwaarden zijn voor verzoekster helemaal niet motiverend, maar boycotten daarentegen haar opleiding. Dit zou volgens haar niet rechtvaardig zijn.

In haar *antwoordnota* stelt verwerende partij dat de bestreden beslissing gebaseerd is op artikel 24 §1, 1° en 2° van het OER 2019-2020 en het gelijkluide artikel 24 §1 van het OER 2020-2021. Artikel 24 van het OER is op zijn beurt de implementatie en specificatie in het OER van artikel II.246 §1, 1°/1 van de Codex Hoger Onderwijs. Artikel II.246 Codex Hoger Onderwijs laat de instellingen toe om aan studenten bindende voorwaarden op te leggen, van zodra blijkt dat ze niet slaagden voor 60% van de verworven studiepunten. De UGent is op dat vlak iets minder streng, en legt pas bindende voorwaarden op als studenten slagen voor minder dan 50% van de opgenomen studiepunten. De betrokken instelling is niet verplicht om in deze omstandigheden bindende voorwaarden op te leggen aan een student. Ze kan oordelen dat er voldoende vooruitzichten op verbetering zijn en beslissen om een student, ondanks zijn zwakke prestaties in het voorgaande academiejaar, toch opnieuw in te schrijven zonder bindende voorwaarde. De beslissing om een student al dan niet bindende voorwaarden op te leggen, behoort daarbij tot de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de institutionele beroepscommissie. De Raad houdt hierop slechts marginaal toezicht en kan een dergelijke beslissing maar vernietigen indien zou blijken dat deze kennelijk onredelijk is. De bedoeling van het opleggen van een bindende voorwaarde, is dat studenten voldoende zouden worden gepraktijkeld om niet méér studiepunten op te nemen dan voor hen – gelet op hun persoonlijke situatie – haalbaar is, en anderzijds om zich ten volle in te zetten voor de opgenomen vakken, zodat ze op het einde van het jaar ook de desbetreffende credits behalen en geen leerkrediet verliezen.

Verzoekster kan dergelijke prikkel wel gebruiken, zoals blijkt uit haar studiecurriculum. Zij presteert alleszins niet optimaal, en maakte ook in de vorige academiejaren weinig tot geen studievoortgang. Verzoekster is het niet eens met de opgelegde bindende voorwaarde, en stelde daar tegen intern beroep in. In haar intern beroep verwijst ze naar het feit dat ze lijdt aan posttraumatisch stresssyndroom, en dat ook de corona-crisis een negatieve impact op haar functioneren had. De interne beroepsinstantie heeft die argumentatie niet gevolgd, en wees het beroep af in een uitvoerig gemotiveerde beslissing. De beroepsinstantie heeft erop gewezen dat verzoekster sowieso al een beperkt curriculum opnam (ze startte met zes vakken, maar zette haar studies stop voor drie vakken), en ook in de voorgaande jaren (sinds 2015-2016) al weinig tot geen studievoortgang maakte. De beroepsinstantie wees er ook op dat verzoekster bovendien het bijzonder statuut op grond van functiebeperkingen toegekend kreeg, waardoor ze examenfaciliteiten kreeg, waaronder de mogelijkheid om haar examens naar een andere datum te verplaatsen als ze een opstoot zou krijgen tijdens de blok- of examenperiode. Ze koppelde die faciliteiten overigens ook aan de vakken die ze volgde (wat noodzakelijk is opdat een student zich er ook effectief op zou kunnen beroepen), maar maakte er uiteindelijk klaarblijkelijk geen gebruik van. De beroepsinstantie was van mening dat op die wijze maximaal wordt tegemoet gekomen aan de problematiek van verzoekster, en haar maximale kansen werden geboden om aan de examens deel te nemen en er ook voor te slagen. Wat de invloed van de corona-crisis betreft, stelt de beroepsinstantie terecht vast dat verzoekster op geen enkel moment verduidelijkt of bewijst welke impact de corona-crisis op haar functioneren heeft gehad. Uit niets blijkt dat ze door die crisis harder zou zijn getroffen dan andere studenten. De beroepsinstantie merkt ten slotte ook op dat, anders dan verzoekster stelde in haar intern beroep, uit het attest van de psychiater dat ze bijvoegde bij haar beroep blijkt dat haar toestand nog niet de goede kant uitgaat, wat des te meer rechtvaardigt dat ze via de bindende voorwaarde dan toch een extra prikkel krijgt om niet méér vakken op te nemen dan haar gezondheidstoestand toelaat, en om ook effectief deel te nemen aan de examens.

Volgens verwerende partij is de bestreden beslissing in de gegeven omstandigheden niet onredelijk, laat staan kennelijk onredelijk. Verzoekster voldoet voor de tweede maal opeenvolgend niet aan een studie-efficiëntie van 50%, wat in principe zelfs minder streng is dan wat de decreetgever als grens heeft bepaald. Nadat ze een eerste keer bindende voorwaarden opgelegd kreeg, heeft de beroepsinstantie deze wel opnieuw ongedaan gemaakt. Verwerende partij heeft toen vertrouwen gesteld in verzoekster en de bindende voorwaarden laten vallen. Dit heeft echter niet het verhoopte resultaat gehad: ook in het afgelopen

academiejaar maakte verzoekster geen enkele studievoortgang. In totaal heeft verzoekster op twee academiejaren niet één studiepunt verworven, wat een zeer trage studievoortgang betreft in vergelijking met wat van een normstudent kan worden verwacht (120 studiepunten). Het is begrijpelijk dat verzoekster, in het licht van haar ziektesituatie, een beperkter en in principe haalbaar studieprogramma opneemt. *In casu* betreft het in academiejaar 2019-2020 een zeer beperkt studieprogramma van uiteindelijk 15 studiepunten, na stopzetting van drie tweede semester-vakken bij de start van dat semester. Dit blijkt echter geen effect te hebben op haar studierendement.

Verzoekster haakt telkens af voor de examens, waardoor zij in een eindeloos lang studietraject dreigt terecht te komen en bovendien heel wat leerkrediet verliest. Studievoortgangsbewaking dient ook om studenten ertoe aan te zetten om binnen een “redelijke termijn” een diploma te behalen. Een student heeft per academiejaar in principe twee examenkansen om aan te tonen dat hij de vooropgestelde leerresultaten effectief heeft bereikt. Verzoekster heeft ook telkens de mogelijkheid hiertoe gekregen, en haar bijzonder statuut liet toe om examens te verplaatsen tot zelfs buiten de normale examenperiodes, indien dat nodig zou zijn. Dit veronderstelt echter dat zij ook effectief deelneemt aan de examenkansen die haar worden aangeboden. Als zij echter telkens beslist om deze kans niet te benutten, wat haar volste recht is, dan moet zij daarvan wel de gevolgen dragen, met name het verlies van deze extra kans tijdens het academiejaar, met het nefaste gevolg op de duurtijd van haar studietraject. Verwerende partij merkt daarbij nog op dat verzoekster slechts voor één examen een ziektebriefje indiende, met name voor het examen ‘Medicinale chemie’, dat op 1 februari 2020 gepland stond. Ze bezorgde uiteindelijk aan de beroepsinstantie wel een attest van een psychiater, waaruit zou moeten blijken dat ze door haar gezondheidstoestand niet kon deelnemen aan de examens. Dit attest is evenwel *post factum* opgemaakt – het dateert van 15 september 2020 – en uit het attest blijkt ook helemaal niet dat de psychiater hiermee vaststellingen bevestigt die ze in eerdere consultaties al deed, zodat dit attest alles mee heeft van een zogenaamd “dixit-attest”. Het attest bevestigt bovendien enkel de onmogelijkheid om deel te nemen aan de examens van de tweede zittijd, maar verklaart niet waarom verzoekster ook tijdens de eerste zittijd afwezig bleef. De beroepsinstantie heeft dan ook terecht beslist om de bindende voorwaarde te behouden, en verzoekster zodoende aan te moedigen om een haalbaar curriculum samen te stellen en effectief inspanningen te doen om deel te nemen aan de examens. De feiten tonen aan dat ze die aanmoediging zeker kan gebruiken: na het schrappen van de bindende voorwaarde in het vorige academiejaar is haar studievoortgang er

niet op vooruit gegaan, hoewel ze een substantieel lichter programma had opgenomen. Het is in deze omstandigheden dan ook geenszins onredelijk om de bindende voorwaarde te behouden.

Dat verzoekster nog steeds gezondheidsproblemen heeft, doet hieraan geen afbreuk en mag geen vrijgeleide zijn om dan maar vakken te blijven opnemen zonder daar verder iets mee te doen. Voor een student met gezondheidsproblemen is het des te belangrijker om goed te overwegen hoe zwaar men zijn eigen studieprogramma zal maken en of men überhaupt wel zal blijven verder studeren, dan wel een tijdelijke pauze inlast. Als verzoekster daar zelf onvoldoende in slaagt (wat gebleken is in het verleden), dan past het om een bijkomende prikkel te geven om haar daartoe aan te zetten. Dat belet evenwel niet dat verzoeksters gezondheidsproblemen wel een reden kunnen zijn om eventueel leerkrediet terug te vorderen dat verzoekster zou verliezen doordat ze niet kan deelnemen aan examens, en eveneens een reden kan zijn om – ingeval verzoekster op het einde van het academiejaar niet zou voldoen aan de bindende voorwaarde en op een weigeringsbeslissing zou stoten – de weigeringsbeslissing ongedaan te maken, als er voldoende vooruitzichten op verbetering zijn. Het beroep is, aldus verwerende partij, ongegrond.

In haar extern beroep brengt verzoekster een volledig nieuw verhaal naar voor, waarbij ze op een zeer onsamenhangende manier vertelt over problemen van verstotting, huisvesting, enz. Nog los van het feit dat dit hele verhaal op geen enkele manier wordt gestaafd, dient volgens verwerende partij te worden vastgesteld dat dit nieuwe argumenten zijn die niet voorlagen voor de interne beroepsinstantie, hoewel ze ook daar naar voor hadden kunnen worden gebracht. De beroepsinstantie kon er dan ook geen rekening mee houden en haar beslissing kan niet onregelmatig worden bevonden op grond dat ze met die voor haar onbekende elementen onvoldoende rekening heeft gehouden. Deze kunnen thans niet meer op ontvankelijke manier in de procedure worden ingebracht. Verwerende partij verzoekt de Raad dan ook om het beroep als ongegrond af te wijzen.

In haar *wederantwoordnota* wil verzoekster graag nog enkele zaken rechtzetten. Zij stelt dat verwerende partij haar voorgeschiedenis, vooraleer zij aan de UGent studeerde, niet zou aanhalen. Verzoekster heeft haar eerste en tweede bachelor goed behaald en is met al haar masters begonnen. Verder benadrukt verzoekster dat alle afwezigheden voor de examens gewettigd en medisch geattesteerd zijn. Zij wijst ook nogmaals op de overmachtssituatie door

belaging sinds 2015-2016, door huisvestingsproblemen die haar functioneren in het gedrang brachten, wat door de psychiater werd vastgesteld. Het ene examen dat zij aflegde, kon verzoekster door deze overmachtssituatie niet goed voorbereiden. Verzoekster stelt dat zij op basis van deze overmachtssituatie ook reeds studiepunten heeft teruggekregen. Zij benadrukt dat er absoluut geen mogelijkheid was om haar examens goed voor te bereiden en verwijst hierbij naar de belaging en haar huisvestingsproblemen. Afgelopen academiejaar had verzoekster met name problemen met haar verhuurster en diens echtgenoot, hetgeen een overmachtssituatie uitmaakt. Verzoekster wijst ook op de coronasituatie, waardoor zij de woning niet kon verlaten en de verhuurster in de woning introk. In dergelijke mentale staat was het voor haar onmogelijk om zich op haar studie te concentreren. Volgens verzoekster is deze situatie meer dan voldoende om de bindende voorwaarden op te heffen. Ze stelt dat bindende voorwaarden door een instelling niet gebruikt mogen worden om iemand uit een opleiding te verstoten. Het zou onrechtvaardig zijn om deze bindende voorwaarden niet op te heffen, gezien de situatie die haar studie bemoeilijkte door anderen veroorzaakt werd.

Volgens verzoekster is het ook onjuist om te beweren dat het met haar niet de goede kant opgaat. Het sabbatjaar is nodig om tot rust te komen, na de aanvallen van haar vorige verhuurder. Verzoekster is inmiddels verhuisd naar een studentenstudio, waar de verstandhouding met de verhuurder en de omgeving nu positief is. Er is nu een positief vooruitzicht voor verzoekster om zich te kunnen concentreren op haar studie. Verzoekster verwijst tevens naar het psychiatrisch attest, waar men haar al meer dan twee jaar opvolgt. Verzoekster vraagt tot slot ook aan de Raad dat haar dossier en alle documenten grondig zouden worden bekeken.

Verzoekster stelt dat zij in 2018, onder begeleiding van haar psychiater en na zware feiten, besloot om te veranderen van de UA naar de UGent, hoewel zij aan de UA nog maar twee examens moest afleggen om haar bachelordiploma te behalen. Verzoekster moest hierdoor echter nog meer vakken opnemen, en toen kwamen de huisvestingsproblemen die haar studies in de weg stonden. Nu pas zijn deze problemen opgelost en heeft ze een positieve verstandhouding met de verhuurder en een rustige omgeving. De huidige verhuurder heeft verzoekster al verzekerd dat haar contract steeds verlengd zal worden.

Beoordeling

1. Bevoegdheid van de Raad

Verzoekende partij vraagt de Raad meermaals om “de bindende voorwaarden op te heffen.”

De Raad brengt in herinnering dat hij krachtens artikel II.291, tweede lid van de Codex Hoger Onderwijs niet de bevoegdheid heeft om zijn eigen appreciatie over de waarde van de student – en dus de resultaten uit het verleden en de mogelijke studiekansen in de toekomst – in de plaats te stellen van deze van de organen van de hoger onderwijsinstelling.

De Raad is met andere woorden geen tweede beroepscommissie die met volheid van bevoegdheid en discretionaire afweging kan oordelen welke beslissing meer of minder opportuun is.

De bevoegdheid van de Raad is er, overeenkomstig het eerste lid van het voormelde artikel II.291 van de Codex Hoger Onderwijs, integendeel toe beperkt om na te gaan of de hem voorgelegde studievoortgangsbeslissingen in overeenstemming zijn met enerzijds de decretale en reglementaire bepalingen en het onderwijs- en examenreglement en anderzijds de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Deze bevoegdheidsbepalende voorschriften, die raken aan de openbare orde, verhinderen de Raad om op gronden van enkel ‘billijkheid’, ‘clementie’ of ‘het voordeel van de twijfel’ een maatregel van studievoortgangsbewaking te vernietigen. Om dezelfde redenen kan de Raad ook geen bescherming bieden tegen een strenge beslissing, maar enkel tegen een beslissing waarvan de verzoekende partij aantoont dat zij dermate streng is dat zij onredelijk wordt, wat op zijn beurt inhoudt dat geen enkele normaal en voorzichtig handelende hoger onderwijsinstelling in dezelfde omstandigheden tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen.

Het onderzoek door de Raad resulteert volgens artikel II.292, § 1 van de Codex Hoger Onderwijs ofwel in een gemotiveerde afwijzing van het beroep ofwel in een gemotiveerde vernietiging van de onrechtmatig genomen studievoortgangsbeslissing, in welk geval de Raad het bestuur kan bevelen een nieuwe beslissing te nemen, onder de door de Raad te stellen voorwaarden.

De Raad kan met andere woorden niet zelf de opgelegde bindende voorwaarden opheffen, maar kan hoogstens vaststellen dat de oplegging van de bindende voorwaarden door

verwerende partij niet gebeurde conform de geldende voorschriften, waarna verwerende partij een nieuwe beslissing zou moeten nemen, rekening houdend met de overwegingen in dit arrest.

Bijgevolg beoordeelt de Raad het verzoekschrift in het licht van zijn bevoegdheden, zoals hoger omschreven.

2. Nieuwe middelen en middelen die niet gericht zijn tegen de motieven van de bestreden beslissing

De Raad herinnert eraan dat het niet de oorspronkelijke studievoortgangsbeslissing is die ter beoordeling voorligt, maar wel de beslissing van de institutionele beroepscommissie. Verzoekende partij dient dan ook bezwaren tegen deze beslissing aan te voeren.

De Raad dient te beoordelen of deze beslissing is genomen conform enerzijds de decretale en reglementaire bepalingen en het onderwijs- en examenreglement en anderzijds de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het licht van de argumenten en stukken die voorlagen op het moment dat de hoger onderwijsinstelling deze maatregel nam.

Men kan aan de hoger onderwijsinstelling namelijk niet verwijten geen rekening te houden met argumenten en stukken, die haar niet bekend waren op het moment van de besluitvorming. Evenmin kan de Raad nieuwe argumenten en stukken, die pas worden aangevoerd bij het instellen van het extern beroep (en die dus niet zijn voorgedragen tijdens het intern beroep), in zijn beoordeling betrekken. Een uitzondering geldt volgens artikel II.294, §2, *in fine* van de Codex Hoger Onderwijs en vaststaande rechtspraak van de Raad enkel voor argumenten en stukken (i) die betrekking hebben op de manier waarop de procedure op intern beroep is verlopen, (ii) waarvan de verzoekende partij pas kennis kreeg na inzage van het administratief dossier of (iii) die de openbare orde raken.

In dit kader stelt de Raad vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift grotendeels nieuwe grieven aanvoert tegen de bestreden beslissing, zoals de problematiek inzake haar huisvesting, belaging en bedreiging door derden, buren hinder, het feit dat een bindende voorwaarde betekent dat verwerende partij haar verstoot, enz. ... Deze grieven, die verzoekende partij nog verder bespreekt in de wederantwoordnota, zouden moeten aantonen

dat de bestreden beslissing onredelijk is. Niets belette verzoekende partij om deze argumenten al aan te voeren in de interne beroepsprocedure, maar dat heeft zij nagelaten. Zij kan deze grieven bijgevolg niet voor het eerst aanvoeren in de procedure voor de Raad, zodat ze onontvankelijk zijn.

Het merendeel van de overige (en dus niet nieuwe) grieven lijken bovendien niet gericht tegen de bestreden beslissing, maar lijken eerder een herneming van de oorspronkelijke argumentatie die de raadsman van verzoekende partij in de interne procedure ontwikkelde, zonder deze evenwel te linken aan de weerlegging ervan in de bestreden beslissing. Zo legt verzoekende partij in het verzoekschrift en de wederantwoordnota opnieuw de nadruk op haar psychische problematiek en de corona-crisis, zonder daarbij concreet en precies aan te geven waarom de motieven van de bestreden beslissing, die hierop ingaan, onjuist of onredelijk zouden zijn. Deze argumentatie vormt geen bezwaar of middel, gericht tegen de bestreden beslissing van de institutionele beroepscommissie, in de zin van artikel II.294, § 2 van de Codex Hoger Onderwijs, en is bijgevolg onontvankelijk.

In de wederantwoordnota ziet de Raad wel een bezwaar tegen een motief van de bestreden beslissing, waar verzoekende partij stelt: *“Het is onjuist om te beweren dat het niet de goede kant opgaat”*. Dit bezwaar voert zij evenwel voor het eerst aan in de wederantwoordnota, niet in het verzoekschrift, zodat het onontvankelijk is.

In het geheel van het eerder onsamenvallende verzoekschrift en de wederantwoordnota ontwaart de Raad evenwel één grief die wel gericht is tegen een motief van de bestreden beslissing. De Raad bespreekt deze grief hierna.

3. Materiële motiveringsplicht

Verzoekende partij herhaalt meermaals dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat zij de afgelopen twee academiejaren veelvuldig afwezig was op examens, zonder haar afwezigheid te wettigen. Verzoekende partij verwijst naar enkele doktersattesten die deze afwezigheden zouden wettigen en waaraan verwerende partij ten onrechte zou zijn voorbijgegaan.

Voor alle duidelijkheid herneemt de Raad de relevante passage uit de bestreden beslissing:

“De institutionele beroepscommissie stelt vast dat de bindende voorwaarden die de studente ook na afloop van het academiejaar 2018-2019 opgelegd kreeg, in september 2019 na een interne beroepsprocedure eenmalig werden opgeheven, omwille van slechte huisvesting die een psychologische impact had op de studente. De institutionele beroepscommissie stelt vast dat de studievoortgang in 2019-2020 echter opnieuw niet goed verlopen is (andermaal 0% studievoortgang) waardoor opnieuw bindende voorwaarden conform artikel 24§1 werden opgelegd. Die bindende voorwaarden hebben tot doel de studente aan te moedigen om zich beter in te zetten voor haar studies. Het feit dat de studente de afgelopen academiejaren heel beperkte tot geen studievoortgang maakt, en daarbij ook de afgelopen twee academiejaren veelvuldig afwezig blijft op examens, zonder dat zij haar afwezigheid wettigt, toont aan dat die bijkomende prikkel die de bindende voorwaarde beoogt te zijn, voor haar zeker op zijn plaats is.”

Dit is één van de motieven die de bestreden beslissing, om de bindende voorwaarden te handhaven, schragen. Verzoekende partij stelt dat deze bewering niet strookt met de realiteit, hetgeen in essentie een schending van de materiële motiveringsplicht zou inhouden.

De Raad onderzoekt hierna aan de hand van het administratief dossier of er in de academiejaren 2018-2019 en 2019-2020 sprake was van veelvuldige onwettige afwezigheden op examens.

3.1 Academiejaar 2018-2019

Uit stuk 6 van het administratief dossier, te weten het curriculumoverzicht van verzoekende partij, blijkt dat verzoekende partij in het academiejaar 2018-2019 ingeschreven was voor zes opleidingsonderdelen. Zij staat geregistreerd als “AFW” op beide examenkansen (eerste en tweede zittijd) voor al deze opleidingsonderdelen, met uitzondering van de eerste examenkans voor ‘Medicinale chemie’ (“ZIEK”) en ‘Inleiding tot Farmaceutische en Medicinale chemie’ (6/20 - “FAIL”). Bijgevolg vermeldt dit overzicht dat verzoekende partij onwettig afwezig was voor 10 van de 12 examenkansen.

Evenwel bevat het administratief dossier ook het intern beroepschrift dat de raadsman van verzoekende partij in september 2019 indiende tegen de bindende voorwaarden die toen aan haar werden opgelegd (stuk 4). In dit beroepschrift voert de raadsman onder andere aan dat verzoekende partij door overmacht (mentale overbelasting) niet in de mogelijkheid verkeerde om haar examens van dat gehele academiejaar af te leggen. Ter staving brengt hij twee doktersattesten bij. Bovendien voert hij aan dat de woonomstandigheden van verzoekende

partij preair waren, hetgeen evenzeer haar verminderde prestaties verklaart, maar dat dit probleem ondertussen van de baan is.

De Raad vindt in het administratief dossier ook de beslissing van de institutionele beroepscommissie van 19 september 2019 terug, die dit beroep inwilligt (stuk 5). De summiere motivering hierbij luidt:

“De institutionele beroepscommissie heeft na consultatie beslist dat de bindende voorwaarden eenmalig opgeheven worden omwille van uitzonderlijke omstandigheden zoals aangegeven in uw beroepschrift, gestaafd door bewijsstukken, en gelet op het feit dat het beroepschrift melding maakt van de nieuwe leefomstandigheden waardoor niets er haar van weerhoudt om met volle capaciteit haar studies verder te zetten. In Oasis kan u zien dat de status terug op ‘normaal’ staat.

Deze beslissing geldt als enige kennisgeving, er wordt geen aangetekend schrijven meer gestuurd.”

Uit deze summiere bewoordingen kan de Raad niet anders dan afleiden dat verwerende partij heeft aangenomen dat verzoekende partij door overmacht verhinderd was deel te nemen aan haar examens in het academiejaar 2018-2019. De institutionele beroepscommissie sluit zich immers onvoorwaardelijk aan bij het beroepschrift en de stukken (doktersattesten) ervan, waarin wordt aangevoerd dat verzoekende partij wegens mentale gezondheidsproblemen niet in staat was haar examens af te leggen. Met andere woorden heeft de institutionele beroepscommissie, gelet op de specifieke inhoud van het beroepschrift en de specifieke bewoordingen van haar beslissing van 19 september 2019, bevestigd dat de afwezigheid van verzoekende partij op deze examens wel degelijk wettig was.

Het is in het licht van het intern beroepschrift van 17 september 2019 en de beslissing van de institutionele beroepscommissie van 19 september 2019 dat het curriculumoverzicht van verzoekende partij dan ook moet worden bekeken.

Uiteraard, zoals verwerende partij ook aanhaalt in haar antwoordnota, beschikt verwerende partij elk jaar opnieuw over de discretionaire bevoegdheid om te oordelen of zij dat jaar voor een bepaalde student de bindende voorwaarden al dan niet oplegt. Evenzeer is het vanzelfsprekend dat de beslissing van een hoger onderwijsinstelling in academiejaar A met betrekking tot bindende voorwaarden voor een bepaalde student, in principe los staat van de beslissing van dezelfde instelling over hetzelfde onderwerp in academiejaar B. Aan het einde van elk academiejaar kan verwerende partij zich buigen over de vraag of een student die

minder dan 50% van de opgenomen studiepunten behaalt, argumenten aanvoert die verwerende partij ervan overtuigen dat er voldoende voortuitzichten zijn op verbetering en beslissen om deze student, ondanks zijn zwakke prestaties in het voorgaande academiejaar, toch opnieuw in te schrijven zonder bindende voorwaarde.

Daarbij moet de hoger onderwijsinstelling er evenwel over waken de grenzen van de discretionaire bevoegdheid niet te overschrijden. Dat gebeurt onder meer wanneer zij een beslissing neemt die gebaseerd is op een motief waarvan zij in het verleden zelf heeft bevestigd dat het een incorrect motief is. Wanneer verwerende partij het opleggen van een bindende voorwaarde (onder meer) baseert op het motief dat verzoekende partij in het academiejaar 2018-2019 veelvuldig onwettig afwezig was op haar examens, dan spreekt zij zichzelf tegen wanneer zij in september 2019 heeft bevestigd dat verzoekende partij door overmacht verhinderd was deel te nemen aan deze examens.

Uit de samenlezing van stuk 4, 5 en 6 van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekende partij onwettig afwezig was op haar examens van het academiejaar 2018-2019.

3.2 Academiejaar 2019-2020

In het academiejaar 2019-2020 nam verzoekende partij drie opleidingsonderdelen op. In eerste zittijd diende zij voor één van haar examens een ziektebriefje in (stuk 1 administratief dossier, bijlage 2, tweede attest), op de andere examens was zij afwezig. Nog het administratief dossier, noch de stukkenbundel van verzoekende partij bevat stukken die de overige twee afwezigheden pogen te rechtvaardigen. In haar wederantwoordnota stelt verzoekende partij wel dat ze medische attesten heeft voor alle niet-afgelegde examens, maar zij brengt geen attesten bij voor de twee examens van de eerste zittijd van het academiejaar 2019-2020.

Verwerende partij kon aldus op basis van het dossier besluiten dat verzoekende partij inderdaad onwettig afwezig was op twee examens in de eerste zittijd van 2019-2020.

Wat de drie examens in tweede zittijd betreft, bracht verzoekende partij in de interne beroepsprocedure en opnieuw voor de Raad twee attesten van haar psychiater bij, gedateerd op 15 september 2020 (stuk 1 administratief dossier, bijlage 2, eerste en derde attest). Het

eerste attest stelt dat verzoekende partij wegens haar gezondheidstoestand en huisvestingsproblematiek niet in staat was zich voor te bereiden op haar examens van 18 augustus, 21 augustus en 4 september 2020, noch om deze examens af te leggen.

Verwerende partij is van oordeel dat dit stuk de afwezigheid van verzoekende partij op de examens in tweede zittijd niet kan wettigen. In haar antwoordnota stelt verwerende partij dat aan dit attest werd voorbijgegaan om volgende reden:

“Ze bezorgde uiteindelijk aan de institutionele beroepscommissie wel een attest van een psychiater waaruit zou moeten blijken dat ze door haar gezondheidstoestand niet kon deelnemen aan examens. Dit attest is evenwel post factum opgemaakt - het dateert van 15 september 2020 - en uit het attest blijkt ook helemaal niet dat de psychiater hiermee vaststellingen bevestigt die ze in eerdere consultaties ook al deed, zodat dit attest alles mee heeft van een zogenaamd “dixit-attest”. Het attest bevestigt bovendien enkel de onmogelijkheid om deel te nemen aan de examens van de tweede zittijd, maar verklaart niet waarom verzoekster ook tijdens de eerste zittijd afwezig bleef.”

Deze argumentatie van verwerende partij, die trouwens niet terug te vinden is in de bestreden beslissing, overtuigt de Raad niet.

Het doktersattest verklaart uitdrukkelijk dat de betrokken psychiater verzoekende partij “[*a*] interrogé et examiné” (eigen onderstreping). Minstens op 15 september 2020 heeft deze psychiater verzoekende partij dus wel degelijk onderzocht.

De Raad is bovendien van oordeel dat dit attest gelezen moet worden in samenhang met het tweede attest van dezelfde psychiater van dezelfde datum (stuk 1 administratief dossier, bijlage 2, derde attest):

“Je soussignée, Dr. [E.R.], certifie avoir interrogé et examiné Mme x, née le 24/8/1975, et certifie que des mesures devraient être prises en faveur de sa santé mentale, raison pour laquelle il serait souhaitable pour elle qu’elle puisse suspendre ses études durant l’année académique 2020-2021, afin qu’elle puisse prendre soins d’elle et reprendre son cursus l’année suivante dans de meilleures conditions.”¹

Hieruit blijkt duidelijk dat verzoekende partij op 15 september 2020 nog steeds mentaal ziek was. Er zouden volgens de psychiater op dat moment immers maatregelen genomen moeten worden ten gunste van de mentale gezondheid van verzoekende partij. Dit betekent niet meer

¹ Vrije vertaling: “Ondergetekende, Dr. [E.R.J., verklaart mevr. x, geboren op 24/8/1975, te hebben ondervraagd en onderzocht, en bevestigt dat maatregelen zouden genomen moeten worden ten gunste van haar mentale gezondheid, zodat het wenselijk zou zijn voor haar om haar studies gedurende het academiejaar 2020-2021 op te schorten zodat zij zorg kan dragen voor zichzelf en haar studies volgend jaar onder de beste omstandigheden kan verderzetten.”

en niet minder dan dat de ziekte van verzoekende partij op 15 september 2020 nog niet geweken was. Het eerste attest betreft dus geen “post factum” attest. Een “post factum” attest impliceert dat een arts na afloop van een periode van ziekte, de patiënt onderzoekt en enkel kan vaststellen dat de patiënt verklaart ziek te zijn geweest. Dat is niet de situatie *in casu*: de betrokken psychiater heeft verzoekende partij inderdaad pas onderzocht op 15 september 2020, maar heeft op dat moment vastgesteld dat verzoekende partij nog steeds ziek was. Meer zelfs, de betrokken psychiater geeft aan dat het herstel van verzoekende partij van lange adem zal zijn, nu zij aanraadt dat verzoekende partij haar studies gedurende het komende academiejaar opschort. Verzoekende partij stelt doorheen haar verzoekschrift en wederantwoordnota trouwens meermaals dat zij zich het komende jaar wil focussen op haar herstel en daardoor haar studies dus op een zeer laag pitje wil zetten.

In deze specifieke omstandigheden (onder meer een onderzoek door een psychiater, een blijkbaar ingrijpende psychische toestand en een verwachte langdurige herstelperiode) is het onredelijk om aan te nemen dat verzoekende partij nog niet ziek was enige tijd voorafgaand aan het doktersattest, maar dat haar ziekte plotsklaps is opgedoken op 15 september 2020.

Uit het administratief dossier kan niet worden afgeleid dat verzoekende partij onwettig afwezig was tijdens haar examens in de tweede zittijd van 2019-2020, minstens is dergelijke interpretatie van de stukken onredelijk.

3.3 Conclusie

Uit nauwkeurige studie van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een wettige reden heeft voor haar afwezigheid op al haar examens van de academiejaren 2018-2019 en 2019-2020, behoudens voor twee examens in de eerste zittijd van 2019-2020.

Het motief in de bestreden beslissing, dat stelt dat verzoekende partij “de afgelopen twee academiejaren veelvuldig afwezig blijft op examens, zonder dat zij haar afwezigheid wettigt” strookt dus niet met de realiteit. Op deze manier schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel is in deze mate gegrond.

Hierboven heeft de Raad vastgesteld dat het motief dat verzoekende partij “de afgelopen twee academiejaren veelvuldig afwezig blijft op examens, zonder dat zij haar afwezigheid wettigt”, in strijd is met het materieel motiveringsbeginsel en bijgevolg onwettig is. Geheel ten overvloede stipt de Raad aan dat verzoekende partij de andere motieven van de bestreden beslissing niet (op ontvankelijke wijze) aanvecht, zodat de Raad daarvan de onwettigheid niet vaststelt. De Raad kan zich bijgevolg in de huidige stand van het geding niet uitspreken over de vraag of een beslissing, die verwerende partij zou nemen na dit vernietigingsarrest en die van dezelfde strekking zou zijn, stand zou houden zonder het gewraakte motief.

BESLISSING

- 1. De Raad vernietigt de beslissing van de institutionele beroepscommissie van 16 oktober 2020 waarbij het intern beroep van verzoekende partij ongegrond werd verklaard en de bindende voorwaarden gehandhaafd bleven.**
- 2. Het bevoegde orgaan van verwerende partij neemt uiterlijk op 22 januari 2021 een nieuwe beslissing, rekening houdend met bovenvermelde overwegingen.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechting van 8 januari 2021, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, IIIe Kamer, samengesteld uit:

Elsbeth Loncke,	kamervoorzitter
Jan Geens	bestuursrechter – bijzitter
Marleen Verreth	bestuursrechter – bijzitter
bijgestaan door	
Freya Gheysen	secretaris

De secretaris

Freya Gheysen

De voorzitter

Elsbeth Loncke

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Arrest nr. 6.163 van 12 januari 2021 in de zaak 2020/760

In zake: xxx

Tegen: UNIVERSITEIT GENT
Woonplaats kiezend te 9000 Gent
Sint-Pietersnieuwstraat 25

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 26 oktober 2020, strekt tot nietigverklaring van de beslissing van de interne beroepsinstantie van 16 oktober 2020 waarbij het intern beroep van verzoekende partij ongegrond werd verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend. Verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechting, die heeft plaatsgevonden op 23 november 2020.

Aangezien de openbare zittingen tijdelijk zijn opgeschort, werd aan beide partijen gevraagd of zij akkoord konden gaan met een schriftelijke procedure. Zowel verzoekende partij als verwerende partij heeft ingestemd met een schriftelijke procedure.

III. Feiten

Verzoeker is in het academiejaar 2019-2020 ingeschreven in de opleiding ‘Master of Laws in de rechten’.

Gezien verzoeker voor minder dan de helft van de opgenomen studiepunten credits behaalde, werd hem een bindende voorwaarde opgelegd bij zijn inschrijving in het academiejaar 2020-2021.

Verzoeker stelde een intern beroep in bij de interne beroepsinstantie van de onderwijsinstelling. Daarbij vroeg hij de institutionele beroepscommissie om een uitzondering te maken op de toepassing van de regels inzake de bindende voorwaarden, om volgende redenen:

- Hij dient nog 45 studiepunten op te nemen, en wilt dat doen in het eerste semester van komend academiejaar;
- Zijn studietraject heeft hij zonder problemen of oplegging van voorwaarden doorlopen;
- Sinds maart 2019 heeft hij te kampen met een aanslepende ziekttetoestand. Hij verwijst naar een ziekteattest van 15 september 2020. Door deze ziekte is hij genoodzaakt geweest om louter *pro forma* of helemaal niet deel te nemen aan zijn examens, zowel in 1^e als in 2^e zittijd;
- Het niet kunnen indienen van zijn masterproef leidde dan ook tot het niet verwerven van het vereiste minimum (50%), waardoor hem bindende voorwaarden werden opgelegd;
- Hij kan de evolutie van zijn gezondheid moeilijk voorspellen, maar wenst zo snel mogelijk af te studeren om vervolgens verder aan zijn leertraject te kunnen bouwen.

Bij beslissing van de interne beroepsinstantie op datum van 16 oktober 2020 werd het intern beroep ongegrond verklaard.

De interne beroepsbeslissing stelde dat de beroepsinstantie integraal heeft kennisgenomen van de argumenten zoals die zijn geformuleerd in het beroepschrift. De beroepsinstantie heeft begrip voor de argumenten die de student aanhaalt, maar merkt op dat deze niet van doorslaggevende aard zijn om de bindende voorwaarden op te heffen. Bindende voorwaarden worden opgelegd wanneer een student niet slaagt voor de helft van de opgenomen studiepunten. De Universiteit Gent hanteert hiermee al een milder norm dan wat de Codex Hoger Onderwijs voorschrijft. De student slaagde niet voor de helft van de opgenomen studiepunten waardoor hij conform artikel 24 §1 van het OER 2019-2020, net als alle andere studenten die niet aan dit artikel voldeden, een bindende voorwaarde kreeg.

De beroepsinstantie neemt akte van het meegestuurde attest, waaruit blijkt dat de student sinds juni 2019 poliklinisch opgevolgd wordt en waarbij gemeld wordt dat een graduele positieve evolutie wordt gezien. De beroepsinstantie kan aannemen dat zijn gezondheid hem

parten heeft gespeeld, maar merkt hierbij op dat de student zich alvast vorig academiejaar bewust was van zijn gezondheidstoestand en dat hij zich bijgevolg tijdig had kunnen uitschrijven voor bepaalde opleidingsonderdelen, indien hij vaststelde dat het moeilijk zou zijn om zijn gezondheid met zijn studies te combineren. De student heeft dit echter niet gedaan, waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor de opgelopen bindende voorwaarden.

De beroepsinstantie meent bovendien dat de opgelegde bindende voorwaarden de onmiddellijke studievoortgang niet hinderen en dat de student nog voldoende kansen heeft om in het academiejaar 2020-2021 voldoende vooruitgang te boeken om de bindende voorwaarden teniet te doen. Mocht zijn gezondheid het alsnog niet toelaten, dan raadt de beroepsinstantie de student aan om contact op te nemen met de trajectbegeleiding, zodat kan worden gekeken of en welke opleidingsonderdelen er kunnen worden stopgezet.

Het intern beroep wordt ongegrond verklaard. De bindende voorwaarden blijven gehandhaafd.

De beslissing op intern beroep werd bij aangetekend schrijven aan verzoeker overgemaakt.

Bij aangetekend schrijven van 26 oktober 2020 diende verzoeker een verzoekschrift in bij de Raad.

IV. Ontvankelijkheid

Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het verzoekschrift niet.

De Raad ziet evenmin redenen om zulks ambtshalve te doen. Het beroep is ontvankelijk.

V. De middelen

A. Eerste middel

Uit het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat de verzoeker zich in een eerste middel beroept op een schending van het redelijkheidsbeginsel, in combinatie met het motiveringsbeginsel. In essentie stelt verzoeker dat de bestreden beslissing arbitrair is omdat er geen rekening wordt gehouden met zijn concrete omstandigheden.

Standpunt van partijen

Verzoeker haalt in zijn *verzoekschrift* aan dat de interne beroepsinstantie zich in haar eerste middel voornamelijk grondt op haar soepelere hantering van de regels rond de oplegging van bindende voorwaarden, zoals deze zijn opgenomen in de Codex Hoger Onderwijs. Deze argumentatie van de beroepsinstantie is volgens verzoeker echter irrelevant. Hoewel verzoeker onderkent dat verwerende partij een soepelere interpretatie van het decreet hanteert, wijst hij er ook op dat het bewuste artikel II.246 van de Codex erg bondig geformuleerd is en als gevolg daarvan veel interpretatieruimte laat. Zo slaagt de beroepsinstantie er niet in om de ruimte die de Codex laat met betrekking tot de concrete omstandigheden zoals vermeld in het initiële verzoekschrift, op een consequente wijze te interpreteren. Verzoeker is een laatstejaarsstudent met een programma dat geen volledig academiejaar omvat (45 studiepunten), waarbij de oplegging van de bindende voorwaarde in grote mate te wijten is aan het niet kunnen indienen van de Masterproef (24 SP) in academiejaar 2019-2020 ten gevolge van een verminderde gezondheid. Deze omstandigheid maakt van de oplegging van een bindende voorwaarde een quasi-automatisme voor een laatstejaarsstudent. Verzoeker wijst dan ook op het arbitraire karakter van de interpretatie die de beroepsinstantie hanteert. Een interpretatie die enkel wijst op een globale, soepelere benadering van het betrokken artikel, zonder hierbij rekening te houden met de concrete omstandigheden van de student. De motivering dat de door verzoeker aangehaalde argumenten “niet van doorslaggevende aard zijn om de bindende voorwaarden op te heffen”, is dan ook gebrekkig en mist iedere feitelijke grondslag.

In haar *antwoordnota* stelt verwerende partij dat de bestreden beslissing gebaseerd is op artikel 24 §1, 1° en 2° van het OER 2019-2020 en het gelijkluidende artikel 24 §1 van het OER 2020-2021. Artikel 24 van het OER is op zijn beurt de implementatie en specificatie in het OER van artikel II.246 §1, 1°/1 Codex Hoger Onderwijs. Artikel II.246 Codex Hoger Onderwijs laat de instellingen toe om aan studenten bindende voorwaarden op te leggen, van zodra blijkt dat ze niet slaagden voor 60% van de verworven studiepunten. De UGent is op dat vlak iets minder streng, en legt pas bindende voorwaarden op als studenten slagen voor minder dan 50% van de opgenomen studiepunten. De instelling is niet verplicht om in deze omstandigheden bindende voorwaarden op te leggen aan een student. Ze kan oordelen dat er voldoende vooruitzichten op verbetering zijn en beslissen om een student, ondanks zijn zwakke prestaties in het voorgaande academiejaar, toch opnieuw in te schrijven zonder

bindende voorwaarde. De beslissing om een student al dan niet bindende voorwaarden op te leggen, behoort daarbij tot de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de institutionele beroepscommissie. De Raad heeft hierop slechts marginaal toezicht en kan een dergelijke beslissing maar vernietigen indien zou blijken dat deze kennelijk onredelijk is. De bedoeling van het opleggen van een bindende voorwaarde is dat studenten enerzijds voldoende zouden worden geprikkeld om niet meer studiepunten op te nemen dan voor hen, gelet op hun persoonlijke situatie, haalbaar is en anderzijds om zich ten volle in te zetten voor de opgenomen vakken, zodat ze op het einde van het jaar ook de desbetreffende credits behalen en geen leerkrediet verliezen.

Verzoeker kan dergelijke prikkel volgens verwerende partij duidelijk gebruiken, zoals blijkt uit zijn studiecurriculum. Hij presteert vrij wisselvallig, met jaren waarin hij zowat alle opgenomen studiepunten kan verzilveren, maar ook jaren waarin het heel wat minder goed gaat, al bleef hij tot nu toe doorgaans uit de “gevarenzone” en kreeg hij enkel in 2011-2012 reeds een bindende voorwaarde opgelegd, die hij het daaropvolgende academiejaar zeer nipt behaalde (hij diende te slagen voor de helft van de opgenomen studiepunten, en slaagde hier ook net voor). Na enkele goede jaren gingen zijn studieresultaten in het jaar 2018-2019 opnieuw achteruit, om in het academiejaar 2019-2020 nog verder naar beneden te gaan. Opvallend daarbij is ook dat hij zowel in academiejaar 2018-2019 als in 2019-2020 regelmatig gewoon afwezig blijft op examens, zonder aanwijsbare reden. Verzoeker meldde zich alleszins slechts voor drie examens ziek. Twee van die drie examens ('Onderhandelen en bemiddelen' in het academiejaar 2018-2019 en 'Consumentenbescherming' in het academiejaar 2019-2020) legde hij alsnog af in de betrokken zittijd.

Verzoeker is het niet eens met de opgelegde bindende voorwaarde, en stelde daartegen intern beroep in. Zijn intern beroepsschrift was bijzonder kort en bondig. Hij stelde enkel dat hij sinds maart 2019 te kampen gekregen heeft met gezondheidsproblemen, maar verduidelijkt niet welke die problemen waren, noch wat de invloed ervan op zijn functioneren was. Bij zijn verzoekschrift stak enkel een zeer vage verklaring van een arts, waaruit blijkt dat verzoeker sinds juni 2019 opgevolgd wordt in de polikliniek van het centrum voor angst en stemmingstoornissen waar hij psychiatrische en psychotherapeutische opvolging krijgt, en dat er sprake is van graduele positieve evolutie. Op basis van dit enkele attest kon de interne beroepsinstantie onmogelijk inschatten hoe het met verzoeker gesteld was, laat staan dat ze daaruit kon afleiden dat de gezondheidsproblemen van verzoeker de werkelijke oorzaak

waren van zijn mindere presteren. Het valt daarbij overigens op dat zijn examenresultaten ook in 2018-2019 al achteruit gingen en dat hij ook al afwezig bleef voor examens tijdens de januari-zittijd van dat academiejaar, hoewel hij op dat ogenblik nog geen gezondheidsproblemen had. Zijn prestaties waren in het licht daarvan in het afgelopen academiejaar dan ook niet zo abnormaal. Opvallend is ook dat verzoeker het bijzonder statut op grond van functiebeperkingen niet aanvroeg, hoewel dit wel mogelijk is voor studenten die te kampen krijgen met langdurige ernstige gezondheidsproblemen. Ook dat wijst erop dat zijn gezondheidsproblemen niet van die aard waren dat ze zijn functioneren op studiegebied zwaar beïnvloedden.

In die omstandigheden, en in het licht van het wel erg beknopte intern verzoekschrift van verzoeker, is het niet onredelijk, laat staan kennelijk onredelijk dat de interne beroepsinstantie heeft geoordeeld dat er geen reden is om de bindende voorwaarde ongedaan te maken. Verzoeker merkte daarbij weliswaar nog op dat het niet indienen van zijn masterproef er mee voor gezorgd heeft dat het aantal studiepunten waarvoor hij slaagde, ver onder de norm van de helft bleef. Het is evenwel niet die masterproef die de doorslag heeft gegeven voor het opleggen van een bindende voorwaarde. Ook abstractie makend van de masterproef (24 studiepunten) blijft het studierendement van verzoeker in het academiejaar 2019-2020 onder de helft van de opgenomen studiepunten. Ook indien abstractie zou zijn gemaakt van de masterproef, zou verzoeker dus nog steeds een bindende voorwaarde gekregen hebben.

In zijn extern verzoekschrift wijst verzoeker vooreerst op het “quasi arbitraire karakter” van de interpretatie die de interne beroepsinstantie zou hanteren van de ruimte die de Codex haar zou geven m.b.t. de concrete omstandigheden van het geval. Hij stelt daarbij dat de beroepsinstantie te weinig rekening zou hebben gehouden met de concrete omstandigheden van het geval. Verwerende partij volgt deze redenering niet. De beroepsinstantie kon enkel rekening houden met de omstandigheden zoals geschetst in het intern verzoekschrift en met informatie waarover ze zelf beschikt, zijnde het curriculum van de student en zijn puntenlijsten. Verzoeker kan niet redelijkerwijze ontkennen dat hij in zijn intern verzoekschrift wel erg weinig toelichting heeft gegeven bij zijn gezondheidsproblemen. Rekening houdend met het feit dat zijn examenresultaten niet fundamenteel afwijken van eerdere resultaten, zeker abstractie makend van zijn masterproef, en rekening houdend met het feit dat hij wel meermaals afwezig bleef op examens, maar slechts één examen miste door

ziekte, kon de beroepsinstantie redelijkerwijze oordelen dat de gezondheidssituatie van verzoeker niet doorslaggevend was voor zijn mindere prestaties.

In zijn *wederantwoordnota* benadrukt verzoeker dat hij van oordeel is dat de beslissing van de interne beroepsinstantie kennelijk onredelijk en ongegrond is. Het valt binnen het toetsingsrecht van de Raad om de grieven van verzoeker te onderzoeken en de beslissing van de beroepsinstantie desgevallend nietig te verklaren. Verzoeker is voorts van mening dat de beroepsinstantie gebruik moet maken van haar discretionaire bevoegdheid om aan hem geen bindende voorwaarde op te leggen. Verzoeker en zijn medische specialisten zijn van mening dat andere prikkels vereist zijn om zijn prestaties terug op het niveau van voor zijn verslechterde gezondheidstoestand te brengen. Verzoeker merkt hierbij nog op, wat zijn leerkrediet betreft, dat hij vooraleer zijn gezondheidstoestand verslechterde (voor aanvang van het academiejaar 2018-2019) een leerkrediet van 122 studiepunten had.

Verzoeker is het verder niet eens met de wijze waarop de feiten door verwerende partij worden weergegeven en vermoedt dat niet alle stukken op intern beroep voldoende werden bestudeerd. Verwerende partij merkt terecht op dat verzoeker reeds eerder een bindende voorwaarde kreeg opgelegd, met name na zijn eerste academiejaar aan de UGent (2011-2012). Daar deze data uit eerdere academiejaren niet toegankelijk waren via het online platform Oasis, was verzoeker hiervan niet op de hoogte. Hij heeft hiervan geen kennis kunnen nemen en was hiervan, gezien het jaartal van oplegging, ook niet meer op de hoogte. Verzoeker erkent dan ook dat hij dit daarom niet correct heeft kunnen vermelden in zijn intern verzoekschrift, waarin staat dat in het verleden geen maatregelen met betrekking tot studievoortgang werden opgelegd. Bepalend is hier echter dat de beroepsinstantie dit in haar beslissing niet opmerkt en er zelfs volledig aan voorbijgaat. Dit duidt kennelijk op de beperkte impact van de studieprestaties in deze jaren in de door haar genomen beslissing. Zelfs indien de beroepsinstantie hiervan wel notie had gemaakt, is het niet onredelijk dat zij op dit vlak voorbehoud zou maken. Een eenvoudige raadpleging van de interne databanken over studieprestaties van een gemiddelde student in zijn eerste academiejaar zal aantonen dat dit geen uitzonderlijk fenomeen is, los van enige sociale of individuele omstandigheid. Zij kan enkel vaststellen dat verzoeker, na een eerste maal van richting te veranderen (in academiejaar 2013-2014), tot aan het verergeren van zijn gezondheidstoestand halfweg het academiejaar 2018-2019, een totaal van 239 op 273 studiepunten in diplomacontract realiseerde, binnen een normaal traject.

In tweede instantie is verzoeker het niet eens met de manier waarop verwerende partij bepaalde begrippen hanteert. De prestaties van verzoeker gedurende de zes academiejaren (en bijkomend het eerste semester van het academiejaar waarin de gezondheidstoestand van verzoeker verslechterde) kunnen onmogelijk als “wisselvallig” worden bestempeld. Integendeel, resultaten en slaagpercentages gaan steeds in stijgende lijn, vanaf academiejaar 2013-2014 in quasi-modeltraject tot aan zijn verslechterende gezondheidstoestand.

Vervolgens geeft verzoeker een overzicht van zijn studietraject in het kader van diplomacontracten. Voor het eerste semester van het academiejaar 2013-2014 besloot verzoeker slechts 12 studiepunten op te nemen (twee resterende vakken uit modeltrajectjaar 1 Communicatiewetenschappen), zodat hij een langere tijd thuis kon doorbrengen. Verwerende partij merkt terecht op dat deze konden worden meegenomen naar de studies Politieke Wetenschappen, die verzoeker dat academiejaar aanvatte. Een korte studievertraging in het behalen van een diploma waarbij de ingeschreven status louter wordt behouden om de continuïteit van het studeren te bewaren, kan niet in acht worden genomen indien er geen causaal verband is met de studieprestaties. Het betoog van verwerende partij is erg gelimiteerd in concrete weergave van de cijfers, voornamelijk omdat er niet te lijkt gekken te zijn naar de codes die erop wijzen in welk academiejaar een vak uit een bepaald modeltrajectjaar werd opgenomen en gerealiseerd. Er werd besloten om modeltrajectjaar 2 in de Politieke Wetenschappen te beginnen met vakken uit het tweede semester, om in het volgend academiejaar dan de vakken uit het eerste semester van het modeltrajectjaar 2 op te nemen. Dit is weliswaar een weinig voorkomende situatie, doch niet gerelateerd aan studieresultaten en geheel reglementair. Verzoeker nam in het tweede semester het normale aantal studiepunten (30) op. Hij realiseerde al deze studiepunten in het betrokken academiejaar in eerste zittijd, op één vak na.

In academiejaar 2014-2015 nam verzoeker 31 studiepunten op uit het eerste semester van modeltrajectjaar 2. Hij realiseerde al deze studiepunten in het betrokken academiejaar. In het tweede semester nam verzoeker 22 studiepunten op uit modeltrajectjaar 3, en realiseerde al deze studiepunten. Verzoeker koos ook reeds vakken uit de opleiding Rechten (waar dit als keuzevak was toegelaten) en realiseerde deze ook allemaal. Bovendien stegen de scores en het slaagpercentage van verzoeker in eerste zittijd aanzienlijk.

In academiejaar 2015-2016 nam verzoeker de resterende vakken uit het eerste semester van modeltrajectjaar 3 (26 studiepunten) op en realiseerde deze allemaal in eerste zittijd. In het tweede semester werden de resterende vakken uit de opleiding Politieke Wetenschappen opgenomen (15 studiepunten, waarvan 9 voor de bachelorproef). Deze werden geheel gerealiseerd in het betrokken academiejaar. Verwerende partij merkt op dat het diploma van verzoeker in tweede zittijd werd behaald, wat feitelijk juist is, maar merkt niet op dat van modeltrajectjaar 3 alle andere vakken in eerste zittijd gerealiseerd waren. Een opleiding-afsluitende proef of thesis in tweede zittijd indienen, is geen ondenkbaar gegeven. Verzoeker erkent dat een groot deel van modeltrajectjaar 1 uit de Communicatiewetenschappen en twee vakken in het bijzonder tot zijn eigen frustratie veel moeizamer verliepen, maar persoonlijke omstandigheden hebben hierbij een impact gehad. Alle andere vakken werden gerealiseerd in het academiejaar dat ze werden opgenomen, waarvan 80% in eerste zittijd.

Vanaf academiejaar 2016-2017 nam verzoeker voor het eerst in diplomacontract vakken op uit de Rechtenopleiding (in het kader van een voorbereidingsprogramma), voor een totaal van 45 studiepunten. Hij realiseerde hiervan 36 studiepunten in zijn eerste jaar als rechtenstudent. Verzoeker merkt op dat hij reeds 23 studiepunten uit dit programma in het kader van zijn diplomacontract in de Politieke Wetenschappen had gerealiseerd. Op één uitzondering in zijn allereerste academiejaar aan de UGent na, werden deze ook allemaal gerealiseerd in het academiejaar dat ze werden opgenomen en, eveneens op één uitzondering na, allen in eerste zittijd.

In academiejaar 2017-2018 werden 59 studiepunten opgenomen, 24 uit de masteropleiding en 35 uit het voorbereidingsprogramma. 53 studiepunten werden gerealiseerd, voor 6 studiepunten (betreffende het vak ‘Vaardigheden III’) kon verzoeker zich niet uitschrijven, daar reeds vakken uit de masteropleiding werden opgenomen. Er werd in overleg met de facultaire studentenadministratie afgesproken dat verzoeker zich uitschreef voor de respectieve oefeningen, maar dat het vak in het curriculum bleef staan.

In academiejaar 2018-2019 kreeg verzoeker te kampen met ernstige gezondheidsproblemen. Zijn gezondheid begon in maart 2019 merkelijk achteruit te gaan. Dit is een indicatie van het moment waarop verzoeker voor het eerst met zijn huisarts in overleg ging over meerdere negatieve signalen en de eerste diagnoses gesteld werden. Oorzaken en uitingsvormen ontstonden uiteraard reeds eerder. Indien het op intern beroep meegeleverde medisch attest

wordt gelezen, blijkt immers dat het niet om iets als een beenbreuk gaat. Het lijkt verzoeker niet meer dan redelijk om in zijn verzoekschrift waarheidsgetrouw richting de beroepsinstantie te communiceren. Indien de eerste diagnoses in maart worden gesteld, is het redelijk dat verzoeker dit als uitgangspunt neemt. Dat de eerste twee afwezigheden in de januari-zittijd van 2019 de eerste gevolgen zijn op zijn studieprestaties, is eveneens duidelijk. De mogelijkheid om de door hem gewenste resultaten te behalen was echter nog niet dermate ingeperkt, wat blijkt uit de cijfers die verzoeker behaalde op de vier evaluaties waaraan hij wel kon deelnemen. Op vier van de zes evaluaties waaraan verzoeker in het eerste semester deelnam, behaalde hij een gemiddelde score van 14/20. De tussentijdse evaluaties van het jaarvak ‘Vaardigheden III’ volgden eenzelfde patroon. Voor de examenperiodes die sindsdien hebben plaatsgevonden, kreeg verzoeker te kampen met een verslechterde gezondheid en daaropvolgende revalidatieperiode (hetgeen ook medisch geattesteerd werd). In die periode (juni 2019-augustus 2020) was hij verplicht om voor veel evaluaties afwezig te tekenen, hetgeen ook vermeld staat in het intern verzoekschrift en blijkt uit de puntenlijsten.

Verder duidt verwerende partij op het “bijzonder kort en bondig verzoekschrift” van verzoeker. Verzoeker benadrukt dat het de eerste maal is dat hij genoodzaakt is een interne procedure op te starten. Zijn studieresultaten hebben, uitgezonderd het eerste academiejaar 2011-2012, nooit aanleiding kunnen geven tot welke interne procedure dan ook. Verzoeker heeft jarenlang zonder enig probleem zijn studies kunnen doorlopen, tot sinds 15 maanden zijn gezondheid onverwacht verslechterde en hij daarvan moest herstellen. Gezien de opgelegde studievoortgangsmaatregel louter het gevolg is van een verminderde gezondheid en de grote inspanningen van verzoeker om te revalideren, vindt hij het kennelijk onredelijk dat deze maatregel gehandhaafd blijft, te meer omdat deze kennelijk alleen gebaseerd is op de resultaten van verzoeker tijdens zijn ziekteperiode en revalidatie. Het is om die reden dat ook medisch geattesteerd werd dat verzoeker poliklinisch wordt opgevolgd en intensief verder werkt aan zijn volledig herstel, een herstel dat op dit ogenblik bijna volledig bereikt lijkt. Dat verzoeker voorbehoud maakt, is niet meer dan normaal. Dat zal elke redelijke persoon voor iedere aandoening immers doen.

Wat de medische verklaring betreft, stelt verzoeker dat het gaat om een arts-specialist werkzaam op een polikliniek binnen het UZ Gent, in haar functie geruggesteund door de volledige afdeling. De bewoording van verwerende partij is op zijn minst ongelukkig. Het gaat om een zeer gevoelig medisch dossier, waarvan het voor verzoeker onmogelijk in te

schatten is in welke mate verwerende partij en de interne beroepsinstantie inzage verwachten. Het is dan ook de taak van artsen, specialisten en een medische instelling om de gezondheidstoestand van verzoeker en de voor hem noodzakelijke “prikkels” in te schatten. Verzoeker heeft het aan de hoofdopsteller van het attest te danken dat hij, vanuit een kritieke en uitzichtloze toestand eind juli 2019, momenteel bijna terug het leven kan leiden van voor 2019. Het medisch attest werd erg zorgvuldig opgesteld, met het oog op de privacy van verzoeker. Het schril contrast in studieresultaten en deelname aan evaluaties, in combinatie met het medisch attest, leek voor verzoeker duidelijk genoeg. Het was voor hem reeds een heel moeilijke stap om kenbaar te maken dat hij op de betrokken dienst en afdeling wordt opgevolgd voor een situatie die hij zelf niet in de hand had, maar voornamelijk ontstond uit omgevingsfactoren. Dit is ook de hoofdreden waarom verzoeker doorheen het academiejaar 2019-2020 twijfelde over het aanvragen van het bijzonder statuut. De beroepsinstantie voert ook nergens in haar beslissing aan dat het onredelijk, laat staan kennelijk onredelijk is dat verzoeker het statuut niet heeft aangevraagd. Het betekende ook het toelichten van gevoelige medische informatie, terwijl verzoeker nog maar net zelf begon om dit met vrienden en familie te bespreken. Verzoeker moest gedurende het academiejaar 2019-2020 met tientallen aspecten van zijn leven rekening houden. Verzoeker bleef ook tijdens de Covid-19 periode in opvolging en behoorde tot de weinigen die toelating kregen tot het UZ Gent.

Verzoeker herhaalt dat, tot aan het academiejaar 2018-2019 waarin hij te kampen kreeg met gezondheidsproblemen, in totaal 95 evaluatiemomenten stonden ingepland. Verzoeker nam deel aan 94 van deze evaluatiemomenten, met als enige uitzondering ‘Vaardigheden III’ in het academiejaar 2017-2018, waarvoor hij zich niet reglementair kon uitschrijven. Verzoeker beweert niet een uitgesproken modelstudent te zijn, maar het is duidelijk dat hij gedurende bijna zes academiejaren een realisatiegraad van 88% in diplomacontracten behaalde. Hier wordt het absolute cijfer weergegeven, wat dus ook het verlies van 12 studiepunten in de kiem van zijn verslechterde gezondheid (januari-zittijd 2018-2019) en 6 studiepunten waarvoor hij zich reglementair niet kon uitschrijven (‘Vaardigheden III’ in 2017-2018) bevat. Zoniet zou een realisatiegraad van 93% worden bekomen. Beide percentages kunnen niet als een indicatie voor toekomstige studieproblemen dienen. Verzoeker merkt ook op dat hij voor het eerst vakken uit de masteropleiding opnam in het academiejaar 2017-2018. Deze werden integraal gerealiseerd in dat academiejaar. Er is dus geen indicatie dat verzoeker de overstap naar de masteropleiding moeilijk zou verteren. De norm van 60% voor bindende voorwaarden in de Codex, laat staan de norm van 50% die de onderwijsinstelling hanteert, ligt ver onder de

resultaten van verzoeker. Verzoeker bleef met zeer ruime afstand boven deze percentages. Vanaf modeltrajectjaar 2 in de Politieke Wetenschappen tot aan zijn gezondheidsproblemen zit verzoeker veel dichter tegen een realisatiegraad van 100% aan dan wat als ‘gevarenzone’ kan worden bestempeld.

Wat de ‘Masterproef’ betreft, klopt het inderdaad dat verzoeker 1 studiepunt te kort komt om zonder de masterproef aan 50% te geraken. Gezien de inspanningen van verzoeker om zijn opleiding af te ronden, samen met het herstellen van zijn verslechterde gezondheid, vindt verzoeker dit evenwel niet onredelijk. Hij heeft ook tijd en energie gestoken in andere vakken, ook al kon hij niet aan alle evaluaties deelnemen. Verzoeker had de mogelijkheid om af te studeren en zag, samen met zijn medisch team, verder studeren als cruciaal in het terug oppikken van een normaal leefpatroon en dus als een integraal deel van zijn revalidatie. Er bleken evenwel grenzen te zijn aan de werklast die verzoeker kon dragen. Hij nam uiteindelijk deel aan evaluaties ter waarde van 30 studiepunten, waarvan hij er 20 realiseerde.

Verzoeker heeft geargumenteerd dat de beroepsinstantie onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn individuele omstandigheden, en kan enkel herhalen wat hij reeds eerder heeft gesteld. Zijn toelichting in het intern verzoekschrift over zijn studieresultaten die in scherp contrast staan met de periode sinds de achteruitgang van zijn gezondheid, het meegeleverde attest dat hij in het UZ Gent wordt opgevolgd en graduateel vooruitgang boekt en de feiten zoals ze op intern beroep voorlagen, zijn voor verzoeker althans voldoende om aan te tonen dat zijn situatie en de daaruit volgende studievoortgangsmaatregel buiten zijn wil lagen.

Verzoeker is het er niet mee eens dat zijn studieresultaten niet fundamenteel zouden afwijken van eerdere resultaten. Abstractie makend van het modeltrajectjaar 1 in de Communicatiewetenschappen, werden quasi alle studiepunten uit modeltrajectjaar 2 en 3 uit de Politieke Wetenschappen, modeltrajectjaar 1, 2 en 3 uit de bacheloropleiding Rechten en een kwart van de masteropleiding Rechten gerealiseerd. Dit ging allemaal in stijgende lijn wat betreft resultaten en slaagpercentage in eerste zittijd. Tot net voor de eerste medische diagnose begin 2019 werd gesteld, behaalde verzoeker nog onderscheidingen. Dit kan door verzoeker enkel maar als een fundamentele afwijking worden beschouwd op de eerder behaalde resultaten sinds zijn gezondheid verslechterde.

Verder is verzoeker genoodzaakt te reageren op de stelling van verwerende partij dat verzoeker “slechts één examen miste door ziekte”. De code “ziek” wordt enkel weergegeven indien de student niet deelneemt aan een eventueel inhaalexamen in diezelfde examenperiode. Een gegrondte reden hebben om aan een eventueel inhaalexamen deel te nemen, is het enige wat een student kan bereiken door het indienen van een afwezigheidsattest. Indien het voor de student echter onmogelijk is om tijdens een examenperiode aan alle evaluaties deel te nemen, maakt het voor zijn eindresultaat in die zittijd geen enkel verschil. Dit is dan ook de ratio achter art. 75, §2, 1° b OER. Wat betreft de betrokken evaluatie waarvoor wel een afwezigheidsattest werd ingediend, maar niet aan het inhaalexamen werd deelgenomen, merkt verzoeker op dat het reguliere examen voor het betrokken opleidingsonderdeel plaatsvond aan het einde van de eerste zittijd in juni van het academiejaar 2019-2020. Verzoeker kreeg in de zomer van 2020 te kampen met slaapproblemen, maar wilde toch de mogelijkheid openhouden om eventueel aan het inhaalexamen van dit vak deel te nemen. Dit bleek echter niet haalbaar gezien het reeds het einde van de examenperiode was, vandaar dat “ziek” en niet “afwezig” als melding bij het examenresultaat voor die examenperiode staat. Door zijn gezondheidsproblemen en graduële revalidatie is het voor verzoeker uiteindelijk onmogelijk gebleken om aan alle examens in een zittijd deel te nemen. Gezien zijn studies heel belangrijk waren in het herstelproces, heeft hij gepoogd aan zo veel mogelijk evaluaties deel te nemen, in zoverre hij een redelijke kans op slagen zag. Gezien toen zowel de gezondheid van verzoeker verslechterde, alsook hij tijdens zijn revalidatie met veel elementen rekening moest houden, was het vaak heel moeilijk om voor een vak voldoende voorbereid te zijn. Indien een vak vroeg in de zittijd viel, kon het dan helpen om aan het inhaalexamen deel te nemen. Voor twee vakken, waarvan het reguliere examen plaatsvond op 11 juni 2019 en 6 januari 2020, werd dit ook gedaan.

In de periode tussen het stellen van de eerste medische diagnoses, de verslechtering van zijn gezondheidstoestand en daaropvolgende revalidatie, was verzoeker gedwongen om voor 15 evaluaties afwezig te tekenen of *pro forma* in te dienen. Dit werd ook in het intern verzoekschrift gemeld. Indien de twee maanden vlak voor de eerste diagnoses werden gesteld (de januari-zittijd van 2019) in acht worden genomen, komt dit totaal op 17 evaluaties. Van de 95 voorgaande evaluaties die plaatshadden over zeven academiejaren, tekende verzoeker voor één afwezig, een evaluatie waarvoor hij zich niet reglementair kon uitschrijven. Verzoeker hoopt dat verwerende partij kan erkennen dat het contrast moeilijk groter kan zijn, hiernaast in acht nemend dat verzoeker vanaf juni poliklinisch werd opgevolgd en het kennelijk duidelijk

is dat de eerste diagnoses en doorverwijzingen reeds in de maanden daarvoor werden ingepland. Verzoeker kan dan ook niet meegaan in de bewering dat het voor hem evidente beslissingen waren om afwezig te blijven voor zo veel evaluatiemomenten. Verzoeker beschikt ook nog over verschillende e-mails naar lesgevers waarin hij zijn situatie uitlegt, deze worden in bijlage bezorgd.

Wat de opmerkingen over de afwezigheden betreft, haalt verzoeker aan dat het lezen van bepaalde passages voor hem erg confronterend is. Zoals uit het meegeleverd attest op intern beroep blijkt, heeft verzoeker te kampen gehad met gezondheidsproblemen. Gezien de moeilijke periode die hij heeft doorgemaakt en de voor hem duidelijke breuk in studieresultaten, voelt het erg onredelijk te moeten lezen dat de afwezigheden niet in verband staan met zijn gezondheid, omdat hij aan een aantal examens wél heeft kunnen deelnemen. Volgens verzoeker heeft niet iedere aandoening dezelfde gevolgen voor een persoon. Hij zou niets liever gewild hebben dan het voorbije anderhalf jaar naar alle lessen te zijn gegaan en alle examens te hebben kunnen afleggen, zoals iedere gewone student. Verzoeker is er ook van overtuigd dat hij zonder deze problemen gewoon in januari of juni 2020 was afgestudeerd. De artsen die verzoeker sinds maart 2019 begeleiden en zijn gezondheidstoestand het beste kunnen inschatten, waren zich ten volle bewust waarvoor hun attest zou dienen en beoordeelden dat een bindende voorwaarde kennelijk niet de “prikkel” is die verzoeker nodig heeft. Verzoeker kan alleen maar hopen dat verwerende partij en bij uitbreiding niemand ooit zelf moet ervaren wat het is om een dwang- en angststoornis te ontwikkelen, die iemand dermate grote angst doet ervaren over het verliezen van de meest elementaire basisfuncties, die ook effectief één voor één verloren worden. Verzoeker had geen Covid-19 pandemie nodig om te ervaren wat het is om in zijn vrijheid te worden beperkt.

Eind augustus 2019 konden zeer voorzichtig de eerste stappen vooruit worden gezet. Het deed verzoeker enorm veel deugd om (weliswaar tot maart 2020) terug als een gewone student in de aula te kunnen zitten, zonder te moeten worstelen met angsten. Dit kaderde ook volledig in de cognitieve gedragstherapie die hij volgde. Het was cruciaal om terug een zo normaal mogelijk leefpatroon op te bouwen, doen wat hij reeds acht jaar deed is daarbij het meest evidente. Tweewekelijks zette verzoeker met zijn artsen een nieuwe doelstelling en hij ging vooruit met een enorme motivatie, terwijl hij tevens probeerde om te gaan met terugvallen, bijwerkingen en een pandemie die verhinderde om bepaalde stappen te zetten die verzoeker wel had willen zetten. Afgelopen september zette verzoeker dan dermate grote stappen dat

bijna de gezondheidstoestand van voor 2019 werd bereikt. Deze revalidatie is logischerwijze zeer tijdsintensief geweest, maar studeren was integraal verbonden aan het revalidatieproces. Verwerende partij is niet ingegaan op het voorstel van verzoeker om meer informatie over de impact van zijn toestand te verstrekken, evenmin werd op intern beroep dienaangaande een vraag aan verzoeker gericht. Uit respect voor verwerende partij en haar medewerkers wordt in bijlage bij de wederantwoordnota meer inzage gegeven in het medisch dossier van verzoeker, via de attesteringen van zijn medische specialisten.

Beoordeling

Verzoeker verwijt de institutionele beroepscommissie geen rekening te hebben gehouden met zijn concrete omstandigheden, bij de beoordeling van het intern beroep.

Wanneer de interne beroepsinstantie uitspraak doet over een intern beroep, kan deze beroepsinstantie het beroep uiteraard enkel maar beoordelen in het licht van enerzijds de informatie die de student zelf aanvoert en anderzijds de informatie waarover de beroepsinstantie zelf al beschikte.

In dat kader wijst de Raad op zijn vaststaande rechtspraak, die stelt dat de beroepsbeslissing het voorwerp is van het beroep bij de Raad en dat men de beroepsinstantie niet kan verwijten geen rekening te hebben gehouden met informatie en stukken die niet ter beoordeling van de beroepsinstantie voorlagen op het moment dat deze haar beslissing velde.

Om deze reden zijn argumenten en stukken, die verzoeker niet heeft aangevoerd in de interne beroepsprocedure en pas voor het eerst aanvoert in de externe beroepsprocedure voor de Raad, nieuw en onontvankelijk. Een uitzondering geldt volgens artikel II.294, §2, *in fine* van de Codex Hoger Onderwijs en vaststaande rechtspraak van de Raad enkel voor argumenten en stukken (i) die betrekking hebben op de manier waarop de procedure op intern beroep is verlopen, (ii) waarvan de verzoekende partij pas kennis kreeg na inzage van het administratief dossier of (iii) die de openbare orde raken.

In het eerste middel lijkt verzoeker de institutionele beroepscommissie te verwijten dat deze laatste geen rekening heeft gehouden met zijn gezondheidstoestand.

In dat kader stelt de Raad, samen met verwerende partij, vast dat verzoeker zijn intern beroep erg beknopt houdt, ook wat betreft zijn gezondheidstoestand:

“Sinds anderhalf jaar (maart 2019-heden) heb ik echter te kampen gekregen met een aanslepende ziektoestand. In deze periode ben ik geregeld genoodzaakt geweest om louter pro forma (of helemaal niet) aan veel van mijn examens deel te nemen, zowel in eerste als in tweede zit.

(...)

De nodige attesten van mijn specialisten in het UZ Gent worden bij mijn eerstvolgende afspraak daar (dinsdag 15 september 2020) in orde gebracht en vervolgens naar U toegezonden per aangetekende zending.”

Verzoeker voegt bij het intern beroep dan één doktersattest van 15 september 2020, dat stelt:

“[Verzoeker] wordt sinds 2019 opgevolgd op de polikliniek van het Centrum voor Angst- en Stemningsstoornissen. Er is zowel psychiatrische als psychotherapeutische opvolging onder de vorm van Cognitieve Gedragstherapie. [Verzoeker] stelt zich open en toont zich gemotiveerd om te werken. We zien een graduële positieve evolutie.

[Verzoeker] zal verder opvolging kennen hier op de polikliniek.”

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de institutionele beroepscommissie wel degelijk dit argument en het bijhorend ziekteattest betrokken heeft in haar besluitvorming, maar besloten heeft het argument niet te volgen:

“De institutionele beroepscommissie neemt akte van het meegestuurde attest waaruit blijkt dat de student sinds juni 2019 poliklinisch opgevolgd wordt en waarbij gemeld wordt dat een graduële positieve evolutie wordt gezien.

De institutionele beroepscommissie kan aannemen dat zijn gezondheid hem parten heeft gespeeld maar merkt hierbij op dat de student alvast vorig academiejaar zich bewust was van zijn gezondheidstoestand en dat hij zich bijgevolg tijdig had kunnen uitschrijven voor bepaalde opleidingsonderdelen indien hij vaststelde dat het moeilijk zou zijn om zijn gezondheid met zijn studies te combineren. De student heeft dit echter niet gedaan waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor de opgelopen bindende voorwaarden.”

Dit motief vecht verzoeker inhoudelijk verder aan in het tweede middel, waarnaar de Raad dan ook verwijst.

In haar antwoordnota gaat verwerende partij in op het verwijt dat zij onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker. Zij maakt duidelijk dat zij heeft geoordeeld dat de gezondheidstoestand van verzoeker niet doorslaggevend was voor zijn mindere prestaties, om twee redenen.

Ten eerste wijst verwerende partij erop dat de examenresultaten van verzoeker niet fundamenteel afwijken van eerdere resultaten, zeker abstractie makend van de masterproef.

Verzoeker is het daar niet mee eens en verwijst naar zijn studieresultaten sedert de aanvang van zijn hogere studies. Evenwel stelt de Raad vast dat verzoeker in 2018-2019 31 van de 55 opgenomen studiepunten heeft behaald en dat verwerende partij dus terecht aangeeft dat zijn examenresultaten in 2018-2019 al achteruit gingen. In dat opzicht zijn de resultaten van 2019-2020, waarbij verzoeker nog minder studiepunten realiseerde, inderdaad niet fundamenteel afwijkend van die van 2018-2019. Wanneer men abstractie maakt van de Masterproef, behaalde verzoeker 20 van de 42 opgenomen studiepunten. Het is niet onredelijk om te oordelen dat dergelijk resultaat niet fundamenteel afwijkt van de resultaten van 2018-2019 (31 van de 55 opgenomen studiepunten behaald).

Verwerende partij kon redelijkerwijze oordelen dat de examenresultaten van verzoeker niet fundamenteel afweken van eerdere resultaten.

Ten tweede wijst verwerende partij erop dat verzoeker in 2018-2019 en 2019-2020 meermaals afwezig bleef op examens, maar slechts één examen miste door ziekte. Partijen zijn het erover eens dat verzoeker twee andere examens miste door ziekte, maar aangezien verzoeker deze examens heeft ingehaald in dezelfde examenperiode, werd zijn ziekte niet als zodanig geregistreerd. Dat is ook niet de kern van de zaak. Waar het om draait, is dat verwerende partij niet nauwkeurig en concreet geïnformeerd werd over de reden waarom verzoeker afwezig was op de overige examens. Zelfs in zijn intern beroep is hij hieromtrent vaag.

Op basis van de stukken van het dossier moet de Raad namelijk vaststellen dat verzoeker verwerende partij nooit concreet heeft ingelicht omtrent zijn ziekte, ook al trad deze ziekte volgens verzoeker al op in maart 2019:

- Verzoeker heeft verwerende partij noch in 2018-2019, noch in 2019-2020 enige informatie bezorgd over de reden van zijn afwezigheid tijdens de examens. Verzoeker kan verwerende partij dan ook niet verwijten dat deze laatste rekening heeft gehouden met deze afwezigheden bij de beoordeling van het dossier. De bijkomende argumentatie die verzoeker hieromtrent nog ontwikkelt in zijn wederantwoordnota (met name een verantwoording voor het feit dat hij afwezig bleef op examens zonder ziekteattest), is nieuw en bijgevolg onontvankelijk.

- Voor het eerst in zijn intern beroep spreekt verzoeker - en dan nog uiterst summier - over zijn gezondheidstoestand. In dat kader sluit de Raad zich aan bij de bevinding van verwerende partij in de antwoordnota dat het doktersattest van 15 september 2020, dat verzoeker bij zijn intern beroep voegde, inderdaad eerder vaag geformuleerd is. Er wordt enkel gesteld dat verzoeker in behandeling is sedert juni 2019, maar op geen enkele manier verklaart de betrokken arts dat de gezondheidstoestand van verzoeker hem heeft belet te studeren of examens af te leggen in 2018-2019 of 2019-2020.

Noch in de interne beroepsprocedure, noch in zijn verzoekschrift voor de Raad geeft verzoeker concrete informatie over zijn ziekte. Pas in zijn wederantwoordnota verstrekkt hij hieromtrent bijkomende gegevens en ook bijkomende attesten van zijn artsen. Daarbij stelt hij dat privacy-overwegingen hem weerhielden van het delen van deze informatie in het verleden. De Raad kan er begrip voor hebben dat verzoeker niet zomaar medische informatie te grappel wil gooien, maar verzoeker moet wel rekening houden met de consequenties van zijn keuzes. Als verzoeker verwerende partij niet op de hoogte brengt van zijn gezondheidstoestand, kan verwerende partij die gezondheidstoestand ook niet betrekken in de besluitvorming.

Verzoeker was perfect in staat om in het kader van zijn intern beroep concrete gegevens te verstrekken over zijn gezondheidstoestand, maar heeft dit nagelaten. Hij kan de institutionele beroepscommissie dan niet verwijten geen of onvoldoende rekening te houden met zijn gezondheidstoestand, waarover hij zelf immers uiterst vaag blijft. Verzoeker kan zich niet verschuilen achter het feit dat het de eerste keer is dat hij een intern beroep instelt, om het bondig karakter van het intern beroep te verantwoorden. Van een redelijk en zorgvuldig handelend student wordt verwacht dat hij weet dat hij zijn intern beroep zo concreet en nauwkeurig mogelijk moet formuleren, opdat zijn beroep optimale slaagkansen zou hebben.

Evenzeer zijn bijkomende argumenten en stukken over de gezondheidstoestand van verzoeker, ontwikkeld in en bij zijn wederantwoordnota voor de Raad, nieuw en dus onontvankelijk.

- Verzoeker heeft nooit een bijzonder statuut op grond van functiebeperkingen aangevraagd, hoewel dit mogelijk is voor studenten die te kampen krijgen met langdurige ernstige gezondheidsproblemen. Via deze weg werd verwerende partij dus evenmin geïnformeerd over eventuele gezondheidsproblemen van verzoeker, voorafgaand aan het intern beroep. Verzoeker geeft in zijn wederantwoordnota aan dat privacy-overwegingen hem ook hier hebben weerhouden van het aanvragen van het bijzonder statuut. Hoewel de Raad daarvoor begrip kan hebben, dient verzoeker wel te beseffen dat deze keuze gevolgen heeft: als verzoeker verwerende partij niet inlicht over zijn gezondheidstoestand, kan verwerende partij daar ook geen rekening mee houden in haar beslissingen.

Bovendien legde verzoeker andere examens in 2018-2019 en 2019-2020 wél af, zodat verwerende partij op geen enkele manier een signaal kreeg dat verzoeker *omwille van aanhoudende gezondheidsproblemen* afwezig was op sommige examens, of dat zijn studievoortgang door deze gezondheidsproblemen werd gehinderd.

De Raad is van oordeel dat verwerende partij, gelet op het bovenstaande, niet onredelijk heeft gehandeld door aan te nemen dat, op grond van de informatie waarover zij beschikte op het moment van de bestreden beslissing, de gezondheidstoestand van verzoeker niet doorslaggevend was voor zijn mindere prestaties.

Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uit het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat de verzoeker zich in een tweede middel beroept op een schending van het redelijkheidsbeginsel, in combinatie met het motiveringsbeginsel. In essentie richt verzoeker hier de pijlen op het volgende motief in de bestreden beslissing:

“De institutionele beroepscommissie kan aannemen dat zijn gezondheid hem parten heeft gespeeld maar merkt hierbij op dat de student alvast vorig academiejaar zich bewust was van zijn gezondheidstoestand en dat hij zich bijgevolg tijdig had kunnen uitschrijven voor bepaalde opleidingsonderdelen indien hij vaststelde dat het moeilijk zou zijn om zijn gezondheid met zijn studies te combineren. De student heeft dit echter niet gedaan waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor de opgelopen bindende voorwaarden.”

Standpunt van de partijen

In zijn *verzoekschrift* zet verzoeker het volgende uiteen. Wat het tweede middel betreft wijst de beroepsinstantie op de verantwoordelijkheid van de student en werpt hiervoor in haar beslissing op dat de student de mogelijkheid had zich uit te schrijven voor opleidingsonderdelen, daar hij tijdig kennis had van zijn gezondheidstoestand voor het academiejaar 2019-2020. Hoewel verzoeker kan begrijpen dat het moeilijk is voor de beroepsinstantie om de evolutie en specifieke gevolgen van de gezondheidstoestand van een student in te schatten, wordt hier volgens hem erg onachtzaam gekeken naar deze gezondheidstoestand, evenals naar de eigen interne regelingen die de universiteit en haar faculteiten hanteren. Uitschrijven kon in het academiejaar 2019-2020 ten laatste op 14 maart 2020 voor tweede semester-opleidingsonderdelen (de Masterproef is een jaarvak, zie art. 24 §4 OER 2019-2020). Hier voorziet het OER niet in een uitzondering om wegens overmacht ook na dit tijdstip nog uit te schrijven voor een opleidingsonderdeel, evenmin voorziet de aanpassing ten gevolge van de Covid-19 pandemie hierin. De uiterste deadline voor het indienen van de Masterproef lag in het betreffende academiejaar op 17 augustus 2020, vijf maanden na de uiterste uitschrijfdatum van 14 maart 2020.

Dit heeft, gezien de aard van de gezondheidstoestand van verzoeker, echter ook weinig relevantie. De positieve evolutie die in het attest vermeld staat, is er ook niet gekomen door de studievoortgang en alle administratieve formaliteiten nauwgezet in de gaten te houden (zie ook een bij het verzoekschrift bijkomend meegeleverd attest). De intensieve poliklinische opvolging op de vermelde afdeling moet ook met zeer veel aspecten in het dagelijks leven rekening houden en gaat inherent gepaard met onzekerheid. Er kan niet van verzoeker worden verwacht dat hij dan maar het zekere voor het onzekere moet nemen en een half of een volledig academiejaar afschrijft, zeker niet gezien de specificiteit en de impact van de Masterproef. Zoals iedere laatstejaarsstudent hoopte hij immers toch nog aan zo veel mogelijk evaluaties te kunnen deelnemen en bijgevolg zo snel mogelijk af te studeren. Dit maakt dat de argumentatie die de beroepsinstantie hanteert met betrekking tot de uitschrijfmogelijkheid volgens verzoeker geheel ongegrond is.

Toch wil verzoeker de beroepsinstantie tegemoetkomen door op eenvoudig verzoek een uitgebreider attest te bezorgen. Zowel verzoeker als zijn medische specialisten hebben een grote inspanning geleverd om in dit attest op een zo open en eerlijk mogelijke wijze richting de beroepsinstantie te communiceren. Het delicate evenwicht dat bestaat tussen *de facto* inzage in een gevoelig medisch dossier en de privacy van verzoeker, heeft echter mogelijk tot misverstanden geleid tussen verzoeker en de beroepsinstantie. Daarom zijn zij bereid om gevoelige medische informatie met de beroepsinstantie te delen, waaruit de onzekere situatie waarin verzoeker zich bevindt en de impact hiervan op zijn dagelijks leven nog duidelijker blijken. Op die manier kan eventueel een oplossing in overleg met de beroepsinstantie worden bekomen.

In haar *antwoordnota* stelt verwerende partij het volgende. Wat de tweede opmerking van de interne beroepsinstantie betreft, dat verzoeker zich bij zijn inschrijving bewust was van zijn gezondheidstoestand en hij zich tijdig kon uitschrijven voor opleidingsonderdelen indien hij merkte dat het moeilijk zou zijn om zijn studies te combineren met zijn gezondheid, merkt verzoeker op dat uitschrijven van vakken maar kon tot 14 maart 2020, en het OER niet voorziet in de mogelijkheid van latere uitschrijving door overmacht. Dit is volgens verwerende partij naast de kwestie. Het blijft een feit dat verzoeker stelt reeds sinds maart 2019 gezondheidsproblemen te hebben. Desondanks nam hij in het academiejaar 2019-2020 méér studiepunten op dan hij ooit eerder opnam, waardoor hij het zichzelf alvast niet gemakkelijk maakte. Het is bovendien helemaal niet zo dat een student zich niet meer kan uitschrijven voor opleidingsonderdelen na 15 maart. Uitschrijven voor opleidingsonderdelen kan zonder beperking in de tijd. Wel is het zo dat met een uitschrijving na 15 maart geen rekening meer wordt gehouden bij de automatische berekening van het aantal studiepunten waarvoor men slaagt t.o.v. het totaal aantal opgenomen studiepunten. Wanneer een student evenwel intern beroep instelt tegen een studievoortgangsbewakingsmaatregel, zoals het opleggen van een bindende voorwaarde, wordt evenwel evident het hele dossier van de student individueel bekeken en wordt wel degelijk rekening gehouden met het feit dat een student bepaalde vakken toch nog schrapte uit zijn curriculum. Daarnaast blijft het ook een feit dat verzoeker wel degelijk deelnam aan de examens in de junizittijd, en zich daar maar voor één vak ziek meldde. Hij nam ook deel aan de tweede zittijd, zij het niet aan alle examens, maar ook voor die examens meldde hij zich niet ziek. Dat doet vermoeden, bij gebrek aan informatie waaruit het tegendeel zou blijken, dat de gezondheidstoestand van

verzoeker niet dermate slecht was dat het deelnemen aan examens niet mogelijk was, maar dat het eerder de eigen keuze van verzoeker was om niet aan alle examens deel te nemen.

In zijn *wederantwoordnota* stelt verzoeker dat verwerende partij aanvoert dat studenten zich wel nog na 15 maart kunnen uitschrijven, maar dat dit geen gevolg heeft voor het opleggen van een studievoortgangsmaatregel. In overeenstemming met art. 30, §5 van het OER wordt naar de studenten gecommuniceerd dat men uiterlijk op 28 februari één aanvraag kan richten naar de curriculumcommissie ter wijziging van een vastgelegd curriculum voor tweede semester-vakken en jaarvakken. Hier wordt geen melding gemaakt van de mogelijkheid om wegens overmacht nog na 28 februari een verzoek in te dienen. Verzoeker kan er niet redelijkerwijze van uitgaan dat het hem mogelijk in een hypothetische toekomstige procedure zou helpen om zich na de deadline toch nog uit te schrijven, terwijl het OER duidelijk stelt dat dit voor de berekening van een bindende voorwaarde geen impact meer zal hebben op het resultaat. Als laatstejaarsstudent die zijn normale leefpatroon wil opbouwen, is het ook niet onredelijk dat verzoeker net na afloop van het eerste semester geen dergelijke ingrijpende beslissing neemt. Bovendien was verzoeker erop gebrand om na een minder eerste semester, beter te presteren in het tweede semester.

Wat betreft de omvang van zijn studiepakket, benadrukt verzoeker dat de overgang naar het academiejaar 2019-2020 voor hem reeds veel veranderingen inhield. Hij verwijst hiervoor naar het medisch attest dat in de interne beroepsprocedure werd bezorgd en waaruit blijkt dat hij sinds juni 2019 poliklinisch wordt opgevolgd. Verzoeker had op dat moment nog een totaal te realiseren studiepakket van 66 studiepunten en had dus de mogelijkheid om af te studeren in het betrokken academiejaar. In het kader van zijn herstelproces werd het nog resterende jaar dat verzoeker moest afleggen, opgenomen.

Wat de datum van afstuderen betreft, stelt verzoeker dat zijn positieve ambitie om zo snel mogelijk te willen afstuderen hier op een subjectieve manier wordt weergegeven. Verzoeker spoort verwerende partij aan om zijn curriculum van afgelopen academiejaar samen te leggen met de programmawijziging die de UGent over de zomer heeft ingevoerd (vanaf het academiejaar 2020-2021), wat het aantal studiepunten van ‘Consumentenrecht’ deed stijgen naar 6, waardoor verzoeker meer studiepunten zou opnemen dan vereist was voor zijn diploma. Gezien verzoeker dit vak graag wilde behouden, heeft hij een ander vak dat ook reeds in zijn curriculum zat (Internationaal Fiscaal Recht), vervangen door een vak met

minder studiepunten. Van de twee andere vakken zat één ook reeds in zijn curriculum. Enkel één vak werd van het tweede naar het eerste semester verplaatst, om zo meer werkruimte te creëren voor de masterproef. Dat verzoeker in voorgaand semester heeft getracht een inspanning te leveren en daardoor meer studiepunten realiseert, kan niet dienen om een bewering te staven die verder naast de kwestie is. Verzoeker heeft overwogen om af te studeren in de januari-zittijd, weliswaar vooraleer de resultaten in september bekend waren. Hoe graag hij dit ook zou gewild hebben, in de huidige stand van zaken ligt zijn doelstelling om af te studeren op juni 2021.

Beoordeling

Verzoeker betwist het feit dat hij na 15 maart 2020 nog op nuttige manier kon uitschrijven voor opleidingsonderdelen van het academiejaar 2019-2020, minstens stelt hij dat hij hiervan niet op de hoogte kon zijn. Hiermee gaat verzoeker echter voorbij aan de kern van de zaak en de motivering van de bestreden beslissing.

Zoals verwerende partij terecht aanhaalt in haar antwoordnota, nam verzoeker in het academiejaar 2019-2020 66 studiepunten op, en dit terwijl hij al sedert maart 2019 kampte met gezondheidsproblemen. Hij draagt hierdoor zelf de verantwoordelijkheid voor de opgelopen bindende voorwaarden. Aan deze vaststelling gaat verzoeker geheel voorbij in zijn argumentatie voor de Raad.

Verzoeker ervaarde sinds maart 2019 gezondheidsproblemen, maar besloot bij aanvang van academiejaar 2019-2020 toch om een aanzienlijk pakket aan studiepunten op te nemen. Hij had bovendien de kans om zich *minstens* - daarover zijn partijen het wel eens - tot 15 maart 2020 uit te schrijven, niet alleen voor de Masterproef maar ook voor andere opleidingsonderdelen. Zoals verzoeker toegeeft, is hij immers niet enkel niet geslaagd voor de Masterproef, maar ook voor andere opleidingsonderdelen. Zelfs indien men abstractie zou maken van de Masterproef, dan nog kwam verzoeker 1 studiepunkt te kort om de oplegging van bindende voorwaarden te vermijden. Op het einde van het eerste semester slaagde verzoeker niet voor enkele opleidingsonderdelen, hetgeen hem al een indicatie gaf van het feit dat zijn gezondheidstoestand hem mogelijk parten speelde bij zijn studievoortgang. Toch bleef verzoeker vasthouden aan zijn keuze tot opname van 66 studiepunten.

In het licht van het bovenstaande acht de Raad het niet onredelijk dat verwerende partij oordeelt dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor het oplopen van de bindende voorwaarden.

Daar waar er zich tussen partijen een discussie ontspint inzake de datum waarop verzoeker in de toekomst wil afstuderen, ziet de Raad niet in hoe deze datum van invloed is op de beoordeling van het tweede middel, dat gaat over de studielast die verzoeker in het academiejaar 2019-2020 opnam, zodat de Raad niet verder ingaat op deze discussie.

Het tweede middel is ongegrond.

C. Derde middel

Uit het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat de verzoeker zich in een derde middel beroept op een schending van het redelijkheidsbeginsel, in combinatie met het motiveringsbeginsel. In essentie wijst hij op de onzekerheid over de evolutie van zijn ziekte, waardoor het opleggen van een bindende voorwaarde onredelijk is. Daarnaast wijst hij op de onzekerheid en bijkomende last die een bindende voorwaarde voor hem veroorzaakt.

Standpunt van de partijen

In zijn *verzoekschrift* laat verzoeker het volgende gelden. Met betrekking tot het derde en laatste middel werpt de beroepsinstantie op dat de bindende voorwaarden de onmiddellijke studievoortgang niet hinderen en verzoeker deze ongedaan kan maken in het lopende academiejaar. Verzoeker onderkent deze feitelijke vaststelling, maar verwerpt de eraan verbonden conclusie. Zoals ook vermeld in het initiële verzoekschrift, is het de bedoeling van verzoeker om zo snel mogelijk af te studeren. Dit neemt echter niet weg dat er onzekerheid blijft bestaan over hoe zijn gezondheidstoestand in de toekomst zal evolueren. Het nu opleggen van bindende voorwaarden zal er mede toe leiden dat verzoeker bij enige onzekerheid een semester voor de uiterste indiedatum van de Masterproef reeds tot uitschrijving zal moeten overgaan (art. 24, §4 OER 2020-2021). Indien de gezondheidstoestand negatief lijkt om te slaan, riskeert verzoeker anders een automatische uitsluiting in het academiejaar 2021-2022. De Masterproef beslaat immers ruim de helft van het nog resterend pakket dat verzoeker moet afleggen (24 van de 45 studiepunten). Dat er dan

wel sprake is van een hinderling van de onmiddellijke studievoortgang, doet niets af aan de onzekerheid en bijkomende last die op verzoeker zou worden gelegd in aanloop naar het volgende academiejaar, naast de mentale last die wordt opgelegd in het lopende academiejaar. Het is net om in onzekere tijden die bijkomende last te vermijden dat onderhavig beroep werd ingesteld. Verzoeker heeft er bewust voor gekozen om de impact van de Covid-19 pandemie op zijn gezondheid niet aan te halen, daar deze ondergeschikt is aan zijn reeds bestaande gezondheidstoestand, hoewel dit invloed erop niet onwaarschijnlijk maakt.

Verzoekster stelt dat hij er begrip kan voor opbrengen dat de beroepsinstantie ten gevolge van de Covid-19 pandemie een verhoogd aantal aanvragen te verwerken kreeg en daardoor een gebrekkige beslissing heeft genomen. Dit mag er echter niet toe leiden dat studenten die zich in een concrete situatie bevinden, hiervan de gevolgen moeten dragen. Om die reden vraagt verzoeker aan de Raad om de beslissing van de interne beroepsinstantie van verwerende partij nietig te verklaren en de bindende voorwaarde voor het academiejaar 2020-2021 op te heffen.

In haar *antwoordnota* stelt verwerende partij het volgende. Wat de opmerking van de interne beroepsinstantie betreft dat de bindende voorwaarden de onmiddellijke studievoortgang niet hinderen, merkt verzoeker op dat hij weliswaar zo snel mogelijk wil afstuderen, maar dat dit niet belet dat er onzekerheid over zijn gezondheidstoestand blijft bestaan en hij zich bij onzekerheid zou moeten uitschrijven voor de uiterste indiedatum van zijn masterproef. Anders riskeert hij een automatische uitsluiting in het academiejaar 2021-2022, nu de masterproef ruim de helft van het nog resterende pakket van verzoeker beslaat. Verwerende partij volgt die redenering niet, hoewel zij weliswaar alle begrip heeft voor de moeilijke situatie van verzoeker. Dat hij gezondheidsproblemen heeft waarvan niet kan worden ingeschat hoe ze verder evolueren, is evenwel geen reden om geen bindende voorwaarden op te leggen, wel integendeel. Voor een student met gezondheidsproblemen is het des te belangrijker om goed te overwegen hoe zwaar hij zijn eigen studieprogramma zal maken. Als verzoeker daar zelf onvoldoende in slaagt, past het om een bijkomende prikkel te geven om de student daartoe aan te zetten. Dat belet evenwel niet dat zijn gezondheidsproblemen wel een reden kunnen zijn om eventueel leerkrediet terug te vorderen dat verzoeker zou verliezen doordat hij niet kan deelnemen aan examens of zijn masterproef niet kan verdedigen, en eveneens een reden kan zijn om – ingeval verzoeker op het einde van het academiejaar niet zou voldoen aan de bindende voorwaarde en op een weigeringsbeslissing zou stoten – die

weigeringsbeslissing ongedaan te maken als er voldoende vooruitzichten op verbetering zijn. Verwerende partij besluit dat het beroep ongegrond is.

In zijn *wederantwoordnota* lijkt verzoeker niet meer expliciet terug te komen op het derde middel.

Beoordeling

Samen met verwerende partij is de Raad van oordeel dat het onzekere verloop van verzoekers gezondheidstoestand in het komende academiejaar, geen reden kan zijn om geen bindende voorwaarden op te leggen.

Terecht verwijst verwerende partij naar de *ratio* achter het systeem van bindende voorwaarden. Maatregelen van studievoortgangsbewaking zijn geen sanctie, maar een instrument om een afdoende progressie in de hogere studies te bewaken en de student zo nodig te heroriënteren, teneinde verlies van studietijd en leerkrediet, en final ongekwalificeerde uitstroom uit het hoger onderwijs, te vermijden. Dit systeem is er bijgevolg net op gericht de student bewust te maken van zijn keuzes bij het opnemen van opleidingsonderdelen en het samenstellen van zijn pakket bij aanvang van elk academiejaar. De bindende voorwaarde wil de student in dat opzicht sensibiliseren en ervoor zorgen dat de student zichzelf niet zal overbelasten, met alle negatieve gevolgen van dien. Dit geldt evenzeer voor studenten die kampen met gezondheidsproblemen.

Zoals de bestreden beslissing terecht overweegt, hindert het opleggen van die bindende voorwaarde de studievoortgang op dit ogenblik niet. Mocht verzoeker in het academiejaar 2020-2021 onverhoop niet aan de hem opgelegde voorwaarde tegemoetkomen, dan heeft hij in de antwoordnota van verwerende partij kunnen lezen dat dit niet automatisch en definitief leidt tot de weigering van verdere inschrijving, daar hij de onderwijsinstelling in voorkomend geval kan wijzen op overmacht en een gunstige evolutie in de vooruitzichten inzake studierendement.

In het licht van deze laatste overweging overtuigt de druk die verzoeker aanvoert – en waarvoor de Raad weliswaar begrip kan opbrengen – er niet van om de bestreden beslissing onregelmatig te bevinden.

Het derde middel is ongegrond.

BESLISSING

De Raad verwerpt het beroep.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechting van 12 januari 2021, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, IIIe Kamer, samengesteld uit:

Elsbeth Loncke,	kamervoorzitter
Jan Geens	bestuursrechter – bijzitter
Marleen Verreth	bestuursrechter – bijzitter
bijgestaan door	
Freya Gheysen	secretaris

De secretaris

Freya Gheysen

De voorzitter

Elsbeth Loncke

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Arrest nr. 6.297 van 10 februari 2021 in de zaak 2020/767

In zake: Guillaume MESTREZ
 Woonplaats kiezend te 1860 Meise
 Van Bergenstraat 11

Tegen: KATHOLIEKE UNIVERSITEIT LEUVEN
 Woonplaats kiezend te 3000 Leuven
 Oude Markt 13

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 26 oktober 2020, strekt tot nietigverklaring van de studievoortgangsbeslissing van 11 september 2020 waarbij aan de verzoekende partij een score van 9 op 20 werd toegekend voor het opleidingsonderdeel ‘Masterproef’ en de beslissing van de interne beroepsinstantie van 19 oktober 2020 waarbij het intern beroep van verzoekende partij ongegrond werd verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend. Verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechting, die heeft plaatsgevonden op 23 november 2020.

Aangezien de openbare zittingen tijdelijk zijn opgeschort, werd aan beide partijen gevraagd of zij akkoord konden gaan met een schriftelijke procedure. Zowel verzoekende partij als verwerende partij heeft ingestemd met een schriftelijke procedure.

III. Feiten

Verzoekende partij is in het academiejaar 2019-2020 ingeschreven in de opleiding ‘Master in de industriële wetenschappen: elektromechanica’.

Voor het opleidingsonderdeel ‘Masterproef’ bekomt verzoekende partij een examencijfer van 9/20.

Verzoekende partij stelde op datum van 17 september 2020 een intern beroep in bij de interne beroepsinstantie van de onderwijsinstelling.

Bij beslissing van de interne beroepsinstantie op datum van 19 oktober 2020 werd het intern beroep ongegrond verklaard.

De interne beroepsinstantie heeft, in opvolging van het beroep, bijkomende informatie opgevraagd bij de coördinator voor deze masterproef, prof. [D.M.] en bij de promotor, prof. [E.F.].

Uit deze informatie blijkt op de eerste plaats dat, nadat de student deze masterproef een eerste maal had ingediend en verdedigd in juli, de jury tot volgende vaststelling kwam:

“Na overleg heeft de jury beslist bijkomende taak aan de student op te dragen:

- Verbetering van de literatuurstudie en taalgebruik in algemeen
- Verbetering van de statistische analyses en verwerken van de resultaten
- Naarmate de CORONA-maatregels, verdere experimenten uitvoeren

De student toont beperkt inzicht in de materie en onvoldoende kritische aanpak. De student toont ook beperkt initiatief en persoonlijke inbreng.”

Zoals vermeld in de ECTS-fiche, werd deze Masterproef in deze derde examenperiode voor 100% beoordeeld op basis van a) product (i.c. masterproeftekst), b) de voorstelling: de eindpresentatie en verdediging en c) het proces: de werkmethode. De student behaalde hierbij volgende deelresultaten:

- Proces: 9/20
- Scriptie: 9/20
- Presentatie en verdediging: 9/20

De inhoudelijke commentaar op zijn evaluatieformulier luidt:

“De student heeft een lichte verbetering op vlak van de scriptie getoond, voornamelijk de literatuurstudie, maar het inzicht van de student in de materie blijft serieus beperkt. De student was niet in staat om de vragen van de jury correct te verdedigen en kritische analyse

en reflectie van de data te tonen. Zelfstandigheid en persoonlijke inbreng blijven ondermaats. Het additionele uitgevoerde werk was ook beperkt.”

Zo bleek bijvoorbeeld tijdens de verdediging dat de student niet besefte dat hij een mengregel voor stijfheid om de sterke van composieten te voorspellen, foutief hanteerde. Hij toonde ook een gebrek aan kritische houding over de meting van de dwarsdoorsnede op een ruw en poreus materiaal. Hij kon evenmin antwoorden op een vraag over verschil tussen extrusiebreedte en nozzlebreedte.

Prof. [F.] verduidelijkte ook het proces van totstandkoming van deze Masterproef. Zij stuurde hierbij volgende reactie door:

- I share with all my students from day zero a box folder with tips and instructions on how to write a masterwork and how to make a presentation and how to manage a master period. This folder is organized with subfolders, and each of them has a readme with instructions on how to use them, and also excel files to collect experiments, and references. The way to use the folder (so de facto... the key elements of managing a master work) are also explained to all students in a first meeting. This meeting took place on October the 10th, 2019, at the presence of all the master students of the year and the research group. According to my data, he never used this folder (or other opportunities to keep trace of feedbacks and data). He just started using it in April to exchange first version of the text.

- On March the 5th 2020, I gave him feedback about his intermediate presentation. The meeting took place via Skype, also at the presence of [L.D.]. I discussed with him the excel file of the results, and when possible I shared my screen. I focused my feedback on the points of the jury and the performance of the working process, these being more specifically insufficient literature study and lack of initiative. I made him a number of practical examples to ensure that he could understand the feedback clearly, and I insisted on the importance of a deep literature study to reach sufficient critical insight. I remind this as a very long meeting, and [L.D.] and I, we both had the impression that he grasped the concept.

- In April and May, I intended to follow him closely to ensure correct preparation of the final text. I remember this to be a frustrating period for me. Yes, I was seeing some improvements, but at the end of day, the literature study was still poor, the text structure was not yet going in the right direction, and the initiative was low. I asked [O.D.] to support me. He is native speaker, and he is an ex-de Nayer student with very good grades, so I made an attempt to get someone that could reach him deeper and more directly (see also e-mail 1 attached).

- On July the 9th 2020, I provided him feedback about the results of the master defense. The meeting was via Skype and it took about an hour. I shared my screen, when possible, and discussed with him point by point the jury feedback and the next steps, as from jury decision. We also made a tentative plan for the next period. Late July, I had to contact him and to ask him when he was intending to start back working on the project (see later on).

- In July, I had to take the initiative for him to restart working on the thesis (see e-mail 2 attached). I had a weekly meeting (every week) with him in August, and I asked him to give me daily updates on the experiments, but it did not happen (see e-mail 3 attached).

He did not take the initiative to follow up on his experiments. Many of his samples were tested in Leuven at MTM by other researchers. We always had to take the initiative to organize for him the delivery of the samples, and the agreements. And, he complained multiple times that he did not get the right data at the right time. He was simply pretending to get the report of the results from the colleagues of the Material Department, and he never showed the interest or saw the need to be involved in first person in these experiments.

- I sincerely believe that I did always my best to provide him clear and timely feedback, until the last moment (see for instance attached e-mails 4 and 5), and in the spirit of a masterwork, where also the initiative and independency of a student have to be evaluated.

Zij stuurde de beroepsinstantie hierbij ook een overzicht met de in totaal 16 Skype- en andere afspraken die zij met de student over deze Masterproef had in de periode tussen 10.10.2019 en 11.09.2020 en een overzicht van alle contacten via e-mail.

M.b.t. haar afwezigheid omwille van haar zwangerschapsverlof stuurde zij de beroepsinstantie volgende reactie:

Here, in the period of February, I had to take some personal time because of my maternity leave. And I discussed the feedback of the preliminary period with my students later than expected (between the last week of February and the 1st week of March. Normally, I do this between the 2nd and the third week of February). But please be aware that everyone in my group and also my students were well instructed. Each of my students received a mentor from day one. They were instructed to refer to me on a regular basis (typically once per month or more often according to the needs) and to refer to their mentor weekly. They were also instructed to refer to their mentor in case of prolonged no reaction from my side. As such, it is also important to note, that I was regularly in contact with my group, and that each mentor was instructed regarding feedback to the students in case of particular questions.

Zij becommentarieerde ook de gevolgen van de corona-omstandigheden:

During the corona period, we had number of online contacts. The objective was to work as well as possible on the literature work and the text in general. An extended literature study was indeed agreed as the key element to focus on, to compensate for the lack of an experimental approach. In this regard, I also point out that I had to convince him of the need to focus his attention on an additional element, as a necessary step to reach a completed/sufficient work for the master project.

De opmerking van de student over het feit dat hij te weinig schriftelijke feedback zou gekregen hebben, kan de beroepsinstantie enkel zien als een opmerking dat er van de kant van de promotor een tekort aan begeleiding zou zijn geweest. De beroepsinstantie wil hierbij op de eerste plaats opmerken dat een beroep als dit tegen een bepaald examenresultaat, essentieel betrekking heeft op het garanderen van de objectiviteit van de beoordeling. Als zodanig zijn eventuele opmerkingen over de kwaliteit van deze begeleiding niet het voorwerp van deze beroepsprocedure. Het is hierbij vaste rechtspraak – ook van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen – dat dergelijke opmerkingen enkel relevant zouden kunnen zijn in een beroepsprocedure als deze, indien zou blijken dat omwille van een (verondersteld) tekort het werkelijk niet mogelijk was om te slagen. Op basis van de informatie van de promotor blijkt dat, niettegenstaande zij omwille van zwangerschapsverlof gedurende een bepaalde periode fysiek inderdaad niet op de campus was en niettegenstaande de coronamaatregelen de on-campus contacten noodgedwongen moesten worden beperkt, er duidelijke afspraken gemaakt werden, zodat de noodzakelijke begeleiding kon blijven doorlopen. De beroepsinstantie beschouwt het hierbij echter als de verantwoordelijkheid van de student om ook gebruik te maken van dit begeleidingsaanbod. De beroepsinstantie moet dan ook vaststellen dat er hier zeker geen sprake is van een tekort aan begeleiding en zeker niet van een dergelijke rechtstreekse band tussen de kwaliteit van deze begeleiding en het feit dat de student niet geslaagd is.

In zijn beroep verwees de student ook naar zijn ADHD en dyslexie, maar hij moest zelf ook toegeven dat er hierbij geen specifieke afspraken gemaakt werden in het kader van de Masterproef. Het KU Leuven-beleid op het vlak van redelijke aanpassingen houdt in dat eventuele examenfaciliteiten (en dus ook eventuele faciliteiten in het kader van een eindwerk) enkel kunnen worden toegestaan indien de vooropgestelde aanvraag- en erkenningsprocedure vooraf doorlopen werd. Indien de student dus meende dat ook in het kader van deze

Masterproef bepaalde faciliteiten noodzakelijk waren, had hij hiervoor vooraf (vóór de evaluatie van zijn Masterproef) contact kunnen opnemen met zijn zorgcoördinator. Uiteraard had hij ook op een meer informeel niveau, vóór de formele evaluatie of eventueel zelfs nog na de eerste verdediging in juli, aan zijn promotor kunnen laten weten waarom dergelijke schriftelijke feedback voor hem uitermate belangrijk was om te kunnen slagen. Aangezien de student dit tijdens het masterproefproces blijkbaar niet gedaan heeft, kan de beroepsinstantie enkel veronderstellen dat hij op dat moment de noodzaak voor dergelijke schriftelijke feedback minder hard aanvoelde. Het kan echter niet de bedoeling zijn om, nadat dit masterproefproces is afgelopen, dit argument aan te grijpen om een hoger punt te bekomen.

Op basis van deze informatie is het volgens de interne beroepsinstantie duidelijk dat de evaluatie van de Masterproef van de student correct plaatsvond, en dat het eindresultaat van 9/20 op correcte wijze werd vastgesteld. De beroepsinstantie beslist bijgevolg dat dit resultaat ongewijzigd blijft. De beroepsinstantie beseft uiteraard dat de student bij het indienen van dit beroep op een ander resultaat gehoopt had. Zij hoopt dat deze informatie, gecombineerd met de feedback die de student reeds ontving tijdens de contacten met prof. [F.], hem meer inzicht geeft in de tekortkomingen van zijn Masterproef.

De beslissing op intern beroep werd per e-mail van 19 oktober 2020 aan verzoekende partij overgemaakt.

Bij aangetekend schrijven van 26 oktober 2020 diende verzoekende partij een verzoekschrift in bij de Raad.

IV. Ontvankelijkheid

De Raad onderzoekt, desnoods ambtshalve, de ontvankelijkheid van het beroep.

Verzoeker richt zijn beroep zowel tegen de initiële studievoortgangsbeslissing (eerste bestreden beslissing) als tegen de beslissing van de interne beroepsinstantie (tweede bestreden beslissing).

Uit artikel 104 van het Onderwijs- en Examenreglement van verwerende partij (hierna: ‘OER’) blijkt dat de interne beroepsinstantie bevoegd is om, in voorkomend geval, de bestreden beslissing te wijzigen.

Dit betekent dat zij voor de beoordeling van de grond van de zaak in de plaats treedt van de instantie die de eerste bestreden beslissing heeft genomen. In dat geval verdwijnt deze beslissing uit de rechtsorde, en kan zij niet meer het voorwerp uitmaken van een beroep bij de Raad.

Verzoekers beroep wordt derhalve ambtshalve onontvankelijk verklaard in de mate dat het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

Wel kan verzoeker onregelmatigheden die kleven aan deze beslissing, nog op ontvankelijke wijze aanvoeren tegen de beslissing op intern beroep.

Het beroep is in die mate ontvankelijk.

V. De middelen

A. Eerste middel

In het eerste middel lijkt verzoeker een schending van artikel 104 van het Onderwijs- en Examenreglement van verwerende partij (hierna: ‘OER’) aan te voeren.

Standpunt van partijen

In zijn *verzoekschrift* betoogt verzoeker dat de interne beroepsinstantie, na het horen van zijn promotor, professor [F.], een conclusie heeft opgesteld, in plaats van zijn mening over de feiten nog eens te aanhoren. Hierbij heeft professor [F.] de mogelijkheid om te liegen en informatie achter te houden, zonder dat verzoeker dit kan weerleggen. In bijlage H (zijnde de bestreden beslissing) wordt voornamelijk de verdediging van professor [F.] aangehaald. Hierbij zou verzoeker graag willen aanhalen dat niet alle uitspraken juist zijn en er soms woorden worden verdraaid, dit wordt verduidelijkt en bewezen in zijn bijlage I.

In haar *antwoordnota* stelt verwerende partij vast dat art. II.221 van de Codex Hoger Onderwijs bepaalt dat de beslissing over de manier waarop de interne beroepsprocedure wordt georganiseerd, een verantwoordelijkheid van het universiteitsbestuur betreft. Art. 104 van het

OER bepaalt dat de vicerector Studentenbeleid, of in het geval van een examenbetwisting die werd ingediend door een student van een niet-Leuvense campus de academisch beheerder van de betrokken campus, de student hoort. Op geen enkele manier wordt bepaald dat de student, nadat ook motivering werd opgevraagd bij de betrokken docent, opnieuw de kans krijgt om hierop te reageren. Ook tijdens het gesprek dat verzoeker met de interne beroepsinstantie had, werd het verdere verloop van de beroepsprocedure op deze manier aangekondigd.

In zijn *wederantwoordnota* neemt verzoeker akte van de manier van werken in het kader van de interne beroepsprocedure. Hij vindt het echter jammer dat hij zichzelf niet meer heeft kunnen verdedigen ten opzichte van het verhaal van professor [F.]. Sommige beweringen in haar verklaring komen volgens verzoeker niet overeen met de werkelijkheid (zie bijlagen I).

Beoordeling

Voor zover de Raad het verzoekschrift zo zou moeten lezen, dat verzoeker op basis van artikel 104 OER kritiek uit op het feit dat de interne beroepsinstantie informatie heeft gevraagd aan de betrokken professor, nadat deze instantie verzoeker al had gehoord, kan de Raad dit standpunt niet volgen.

Uit artikel 104 OER blijkt louter dat de beroepsinstantie de student op verzoek hoort en dat de beroepsinstantie informatie opvraagt aan alle betrokken partijen of in elk geval aan de titularis van het betrokken opleidingsonderdeel, indien van toepassing. Nog uit artikel 104, noch uit enig ander artikel van het OER vloeit voort dat de beroepsinstantie tussen de student en de betrokken professor een tegensprekelijk debat moet organiseren, dan wel dat de student op voorhand kennis moet krijgen van de standpunten van andere betrokkenen die de beroepsinstantie hoort. De Raad stelt vast dat verzoeker in de mogelijkheid was om voor de Raad inhoudelijke kritiek te uiten op de uiteindelijke motieven van de bestreden beslissing van de interne beroepsinstantie, en dat verzoeker ook gebruik maakt van deze mogelijkheid (zie hierna, bij de bespreking van het tweede middel). Het is dan ook onduidelijk welk nadeel verzoeker nog zou lijden door het feit dat hij voor de interne beroepsinstantie niet meer heeft kunnen reageren op het standpunt van professor [F.].

Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uit het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat de verzoeker zich in een tweede middel beroept op een schending van het redelijkheidsbeginsel, in combinatie met een gebrek aan feedback en begeleiding.

Standpunt van partijen

In zijn *verzoekschrift* haalt verzoeker vooreerst aan dat hij geen of weinig schriftelijke feedback heeft gekregen. De nodige documenten zoals bijlage A, bijlage C en bijlage D waren hem bovendien onbekend tot na het definitief indienen van de Masterproef. Verzoeker wijst ook op de afwezigheid van een grondige bijsturing na de tussentijdse evaluatie, die wellicht nodig was na het behalen van een lichte voldoende.

Ook geeft verzoeker aan dat het zwangerschapsverlof van zijn promotor en de maatregelen genomen door corona de structuur hebben doen verdwijnen.

De begeleiding ‘die werd voorzien’ was volgens verzoeker enorm beperkt, en bovendien spreekt professor [F.] deze achteraf nog tegen.

In ‘bijlage I’ bij zijn verzoekschrift weerlegt verzoeker de argumenten uit de interne beroepsbeslissing. Verzoeker stelt dat er op box.com inderdaad informatie werd meegeleerd op naam van de student. De eerste dagen heeft verzoeker deze bestanden dan ook gelezen, omdat een Masterproef nieuw is voor hem. De bestanden gaven informatie over het goed opstellen van een thesis. In de box wordt ook bijgehouden wanneer iemand een bestand geopend heeft, waarbij verzoeker kon aantonen dat hij deze bestanden heeft geopend, met de bijhorende datum. Professor [F.] heeft zijn box jammer genoeg offline gehaald of verwijderd, waardoor verzoeker deze informatie niet kan aanleveren. Het offline halen van de box van alle studenten is in eerste instantie niet abnormaal. Het offline halen van enkel zijn box is volgens verzoeker echter minstens vreemd te noemen, gezien professor [F.] informatie probeert te doen verdwijnen. De box-bestanden van een medestudent zijn daarentegen tot op de dag van vandaag nog steeds voor hem beschikbaar. Verzoeker heeft foto’s als bewijs dat de box-bestanden van enkele medestudenten nog steeds toegankelijk zijn. Op vraag kunnen deze foto’s toegevoegd worden als bewijsmateriaal.

Verder stelt verzoeker dat er inderdaad een online-vergadering plaatsvond via Skype op 5 maart. Verzoeker vraagt zich af of men dit niet een beetje laat vindt, voor een verslag dat reeds op 31 januari werd opgesteld. Meer dan een maand na de feiten wordt er verzoeker meegedeeld dat hij een lichte voldoende heeft. Intussen loopt de tijd verder en heeft verzoeker meerdere malen om feedback gevraagd, zoals te zien is op screenshots van verstuurde e-mails die verzoeker bijvoegt. Tijdens de vergadering werden echter geen punten meegedeeld. Verzoeker citeert: “De punten doen er niet zo toe, dus ik zal deze niet medelen. U hebt wel een lichte voldoende op uw tussentijdse. Voornamelijk door de onvoldoende literatuurstudie.” Tijdens deze vergadering werd er gehamerd op de literatuurstudie, dit was blijkbaar niet het enige probleem als verzoeker de resultaten later bekijkt. Het tonen van de punten met behulp van een excel vond plaats in juli, niet in maart. Na de vergadering heeft verzoeker zich meteen op de literatuur gestort en heeft hij reeds een vergadering ingepland. De vroegst beschikbare datum voor professor [F.] op dat moment was 2 april. Hiermee probeerde verzoeker te vermijden dat hij opnieuw een maand zou moeten wachten op feedback. Bovendien werd deze datum nadien verder uitgesteld door professor [F.], ondanks het feit dat deze een maand op voorhand werd vastgelegd.

Vervolgens voegt verzoeker volgende screenshots als bewijs bij:

- 31/01: de evaluatie van zijn tussentijdse Masterproef; dit document werd echter slechts op 15/09/2020 per e-mail meegedeeld
- 17/02: een e-mail met de vraag om feedback
- 20/02: een e-mail voor de aanvraag van embargo, wat aantoont dat verzoeker niet bleef stilzitten
- 25/02: een tweede e-mail met de vraag om feedback
- 06/03: een e-mail waarin bevestigd wordt dat de vergadering heeft plaatsgevonden en waarbij een nieuwe vergadering wordt ingepland
- 15/03: een e-mail met de vraag om feedback te krijgen over de literatuurstudie, om zeker te zijn dat verzoeker goed bezig was
- 03/04: het plaatsvinden van de vergadering voor feedback, slechts over de literatuurstudie.

Verder stelt verzoeker dat hij de informatie kan bevestigen over het doorverwijzen naar [O.D.] om de structuur te verbeteren. Verzoeker heeft toen contact opgenomen met [O.D.] en

heeft de structuur, volgorde en titels aangepast aan de hand van zijn feedback. Na het aanbrengen van de wijzigingen heeft verzoeker het bestand via e-mail doorgestuurd naar professor [F.] en online op de box gezet (25/05/2020) om hierop feedback te verkrijgen. Ondanks enkele herinneringen heeft verzoeker slechts feedback gekregen op 07/06/2020, wat enorm laat is, gezien de datum voor indiening 09/06/2020 is. Bovendien valt dit in de examenperiode en had verzoeker op 10/06/2020 een mondeling examen dat hij de dag voordien moest herhalen. Verzoeker had dus één dag de tijd om alle feedback door te voeren, vooraleer de Masterproef moest worden ingediend. In de tweede examenperiode heeft verzoeker hiervoor bijna een week gekregen en kreeg hij dit slechts net op tijd af, doordat hij hieraan 14 uur per dag gewerkt heeft. Bij het lezen van de feedback was verzoeker dan ook verbaasd dat hierin het volgende vermeld stond: geen gepaste titel, structuur anders, foto uit bijlage halen en hier plaatsen... terwijl dit in tegenspraak is met enkele van haar collega's, waarnaar de promotor zelf heeft verwezen. Gedurende het academiejaar werd verzoeker continu doorverwezen naar haar collega's, waarna ze slechts één dag voor de deadline meedeelt dat deze informatie foutief is uitgevoerd of meegedeeld. Na het indienen van zijn Masterproef heeft verzoeker dan ook een e-mail verstuurd, waarin hij vermeldde dat hij haar feedback niet helemaal gepast vond, gezien sommige zaken in tegenspraak waren met haar collega's.

Verzoeker voegt volgende screenshots bij als bewijs:

- 25/05: een e-mail wordt verstuurd met de Masterproef in bijlage, en de mededeling dat deze ook werd toegevoegd aan de box-bestanden
- 01/06: een e-mail als reminder om de documenten te bekijken en met de vraag om feedback
- 06/06: een zoveelste e-mail als reminder om de documenten te bekijken en met de vraag om feedback
- 07/06: een e-mail van professor [F.] met feedback aangebracht in het word-document
- 07/06: een bevestigingsmail dat verzoeker de feedback ontvangen heeft
- 08/06 een e-mail in verband met het indienen van de Masterproef en het aangeven van enkele mankementen inzake de feedback.

Verder stelt verzoeker dat hij de informatie over het delen van het scherm (tijdens de Skype-vergadering op 9 juli) kan bevestigen. Gezien verzoeker geen schriftelijke feedback kreeg van professor [F.], heeft hij het volledige gesprek opgenomen (41 minuten), zodat hij het achteraf

opnieuw kon beluisteren. Het gesprek ging echter niet over specifieke opdrachten voor de tweede examenperiode. Er werd aangehaald wat onvoldoende en wat voldoende was. Met behulp van deze informatie kon verzoeker slechts een schatting maken van de doelen. De officiële opdracht en commentaren van de jury werden slechts schriftelijk meegedeeld na de feiten, op 15/09/2020. Bovendien wordt in het gesprek ook gesproken over het geen antwoord krijgen vanuit het Departement Materiaalkunde te Leuven. Dit is zeer belangrijk, gezien de Masterproef in samenwerking is met het Departement Materiaalkunde te Leuven en de informatie over de mechanische testen cruciaal is.

Verzoeker kan bevestigen dat professor [F.] als eerste terug contact opnam, maar haar woorden waren de volgende (geciteerd uit het opgenomen gesprek): ‘Stuur maar... ah nee, de 27ste heb ik het een beetje druk maar de 28ste, stuur maar een e-mail zodat wij een afspraak kunnen maken en vertel mij wat je gedaan hebt’. De 27ste heeft verzoeker dan ook meteen geantwoord op haar e-mail. Ondanks de vermoedens van professor [F.] heeft de Masterproef van verzoeker nooit stilgelegen. Hij heeft wederom contact opgenomen met het Departement Materiaalkunde te Leuven. Als antwoord werd de Masterproef doorgestuurd van een student in Leuven die mechanische testen uitvoerde. Tijdens zijn vakantie werd deze Masterproef doorlopen en heeft verzoeker verder onderzoek verricht naar literatuurstudie om de Masterproef te verbeteren. Het experimenteel onderzoek werd uitgevoerd op de campus De Nayer, waarbij er enkele strikte maatregelen werden genomen in verband met corona. Hierbij heeft verzoeker enkele experimenten voorgelegd aan professor [F.] tijdens een online-vergadering. Deze experimenten waren gebaseerd op de vragen van de juryleden tijdens de eerste verdediging, gezien er enkele onduidelijkheden waren. Professor [F.] heeft deze afgewezen en gesteld dat verzoeker haar stappenplan moest volgen. Zijn experimenten waren zogenaamd overbodig, terwijl professor [F.] in haar verdediging aanhaalt dat verzoeker geen initiatief nam voor het uitvoeren van experimenten. Het niet verkrijgen van feedback over het verloop van de experimenten is volgens verzoeker incorrect. Er werden steeds e-mails verstuurd tussen haar en de onderzoeksgroep over de stand van zaken en problemen in de experimenten, met verzoeker in CC. Professor [F.] heeft alle nodige informatie wel degelijk verkregen. Verzoeker zag er geen meerwaarde in om dezelfde informatie nogmaals naar haar door te spelen. Op de vraag naar feedback heeft verzoeker haar dezelfde dag dan ook een antwoord gestuurd. Vervolgens voegt verzoeker screenshots bij van enkele e-mails tussen professor [F.] en haar onderzoeksgroep, met verzoeker in CC.

Tevens stelt verzoeker dat de informatie meegegeven door professor [F.] incorrect is, gezien zij zelf nooit op de campus was en deze conclusies niet kan trekken. Verzoeker heeft meermaals aan [L.D.] voorgesteld om de trekstaven na het printen zelf naar Leuven te brengen, op deze manier kon het proces versneld worden. Bij de start van de Masterproef werd het volgende meegedeeld: ‘De bedoeling van de thesis is het onderzoeken van de beste parameters van FFF van bamboe PLA. Hierbij zal u misschien naar de campus in Brugge moeten gaan om het filament te maken. We focussen ons echter op het printen en niet op de productie van het materiaal’. Het Departement Materiaalkunde te Leuven heeft hun bevoegdheden. Het printen gebeurt op de campus De Nayer, de mechanische experimenten in Leuven en het geheel wordt teruggekoppeld naar de campus De Nayer. Op deze manier werkte het project voor de aanwezigheid van verzoeker, tijdens zijn aanwezigheid en nu nog steeds. Verzoeker is niet akkoord dat professor [F.] alles gedaan zou hebben om hem verder te helpen. Dit heeft hij ook in zijn vorige brief aangegeven.

Verzoeker benadrukt dat de feedback van zijn tussentijdse evaluatie zeer laat kwam, ondanks de vele reminders. [L.D.] werd aan verzoeker toevertrouwd als mentor. De aangegeven dagen voor de Masterproef was verzoeker dan ook bij hem aanwezig om proeven uit te voeren voor de Masterproef. Tot zijn verbazing kreeg verzoeker in een mondeling gesprek na de eerste indiening van de Masterproef van hem te horen dat hij geen inspraak had over het resultaat van verzoeker en zelf niet volledig achter de beslissing stond. Iemand die verzoeker gedurende het hele project heeft begeleid en hem heeft zien groeien, initiatief nemen, zelfstandig handelen en zo veel meer, had volgens verzoeker geen inspraak in zijn resultaten.

In haar *antwoordnota* stelt verwerende partij dat verzoeker via zijn verzoekschrift de volledige versies doorstuurt van de Masterproef die hij heeft uitgewerkt, zowel in de tweede als in de derde examenperiode, maar zonder enige inhoudelijke commentaar. Op geen enkele manier duidt hij aan op welke manier uit deze teksten zou blijken dat de beoordeling van deze Masterproef in de derde examenperiode van 2019-2020 niet correct zou zijn gebeurd. Zijn bedoeling met deze bijlagen C en E blijft dan ook onduidelijk. Ook in zijn verder verzoekschrift hebben heel wat van de opmerkingen die hij maakt, te maken met de examenkans die hij voor de Masterproef kreeg tijdens de tweede examenperiode in juni. Verzoeker tekende echter nooit een beroep aan tegen dit examenresultaat. Enkel het resultaat dat hij behaalde voor de Masterproef in de derde examenperiode is het voorwerp van huidig beroep.

In zijn extern verzoekschrift herhaalt verzoeker zijn eerdere opmerking over het feit dat hij “weinig/geen schriftelijke feedback” zou hebben ontvangen. Hij verwijst hierbij specifiek naar zijn bijlagen A, C en D, die hij pas ontvangen zou hebben na het definitief indienen van de Masterproef en naar “de afwezigheid van een grondige bijsturing na de tussentijdse evaluatie”. Verzoeker kreeg echter wel degelijk inhoudelijke feedback via de regelmatige begeleidingsgesprekken met de promotor. Op p. 1 van bijlage I verwijst verzoeker zelf naar het gesprek via Skype op 5 maart, waar feedback werd gegeven over de tussentijdse presentatie. De feedback over de eerste versie van de Masterproef, samen met de aandachtspunten voor het herwerken van de Masterproef voor het herexamen, kwam aan bod tijdens het gesprek dat verzoeker met de promotor had op 9 juli 2020. Na geen enkele van deze gesprekken vroeg verzoeker om bijkomende toelichting of eventueel schriftelijke feedback.

Verder herhaalt verzoeker zijn opmerking dat “het zwangerschapsverlof en de maatregelen genomen door corona” de begeleidingsstructuur zouden hebben doen “verdwijnen”. Verzoeker moet echter tijdens het gesprek erkennen dat de promotor vóór haar zwangerschapsverlof de nodige afspraken had gemaakt over verdere begeleiding via Skypegesprekken en er ook voor gezorgd had dat verzoeker tijdens haar afwezigheid terecht kon bij een assistent die in hetzelfde labo werkte en bij enkele doctoraatsstudenten. Het overzicht met de begeleidingscontacten dat de promotor doorstuurde (zie bijlage 8) weerlegt in elk geval de bewering van verzoeker dat de begeleidingsstructuur verdwenen zou zijn. In haar reactie verwees de promotor o.a. naar het feit dat zij verzoeker voor persoonlijke ondersteuning heeft doorverwezen naar dhr. [O.D.]. Dit wordt door verzoeker in zijn ‘bijlage I’ trouwens bevestigd (i.c. *“de informatie over het doorverwijzen naar [O.] om de structuur te verbeteren kan ik bevestigen”*). Bovendien moet verwerende partij vaststellen dat deze opmerking van verzoeker over het “verdwijnen” van de structuur betrekking heeft op de examenkans in juni. Tijdens de zomervakantie en in aanloop naar de derde examenperiode was de promotor beschikbaar en diende zij zelfs zelf het initiatief te nemen om de masterproefactiviteiten opnieuw op te starten.

In zijn poging om via zijn ‘bijlage I’ vermeende tegenstrijdigheden (of, in de woorden van verzoeker, “leugens”) te weerleggen, gaat verzoeker evenwel voorbij aan de vaststellingen die de interne beroepsinstantie maakt. Deze stelde immers in de interne beroepsbeslissing vast

dat, ook in de periode waarin er omwille van het zwangerschapsverlof van de promotor en omwille van de coronapandemie geen fysieke contacten tussen promotor en student mogelijk waren, een alternatief begeleidingsaanbod (i.c. via Skype en via contacten met assistenten en doctoraatsstudenten) werd uitgewerkt. Gezien dit begeleidingsaanbod, stelde de interne beroepsinstantie vast dat er in het geval van de Masterproef van verzoeker geen sprake was van een onmogelijkheid tot slagen omwille van (veronderstelde) tekorten in de begeleiding, en dus dat de opmerkingen van verzoeker over deze begeleiding niet het voorwerp waren van de interne beroepsprocedure. Verder stelde de beroepsinstantie vast dat, indien verzoeker meende dat hij omwille van de vastgestelde ADHD- en dyslexieproblematiek gebaat was bij uitgebreidere, voornamelijk schriftelijke feedback, hij dit vooraf, via de zorgcoördinator dan wel via de promotor had moeten laten weten.

Dit betekent dan ook dat eventuele opmerkingen over tegenstrijdigheden enkel relevant zouden kunnen zijn indien deze opmerkingen de eerdere conclusie van de interne beroepsinstantie, dat deze (veronderstelde) tekorten niet rechtstreeks geleid hebben tot het niet-slagen van verzoeker, zouden weerleggen. Verwerende partij stelt echter vast dat dit niet het geval is en overloopt vervolgens de opmerkingen die verzoeker in zijn ‘bijlage I’ vermeldt.

In haar toelichting vermeldt de promotor inderdaad dat verzoeker pas laat gebruik is gaan maken van de informatie die vermeld staat in de elektronische ‘box’. Essentieel in de beslissing van de interne beroepsinstantie is echter dat deze informatie (met o.a. algemene informatie en ‘good practices’ voor het verloop van het masterproefproces) er was. Deze informatie, samen ook met de talrijke begeleidingscontacten die er via Skype geweest zijn (en die verzoeker ook niet ontkent) en de mogelijkheid om tijdens de fysieke afwezigheid van de promotor ook andere medewerkers te raadplegen (informatie die evenmin door verzoeker wordt ontkend), vormden voor de interne beroepsinstantie de bevestiging van het feit dat het niet-slagen van verzoeker niet door een (verondersteld) tekort aan begeleiding kan veroorzaakt zijn. Zelfs indien verzoeker eerder, en dus reeds vóór april 2020, toch al bepaalde informatie uit deze box zou hebben geraadpleegd, weerlegt dit niet de vaststelling van de interne beroepsinstantie.

Verder beklaagt verzoeker zich over het feit dat hij geen toegang meer heeft tot deze elektronische informatie. Zoals de student ook zelf vermeldt op de titelpagina’s van zijn

bijlage B en E, werd deze Masterproef onder embargo tot 1/7/2119 ingediend. Aangezien verzoeker op dit ogenblik niet meer bij dit onderzoeksproject betrokken is, is het niet onlogisch dat hij geen toegang meer heeft tot deze confidentiële informatie. Tot op het moment van het beëindigen van zijn Masterproef had hij echter wel nog toegang tot deze box.

Zoals vermeld kon de promotor de tussentijdse feedback voor de masterproeven die zij begeleidde, pas eind februari/begin maart verstrekken. Op welke manier deze vertraging het niet-slagen voor de Masterproef in de derde examenperiode zou kunnen verklaren, blijkt alvast niet uit het verzoekschrift. T.a.v. de examenkans in de derde examenperiode moet immers worden vastgesteld dat het resultaat dat verzoeker behaalde in de tweede examenperiode, gevolgd door de inhoudelijke feedback van de promotor op 9 juli, moet gezien worden als een duidelijk signaal dat het eerder ingediende werk niet aan de vooropgestelde doelstellingen voldeed.

Zoals reeds vermeld, bevestigt verzoeker dat de promotor hem had doorverwezen naar dhr. [O.D.]. Hij verwijst verder naar het feit dat hij bij het uitwerken van de versie die in juni werd ingediend, te weinig tijd zou hebben gekregen om deze feedback te verwerken. Enkel de beoordeling en het examencijfer dat verzoeker in de derde examenperiode behaalde, is echter het voorwerp van huidig beroep. Uit zijn verdere toelichting blijkt ook dat verzoeker hiervoor bij het herwerken van de Masterproef met het oog op het indienen in de derde examenperiode meer tijd zou hebben gehad (“bijna een week”). Zelfs indien het zo zou zijn dat verzoeker ook toen hard heeft moeten werken om de deadline te halen (“14 uur per dag”), blijkt hieruit volgens verwerende partij niet dat het hierdoor onmogelijk zou zijn geweest om te slagen.

Zoals vermeld in de interne beroepsbeslissing, liet de promotor de interne beroepsinstantie weten dat zij verzoeker op 9 juli 2020 feedback gegeven heeft over de Masterproef die in de tweede examenperiode werd ingediend. Via zijn ‘bijlage I’ bevestigt verzoeker dit feedbackgesprek. Verwerende partij moet hierbij vaststellen dat de informatie over het feedbackgesprek op 9 juli niet aan bod gekomen is in de eerdere interne beroepsargumentatie van verzoeker en hiermee ook in tegenstelling is. In het intern beroep vermeldde verzoeker immers dat deze feedback na de juni-zittijd beperkt bleef tot de boodschap dat de Masterproef op alle vlakken diende te verbeteren. Gezien de duur van dit gesprek (verzoeker zelf vermeldt meer dan 41 minuten), lijkt het verwerende partij weinig realistisch te zijn dat dit gesprek zich tot deze algemene commentaar zou beperkt hebben.

In zijn verdere reactie stelt verzoeker dat “geen specifieke opdrachten voor de tweede examenperiode” zouden zijn gegeven en waarbij hij slechts een “schatting van de doelen” (voor de derde examenperiode) kon maken. Op welke manier in een gesprek van 41 minuten feedback kon worden gegeven zonder dat hierbij ook aanwijzingen zouden zijn gegeven over elementen waarmee moest worden rekening gehouden bij een remediëring van de opdracht, blijft onduidelijk. In zoverre de opmerking van verzoeker moet worden opgevat als een opmerking dat onvoldoende specifieke richtlijnen werden gegeven, wijst verwerende partij op de specifieke rol en betekenis van de Masterproef in het geheel van de masteropleiding. De Masterproef moet immers worden beschouwd als het sluitstuk van de masteropleiding, waarmee de student zelf aantoon alle opleidingsdoelstellingen in voldoende mate bereikt te hebben. In die zin mag van een masterstudent in het kader van deze Masterproef een voldoende mate van zelfinitiatief en -inzicht verondersteld worden, die hem in staat stelt om, op basis van feedback, zelf een concreet plan van aanpak uit te werken met de essentiële verbeterpunten die in de Masterproef moeten worden aangebracht. Bovendien, indien verzoeker meende dat deze feedback te algemeen bleef, had hij tijdens of na dit gesprek de promotor kunnen vragen om deze feedback te verduidelijken. Hij heeft dit echter niet gedaan.

Verzoeker zelf bevestigt het feit dat de promotor het initiatief nam om het begeleidingsproces, na het onvoldoende resultaat in de tweede examenperiode, opnieuw op te starten. Ook in dit feit ziet de interne beroepsinstantie de bevestiging van de nauwgezette begeleiding die de promotor heeft voorzien en dus van het feit dat een eventueel tekort in deze begeleiding niet aan de basis ligt van het niet-slagen van verzoeker. Het is hierbij uiteraard ook zo dat de promotor enkel kon reageren op basis van de informatie die zij ook van verzoeker kreeg. Aangezien verzoeker zelf in de periode tussen 9 en 27 juli geen enkele update over de activiteiten in het kader van de Masterproef naar de promotor stuurde, kon zij enkel veronderstellen dat deze activiteiten beperkt gebleven waren. Zelfs indien het zo zou zijn dat “het werk nooit zou hebben stilgelegen”, en verzoeker dus meer zou gedaan hebben dan de promotor vermoedde, weerlegt dit feit niet de conclusie van de interne beroepsinstantie.

Verder betwist verzoeker de opmerking van de promotor over het feit dat hij zijn experimenten onvoldoende zou hebben opgevolgd. Zoals vermeld in de interne beroepsbeslissing, vroeg de promotor hem op 10 augustus om dagelijkse updates door te sturen over zijn experimenten. Verzoeker heeft dit niet gedaan, omdat hij, zoals hijzelf

vermeldt (zie laatste paragraaf op blz. 10 van ‘bijlage I’ bij het verzoekschrift), niet de meerwaarde zag van het persoonlijk doorsturen van deze informatie aan zijn promotor. Het feit dat m.b.t. het uitvoeren van deze experimenten werkafspraken gemaakt waren tussen de campussen Brugge en De Nayer en MTM Leuven is niet het punt van discussie, wel het feit dat verzoeker onvoldoende interesse toonde naar de resultaten van deze experimenten en naar de terugkoppeling ervan naar de promotor toe.

Tot slot vermeldt verzoeker dat de dagdagelijkse begeleider [L.D.] niet bij de beoordeling zou betrokken geweest zijn en dat hij het ook niet eens zou zijn met deze beoordeling. Verwerende partij moet hierbij op de eerste plaats vaststellen dat deze opmerking niet in het intern beroep aan bod gekomen is. Bovendien stelt verwerende partij, zowel op basis van bijlage 6 als 7, vast dat dhr. [L.D.] wel degelijk deel uitmaakte van de beoordelingsjury voor deze Masterproef. Aangezien verzoeker de eventuele opmerkingen niet verduidelijkt, is het voor verwerende partij niet mogelijk concreet hierop in te gaan. Zelfs indien het zo zou zijn dat dergelijke opmerkingen gemaakt zijn – waarvoor verzoeker in elk geval geen concreet bewijs aandraagt – wijst dit niet op een incorrect verloop van de beoordelingsprocedure.

Concluderend kan verwerende partij enkel herhalen dat het beroep dat verzoeker heeft ingediend op 17 september, enkel betrekking heeft op de examenkans die hij voor deze Masterproef kreeg tijdens de derde examenperiode. Via het resultaat dat hij behaalde in de examenperiode in juni, kreeg hij echter reeds een duidelijk signaal over het onvoldoende karakter van zijn Masterproef tot dan toe. Nadat volgde nog een uitgebreid feedbackgesprek met de promotor én een vraag tot dagelijkse mededeling van experimenten, waaraan verzoeker geen gevolg gaf; dit terwijl net één van de fundamentele kritieken bij zijn eerste examenkans was dat hij zijn eigen proces onvoldoende in handen had genomen. Op basis van de informatie die in het kader van het intern beroep werd opgevraagd, bleek verder dat ook reeds in de periode waarin er omwille van het zwangerschapsverlof van de promotor en omwille van de coronapandemie geen fysieke contacten tussen promotor en student mogelijk waren, een alternatief begeleidingsaanbod (i.c. via Skype en via contacten met assistenten en doctoraatsstudenten) werd uitgewerkt. Gezien dit begeleidingsaanbod en zeker gezien de begeleiding bij het herwerken van de Masterproef in de derde examenperiode, stelde de interne beroepsinstantie vast dat er in het geval van de Masterproef van verzoeker geen sprake was van een onmogelijkheid tot slagen omwille van (veronderstelde) tekorten in de begeleiding, en dus dat de opmerkingen van verzoeker over deze begeleiding niet het

voorwerp waren van de interne beroepsprocedure. Verder stelde de beroepsinstantie vast dat, indien verzoeker meende dat hij omwille van de vastgestelde ADHD- en dyslexieproblematiek gebaat was bij uitgebreidere, voornamelijk schriftelijke feedback, hij dit vooraf - via de zorgcoördinator dan wel via de promotor - had moeten laten weten. Volgens verwerende partij weerlegt verzoeker op geen enkele manier deze eerdere vaststellingen via dit extern beroep.

In zijn *wederantwoordnota* stelt verzoeker dat verwerende partij meermaals aanhaalt dat alle gebeurtenissen uit de eerste zittijd onbelangrijk zijn voor huidig beroep. Dit betreurt verzoeker ten zeerste, want de tweede zittijd bouwt verder op hetgeen uit de eerste zittijd om tot een sterk geheel te komen. De achterstand die werd opgelopen in de eerste zittijd, bleek achteraf gezien te groot om dit in deze korte periode nog recht te zetten. Al na de resultaten van de eerste zittijd had verzoeker het gevoel dat hij een enorm nadeel had qua begeleiding in vergelijking met zijn medestudenten. Beroep aantekenen tegen de punten van de eerste zittijd werd terzijde geschoven, omdat de tweede zittijd hem nog de mogelijkheid bood om de Masterproef te voltooien. Verzoeker haalt aan dat de campus zelf op de hoogte was van het feit dat professor [F.] op zwangerschapsverlof zou gaan en dus ook zelf extra begeleiding kon voorzien voor de studenten, indien professor [F.] niet beschikbaar zou zijn. Volgens verzoeker is het resultaat van een Masterproef behaald op basis van het gehele naslagwerk. De gebeurtenissen van de eerste zittijd hebben dan ook gevolgen op het resultaat van de tweede zittijd. Volgens verzoeker waren de afwezigheid van specifieke feedback, het samen overlopen van het naslagwerk en de afwezigheid van de opdracht voor tweede zittijd wel degelijk cruciaal, gezien dit mee geleid heeft tot zijn onvoldoende.

Verzoeker stuurde zijn Masterproef door om een globaal beeld te geven van de situatie, maar ook om aan te geven dat de Masterproef op zo goed als alle vlakken gewijzigd werd. Bij het bekijken van hoofdstuk 4 ‘resultaten’ heeft een duidelijke herstructurering plaatsgevonden. Dit is ook niet de enige plaats waar een structuurverbetering heeft plaatsgevonden; zo werd het aantal referenties en pagina’s tekst ook opgevoerd. Zijn Masterproef heeft met andere woorden in deze korte periode een grote transformatie ondergaan. Professor [F.] bevestigde per e-mail van 19/08/2020 ook dat de Masterproef in het algemeen een grote vooruitgang heeft doorgemaakt. Deze vooruitgang wordt echter niet teruggekoppeld naar de behaalde resultaten.

De documenten in bijlage A, C en D werden volgens verzoeker nooit aan hem overgemaakt vóór het begin van de beroepsprocedure. Volgens verzoeker legt verwerende partij hiervan ook geen bewijs voor. Tevens haalt verzoeker aan dat het inplannen van een vergadering met professor [F.], bijvoorbeeld op 9 juli 2020, moeizaam verliep. Tijdens dit gesprek werden enkele problemen over de Masterproef aangekaart, maar dit miste specifieke bijsturing en diepgang. Het aanpassen van de literatuurstudie en de structuur was volgens verzoeker eerder algemene feedback. Hij heeft dit dan ook proberen om te zetten in zijn naslagwerk, maar zonder schriftelijke feedback is het mogelijk dat deze informatie verkeerd is binnengekomen. Door zijn ADHD en dyslexie is het noodzakelijk om opmerkingen aan verzoeker zo gestructureerd mogelijk uit te leggen. Ongestructureerde opmerkingen kunnen fout begrepen worden en leiden tot een ongewenst resultaat. Regelmatische feedbackmomenten hadden meestal dezelfde boodschap, namelijk dat de structuur beter moest. Na meerdere malen deze opmerkingen via Skype te hebben ontvangen, verwachtte verzoeker dat er duidelijk zou gemeld worden wat professor [F.] verwacht, dit aan de hand van een schriftelijk voorbeeld.

Volgens verzoeker is de structuur verdwenen door het zwangerschapsverlof van professor [F.] en de corona-maatregelen. De twee vergaderingen die plaatsvonden in 2019 voor het vertrek van professor [F.] op zwangerschapsverlof, waren vóór de opstart van het project. Officiële afspraken zijn er dus niet gemaakt. Met behulp van zijn copromotor, dhr. [L.D.], was het mogelijk om de experimenten in het labo op te starten. [L.D.] stond in voor de experimenten, terwijl het werkpunt van verzoeker voornamelijk de literatuurstudie was. Dit zorgde voor minder begeleiding, omdat [L.D.] op vlak van literatuurstudie en structuur niet kon bijsturen. Doorheen het jaar kon verzoeker voor zijn literatuurstudie dus niet terecht bij zijn copromotor. Dezelfde e-mail werd naar professor [F.] gestuurd, en verzoeker kreeg pas na zes dagen en een tweede reminder het antwoord dat ze het naslagwerk aan het lezen was. Ze wees verzoeker bovendien ook op het feit dat ze te weinig informatie kreeg, terwijl ze door haar onderzoeksgroep en de regelmatige feedbackmomenten steeds op de hoogte werd gebracht. [O.D.] heeft verzoeker slechts één keer doorheen het jaar geholpen, waarbij hij tijdens de vergadering overlopen heeft hoe verzoeker zijn structuur moest verbeteren. Na het aanpassen van de Masterproef naar de wensen van [O.D.], was professor [F.] uiteindelijk niet tevreden over de ordening. Er werd dan ook meegedeeld dat sommige delen van haar feedback in tegenspraak zijn met de door haar aanbevolen begeleiders.

Verder stelt verzoeker dat professor [F.] beweert dat er 22 contactmomenten zouden hebben plaatsgevonden, waarvan er echter drie na het indienen van de Masterproef voor de tweede zittijd en negen niet hebben plaatsgevonden. Dit brengt het geheel volgens verzoeker op 10 contactmomenten voor een volledig academiejaar. Het overzicht van de werkelijke contactmomenten toont volgens verzoeker aan dat de mondelinge communicatie beperkt bleef gedurende het academiejaar. Het verdwijnen van de begeleidingsstructuur heeft ook betrekking op de tweede zittijd, omdat de Masterproef werd verdergezet. De gebeurtenissen van de eerste zittijd hebben dan ook gevlogen op het resultaat van de tweede zittijd, aangezien de eerste zittijd de basis vormt. Achteraf gezien was de Masterproef volgens verzoeker niet meer haalbaar in een periode van twee maanden tijd. Als dit op tijd was meegedeeld, had verzoeker om uitstel gevraagd. Het verbeteren van de fouten uit de eerste zittijd moet namelijk ook gebeuren in de tweede zittijd.

De copromotor van verzoeker, [L.D.], bood hulp gedurende het project in verband met experimenteel onderzoek. Volgens verzoeker is hij alle afgesproken dagen steeds aanwezig geweest op school om experimenten uit te voeren. Daar heeft hij eveneens inbreng getoond op vlak van experimenten en het aanpassen van de parameters, met vaak een positief resultaat tot gevolg. Professor [F.] heeft dit echter nooit in rekening gebracht, gezien haar afwezigheid en dus onwetendheid hierover. In tweede zittijd kwam verzoeker met voorstellen om parameters te verbeteren en bepaalde experimenten uit te voeren, maar hij mocht deze niet uitvoeren. Enkel de zaken die professor [F.] goedkeurde, mochten in het labo uitgevoerd worden. Op vlak van experimenteel onderzoek werd verzoeker inderdaad ondersteund, maar uit de Skype-vergaderingen bleek dat ze voornamelijk ontevreden was over het naslagwerk. Hierbij kreeg verzoeker weinig ondersteuning: eenmaal door dhr. [O.D.] in de eerste zittijd en enkele malen mondeling door professor [F.] via Skype. Het enige moment waarop verzoeker feedback heeft gekregen, was ongeveer zeven dagen voor de indiedatum in tweede zittijd. Hij heeft er dan ook bijna een week lang alles aan gedaan om het naslagwerk volledig aan te passen aan de gegeven feedback. Doorheen het jaar werd er nooit schriftelijke feedback gegeven, hoewel professor [F.] weet dat verzoeker nood heeft aan structuur. In de gesprekken werd soms om een verklaring gevraagd en werd gevraagd om schriftelijke feedback te sturen, maar deze is er nooit gekomen.

Wat betreft de examenfaciliteiten, stelt verzoeker dat deze lange tijd geleden werden toegekend en het jaar zelf nogmaals werden bevestigd. Verzoeker had niet de kennis dat er

dan nog stappen moesten worden ondernomen. Het meedelen hiervan aan zijn promotor was in de ogen van verzoeker onnodig, gezien zij hem al verschillende vakken gegeven heeft en hij hierbij altijd gebruik heeft gemaakt van deze examenfaciliteiten.

Verzoeker benadrukt dat hij in de beginperiode wel degelijk gebruik heeft gemaakt van de box, hij kon dit aantonen aan de hand van de datums die vermeld staan op de documenten (de laatste datum dat een document werd geopend). Hiermee kon verzoeker aantonen dat de informatie gegeven door professor [F.] foutief is. De betrokken informatie was volgens verzoeker algemene informatie die professor [F.] met al haar masterproefstudenten deelde, geen geheime informatie (onder embargo). Andere studenten hebben nog steeds toegang tot deze box. Op deze manier kan verzoeker de data niet voorleggen, gezien hij geen toegang meer heeft tot de box.

De tussentijdse feedback vond plaats op 5 maart 2020. Een Masterproef is een jaarwerk. Bij het niet behalen van een voldoende in eerste zittijd, wordt het werk verdergezet in tweede zittijd. De achterstand die opgelopen werd gedurende het academiejaar, moet dan ook weggewerkt zien te worden. In de periode februari had verzoeker dan ook niet de tijd om op feedback te wachten en werd de Masterproef verdergezet. Nietsvermoedend inzake de lichte voldoende en de werkpunten, werd dezelfde opbouw en structuur aangehouden. Achteraf bleek de structuur onvoldoende te zijn, waarbij het extra toegevoegde deel ook aangepast moest worden op basis van structuur. Aangezien verzoeker zich niet meteen op de juiste structuur kon baseren, is er dus extra tijd verloren gegaan met de aanpassingen. Met een lichte voldoende kon verzoeker het zich niet permitteren om tijd te verliezen.

Aangaande het feedbackgesprek op 9 juli 2020, stelt verzoeker dat allerlei omstandigheden (zoals het wegvallen van het netwerk en het ongestructureerd overlopen van opmerkingen) voor afleiding en tijdsverlies zorgden. De tijd kan hiermee eenvoudig worden gehalveerd. Het is volgens verzoeker onmogelijk om op 20 minuten of zelfs op 41 minuten alle onderdelen van de Masterproef (een jaarproject met veel onderverdelingen) voldoende te overlopen zonder schriftelijke feedback. De feedbackmomenten konden volgens verzoeker ook niet langer duren door de drukke agenda van professor [F.], ondanks zijn vraag om extra tijd en extra informatie omtrent haar opmerkingen.

Verzoeker geeft toe dat professor [F.] na de eerste zittijd inderdaad meer bereikbaar was voor feedback. De gesprekken die voortkwamen uit de vergaderingen, hadden meermaals dezelfde boodschap: ‘literatuurstudie en structuur moeten beter’. Na meermaals deze opmerkingen via Skype te hebben ontvangen, zou verzoeker verwachten dat er duidelijk gemeld wordt wat professor [F.] verwacht, door een schriftelijk voorbeeld.

Verder geeft verzoeker aan dat professor [F.] van hem blijkbaar nog extra informatie verwachtte, aangezien de e-mails van haar onderzoeksgroep met hem in CC niet voldoende waren. Dit werd echter niet naar verzoeker toe gecommuniceerd. Ook stelt verzoeker dat hij wel degelijk interesse toonde voor de resultaten. Zo is hij samen met [L.D.] naar Brugge geweest om het basismateriaal te maken. Het bezoeken van MTM Leuven in de tweede zittijd zag hij echter niet als een meerwaarde, omdat de trekstaven pas op 23 augustus klaar waren en de indiendatum van de Masterproef 30 augustus was. Het uitvoeren, verwerken en schrijven over de experimenten in het naslagwerk was dan ook niet mogelijk in deze korte tijd.

Verzoeker geeft aan dat zijn conversatie met [L.D.] een gesprek op de campus was, waardoor hij hiervan inderdaad geen schriftelijk bewijs heeft. Verzoeker geeft aan dat professor [F.] hem op het einde van het project moest beoordelen op alle vlakken van de Masterproef, wat relatief onmogelijk was gezien zij nooit aanwezig was bij het uitvoeren van experimenten.

Verzoeker besluit dat het in zijn ogen onmogelijk was om te slagen voor de Masterproef, door de samenloop van verschillende situaties. Hij voelt zich dan ook zwaar benadeeld tegenover zijn medestudenten. De slechte begeleiding op vlak van weinig contactmomenten, geen schriftelijke feedback, snelle en onduidelijke mondelinge feedback, begeleiders die elkaar tegenspreken... Er is volgens hem zeer veel misgegaan gedurende het academiejaar. Een Masterproef is een onderzoek waaraan een jaar gewerkt wordt. Verzoeker betreurt het dat verwerende partij stelt dat de gebeurtenissen in de eerste zittijd geen effect zouden hebben op de tweede zittijd, gezien de tweede zittijd verder bouwt op de eerste zittijd om zo tot een sterk geheel te komen. De Masterproef werd verdergezet en verzoeker liep al een grote achterstand op, wat hij met volle motivatie heeft proberen recht te zetten. Volgens verzoeker heeft hij door het eigenhandig printen en bedenken van de parameters aan de hand van de voorgaande resultaten, het project wel degelijk in handen genomen. In tweede zittijd mocht verzoeker zijn voorstellen om parameters te verbeteren en bepaalde experimenten te doen niet uitvoeren, gezien enkel de zaken die professor [F.] goedkeurde in het labo mochten worden uitgevoerd.

Volgens verzoeker is het dan ook onder de gordel om hem hiervoor een onvoldoende te geven. Hij wijst ook nog op de afwezigheid van de commentaren van de jury, de opdracht voor de tweede zittijd en het wegvallen van de structuur. Verzoeker benadrukt dat hij, gezien zijn ADHD en dyslexie, veel nood heeft aan structuur.

Beoordeling

1. Voorafgaand: onontvankelijke grieven

Vooreerst wijst de Raad op artikel II.294, §2, *in fine* van de Codex Hoger Onderwijs, dat luidt dat een verzoekende partij in de procedure voor de Raad geen nieuwe bezwaren kan aanvoeren, tenzij de grondslag ervan pas tijdens of na afhandeling van de interne beroepsprocedure aan het licht is gekomen, tenzij het bezwaar betrekking heeft op de wijze waarop het intern beroep werd behandeld of tenzij het bezwaar raakt aan de openbare orde. Ofschoon dit voorschrift zich niet uitdrukkelijk uitspreekt over het aanwenden van nieuwe overtuigingsstukken, is de Raad van oordeel dat eenzelfde redenering zich opdringt.

Een middel dat niet werd opgeworpen in het intern beroep, maar voor het eerst in het verzoekschrift of de wederantwoordnota voor de Raad, is bijgevolg onontvankelijk. Hetzelfde geldt voor een middel dat verzoeker wel heeft opgeworpen in het intern beroep en in de wederantwoordnota voor de Raad, maar niet in zijn verzoekschrift voor de Raad.

Toegepast op huidige zaak, betekent dit dat volgende grieven, die verzoeker ontwikkelt in de procedure voor de Raad, nieuw en bijgevolg onontvankelijk zijn:

- Het argument dat co-promotor [L.D.] niet betrokken was bij de beoordeling van verzoekers Masterproef in de eerste zittijd. Verzoeker voerde dit argument immers niet aan op intern beroep, zodat hij het niet op ontvankelijke wijze kan aanvoeren in zijn verzoekschrift (in samenhang gelezen met zijn bijlage I) en wederantwoordnota voor de Raad. Louter ten overvloede stelt de Raad zich de vraag, zelfs indien dit argument ontvankelijk en gegrond zou zijn, wat de invloed ervan kan zijn op de beoordeling van de Masterproef in tweede zittijd, waarbij dhr. [L.D.] wel betrokken was volgens stuk 6 van verwerende partij;

- Het argument dat dhr. [L.D] verzoeker geen steun zou hebben geboden of kon bieden bij zijn literatuurstudie. Verzoeker voert dit gegeven pas aan in zijn wederantwoordnota, terwijl hij in staat was dit argument te formuleren in zijn verzoekschrift (in samenhang gelezen met zijn bijlage I), nu de bestreden beslissing verwijst naar de begeleiding die verzoeker kreeg vanwege professor [F.] en haar team;
- Het argument dat dhr. [O.D.] verzoeker maar éénmaal heeft geholpen. Verzoeker voert dit gegeven pas aan in zijn wederantwoordnota, terwijl hij in staat was dit argument te formuleren in zijn verzoekschrift (in samenhang gelezen met zijn bijlage I), nu de bestreden beslissing verwijst naar de bijstand vanwege dhr. [O.D.];
- Het argument van verzoeker dat hij lijdt aan ADHD en dyslexie, waardoor hij geniet van examenfaciliteiten en waardoor hij meer nood heeft aan structuur, die hij evenwel niet heeft ontvangen bij de begeleiding van de Masterproef. Verzoeker voerde dit argument aan in het intern beroep, in zijn wederantwoordnota voor de Raad en in de e-mail die de Raad vanwege verzoeker nog mocht ontvangen op 16 november 2020, maar niet in zijn verzoekschrift voor de Raad, in samenhang gelezen met zijn bijlage I;
- De argumenten inzake de inhoud van de Masterproef van verzoeker. Hoewel verzoeker de twee versies van zijn Masterproef bijbrengt als bijlage B (versie eerste zittijd) en E (versie tweede zittijd) bij zijn verzoekschrift, spreekt hij pas voor het eerst in zijn wederantwoordnota over de inhoud ervan, en duidt hij op welke manier hij de Masterproef in tweede zittijd heeft herwerkt. Dergelijk argument omtrent de inhoud van de Masterproef in tweede zittijd kon verzoeker al aanvoeren in het intern beroep, hetgeen hij nagelaten heeft.

2. Begeleiding en feedback

Verzoeker voert in essentie aan dat hij onvoldoende en gebrekkige begeleiding en feedback heeft gekregen van zijn promotor tijdens het uitvoeren van zijn Masterproef.

2.1. Herinnering aan de vaststaande rechtspraak van de Raad

De Raad heeft in zijn vaststaande rechtspraak al meermaals overwogen dat zelfs vastgestelde gebreken in de begeleiding van de student, in principe niet tot gevolg hebben dat de toegekende beoordeling daardoor onregelmatig wordt of dat de student recht zou hebben op een gunstiger quatering. Het is, in beginsel, één zaak of de student bewezen heeft de van hem

verlangde kennis en vaardigheden te bezitten en een andere, wanneer hij die kennis en vaardigheden niet blijkt te bezitten, wie daarvoor de schuld draagt. Deze laatste kan diegene zijn die de student op het examen heeft voorbereid door bij die voorbereiding in gebreke te blijven. Een verwijt aan de instelling op het vlak van een gebrekkelijke begeleiding of communicatie verschuift bijgevolg mogelijk de verantwoordelijkheid voor een slechte prestatie deels naar de instelling, maar in de regel kan dit er niet toe leiden dat de prestatie zelf zonder meer als voldoende moet worden beschouwd. Er kan enkel anders over worden geoordeeld in uitzonderlijke omstandigheden, wanneer het gebrek aan begeleiding het slagen *de facto* onmogelijk heeft gemaakt, bijvoorbeeld doordat essentiële vragen van de student onbeantwoord zijn gebleven of de begeleiding nagenoeg onbestaande was.

Het staat bijgevolg aan verzoeker om aan te tonen dat er een gebrek aan begeleiding en feedback bestond, die het hem *de facto* onmogelijk heeft gemaakt te slagen voor de Masterproef.

Het is in die optiek dat de bestreden beslissing gelezen moet worden, zoals de verwerende partij terecht aanhaalt: verzoeker beweerde in de interne beroepsprocedure dat hij onvoldoende en gebrekkelijke begeleiding en feedback had genoten, zodat de interne beroepsinstantie naging welke begeleiding en feedback er effectief heeft plaatsgevonden. Verzoeker dient voor de Raad aan te tonen dat de vaststelling van de interne beroepsinstantie, met name dat er wel degelijk voldoende begeleiding en feedback werd gegeven aan verzoeker, niet strookt met de realiteit.

De Raad onderzoekt hierna of verzoeker dergelijk bewijs levert.

2.2. Mondelinge en schriftelijke feedback

Verzoeker hamert er in zijn verzoekschrift, in samenhang gelezen met zijn bijlage I, en in zijn wederantwoordnota op dat hij zeer weinig tot geen *schriftelijke* feedback heeft gekregen vanwege zijn promotor gedurende zijn Masterproef.

Gewis heeft een student, die een Masterproef tot stand moet brengen, recht op voldoende begeleiding en feedback vanwege zijn promotor, maar er is de Raad geen regel bekend die stelt dat deze feedback (steeds) schriftelijk moet plaatsvinden. In sommige gevallen kan een

mondelinge feedback zelfs een meerwaarde bieden, aangezien de begeleider dan meteen kan aftenzen of de student de feedback op de juiste manier begrijpt, en verdere verduidelijking kan bieden indien de student bepaalde aspecten van de feedback niet vat. Zeker van een masterstudent mag verwacht worden dat hij in staat is om zowel mondelinge als schriftelijke feedback te verwerken.

Bijgevolg is het loutere feit op zich, dat een begeleider zijn of haar feedback mondeling en niet schriftelijk geeft, geen reden om te kunnen spreken van gebrekige of onvoldoende feedback.

2.3. Bijlage A, C en D van verzoeker

Verzoeker brengt bijlage A, C en D bij, bij zijn verzoekschrift voor de Raad. Het betreft meer bepaald het tussentijds evaluatierapport van zijn Masterproef, het evaluatierapport van de eerste zittijd en de opdracht voor de tweede zittijd. Verzoeker stelt dat deze documenten voor hem onbekend waren tot na het definitief indienen van de Masterproef.

Evenwel bevestigt verzoeker dat de inhoud van de tussentijdse evaluatie mondeling is besproken in een Skype-gesprek met zijn promotor en co-promotor op 5 maart 2020. Volgens verzoeker haderde zijn promotor er tijdens dit gesprek voornamelijk op dat verzoeker onvoldoende literatuurstudie had doorgevoerd. Dit stemt overeen met de verklaring van zijn promotor, zoals opgenomen in de bestreden beslissing:

[...] I focused my feedback on the points of the jury and the performance of the working process, these being more specifically insufficient literature study and lack of initiative. I made him a number of practical examples to ensure that he could understand the feedback clearly, and I insisted on the importance of a deep literature study to reach sufficient critical insight.”

én met de inhoud van het tussentijds evaluatierapport:

“Beperkte zelfstandigheid en initiatief. Literatuurstudie en formulering van de onderzoeksvraag/analyse zijn ondermaats/beperkt.”

Het is de Raad bijgevolg onduidelijk welk nadeel verzoeker zou hebben geleden door het feit dat hij het tussentijds rapport (bijlage A) pas ontvangen heeft na het indienen van de Masterproef in tweede zittijd, nu de inhoud ervan hem werd toegelicht op 5 maart 2020.

Verzoeker verwijt zijn promotor nog dat zij ten onrechte zou voorgehouden hebben dat het probleem hoofdzakelijk gelegen was in zijn literatuurstudie, “wat blijkbaar niet het enige probleem was als ik de resultaten later bekijk.” In het evaluatierapport van de eerste zittijd (Bijlage C) wordt niet meer gesproken over de formulering van de onderzoeksverzoek en analyse, zodat de Raad ervan uitgaat dat dit punt niet mee aan de basis ligt van het behaalde resultaat in eerste zittijd. Het is dan ook onduidelijk welk nadeel verzoeker heeft geleden, in de hypothese dat zijn promotor hem op 5 maart 2020 inderdaad niet zou hebben verteld dat de formulering van zijn onderzoeksverzoek/analyse ondermaats of beperkt was.

Verzoeker bevestigt voorts dat de evaluatie in eerste zittijd mondeling aan bod kwam tijdens een Skype-gesprek op 9 juli 2020. De promotor verklaart hierover:

“On July the 9th 2020, I provided him feedback about the results of the master defense. The meeting was via Skype and it took about an hour. I shared my screen, when possible, and discussed with him point by point the jury feedback and the next steps, as from jury decision. We also made a tentative plan for the next period. (...)”

Verzoeker stelt in dit kader in zijn verzoekschrift:

“De informatie over het scherm delen kan ik bevestigen. (...) Het gesprek bestond echter niet over specifieke opdrachten voor de tweede examenperiode. Hierin werd aangehaald wat er onvoldoende was en wat voldoende was. Met behulp van deze informatie kon ik een schatting maken van de doelen, maar dit is slechts een schatting.”

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat het gesprek 41 minuten en 43 seconden heeft geduurd, maar in zijn wederantwoordnota stelt hij dat het gesprek in realiteit maar 20 minuten heeft geduurd, omdat bijvoorbeeld het wegvalen van het netwerk van professor [F.] en het ongestructureerd overlopen van de opmerkingen. Het zou volgens verzoeker onmogelijk en onrealistisch zijn om in 20 of 41 minuten voldoende feedback te geven. Het is volgens hem onmogelijk om in dat tijdsbestek alle onderdelen van de Masterproef te overlopen zonder schriftelijke feedback.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker wacht tot in zijn wederantwoordnota om deze kritiek te uiten, waardoor deze onontvankelijk is. In het verzoekschrift stelde verzoeker nog dat er tijdens het gesprek van 9 juli 2020 besproken werd “wat er onvoldoende was en wat voldoende was”, in zijn wederantwoordnota beweert verzoeker dan dat deze feedback niet volstond. Bovendien acht de Raad het niet onmogelijk of onrealistisch om mondeling feedback te bespreken in een tijdsspanne van 41 of zelfs 20 minuten, onder meer gelet op de feedback die al in de loop van het academiejaar had plaatsgevonden, zoals de feedback op 5

maart 2020 en de schriftelijke feedback die promotor [F.] via e-mail bezorgde op 7 juni 2020 (zie verderop in dit arrest).

Verzoeker beweert in zijn wederantwoordnota dat hij gevraagd heeft om extra tijd en extra informatie omtrent de opmerkingen van promotor [F.] na het gesprek van 9 juli 2020, maar hiervan ligt geen enkel bewijs voor in het dossier.

De Raad gaat ervan uit dat de evaluatie van de eerste zittijd dus wel degelijk aan bod kwam tijdens het gesprek van 9 juli 2020. Het is de Raad bijgevolg onduidelijk welk nadeel verzoeker zou hebben geleden door het feit dat hij het evaluatierapport van de eerste zittijd (bijlage C) pas ontvangen heeft na het indienen van de Masterproef in tweede zittijd, nu de inhoud ervan hem mondeling werd toegelicht op 9 juli 2020.

Verzoeker beweert dat hij op 9 juli 2020 geen informatie kreeg over de specifieke opdrachten voor de tweede examenperiode. Volgens bijlage D, d.d. 3 juli 2020, bestond deze opdracht uit het volgende:

- Verbetering van de literatuurstudie en taalgebruik in het algemeen;
- Verbetering van de statistische analyses en verwerken van de resultaten;
- Naarmate de CORONA-maatregelen, verdere experimenten uitvoeren.

Verzoeker verklaart in zijn verzoekschrift evenwel:

- dat hij tijdens de vakantie verder onderzoek heeft verricht naar literatuurstudie om de Masterproef te verbeteren;
- dat hij in de tweede zittijd experimenteel onderzoek heeft uitgevoerd op Campus De Nayer; het dossier bevat overigens uitgebreid e-mailverkeer tussen verzoeker, promotor en haar team over het verloop van experimenten.

In het licht van deze verklaringen komt het de Raad niet geloofwaardig over dat verzoeker op 9 juli 2020 geen instructies kreeg met betrekking tot de herwerking van zijn Masterproef in tweede zittijd. De acties die hij in tweede zittijd uitvoerde, stemmen namelijk grotendeels overeen met de opdrachten opgenomen in bijlage D. Het is de Raad bijgevolg onduidelijk welk nadeel verzoeker zou hebben geleden door het feit dat hij bijlage D pas ontvangen heeft na het indienen van de Masterproef in tweede zittijd, nu de inhoud ervan hem werd toegelicht op 9 juli 2020.

Het feit dat verzoeker pas na het indienen van de Masterproef in tweede zittijd inzage kreeg in de documenten die hij voor de Raad bijbrengt als bijlage A, C en D, levert geen bewijs van gebrekkige begeleiding en feedback, nu de inhoud van deze documenten hem telkens tijdig mondeling werd toegelicht.

2.4. Begeleiding en feedback in eerste zittijd

Verzoeker beweert gebrekkige en onvoldoende begeleiding en feedback te hebben genoten bij de totstandkoming van zijn Masterproef tijdens de eerste zittijd.

De Raad onderzoekt hierna op basis van het dossier welke begeleiding heeft plaatsgevonden.

2.4.1. Online informatiebox – infomoment op 10 oktober 2019

Partijen zijn het erover eens dat promotor [F.] bij aanvang van het academiejaar een online informatiebox heeft gedeeld met studenten, waarin informatie te vinden is omtrent het schrijven van een Masterproef, het opstellen van een presentatie etc. Deze informatiebox is het hele academiejaar door beschikbaar geweest voor verzoeker. Op 10 oktober 2019 heeft er een vergadering met de studenten plaatsgevonden, waarin de werking van de online informatiebox aan bod kwam.

Promotor [F.] stelt dat verzoeker de informatiebox pas raadpleegde in april, verzoeker beweert dat hij de bestanden al in de eerste dagen van het academiejaar heeft gelezen. Voorts stelt verzoeker dat zijn promotor hem opzettelijk de toegang tot de informatiebox heeft ontnomen na het indienen van zijn beroep, hoewel andere studenten nog toegang hebben tot hun box. Verwerende partij stelt dat deze informatiebox voor verzoeker gesloten werd, omdat zijn Masterproef onder embargo is ingediend en verzoeker momenteel niet meer bij het onderzoeksproject is betrokken. Deze discussie is echter naast de kwestie: in het kader van het onderzoek dat de Raad moet voeren, d.w.z. nagaan of verzoeker voldoende begeleiding en feedback heeft gekregen tijdens zijn Masterproef, stelt de Raad vast dat verzoeker vanaf het begin van het academiejaar informatie over het opstellen van een Masterproef en een presentatie ter beschikking had, en dat hierover ook een vergadering met studenten heeft plaatsgevonden.

2.4.2. Infomoment op 9 december 2019

Verzoeker erkent dat er een infomoment heeft plaatsgevonden op 9 december 2019. Blijkens stuk 7 van het administratief dossier ging het over een vergadering genaamd “Ford Update” in een labo.

2.4.3. Omtrent het zwangerschapsverlof van promotor [F.] en de corona-maatregelen

In februari 2020 heeft de promotor van verzoeker zwangerschapsverlof opgenomen. Verzoeker stelt dat door dit zwangerschapsverlof, en de daarna volgende corona-maatregelen, de structuur van de begeleiding is verdwenen.

Verzoeker spreekt evenwel niet tegen dat promotor [F.] vóór het zwangerschapsverlof een regeling had getroffen, zodat haar studenten opgevolgd zouden worden. De bestreden beslissing citeert haar verklaring hieromtrent:

“(...) Each of my students received a mentor from day one. They were instructed to refer to me on a regular basis (typically once per month or more often according to the needs) and to refer to their mentor weekly. They were also instructed to refer to their mentor in case of prolonged no reaction from my-side. As such, it is also important to note, that I was regularly in contact with my group, and that each mentor was instructed regarding feedback to the students in case of particular questions.”

Verzoeker erkent dat hij begeleiding heeft gekregen van co-promotor [L.D] en van dhr. [O.D.], zoals ook blijkt uit de besprekking hierna.

Promotor [F.] verklaart voorts, wat betreft de impact van de corona-maatregelen, dat er een aantal online-contacten met verzoeker heeft plaatsgevonden, hetgeen verzoeker ook erkent (zoals blijkt uit de besprekking hierna).

Verzoeker toont niet concreet aan dat het zwangerschapsverlof van zijn promotor, of het gegeven dat de contacten in het tweede semester online verliepen, een doorslaggevende negatieve impact hebben gehad op het eindresultaat van zijn Masterproef.

2.4.4. Besprekking tussentijdse evaluatie op 5 maart 2020

Zoals hoger reeds aangehaald, vond er op 5 maart 2020 een Skype-gesprek plaats tussen verzoeker, zijn promotor [F.] en co-promotor [L.D.] , waarbij de tussentijdse evaluatie werd besproken.

Verzoeker haalt aan dat deze bespreking laattijdig plaatsvond, aangezien het tussentijds evaluatieverslag dateert van 31 januari 2020. Tevens verwijst verzoeker naar het feit dat hij vanaf 17 februari 2020 verschillende malen om feedback heeft gevraagd, maar pas op 5 maart 2020 te woord is gestaan. Promotor [F.] verklaart dat zij omwille van zwangerschapsverlof in februari 2020 de feedback iets later heeft gegeven dan de voorbije jaren, te weten tussen de laatste week van februari en de eerste week van maart 2020. In voorbije jaren gaf zij deze feedback tussen de tweede en derde week van februari.

Het feit dat verzoeker tot 5 maart 2020 (ongeveer één maand) heeft moeten wachten op tussentijdse feedback, komt de Raad in deze omstandigheden op het eerste gezicht niet voor als kennelijk onredelijk, te meer nu verzoeker blijkbaar zelf pas vanaf 17 februari 2020 aangaf feedback nodig te hebben. Bovendien acht de Raad het niet ernstig te beweren dat het gegeven dat verzoeker tussen 31 januari 2020 en 5 maart 2020 heeft moeten wachten op tussentijdse feedback, een dermate impact heeft gehad op zijn werk dat hij niet in staat was de Masterproef op een behoorlijke manier in te dienen in eerste zittijd (juni 2020), laat staan dat deze “vertraging” nog heeft doorgewerkt op zijn versie van de Masterproef in tweede zittijd (september 2020). Minstens toont verzoeker niet concreet aan of en hoe deze “vertraging” het hem *de facto* onmogelijk gemaakt heeft de Masterproef behoorlijk tot stand te brengen in eerste, laat staan in tweede zittijd.

2.4.5. Besprekingen op 6 april 2020 en 27 april 2020

Verzoeker erkent dat er een overleg via Skype heeft plaatsgevonden op 6 april 2020 en op 27 april 2020. Ook hier haalt verzoeker aan dat zijn promotor niet eerder beschikbaar was voor een bespreking.

Desalniettemin dient de Raad vast te stellen dat verzoeker op 5 maart 2020 de feedback van zijn tussentijdse evaluatie heeft ontvangen, dat hij verklaart dat hij naar aanleiding daarvan de literatuurstudie verder heeft aangevat en dat hij een maand later hierover opnieuw heeft

samengezeten met zijn promotor op 6 april 2020. De Raad acht dit geen kennelijk onredelijk lang tijdsverloop. Bovendien is er daarna nogmaals een overleg geweest op 27 april 2020.

De bestreden beslissing vermeldt voorts nog volgende verklaring van promotor [F.]:

“In April and May, I intended to follow him closely to ensure correct preparation of the final text. I remember this to be a frustrating period for me. Yes, I was seeing some improvements, but at the end of the day the literature study was still poor, the text structure was not yet going in the right direction, and the initiative was low. I asked [O.D.] to support me. He is native speaker, and he is an ex-de Nayer student with very good grades, so I made an attempt to get someone that could reach him deeper and more directly.”

Verzoekers promotor zorgt op dat moment dus voor bijkomende begeleiding (naast de eigen begeleiding en die van de co-promotor), aangezien zij het werk van verzoeker nog niet voldoende vindt. Verzoeker bevestigt dat zijn promotor hem doorverwezen heeft naar dhr. [O.D.] om de structuur te verbeteren.

2.4.6. Schriftelijke feedback op 7 juni 2020, n.a.v. voorlopige versie van 25 mei 2020

Verzoeker dient op 25 mei 2020 een voorlopige versie van de Masterproef in, en vraagt hierbij om feedback van zijn promotor. Zij geeft deze feedback op 7 juni 2020, te weten twee dagen voor de finale deadline in eerste zittijd. Deze feedback luidt als volgt:

“(...) Zoals al gezegd heb ik goede verbeteringen gezien in de laatste periode, bvb ivm boekstructuur, de citatie van een aantal literatuurstudie, de rapportering/schrijfmethoden...”

Aan de andere kant blijft het werk inhoudelijk nog beperkt. De literatuurstudie voornamelijk is niet geëvolueerd in de laatste periode zoals verwacht en besproken. Door de beperkte aantal experimenten was de bedoeling hier om de literatuurstudie uit te breiden en een theoretische analyse van de beschikbare data te verdiepen. Deze elementen bvb zitten niet als doel in de inleiding. Een aantal belangrijke stukken van uw werk, zoals discussie en conclusie ook vereisen verdere aandacht. Al deze aspecten kunnen eventueel vervolledigd worden tegen de presentatie via analyses en verwerking van een paar meer literatuurdata en informatie. Verschillende commentaren zitten in de file. Tegen de indiening besteed uw aandacht nog aan de inleiding (te updaten en de doelen als een vloeiende tekst te schrijven). Kijk ook naar tips en guideline in de box folder (instruction for text and presentations). Elke hoofdstukken bvb zou een inleiding en conclusie bevatten. Hier en daar is er nog het gebruik van een aantal termen en definitie die niet ideaal zijn. Ook hier, verschillende commentaren zitten in de file in de box.”

Verzoeker verwijt zijn promotor dat deze feedback laattijdig is, aangezien hij nog maar twee dagen de tijd had om deze feedback te verwerken. De Raad acht het evenwel niet kennelijk onredelijk dat promotor [F.] pas feedback heeft verleend op 7 juni 2020, in het licht van alle

andere feedback die in de loop van het academiejaar werd gegeven en die onder meer al betrekking had op de literatuurstudie. Het is wederom deze literatuurstudie waarop de feedback van 7 juni 2020 betrekking heeft.

Bovendien heeft verzoeker ook inhoudelijke kritiek op deze feedback:

“Bij het lezen van de feedback was ik dan ook verbaasd dat hierin stond vermeld: geen gepaste titel, structuur anders, foto uit bijlage halen en hier plaatsen, ... terwijl dit in tegenspraak is met enkele van haar collega’s waarnaar ze zelf heeft verwezen.”

Meer bepaald zou verzoeker de structuur van zijn Masterproef hebben aangepast aan de opmerkingen van [O.D.], en zou promotor [F.] final kritiek hebben gehad op die aanpassingen.

De Raad is evenwel van oordeel dat de vermeende tegenstrijdigheid tussen de feedback van dhr.[O.D.] en promotor [F.] niet te kwalificeren valt als gebrekkige begeleiding en feedback die het verzoeker *de facto* onmogelijk hebben gemaakt te slagen voor de Masterproef, aangezien:

- het evaluatierapport van de eerste zittijd geen melding maakt van een gebrek aan structuur in de Masterproef, zodat de kwestie van de structuur niet aan de basis ligt van de eindscore in eerste zittijd;
- verzoeker op 9 juli 2020 een mondelinge toelichting heeft gekregen vanwege promotor [F.] over de evaluatie in eerste zittijd, zodat eventuele onduidelijkheden of tegenstrijdigheden die er geweest zouden zijn in vergelijking met de feedback van dhr. [O.D.] over de structuur, op dat moment uitgeklaard konden worden, voorafgaand aan de tweede zittijd. Verzoeker maakt met andere woorden niet duidelijk hoe de zogenaamde tegenstrijdigheid in de feedback tussen professor [F.] en dhr. [O.D.] zou hebben doorgewerkt in de tweede zittijd en hoe dit hem zou hebben belemmerd om te slagen voor de Masterproef in tweede zittijd.

2.4.7. Tussentijdse conclusie

Tussen verzoeker en zijn promotor vonden in de eerste zittijd minstens vijf mondelinge contactmomenten plaats (verwerende partij maakt gewag van nog meer contactmomenten, maar verzoeker betwist dit). Op 5 maart 2020 kreeg verzoeker feedback op zijn tussentijdse evaluatie en kreeg hij duidelijk de boodschap dat zijn literatuurstudie ondermaats was.

Daarnaast erkent verzoeker dat hij bijkomende begeleiding kreeg van co-promotor [L.D.] en in mindere mate van dhr. [O.D.].

Op basis van bovenstaande vaststellingen maakt verzoeker het niet aannemelijk dat er sprake is van een gebrek aan begeleiding en feedback bij de Masterproef tijdens de eerste zittijd, laat staan dat deze gebrekkige begeleiding of feedback van die aard zouden zijn dat zij het verzoeker onmogelijk maakten te slagen voor de Masterproef in eerste dan wel tweede zittijd.

2.5. Begeleiding en feedback in tweede zittijd

Verzoeker beweert gebrekkige en onvoldoende begeleiding en feedback te hebben genoten bij de totstandkoming van zijn Masterproef tijdens de tweede zittijd.

De Raad onderzoekt hierna op basis van het dossier welke begeleiding heeft plaatsgevonden.

2.5.1. Mondelinge feedback over resultaat eerste zittijd op 9 juli 2020

Verzoeker bevestigt dat de evaluatie van zijn Masterproef in eerste zittijd mondeling aan bod kwam tijdens een Skype-gesprek op 9 juli 2020. Zoals hoger vermeld, stelt de Raad vast dat er op dat moment werd besproken wat er voldoende en onvoldoende was gebeurd in de Masterproef en hoe dit best geremedieerd kon worden (opdrachten in tweede zittijd).

Verzoeker haalt in zijn wederantwoordnota nog aan dat het inplannen van dit gesprek moeizaam verliep. Dit is voor het onderzoek van de Raad irrelevant, nu de Raad dient vast te stellen of er begeleiding is geweest en of deze al dan niet gebrekkig was, zodanig dat verzoeker *de facto* onmogelijk kon slagen. Het gaat er hier dus om dat verzoeker na de eerste zittijd tijdig een nuttig feedbackmoment heeft gekregen omtrent de evaluatie van zijn Masterproef.

2.5.2. Mondelinge contactmomenten op 3 augustus 2020, 10 augustus 2020, 17 augustus 2020 en 27 augustus 2020

Verzoeker erkent dat er mondelinge contactmomenten met promotor [F.] hebben plaatsgevonden op 3 augustus 2020, 10 augustus 2020, 17 augustus 2020 en 27 augustus

2020. Volgens professor [F.] is er daarnaast sprake van nog vier bijkomende contactmomenten, maar verzoeker ontket dit.

Na het feedbackmoment van 9 juli 2020 is er dus nog minstens vier maal mondeling overleg geweest tussen verzoeker en zijn promotor. Verzoeker bevestigt in zijn wederantwoordnota trouwens dat zijn promotor tijdens de tweede zittijd “inderdaad meer bereikbaar was voor feedback”.

2.5.3. E-mailverkeer inzake experimenten

Verzoeker brengt uitgebreid e-mailverkeer bij tussen zichzelf, zijn promotor en haar team omtrent de experimenten die zijn doorgevoerd in de tweede zittijd. Hieruit leidt de Raad af dat verzoeker wel degelijk kon rekenen op begeleiding tijdens het experimenteel proces.

Tussen promotor [F.] en verzoeker bestaat er vervolgens discussie over de vraag of verzoeker wel degelijk genoeg initiatief heeft genomen bij de opstart van de tweede zittijd en de experimenten die in dat kader hebben plaatsgevonden. De Raad herhaalt dat hij in het kader van zijn onderzoek nagaat welke begeleiding en feedback verzoeker heeft gekregen en of deze begeleiding en feedback gebrekkig was, in die mate dat verzoeker *de facto* onmogelijk kon slagen. Het is immers de vaststelling van de interne beroepsinstantie, dat verzoeker wel degelijk voldoende begeleiding en feedback gekregen heeft, die verzoeker met zijn beroep voor de Raad aanvecht. De vraag naar wie wanneer al dan niet initiatief nam voor de experimenten in tweede zittijd, is hieraan vreemd.

2.5.4. Schriftelijke feedback op 19 augustus 2020

Op 19 augustus 2020 verleende promotor [F.] aan verzoeker schriftelijke feedback over een gedeelte van de voorlopige versie van de Masterproef in tweede zittijd. Verzoeker brengt een e-mail bij van promotor [F.] die luidt als volgt:

“Please find enclosed my feedback on chapter 2.

*I will send you this evening also my feedback about chapter 1 and chapter 3.
Please send to me a new version of chapter 2 and chapter 1 by next Monday, including the updated list of references.*

In general, I see some improvements, but the references on FFF composites are still very limited to just a couple and they are mostly internal. It is really difficult in this way to get a

view about the current status of research in the field of FFF of (naturally based/bio)composites and see to which extent our results and work is competitive. So, please provide additional references.”

Verzoeker geeft aan dat hij een week de tijd had om de feedback te verwerken en dat dit ook gelukt is, weliswaar met 14 uur werk per dag.

Daarentegen geeft verzoeker geen inhoudelijke kritiek op deze feedback, en maakt hij dus niet duidelijk waarom de feedback die zijn promotor hem bezorgde, gebrekkig zou zijn geweest.

2.5.5. Tussentijdse conclusie

Tussen verzoeker en zijn promotor vonden in de tweede zittijd minstens vijf mondelinge contactmomenten plaats (verwerende partij maakt gewag van nog meer contactmomenten, maar verzoeker betwist dit). Op 9 juli 2020 kreeg verzoeker feedback op zijn evaluatie in eerste zittijd en kreeg hij de opdrachten voor de tweede zittijd. Daarnaast vond er uitgebreid e-mailverkeer plaats over de experimenten, en gaf promotor [F.] tijdig schriftelijke feedback op 19 augustus 2020.

Op basis van bovenstaande vaststellingen maakt verzoeker het niet aannemelijk dat er sprake is van een gebrek aan begeleiding en feedback bij de Masterproef tijdens de tweede zittijd, laat staan dat deze gebrekkige begeleiding of feedback van die aard zouden zijn dat zij het verzoeker *de facto* onmogelijk maakten te slagen voor de Masterproef.

2.6. Conclusie

Na onderzoek van het dossier komt de Raad tot de vaststelling dat er doorheen het academiejaar geen gebrek aan begeleiding of feedback heeft plaatsgevonden, die *de facto* hebben verhinderd dat verzoeker kon slagen voor zijn Masterproef. Voor zover een gebrek aan begeleiding al zou hebben plaatsgevonden (*quod non in casu*) dan zou deze zich, volgens de beweringen van verzoeker, voornamelijk hebben voorgedaan in de eerste zittijd. Verzoeker toont evenwel niet concreet aan hoe deze beweerdelijke gebreken zouden hebben kunnen doorwerken in tweede zittijd, en hem zouden hebben kunnen belemmeren te slagen voor zijn Masterproef in tweede zittijd.

Het tweede middel is ongegrond.

BESLISSING

De Raad verwerpt het beroep.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 10 februari 2021, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, IIIe Kamer, samengesteld uit:

Elsbeth Loncke,	kamervoorzitter
Jan Geens	bestuursrechter – bijzitter
Marleen Verreth	bestuursrechter – bijzitter
bijgestaan door	
Freya Gheysen	secretaris

De secretaris

Freya Gheysen

De voorzitter

Elsbeth Loncke

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Zitting van 27 november 2020

Arrest nr. 6.097 van 27 november 2020 in de zaak 2020/736

In zake: Frederik HOLLEVOET
 woonplaats kiezend te 3070 Kortenberg
 Vogelenzagstraat 13

tegen:

UNIVERSITEIT GENT
woonplaats kiezend te 8310 Brugge
Baron Ruzettelaan 27

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 21 oktober 2020, strekt tot nietigverklaring van de beslissing van de institutionele beroepscommissie van de Universiteit Gent van 14 oktober 2020 waarbij het intern beroep van verzoeker ongegrond wordt verklaard en de beslissing die ertoe strekt dat verzoeker de inschrijving aan de Universiteit Gent voor het academiejaar 2020-2021 wordt geweigerd, wordt bevestigd.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota neergelegd en verzoekende partij heeft een wederantwoordnota neergelegd.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechting, die heeft plaatsgevonden op 27 november 2020.

In toepassing van artikel 2 van de Beschikking 2020/008 van de Voorzitter van de Raad van 19 oktober 2020 zijn de partijen door de voorzitter van de I^{ste} Kamer te zijnen huize bijeengeroepen voor een virtuele terechting via Teams.

Verzoeker en mevrouw Sabien Lust, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

III. Feiten

Verzoeker is, na enkele voorgaande inschrijvingen aan andere universiteiten, sinds het academiejaar 2005-2006 ingeschreven aan de Universiteit Gent, met name in de opleiding ‘Bachelor of laws in de Rechten’, waarvan hij het diploma behaalt na het academiejaar 2011-2012. Verzoeker is sinds het academiejaar 2009-2010 ook ingeschreven in de masteropleiding Rechten.

In het academiejaar 2009-2010 schrijf verzoeker zich in voor twee opleidingsonderdelen, ten belope van tien studiepunten, maar legt hij geen examens af. Aan verzoeker wordt een bindende voorwaarde opgelegd die ertoe strekt dat hij in het volgend academiejaar voor de helft van de opgenomen studiepunten een credit moet behalen.

Verzoeker schrijft zich in het academiejaar 2010-2011 enkel in voor de bacheloropleiding, waarin hij voor 23 van de 34 opgenomen studiepunten een credit behaalt.

In het academiejaar 2011-2012 behaalt verzoeker voor 32 van de 49 opgenomen studiepunten een credit.

Verzoeker slaagt in het academiejaar 2012-2013 voor 37 van de 60 opgenomen studiepunten.

In het academiejaar 2013-2014 schrijft verzoeker zich in middels een diplomacontract (47 studiepunten) en een creditcontract (6 studiepunten); hij behaalt geen credits. Aan verzoeker wordt opnieuw een maatregel van studievoortgangsbewaking opgelegd, die ertoe strekt dat hij het volgend academiejaar voor de helft van de opgenomen studiepunten een credit moet behalen.

In het academiejaar 2014-2015 schrijft verzoeker in voor 47 studiepunten. In de eerste examenzittijd neemt verzoeker deel aan één examen – zij het zonder succes – en in de tweede examenzittijd wordt bij de ingediende masterproef plagiaat vastgesteld, ten gevolge waarvan aan verzoeker een examentuchtsanctie wordt opgelegd die het behalen van credits in de tweede examenzittijd verhindert.

Daar verzoeker aldus geen studievoortgang boekt, wordt hem initieel de verdere inschrijving geweigerd. De institutionele beroepscommissie hervormt deze beslissing naar aanleiding van een intern beroep van verzoeker tegen de examentuchtsanctie.

In het academiejaar 2015-2016 neemt verzoeker opnieuw een inschrijving voor 47 studiepunten. Hij behaalt in de eerste examenzittijd een credit voor de masterproef (24 studiepunten) maar legt geen examen af voor de drie overige vakken. In de tweede examenzittijd neemt verzoeker deel aan één examen, zonder een credit te behalen.

Verzoeker behaalt dat academiejaar wel een credit voor de helft van de opgenomen studiepunten, maar overeen de laatste drie academiejaar slaagt hij voor minder dan een derde van de studiepunten, ten gevolge waarvan verzoeker de verdere inschrijving aan de Universiteit Gent wordt geweigerd.

Tegen die beslissing tekent verzoeker intern beroep aan. De institutionele beroepscommissie verklaart dat beroep gegrond en laat verzoeker toe opnieuw in te schrijven, zij het onder bindende voorwaarden.

In het academiejaar 2016-2017 schrijft verzoeker in voor de resterende 23 studiepunten. Hij neemt in de eerste examenzittijd deel aan één examen en slaagt daarin ook (en behaalt aldus credits ten belope van 6 studiepunten), maar neemt niet deel aan de tweede examenzittijd.

Aangezien verzoeker aldus opnieuw overeen de laatste drie academiejaren niet voor minstens een derde van de opgenomen studiepunten een credit behaalt, wordt hem andermaal de verdere inschrijving geweigerd. Na intern beroep wordt verzoeker opnieuw toegelaten, andermaal met oplegging van bindende voorwaarden.

In het academiejaar 2017-2018 schrijft verzoeker zich in voor de resterende vakken ten belope van 17 studiepunten. Hij neemt evenwel aan geen enkel examen deel. Voor de derde maal wordt hem de verdere inschrijving geweigerd.

Verzoeker schrijft zich voor het academiejaar 2018-2019 niet in. Het beroep dat verzoeker op 26 februari 2019 instelt tegen de weigering tot inschrijving kon niet meer leiden tot de realisering van een inschrijving omdat het academiejaar te ver was gevorderd. Wel verkreeg verzoeker van de institutionele beroepscommissie toelating om in het academiejaar 2019-2020 opnieuw in te schrijven.

In het academiejaar 2019-2020 schrijft verzoeker zich in voor de drie resterende opleidingsonderdelen uit de masteropleiding, nog steeds ten belope van 17 studiepunten. Verzoeker neemt andermaal aan geen enkel examen deel. Hij wordt voor een vierde maal geweigerd voor verdere inschrijving.

Op 29 september 2020 stelt verzoeker tegen die weigeringsbeslissing het volgend intern beroep in:

“Middels dit schrijven wil ik graag mijn aanvraag indienen om mij in te schrijven voor de opleiding Master in de Rechten.

Volgens de procedure dient er een termijn van 7 dagen te worden nageleefd na de consultatie van mijn resultaat. Nu ik mijn Oasis vandaag, 29 september, heb geconsulteerd, is mijn aanvraag ingediend binnen deze termijn.

Uiteraard vraagt u zich af waarom ik mijn vakken ter waarde van 16 studiepunten niet heb afgelegd tijdens het academiejaar 2019-2020, maar u toch aanvraag om mijn nieuwe inschrijving voor het academiejaar 2020-2021 goed te keuren.

Aangezien ik recent in het buitenland verblijf, was dit jaar een zeer uitzonderlijk jaar. Wegens organisatorische redenen had ik beslist om al mijn examens in tweede zittijd af te leggen. Nu wegens Corona diende ik in quarantaine te blijven, te zorgen voor een ziek familielid en kon ik niet afreizen om mijn examens af te leggen.

Ik vraag u dan ook vriendelijk om mijn inschrijving goed te keuren, zodoende dat ik mijn laatste 16 studiepunten van mijn masteropleiding in de rechten kan afleggen en mijn diploma kan behalen.”

De institutionele beroepscommissie behandelt dit beroep in zitting van 14 oktober 2020 en komt tot het volgende besluit:

“(…)

De institutionele beroepscommissie heeft integraal kennis genomen van de argumenten zoals die zijn geformuleerd in het beroepschrift.

Uit een vergelijking van het aantal verworven studiepunten met het aantal opgenomen studiepunten blijkt dat de student aan de Universiteit Gent de laatste twee ingeschreven jaren geen studievoortgang heeft geboekt en dat de norm die het OER hanteert voor de beoordeling van de vraag of uit de gegevens van het dossier manifest blijkt dat het opleggen van bindende voorwaarden geen positief resultaat zal opleveren, werd overschreden.

De commissie neemt akte van de argumenten die de student in het beroepsschrift aanvoert ter verrechtvaardiging van het gebrek aan studievoortgang. Zij is evenwel van mening dat die omstandigheden niet van die aard zijn dat ze doen vermoeden dat bindende voorwaarden opleggen wel zinvol is en dat de studievoortgang in het nieuwe academiejaar aanmerkelijk zal verbeteren. De commissie somt hieronder de argumenten op om de weigering te handhaven:

- De student is intussen voor de vierde maal geweigerd zich in te schrijven. De student legde alle mastervakken met succes af met uitzondering van 16 studiepunten (3 opleidingsonderdelen).
- De student heeft de laatste twee ingeschreven academiejaren aan de UGent aan geen enkele examenkans deelgenomen (ziek of afwezig), ondanks het feit dat hij wist dat onder bindende voorwaarden mocht inschrijven en dus studievoortgang moest boeken.
- Vorig jaar heeft de institutionele beroepscommissie op 18 juli uitdrukkelijk laten weten dat het zijn laatste kans was:
Beste Frederik,
Beste student,
Na consultatie geeft de institutionele beroepscommissie van de Universiteit Gent u de toelating om u in te schrijven voor het academiejaar 2019-2020.
U krijgt wel bindende voorwaarden opgelegd conform artikel 24§1 van het onderwijs- en examenreglement 2019-2020. De commissie wijst u er ook op dat dit uw laatste kan is om uw masterdiploma te behalen en vraagt dan ook om deze kans met beide handen te grijpen. U neemt ook best zo snel mogelijk contact op met de studietrajectbegeleider om na te gaan welke opleidingsonderdelen u nog effectief moet opnemen.
[...]
- De institutionele beroepscommissie kan aannemen dat de student dit jaar nieuwe argumenten aanbrengt om het gebrek aan studievoortgang te rechtvaardigen maar stelt vast dat de student zijn verblijf in het buitenland noch zijn quarantaine periode met enig bewijsstuk staat zodat de institutionele beroepscommissie deze argumenten niet ten gronde kan onderzoeken en in haar beslissing kan betrekken. De institutionele beroepscommissie wijst er de student op dat dat de bewijslast bij hem als verzoekende partij ligt en voelt zich hierin geruggesteund door eerdere besluiten van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissing inzake het aanbrengen van bewijslast (o.a. arrest R.Stvb. 2014/022).
- De institutionele beroepscommissie stelt dat de student voldoende kansen heeft gekregen om de masteropleiding met succes af te ronden en zo het masterdiploma te verwerven maar dat de student deze kansen niet met beide handen heeft gegrepen.

Het intern beroep wordt om die redenen ongegrond verklaard. De weigering tot inschrijving aan de Universiteit Gent wordt voor het academiejaar 2020-2021 bekrachtigd.”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid

Verwerende partij voert niet aan dat het beroep onontvankelijk zou zijn.

De Raad ziet ambtshalve evenmin bezwaren.

Het beroep is ontvankelijk.

V. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Verzoeker steunt een enig middel op het redelijkheidsbeginsel.

Standpunt van partijen

In zijn verzoekschrift gaat verzoeker vooreerst in op de ziekte van zijn vader en de depressie waarin hijzelf vervolgens is beland. Hij verhaalt over moeilijkheden die hij heeft ondervonden om bij verwerende partij ondersteuning te krijgen, alsook over zijn faalangst en zijn herhaalde vragen om examens te kunnen verplaatsen – vragen waarop volgens verzoeker niet werd ingegaan.

Concreet wat het academiejaar 2019-2020 betreft, voert verzoeker aan dat het wegens zijn werk niet mogelijk was om examens af te leggen in het eerste semester en dat hij tijdens het tweede semester ziek is geworden waardoor hij het examen ‘Socialezekerheidsrecht’ niet heeft kunnen afleggen. Tijdens de tweede examenzittijd was verzoeker in quarantaine in Zwitserland omdat zijn partner positief had getest op Covid-19 en hij het land niet kon verlaten, zodat hij in de onmogelijkheid was om zich naar Gent te verplaatsen om deel te nemen aan de examens – die volgens verzoeker niet online konden worden afgelegd.

Ten aanzien van de bestreden beslissing stelt verzoeker dat hij bezwaren heeft tegen de vraag van de beroepscommissie om bewijs te leveren van de voormelde omstandigheden; enerzijds, zo stelt verzoeker, was de situatie in Zwitserland algemeen gekend via het nieuws, anderzijds is het bewijs van een positieve coronatest onderworpen aan het medisch geheim en heeft dit *in casu* betrekking op een derde.

Verzoeker besluit dat hij ervan overtuigd is de resterende drie opleidingsonderdelen met goed gevolg te zullen kunnen afleggen. Hij stelt dat hij de zaken anders gaat aanpakken, dat hij een psycholoog zal raadplegen om de faalangst te bespreken en dat hij de hulp van oud-studenten

zal blijven inroepen voor de begeleiding van zijn studies. Verzoeker stipt ten slotte aan dat hij ondertussen opnieuw in België verblijft om van daaruit te werken.

Verwerende partij is niet overtuigd van verzoekers argumenten. In haar antwoordnota zet zij het volgende uiteen (een voetnoot werd weggelaten):

“De institutionele beroepscommissie was in het voorliggende geval van oordeel dat het geen zin heeft om verzoeker nogmaals toe te laten onder bindende voorwaarden. Ze verwijst daarvoor in eerste instantie naar de wel zeer beperkte studievoortgang die verzoeker de laatste jaren maakte. De commissie merkt ook op dat verzoeker voor de vierde keer werd geweigerd, en na zijn derde weigering de duidelijke boodschap kreeg dat de institutionele beroepscommissie hem nu wel zijn laatste kans gaf om zijn studies nog af te maken. Verzoeker studeert al rechten sinds het academiejaar 2002-03 met slechts één jaar onderbreking ... De institutionele beroepscommissie wijst er ook op dat de student in de laatste twee jaren van inschrijving aan geen enkel examen deelnam.

De commissie merkt ook op dat de student weliswaar met nieuwe argumenten komt die zijn falen in het afgelopen academiejaar moeten rechtvaardigen, maar daarvan geen enkel bewijsstuk aanbrengt zodat de commissie de correctheid van deze argumenten ook niet kan onderzoeken en niet kan beoordelen of het inderdaad gaat om uitzonderlijke situaties die zijn gebrekkige studievoortgang kunnen rechtvaardigen.

De beoordeling dat uit het dossier zoals het voorlag bij de institutionele beroepscommissie blijkt dat het niet zinvol is om verzoeker op dit ogenblik nogmaals toe te laten om zich in te schrijven aan de UGent, zelfs onder bindende voorwaarde, is in die omstandigheden zeker niet onredelijk, laat staan kennelijk onredelijk.

Verwerende partij kan enkel vaststellen dat verzoeker al zeer lang bezig is aan zijn rechtenopleiding. Hij had tien jaar nodig om zijn bachelordiploma te behalen, en is ondertussen ook al negen academiejaren bezig aan zijn masteropleiding. Sinds 2013-14 maakt hij amper nog studievoortgang, en verdedigde hij enkel zijn masterproef en slaagde voor één vak. Hij moet nog slechts slagen voor drie vakken, maar doet daar kennelijk geen enkele moeite toe:

- Het vak ‘socialezekerheidsrecht’ nam hij reeds negen keer op, maar nog nooit nam hij deel aan het examen.
- Het vak ‘familiale vermogensplanning’ nam hij reeds acht keer op, maar hij legde er nog maar drie keer examen over af (hij nam deel aan één zittijd in 2011-12 en aan beide zittijden in 2013-14)
- Als laatste grondige studie die verzoeker dient af te leggen, koos hij vier keer voor de grondige studie ‘internationaal fiscaal recht’ en drie keer voor de grondige studie ‘intellectuele rechten’. Dat laatste vak nam hij ook één keer op via creditcontract. Maar nooit legde hij examen af.

Verzoeker is thans blijkbaar aan het werk en stelde in zijn intern verzoekschrift dat hij “om organisatorische redenen” beslist had om al zijn examens in de tweede zittijd af te leggen. Aan die tweede zittijd zou hij niet hebben kunnen deelnemen omdat hij zich op dat ogenblik in Zwitserland bevond en in quarantaine diende te blijven.

Verwerende partij kan enkel vaststellen dat verzoeker zijn prioriteiten duidelijk niet bij zijn studies legt, en dat al jaren niet doet. Dat is een keuze die hij voor zichzelf moet en mag maken, maar waarvan hij dan ook de consequenties moet dragen, of, zoals de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen het recent nog stelde:

“Dat is gewis het recht van verzoeker, maar hij moet dan ook verdragen dat verwerende partij onder die omstandigheden – in het bijzonder het gemis aan enige studievoortgang overeen de laatste drie academiejaren – geen nieuwe inschrijving meer wil toestaan.”

Wat hem ervan heeft weerhouden om deel te nemen aan de examens, verduidelijkt verzoeker in elk geval niet. De vakken ‘familiale vermogensplanning’ en ‘grondige studie internationaal fiscaal recht’ werden beide gedoceerd in het eerste semester. Verzoeker verduidelijkt niet wat hem heeft belet om minstens al deel te nemen aan de examens over die vakken tijdens de januarizittijd. Het vak ‘socialezekerheidsrecht’ ging door in het tweede semester, maar ook hier verduidelijkt verzoeker niet wat hem ervan heeft weerhouden om minstens al deel te nemen aan de eerste zittijd over dat vak.

Verzoeker stelt dat hij niet kon deelnemen aan de tweede zittijd omdat hij op dat moment in Zwitserland verbleef, en niet kon terugkeren doordat hij in quarantaine diende te blijven. Verwerende partij stelt vooreerst vast dat verzoeker noch van zijn verblijf in Zwitserland (noot: ‘verzoeker stelt te wonen in Zwitserland, maar gaf alvast geen adreswijziging door, en in de databank van de Ugent is zijn enige gekende adres op dit ogenblik nog steeds de Vogelenzagstraat 13 te 3070 Kortenberg) noch van zijn beweerde quarantaine enig bewijs voorlegt. Vervolgens kan niet worden aangenomen dat dit een situatie van overmacht was: de coronacrisis was al geruime tijd aan de gang. Verzoeker had dus kunnen voorzien dat zijn verblijf in het buitenland tot diep in augustus mogelijk een probleem zou vormen voor zijn examens.

[Ten slotte] toont verzoeker ook niet aan dat hij ondanks zijn beweerde verblijf in het buitenland en de quarantaine waarin hij zich zou hebben bevonden geen examens kon afleggen. De Ugent heeft [terdege] rekening gehouden met de mogelijkheid dat studenten door quarantainemaatregelen niet op campus aanwezig zouden kunnen zijn om examens af te leggen. Studenten die zich in dergelijke situatie bevonden konden via een eenvoudige procedure het “bijzonder statuut omwille van corona omstandigheden” aanvragen. Dat bijzonder statuut gaf hen recht op examenfaciliteiten. Welke concrete faciliteiten waren, was afhankelijk van de reden waarom de student het statuut had gekregen. Telkens werd bekeken hoe de student het best geholpen kon worden. Aan de faculteit recht en criminologie volgde het monitoraat dit verder op, en bekeken deze studiebegeleiders samen met de betrokken lesgevers wat mogelijk was. Waar nodig werden ook de onderwijsdirecteur (zijnde ondergetekende) en de decaan (prof. [T.]) hierbij betrokken en wendden zij vanuit hun functie hun gezag aan om tot een oplossing te komen voor de betrokken student.

Voor studenten die in quarantaine zaten werd bijvoorbeeld met de lesgever bekeken of het examen online kon worden afgenoem, dan wel of een examen op een latere datum mogelijk was. De bewering van verzoeker in zijn extern verzoekschrift als zou het aan de Ugent niet mogelijk geweest zijn om examens online af te leggen voor de vakken waarvoor een examen on campus was voorzien, steunt dan ook nergens op.

Hierover werd ruim gecommuniceerd, zowel via de website van zowel de faculteit als van de Ugent zelf, als via het onderwijsplatform Ufora. Verwerende partij voegt aan haar stukken alvast twee berichten toe die verschenen op de algemene Ufora-infosite van de faculteit, waar verzoeker automatisch op ingeschreven was. Deze berichten werden ook via e-mail aan de studenten bezorgd.

Het feit dat verzoeker in quarantaine verbleef in het buitenland, kon hem dus niet beletten om toch deel te nemen aan de examens. Verzoeker heeft kennelijk geen enkele moeite gedaan daartoe. Hij bewijst alleszins het tegendeel niet, en toont niet aan dat hij het bijzonder statuut aanvroeg en contact opnam met het monitoraat of met de betrokken lesgevers om te bekijken of een online alternatief mogelijk was voor zijn examens.

In die omstandigheden kan hij zich niet achter de corona-crisis verschuilen om zijn gebrek aan studievoortgang te verklaren.

In zijn extern verzoekschrift gaat verzoeker thans veel uitgebreider in op zijn situatie en verwijst hij ook naar een zware depressie die hij zou hebben gehad (wanneer dat was en of dit nu nog steeds het geval is, wordt niet gepreciseerd) en naar het gegeven dat hij faalangst heeft. Los van het feit dat dit nieuwe argumenten zijn die niet voor de institutionele beroepscommissie werden aangebracht en thans dan ook niet meer ontvankelijk na voor kunnen worden geschoven, blijkt uit zijn uiteenzetting niet of dit elementen zijn die hem ook in het 10 afgelopen academiejaar hebben gehinderd, en al evenmin dat hij dat in voorkomend geval zou hebben overwonnen derwijze dat hij in een volgend academiejaar wel een betere studievoortgang zou kunnen maken.”

In zijn wederantwoordnota handhaaft verzoeker zijn argumenten en zet hij nog het volgende uiteen:

“Zoals verwerende partij zelf aangeeft behoort de beslissing om een student al dan niet te laten inschrijven tot de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de Institutionele beroepscommissie.

Het allerbelangrijkste element in deze nota is dat ik nog slechts 14 studiepunten moet afleggen. Deze 14 studiepunten zijn samengesteld door de vakken socialezekerheidsrecht en familiale vermogensplanning en 1 vak van de lijst van grondige studies.

Ik heb na mijn inschrijving voor het vorige academiejaar bij de curriculumcommissie een aanvraag ingediend om een programma af te leggen waarbij socialezekerheidsrecht, dat in het 2^e semester viel, eventueel door een ander vak mocht worden gesubstitueerd. Omdat dit met mijn werk beter te plannen viel om 3 vakken in een semester af te leggen in plaats van gespreid over twee. Dit werd jammer genoeg niet toegestaan. In het licht daarvan heb ik dan beslist om alle 3 de vakken af te leggen in de periode juni tot augustus.

Ik ben me bewust van mijn academisch parcours en hoe erg het ermee gesteld is. Het zal dan ook niet verbazen dat een goede job vinden geen sinecure is geweest. Ik wilde absoluut mijn job niet op het spel zetten, nadat het me zoveel moeite heeft gekost om er eindelijk een te vinden.

Niemand kon voorspellen hoe 2020 ging verlopen. Toen in maart alle lessen online werden gegeven, ben ik naar de opnames beginnen luisteren maar de kwaliteit hiervan was nog bedenkelijk. Ik heb dan maar de nota's gebruikt van de vriend die me helpt om voor deze vakken te slagen. Door de steeds wisselende reisadviezen van de FOD was plannen niet eenvoudig. Op dat ogenblik werden deze adviezen en passenger return form etc. nog goed nageleefd. De grenscontroles waren nog niet lang opgeheven. Dus was, zoals de Universiteit Gent stelt, het niet eenvoudig om terug te keren uit Zwitserland zonder in quarantaine te gaan. Het reisadvies is van rood tot begin juli naar weer rood gegaan ergens half augustus. Te laat om mij nog in te schrijven voor de coronafaciliteiten. Er was een deadline om hier aanvraag voor te doen. De reisadviezen veranderden op een bijna wekelijkse basis. Dit is nog steeds het geval. Het was dus niet echt te voorzien of dit noodzakelijk zou geweest zijn. Ik loop al genoeg in de kijker met mijn curriculum om dit liefst niet nog meer op te zoeken.

Mijn curriculum is er natuurlijk geen om fier op te zijn. Er zijn redenen waarom de dingen gelopen zijn hoe ze gelopen zijn. Ik besef dat het geen evidentie is en dat er hopelijk geen 2^e in België rondloopt. Maar desalniettemin wil ik toch graag mijn master behalen. Ik heb gemerkt dat dit voor promotiekansen toch een belangrijke factor blijft.

Er zijn een paar hoofdredenen waardoor mijn curriculum is wat het is, waaronder een heel complexe thuissituatie (geen moeder), later het overlijden van mijn vader en erna de financiële problemen en bijhorende familieruzies, faalangst en depressie. Hulp inroepen was steeds een zeer hoge drempel. De schroom om met dit alles naar buiten te komen is niet te onderschatten. Later in de jaren na mijn vader zijn overlijden, schreef ik me inderdaad soms in maar kwam het helemaal niet tot studeren en examens afleggen. In 2016 ben ik gestraft geweest voor mijn masterproef en werden er credits afgenoomen, waaronder het vak familiale vermogensplanning. Erna werd de drempel om examens af te leggen alleen maar groter. De faalangst werd groter en het demotiverende aspect van die credits te verliezen, was niet te onderschatten. Ook kreeg ik na mijn 'ondervraging' in de rechtenfaculteit door een commissie professoren naar aanleiding van deze masterproef en de daaropvolgende maximale bestrafing de indruk dat dit een persoonlijke kwestie was geworden. Wat mijn geloof in een objectieve behandeling op de helling zette.

Mijn eerste deftige job wil ik liever niet kwijt geraken. Ik kan nu door corona van thuis uit werken. Wat een verhuis naar België zelfs niet in de weg hoeft te staan als ik hier ingeschreven geraak aan de Universiteit Gent. Ik kan net zoals afgelopen academiejaar rekenen op mijn vriend om me te helpen met studeren. Ik wil gerust nu mijn financiële situatie het toelaat een repetitor inschakelen om voor deze 3 vakken te slagen. In het verleden was externe hulp geen optie in verband met de hoge kostprijs. Ik wil samenwerken met het monitoraat van de faculteit ten einde mijn master te kunnen behalen. Ik heb online sessies met een psycholoog over mijn faalangst al sinds vorig jaar. Het blijft voor mij ook een uitgemaakte zaak dat had corona geen factor geweest dan had ik vorig jaar met succes deze vakken afgerond.

Ik wil absoluut komaf maken met het stigma dat op me rust n.a.v. mijn hele academische carrière en dit hoofdstuk eindelijk nog met een diploma afronden zodat ik hier niet levenslang moet op terugkijken. Mijn partner en ik komen sowieso eind 2021 terug in België wonen, des te meer is een Belgisch diploma de moeite voor mijn verdere loopbaan.”

Beoordeling

Daargelaten het begrip dat de Raad kan opbrengen voor de specifieke omstandigheden van verzoeker – en voorlopig in het midden latend of die omstandigheden ook afdoend zijn aangetoond, waar de Raad onderstaand op terugkomt – wil de Raad vooreerst verzoekers aandacht vestigen op het voorschrift van artikel II.294, §2, *in fine* van de Codex Hoger Onderwijs.

Deze bepaling luidt dat een verzoekende partij in de procedure voor de Raad geen nieuwe bezwaren kan aanvoeren, tenzij de grondslag ervan pas tijdens of na afhandeling van de interne beroepsprocedure aan het licht is gekomen, tenzij het bezwaar betrekking heeft op de wijze waarop het intern beroep werd behandeld of tenzij het bezwaar raakt aan de openbare orde.

Overeenkomstig artikel II.291, tweede lid van de Codex Hoger Onderwijs immers, is de Raad niet bevoegd om een eigen appreciatie over de waarde van de verzoekende partij uit te spreken. De bevoegdheid van de Raad is derhalve, zoals artikel II.291, eerste lid van diezelfde Codex ook uitdrukkelijk stelt, beperkt tot een wettigheidstoezicht en een marginale toetsing inzake de naleving van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Dit heeft tot gevolg dat de Raad, bijvoorbeeld, onmogelijk kan oordelen of het bevoegde orgaan van de hogeronderwijsinstelling de materiëlemotiveringsplicht heeft nageleefd en bij de beoordeling van alle elementen in het dossier binnen de grenzen van de redelijkheid en de evenredigheid is gebleven, wanneer de Raad die beoordeling zou moeten maken op grond van stukken die aan dat orgaan nooit werden voorgelegd en waarop het derhalve bij het tot stand komen van de bestreden beslissing geen acht heeft kunnen slaan.

In het licht daarvan merkt verwerende partij niet ten onrechte op dat verzoeker, in vergelijking met zijn zeer beknopt intern beroep, thans voor het eerst zijn middelen met enige duidelijkheid concretiseert en zelfs uitbreidt. Zelfs wanneer wordt aangenomen dat op de

interne beroepsinstantie een minimale onderzoekspligt rust die ertoe strekt dat in voorkomend geval bij de student bijkomende informatie wordt opgevraagd, doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat de bewijslast in de eerste plaats bij de student ligt en dat de student, behoudens wanneer hij zich in de onmogelijkheid bevindt zulks te doen, deze bewijzen ook met zijn beroepsschrift aan de interne beroepsinstantie moet overmaken.

De argumenten die verzoeker thans aanvoert en die niet overeenstemmen met de grieven die zijn aangevoerd in het intern beroep (en dat zijn: verblijf in het buitenland, beslissing om organisatorische redenen om examens in tweede zittijd af te leggen, quarantaine en ziek familielid) komen in de huidige stand van de procedure te laat om nog op ontvankelijke wijze bij het debat te worden betrokken.

Het betreft dan met name de ziekte van verzoekers vader, de vragen tot aanpassingen in het examenrooster in academiejaren voorafgaand aan 2019-2020, de faalangst en de ziekte van verzoeker tijdens het tweede semester in relatie tot het examen voor het opleidingsonderdeel ‘Socialezekerheidsrecht’.

Wat verzoeker aanvoert met betrekking tot de ziekte van zijn vader en de verplaatsing van examens op dat ogenblik heeft, voor zover de Raad uit verzoekers relaas kan afleiden en bij gebreke aan enig stuk van verzoeker waaruit het tegendeel zou blijken, bovendien betrekking op een situatie voorafgaand aan het academiejaar 2019-2020 en kan derhalve niet worden ingeroepen om het gemis aan studievoortgang te verklaren, noch om te doen veronderstellen dat een nieuwe inschrijving in het academiejaar 2020-2021 tot een beter studieresultaat zou kunnen leiden.

Verzoeker stelt dat het omwille van zijn werk niet haalbaar was om examens in het eerste semester af te leggen. De Raad kan begrip opbrengen voor het belang dat verzoeker hecht aan het behoud van zijn tewerkstelling, maar dat betekent niet dat verwerende partij die prioritering moet blijven ondergaan en het belang van een correcte studievoortgangsbewaking terzijde moet schuiven.

Zoals de Raad eerder reeds heeft overwogen, onder meer recent nog in zijn arrest nr. 6.051 van 4 november 2020, is het gewis het recht van een student om voorrang te blijven geven aan professionele activiteiten boven de academische verplichtingen, ook in die mate dat de student

nauwelijks of niet aan examens deelneemt, maar dan moet die student ook verdragen dat de betrokken hogeronderwijsinstelling onder die omstandigheden – in het bijzonder het gemis aan enige studievoortgang overeen de laatste drie academiejaren – geen nieuwe inschrijving meer wil toestaan.

Wat de quarantaine-maatregelen ten gevolge van Covid-19 betreft, voert verzoeker aan dat hij daardoor in de onmogelijkheid was om aan de examens deel te nemen.

In haar antwoordnota zet verwerende partij uiteen dat studenten die ten gevolge van quarantaine niet in de mogelijkheid waren om on-campus examen af te leggen, via een eenvoudige procedure een bijzonder statuut ter zake konden aanvragen, waarna de gepaste faciliteiten konden worden vastgesteld en toegestaan – met inbegrip van online examens. Verwerende partij toont aan dat hieromtrent ruim is gecommuniceerd. Verzoeker betwist dit alles in zijn wederantwoordnota niet, evenmin als het feit dat hij niet om een dergelijk statuut heeft gevraagd.

De omstandigheden inzake Covid-19 die verzoeker inroeft, kunnen zijn gemis aan studievoortgang in het academiejaar 2019-2020 derhalve niet verschonen. In dat licht is de vraag ook irrelevant of verzoeker bewijs van de beweerde ziekte van zijn partner kan of moet voorleggen.

De voornemens die verzoeker uit om na een nieuwe inschrijving tot betere studieresultaten te komen (raadpleging psycholoog, studiebegeleiding, werken vanuit België) werden niet aan de institutionele beroepscommissie voorgelegd.

Deze argumenten zijn derhalve niet ontvankelijk.

De Raad voegt daar aan toe, zonder zijn oordeel in de plaats van dat van de instelling te willen plaatsen, dat het voornemen van verzoeker om werk en studie te blijven combineren – al is het vanuit België (land dat hij volgens verwerende partij, althans officieel, ook niet heeft verlaten) – ook niet van aard is om met veel zekerheid een kentering in de studievoortgang te doen vermoeden.

De Raad is ten slotte van oordeel dat verwerende partij, in het licht van het redelijkheidsbeginsel, in de voorgaande academiejaren binnen de studievoortgangsbewaking zowel voldoende coulant als waarschuwend is geweest opdat verzoeker zou weten dat prioritaire aandacht voor de universitaire studies aan de orde van de dag was.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

De Raad verwerpt het beroep.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 27 november 2020, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, I^e Kamer, samengesteld uit:

Jim Deridder,	voorzitter van de Raad
Marleen Verreth	bestuursrechter – bijzitter
Sigrid Pauwels	bestuursrechter – bijzitter
bijgestaan door	
Melissa Thijs	secretaris

De secretaris

De voorzitter

Melissa Thijs

Jim Deridder

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Arrest nr. 6.098 van 27 november 2020 in de zaak 2020/737

In zake: Elias JANSEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Christophe Vangeel
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Lange Lozanastraat 24
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

tegen:

UNIVERSITEIT GENT
woonplaats kiezend te 8310 Brugge
Baron Ruzettelaan 27

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 21 oktober 2020, strekt tot nietigverklaring van de beslissing van de institutionele beroepscommissie van de Universiteit Gent van 14 oktober 2020 waarbij het intern beroep van verzoeker ongegrond wordt verklaard en de beslissing die ertoe strekt dat verzoeker de inschrijving aan de Universiteit Gent voor het academiejaar 2020-2021 wordt geweigerd, wordt bevestigd.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota neergelegd en verzoekende partij heeft een wederantwoordnota neergelegd.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 november 2020.

Aangezien de openbare zittingen tijdelijk zijn opgeschort, werd aan beide partijen gevraagd of zij akkoord konden gaan met een schriftelijke procedure. Zowel verzoekende partij als verwerende partij heeft ingestemd met een schriftelijke procedure.

III. Feiten

Verzoeker is sinds het academiejaar 2016-2017 ingeschreven aan de Universiteit Gent.

In dat academiejaar schrijft verzoeker zich in voor de opleiding ‘Bachelor of science in de Psychologie’. Hij behaalt geen credits.

Daar verzoeker geen studievoortgang boekt, wordt hem een maatregel van studievoortgangsbewaking opgelegd, die ertoe strekt dat hij bij een volgende inschrijving voor minstens 75% van de opgenomen studiepunten een credit moet behalen, bij gebreke waaraan hij voor dezelfde opleiding niet meer kan inschrijven.

In het academiejaar 2017-2018 schrijft verzoeker zich in voor dezelfde opleiding, met een curriculum van 60 studiepunten. Na de tweede examenzittijd behaalt hij een credit voor één opleidingsonderdeel, ten belope van drie studiepunten.

Verwerende partij handhaaft de oplegde studievoortgangsbewakingsmaatregel, en weigert de verdere inschrijving. Verzoeker tekent tegen die beslissing geen beroep aan.

In het academiejaar 2018-2019 schrijft verzoeker zich middels een aantal creditcontracten in voor opleidingsonderdelen ten belope van 20 studiepunten in de faculteit Economie en Bedrijfskunde. Verzoeker behaalt geen credits.

Na drie jaar heeft verzoeker 140 studiepunten opgenomen en voor drie studiepunten een credit behaald. Daar verzoeker aldus overheen de laatste drie jaar van zijn inschrijving voor minder dan een derde van de opgenomen studiepunten een credit heeft behaald, wordt hem de verdere inschrijving aan de Universiteit Gent geweigerd.

Het beroep dat verzoeker tegen die beslissing instelt op 19 december 2019, wordt door de institutionele beroepscommissie als ongegrond verworpen op 14 januari 2020. Ook tegen die beslissing stelt verzoeker geen verder beroep in.

Op 25 september 2020 vraagt verzoeker om opnieuw aan de Universiteit Gent te kunnen inschrijven, met name in de ‘Bachelor of science in de Bestuurswetenschappen en het Publiek Management’.

“Sinds september 2019 probeer ik me opnieuw in te schrijven aan de Universiteit van Gent, voor het academiejaar 2019-2020, opleiding Bachelor ‘Bestuurskunde en publiek management’. Helaas had ik hiervoor aanvankelijk een groot aantal studiepunten tekort, dit wegens medische redenen tijdens de voorgaande studiejaren in de richting Psychologie. Mijn gezondheidsproblemen zorgden niet alleen voor moeilijkheden tijdens het leren en de examens, het lukte meerdere keren zelfs niet om de examens bij te wonen. Dit was een ernstige, bepalende factor voor mijn resultaten tijdens mijn eerste 2,5 jaar aan de universiteit. Deze toestand is gelukkig verbeterd, maar ik hoop dat het niet te laat is om nog een diploma te bemachtigen aan de Universiteit van Gent.

Inmiddels heb ik op 22 september een arrest van de Raad voor Studiebetwistingen ontvangen met betrekking tot mijn afwezigheden door ziekte (zie bijlage). Het besluit van het arrest luidt dat ik 33 studiepunten terugkrijg voor de gemiste examens, mede op basis van de doktersattesten (eveneens in bijlage). Helaas is het onmogelijk om studiepunten terug te krijgen voor de examens waar ik wel naartoe ben geweest, ook al had mijn ziekte een duidelijk effect op al mijn examenresultaten in die 2,5 jaren. Hierdoor kom ik nog altijd aan een tekort van 11 punten om aan die 60 te geraken voor een diplomacontract.

Desondanks, ben ik ben zeer gemotiveerd om dit schooljaar een tweede start in het reguliere programma aan de UGent te maken, en voor een goede afloop te zorgen. Ik ben momenteel van al mijn lasten af, en heb nog net de leeftijd om aan het begin te staan van een mooie carrière. Ik heb een Internationale Baccalaureaat behaald en zie daaropvolgend het diploma in ‘Bestuurskunde en publiek management’ als ideaal. De combinatie economie, recht en beleid trekken mij enorm aan. Ik zie mij nadien werkzaam worden in de overheidssector.

Ik heb me voorgenomen om de komende jaren de best mogelijke resultaten uit mijn studies te halen. Ik ben ondertussen ook medisch volledig hersteld. Ik wil niets liever dan mijn volledig richten op het halen van dit diploma aan deze universiteit, omdat ik weet hoe belangrijk dit is voor de rest van mijn leven om een mooie carrière uit te bouwen.

Bij deze vraag ik daarom de goedkeuring voor de inschrijving voor het nieuwe academiejaar 2020-2021 aan de Universiteit Gent, in de richting ‘Bestuurskunde en publiek management’ via diplomacontract. Een diplomacontract zou me namelijk de vastigheid geven om de komende 3 jaar mij volledig toe te wijden aan het behalen van een bachelor. Indien noodzakelijk, ben ik uiteraard ook bereid om via creditcontract mezelf te bewijzen aan jullie en zo aan te tonen dat ik het meer dan waard zal zijn om aan deze universiteit te studeren en diploma's te behalen. Ik hoop gewoon niet te veel tijd meer te moeten verliezen en zo spoedig mogelijk een universitaire diploma te kunnen bemachtigen, het allerliefst aan deze universiteit.

Ik kijk uit naar uw reactie en ben natuurlijk beschikbaar om mijn aanvraag in persoon te staven.

Hopend op uw steun en toestemming om mij opnieuw via een diplomacontract aan de Universiteit van Gent te laten studeren.”

De institutionele beroepscommissie van de Universiteit Gent behandelt dit beroep in zitting van 14 oktober 2020 en komt tot de volgende beslissing:

“(...)

De institutionele beroepscommissie heeft integraal kennis genomen van de argumenten zoals die zijn geformuleerd in het beroepschrift.

Uit een vergelijking van het aantal verworven studiepunten met het aantal opgenomen studiepunten blijkt dat de student aan de Universiteit Gent een zeer beperkte studievoortgang heeft geboekt en dat de norm die het OER hanteert voor de beoordeling van de vraag of uit de gegevens van het dossier manifest blijkt dat het opleggen van bindende voorwaarden geen positief resultaat zal opleveren, werd overschreden.

De commissie neemt akte van de argumenten die de student in het beroepsschrift aanvoert ter verrechtvaardiging van het gebrek aan studievoortgang. Zij is evenwel van mening dat die omstandigheden niet van die aard zijn dat ze doen vermoeden dat bindende voorwaarden opleggen wel zinvol is en dat de studievoortgang in het nieuwe academiejaar aanmerkelijk zal verbeteren. De commissie somt hieronder de argumenten op om de weigering te handhaven:

De institutionele beroepscommissie weigerde de student op 14 januari 2020 om volgende redenen:

- De student schreef zich voor het eerst in aan de UGent in het academiejaar 2016-2017 voor de bachelor of science in de psychologie. Hoewel de student dat academiejaar inspanningen leverde en aan de meeste examenkansen deelnam, haalde hij zeer lage examencijfers waarbij hij geen enkel creditbewijs behaalde.
- De student schreef zich in 2017-2018 onder bindende voorwaarden opnieuw in voor het eerste deliberatiepakket van de opleiding bachelor of science in de psychologie. Hij nam opnieuw aan heel wat examenkansen deel maar behaalde opnieuw zeer slechte examencijfers, één nipt creditbewijs (10/20) niet te na gesproken. De student werd een verdere inschrijving in de opleiding bachelor of science in de psychologie geweigerd.
- De student ging hier niet tegen in beroep maar heroriënteerde naar de opleiding bachelor of science in de bestuurskunde en publiek management. Hij schreef zich voor 6 opleidingsonderdelen in via creditdoelcontract maar slaagde er ondanks zijn inspanningen opnieuw niet in om een creditbewijs te halen. Hierdoor voldoet hij na drie academiejaren niet aan de regel dat hij voor 1/3 van de opgenomen opleidingsonderdelen moet geslaagd zijn.
- De institutionele beroepscommissie is op basis van de globale studievoortgang van de student na drie academiejaren aan de UGent van mening dat de universiteit, althans op dit ogenblik, niet de juiste plaats is voor de student. De institutionele beroepscommissie heeft begrip voor de persoonlijke problemen van de student en onderkent dat deze een invloed kunnen hebben gehad op de studeerprestaties maar acht deze niet dermate verantwoordelijk om het gebrek aan studievoortgang volledig te verantwoorden noch om aan te nemen dat de studievoortgang in 2019-2020 opmerkelijk zou verbeteren. Op het ogenblik van behandeling van dit dossier ligt er namelijk geen enkel bewijs voor dat de student

omwille van uitzonderlijke omstandigheden slecht zou gepresteerd hebben. De student verwijst naar een verkeerde vriendengroep en de dood van een naaste maar legt geen enkel bewijs [ter zake] van voor om dit argument kracht bij te zetten of om de commissie ervan te overtuigen dat het gebrek aan studievoortgang volledig daaraan te wijten zou zijn. De commissie kan aannemen dat de student nog niet matuur genoeg was toen hij aan de UGent begon maar stelt vast dat de examenresultaten echt niet goed te noemen waren, wat niet alleen door een gebrek aan maturiteit te verklaren is.

- De institutionele beroepscommissie neemt akte van het e-mailverkeer tussen de student en de institutionele ombudspersoon met betrekking tot het indienen van doktersbriefjes maar stelt vast dat er intussen zeven kalenderdagen verstrekken zijn en de student nog steeds geen enkel bewijs hiervan heeft ingediend. De institutionele beroepscommissie kan de gezondheidstoestand van de student bijgevolg niet meenemen in haar beslissing aangezien er geen enkel bewijs voorligt dat het ondermaats presteren gedurende drie academiejaren een oorzaak zou vinden in zijn gezondheidstoestand.
- De institutionele beroepscommissie stelt tot slot vast dat de student zijn verzoekschrift enkel per mail (d.d. 18/12/2019) en niet aangetekend heeft verstuurd. Het verzoekschrift is bijgevolg niet enkel ongegrond maar ook conform artikel 100 §2 onontvankelijk. Van deze regel is nog voor niemand afgeweken.

De institutionele beroepscommissie stelt vast dat er in het huidig verzoekschrift geen elementen voorliggen die de institutionele beroepscommissie tot een ander oordeel kan brengen.

De institutionele beroepscommissie stelt vast dat de student inderdaad terug over 49 studiepunten leerkrediet beschikt na teruggave van leerkrediet omwille van overmacht door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen maar meldt dat de stand van het leerkrediet geen reden is om de weigering ongedaan te maken en dat voldoende leerkrediet ook geen afbreuk doet aan de regelmatigheid van de opgelegde weigering en er niet toe kan leiden dat de weigering moet worden opgeheven: de stand van het leerkrediet staat immers los van de studievoortgangsmaatregelen zoals vastgelegd in artikel 24 van het Onderwijs- en Examenreglement.

De institutionele beroepscommissie heeft de meegestuurde doktersattesten bekeken maar stelt vast dat deze attesten pas zijn uitgeschreven op 13 januari 2020 en bijgevolg conform artikel 75 §4 van het Onderwijs- en Examenreglement niet geldig worden geacht om de afwezigheden op examens in 2017, 2018 en 2019 te verklaren:

Bij ziekte of ongeval is een medisch attest vereist van een arts die verklaart dat hij of zij de student ten laatste op de dag van het gemiste examen/evaluatie effectief heeft onderzocht en de ziekte of de gevolgen van het ongeval zelf heeft vastgesteld. Een attest waarin enkel de verklaring van de student wordt gemeld (“dixit-attest”) of een attest dat na de ziekte of het ongeval geschreven werd (“post factum-attest”) wordt niet aanvaard.

De institutionele beroepscommissie stelt vast dat er op dit ogenblik geen enkel attest voorligt waaruit zou blijken dat de gezondheidstoestand van de student tijdens de academiejaren 2016-2017, 2017-2018 en 2018-2019 een dermate ernstige hinder op zijn

studies heeft gehad om het gebrek aan studievoortgang volledig te verklaren. Het intern beroep wordt ongegrond verklaard. De weigering tot inschrijving aan de Universiteit Gent wordt voor het academiejaar 2020-2021 bekrachtigd.”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid

A. Bevoegdheid

Geen van de partijen voert aan dat de Raad onbevoegd zou zijn om van het beroep kennis te nemen.

De Raad onderzoekt zijn bevoegdheid, die raakt aan de openbare orde, in voorkomend geval ambtshalve.

Verzoeker was in het academiejaar 2019-2020 niet bij verwerende partij ingeschreven. De vraag rijst derhalve of de bestreden beslissing strekkende tot weigering tot inschrijving een studievoortgangsbeslissing is in de zin van artikel I.3, 69° van de Codex Hoger Onderwijs.

Artikel 24, §2 van het onderwijs- en examenreglement van verwerende partij luidt:

§2. De inschrijving aan de UGent wordt geweigerd, ongeacht het contracttype en ongeacht eerder opgelegde – al dan niet nagekomen – bindende voorwaarden, wanneer de student na drie jaren van inschrijving voor minder dan één derde van de gedurende die inschrijvingen opgenomen studiepunten credits heeft verworven.

Deze bepaling spreekt zich niet uit over de duur van de weigering tot inschrijving. Ter zake bepaalt §8 van voormeld artikel, voor zover hier relevant, het volgende:

§8. [...]

Een weigeringsbeslissing geldt voor de duur van één academiejaar en wordt bij elke herinschrijving met een jaar verlengd tot zolang ze niet wordt opgeheven door de institutionele beroepscommissie na een intern beroep als voorzien in §9.

§9 van het voormeld artikel voorziet in een beroeps mogelijkheid bij de institutionele beroepscommissie, niet alleen tegen het opleggen van bindende voorwaarden, maar ook tegen een weigering tot inschrijving.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de beoordeling die de institutionele beroepscommissie maakt in het geval van weigering tot (her)inschrijving, gebeurt op dezelfde gronden, met name enerzijds een retrospectieve analyse om na te gaan of er overtuigende verklaringen zijn die een geringe studievoortgang in het verleden kunnen verklaren, en anderzijds prospectief, om in te schatten of er elementen worden aangevoerd die redelijkerwijze kunnen doen vermoeden dat in de toekomst een beter studierendement kan worden behaald.

In die omstandigheden is een weigering tot (her)inschrijving na een eerdere weigering op grond van studievoortgangsbewakingsmaatregelen, te beschouwen als een studievoortgangsbeslissing zoals bedoeld in artikel I.3, 69° j) van de Codex Hoger Onderwijs (zie in dezelfde zin R.Stvb. 28 januari 2019, nr. 4.674).

De Raad is *ratione materiae* bevoegd.

V. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Verzoeker steunt een enig middel op het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Standpunt van partijen

Verzoeker zet uiteen dat hij zich tijdens het academiejaren 2016-2017, 2017-2018 en 2018-2019 in een overmachtssituatie bevond en dat zulks ook blijkt uit 's Raads arrest nr. 5.931 van 18 september 2020, waarbij omwille van een aangetoonde overmacht aan verzoeker leerkrediet werd teruggegeven.

Aangezien gezondheidsproblemen ertoe aanleiding kunnen geven dat een student niet optimaal presteert, grieft het verzoeker bijzonder dat in de bestreden beslissing wordt

overwogen dat de stand van het leerkrediet geen afbreuk doet aan de regelmatigheid van de weigering en er niet kan toe leiden dat de weigering moet worden opgeheven. Verzoeker bekritiseert ook de motieven van de institutionele beroepscommissie waarbij zij de voorgelegde medische attesten ongeldig verklaart en overweegt dat niet blijkt dat verzoekers gezondheidstoestand tijdens de voormalde academiejaren hem dermate ernstig heeft gehinderd dat het gebrek aan studievoortgang daardoor volledig zou worden verklaard.

Het is voor verzoeker kennelijk onredelijk dat de beroepscommissie niet wil inzien dat een student die examenkansen en dus studiepunten verliest omwille van een overmachtssituatie, ook zijn studierendement daaronder ziet lijden. Hij beklemtoont dat nu deze situatie achter de rug is, niets een positief resultaat in de komende jaren in de weg staat.

Bovendien, zo stelt verzoeker, hebben de door de institutionele beroepscommissie aangehaalde bepalingen inzake de rechtsgeldigheid van medische attesten betrekking op het indien van attesten tijdens de examenperiode, en zijn zij niet van toepassing bij het bewijzen van een overmachtssituatie. Ook daarin ziet verzoeker een schending van de aangehaalde rechtsgronden.

Verzoeker beklemtoont nog dat er in de eerste twee academiejaren van zijn inschrijving voor heel wat vakken examens werden afgelegd – wat de terugval van leerkrediet in het raam van overmacht uitsluit – waarbij er evenzeer een impact van zijn gezondheidstoestand was. Verzoeker is van oordeel dat alleszins de opleidingsonderdelen waarvoor leerkrediet werd teruggegeven, niet zonder meer als ‘niet geslaagd’ kunnen worden beschouwd.

Ten slotte gaat de bestreden beslissing volgens verzoeker volledig voorbij aan het gegeven dat hij thans aan de beterhand is.

In haar antwoordnota repliceert verwerende partij als volgt:

“De institutionele beroepscommissie was in het voorliggende geval van oordeel dat het geen zin heeft om verzoeker nogmaals toe te laten onder bindende voorwaarden. Ze verwijst daarvoor in eerste instantie naar de vaststellingen die ze al deed in haar beslissing d.d. 14 januari 2020. De commissie stelde toen vast dat verzoeker in de eerste twee jaar van inschrijving aan veel examens deelnam, maar slechte cijfers behaalde. Ook in het derde jaar van zijn studies, waarin hij een andere richting volgde, nam hij aan op één na alle examens deel, maar behaalde hij geen enkele credit en behaalde hij

meermaals erg lage scores. De institutionele beroepscommissie stelde toen ook vast dat er geen enkel bewijs voorlag dat verzoeker omwille van uitzonderlijke omstandigheden niet goed kon presteren. Uit een e-mailconversatie die hij had met de ombudspersoon, bleek dat hij gezondheidsproblemen zou hebben gehad, maar hij bracht ook daar geen bewijs voor aan.

De institutionele beroepscommissie stelde thans vast dat er in het dossier dat verzoeker nu overlegde, geen nieuwe elementen zaten die haar ertoe konden brengen om nu anders te beslissen. Zijn dossier bevat nu weliswaar enkele doktersattesten, maar dat blijken allemaal attesten te zijn die zeer lang na de beweerde ziekteperiodes werden uitgeschreven en bovendien enkel betrekking hebben op specifieke dagen. Ze tonen mitsdien niet aan dat de student in de betrokken academiejaren dermate gezondheidsproblemen had dat hij daardoor over de hele lijn en gedurende alle examenperiodes niet goed kon presteren.

De beoordeling dat uit het dossier zoals het voorlag bij de institutionele beroepscommissie blijkt dat het niet zinvol is om verzoeker op dit ogenblik nogmaals toe te laten om zich in te schrijven aan de UGent, zelfs onder bindende voorwaarde, is in die omstandigheden zeker niet onredelijk, laat staan kennelijk onredelijk.

Verwerende partij kan inderdaad enkel vaststellen dat verzoeker slecht presteerde in de drie jaar waarin hij ingeschreven was in een academische opleiding of voor vakken binnen een academische opleiding.

Verzoeker heeft tijdens die opleiding nooit gewag gemaakt van gezondheidsproblemen. Hij stafde zijn afwezigheden voor exams nooit met een doktersattest, en tijdens de periodes waarin hij beweert ziek te zijn geweest, nam hij ook effectief deel aan exams, en behaalde meermaals zelfs hogere scores dan tijdens periodes waarin hij niet ziek was. In zijn verzoekschrift d.d. 19 december 2019, waarin hij voor het eerst vroeg om opnieuw ingeschreven te worden aan de UGent, schreef hij zeer formeel dat hij zijn falen uitsluitend aan zichzelf te wijten had:

“De voorbije 3 jaar heb ik alles gelaten voor wat het was. Ik was jong en naïef, en het besef van wat ik allemaal heb fout gedaan wordt mei de dag versterkt. Ik ging niet naar de lessen, begon heel laat met leren en was feitelijk gewoonweg met andere dingen bezig. Bepaalde factoren, zoals een heel verkeerde vriendengroep en de dood van een naaste, waren van grote invloed, maar niettemin iets wat ik zeker niet als excus gebruik. Mijn slechte resultaten zijn volledig aan mij te wijten, en dat weet ik zelf maar al te goed.”

Het verhaal als zouden er ook gezondheidsproblemen meegespeeld hebben, kwam pas later. Verzoeker heeft ook nooit gespecificeerd welke gezondheidsproblemen hij dan wel had zodat de institutionele beroepscommissie ook niet kan inschatten of en in welche mate die gezondheidsproblemen een invloed kunnen hebben gehad op zijn functioneren, ook in periodes die niet door ziekteattesten zijn gedekt.

Het valt ook op dat de originele ziekteattesten niet voorliggen, maar enkel kopies van attesten, die lang na de ziekteperiodes zijn uitgeschreven, en waarop niet uit te maken is welke arts die attesten dan wel zou hebben uitgeschreven. In die omstandigheden is het niet onredelijk om aan te nemen dat die attesten een onvoldoende bewijs leveren van het

feit dat verzoekers slechte prestaties aan zijn gezondheidsproblemen te wijten zouden kunnen zijn.

Er ligt bovendien ook geen enkel bewijs voor dat die gezondheidsproblemen ondertussen ook derwijze van de baan zijn dat verzoeker in een volgend academiejaar wel een goede studievoortgang zou kunnen maken.

Het beroep is ongegrond.

Verzoeker wijst in zijn extern verzoekschrift nogmaals op het feit dat hij ondertussen leerkrediet terugkreeg via de overmachtprocedure, en is van mening dat daardoor vast staat dat hij door overmacht een onvoldoende studievoortgang maakte.

Verwerende partij volgt deze redenering niet. In een leerkredietprocedure wordt enkel en alleen nagekeken of een student die leerkrediet terugvordert, door overmacht niet heeft kunnen deelnemen aan bepaalde examens. Daarbij wordt, in tegenstelling tot in een studievoortgangsdossier, niet de hele studieloopbaan van de betrokken student bekeken. De Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen heeft in zijn arrest – dat overigens is gewezen in een zuiver administratieve procedure, waar geen betwisting aan de basis ligt en waar de “tegenpartij” *de facto* geen tegenpartij is: haar wordt enkel om informatie gevraagd, niet om een standpunt in te nemen, en de onderwijsinstelling heeft ook geen belang bij het innemen van een standpunt in het nadeel van de student omdat zij voor haar financiering deels afhankelijk is van het feit dat haar studenten over leerkrediet beschikken – dus enkel vastgesteld dat verzoeker op het ogenblik van de examens in de periodes die door de ziektebriefjes werden gedekt zich blijkbaar in een overmachtssituatie bevond.

Bij het beoordelen van de studievoortgang van een student, wordt evenwel niet enkel gekeken naar de periode van de examens, maar wordt de hele studieloopbaan van de student in aanmerking genomen.

Verzoeker toont hooguit aan ziek te zijn geweest tijdens de tweede zittijd van het academiejaar 2016-17 en van 2017-18, en voor één dag in juni 2019. Dat bewijs wordt bovendien aangebracht via ziektetesten die pas maanden en zelfs jaren nadien zijn opgesteld wat hoe dan ook vragen doet rijzen over de inhoud van die attesten. Van die attesten werd aan de institutionele beroepscommissie bovendien enkel een kopie voorgelegd, aan de hand waarvan ook helemaal niet kon worden nagegaan wie die attesten dan wel uitschreef, vermits de stempel onleesbaar was (noot: Uit de kopies die toegevoegd zijn aan het extern verzoekschrift kan verwerende partij thans wel zien dat de attesten blijkbaar werden uitgeschreven door een huisarts in Ophasselt, op 155 km van verzoekers woonplaats en op 40 km van zijn toenmalige kotadres).

Het blijft ook een feit dat verzoeker geen enkel detail heeft bezorgd van zijn gezondheidsproblemen, zodat het niet mogelijk was voor de institutionele beroepscommissie om na te gaan of die gezondheidsproblemen effectief aan de basis lagen van de slechte studievoortgang van de student. Opvallend daarbij is dat de student ook slechte studieresultaten haalt in periodes waarvoor hij geen ziektetesten voorlegt, en waarvan dus kan worden aangenomen dat hij dan niet sukkeld met gezondheidsproblemen, en dat hij tijdens periodes van zogenaamde ziekte wel degelijk deel nam aan examens en vaak zelfs betere resultaten behaalde dan in periodes waarin

die gezondheidsproblematiek klaarblijkelijk niet speelde. Opvallend blijft ook dat hij in zijn intern beroep d.d. 19 december 2019 in alle talen zweeg over zijn beweerde gezondheidsproblemen en zijn falen volledig toeschreef aan zijn eigen gedrag.

In die omstandigheden kon de institutionele beroepscommissie wel degelijk binnen de grenzen van alle redelijkheid oordelen dat niet vaststaat dat de slechte studievoortgang van verzoeker – die, het weze beklemtoond, globaal wordt bekeken, rekening houdend met alle gegevens van het dossier – niet het loutere gevolg kan zijn geweest van de gezondheidsproblemen van verzoeker, of beter, dat uit niets blijkt dat de gezondheidstoestand van verzoeker tijdens de betrokken academiejaren van die aard was dat ze het gebrek aan studievoortgang kan verklaren.

Ook in zijn extern verzoekschrift specificeert verzoeker niet wat er dan wel aan de hand is, zodat het verzoekschrift op dat punt niets nieuws bijbrengt. Er wordt enkel gesteld dat verzoeker “reeds lange tijd in behandeling is” (punt IV.3), maar ook dat zonder dat daarover gegevens worden bijgebracht of daarvan bewijsstukken worden voorgelegd.

Deze passage doet trouwens nog meer vragen rijzen omtrent of verzoeker thans wel klaar is om een nieuw academiejaar te starten en een betere studievoortgang te realiseren. Het suggereert eerder dat verzoeker thans nog steeds gezondheidsproblemen heeft, wat des te meer de vraag doet rijzen of het aangewezen is om verzoeker thans al opnieuw in te schrijven onder bindende voorwaarden.

Verwerende partij concludeert dat het voorliggende beroep ongegrond is.”

In zijn wederantwoordnota betwist verzoeker nog de stelling dat hij aan veel examens heeft deelgenomen, alsook de visie van verwerende partij als zou hij nog steeds met gezondheidsproblemen kampen. Hij stipt aan reeds lange tijd in behandeling te zijn, dat het de goede kant uitgaat en dat niets hem ervan weerhoudt zijn opleiding succesvol aan te vatten.

Verder handhaaft verzoeker zijn grieven.

Beoordeling

Verzoeker heeft gedurende de academiejaren 2016-2017, 2017-2018 en 2018-2019 een zeer beperkte studievoortgang geboekt; hij behaalde een credit voor één opleidingsonderdeel, hetzij 3 van de 140 opgenomen studiepunten.

In zijn arrest nr. 5.931 van 18 september 2020 heeft de Raad vastgesteld dat verzoeker medische attesten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij van 22 augustus tot en met 5 september 2017, van 22 augustus tot en met 3 september 2019 en op 11 juni 2019 niet in staat was de lessen bij te wonen. Op grond daarvan heeft de Raad verzoekers vraag tot teruggave

van leerkrediet overeenkomstig artikel II.285, tweede lid van de Codex Hoger Onderwijs gedeeltelijk gegrond verklaard.

In het licht van de door verzoeker in deze academiejaren genomen inschrijvingen (respectievelijk 60, 60 en 20 studiepunten) is de terugval van leerkrediet (respectievelijk 18, 9 en 6 studiepunten) beperkt.

Verzoeker kan op grond van het voormelde arrest nr. 5.931 aanvoeren dat is aangetoond dat hij tijdens de drie vermelde academiejaren niet in staat was optimaal te presteren, maar verzoeker kan uit dit arrest ook niet méér afleiden dan wat de Raad daarin heeft vastgesteld.

Wat dat betreft, wijst de Raad erop dat terugval van leerkrediet niet enkel formeel is uitgesloten voor de opleidingsonderdelen waarvoor verzoeker alle examenkansen heeft benut – een daad die op zich uiteraard niet meteen het bewijs levert van een verhindering van welke aard ook – maar dat de Raad ook terugval van leerkrediet heeft geweigerd voor ‘Geschiedenis van de psychologie’ (4 studiepunten, academiejaar 2016-2017), en ‘Fysiologie’ (5 studiepunten, academiejaar 2017-2018) omdat voor die opleidingsonderdelen geen evaluatie plaatsvond in de periode die door de voorgelegde medische attesten was gedekt.

Een en ander betekent dat van de 137 studiepunten waarvoor verzoeker inschreef zonder een credit te behalen, er slechts 33 met een overmachtssituatie in verband kunnen worden gebracht. Op basis van ’s Raads arrest nr. 5.931 alleen, kan derhalve niet worden gesteld dat globaal genomen en overeen de drie betrokken academiejaren een verantwoording voorligt waarom verzoeker ondermaats – lees: onder wat zijn eigen capaciteiten zouden moeten zijn – heeft gepresteerd.

Dit neemt evenwel niet weg dat de beroepscommissie, wanneer zij met een verzoek tot herinschrijving wordt gevat, een beoordeling moet maken op basis van alle elementen in het dossier, zowel inzake de studieprestaties in het verleden als inzake de mogelijke argumenten die beterschap kunnen doen verhopen.

De overweging die de beroepscommissie in haar beslissing van 14 januari 2020 maakte en die zij in de bestreden beslissing gestand doet – met name dat de aangevoerde persoonlijke problemen niet dermate verantwoordelijk kunnen worden geacht om het gebrek

aan studievoortgang *volledig* te verantwoorden – komt in het licht van de bovenstaande vaststellingen noch onredelijk, noch onzorgvuldig voor.

Evenmin onredelijk of onzorgvuldig is de overweging dat de stand van het leerkrediet te dezen niet bepalend is voor de beslissing of de weigering tot inschrijving al dan niet moet worden opgeheven; die weigering was immers niet gesteund op artikel I.3, 69, *i*) van de Codex Hoger Onderwijs.

Voor zover evenwel de beroepscommissie de medische attesten die verzoeker voorlegt niet in aanmerking neemt – zij lagen nog niet voor bij de vorige beslissing van 14 januari 2020 en vormden derhalve een nieuwe element in verzoekers dossier – handelt zij in strijd met het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nr. 5.931, aangezien daarin is geoordeeld dat deze medische attesten wel degelijk gelden als bewijs van medische verhindering om aan de door dat attest gedekte examens deel te nemen.

Wat de prospectieve inschatting betreft van verzoekers gewijzigde slaagkansen in de toekomst, antwoordt de beroepscommissie niet op verzoekers stelling dat hij medisch volledig is hersteld. Ook dat is een element dat nieuw is in het huidig intern beroep. De beroepscommissie laat daarmee het enige nieuwe prospectieve element in verzoekers dossier buiten beschouwing.

In het licht van deze twee vaststellingen is de bestreden beslissing niet zorgvuldig tot stand gekomen. Daarmee is niet gezegd dat verzoeker *ipso facto* op een herinschrijving aanspraak kan maken en dat zulks de enige rechtsgeldige beslissing kan zijn waartoe de beroepscommissie kan komen. Het betekent wel dat de beroepscommissie beide voormelde elementen op een juiste manier bij haar beoordeling moet betrekken.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad vernietigt de beslissing van de institutionele beroepscommissie van de Universiteit Gent van 14 oktober 2020.

2. Het daartoe bevoegde orgaan neemt ten aanzien van verzoeker een nieuwe beslissing en doet zulks uiterlijk op 9 december 2020.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechting van 27 november 2020, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, I^e Kamer, samengesteld uit:

Jim Deridder,	voorzitter van de Raad
Marleen Verreth	bestuursrechter – bijzitter
Sigrid Pauwels	bestuursrechter – bijzitter
bijgestaan door	
Melissa Thijs	secretaris

De secretaris

Melissa Thijs

De voorzitter

Jim Deridder

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Arrest nr. 6.099 van 27 november 2020 in de zaak 2020/740

In zake: Nour ABOLSHAMAT
woonplaats kiezend te 8930 Menen
Kerkstraat 2

tegen:

UNIVERSITEIT GENT
woonplaats kiezend te 8310 Brugge
Baron Ruzettelaan 27

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 22 oktober 2020, strekt tot nietigverklaring van de beslissing van de institutionele beroepscommissie van de Universiteit Gent van 16 oktober 2020 waarbij het intern beroep van verzoekster ongegrond wordt verklaard en de beslissing die ertoe strekt dat verzoekster een vrijstelling voor het opleidingsonderdeel ‘Gastrointestinaal stelsel, metabolisme en endocrinologie’ in de opleiding ‘Master of science in de Tandheelkunde’ in het academiejaar 2020-2021 wordt geweigerd, wordt bevestigd.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota neergelegd.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechting, die heeft plaatsgevonden op 27 november 2020.

Aangezien de openbare zittingen tijdelijk zijn opgeschort, werd aan beide partijen gevraagd of zij akkoord konden gaan met een schriftelijke procedure. Zowel verzoekende partij als verwerende partij heeft ingestemd met een schriftelijke procedure.

III. Feiten

Verzoekster beschikt over een buitenlands diploma van ‘licentiaat Tandheelkunde’, uitgereikt door de Tishreen universiteit (Syrië) op 15 april 2007.

Zij is in het academiejaar 2020-2021 ingeschreven in de opleiding ‘Master of science in de Tandheelkunde’.

Voor een van de opleidingsonderdelen uit het curriculum, met name ‘Gastrointestinaal stelsel, metabolisme en endocrinologie’, dient verzoekster op basis van haar buitenlands studiebewijs een verzoek tot vrijstelling in.

De curriculumcommissie weigert deze vrijstelling.

Op 15 oktober 2020 stelt verzoekster tegen die beslissing een intern beroep in. Zij stelt dat zij de inhoud van het betrokken opleidingsonderdeel reeds gestudeerd, en verwijst naar acht vakken uit haar studies Tandheelkunde:

4. ‘Biology’,
9. ‘General Head & Neck Anatomy, Embryologie & Growth Head & Neck’
10. ‘General Oral & Dental Bio-chemistry’
14. “General Histology”
15. ‘General Physiology & Oral and Dental Physiology’
27. ‘Internal Genital Medicine and Dermatology (General & Venereal and Dermal Diseases)’
28. ‘Disease of Eye, Nose, Ears and Larynx’
31. ‘General Pathology’

Zij verklaart verder, telkens met verwijzing naar pagina’s in het curriculum, dat zij ‘protium anatomie en begrijpen van de oro-faciale functie’ heeft gestudeerd in de vakken bovenvermeld onder ‘9’, ‘14’, ‘27’ en ‘28’, dat ‘partim fysiologie van spijsvertering en endocriene klieren’ aan bod kwam in het vak bovenvermeld onder ‘15’, dat ‘Fysiologie van de stofwisseling’ is gezien in het vak ‘10’, dat begincompetenties aan bod kwamen bij ‘4’ en ‘9’ en dat de eindcompetenties zijn gezien in het vak voormeld onder ‘30’.

De institutionele beroepscommissie behandelt verzoeksters beroep in zitting van 16 oktober 2020 en komt tot de volgende beslissing:

“De institutionele beroepscommissie heeft integraal kennis genomen van de argumenten zoals die zijn geformuleerd in het beroepschrift.

De institutionele beroepscommissie stelt vast dat de studente de vrijstelling vraagt op basis van haar diploma ‘Bachelor of Dentistry’ en meer bepaald opleidingsonderdelen gevuld tussen 2000 en 2003.

De institutionele beroepscommissie heeft inzage gekregen in het vrijstellingendossier van de studente en in de motivering van de curriculumcommissie om de vrijstelling niet toe te kennen:

Onvoldoende informatie om te bepalen of een vrijstelling gerechtvaardigd kan worden. Bovendien gaat het hier over een credit die bijna 20 jaar oud is waardoor actualisatie zich opdringt.

Bij het nagaan van een vrijstelling moeten de eindcompetenties van het opleidingsonderdeel worden bekeken in combinatie met de vakinhoud, en hoe de eindcompetenties worden nagestreefd is afhankelijk van hoe het vak wordt ingevuld.

De inhoud van Gastrointestinaal stelsel, metabolisme en endocrinologie is als volgt vastgelegd:

Inhoud

Partim anatomie

Topografische en functionele benadering van de anatomie van het abdomen, het spijsverteringsstelsel en de endocriene organen. waarbij gebruik gemaakt wordt van medische beeldvorming (illustraties) om de topografische relaties te verduidelijken. Voor elk van de orgaansystemen wordt de embryonale ontwikkeling besproken in het licht van de definitieve structuur en eventuele congenitale afwijkingen.

Partim fysiologie

Beschrijving van de voornaamste mechanismen van de spijsvertering: beweeglijkheid en secreties van het maagdarmkanaal, vertering en absorptie van de voedselbestanddelen en hun verdere bestemming in het metabolisme. Studie van het energiemetabolisme en de mechanismen van de thermoregulatie. Overzicht van het endocriene systeem en zijn regelende functies in het menselijk lichaam.

Leerstof in Algemene en Menselijke Fysiologie met inbegrip van Neurofysiologie. J. Weyne:

- Fysiologie van de spijsvertering (deel 8)
- Fysiologie van de stofwisseling (deel 9)
- Fysiologie van de endocriene klieren (deel 10)

De eindcompetenties zijn als volgt vastgelegd:

Eindcompetenties

- 1 Kennis hebben van de structurele en functionele aspecten van het abdomen en de spijsvertering
- 2 Kennis hebben van het endocriene stelsel
- 3 Kennis hebben van het metabolisme en de thermoregulatie bij het normale individu
- 4 Voorbereid zijn voor het blok "Algemene medische pathologie" in het tweede jaar Master.

De institutionele beroepscommissie heeft de inhoudstafel bekeken die de studente heeft meegestuurd van de vakken gevuld aan de universiteit van Tishreen en stelt vast dat het opleidingsonderdelen betreft die ze in de eerste drie jaren van haar bacheloropleiding zag waardoor moet worden aangenomen dat met deze

opleidingsonderdelen de doelstellingen van de bacheloropleiding worden beoogd en niet eindcompetenties vervat in de masteropleiding.

Alhoewel bepaalde leerstof zowel in opleidingsonderdelen van een bachelor als van een master kan worden behandeld kan een vrijstelling geweigerd worden voor een opleidingsonderdeel van een masteropleiding indien als grond voor de aanvraag enkel wordt verwezen naar studiebewijzen/creditbewijzen van een bacheloropleiding. Het niveauverschil zoals dat ook door de Codex Hoger Onderwijs in artikel II.58 is bepaald voor de beide opleidingen leidt er toe dat de diepgang en de wetenschappelijke situering van de (als dusdanig geaccrediteerde) opleidingen en de opleidingsonderdelen danig verschillend is.

De institutionele beroepscommissie stelt vast dat hierdoor de vrijstelling en eveneens de mogelijkheid tot deelvrijstelling op dragende wijze wordt geweigerd. De institutionele beroepscommissie voelt zich in deze beslissing geruggesteund door de beslissing 2013/010 van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen in Brussel waarbij de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen in een vergelijkbaar dossier het volgende oordeelde:

(...) Het motief dat de weigering van de eerste aanvraag draagt, namelijk dat de opleidingsonderdelen op grond waarvan vrijstelling gevraagd wordt, bachelorvakken zijn terwijl het opleidingsonderdeel waarvoor vrijstelling gevraagd wordt een masteropleidingsonderdeel betreft, is pertinent en draagkrachtig;(...)

De institutionele beroepscommissie heeft voor de volledigheid de bewijsstukken naast het UGent-opleidingsonderdeel gelegd en meldt dat uit de meegestuurde tabel blijkt dat de studente wel enigszins de basiskennis van Gastrointestinaal stelsel, metabolisme en endocrinologie heeft gezien maar niet de gevorderde kennis en inzichten van het UGent-masteropleidingsonderdeel waardoor de vrijstelling terecht geweigerd wordt. Er ligt geen enkel bewijsstuk voor waaruit zou moeten blijken dat de studente de gevraagde focus en diepgang reeds heeft gezien.

De studente meldt dat ze aan de begincompetenties voldoet. De institutionele beroepscommissie beaamt dit maar meldt dat een vrijstelling wordt toegekend indien de eindcompetenties van het opleidingsonderdeel via eerder verworven kwalificatie(s) zijn behaald. Dit is hier niet het geval. De studente heeft nog niet aangetoond de eindcompetenties van het masteropleidingsonderdeel te hebben verworven.

Het intern beroep wordt ongegrond verklaard.”

Dat is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid

Verwerende partij betwist niet de ontvankelijkheid van het beroep.

De Raad ziet ambtshalve evenmin problemen.

Het beroep is ontvankelijk.

V. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Verzoekster steunt een enig middel op de materiëlemotiveringsplicht en de formelemotiveringsplicht.

Standpunt van partijen

Het verzoekschrift van verzoekster bestaat uit een herneming van het intern beroep, aangevuld met:

“In [de] opleiding tandheelkunde is er niet echt zo iets als hier; geen twee niveau[s] zoals hier (bachelor + master).

Ik heb 5 jaar gestudeerd dan ik heb ik ‘Bachelor of Dentistry’ gekregen en op de laatste twee jaar ligt de focus alleen op de tandheelkundige vakken.

Uiteindelijk[] heb ik [dat] vak gekregen en het maakt niet echt uit of het tijdens bachelor of master was.

Daarom zou ik in beroep gaan tegen deze beslissingen wat ik vind het geen overtuigende redenen...”

Daarnaast stelt verzoekster, aanvullend bij de verwijzing naar het vak ‘General pathology’ in het intern beroep, inzake de eindcompetenties:

“Bij deze vakken heb ik de eindcompetentie gedaan.

1. Kennis hebben van de structurele en functionele aspecten van het abdomen en de spijsvertering kunt u vinden in mijn vak 9. *General Head & Neck Anatomy, Embryology & Growth Head & Neck op p. 8-9*
2. Kennis hebben van het endocriene stelsel (*15. General Physiology & Oral and Dental Physiology*) op p. 14-15
3. Kennis hebben van het metabolisme en de thermo[regulatie] bij het normale individu *10. General, Oral & Dental Bio-chemistry op p. 9-10-11*
4. Voorbereid zijn voor het blok ‘Algemene medische pathologie’ in het tweede jaar 1 Master. (*15. General Physiology & Oral and Dental Physiology*) op p. 14-15

In haar antwoordnota stipt verwerende partij vooreerst aan dat verzoekster in haar vrijstellingsaanvraag de door haar gevolgde vakken inhoudelijk niet heeft vergeleken met de

inhoud en doelstellingen van het opleidingsonderdeel waarvoor zij een vrijstelling vraagt, en dat zij evenmin heeft verduidelijkt op welke basis zij meent de competenties te hebben behaald. Desondanks, zo stelt verwerende partij, heeft de institutionele beroepscommissie het dossier zo goed als mogelijk onderzocht en een gemotiveerde beslissing genomen.

In repliek op het verzoekschrift betoogt verwerende partij:

“In haar extern verzoekschrift betwist verzoekster de conclusies van de institutionele beroepscommissie.

Verzoekster vat de reden tot weigering door de institutionele beroepscommissie als volgt samen:

“Het motief dat de weigering van de eerste aanvraag draagt, namelijk dat de opleidingsonderdelen op grond waarvan vrijstelling gevraagd wordt, bachelorvakken zijn terwijl het opleidingsonderdeel waarvoor vrijstelling gevraagd wordt een masteropleidingsonderdeel betreft, is pertinent en draagkrachtig”.

Ze citeert hierbij op haar beurt het citaat van een arrest van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen dat de institutionele beroepscommissie in haar beslissing opnam ter ondersteuning van haar redenering. Verzoekster gaat er evenwel verkeerdelijk vanuit dat de beslissing enkel op dit argument zou zijn gesteund. De institutionele beroepscommissie schuift integendeel meerdere, elk op zich dragende, motieven naar voor om haar beslissing te ondersteunen.

De institutionele beroepscommissie heeft er in eerste instantie inderdaad op gewezen dat de opleidingsonderdelen op basis waarvan een vrijstelling wordt gevraagd, alle werden gedoceerd in de eerste drie jaar van de opleiding die verzoekster genoot, en dan ook competenties van een bacheloropleiding beogen en niet competenties op het meer gevorderde masterniveau. Ze weigerde de vrijstelling dan ook in eerste instantie op basis van het niveauverschil tussen de gevolgde vakken, die zich eerder in het begin van de opleiding bevinden, en het litigieuze vak dat zich op masterniveau bevindt.

Verzoekster is het niet eens met die vaststelling en geeft aan dat ze dit geen overtuigende reden vindt. Ze heeft die vakken immers uiteindelijk gekregen, en voor haar maakt het niet uit of het tijdens een bachelor of een master was, mede gelet op het feit dat die terminologie blijkbaar niet wordt gebruikt aan haar universiteit en ze afstudeerde als “bachelor of Dentistry” na een vijfjarige opleiding.

Dit argument is evenwel naast de kwestie, en weerlegt het vermoeden dat de institutionele beroepscommissie heeft over het niveau van de vakken niet. Verzoekster heeft die vakken inderdaad gevolgd, en dat wordt niet betwist, maar ze brengt geen enkel concreet gegeven aan over het niveau waarop die vakken werden gedoceerd. Ze toont dan ook niet aan dat het argument van de institutionele beroepscommissie m.b.t. het niveau van de betrokken vakken, niet correct is.

Dit was echter niet het enige argument op basis waarvan de institutionele beroepscommissie het intern beroep heeft verworpen. De institutionele beroepscommissie is vervolgens ook overgegaan tot vergelijking van de vakken die de studente volgde met het litigieuze vak op basis van de informatie die de studente verschafte omtrent de opleiding die ze eerder genoot. De institutionele beroepscommissie kwam tot volgend besluit:

“dat uit de meegestuurde tabel blijkt dat de studente wel enigszins de basiskennis van Gastrointestinaal stelsel, metabolisme en endocrinologie heeft gezien maar niet de gevorderde kennis en inzichten van het UGent-masteropleidingsonderdeel waardoor de vrijstelling terecht geweigerd wordt. Er ligt geen enkel bewijsstuk voor waaruit zou moeten blijken dat de studente de gevraagde focus en diepgang reeds heeft gezien.”

Verzoekster is het met deze stelling niet eens en verduidelijkt in haar extern verzoekschrift zeer beknopt via welke vakken ze de vier eindcompetenties van het litigieuze vak heeft bereikt, verduidelijking die haar intern beroep niet bevatte. Bij elk van de vier competenties verwijst ze naar enkele bladzijden uit haar vakkenoverzicht, waarop ze in kleur trefwoorden heeft aangeduid die verwijzen naar onderwerpen die in dat vak aan bod zijn gekomen en zouden moeten corresponderen met de genoemde eindcompetenties.

Verzoekster toont hiermee evenwel niet aan dat ze die eindcompetenties heeft bereikt. Ze toont hooguit aan dat bepaalde thema's, zoals bijvoorbeeld de spijsvertering, ook aan bod zijn gekomen in cursussen die ze eerder volgde, maar verduidelijkt niet hoe die cursussen dan wel hebben bijgedragen tot het bereiken van de eindcompetenties van het litigieuze vak: ze verduidelijkt niet wat er dan precies aan bod kwam in die cursussen, met welke diepgang die stof werd gedoceerd, welke doelstellingen met die leerstof werden nagestreefd, enz.”

Beoordeling

De Raad acht het nuttig enkele beginselen van de rechtspleging voor de Raad voor verzoekster te duiden.

Vooreerst valt het de Raad overeenkomstig artikel II.291, tweede lid van de Codex Hoger Onderwijs niet toe om zijn appreciatie over de waarde van een kandidaat in de plaats te stellen van die van de organen van de hogeronderwijsinstelling. De Raad kan, op grond van artikel II.292, §1 van diezelfde Codex een beslissing dan ook niet herzien of hervormen, maar enkel, wanneer daartoe aanleiding bestaat, vernietigen.

Die aanleiding moet blijkens artikel II.291, eerste lid van de Codex dan weer te vinden zijn in een schending van de decretale en reglementaire bepalingen, het onderwijs- en

examenreglement of de beginseLEN van behoorlijk bestuur. De Raad is noch bevoegd, noch toegerust om de inhoudelijke en vakgebonden beoordeling van een interne beroepsinstantie over te doen.

Het ligt, samengevat, op de weg van verzoekster – in het licht van haar beroep op de motiveringsplicht – om concreet aan te tonen hoe en waarom de bestreden beslissing hetzij grieven in het intern beroep onbeantwoord heeft gelaten, hetzij een beslissing heeft genomen die op gespannen voet staat met de voorliggende stukken.

Het volstaat daarbij niet om summier de pagina's van de voorgelegde stukken aan te wijzen waaruit de Raad zou moeten afleiden dat verzoekster de eindcompetenties voor het opleidingsonderdeel ‘Gastrointestinaal stelsel, metabolisme en endocrinologie’ heeft behaald.

De institutionele beroepscommissie heeft in de bestreden beslissing op gemotiveerde wijze uiteengezet waarom verzoekster niet aantoont dat zij die eindcompetenties heeft behaald, zodat de gevraagde vrijstelling niet kon worden toegekend. Verzoekster toont niet aan, en de Raad ziet evenmin spontaan, waarom deze motieven onjuist zouden zijn.

In haar beroep voor de Raad werpt verzoekster voor het eerst op dat haar opleiding in Syrië niet formeel was opgedeeld in een bachelor en een master.

Verwerende partij repliceert daarop dat dit argument niet relevant is, aangezien de beroepscommissie de leerdoelen niet aan de hand van een niveau-indeling heeft beoordeeld. Dit standpunt blijkt, afgemeten aan de bestreden beslissing, *prima facie* niet onjuist en verzoekster heeft geen wederantwoordnota ingediend om dat standpunt van verwerende partij concreet te weerleggen.

De nadere aanduiding van passages in het vakkenoverzicht is, in vergelijking met het intern beroep, eigenlijk een nieuw en bijgevolg onontvankelijk middel.

Ten gronde oordelend, is de Raad van oordeel dat verwerende partij moet worden bijgevalLEN dat verzoekster aldus niet concreet aantoont dat zij de doelstellingen van het opleidingsonderdeel waarvoor zij een vrijstelling vraagt, afdoende heeft behaald.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

De Raad verwerpt het beroep.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechting van 27 november 2020, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, I^e Kamer, samengesteld uit:

Jim Deridder, voorzitter van de Raad

Marleen Verreth bestuursrechter – bijzitter

Sigrid Pauwels bestuursrechter – bijzitter

bijgestaan door

Melissa Thijs secretaris

De secretaris

De voorzitter

Melissa Thijs

Jim Deridder

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Arrest nr. 6.100 van 27 november 2020 in de zaak 2020/742

In zake: Azzadinne BELHAJ
woonplaats kiezend te 1090 Jette
Laarbeeklaan 107 D161

tegen:

VRIJE UNIVERSITEIT BRUSSEL
woonplaats kiezend te 1050 Brussel
Pleinlaan 2

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 22 oktober 2020, strekt tot nietigverklaring van de beslissing van de interne beroepscommissie van de faculteit Geneeskunde en Farmacie van 14 oktober 2020 waarbij het intern beroep van verzoeker onontvankelijk, minstens ongegrond wordt verklaard en de beslissing die ertoe strekt dat verzoeker voor de opleiding ‘Master of medicine in de Geneeskunde’ een bindende maatregel van studievoortgangsbewaking wordt opgelegd, wordt bevestigd.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota neergelegd en verzoekende partij heeft een wederantwoordnota neergelegd.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechting, die heeft plaatsgevonden op 27 november 2020.

In toepassing van artikel 2 van de Beschikking 2020/008 van de Voorzitter van de Raad van 19 oktober 2020 zijn de partijen door de voorzitter van de I^{ste} Kamer te zijnen huize bijeengeroepen voor een virtuele terechting via Teams.

Verzoeker en mevrouw Sarah Heyl, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

III. Feiten

Verzoeker is sinds het academiejaar 2018-2019 ingeschreven in de opleiding ‘Bachelor of science in de Geneeskunde’.

In het academiejaar 2019-2020 combineert hij de bacheloropleiding met een inschrijving in de masteropleiding Geneeskunde.

Verzoeker behaalt na het academiejaar 2019-2020 zijn bachelordiploma; binnen de masteropleiding was verzoeker ingeschreven voor twee opleidingsonderdelen, ten belope van zeven studiepunten, maar hij bleef afwezig op het examen en behaalde bijgevolg geen credits.

Omdat verzoeker aldus voor de masteropleiding voor minder dan 60% van de opgenomen studiepunten een credit behaalt, wordt hem een bindende maatregel van studievoortgangsbewaking opgelegd, die ertoe strekt dat hij bij een volgende inschrijving voor minstens 75% van de opgenomen studiepunten een credit moet behalen, bij gebreke waaraan hem de verdere inschrijving in de masteropleiding Geneeskunde zal worden geweigerd.

Deze beslissing wordt aan verzoeker meegedeeld samen met de proclamatie van de examenresultaten, op 8 september 2020.

Op 9 september 2020 tekent verzoeker tegen deze beslissing het volgende intern beroep aan:

“(...)

In ben het niet eens met deze beslissing omdat:

- Bij deze beslissing werd mij meegedeeld dat ik voor minder dan 60% van het aantal ingeschreven studiepunten ben geslaagd. Nadat ik contact opgenomen heb met het [studiebegeleidingscentrum] omwille van deze beslissing, werd er mij gezegd dat de studievoortgangsregels afzonderlijk gelden voor de bachelor- en masteropleidingen. Ik was hier spijtig genoeg niet van op de hoogte en kende deze regel niet. Ik dacht dus op foute wijze, dat ik voor minstens 60% geslaagd moest zijn van mijn totaalaantal ingeschreven studiepunten. Dus dit zowel voor mijn bachelor als mastervakken tezamen geteld.

Als men naar mijn ingeschreven studiepunten kijkt (dus zowel bachelor- als masteropleiding) ben ik voor meer dan 84% geslaagd. Hierbij wil ik ook laten

weten dat ik vorig jaar voor al mijn ingeschreven studiepunten geslaagd was. Ik ben een gemotiveerde student die niet van gewoonte is in zo een situatie terecht te komen, waarbij ik voor minder dan 60% slaag of vakken meeneem naar volgende jaren. Ik ben niet geslaagd voor mijn twee opgenomen mastervakken, omdat ik de focus wou leggen op mijn bachelor vakken, om zo mijn bachelor te behalen. Ik dacht dat ik deze toch volgend jaar kon afleggen in mijn normaal master traject en dat het behalen niet behalen van deze vakken mij niet in een bindende voorwaarde situatie kon [terecht] brengen. Bij het inschrijven van deze mastervakken werd er mij niet gezegd dat ik deze situatie kon voorhebben, en had ik dit geweten, [dan] had ik mij [] voor deze twee mastervakken niet ingeschreven of toch nog op tijd uitgeschreven. Ik dacht deze twee mastervakken uiteindelijk och voor volgend jaar te laten en deze af te leggen met de rest van mijn mastervakken. Mijn [bachelortraject] was wat speciaal doordat ik ben ingestroomd vanuit een andere universiteit waardoor ik voor verschillende vakken vrijstellingen heb gehad, maar ik ben nooit blijven zitten of heb nooit vakken meegenomen naar een volgend jaar hier aan de VUB.

Deze situatie waarbij ik nu een bindende voorwaarde heb voor het volgend academiejaar, voor mijn masteropleiding, bezorgt mij heel wat angst en stress. En dit omwille van een misverstand waarbij ik niet wist dat bachelor- en masteropleidingen [] afzonderlijk benaderd werden. Ik ga volgend [academiejaar] ingeschreven zijn voor al mijn eerste master-vakken (normaal traject) en vind het moeilijk te begrijpen dat ik een bindende voorwaarde krijg voor enkel twee ingeschreven vakken, terwijl ik volgend jaar voor een normaal traject ingeschreven zal zijn. Ik weet ook dat ik de motivatie en de capaciteiten heb om te slagen volgend academiejaar, maar het weten dat ik onder bindende voorwaarden ben, geeft me heel wat druk, angst en stress.

Graag had ik willen vragen of het mogelijk is deze bindende voorwaarde te laten vallen wegens mijn situatie en vanwege mijn onwetendheid over deze regel.

- Hieronder een overzicht van mijn ingeschreven vakken voor dit academiejaar:

[...]"

De interne beroepscommissie van de faculteit Geneeskunde en Farmacie van de Vrije Universiteit Brussel behandelt het beroep in zitting van 24 september 2020 en komt tot de volgende beslissing:

“IV. ONTVANKELIJKHEID

Overeenkomstig artikel 153, §1 van het OER wordt het beroep ingesteld binnen een vervaltermijn van zeven kalenderdagen, die ingaat op de dag na de dag van kennisgeving van de beslissing. Het beroep wordt ingesteld door middel van een ondertekend en gedagtekend verzoekschrift dat per aangetekend schrijven wordt ingediend bij de voorzitter van de betrokken beroepscommissie en dit op straffe van onontvankelijkheid van het beroep. Als datum van het beroep geldt de datum van postmerk van de aangetekende zending.

Het verzoekschrift van 09.09.2020 werd niet ingediend per aangetekend schrijven.

Het beroep is onontvankelijk.

V. ONDERGESCHIKT BESPREKING TEN GRONDE

De beroepscommissie stelt vast dat de student op het einde van het academiejaar 2019-2020 geen enkele credit heeft behaald binnen de masteropleiding.

Waar in zulke situatie overeenkomstig art. 88, §3 van het OER een weigering tot herinschrijving kan worden opgelegd, heeft de examencommissie in casu beslist om aan de student een bindende voorwaarde op te leggen in toepassing van art. 88, §1 van het OER.

De student is het hier niet mee eens. Ter ondersteuning voert de student aan dat hij er niet van op de hoogte was dat de studievoortgangsregels afzonderlijk gelden voor de bachelor- en masteropleiding.

De beroepscommissie wijst de student op art. 88, §1 van het OER, waarin bepaald wordt dat *“Aan een student ingeschreven onder diplomacontract die niet voor 60% van de opgenomen ECTS-credits credits heeft behaald, wordt bij de eerstvolgende herinschrijving voor dezelfde opleiding een bindende voorwaarde opgelegd. De student kan tevens onder verplichte studiebegeleiding geplaatst worden. De student dient bij een herinschrijving via diplomacontract voor dezelfde opleiding voor 75% van de opgenomen ECTS-credits credits te verwerven en dient zich te registreren en te slagen voor elk opleidingsonderdeel waarvoor hij reeds tweemaal was ingeschreven, maar nog geen creditbewijs behaalde. (...)”*.

Het komt aan de student toe om voldoende studievoortgang te maken binnen elke opleiding waarin hij is ingeschreven, opdat hij zijn studies kan verderzetten en afronden; in casu weerlegt de student niet dat hij geen credits heeft behaald voor de opleidingsonderdelen binnen de masteropleiding, zodat hem in toepassing van art. 88, §1 van het OER een bindende voorwaarde kan worden opgelegd.

Dat de student de focus wilde leggen op de opleidingsonderdelen van de bacheloropleiding is zeker een correcte attitude (die ook vermeld wordt in art. 106, §2 van het OER), die ertoe geleid heeft dat de student ondertussen zijn bachelordiploma behaald heeft. Indien de student er evenwel voor kiest om via een gecombineerde inschrijving zich ook voor opleidingsonderdelen van de masteropleiding te registreren, moet hij ook voor deze opleiding voldoen aan de maatregelen van studievoortgangsbewaking. Dat de student het verkeerdelijk anders voorhad, niettegenstaande de bepalingen van de OER en de meldingen op het studentenportaal (*“Dit wordt voor elk van je opleidingen (bachelor, master, voorbereidings- en schakelprogramma) afzonderlijk berekend.”* zie <https://student.vub.be/studievoortgang#studierendement>) en de (mondelinge) toelichting door de studietrajectbegeleider, stelt hem hier niet van vrij.

De beroepscommissie meent dat de bindende voorwaarden een belangrijk signaal zijn naar een student dat deze voorrang dient te geven aan zijn studies waarbij hij voldoende credits moet behalen. De beroepscommissie benadrukt hierbij dat de student, die naar

druk, angst en stress verwijst, aan de VUB terecht kan bij Studiebegeleiding voor informatie, advies, begeleiding en training door studietrajectbegeleiders, studiebegeleiders en studentenpsychologen.

In de gegeven omstandigheden kan niet worden aangenomen dat de beslissing van de examencommissie onredelijk zou zijn.”

Dit is de bestreden beslissing. Zij wordt op 15 oktober 2020 aan verzoeker overgemaakt.

IV. Ontvankelijkheid

Verwerende partij voert aan dat het beroep niet ontvankelijk is omdat het intern beroep niet op ontvankelijke wijze werd uitgeput.

Artikel II.285 van de Codex Hoger Onderwijs stelt, zoals de Raad recent reeds heeft overwogen (R.Stvb. 24 augustus 2018, nr. 4.376; R.Stvb. 14 september 2018, nr. 4.405), inzake de bevoegdheid van de Raad het volgende:

“Er wordt een Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, verder ‘de Raad’ genoemd, opgericht bij de bevoegde dienst van de Vlaamse Gemeenschap. De Raad doet als administratief rechtscollege uitspraak over de beroepen die door studenten of personen op wie de beslissing betrekking heeft, worden ingesteld tegen studievoortgangsbeslissingen, na uitputting van de in afdeling 2 bedoelde interne beroepsprocedure.”

Wat betreft de plicht tot het voorafgaandelijk uitputten van het intern beroep, blijkt uit de memorie van toelichting bij het toenmalige decreet van 19 maart 2004 ‘betreffende de rechtspositieregeling van de student, de participatie in het hoger onderwijs, de integratie van bepaalde afdelingen van het hoger onderwijs voor sociale promotie in de hogescholen en de begeleiding van de herstructurering van het hoger onderwijs in Vlaanderen’ dat het intern beroep “verplicht moet worden uitgeput vooraleer men een beroep kan instellen bij” de Raad (Parl. St. VI. Parl. 2003-2004, nr. 1960/1, 16). De decreetgever heeft de uitputting van het intern beroep derhalve beoogd als een voorwaarde om tot de beroepsprocedure bij de Raad toegang te krijgen, en dus als een ontvankelijkheidsvoorwaarde bij dat beroep. Ook in de rechtsleer wordt aangenomen dat de regelmatige uitputting van een georganiseerd administratief beroep een voorwaarde is om een ontvankelijk beroep bij een administratief rechtscollege in te stellen (zie o.a. J. GORIS, Georganiseerde administratieve beroepen, Brugge, die Keure, 2012, 70-71; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Afdeling

Administratie. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, 99-105; P. POPELIER, “Over de uitputting van het georganiseerd administratief beroep als ontvankelijkheidsvoorwaarde voor een beroep bij de Raad van State”, noot onder RvS 16 augustus 1999, nr. 82.102, RW 1999-00, 850).

De vraag of verzoekster op ontvankelijke wijze het intern beroep heeft ingesteld en uitgeput, raakt derhalve aan het onderzoek naar de ontvankelijkheid van het bij de Raad ingestelde beroep.

Ofschoon de interne beroepscommissie het beroep van verzoeker ook ten gronde heeft beoordeeld, onderzoekt de Raad eerst of het intern beroep terecht onontvankelijk is verklaard. Zo ja immers, kan de Raad zich over de grond van de zaak niet meer uitspreken.

Standpunt van partijen

In zijn verzoekschrift gaat verzoeker op de onontvankelijkheid van het intern beroep niet in. Hij herhaalt wat hij in het intern beroep heeft uiteengezet, maar erkent wel een ‘administratieve fout’ te hebben begaan.

Verwerende partij bepleit in haar antwoordnota de onontvankelijkheid van het beroep bij de Raad, omdat ook het voorafgaand intern beroep niet op ontvankelijke wijze is doorlopen. Verwerende partij wijst erop dat verzoeker zijn intern beroep met een gewoon schrijven d.d. 9 september 2020 heeft ingesteld, en niet met een aangetekend schrijven.

In zijn wederantwoordnota bevestigt verzoeker, wat de ontvankelijkheid betreft, nogmaals dat zijn intern beroep inderdaad niet aan de ontvankelijkheidsvereisten voldeed, doordat het niet per aangetekende post was overgemaakt.

Beoordeling

Behoudens wat door de decreetgever ter zake zelf is geregeld in de artikelen II.283 en II.284 van de Codex Hoger Onderwijs, behoort de organisatie van de interne beroepsprocedure tot de bevoegdheid van de hogeronderwijsinstelling.

Die bepalingen kunnen door de Raad worden onderworpen aan een wettigheidstoezicht en aan een marginale toetsing inzake de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Artikel 153, §1 van het onderwijs- en examenreglement 2019-2020 van verwerende partij luidt als volgt:

“§1. Tegen een studievoortgangsbeslissing, waarvan de student of de persoon op wie de beslissing betrekking heeft, meent dat deze is aangetast door een schending van het recht, kan hij beroep aantekenen. Het beroep moet worden ingesteld binnen een vervaltermijn van zeven kalenderdagen. Bij beroepen tegen examenbeslissingen gaat deze vervaltermijn in op de dag na de elektronische mededeling van de examenresultaten overeenkomstig artikel 145. Bij de andere beroepen gaat deze vervaltermijn in op de dag na de kennisgeving van de beslissing.

Indien de inzage in de kopij later gepland is dan de vijf kalenderdagen zoals voorzien in artikel 114, §3, moet het beroep eveneens binnen de vervaltermijn ingesteld worden. De student vermeldt dit uitdrukkelijk in het verzoekschrift en dient binnen de zeven kalenderdagen na de vervaltermijn zijn klacht feitelijk te onderbouwen. Doet hij dit niet, dan wordt zijn beroep automatisch als onontvankelijk beschouwd, voor zover er geen andere grieven zijn en voor zover er nog geen feitelijke omschrijving van de ingeroepen bezwaren opgenomen was.

Het beroep wordt ingesteld door middel van een ondertekend en gedagtekend verzoekschrift dat per aangetekend schrijven wordt ingediend bij de Voorzitter van de betrokken beroepscommissie en dit op straffe van onontvankelijkheid van het beroep. (...)”

De Raad is van oordeel dat de verplichting om een intern beroep bij aangetekende zending in te dienen op zich geen onredelijke of onevenredige vormplicht inhoudt. Een ter post aangetekende zending verleent immers aan dat intern beroep een vaste datum, wat de interne beroepsinstantie, en in voorkomend geval daarna de Raad, toelaat om te controleren of de vervaltermijn van zeven kalenderdagen die de decreetgever in artikel II.283 van de Codex Hoger Onderwijs heeft bepaald, is nageleefd.

Deze vormplicht is evenwel niet absoluut, maar doelgebonden. Indien een intern beroep op een andere wijze een vaste datum krijgt – bijvoorbeeld doordat de interne beroepsinstantie een datum van ontvangst bevestigt die binnen de beroepstermijn ligt – dan kan het gemis aan aangetekende zending op zich niet leiden tot de onontvankelijkheid van dat intern beroep.

De vraag is derhalve of er *in casu* een dergelijke vaste datum kan worden bepaald.

Noch in de door verzoeker voorgelegde stukken, noch in het administratief dossier van verwerende partij bevindt zich een stuk (zoals bijvoorbeeld een enveloppe met datumstempel, een e-mail met bevestiging van de ontvangst van het intern beroep) dat toelaat te bepalen wanneer precies verzoeker zijn intern beroep heeft verzonden.

Met een e-mail van 23 november 2020 is middels het secretariaat van de Raad aan verwerende partij verzocht mee te delen of zij (in geval van zending van het intern beroep per post) kopie van de enveloppe kan voorleggen, dan wel (in geval van zending per e-mail) of zij de ontvangst van het intern beroep aan verzoeker heeft bevestigd.

Verwerende partij heeft hierop met een e-mail van 24 november 2020 het volgende geantwoord:

“In dit dossier beschikte de interne beroepscommissie over het verzoekschrift dat de verzoekende partij aan het faculteitssecretariaat heeft bezorgd, zij het niet via een aangetekende zending.

Van de envelop (die niet aangetekend verstuurd werd) werd geen scan genomen. Omwille van de coronamaatregelen en de beperkte aanwezigheid op de campus, kan ik u binnen de beperkte tijdspanne geen kopie bezorgen van de omslag die zich in het papieren dossier op de campus in Jette bevindt.

In casu betwist de verzoekende partij evenwel niet dat het verzoekschrift niet per aangetekende zending verstuurd werd; zij bevestigt dit explicet in het kader van de externe beroepsprocedure.

Bij navraag bij de faculteit blijkt dat de verzoekende partij haar verzoekschrift houdende intern beroep op 09.09 ook per e-mail heeft verstuurd, waarna een ontvangstmelding door een secretariaatsmedewerker werd verstuurd.

De beroepscommissie beschikte op het ogenblik van het nemen van de beslissing evenwel niet over deze informatie, die door de verzoekende partij ook niet zelf was ingeroepen (niet in het kader van het intern beroep, en evenmin in het extern beroep waar dit noch in het verzoekschrift noch in de wederantwoordnota wordt aangevoerd).

De vraag stelt zich dan ook of deze bijkomende informatie betrokken kan worden bij de beoordeling van de regelmatigheid van de beslissing van de interne beroepscommissie in het kader van een annulatieprocedure.”

Op basis van deze informatie kan worden vastgesteld dat verwerende partij het intern beroep op 9 september 2020 heeft ontvangen en zulks ook aan verzoeker heeft bevestigd.

Ten gevolge daarvan heeft verzoekers intern beroep vaste datum gekregen, met name op 9 september 2020, zijnde binnen de vervaltermijn van zeven kalenderdagen na de kennisgeving van de initiële studievoortgangsbeslissing.

Het intern beroep is ten onrechte onontvankelijk verklaard.

V. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Verzoeker steunt een enig middel op het redelijkheidsbeginsel.

Standpunt van partijen

Verzoeker zet uiteen dat hij niet op de hoogte was van het gegeven dat de studievoortgang binnen de bacheloropleiding en de masteropleiding afzonderlijk wordt beoordeeld, en dat hij meende dat hij een studierendement van 60% overeen alle opgenomen opleidingsonderdelen samen moest behalen. Mocht hij de ware toedracht van de voorschriften hebben gekend, zo stelt verzoeker, dan zou hij in geen geval de twee opleidingsonderdelen uit de masteropleiding hebben opgenomen.

Verzoeker ontkent dat de studietrajectbegeleidster hem hiervan mondeling op de hoogte heeft gebracht; hij stelt dat hij enkel per e-mail contact heeft gehad en wijst erop dat die informatie uit de e-mails niet blijkt.

Daarnaast vestigt verzoeker er de aandacht op dat hij voor meer dan 84% van alle opgenomen vakken is geslaagd, dat hij elk jaar voor alle opgenomen studiepunten geslaagd was en dat hij een gemotiveerde student is die zijn studies ernstig neemt. Verzoeker is, zo stelt hij, voor de twee opleidingsonderdelen in de masteropleiding niet geslaagd enkel omdat hij de focus wou leggen op zijn bachelor vakken, om zo zijn bachelordiploma te behalen.

De bindende voorwaarden die hem werden opgelegd, bezorgen verzoeker voor het volgend academiejaar heel wat angst en stress.

In haar antwoordnota repliceert verwerende partij:

“In haar extern beroep herhaalt verzoekende partij de kritiek dat zij er niet van op de hoogte was dat de studievoortgangsbewakingsregels afzonderlijk gelden voor de bachelor- en masteropleiding. [...]

Het is dan ook uiterst ondergeschikt dat verwerende partij laat gelden dat de beroepscommissie in de beslissing ten overvloede doch terecht heeft meegegeven dat ‘een student die ervoor kiest om zich via een gecombineerde inschrijving ook voor opleidingsonderdelen van de masteropleiding te registreren, ook voor deze opleiding moet voldoen aan de maatregelen van studievoortgangsbewaking’, alsook dat het gegeven ‘dat de student het verkeerdelijk anders voorhad, niettegenstaande de bepalingen van de OER en de vermeldingen op het studentenportaal (“Dit wordt voor elk van je opleidingen (bachelor, master, voorbereidings- en schakelprogramma) afzonderlijk berekend.” - zie <https://student.vub.be/studievoortgang#studierendement>) en de (mondelinge) toelichting door de studietrajectbegeleider, stelt hem hier niet van vrij’.

De verzoekende partij houdt nog voor dat hij nooit mondeling op de hoogte werd gebracht door de studietrajectbegeleider; nog los van het gegeven dat de in het kader van het extern beroep voorgelegde e-mails niet aantonen dat er geen enkel mondeling gesprek is geweest met de studietrajectbegeleider, is deze kritiek op zich ook niet relevant nu deze kritiek enkel betrekking heeft op een ten overvloede vermeld onderdeel van de (eveneens ten overvloede, in ondergeschikte orde opgenomen) motivering ten gronde. De bepalingen van het OER zijn duidelijk, en volstaan op zich (nog los van de informatieve vermeldingen op het studentenportaal en eventuele toelichtingen door studietrajectbegeleiders). De beweringen van de verzoekende partij falen in rechte.”

Verzoeker handhaaft in zijn wederantwoordnota zijn standpunt.

Beoordeling

In beginsel geldt dat de Raad geen bescherming kan bieden tegen strenge beslissingen, enkel tegen onredelijke.

Het is alleszins niet onredelijk dat van de student wordt verwacht dat hij kennis heeft van het onderwijs- en examenreglement. Dat maakt immers – zoals de Raad reeds meermaals heeft overwogen – deel uit van het toetredingscontract dat de student met de hogeronderwijsinstelling sluit.

Relevant met betrekking tot de berekening van de studievoortgang zijn *in casu* de artikelen 88, §1 en 132, §1 van het onderwijs- en examenreglement:

“Artikel 88 (opleggen van een maatregel van studievoortgangsbewaking)

§1. Aan een student ingeschreven onder diplomacontract die niet voor 60% van de opgenomen ECTS-credits credits heeft behaald, wordt bij de eerstvolgende herinschrijving voor dezelfde opleiding een bindende voorwaarde opgelegd. De student kan tevens onder verplichte studiebegeleiding geplaatst worden. De student dient bij een herinschrijving via diplomacontract voor dezelfde opleiding voor 75% van de opgenomen ECTS-credits credits te verwerven en dient zich te registreren en te slagen voor elk opleidingsonderdeel waarvoor hij reeds tweemaal was ingeschreven, maar nog geen creditbewijs behaalde. Wanneer de student niet aan deze bindende voorwaarde voldoet, wordt de eerstvolgende herinschrijving voor dezelfde opleiding, evenals voor opleidingsonderdelen ervan geweigerd onder welk contracttype ook, behoudens uitzonderlijke omstandigheden. De student heeft bij aanvang van het academiejaar recht op een gesprek met een medewerker van Studiebegeleiding over de studievoortgang van de student en over eventuele relevante studiebegeleiding.”

en

“Artikel 132 (bevoegdheid examencommissie)

§1. De examencommissie heeft de volgende bevoegdheden:

1. het uitbrengen van een niet-bindend studieadvies naar aanleiding van een toetsing van de studievoortgang van de student op grond van zijn examenresultaten;
2. het aanpassen van een examencijfer ingeval van een materiële vergissing, een grove onregelmatigheid of een kennelijke onredelijkheid;
3. het bepalen van opleidingsonderdelen die moeten worden hernomen;
4. het nemen van een maatregel van studievoortgangsbewaking overeenkomstig artikel 88.”

Vanuit juridisch oogpunt is het zonder meer correct dat uit deze bepalingen volgt dat de studievoortgangsbewaking verloopt per ‘opleiding’, wat betekent dat de bacheloropleiding en de masteropleiding afzonderlijk van elkaar worden beoordeeld. De examencommissies bachelor en master zijn in dat opzicht eveneens van elkaar te onderscheiden.

Verzoeker mag geacht worden deze bepalingen te kennen; hun toepassing is niet afhankelijk van een afzonderlijke, individuele toelichting, mondeling of anderszins.

Eveneens vanuit juridisch oogpunt, kan inderdaad aan verzoeker een maatregel van studievoortgangsbewaking worden opgelegd; hij heeft immers ten belope van zeven studiepunten opleidingsonderdelen uit de masteropleiding opgenomen zonder daarvoor een credit te behalen – wat overeenstemt met een studierendement van 0% in die masteropleiding.

De *ratio legis* inzake het opleggen van studievoortgangsbewakingsmaatregelen is door de decreetgever als volgt geduid (*Parl. St. VI. Parl. 2003-2004, nr. 2154/1, 11*):

“De instellingen kunnen in welomschreven gevallen studievoortgangsbewakingsmaatregelen nemen om studenten die dreigen te ontsporen opnieuw aan te zetten tot het boeken van voldoende voortgang. Deze maatregelen kunnen onder meer bestaan in het opleggen van verplichte tussentijdse deliberaties voor de betrokken student.”

Van verzoeker, die zijn bachelor in de Geneeskunde heeft behaald en van wie verwerende partij niet tegenspreekt dat hij ook voor alle opleidingsonderdelen in die opleiding geslaagd was, kan op het eerste gezicht niet worden gesteld dat zijn studietraject ‘dreigt te ontsporen’.

Evenmin kan volgens de Raad, de voorliggende feiten beoordelend, worden aangenomen dat verzoeker blijk heeft gegeven van een onoordeelkundige samenstelling van zijn curriculum, althans afgemeten aan de mogelijkheden tot het boeken van studievoortgang die hij heeft aangetoond.

Integendeel komt uit de voorliggende stukken naar voren dat verzoeker, ofschoon hij geacht kan worden zulks te weten, zich in werkelijkheid niet bewust was van alle rechtsgevolgen van zijn inschrijving voor twee opleidingsonderdelen in de masteropleiding Geneeskunde.

Aldus beantwoordt verzoeker weliswaar formeel aan de voorwaarden van het onderwijs- en examenreglement om voor de masteropleiding een bindende voorwaarde opgelegd te krijgen, maar duidelijk niet aan de omstandigheden die de decreetgever voor ogen had.

De Raad houdt er tevens rekening mee dat verzoeker voor de twee opleidingsonderdelen uit de masteropleiding geen examen heeft afgelegd, uitgezonderd voor ‘Problemen van organen: cardiovasculair’ tijdens de eerste examenzittijd.

Alle feitelijke elementen in ogenschouw nemend, is de Raad in dit specifiek geval van oordeel dat het opleggen van een maatregel van studievoortgangsbewaking niet in overeenstemming kan worden gebracht met het doel waarvoor deze maatregelen in het leven zijn geroepen, en dat de bestreden beslissing om die reden als louter blinde toepassing van het onderwijs- en examenreglement onredelijk is.

Het enig middel is gegrond.

BESLISSING

- 1. De Raad vernietigt de beslissing van de interne beroepscommissie van de faculteit Geneeskunde en Farmacie van de Vrije Universiteit Brussel van 14 oktober 2020.**
- 2. Het daartoe bevoegde orgaan neemt ten aanzien van verzoeker een nieuwe beslissing en doet zulks uiterlijk op 9 december 2020.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechting van 27 november 2020, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, I^e Kamer, samengesteld uit:

Jim Deridder,	voorzitter van de Raad
Marleen Verreth	bestuursrechter – bijzitter
Sigrid Pauwels	bestuursrechter – bijzitter
bijgestaan door	
Melissa Thijs	secretaris

De secretaris

Melissa Thijs

De voorzitter

Jim Deridder

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Arrest nr. 6.101 van 27 november 2020 in de zaak 2020/748

In zake: Abel VAN OOIJEN
 woonplaats kiezend te 1217 LP Hilversum (Nederland)
 Gerarus Gullaan 30

tegen:

UNIVERSITEIT GENT
woonplaats kiezend te 8310 Brugge
Baron Ruzettelaan 27

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 21 oktober 2020, strekt tot nietigverklaring van de beslissing van de institutionele beroepscommissie van de Universiteit Gent van 2 oktober 2020 waarbij het intern beroep van verzoeker ongegrond wordt verklaard en de weigering tot inschrijving in de opleiding ‘Bachelor of science in de Geneeskunde’ wordt bevestigd.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota neergelegd en verzoekende partij heeft een wederantwoordnota neergelegd.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 november 2020.

Aangezien de openbare zittingen tijdelijk zijn opgeschort, werd aan beide partijen gevraagd of zij akkoord konden gaan met een schriftelijke procedure. Zowel verzoekende partij als verwerende partij heeft ingestemd met een schriftelijke procedure.

III. Feiten

Verzoeker schrijft zich in het academiejaar 2018-2019 voor het eerst in aan de Universiteit Gent. In de opleiding ‘Bachelor of science in de Geneeskunde’ neemt hij een curriculum van 60 studiepunten op.

Verzoeker behaalt op het einde van de tweede examenperiode een credit voor één opleidingsonderdeel, ten belope van zes studiepunten.

Omdat verzoeker aldus voor minder dan de helft van de opgenomen studiepunten een credit behaalt, wordt hem een bindende voorwaarde van studievoortgangsbewaking opgelegd, die ertoe strekt dat verzoeker bij een volgende inschrijving in dezelfde opleiding een studierendement van ten minste 75% moet behalen, bij gebreke waaraan hij in die opleiding niet meer zal worden ingeschreven.

In het academiejaar 2019-2020 schrijft verzoeker zich opnieuw in voor de ‘Bachelor of science in de Geneeskunde’, en dit ten belope van de 54 resterende studiepunten van het eerste deliberatiepakket. Tijdens de eerste examenzittijd neemt verzoeker deel aan alle examens, doch zonder een credit te behalen. In de tweede examenzittijd neemt verzoeker deel aan het examen voor één opleidingsonderdeel, waarvoor hij een credit behaalt (4 studiepunten).

Daar verzoeker niet voldoet aan de hem opgelegde bindende voorwaarde, weigert de examencommissie hem de verdere inschrijving in de bacheloropleiding Geneeskunde.

Op 15 september 2020 stelt verzoeker tegen deze beslissing het volgend intern beroep in:

“Hierbij verzoek ik, als gemachtigde (zie bijlage), u om mijn zoon Abel van Ooijen (studentnummer 01804047) een mogelijkheid te bieden om zich opnieuw in te schrijven op de opleiding Bachelor of Science in de geneeskunde. Het afgelopen jaar is voor Abel dramatisch verlopen en de Coronatijd heeft daar deels aan bijgedragen. Het heeft geleid tot volledige uitval van mijn zoon, die inmiddels onder behandeling staat van een psycholoog en waar het gelukkig al een stuk beter mee gaat.

Ik heb inmiddels ook een verzoek gedaan bij de [] Raad voor betwistingen inzake studievoortgangbeslissingen voor het terugvorderen van leerkrediet van het afgelopen collegejaar.

Motivatie van het verzoek

Ik was ongelooflijk blij en trots dat ik geselecteerd was om Geneeskunde te gaan studeren in België om mijn droom om huisarts te worden waar te maken. Het wonen en leven in het buitenland, voor het eerst op mijzelf wonen, zonder familie en vrienden in de buurt, viel mij zwaar. Dit en het niveau en tempo van het onderwijs in België, wat enorm verschilt met Nederland, heb ik onderschat. Het eerste jaar werd daardoor een teleurstelling.

Gelukkig bood het systeem mij een tweede kans, maar het zette mijzelf ook onder druk om voldoende punten te halen voor verdere studie. Dit resulteerde in faalangst, paniekaanvallen en slapeloze nachten. Ik heb hier nooit eerder mee te maken gehad en ben gemakkelijk en zonder stress door mijn middelbareschooltijd gelopen. Ook in mijn bijbanen kon ik makkelijk onder druk functioneren. Het krijgen van paniekaanvallen en niet kunnen slapen was voor mij volslagen onbekend en heb ik lange tijd verborgen gehouden, zonder hulp te zoeken. Deze paniekaanvallen zijn mede veroorzaakt door privéomstandigheden met andere huurders in mijn huis. Uiteindelijk heeft dit alles geresulteerd in volledige uitval en isolement op mijn studentenkamer. Mijn ouders heb ik hier pas in de Kerstvakantie over ingelicht en ben met hen naar mijn huisarts gegaan voor hulp. Ik heb medicatie gekregen en het advies om hulp te zoeken. Dat heeft lang geduurd door mijn acceptatie, de maandenlange wachtlijsten voor psychologische hulp en uiteindelijk de Coronaperiode waarin hulp niet mogelijk was.

Mijn examens heb ik in deze tijd wel geprobeerd voor te bereiden, maar niet efficiënt door gebrek aan concentratie, de enorme faalangst en de voortdurende paniekaanvallen. Het niet hebben van fysieke [colleges] aan de UGent, geen contact met andere studenten, de onduidelijke situatie over de voortgang van de studie in de Coronaperiode hebben mijn situatie verergerd. Contact via beeldscherm met een psycholoog van de UGent heeft daar niet voldoende bij kunnen helpen. Uiteindelijk heb ik een volledige burnout gekregen en mij ziek moeten melden (met een doktersattest) voor de tweede zit.

Inmiddels ben ik in Nederland wekelijks onder behandeling van een psycholoog die mij gaat helpen om te gaan met mijn faalangst en mijn paniekaanvallen te onderdrukken en zo mogelijk te overwinnen. Dit zijn on-site sessies die eventueel in een later stadium online kunnen worden voortgezet als ik weer in Gent zou wonen.

Door deze sessies met de psycholoog en het bespreken met ouders en vrienden zie ik in dat ik in mijn omgeving voldoende hulp en steun heb en dat er ook op de UGent verschillende mogelijkheden zijn waar ik tot op heden geen gebruik van durfde te maken. Mijn woonsituatie in Gent is positief verbeterd. Ik vraag u als leden van de Institutionele Beroepscommissie mij nog een kans te gunnen om verder te studeren aan de UGent en dit afgelopen jaar te doen vergeten. Als hiervoor eventueel een hogere eigen bijdrage wenselijk is, dan begrijp ik dat natuurlijk en hoor ik dat graag.”

De institutionele beroepscommissie buigt zich in zitting van 2 oktober 2020 over dit beroep, en komt daarbij tot de volgende beslissing:

“(…)

De institutionele beroepscommissie heeft integraal kennis genomen van de argumenten zoals die zijn geformuleerd in het beroepschrift.

Uit een vergelijking van het aantal verworven studiepunten met het aantal opgenomen studiepunten blijkt dat de student aan de Universiteit Gent een zeer beperkte studievoortgang heeft geboekt en dat de norm die het OER hanteert voor de beoordeling van de vraag of uit de gegevens van het dossier manifest blijkt dat het opleggen van bindende voorwaarden geen positief resultaat zal opleveren, werd overschreden.

De commissie neemt akte van de argumenten die de student in het beroepsschrift aanvoert ter verrechtvaardiging van het gebrek aan studievoortgang. Zij is evenwel van mening dat die omstandigheden niet van die aard zijn dat ze doen vermoeden dat bindende voorwaarden opleggen wel zinvol is en dat de studievoortgang in het nieuwe academiejaar aanmerkelijk zal verbeteren. De student schreef zich voor het eerst in aan de opleiding geneeskunde in 2018-2019. Ondanks zijn inspanningen om in de eerste zittijden aan 7 van de 10 examens deel te nemen, behaalde hij geen goede resultaten. In de tweede zittijd van dat academiejaar nam hij deel aan 4 van de 10 examens. Hij haalde niét één creditbewijs (10/20) maar slaagde helaas niet voor de overige opleidingsonderdelen met volgende cijfers: 0/20, 2/20 en 3/20.

In het academiejaar 2019-2020 behaalde de student in de eerste zittijden opnieuw bedroevend lage cijfers waarbij 8/20 het hoogste cijfer was. In de tweede zittijd was hij omwille van zijn burn-out ziek op alle examens met uitzondering van zelfstandig wetenschappelijk werk I (4 studiepunten) waar hij 14/20 behaalde.

De institutionele beroepscommissie kan aannemen dat de faalangst en paniekaanvallen een rol hebben gespeeld bij deze minieme studievoortgang maar acht deze niet volledig verantwoordelijk voor het gebrek aan studievoortgang van de student tijdens de afgelopen twee academiejaren. De institutionele beroepscommissie kan aannemen dat de COVID19-pandemie en de daaruit voortvloeiende maatregelen het verloop van het tweede semester van de student kan hebben beïnvloed maar stelt dat de UGent de nodige inspanningen heeft geleverd om de negatieve effecten zoveel mogelijk te beperken zowel op het vlak van onderwijs- als evaluatieactiviteiten. Lesgevers hebben hun evaluaties afgestemd op de lesactiviteiten die ze gebruikten bij het online onderwijs om alle studenten de kans te geven te slagen en waar wenselijk werd de coronacheck toegepast. De institutionele beroepscommissie kan ook aannemen dat COVID19 voor de student een zeer onzekere periode was voor de student maar wijst erop dat dit voor alle studenten een uitzonderlijke situatie was. Dit is geen afdoende reden die de institutionele beroepscommissie ertoe zouden moeten brengen de weigering teniet te doen. De student haalde ten andere het beste cijfer behaald aan de UGent tijdens deze coronaperiode.

De institutionele beroepscommissie houdt in deze beslissing rekening met de meegestuurde attesten van de therapeuten en de UGent-medewerkers maar merkt op dat er op dit ogenblik evenwel geen enkel overtuigend bewijsstuk voorligt waaruit zou blijken dat Abel in 2020-2021 wel een dermate studievoortgang in het komende academiejaar zou kunnen maken, gesteld dat alles terug te voeren zou zijn op zijn gezondheidstoestand wat volgens de commissie niet zo is en waarbij zijn gezondheid slechts één factor is die niet volledig het gebrek aan studievoortgang kan verklaren.

Het intern beroep wordt om die redenen ongegrond verklaard. De institutionele beroepscommissie acht de studies geneeskunde aan de UGent op dit ogenblik niet de

juiste keuze. De weigering tot inschrijving bachelor of science in de geneeskunde aan de Universiteit Gent wordt voor het academiejaar 2020-2021 bekrachtigd.”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid

Verwerende partij betwist niet de ontvankelijkheid van het beroep.

De Raad ziet ambtshalve evenmin bezwaren.

Het beroep is ontvankelijk.

V. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Verzoeker steunt een enig middel op het zorgvuldigheidsbeginsel.

Standpunt van partijen

Verzoeker doet gelden dat hij samen met zijn intern beroep een ‘verklaring van behandeling’ heeft overgemaakt, maar dat informatie over de behandeling en de onderliggende oorzaken van zijn paniekaanvallen en faalangst niet werden meegezonden, deels omdat de privacy daarvan en deels omdat informatie ten gevolge van het stadium van de behandeling nog niet beschikbaar was.

Het grieft verzoeker dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de beroepscommissie van die informatie wel kennis had willen nemen en dit ook een belangrijke rol speelt in de overwegingen van de beroepscommissie. Hij voegt bij zijn verzoekschrift tot nietigverklaring de psychologische onderbouwing van zijn behandelend psycholoog, die de slechte resultaten van beide studiejaren duidt en de uitspraak van de beroepscommissie – volgens verzoeker – weerlegt als zou zijn gezondheid slechts één factor zijn geweest bij het gebrek aan

studievoortgang. Verzoeker voegt nog toe dat zijn behandelend psycholoog geen belemmeringen meer ziet voor verdere studie.

Het besluit om zich ziek te melden voor de tweede zit is volgens verzoeker genomen na telefonisch overleg op 14 augustus 2020 met mevrouw V.W., studietrajectbegeleider. Een effectieve deelname aan examens had, zo stelt verzoeker, geleid tot “dezelfde bedroevende resultaten” als bij de eerdere pogingen. Volgens verzoeker zou het ziekmelden leiden tot het bevriezen van examenkansen en leerkrediet. Hij verwijst nog naar een beroep tot teruggave van leerkrediet, bij de Raad gekend onder het rolnummer 2020/512.

Tot slot stipt verzoeker aan dat zijn eerste hulpvraag dateert van vóór de eerste examens van het academiejaar 2019-2020, al realiseert hij zich dat dit nog eerder had gekund. Alleszins heeft de coronapandemie volgens verzoeker de reeds bestaande lange wachtlijsten voor psychologische behandeling nog verergerd, alsook zijn paniek naar het einde van het academiejaar toe. Deze feiten en de psychologische onderbouwing tonen naar oordeel van verzoeker dat zijn gezondheid niet slechts één factor is geweest, maar dé reden van zijn falen in het afgelopen academiejaar en zelfs het academiejaar daarvoor.

Verzoeker besluit met een vraag aan de Raad om hem in de mogelijkheid te stellen om zijn “studie Geneeskunde te hervatten door een nieuwe inschrijving voor het lopend of volgend collegejaar.”

In haar antwoordnota verdedigt verwerende partij de bestreden beslissing en de motieven die eraan ten grondslag liggen.

In repliek op verzoekers middel antwoordt zij:

“Verzoeker gaat in zijn extern beroepschrift dieper in op zijn gezondheidssituatie en legt thans een document voor waarin meer details staan over zijn situatie en waarin ook al een voorzichtige prognose naar volgend jaar wordt gemaakt. Dat document lag niet voor bij de institutionele beroepscommissie, en de institutionele beroepscommissie kon er dan ook geen rekening mee houden. Het kan niet op ontvankelijke wijze voor het eerst worden ingediend in de fase van extern beroep.

Verzoeker wijst erop dat hij zijn intern beroepschrift afsloot met de zin “Indien u aanvullende informatie nodig hebt dan hoor ik dat graag”, en hekelt het feit dat de

commissie daar geen gebruik van maakte hoewel ze blijkbaar wel informatie miste om tot een ander besluit te komen.

Verwerende partij merkt op dat het aan de verzoeker is om zijn intern beroep voldoende te staven, en zijn argumenten en de daarbij horende bewijsstukken voor te leggen aan de institutionele beroepscommissie. Van de beroepscommissie kan niet worden verwacht dat zij op eigen initiatief bijkomende informatie of stukken opvraagt bij een verzoeker, informatie en stukken waarvan zij overigens niet weet of kan weten dat die überhaupt bestaan. Verzoeker moet zich er bovendien van bewust zijn dat verwerende partij in die periode van het jaar zeer veel beroepen te behandelen heeft – dit jaar zijn het er al ongeveer 450 –, die allemaal in de korte tijdsspanne van 20 dagen moeten worden afgehandeld. Als de institutionele beroepscommissie dan nog bij elk van die beroepen bijkomende informatie zou moeten opvragen bij de beroepsindiener, wordt dit hoe dan ook een onmogelijke klus.”

In zijn wederantwoordnota gaat verzoeker nog diepgaand in op alle elementen die aan bod kwamen:

“BEOORDELING DOSSIER

1) Uit geen van de attesten bleek dat de toestand van verzoeker dermate ernstig was dat het maken van enige studievoortgang onmogelijk zou zijn geworden. Evenmin bleek uit de voorgelegde attesten dat de situatie van verzoeker dan wel dermate zou zijn geëvolueerd dat in een volgend academiejaar een betere studievoortgang kan worden verwacht.

Op basis van in het dossier geleverde stukken en attesten kon door de beroepscommissie worden opgemaakt dat Abel zich reeds in december 2019, ruim voor aanvang van de allereerste examens van het collegejaar 2019-2020 gemeld heeft bij zijn huisarts met psychische nood en paniekaanvallen.

In het ‘Verzoek tot herroeping weigering tot inschrijven’ is de Institutionele beroepscommissie door ons uitgenodigd om eventueel extra of ontbrekende informatie op te vragen, mocht het geleverde dossier daar niet in voorzien. Inhoudelijke informatie van de behandelaar van Abel is in eerste instantie omwille van de privacy van deze informatie niet toegevoegd.

Verweerde geeft aan dat de beroepscommissie niet op eigen initiatief bijkomende informatie of stukken opvraagt, omdat zij in die periode van het jaar in zeer korte tijd zeer veel beroepen moet afhandelen. Uit de door verweerde genoemde tijdsspanne van 20 dagen en het aantal van ongeveer 450 dossiers dat daarin behandeld moet worden, maken wij op dat er per dag ruim 22 dossiers afgehandeld moeten worden. Dit zou betekenen dat er gemiddeld 20 minuten besteed wordt aan de afhandeling van een dossier. Er vindt helaas geen gesprek met de student plaats.

De verwerende partij stelt dat als de institutionele beroepscommissie bij elk van die beroepen bijkomende informatie zou moeten opvragen bij de beroepsindiener, dit hoe dan ook een onmogelijke klus zou worden. Wij zijn van mening dat dit een tijdrovende klus zou zijn als elk dossier om aanvullende informatie vraagt. Maar wij denken dat dit uiteindelijk misschien slechts in een paar gevallen wenselijk dan wel noodzakelijk is om tot een weloverwogen besluit te kunnen komen.

Tijdsdruk zou bovendien niet leidend moeten zijn in de afhandeling van een beroep. Het gaat hier per slot van rekening om studenten; jonge mensen en hun toekomst, niet om

een strafzaak. Door tijdsdruk is in onze optiek een rationele beslissing genomen louter op basis van resultaten, zonder de oorzaak achter deze slechte resultaten te onderzoeken en op een juiste manier te wegen. Dat er meer tijd beschikbaar is dan de door verweerde genoemde 20 dagen blijkt uit het gemailde antwoord van de institutioneel ombudspersoon van UGent na indienen van het beroep en dossier:

De Institutionele Beroepscommissie blijft ook na de termijn van 20 kalenderdagen bevoegd voor het nemen van een beslissing (Raad van State arrest 210.481 18/1/2011). Doordat we u nu reeds melden dat de beslissing wellicht niet binnen de voorziene periode van 20 kalenderdagen zal worden genomen en u een uiterste datum wordt gemeld waarop u de beslissing mag verwachten blijft u nadien recht hebben op een eventueel extern beroep bij de Raad voor Betwistingen inzake Studievoortgangsbeslissingen.

WEGING GEZONDHEIDSFACTOREN

2) *De institutionele beroepscommissie heeft aangenomen dat deze situatie inderdaad wel een invloed kon hebben gehad op zijn studieprestaties, maar vond dat deze situatie toch niet van die aard was dat deze deed vermoeden dat het wel zinvol was dat bindende voorwaarden opleggen nog zin had en dat het volgend academiejaar beter zou gaan. De institutionele beroepscommissie wees daarbij op zijn studieresultaten, die ook in zijn eerste jaar van studie, toen hij nog geen last had van die paniekaanvallen en er ook geen coronacrisis was, absoluut niet goed waren. De institutionele beroepscommissie leidde daaruit af dat zijn gezondheidsproblemen in zijn tweede jaar studie niet volledig verantwoordelijk zijn voor zijn slechte prestaties en zijn gebrek aan studievoortgang.*

De beroepscommissie baseert haar besluit op aannames dat de problemen met de gezondheid niet volledig verantwoordelijk zijn voor de slechte prestaties en kijkt daarbij ook expliciet naar resultaten van het eerste jaar.

De slechte studieresultaten van het tweede jaar en – naar nu blijkt – zelfs van het eerste jaar zijn te wijten aan onderliggende psychische oorzaken. Dit is deels voortschrijdend inzicht in de behandeling van Abel. Maar ook zonder dit voortschrijdend inzicht zou je als commissie al tot de conclusie moeten komen dat er écht iets aan de hand moet zijn met een student die zich tijdens het toelatingsexamen voor Arts weet te plaatsen bij ‘de beste 1000 kandidaten’ en zo slecht presteert in zijn studie.

Sterker nog juist bij de opleiding Geneeskunde zou je mogen verwachten dat men hier oog voor heeft en in gesprek gaat met de betreffende student. Je zou bovendien mogen verwachten dat bij de Institutionele beroepscommissie (en zeker bij de vertegenwoordiger daarin van de studierichting Geneeskunde) bekend is dat geestelijke nood bij een student niet is als een verkoudheid die na de Kerstvakantie voorbij is.

Inmiddels weten Abel en wij als ouders dat de onderliggende psychische oorzaken ook het eerste studiejaar al de slechte resultaten hebben veroorzaakt, maar toen nog geen paniekaanvallen hebben veroorzaakt. Wij hebben ons in het verzoek alleen gericht op het afgelopen collegejaar en de mogelijkheid tot herinschrijving verzocht (met dezelfde bindende voorwaarden). Een nieuwe kans op basis van ‘uitzonderlijke omstandigheden’ en het alsnog benutten van kansen die door de ziekmelding voor de tweede zit niet zijn gebruikt.

3) *In het academiejaar 2019-2020 behaalde de student in de eerste zittijden opnieuw bedroevend lage cijfers waarbij 8/20 het hoogste cijfer was. In de tweede zittijd was hij omwille van zijn burn-out ziek op alle examens met uitzondering van zelfstandig wetenschappelijk werk I (4 studiepunten) waar hij 14/20 behaalde. De institutionele beroepscommissie kan aannemen dat de faalangst en paniekaanvallen een rol hebben*

gespeeld bij deze minieme studievoortgang maar acht deze niet volledig verantwoordelijk voor het gebrek aan studievoortgang van de student tijdens de afgelopen twee academiejaren.

De commissie gaat in haar aannames en conclusie volledig voorbij aan het feit dat de deelname van Abel aan evaluaties gedurende het afgelopen collegejaar van begin 2020 tot aan het moment van volledig ziekmelden voor de tweede zit zijn gedaan in een toestand van psychische nood. Dit wordt in het dossier bevestigd door attesten van zowel huisarts als psycholoog. Ook is in het dossier bewijs geleverd dat Abel hulp gezocht heeft bij een UGent studentenpsycholoog. Zoals in ons verzoek aangegeven was door reguliere wachtlijsten en gedurende de COVID19 lockdown psychologische behandeling niet eerder mogelijk.

De behaalde studiepunten van zelfstandig wetenschappelijk werk betreft een verslag waar in alle rust aan gewerkt kon worden zonder druk, geen examen in die periode.

INVLOED COVID19 PANDEMIE

4) De institutionele beroepscommissie kan aannemen dat de COVID19-pandemie en de daaruit voortvloeiende maatregelen het verloop van het tweede semester van de student kan hebben beïnvloed maar stelt dat de UGent de nodige inspanningen heeft geleverd om de negatieve effecten zoveel mogelijk te beperken zowel op het vlak van onderwijs- als evaluatieactiviteiten. Lesgevers hebben hun evaluaties afgestemd op de lesactiviteiten die ze gebruikten bij het online onderwijs om alle studenten de kans te geven te slagen en waar wenselijk werd de coronacheck toegepast. De institutionele beroepscommissie kan ook aannemen dat COVID19 voor de student een zeer onzekere periode was voor de student maar wijst erop dat dit voor alle studenten een uitzonderlijke situatie was. Dit is geen afdoende reden die de institutionele beroepscommissie ertoe zouden moeten brengen de weigering teniet te doen.

Alle aanpassingen in het studieprogramma en veranderende sociale- en leefomstandigheden gedurende de COVID19-pandemie hebben een versterkende rol gespeeld in de psychische gemoedstoestand van Abel. Van de uitzonderlijke situatie tijdens COVID19 zullen zonder twijfel heel veel studenten last hebben gehad. Maar een student die reeds in psychische nood verkeerd zal hier, zoals u zult begrijpen, nog veel meer last van hebben. Je zou mogen verwachten dat de institutionele beroepscommissie hier rekening mee houdt in haar oordeel.

De beroepscommissie stelt dat de UGent gedurende de COVID19-pandemie de nodige inspanningen heeft geleverd om de negatieve effecten zoveel mogelijk te beperken zowel op het vlak van onderwijs- als evaluatieactiviteiten.

Juist professoren en doktoren van de studierichting Geneeskunde waren gedurende de uitgebroken COVID Pandemie heel hard in het ziekenhuis nodig. Dit is natuurlijk volkomen begrijpelijk. De studie en begeleiding stond daarmee op een laag pitje. Studenten werden verzocht college's van vorig collegejaar digitaal te bekijken en bij problemen een studentenpsycholoog te raadplegen.

Het is aannemelijk dat door de grote druk op alle betrokkenen slechte resultaten niet opgevallen zijn en niet hebben geleid tot een begeleidingsgesprek met Abel.

En zoals reeds eerder genoemd onder punt 3, was door reguliere wachtlijsten en specifiek door de COVID19 lockdown, psychologische behandeling van Abel niet eerder mogelijk.

BESLISSING INSTITUTIONELE BEROEPSCOMMISSIE

5) De betrokken instelling is niet verplicht om in deze omstandigheden een student te weigeren. Ze kan oordelen dat er voldoende vooruitzichten op verbetering zijn en

beslissen om een student ondanks zijn zwakke prestaties in voorgaande academiejaren toch nog in te schrijven. De beslissing om een student al dan niet toch nog te laten inschrijven behoort daarbij tot de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de Institutionele beroepscommissie. De Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen heeft hierop slechts marginaal toezicht en kan een dergelijke beslissing maar vernietigen indien zou blijken dat ze kennelijk onredelijk is. Verweerde stelt dat u als Raad slechts marginaal toezicht hebt op de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de Institutionele beroepscommissie en een beslissing kunt vernietigen indien zou blijken dat ze kennelijk onredelijk is. Wij zijn van mening dat de beslissing van de beroepscommissie onredelijk is.

Misschien niet als je alleen naar resultaten kijkt, maar wel als je naar de student achter die resultaten kijkt en de problematiek die erachter schuilging. Gezondheid en COVID19 worden afgedaan als factoren die mogelijk ‘slechts een rol’ hebben gespeeld bij de slechte resultaten.

De stap naar u als Raad voor betwisting is voor ons als indiener van dit beroep de enige procedurele stap die we kunnen nemen om aan te geven dat we het niet eens zijn met het besluit van de institutionele beroepscommissie. Liever hadden wij op basis van ons ‘Verzoek tot herroeping weigering tot inschrijven’ in overleg getreden met UGent om mogelijkheden te bespreken.

6) De institutionele beroepscommissie houdt in deze beslissing rekening met de meegestuurde attesten van de therapeuten en de UGent-medewerkers maar merkt op dat er op dit ogenblik evenwel geen enkel overtuigend bewijsstuk voorligt waaruit zou blijken dat Abel in 2020-2021 wel een dermate studievoortgang in het komende academiejaar zou kunnen maken, gesteld dat alles terug te voeren zou zijn op zijn gezondheidstoestand wat volgens de commissie niet zo is en waarbij zijn gezondheid slechts één factor is die niet volledig het gebrek aan studievoortgang kan verklaren.

De gezondheid van Abel is dé factor die het gebrek aan studievoortgang verklaard. Ons inziens is een besluit genomen louter op basis van resultaten, die inderdaad slecht zijn, maar die duidelijk aanwijsbare psychische oorzaken hebben. Deze oorzaken worden onderbouwd door de psycholoog waar Abel onder behandeling is, die bovendien van mening is dat niets meer in de weg staat om hem de studie succesvol te laten vervolgen. In de Nota van antwoord wordt onder punt 8 door verweerde verzocht om deze nadere toelichting op de behandeling door de psycholoog niet ontvankelijk te verklaren, omdat dit nieuwe informatie zou zijn. Het onder behandeling zijn van de psycholoog is niet nieuw, de toelichting is, ondanks de privacy van deze informatie, toegevoegd om aan te tonen dat de door de Institutionele beroepscommissie gedane aannames niet correct zijn. De uitzonderlijke omstandigheden rechtvaardigen wat ons betreft het verzoek. En waarom anders zouden wij een ‘Verzoek tot herroeping weigering tot inschrijven’ hebben gedaan?”

Beoordeling

De Raad heeft er evident alle begrip voor dat verzoeker alle geboden kansen van woord en wederwoord, ook binnen de procedure voor de Raad, wil gebruiken ter vrijwaring van zijn belangen.

Niettemin is de Raad gebonden aan procedurevoorschriften, die zowel op de bevoegdheid van de Raad als de rechten van de procespartijen betrekking hebben.

Ter zake stipt de Raad vooreerst aan dat een verzoekende partij krachtens artikel II.294, §2, *in fine* van de Codex Hoger Onderwijs in de procedure voor de Raad geen nieuwe bezwaren kan aanvoeren, tenzij de grondslag ervan pas tijdens of na afhandeling van de interne beroepsprocedure aan het licht is gekomen, tenzij het bezwaar betrekking heeft op de wijze waarop het intern beroep werd behandeld of tenzij het bezwaar raakt aan de openbare orde.

In de mate dat verzoeker pas in zijn wederantwoord zeer concreet, en ook met nieuwe argumenten, ingaat op de verschillende overwegingen van de bestreden beslissing en deze weerlegt, minstens tegenspreekt, gaat het om nieuwe middelen die in die stand van de procedure niet ontvankelijk zijn. Die kritiek had in het verzoekschrift moeten zijn opgenomen, te meer nu de verwerende partij in de in essentie schriftelijke procedure niet meer op de wederantwoordnota van verzoeker kan antwoorden en haar rechten van verdediging in het gedrang komen.

Tweedens: ofschoon dit voorschrift zich niet uitdrukkelijk uitspreekt over het aanwenden van nieuwe overtuigingsstukken, is de Raad van oordeel dat eenzelfde redenering zich opdringt. Overeenkomstig artikel II.291, tweede lid van de Codex Hoger Onderwijs immers, is de Raad niet bevoegd om een eigen appreciatie over de waarde van de verzoekende partij uit te spreken. De bevoegdheid van de Raad is derhalve, zoals artikel II.291, eerste lid van diezelfde Codex ook uitdrukkelijk stelt, beperkt tot een wettigheidstoezicht en een marginale toetsing inzake de naleving van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Dit heeft tot gevolg dat de Raad onmogelijk kan oordelen of het bevoegde orgaan van de hogeronderwijsinstelling de materiëlemotiveringsplicht heeft nageleefd en bij de beoordeling van alle elementen in het dossier binnen de grenzen van de redelijkheid en de evenredigheid is gebleven, wanneer de Raad die beoordeling zou moeten maken op grond van stukken die aan dat orgaan nooit werden voorgelegd en waarop het derhalve bij het tot stand komen van de bestreden beslissing geen acht heeft kunnen slaan.

Deze regel lijdt enkel uitzondering in het evidentgeval van stukken waarvan de verzoekende partij op het ogenblik van het instellen van het intern beroep geen kennis had, waarvan zij

aantoont dat zij ze niet eerder kon verkrijgen, of waarvan de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij binnen de grenzen van de redelijkheid mocht aannemen dat zij niet moesten worden neergelegd omdat zij slaan op feiten waarvan niet kon worden vermoed dat zij zouden worden betwist.

Een student die zich geconfronteerd ziet met een weigering tot inschrijving en die van oordeel is dat er redenen van medische aard zijn om het aan die beslissing onderliggende problematische gebrek aan studievoortgang te verklaren *c.q.* te verschonen, weet of zou moeten weten dat het zaak is om de beroepsinstantie zo concreet mogelijk in te lichten. Het spreekt immers voor zich dat de beroepscommissie onmogelijk tot een gedragen beoordeling kan komen van de twee aspecten die aan de orde zijn, met name enerzijds (retrospectief) welke uitzonderlijke omstandigheden aan de ontoereikende studievoortgang ten grondslag liggen en anderzijds (prospectief) of er redenen zijn die beterschap doen verhopen in de toekomst.

De bewijslast daarbij ligt, zowel processueel als om de hiervoor geschatste inhoudelijke redenen, bij de student – ongeacht het aantal dossiers dat de beroepscommissie te behandelen heeft.

Uit wat verzoeker aan de beroepscommissie heeft voorgelegd blijkt dat:

- verzoeker op 27 mei 2020 aan de afdeling Studieadvies van verwerende partij heeft meegeleerd dat hij ‘vastloopt’ in zijn studies en dat hij graag een afspraak zou maken met een studentenpsycholoog;
- de studietrajectbegeleider op 14 augustus 2020 aan verzoeker meldt dat aangezien het niet aangewezen is om in de komende weken examens af te leggen, een medisch attest kan worden ingeleverd om de vermelding ‘ziek’ te verkrijgen. Hierbij wordt aan verzoeker meegeleerd: *“Aangezien je niet zal voldoen aan de opgelegde bindende voorwaarde, zal je voor 20-21 niet automatisch kunnen herinschrijven voor de opleiding Geneeskunde. Indien blijkt – na overleg met de psychologische begeleiding – dat het wel aangewezen is om toch te studeren én je wil de opleiding Geneeskunde verder zetten, dan zal je hier toelating voor moeten krijgen via de interne beroepscommissie.”*
- verzoeker zich op 17 augustus 2020 bij zijn arts heeft aangemeld en dat deze attesteert dat verzoeker door de medische problematiek ‘uitgeschakeld’ is en dat “hulp

geïndiceerd is”, waarbij “de prognose is dat zijn herstel enige maanden in beslag zal nemen, dus minsten[s] tot en met september 2020”;

- verzoeker op 17 augustus 2020 na een overleg met de studietrajectbegeleider meldt dat hij om medische redenen niet in staat is om examens af te leggen tijdens de tweede examenzittijd;
- een attest van 28 augustus 2020 is voorgelegd waaruit blijkt dat verzoeker in behandeling is bij een psycholoog en systeemtherapeut;
- een attest van de huisartsenpraktijk van 9 september 2020 is voorgelegd waarin nader wordt toegelicht dat verzoeker zich op 18 december 2019 voor het eerst heeft aangeboden met klachten van een angst-/paniekstoornis, dat in de maanden erna deze klachten aanwezig zijn gebleven en dat zij hem ernstig hebben belemmerd in zijn functioneren.

Uit deze gegevens had de institutionele beroepscommissie kunnen afleiden, wat het retrospectieve aspect betreft, dat verzoeker minstens voor het academiejaar 2019-2020 (sinds december, dus met inbegrip van de eerste examenperiode van de eerste examenzittijd) kampt met psychologische problemen. De beroepscommissie heeft aan de hand van de medische verklaringen en de tussenkomsten van de eigen diensten ook kunnen vaststellen dat die problemen voldoende ernstig waren om verzoeker af te raden aan de examens van de tweede examenzittijd deel te nemen.

De meer gedetailleerde verklaring van de psycholoog-systeemtherapeut van 19 oktober 2020 die verzoeker bij zijn beroep tot nietigverklaring voegt, lag inderdaad niet voor bij de behandeling van het intern beroep door de institutionele beroepscommissie. Vormelijk lijkt dat ook niet mogelijk te zijn geweest, aangezien de beroepscommissie reeds op 2 oktober 2020 een uitspraak heeft gedaan. Inhoudelijk – met name ten aanzien van de vraag of verzoeker niet had moeten bewerkstellingen dat de inhoud van dit attest ook aan de beroepscommissie kon worden voorgelegd – is de Raad van oordeel dat dit gewis aangewezen had geweest, maar dat het attest voornamelijk een verklaring bevat voor de meer onderliggende oorzaken van verzoekers aandoening; aan die aandoening zelf – waarvan het bestaan volstaat om over de maatregel van studievoortgangsbewaking uitspraak te doen – wijzigt dit niets en voegt het ook niets toe.

Enkel met betrekking tot het prospectieve aspect wordt in de verklaring als nieuw element vooropgesteld dat er thans geen redenen zijn waarom verzoeker zijn academische carrière niet

zou kunnen vervolgen. Ofschoon uit de aanhef van de verklaring valt af te leiden dat zij werd gevraagd omwille van de beslissing van de institutionele beroepscommissie, kan de Raad niet vaststellen of de prospectieve prognose van de psycholoog eerder – en dan vooral: vóór 2 oktober 2020 – kon worden gesteld.

Alle elementen samen beoordeeld, is de Raad van oordeel dat alleszins de studieresultaten van het academiejaar 2019-2020, en mogelijk zelfs – geheel of ten dele – deze van het academiejaar 2018-2019, moeten worden gezien in het licht van een aandoening die verzoeker heeft verhinderd overeenkomstig zijn normaal te verwachten competenties te presteren.

De vaststelling dat minstens het academiejaar 2019-2020 niet kan worden aangenomen als voldoende representatief, ontneemt aan de bestreden beslissing als maatregel van studievoortgangsbewaking één van de constitutieve elementen – met name het niet beantwoorden aan het opgelegde studierendement.

Daarnaast is de Raad van oordeel dat uit de verklaring van de psycholoog van 19 oktober 2020 voldoende het deskundig inzicht blijkt dat er wat het prospectieve aspect betreft wel degelijk redenen zijn om beterschap te doen vermoeden.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

De vernietiging van de bestreden beslissing waartoe aldus wordt besloten, moet derwijze worden begrepen dat verzoeker vanaf het tweede semester van het academiejaar 2020-2021 een inschrijving in de bacheloropleiding Geneeskunde moet kunnen nemen zo hij dit wenst, en dat bij deze inschrijving een maatregel van studievoortgangsbewaking kan worden opgelegd die in voorkomend geval rekening houdt met het ogenblik van inschrijving.

BESLISSING

1. De Raad vernietigt de beslissing van de institutionele beroepscommissie van de Universiteit Gent van 2 oktober 2020.

2. Het daartoe bevoegde orgaan neemt ten aanzien van verzoeker een nieuwe beslissing en doet zulks uiterlijk op 9 december 2020.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechting van 27 november 2020, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, I^e Kamer, samengesteld uit:

Jim Deridder,	voorzitter van de Raad
Marleen Verreth	bestuursrechter – bijzitter
Sigrid Pauwels	bestuursrechter – bijzitter
bijgestaan door	
Melissa Thijs	secretaris

De secretaris

Melissa Thijs

De voorzitter

Jim Deridder

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Arrest nr. 6.102 van 27 november 2020 in de zaak 2020/755

In zake: Elinne DEBROUX
woonplaats kiezend te 1082 Sint-Agatha-Berchem
Kattestraat 54

tegen:

VRIJE UNIVERSITEIT BRUSSEL
woonplaats kiezend te 1050 Brussel
Pleinlaan 2

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 26 oktober 2020, strekt tot nietigverklaring van de beslissing van de beroepscommissie van de faculteit Recht en Criminologie van de Vrije Universiteit Brussel van 8 oktober 2020 waarbij het intern beroep van verzoekster gegrond wordt verklaard en aan verzoekster voor het opleidingsonderdeel ‘Gerechtelijk recht’ een nieuwe examenkans wordt geboden.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota neergelegd en verzoekende partij heeft een wederantwoordnota neergelegd.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechting, die heeft plaatsgevonden op 27 november 2020.

Aangezien de openbare zittingen tijdelijk zijn opgeschort, werd aan beide partijen gevraagd of zij akkoord konden gaan met een schriftelijke procedure. Zowel verzoekende partij als verwerende partij heeft ingestemd met een schriftelijke procedure.

III. Feiten

Verzoekster is in het academiejaar 2019-2020 ingeschreven in de opleiding ‘Bachelor in de Rechten’ aan de Université Libre de Bruxelles. Het opleidingsonderdeel ‘Gerechtelijk recht’ volgt zij aan de Vrije Universiteit Brussel.

Voor dat opleidingsonderdeel krijgt verzoekster een examencijfer van 5/20.

De proclamatie heeft plaats op 22 september 2020.

Op 24 september 2020 stelt verzoekster het volgend intern beroep in:

“(…)

Ik ben het niet eens met deze beslissing omdat:

- Informatie over het examen (vorm en inhoud):
Prof. [M.] heeft zeer weinig en last minute inlichtingen gegeven over het examen. Natuurlijk moesten er examenwijzigingen zijn door de covid-crisis aangezien de eerste zittijd in januari was... maar ze moesten ons worden meegeleerd.
In een mail van 24 april van decaan [D.J.] over de aanpassingen van de examenvormen, stond: “*aan de professoren zal tevens worden gevraagd om voorbeeldvragen van de eventuele aangepaste evaluatiemethode op Canvas te plaatsen.*”
Maar dit is nooit gebeurd...
Het examen verliep op 12 augustus om 9:00. Op 10 augustus stuurde ik prof. [M.] een e-mail om toch informatie te krijgen. Hij antwoordde: “*U zal vanavond nog via Canvas meer tekst en uitleg krijgen over het examen.*” Inderdaad om 22:35 uur ontvingen we een FAQ’s voor het digitale examen maar dit ging voornamelijk over het gebruik van de Lockdown browser. Er was maar een paragraaf over de inhoudelijke uitleg van het examen: “*Tijdens dit examen zullen jullie 5 meerkeuzevragen (zonder giscorrectie) moeten beantwoorden, telkens voor drie punten (zodat maximaal 15 punten verdiend kunnen worden). Jullie krijgen hiervoor in totaal 75 minuten de tijd.*”
- De vorm:
De examenvorm was onevenredig, eerst ten aanzien van het examen van de eerste zittijd, maar ook ten aanzien van de omvang van de cursus (477 pagina’s).
In januari was het een schriftelijk en mondeling examen met open vragen. Ik heb 7/20 gehaald terwijl mijn kennis van het Nederlands slechter was in het begin van het jaar dan in augustus. Ik heb ook veel meer tijd gehad om te studeren... Hoe haal ik een resultaat van 5/20 als het examen niet onevenredig moeilijker was?
Wat de vorm betreft, bestond het examen alleen uit vijf meerkeuzevragen die elk op drie punten stonden. Is dat representatief [voor] een cursus van bijna 500 pagina’s? Om minimaal 10/20 op het examen te halen moesten we eigenlijk 3/5 hebben, en dus 12/20, wat ook oneerlijk was.

- De inhoud:

Twee uit de vijf examenvragen bestonden uit casusvragen. In januari was er geen casus, maar alleen puur restitutie van theorie. Er zijn er ook geen in het handboek en prof. [M.] heeft natuurlijk nooit gesproken oer een mogelijkheid van casussen op het examen. We hadden maar 75 minuten om het examen te beëindigen terwijl er soms zes [mogelijke] antwoorden waren.”

De beroepscommissie van de faculteit Recht en Criminologie van de Vrije Universiteit Brussel behandelt het beroep in zitting van 8 oktober 2020. Zij oordeelt als volgt:

“(…)

V. Ten gronde

De studente betwist haar examencijfer voor het opleidingsonderdeel ‘Gerechtelijk recht’ waarvoor zij een 5/20 behaalde.

De interne beroepscommissie stelt vast dat dermate is afgeweken van de opleidingsfiche wat betreft de regeling inzake het examen, dat de validiteit van de evaluatie in het gedrang is gebracht. Deze vaststelling klemt des te meer omdat de studente laattijdig op de hoogte werd gebracht van de wijziging van het type examenvragen, te weten ongeveer één etmaal vóór de organisatie van het examen. Derhalve moet aan de studente rechtsherstel worden geboden in de vorm van een nieuwe examenkans voor het betreffende opleidingsonderdeel.

Deze nieuwe examenkans zal, gelet op het emeritaat van de titularis die dit opleidingsonderdeel in academiejaar 2019-20 doceerde, worden georganiseerd door de huidig benoemde titularis van ‘Gerechtelijk recht’. Bij dit examen dient het type examenvraag (kennis- en/of inzichtsvragen), zoals bepaald in de opleidingsfiche 2019-20 voor de toetsing van de leerresultaten, te worden gerespecteerd, alsook de andere bepalingen die zich zouden opdringen voor zover van die bepalingen niet op geldige [wijze] wordt afgeweken wegens de huidige Covid-19-crisis.

Het examen wordt uiterlijk op 16.11.2020 georganiseerd en de studente wordt minstens tien dagen vóór de examendatum ingelicht over de modaliteiten van het examen, met inbegrip van de plaats en het tijdstip van het gebeuren. Het examencijfer dat de studente op dit examen zal behalen, is het enige resultaat dat zal meetellen voor de tweede zittijd van academiejaar 2019-20.

VI. Besluit

Om deze redenen beslist de beroepscommissie dat het beroep van de studente ontvankelijk en gegrondig is.

Aan de studente wordt een nieuwe examenkans geboden voor het opleidingsonderdeel ‘Gerechtelijk recht’.

(…)”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid

Verwerende partij betwist niet ontvankelijkheid van het beroep.

De Raad onderzoekt de ontvankelijk desnoods ambtshalve.

In het raam van het in gereedheid brengen van de zaak zijn middels het secretariaat aan de partijen de volgende vragen voorgelegd:

“1. Verwerende partij betwist niet de ontvankelijkheid van het beroep. Amtshalve zou de vraag kunnen rijzen of de bestreden beslissing van de beroepscommissie van de faculteit Recht en Criminologie, die ertoe strekt om aan verzoekster een nieuwe examenkans te bieden voor het opleidingsonderdeel ‘Gerechtelijk recht’, wel een studievoortgangsbeslissing is. Ter zake kan erop worden gewezen dat een ‘examenbeslissing’ overeenkomstig artikel I.3, 69° a) van de Codex Hoger Onderwijs een beslissing is die een ‘eindoordeel’ inhoudt over een opleidingsonderdeel, verschillende opleidingsonderdelen of een opleiding in haar geheel. Dit lijkt, op het eerste gezicht, niet besloten te liggen in de bestreden beslissing. Partijen worden verzocht daaromtrent standpunt in te nemen.

2. Verzoekende partij besluit haar wederantwoordnota met de stelling dat zij een ander examen wil afleggen “als [zij] voor het examen van [16 november 2020] niet slaag[t]”. De Raad verneemt graag welk examencijfer verzoekende partij heeft bekomen en of verzoekende partij in het licht van dat examencijfer haar beroep handhaaft.”

Partijen werden verzocht om uiterlijk 25 november 2020 om 12u00 ter zake standpunt in te nemen.

Standpunt van partijen

Met een e-mail van 25 november 2020 heeft verwerende partij op de voormelde vragen het volgende geantwoord:

“Aansluitend bij de opmerking van Uw Raad waarbij wordt gevraagd of de bestreden beslissing, die ertoe strekt om aan verzoekende partij een nieuwe examenkans te bieden voor het opleidingsonderdeel ‘Gerechtelijk Recht’, wel een aanvechbare studievoortgangsbeslissing uitmaakt, merkt verwerende partij op dat de Raad bevoegd is om uitspraak te doen over beroepen tegen ‘studievoortgangsbeslissingen’ dewelke in

artikel I.3, °69 van de Codex Hoger Onderwijs *limitatief* zijn omschreven. Zoals reeds wordt aangegeven in de vraag van de Raad, houdt de beslissing om verzoekende partij een nieuwe examenkans te bieden geen eindoordeel in over een opleidingsonderdeel, deze beslissing kan aldus niet gecatalogeerd worden als een ‘examenbeslissing’, net zomin als onder de overige in artikel I.3, °69 van de Codex Hoger Onderwijs omschreven beslissingen.

Naar het inzien van verwerende partij, maakt de bestreden beslissing dan ook geen aanvechtbare maatregel van studievoortgangsbewaking uit. Verwerende partij meent dat het beroep om deze reden niet ontvankelijk is.

Verwerende partij deelt overigens nog mee dat verzoekende partij voor de nieuwe examenkans voor het opleidingsonderdeel ‘Gerechtelijk Recht’ een 10/20 werd toegekend, zij werd hiervan reeds op de hoogte gesteld via e-mail.”

Verzoekende partij heeft op de (eerste) vraag van de Raad niet geantwoord.

Beoordeling

De bestreden beslissing kent aan verzoekster een nieuwe examenkans toe voor het opleidingsonderdeel ‘Gerechtelijk recht’.

Uit de bestreden beslissing blijkt uitdrukkelijk dat het examencijfer dat na benutting van die nieuwe examenkans tot stand zal komen, het enige resultaat zal zijn voor de tweede examenzittijd van het academiejaar 2019-2020.

De Raad beschikt slechts over een toegewezen bevoegdheid. De procedures die strekken tot de teruggave van leerkrediet ten gevolge van overmacht daargelaten, is de Raad enkel bevoegd voor ‘studievoortgangsbeslissingen’, zoals zij zijn omschreven in artikel I.3, 69°, *littera a*) tot en met *j*) van de Codex Hoger Onderwijs.

De bestreden beslissing stemt naar oordeel van de Raad niet met één van deze types van studievoortgangsbeslissing overeen. Het betreft ook geen examenbeslissing, zoals bedoeld in artikel I.3,69°, *littera a*), aangezien daarvoor is vereist dat een eindoordeel wordt uitgesproken over een opleidingsonderdeel, verschillende opleidingsonderdelen of een opleiding als geheel. De bestreden beslissing strekt er integendeel toe dat de door verzoekster aangevochten examenbeslissing wordt vernietigd en een nieuwe examenkans wordt toegezegd.

De Raad is niet bevoegd.

Voor zover verzoekster de nieuwe examenbeslissing die volgens verwerende partij ondertussen is tussengekomen – met name: een 10/20 voor het nieuwe examen voor ‘Gerechtelijk recht’ – wenst aan te vechten, dient zij daartoe een afzonderlijk beroep in te stellen.

Dat blijkt niet het geval te zijn nu verzoekster, buiten de door de Raad gestelde termijn, antwoordt dat zij “niet verder in de procedure wil gaan”, wat zich laat begrijpen als een afstand.

De Raad ziet geen redenen die zich tegen deze afstand verzetten.

Het beroep is niet ontvankelijk en de afstand kan worden toegestaan.

BESLISSING

De Raad verleent akte van de afstand van beroep.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechting van 27 november 2020, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, I^e Kamer, samengesteld uit:

Jim Deridder,	voorzitter van de Raad
Marleen Verreth	bestuursrechter – bijzitter
Sigrid Pauwels	bestuursrechter – bijzitter
bijgestaan door	
Melissa Thijs	secretaris

De secretaris

Melissa Thijs

De voorzitter

Jim Deridder

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Arrest nr. 6.103 van 27 november 2020 in de zaak 2020/758

In zake: Imane BOUNOU
woonplaats kiezend te 1082 Sint-Agatha-Berchem
Victor Bourgeoissteeg 15

tegen:

VRIJE UNIVERSITEIT BRUSSEL
woonplaats kiezend te 1050 Brussel
Pleinlaan 2

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 26 oktober 2020, strekt tot nietigverklaring (i) van de beslissing van de examencommissie van de ‘Bachelor of science in de Psychologie’ van de Vrije Universiteit Brussel van 16 september 2020 waarbij aan verzoekster een bindende voorwaarde van studievoortgangsbewaking wordt opgelegd en (ii) van de beslissing van de beroepscommissie van de opleiding Psychologie van de Vrije Universiteit Brussel van 28 september 2020 waarbij het intern beroep van verzoekster ongegrond wordt verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota neergelegd.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechting, die heeft plaatsgevonden op 27 november 2020.

Aangezien de openbare zittingen tijdelijk zijn opgeschorst, werd aan beide partijen gevraagd of zij akkoord konden gaan met een schriftelijke procedure. Zowel verzoekende partij als verwerende partij heeft ingestemd met een schriftelijke procedure.

III. Feiten

Verzoekster is sinds het academiejaar 2017-2018 ingeschreven in de opleiding ‘Bachelor of science in de Psychologie’.

Op het einde van het academiejaar 2019-2020 behaalt verzoekster credits voor minder dan 60% van de opgenomen studiepunten. Ten gevolge daarvan legt de examencommissie aan verzoekster een bindende voorwaarde op in het raam van de studievoortgangsbewaking, die ertoe strekt dat verzoekster bij een volgende inschrijving een studierendement van 75% moet behalen, bij gebreke waaraan de verdere inschrijving in die opleiding zal worden geweigerd.

Deze beslissing wordt aan verzoekster meegedeeld samen met de proclamatie van de examenresultaten op 16 september 2020.

Dat is de eerste bestreden beslissing.

Op 22 september 2020 stelt verzoekster tegen deze beslissing het volgend intern beroep in:

“(…)

Ik ben het niet eens met deze beslissing omdat:

Naar aanleiding van een infectie en tandbederf moest ik een eerste keer, op 4 augustus 2020, dringend naar de tandarts. De pijn was zo intens dat ik twee dagen later, op 6 augustus 2020, mijn wijsheidstand heb moeten laten trekken. Daardoor kon ik helaas de eerste tweeweken van augustus moeilijk studeren, terwijl mijn eerste examen een paar dagen later al plaatsvond (cf. medisch attest ‘A QUI DE DROIT’ d.d. 19/9/2020).

Gedurende [diezelfde] periode vernam ik dat mijn ouders effectief aan het scheiden waren sedert eind juli 2020 (cf. voorafgaande scheidingsovereenkomst). De scheiding kwam onverwachts en gebeurde niet conflictloos. Mijn vader heeft dan ook op 6 augustus 2020 een appartement gevonden (cf. aangifte van adreswijziging) en is op 15 augustus officieel verhuisd. Aangezien ik de oudste dochter ben, heb ik zowel mijn beide ouders moeten ondersteunen, als mijn zusje en broertjes die er tevens enorm veel moeite mee hebben. Ik heb het als een echte schok beleefd en tot nu toe heb ik nog steeds moeite om er overheen te komen.

Het hoeft geen betoog dat van thuis uit studeren geen optie was, des te meer door de werken na het vertrek van mijn vader (cf. getrokken foto’s met studentenkaart). Doch ook al wou ik in de bib of andere studieplek studeren, kon het niet gezien de plaatsen wegens coronamaatregelen overal beperkt waren en alles snel volzet was.

Na het eerste semester, was ik van plan om ervoor te zorgen dat ik komende academiejaar geen bindende voorwaarden heb, wat ik tijdens het eerste zit van de tweede semester ook heb gedaan: ik ben namelijk voor al mijn examens geslaagd, ondanks de coronacrisis. Maar de tweede zit was voor mij ongetwijfeld het moeilijkste periode ooit. De cumulatie van gebeurtenissen, de stress, angst en paniekaanvallen omdat ik buiten mijn wil niks kon doen voor mijn examens hebben mij emotioneel

uitgeput. Wetende dat de kans op succes nihil was, probeerde ik alsnog aan de examens deel te nemen.

De vermelde gevallen van overmacht zijn niet achter de rug, ik zal er moeten zijn voor mijn ouders en familie, doch ook voor mezelf. Het wordt dus ongetwijfeld nog een emotioneel moeilijke jaar en de bindende voorwaarden zullen mij hierbij zeker niet helpen, integendeel. Ik ben wel bereid om niet te veel vakken op te nemen, maar de extra stress [die] de bindende voorwaarden met zich mee brengen zal ik niet aankunnen.”

De beroepscommissie van de opleiding Psychologie van de Vrije Universiteit Brussel behandelt dit beroep in zitting van 28 september 2020 en beslist als volgt:

“(…)

De beroepscommissie stelt vast dat de studente op het einde van het academiejaar 2019-2020 credits heeft behaald voor 18 van de 48 opgenomen ECTS-credits, oftewel 38%.

Zodoende heeft de studente niet voor 60% van de opgenomen ECTS-credits credits behaald, zodat haar door de examencommissie bindende voorwaarden werden opgelegd in toepassing van art. 88, § 1 van het OER.

De studente is het hier niet mee eens. Zij verwijst vooreerst naar tandproblemen begin augustus en de onverwachte scheiding van haar ouders, waarbij haar vader de woning eveneens begin augustus heeft verlaten. De beroepscommissie heeft begrip voor de ingeroepen omstandigheden begin augustus, doch stelt vast dat de studente voor geen enkel van de vijf opleidingsonderdelen van het eerste semester waarvoor zij opnieuw examen heeft afgelegd in de tweede zittijd, een slaagcijfer heeft kunnen behalen. De door de studente aangehaalde elementen hebben ook enkel betrekking op de tweede zittijd, zonder dat de studente toelicht om welke reden zij in de eerste examenperiode van de eerste zittijd evenmin credits heeft behaald [voor] de betreffende vijf opleidingsonderdelen.

Daarnaast geeft de studente zelf aan dat ook volgend jaar een moeilijk jaar wordt, gelet op de scheiding tussen haar ouders. Het is voor de studente in de omstandigheden belangrijk weloverwogen keuzes te maken voor wat haar studies betreft, waarbij zij voor advies en begeleiding beroep kan doen op de studietrajectbegeleiders bij Studiebegeleiding en er ook begeleiding en training wordt verleend doorstudiebegeleiders en studentenpsychologen.

De studente houdt verder voor dat van thuis uit studeren geen optie was, en zij niet terecht kon in studieplekken in de bib of elders. De beroepscommissie stelt vast dat de studente wel een aantal foto's voorlegt als bewijs van (schilder)werken, zonder dat blijkt op welke datum en waar deze foto's genomen werden. Daarnaast wijst de beroepscommissie erop dat de VUB vanaf 25.05.2020 en ook in de periode van de tweede zittijd op de campus studieplekken ter beschikking stelde aan studenten, die geenszins altijd volzet waren zoals de studente vaag en ongestaafd voorhoudt, én dat de studenten ook gewezen werden op de mogelijkheid om in de eigen gemeente gebruik te maken van studieplekken die desgevallend werden aangeboden, en ook op de

studieplekken in de Brik-studieruimte (zie o.m. het bericht op het studentenportaal van 29.07.2020, en de vele info die o.m. via Studiebegeleiding en Infopunt ter beschikking werd gesteld). De studente toont niet aan dat zij hiervan geen gebruik kon maken.

De studente haalt nog aan dat zij tijdens de tweede examenperiode van de eerste zittijd wel een slaagcijfer behaalde voor de drie opleidingsonderdelen van dat semester, maar de tweede zittijd de moeilijke periode ooit was, met verwijzing naar een combinatie van de gebeurtenissen, stress, angst en paniekaanvallen die haar emotioneel hebben uitgeput. Wederom wijst de beroepscommissie op de mogelijkheid tot ondersteuning bij zowel de samenstelling van haar jaarprogramma, als bij de verwerking van het cursusmateriaal én in het kader van het welzijn van de studente bij haar studies.

De beroepscommissie is dan ook van oordeel dat de studente geen overmachtssituatie aantoon die haar heeft verhinderd om te slagen voor 60% van de opgenomen ECTS-credits.

De beroepscommissie benadrukt dat de bindende voorwaarden een belangrijk signaal zijn naar een studente dat zij komend academiejaar de nodige inspanningen [moet] leveren om voldoende studievoortgang te bekomen. De beroepscommissie verwijst dienomtrent andermaal naar het aanbod van begeleiding bij Studiebegeleiding: studietrajectbegeleiders: informatie, advies en begeleiding bij het studieprogramma en het individueel studietraject, studiebegeleiders: studiemethode en -planning, BA/MA-proef schrijven, vakinhoudelijke begeleiding, examenplanning en strategie, studentenpsychologen: stress- en faalangsttraining, uitstelgedrag, studiekeuze, zelfvertrouwen en andere psychische problemen.

In de gegeven omstandigheden kan niet worden aangenomen dat de beslissing van de examencommissie onredelijk zou zijn.”

Dat is de tweede bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid

Standpunt van partijen

Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het beroep in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

Zij stipt aan dat de beroepscommissie over volheid van bevoegdheid beschikt, zodat haar beslissing in de plaats is gekomen van de initiële studievoortgangsbeslissing, die daardoor uit het rechtsverkeer is verdwenen en dus niet meer in rechte kan worden aangevochten.

Beoordeling

Verzoekster richt haar beroep zowel tegen de initiële weigering tot inschrijving als tegen de beslissing van de interne beroepsinstantie.

Of een initiële studievoortgangsbeslissing in de huidige stand van de procedure nog het voorwerp kan uitmaken van een beroep bij de Raad, is afhankelijk van de omvang van de bevoegdheid van het orgaan dat instaat voor de behandeling van het intern beroep, dat de student op straffe van onontvankelijkheid van zijn beroep bij de Raad eerst dient uit te putten.

Te dezen bepaalt artikel 153, §2 van het onderwijs- en examenreglement van de verwerende partij dat de interne beroepscommissie een beslissing neemt in de plaats van de examencommissie. Verwerende partij heeft haar interne beroepsprocedure aldus derwijze georganiseerd dat de beroepsinstantie over volheid van bevoegdheid beschikt, zodat de beslissing van dit beroepsorgaan in de plaats treedt van de initiële studievoortgangsbeslissing, die dan op haar beurt uit de rechtsorde verdwijnt en bijgevolg niet meer in rechte aanvechtbaar is.

De exceptie is gegrond. Het beroep is niet ontvankelijk in de mate dat het tegen de eerste bestreden beslissing is gericht, en enkel ontvankelijk voor zover het de tweede bestreden beslissing (verder: de bestreden beslissing) viseert.

V. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel II.284, tweede lid van de Codex Hoger onderwijs en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Standpunt van partijen

Verzoekster doet gelden dat de bestreden beslissing later is aangekomen dan verwacht, en dat zij, spijts de termijn van 20 dagen in het facultair reglement, 27 dagen heeft moeten wachten om een antwoord te krijgen op haar intern beroep.

Zij stelt dat zij bovendien verschillende mails heeft moeten sturen om een antwoord te krijgen.

In haar antwoordnota repliceert verwerende partij dat zij betreurt dat de ordetijd werd overschreden, maar dat het tussenkomsten van de beslissing na 27 dagen geen afbreuk doet aan de rechtsgeldigheid ervan.

Beoordeling

Artikel II.284 van de Codex Hoger Onderwijs schrijft voor:

“De interne beroepsprocedure leidt tot:

- 1° de gemotiveerde afwijzing van het beroep op grond van de onontvankelijkheid ervan;
- 2° een beslissing die de oorspronkelijke beslissing op gemotiveerde wijze bevestigt, of herziet.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen worden aan de student ter kennis gebracht binnen een termijn van 20 kalenderdagen, die ingaat op de dag na deze waarop het beroep is ingesteld.”

Artikel II.294, §1, derde lid van dezelfde Codex bepaalt in geval van het uitblijven van een beslissing op intern beroep het volgende:

“Bij het uitblijven van een tijdige beslissing van de interne beroepsinstantie binnen de termijn zoals bepaald in artikel II.284, tweede lid, dient in voorkomend geval het beroep bij de Raad binnen de vervaltermijn van 7 kalenderdagen na het verstrijken van deze termijn te worden ingesteld, tenzij vóór het verstrijken van de termijn waarover de interne beroepsinstantie beschikt, deze aan de student meedeelt op welke latere datum zij uitspraak zal doen. In dat geval gaat de vervaltermijn van 7 kalenderdagen voor het beroep bij de Raad in de dag na die datum.”

De decreetgever heeft daarbij niet bepaald dat de interne beroepsinstantie na het verstrijken van de in artikel II.284 bedoelde termijn haar bevoegdheid om zich over het intern beroep uit te spreken verliest.

De bestreden beslissing is derhalve niet onregelmatig enkel doordat zij werd genomen buiten de termijn bedoeld in artikel II.284 van de Codex Hoger Onderwijs.

Het eerste middel is ongegrond.

De Raad betreurt samen met partijen dat de termijn van orde niet kon worden nageleefd.

Ofschoon de Raad er begrip voor kan opbrengen dat de interne beroepen na de tweede examenzittijd ook voor de interne beroepsorganen van de hogeronderwijsinstellingen een drukke periode veroorzaken, blijft het de Raad ontgaan – zoals reeds eerder in een aantal arresten is opgemerkt – waarom er bij verwerende partij zoveel tijd moet verstrijken tussen het nemen van een beslissing (*in casu* 28 september 2020) en de ondertekening ervan (*in casu* 19 oktober 2020).

Tweede middel

In een tweede middel beroeft verzoekster zich op een schending van de formelemotiveringsplicht.

Standpunt van partijen

Verzoekster stelt dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met haar argumenten.

Met betrekking tot de eerste zittijd, toen zij niet slaagde voor vijf van de opgenomen vakken, heeft zij tijdens de Teams-vergadering vermeld dat zij een slechte studiemethode heeft gebruikt en dat zij na haar examens een afspraak heeft gemaakt met de studietrajectbegeleider, die haar heeft gewezen op een aantal fouten en remediëring in de studiemethode heeft aangereikt. Verzoekster stelt dat dit blijkt uit de resultaten in de tweede examenzittijd, waarin zij slaagde voor alle afgelegde examens, al was zij door de omstandigheden die elders in dit beroep ter sprake komen, niet in staat om te studeren.

In haar antwoordnota betwist verwerende partij de ontvankelijkheid van dit middel, dat volgens haar in de interne beroepsprocedure niet werd opgeworpen. Zij verwijst ter zake naar de overwegingen van de beroepscommissie, meer bepaald:

“De door de studente aangehaalde elementen hebben ook enkel betrekking op de tweede zittijd, zonder dat de studente toelicht om welke reden zij in de eerste examenperiode van de eerste zittijd evenmin credits heeft behaald op de betreffende vijf opleidingsonderdelen.”

Het was volgens verwerende partij de beroepscommissie zelf die de resultaten uit de eerste examenzittijd bij de beoordeling heeft betrokken.

Met betrekking tot wat verzoekster thans aanvoert omtrent de Teams-vergadering en de tussenkomst van de studietrajectbegeleider, doet verwerende partij gelden dat het nieuwe en dus onontvankelijke grieven zijn, die niet in het intern beroepsschrift, noch tijdens de hoorzitting aan bod zijn gekomen. Verwerende partij verwijst wat dit laatste betreft naar een verslag van die hoorzitting (stuk 7 administratief dossier).

De bewering dat verzoekster dankzij een aangepaste studiebegeleiding in de tweede examenzittijd credits behaalde, mist voor verwerende partij bovendien feitelijke grondslag, aangezien verzoekster voor geen enkel opleidingsonderdeel slaagde. Zij behaalde enkel credits in de tweede examenperiode van de eerste examenzittijd – wat in de bestreden beslissing ook wordt erkend.

Beoordeling

Artikel II.294, §2, *in fine* van de Codex Hoger Onderwijs bepaalt dat een verzoekende partij in de procedure voor de Raad geen nieuwe bezwaren kan aanvoeren, tenzij de grondslag ervan pas tijdens of na afhandeling van de interne beroepsprocedure aan het licht is gekomen, tenzij het bezwaar betrekking heeft op de wijze waarop het intern beroep werd behandeld of tenzij het bezwaar raakt aan de openbare orde.

Wat verzoekster in dit middel voor de Raad aanvoert, werd niet opgeworpen in haar verzoekschrift op intern beroep (stuk 3 administratief dossier). Verzoekster heeft wel gesteld dat zij tijdens de eerste zit van het tweede semester betere resultaten heeft behaald, maar zij koppelt dit niet aan wijzigingen in haar studiemethode of een tussenkomst van de studietrajectbegeleider.

Uit de (beknopte) nota's van de hoorzitting via Teams kan evenmin worden afgeleid dat verzoekster minstens op dat ogenblik ter sprake heeft gebracht wat zij thans voor de Raad aanvoert. Verzoekster beticht dit verslag niet van valsheid.

In het licht van deze vaststellingen is de Raad van oordeel dat de grieven in het middel zoals het aan de Raad wordt voorgelegd nieuw, en bijgevolg niet ontvankelijk zijn.

Het tweede middel is niet ontvankelijk.

Derde middel

In een derde middel beroept verzoekster zich op de materiëlemotiveringsplicht en op het redelijkheidsbeginsel.

Standpunt van partijen

Verzoekster hekelt de overweging van de beroepscommissie dat zij geen geldig bewijs zou hebben overgemaakt in verband met het vinden van een geschikte studieplek ten gevolge van de werken bij haar thuis – met name de overweging dat de foto's niet waren voorzien van een datum of plaats. Ter zake stelt verzoekster dat zij op haar gsm bewijs van data en plaats heeft en dat zij dit indien nodig kan bezorgen.

Daarnaast stelt verzoekster dat zij geen bewijs kon voorleggen dat zij geen plaats vond in de bibliotheek of op een andere geschikte plaats. Zij merkt op dat zij wel heeft gezien dat vaak een week op voorhand moest worden gereserveerd en dat de universiteit op een uur van haar woonplaats is gelegen. Bovendien, zo stelt verzoekster, was het een erg warme periode en waren mondmaskers bij het studeren in de bibliotheek verplicht, wat het voor haar onhoudbaar maakte om zo te studeren. Verzoekster voegt eraan toe dat zij omwille van Covid-19 ook bang was om ziek te worden, aangezien in een gesloten ruimte moest worden gestudeerd en zij het openbaar vervoer moest gebruiken om bij de bibliotheek te geraken. Van de andere plaatsen buiten de universiteit die volgens de beroepscommissie beschikbaar waren, stelt verzoekster niet op de hoogte te zijn geweest.

Ten slotte heeft verzoekster het gevoel dat de moeilijke periode waar zij doorging – enerzijds de tandpijn waardoor zij niet kon slapen en zich niet op de studies kon concentreren, anderzijds de echtelijke situatie thuis en de daarmee gepaard gaande stress – niet ernstig werd genomen.

In haar antwoordnota replaceert verwerende partij als volgt:

“Verzoekende partij haalt verder aan dat zij op haar gsm het bewijs van de data en plaats heeft en deze indien nodig kan bezorgen, alsook dat zij geen bewijs kon doorsturen dat zij geen plaatsen vond in de bib 6 of andere plaatsen. Met deze beweringen weerlegt verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet alsdat “*De studente houdt verder voor dat van thuis uit studeren geen optie was, en zij niet terecht kon in studieplekken in de bib of elders. De beroepscommissie stelt vast dat de studente wel een aantal foto's voorlegt als bewijs van (schilder)werken, zonder dat blijkt op welke datum en waar deze foto's genomen werden. Daarnaast wijst de beroepscommissie erop dat de VUB vanaf 25.05.2020 en ook in de periode van de tweede zittijd op de campus studieplekken ter beschikking stelde aan studenten, die geenszins altijd volzet waren zoals de studente vaag en ongestaafd voorhoudt, én dat de studenten ook gewezen werden op de mogelijkheid om in de eigen gemeente gebruik te maken van studieplekken die desgevallend werden aangeboden, en ook op de studieplekken in de Brik-studieruimte (zie o.m. het bericht op het studentenportaal van 29.07.2020, en de vele info die o.m. via Studiebegeleiding en Infopunt ter beschikking werd gesteld). De studente toont niet aan dat zij hiervan geen gebruik kon maken.*” (onderlijning toegevoegd).

Geenszins toont verzoekende partij aan dat de interne beroepscommissie op kennelijk onredelijke wijze tot haar beslissing is gekomen, of met miskenning van de stukken van het dossier waarover de beroepscommissie beschikte bij het nemen van haar beslissing.

Terwijl, waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij ‘gezien heeft dat zij vaak een week op voorhand moest reserveren, de VUB op 1u afstand is van haar woonplaats en ze het openbaar vervoer moest nemen, het een erg warme periode was en mondmaskers verplicht waren in de bib, zodat het voor haar niet houdbaar was om zo te studeren, dat ze bang was om ziek te worden omdat men in een gesloten ruimte moest studeren, en dat ze er niet van op de hoogte was dat er andere plaatsen buiten de VUB beschikbaar waren (...)’, verwerende partij ondermaalt moet opmerken dat de verzoekende partij niet dienstig nieuwe grieven kan aanhalen in haar extern beroep, dewelke zij niet heeft ingeroepen in het intern beroep.

In zoverre verzoekende partij hierbij een nieuwe beoordeling door de Raad zou beogen, herhaalt verwerende partij nog dat de Raad niet tot een feitelijk heronderzoek van de zaak vermag over te gaan en zich niet in de plaats van de verwerende partij kan stellen, doch enkel de door de verzoekende partij aangevoerde elementen kan beoordelen als annulatierechter.

[...]

Tot slot haalt de studente aan dat zij het gevoel heeft dat haar moeilijke periode niet serieus genomen werd en haar problemen geminimaliseerd werden, waarbij zij verwijst

naar de tandpijn en scheiding van 7 haar ouders, hetgeen tot veel angst en stress heeft geleid. Wederom weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet, en toont zij niet aan dat de beroepscommissie op kennelijk onredelijke manier zou hebben beslist dat de bestreden beslissing waarbij aan de studente bindende voorwaarden werden opgelegd, redelijk is. Integendeel bevestigt verzoekende partij dat haar ‘zeer goede tips voor de volgende examenperiode’ worden meegegeven, dewelke zij huidig academiejaar ook kan meenemen.

Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij in het kader van het intern beroep op een onderbouwde manier buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen, en deze door de beroepscommissie op kennelijk onredelijke wijze niet in ogenschouw werden genomen. De beschouwingen van de verzoekende partij kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.”

Beoordeling

Om de redenen die bij de bespreking van het tweede middel reeds zijn uiteengezet, kan verzoekster in de huidige stand van de procedure geen nieuwe grieven opwerpen.

De omstandigheden dat de infrastructuur van verwerende partij ver van haar woonplaats is gelegen (op een uur reizen, volgens verzoekster), dat er met reservaties werd gewerkt, dat het erg warm was, dat een mondmasker moest worden gedragen in de bibliotheek, dat verzoekster met een mondmasker niet kan studeren en dat zij angstig was om in de bibliotheek of op het openbaar vervoer besmet te worden met Covid-19, en ten slotte dat verzoekster niet wist dat er andere geschikte studielocaties beschikbaar waren, zijn elementen die verzoekster in (de planning van) haar studies kunnen hebben gehinderd, maar die zij niet aan de interne beroepscommissie heeft voorgelegd.

In die omstandigheden kan verzoekster bezwaarlijk aan de beroepscommissie verwijten met die elementen niet of niet op de gepaste wijze rekening te hebben gehouden.

In dat opzicht is het middel niet ontvankelijk.

Op wat verzoekster met betrekking tot de materiële omstandigheden bij haar thuis wél aan de beroepscommissie heeft voorgelegd, is in de bestreden beslissing wel degelijk geantwoord, met name door te verwijzen naar de alternatieve studielocaties die aan de studenten waren meegedeeld.

Die beoordeling is volgens de Raad niet onredelijk.

Wat ten slotte verzoeksters gezondheidsproblemen en de echtelijke thuissituatie betreft, ook die zijn in de bestreden beslissing niet onbesproken gebleven. Ter zake heeft de beroepscommissie overwogen dat zij begrip heeft voor deze omstandigheden, maar dat dit onvoldoende verklaart waarom verzoekster noch in de eerste examenperiode van de eerste zittijd, noch in de tweede examenzittijd voor één van de vijf betrokken opleidingsonderdelen een credit heeft behaald. Verzoekster toont niet aan dat deze overweging feitelijk onjuist is, en de Raad kan ze ook niet onredelijk of disproportioneel bevinden.

Het komt eerder terecht voor dat de beroepscommissie hieraan toevoegt dat nu verzoekster zelf aangeeft dat ook het academiejaar 2020-2021 omwille van de thuissituatie moeilijk zal worden, het signaal daarom des te meer moet zijn dat verzoekster weloverwogen keuzes moet maken, waarbij advies en begeleiding ter beschikking staan. In dat opzicht komt het de Raad niet onredelijk voor dat het opleggen van een maatregel van studievoortgangsbewaking een redelijk verantwoord signaal is om de nodige inspanningen te leveren.

Het derde middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

De Raad verwerpt het beroep.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechting van 27 november 2020, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, I^e Kamer, samengesteld uit:

Jim Deridder, voorzitter van de Raad

Marleen Verreth bestuursrechter – bijzitter

Sigrid Pauwels bestuursrechter – bijzitter

bijgestaan door

Melissa Thijs secretaris

De secretaris

De voorzitter

Melissa Thijss

Jim Deridder

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Arrest nr. 6.104 van 27 november 2020 in de zaak 2020/759

In zake: Seda Yaren SAYGIN
 woonplaats kiezend te 1050 Brussel
 Troonstraat 249

tegen:

VRIJE UNIVERSITEIT BRUSSEL
woonplaats kiezend te 1050 Brussel
Pleinlaan 2

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 23 oktober 2020, strekt tot nietigverklaring van de beslissing van de examencommissie van de ‘Bachelor of Laws in de Rechten’ van de Vrije Universiteit Brussel van 16 september 2020 waarbij aan verzoekster de verdere inschrijving in die opleiding wordt geweigerd wegens het niet voldoen aan een bindende voorwaarde van studievoortgangsbewaking.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota neergelegd en verzoekende partij heeft een wederantwoordnota neergelegd.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 november 2020.

Aangezien de openbare zittingen tijdelijk zijn opgeschort, werd aan beide partijen gevraagd of zij akkoord konden gaan met een schriftelijke procedure. Zowel verzoekende partij als verwerende partij heeft ingestemd met een schriftelijke procedure.

III. Feiten

Verzoekster is sinds het academiejaar 2017-2018 ingeschreven in de opleiding ‘Bachelor of laws in de Rechten’.

Op het einde van het academiejaar 2018-2019 wordt aan verzoekster een bindende maatregel van studievoortgangsbewaking opgelegd, die ertoe strekt dat zij bij een volgende inschrijving voor minstens 75% van de opgenomen studiepunten een credit dient te behalen, bij gebreke waaraan de verdere inschrijving in die opleiding zal worden geweigerd.

Op het einde van het academiejaar 2019-2020 komt verzoekster aan die voorwaarde niet tegemoet.

Samen met de proclamatie van de examenresultaten, die plaatsvindt op 16 september 2020, wordt verzoekster meegedeeld dat zij niet opnieuw in de bacheloropleiding Rechten kan inschrijven.

Dat is de bestreden beslissing.

Tegen deze beslissing stelt verzoekster op 24 september 2020 een intern beroep in.

Daar verzoekster op dat intern beroep op 23 oktober 2020 nog geen antwoord heeft ontvangen, dient zij die dag in toepassing van artikel II.294, §1, derde lid van de Codex Hoger Onderwijs een beroep in bij de Raad, gericht tegen de beslissing van 16 september 2020.

IV. Ontvankelijkheid

Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het beroep aan de hand van twee excepties.

A. Ondertekening van het beroep bij de Raad

Standpunt van partijen

Verwerende partij werpt in haar antwoordnota als eerste exceptie van onontvankelijkheid op dat het beroep bij de Raad niet door verzoekster werd ondertekend en dus niet ontvankelijk is.

In haar wederantwoordnota, waarin verzoekster zich richt tegen de beslissing van de voorzitter interne beroepscommissie die zij ondertussen heeft ontvangen, gaat verzoekster in op de problematiek van de ondertekening van haar intern beroep (die in de interne beroepsbeslissing voorwerp van debat uitmaakt), maar niet op de exceptie die betrekking heeft op haar beroep bij de Raad.

Beoordeling

Artikel II.294, §2 van de Codex Hoger Onderwijs schrijft met betrekking tot de indiening van een beroep bij de Raad het volgende voor:

§2. De beroepen worden ingesteld bij wijze van verzoekschrift, waarin ten minste een feitelijke omschrijving is opgenomen van de ingeroepen bezwaren. Het verzoekschrift wordt gedagtekend en, op straffe van onontvankelijkheid, ondertekend door de verzoeker of zijn raadsman.

De ondertekening van een bij de Raad ingesteld beroep is door de decreetgever uitdrukkelijk op straffe van onontvankelijkheid voorgeschreven.

De Raad stelt vast dat verzoeksters verzoekschrift niet is ondertekend.

De exceptie is gegronde: het beroep is niet ontvankelijk.

B. Voorwerp

Standpunt van partijen

Verwerende partij doet gelden dat het beroep onontvankelijk is omdat de voorzitter van de interne beroepscommissie ondertussen op 5 november 2020 een beslissing heeft genomen in antwoord op verzoeksters intern beroep, zodat die beslissing de eindbeslissing is die in rechte moet worden aangevochten.

In haar wederantwoordnota gaat verzoekster ook op deze exceptie niet in. Zij breidt haar beroep integendeel uit tot de beslissing van de voorzitter van de beroepscommissie.

Beoordeling

Artikel II.284 van de Codex Hoger Onderwijs schrijft voor:

“De interne beroepsprocedure leidt tot:

- 1° de gemotiveerde afwijzing van het beroep op grond van de onontvankelijkheid ervan;
- 2° een beslissing die de oorspronkelijke beslissing op gemotiveerde wijze bevestigt, of herziet.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen worden aan de student ter kennis gebracht binnen een termijn van 20 kalenderdagen, die ingaat op de dag na deze waarop het beroep is ingesteld.”

Artikel II.294, §1, derde lid van dezelfde Codex bepaalt in geval van het uitblijven van een beslissing op intern beroep het volgende:

“Bij het uitblijven van een tijdige beslissing van de interne beroepsinstantie binnen de termijn zoals bepaald in artikel II.284, tweede lid, dient in voorkomend geval het beroep bij de Raad binnen de vervalttermijn van 7 kalenderdagen na het verstrijken van deze termijn te worden ingesteld, tenzij vóór het verstrijken van de termijn waarover de interne beroepsinstantie beschikt, deze aan de student meedeelt op welke latere datum zij uitspraak zal doen. In dat geval gaat de vervalttermijn van 7 kalenderdagen voor het beroep bij de Raad in de dag na die datum.”

De decreetgever heeft daarbij niet bepaald dat de interne beroepsinstantie na het verstrijken van de in artikel II.284 bedoelde termijn haar bevoegdheid om zich over het intern beroep uit te spreken verliest. De beroepsinstantie kan zich derhalve ook na het verlopen van die termijn nog uitspreken (zie ook R.Stvb. 4 september 2017, nr. 3.743; R.Stvb. 3 februari 2017, nr. 3.524) en die beslissing dient dan het voorwerp te vormen van een beroep bij de Raad.

Na het instellen van het beroep bij de Raad is op 5 november 2020 een beslissing van de voorzitter van de interne beroepscommissie tussengekomen, die – aangezien verzoekster zich ertegen richt in haar wederantwoordnota – blijkbaar ook aan verzoekster ter kennis is gegeven. Het huidig beroep is niet gericht tegen een beslissing die een eindoordeel inhoudt zoals bedoeld in artikel I.3, 69°, a) van de Codex Hoger Onderwijs.

Verzoekster dient – *c.q.* diende, indien de termijn daartoe verstreken zou zijn, wat de Raad niet kan vaststellen – een beroep in te stellen tegen de beslissing van de voorzitter van de interne beroepscommissie.

Het is niet mogelijk om, zoals verzoekster *de facto* vraagt, een beroep bij de Raad dat werd ingesteld in toepassing van artikel II.294, §1, derde lid van de Codex Hoger Onderwijs na tussenkomst van een beslissing van de interne beroepsinstantie in de wederantwoordnota uit te breiden tot die beslissing. De verwerende partij kan immers op de wederantwoordnota niet meer schriftelijk reageren, wat een ontoelaatbare inperking van haar rechten van verdediging zou inhouden ten aanzien van de grieven die in de wederantwoordnota voor het eerst worden aangevoerd.

Het beroep is niet ontvankelijk.

Louter uit nieuwsgierigheid vraagt de Raad zich af of er een diepere boodschap of ironie ligt verscholen in het gegeven dat de bestreden beslissing, waarin wordt overwogen dat verzoekster op haar intern beroep geen authentieke handtekening heeft geplaatst, door de voorzitter van de beroepscommissie is ondertekend, niet met een ‘natte handtekening’, maar met een vermelding van zijn naam die – *prima facie* – eveneens slechts via tekstverwerking lijkt te zijn aangebracht.

BESLISSING

De Raad verwerpt het beroep.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechting van 27 november 2020, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, I^e Kamer, samengesteld uit:

Jim Deridder,	voorzitter van de Raad
Marleen Verreth	bestuursrechter – bijzitter
Sigrid Pauwels	bestuursrechter – bijzitter
bijgestaan door	
Melissa Thijs	secretaris

De secretaris

Melissa Thijs

De voorzitter

Jim Deridder

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Arrest nr. 6.105 van 27 november 2020 in de zaak 2020/761

In zake: xxx

tegen:

VRIJE UNIVERSITEIT BRUSSEL
woonplaats kiezend te 1050 Brussel
Pleinlaan 2

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 26 oktober 2020, strekt tot nietigverklaring (i) van de beslissing van de examencommissie van de ‘Bachelor of laws in de Rechten’ van 16 september 2020 waarbij verzoekster voor het opleidingsonderdeel ‘Gerechtelijk recht’ een examencijfer van 8/20 krijgt, en van (ii) de beslissing van de voorzitter van de beroepscommissie van de faculteit Recht en Criminologie van de Vrije Universiteit Brussel van 16 oktober 2020 waarbij het intern beroep van verzoekster onontvankelijk wordt verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota neergelegd en verzoekende partij heeft een wederantwoordnota neergelegd.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechting, die heeft plaatsgevonden op 27 november 2020.

Aangezien de openbare zittingen tijdelijk zijn opgeschort, werd aan beide partijen gevraagd of zij akkoord konden gaan met een schriftelijke procedure. Zowel verzoekende partij als verwerende partij heeft ingestemd met een schriftelijke procedure.

III. Feiten

Verzoekster is in het academiejaar 2019-2020 ingeschreven in de opleiding ‘Bachelor of laws in de Rechten’. Tot het curriculum van verzoekster behoort het opleidingsonderdeel ‘Gerechtelijk recht’.

Verzoekster bekomt voor dat opleidingsonderdeel een examencijfer van 8/20. De proclaimatie heeft plaats op 16 september 2020.

Dat is de eerste bestreden beslissing.

Op 21 september 2020 stelt verzoekster het volgend intern beroep in:

“(...)

Met dit verzoekschrift stel ik een beroep in bij de interne beroepscommissie van de faculteit Recht en Criminologie tegen het examenresultaat van 8/20 voor het opleidingsonderdeel Gerechtelijk recht van 16 september 2020.

Ik ben het niet eens met deze beslissing om volgende redenen:

- Er werd niet tijdig meegedeeld wat de wijzigingen van het examen zouden zijn als gevolg van COVID-19. Ik was enkel op de hoogte dat het om een multiple choice examen ging. Dit stond zo in de infofiche i.v.m. alle wijzigingen van de examens in tweede zittijd.
- Op 30 en 31 juli besloot ik op eigen initiatief een e-mail te versturen naar zowel professor [M.] als de heer [V.S.] om informatie over het examen te verkrijgen. Op 3 augustus kreeg ik antwoord van de heer [V.S.] en op 4 augustus van professor [M.] (zie overtuigingsstuk 1 en 2). Achteraf wist ik nog steeds niet dat het een praktijkgericht examen ging zijn.
- Professor [M.] deelde op 10 augustus de officiële exameninstructies mee. Het was nog steeds niet duidelijk dat het om toepassingsvragen ging (zie overtuigingsstuk 4). Dit had wellicht kunnen helpen bij de voorbereiding van het examen.
- Onze praktische kennis werd getoetst via een test in kader van de werkcolleges en het examen in eerste zittijd was theoretisch gericht (zie overtuigingsstuk 3, opleidingsfiche). Gedurende de werkcolleges maakten we vooral oefeningen op termijnberekeningen. Maar, toch waren alle examenvragen in casusvorm. Ik wil benadrukken dat we amper zulke casussen maakten in de les of in de werkcolleges.
- Het digitaal examen op 12 augustus bestond uit vijf vragen. Deze stonden elk op drie punten. Dit zorgde voor een lagere slaagkans. Ik had op het deelexamen (WPO) een 2/5. In mijn geval zou ik minimaal drie antwoorden correct moeten hebben om een 11/20 te halen. Ik had twee vragen van de vijf juist en zo heb ik een 8/20 (of een 6/15) behaald.

Dit heb ik kunnen afleiden uit de feedback gegeven door professor [M.] (zie overtuigingsstuk 5, feedback van professor [M.]).

Zelfs met een 3/5 op het deelexamen, zou ik onder de 10/20 hebben gescoord. Het punt dat ik behaald heb voor gerechtelijk recht, spoort niet met de kennis die ik had.

- De tweede examenvraag had negen antwoordmogelijkheden en de vierde vraag had er acht (zie overtuigingsstuk 5, feedback van professor [M.]). Het juiste antwoord kiezen uit zoveel mogelijkheden onder een tijdslimiet van 75 minuten maakte het examen nog moeilijker.
- Het gebruik van kladpapier was niet toegelaten, terwijl dit wel nuttig had kunnen zijn om de gedachten neer te pennen (zie overtuigingsstuk 4, instructies van professor [M.], in het rood aangeduid).
- Het opleidingsonderdeel is zeker niet eenvoudig, het vergt tijd om te begrijpen en in te studeren. Daarom is het belangrijk om zich correct te kunnen voorbereiden. Ik heb mijn uiterste best gedaan voor dit opleidingsonderdeel. Ook wil ik vermelden dat ik op 11 augustus om 9u het examen zakenrecht heb afgelegd.”

De voorzitter van de beroepscommissie van de faculteit Recht en Criminologie verklaart het intern beroep bij beslissing van 16 oktober 2020 onontvankelijk omdat het, in strijd met artikel 153, §1 van het onderwijs- en examenreglement, niet door verzoekster is ondertekend.

Dit is de tweede bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid

A. Voorwerp

Standpunt van partijen

In haar antwoordnota werpt verwerende partij een exceptie op die ertoe strekt dat de eerste bestreden beslissing niet meer in rechte kan worden aangevochten, omdat de tweede bestreden beslissing in de plaats ervan is getreden.

In haar wederantwoordnota betwist verzoekster deze visie.

Beoordeling

Verzoekster richt haar beroep zowel tegen de initiële weigering tot inschrijving als tegen de beslissing van de interne beroepsinstantie.

Of een initiële studievoortgangsbeslissing in de huidige stand van de procedure nog het voorwerp kan uitmaken van een beroep bij de Raad, is afhankelijk van de omvang van de bevoegdheid van het orgaan dat instaat voor de behandeling van het intern beroep, dat de student op straffe van onontvankelijkheid van zijn beroep bij de Raad eerst dient uit te putten.

Te dezen bepaalt artikel 153, §2 van het onderwijs- en examenreglement van de verwerende partij dat de interne beroepscommissie een beslissing neemt in de plaats van de examencommissie. Verwerende partij heeft haar interne beroepsprocedure aldus derwijze georganiseerd dat de beroepsinstantie over volheid van bevoegdheid beschikt, zodat de beslissing van dit beroepsorgaan in de plaats treedt van de initiële studievoortgangsbeslissing, die dan op haar beurt uit de rechtsorde verdwijnt en bijgevolg niet meer in rechte aanvechtbaar is.

De vraag rijst evenwel of daartoe kan worden besloten wanneer de beslissing van de interne beroepsinstantie ertoe beperkt is het intern beroep als onontvankelijk af te wijzen. In dat geval immers, wordt er inhoudelijk over de studievoortgangsbeslissing – *in casu* in de vorm van een examenbeslissing – geen uitspraak gedaan.

Om redenen die hieronder zullen blijken, dient over de exceptie geen uitspraak te worden gedaan omdat het beroep bij de Raad hoe dan ook niet ontvankelijk is.

B. Regelmatische uitputting van het intern beroep

Verwerende partij voert aan dat het beroep niet ontvankelijk is omdat het intern beroep niet op ontvankelijke wijze werd uitgeput.

Artikel II.285 van de Codex Hoger Onderwijs stelt, zoals de Raad recent reeds heeft overwogen (R.Stvb. 24 augustus 2018, nr. 4.376; R.Stvb. 14 september 2018, nr. 4.405), inzake de bevoegdheid van de Raad het volgende:

“Er wordt een Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, verder ‘de Raad’ genoemd, opgericht bij de bevoegde dienst van de Vlaamse Gemeenschap. De Raad doet als administratief rechtscollege uitspraak over de beroepen die door studenten of personen op wie de beslissing betrekking heeft, worden ingesteld tegen

studievoortgangsbeslissingen, na uitputting van de in afdeling 2 bedoelde interne beroepsprocedure.”

Wat betreft de plicht tot het voorafgaandelijk uitputten van het intern beroep, blijkt uit de memorie van toelichting bij het toenmalige decreet van 19 maart 2004 ‘betreffende de rechtspositieregeling van de student, de participatie in het hoger onderwijs, de integratie van bepaalde afdelingen van het hoger onderwijs voor sociale promotie in de hogescholen en de begeleiding van de herstructurering van het hoger onderwijs in Vlaanderen’ dat het intern beroep “verplicht moet worden uitgeput vooraleer men een beroep kan instellen bij” de Raad (Parl. St. VI. Parl. 2003-2004, nr. 1960/1, 16). De decreetgever heeft de uitputting van het intern beroep derhalve beoogd als een voorwaarde om tot de beroepsprocedure bij de Raad toegang te krijgen, en dus als een ontvankelijkheidsvoorwaarde bij dat beroep. Ook in de rechtsleer wordt aangenomen dat de regelmatige uitputting van een georganiseerd administratief beroep een voorwaarde is om een ontvankelijk beroep bij een administratief rechtscollege in te stellen (zie o.a. J. GORIS, Georganiseerde administratieve beroepen, Brugge, die Keure, 2012, 70-71; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Afdeling Administratie. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, 99-105; P. POPELIER, “Over de uitputting van het georganiseerd administratief beroep als ontvankelijkheidsvoorwaarde voor een beroep bij de Raad van State”, noot onder RvS 16 augustus 1999, nr. 82.102, RW 1999-00, 850).

De vraag of verzoekster op ontvankelijke wijze het intern beroep heeft ingesteld en uitgeput, raakt derhalve aan het onderzoek naar de ontvankelijkheid van het bij de Raad ingestelde beroep.

Standpunt van partijen

In haar verzoekschrift betwist verzoekster de onontvankelijkheid van haar beroep.

Verzoekster stelt dat zij haar intern beroep met een ter post aangetekend schrijven van 22 september 2020 heeft ingesteld, geadresseerd aan zowel de faculteit als de voorzitter van de beroepscommissie, en dat zij haar intern beroep ook per e-mail aan beide geadresseerden heeft toegezonden. Verzoekster werd, zo stelt zij, nadien evenwel door Bpost gecontacteerd met de mededeling dat haar aangetekende zending verloren was gegaan. Dat heeft verzoekster

aan de faculteit meegedeeld, doch zonder een antwoord te ontvangen. Voorafgaand aan de beslissing van de voorzitter van de beroepscommissie heeft verzoekster op advies van de ombud een nieuwe aangetekende zending gedaan, met een beroep op overmacht voor de laattijdigheid.

De onontvankelijkheid van het intern beroep heeft volgens verzoekster betrekking op deze tweede aangetekende zending.

Zij is tevens van oordeel dat de voorzitter van de beroepscommissie buitenmatig streng is, omdat een handtekening enkel is bedoeld om zekerheid te hebben omtrent de identiteit van de betrokken persoon, en een blinde toepassing ‘extreem formalistisch’ is. Na de verschillende e-mails aan zowel de voorzitter van de beroepscommissie als de administratief secretaris en de ombud, kon er volgens verzoekster immers over haar identiteit geen twijfel bestaan. Verzoekster betoogt ter zake nog:

“Het afgiftebewijs van bpost toont aan dat ik deze heb opgestuurd. Mijn naam en adres kunnen ook duidelijk teruggevonden worden op de eerste pagina, op de laatste pagina en op de envelop waarin de brief zat. Dit betekent dat het risico op fouten in mijn identiteit sterk wordt verminderd. Bovendien heb ik verschillende e-mails verstuurd naar de faculteit om bevestiging te krijgen van ontvangst, aangezien bpost beweerde dat mijn aangetekende zending verloren was geraakt. Ik ben in persoon naar het secretariaat geweest op 13 oktober 2020 om dit bij de administratief secretaris te melden, maar mevrouw [S.] was niet aanwezig. Haar collega’s lieten me weten dat ze op mijn e-mail zou beantwoorden, maar tevergeefs.

Bovendien had de faculteit me kunnen mededelen dat de kopie van mijn verzoekschrift, verstuurd per e-mail op 22 september, niet was ondertekend, zodat ik dit kon corrigeren en opnieuw kon versturen binnen de gestelde termijn. Het ontbreken van mijn handtekening op mijn verzoekschrift brengt de faculteit recht en criminologie geen ongenoegen. Mijn verzoekschrift vermeldt duidelijk mijn identiteit. De motivatie en begrijpelijkheid van mijn verzoek worden niet beïnvloed door het ontbreken van mijn handtekening. De faculteit had dus de inhoud van mijn beroep naar behoren kunnen onderzoeken en de beslissing hierop kunnen baseren.

Indien de faculteit veel waarde hecht aan het formalisme, dan wijs ik graag op het volgende aan. In het facultair reglement van 2019-2020 kan men onder artikel 153, paragraaf 3, lezen dat de beslissing op een intern beroep, binnen de 20 kalenderdagen wordt meegedeeld aan de belanghebbende. Zoals U kan zien in de beslissing van de commissie, werd de beslissing i.v.m. het intern beroep genomen op 16 oktober. Het werd pas op 20 oktober meegedeeld met de belanghebbende. De faculteit is buiten termijn gegaan met een laattijdigheid van negen dagen, zonder verwittiging.

Ik zou ook willen benadrukken dat de faculteit recht en criminologie in de eerste plaats in fout was. Dit is de reden waarom mijn medestudenten en ik een intern beroep hebben ingesteld. Door het beroep van mijn medestudenten ontvankelijk en gegrond te verklaren en hen de kans te bieden om een nieuw examen af te leggen uiterlijk op 16 november 2020, erkent de faculteit dat de grond van het beroep terecht is. De interne

beroepscommissie beaamt dat er is afgeweken van de opleidingsfiche van het opleidingsonderdeel en herstelt zo het recht van mijn medestudenten. Door mijn beroep onontvankelijk te verklaren, wordt mij de kans ontnomen om te slagen op het opleidingsonderdeel zonder mijn studiepunten te verliezen.”

Verwerende partij handhaaft in haar antwoordnota het standpunt van de voorzitter van de beroepscommissie en besluit tot de onontvankelijkheid van het beroep bij de Raad.

Wat de termijn inzake de mededeling van de beslissing op intern beroep betreft, wijst verwerende partij erop dat het verstrijken van de termijn van twintig kalenderdagen niet tot gevolg heeft dat een alsnog genomen beslissing onregelmatig zou zijn.

Inzake de veronderstelling van verzoekende partij dat haar (initieel) beroepsschrift niet tijdig zou zijn aangeleverd – omdat van de mededeling van Bpost – stelt verwerende partij dat het beroepsschrift wel degelijk in goede orde is toegekomen.

Verzoekster betwist in haar wederantwoordnota dat tegen de onontvankelijk-verklaring van een intern beroep geen beroep bij de Raad zou openstaan.

Daarnaast handhaaft zij haar kritiek inzake de laattijdigheid van de beslissing op intern beroep.

Beoordeling

Wat de beroepbaarheid van de bestreden beslissing betreft, lijkt verzoekster zich te vergissen tussen enerzijds de vraag of een beslissing vatbaar is voor beroep en anderzijds welke invloed een onregelmatigheid die is voorgekomen in een interne beroepsprocedure, heeft op de beoordeling van een navolgend beroep bij de Raad.

Het antwoord op de eerste vraag is dat de bestreden beslissing inderdaad vatbaar is voor beroep – om die reden ook, vermeldt de beslissing van de voorzitter van de beroepscommissie de beroepsmodaliteiten bij de Raad. Daarmee is evenwel enkel gezegd dat de Raad over bevoegdheid en rechtsmacht beschikt om te oordelen over een dergelijke studievoortgangsbeslissing.

Wat de tweede vraag betreft, is het – zoals hierboven in herinnering is gebracht – vaste rechtspraak van de Raad dat wanneer het intern beroep niet op ontvankelijke wijze werd ingesteld, ook het navolgend beroep bij de Raad onontvankelijk (en niet: ongegrond) is. Dit is evenwel geen automatisme: de Raad vermag en zal binnen de hierboven vermelde bevoegdheid ook oordelen of een interne beroepsinstantie al dan niet terecht tot de onontvankelijkheid van een intern beroep heeft besloten.

Met ander woorden: het beroep van verzoekster is alvast niet onontvankelijk omwille van het voorwerp ervan.

Het is vervolgens, wat de termijn voor het ter kennis brengen van een beslissing op intern beroep betreft, eveneens vaste rechtspraak van de Raad dat een overschrijding van die termijn niet leidt tot de onbevoegdheid van de interne beroepsinstantie om alsnog te beslissen.

Artikel II.284 van de Codex Hoger Onderwijs schrijft voor:

“De interne beroepsprocedure leidt tot:

- 1° de gemotiveerde afwijzing van het beroep op grond van de onontvankelijkheid ervan;
- 2° een beslissing die de oorspronkelijke beslissing op gemotiveerde wijze bevestigt, of herziet.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen worden aan de student ter kennis gebracht binnen een termijn van 20 kalenderdagen, die ingaat op de dag na deze waarop het beroep is ingesteld.”

Artikel II.294, §1, derde lid van dezelfde Codex bepaalt in geval van het uitblijven van een beslissing op intern beroep het volgende:

“Bij het uitblijven van een tijdige beslissing van de interne beroepsinstantie binnen de termijn zoals bepaald in artikel II.284, tweede lid, dient in voorkomend geval het beroep bij de Raad binnen de vervaltermijn van 7 kalenderdagen na het verstrijken van deze termijn te worden ingesteld, tenzij vóór het verstrijken van de termijn waarover de interne beroepsinstantie beschikt, deze aan de student meedeelt op welke latere datum zij uitspraak zal doen. In dat geval gaat de vervaltermijn van 7 kalenderdagen voor het beroep bij de Raad in de dag na die datum.”

De decreetgever heeft daarbij niet bepaald dat de interne beroepsinstantie na het verstrijken van de in artikel II.284 bedoelde termijn haar bevoegdheid om zich over het intern beroep uit te spreken verliest. De beroepsinstantie kan zich derhalve ook na het verlopen van die termijn

nog uitspreken (zie ook R.Stvb. 4 september 2017, nr. 3.743; R.Stvb. 3 februari 2017, nr. 3.524) en die beslissing dient dan (mede) het voorwerp te vormen van een beroep bij de Raad.

In de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, bevindt zich een verzoekschrift op intern beroep, gedateerd op 21 september 2020. Dit stuk is niet door verzoekster ondertekend. Van de beweerde verdwijning van deze zending, zoals aan verzoekster zou zijn gemeld door Bpost, is in de stukken geen enkel spoor terug te vinden. Evenmin overigens van een tweede aangetekende zending, of van een verzending van het intern beroep per e-mail.

Wel legt verzoekster een afgiftebewijs van een aangetekende zending voor, afgestempeld op 22 september 2020.

De Raad sluit zich derhalve aan bij de conclusie van verwerende partij dat de initiële aangetekende zending houdende het intern beroep, wel degelijk is toegekomen.

Behoudens wat door de decreetgever ter zake zelf is geregeld in de artikelen II.283 en II.284 van de Codex Hoger Onderwijs, behoort de organisatie van de interne beroepsprocedure tot de bevoegdheid van de hogeronderwijsinstelling.

Die bepalingen kunnen door de Raad worden onderworpen aan een wettigheidstoezicht en aan een marginale toetsing inzake de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Artikel 153, §1 van het onderwijs- en examenreglement 2019-2020 van verwerende partij luidt, voor zover hier relevant, als volgt:

“§1. Tegen een studievoortgangsbeslissing, waarvan de student of de persoon op wie de beslissing betrekking heeft, meent dat deze is aangetast door een schending van het recht, kan hij beroep aantekenen. Het beroep moet worden ingesteld binnen een vervaltermijn van zeven kalenderdagen. Bij beroepen tegen examenbeslissingen gaat deze vervaltermijn in op de dag na de elektronische mededeling van de examenresultaten overeenkomstig artikel 145. Bij de andere beroepen gaat deze vervaltermijn in op de dag na de kennisgeving van de beslissing.

[...]

Het beroep wordt ingesteld door middel van een ondertekend en gedagtekend verzoekschrift dat per aangetekend schrijven wordt ingediend bij de Voorzitter van de betrokken beroepscommissie en dit op straffe van onontvankelijkheid van het beroep. (...)"

Daar de ondertekening een voorwaarde is die de decreetgever in artikel II.294, §2, tweede lid van de Codex Hoger Onderwijs zelf heeft ingeschreven als een ontvankelijkheidsvoorwaarde voor een beroep bij de Raad, kan een dergelijke voorwaarde niet als onwettig of onredelijk worden beschouwd – wat verzoekster ten andere ook niet beweert.

Een handtekening definieert zich echter als een handgeschreven kenteken door hetwelk de ondertekenaar op gebruikelijke wijze zijn identiteit aan derden toont. De handgeschreven handtekening waarborgt de authenticiteit van de beslissing en de identificatie van zijn auteur.

Het intern beroep van verzoekster bevat geen kenteken in die zin. In dat opzicht heeft verwerende partij niet ten onrechte aan verzoekster geantwoord dat de loutere vermelding van haar naam niet als een handtekening kan worden beschouwd.

Daargelaten dat de Raad bijgevolg niet inziet hoe hij uit de voorlegging ervan tot een andere beoordeling zou komen, moet worden vastgesteld dat verzoekster de door haar aangehaalde “verschillende e-mails naar zowel de voorzitter van de commissie, de administratief secretaris als de ombudsman” niet bij haar verzoekschrift heeft gevoegd.

Wat op de enveloppe waarmee het intern beroep werd verzonden al dan niet is vermeld, kan de Raad evenmin nagaan aangezien dat stuk niet tot het administratief dossier behoort.

Er is geen wettelijke of reglementaire bepaling die voorschrijft dat aan verzoekster een mogelijkheid tot regularisatie van het vormgebrek van gemis aan handtekening moest worden geboden, en naar oordeel van de Raad volgt een dergelijke verplichting evenmin uit enig ander wetskrachtig voorschrift.

Verwerende partij moet geen blijk geven van belangenschade om de sanctie van de onontvankelijkheid, zoals bepaald in het onderwijs- en examenreglement, te handhaven.

Verzoekster heeft nagelaten haar intern beroep te ondertekenen. In het licht van artikel 153 van het onderwijs- en examenreglement 2019-2020 besliste de voorzitter van de beroepscommissie terecht tot de onontvankelijkheid ervan.

Daar de interne beroepsprocedure niet op regelmatige wijze werd uitgeput, is ook het beroep bij de Raad niet ontvankelijk.

Louter als overweging geeft de Raad mee dat indien het inderdaad zo is als verzoekster in haar verzoekschrift uiteenzet, dat andere studenten op grond van gelijkaardige grieven (maar na een wat hen betreft wél ontvankelijk intern beroep) een nieuwe examenkans voor het opleidingsonderdeel ‘Gerechtelijk recht’ hebben gekregen – een kwestie waarover verwerende partij in haar antwoordnota opvallend stilzwijgend blijft – dan mag de vraag worden gesteld of het vanuit juridisch oogpunt, *a fortiori* vanuit menselijk oogpunt zo moet zijn dat dit rechtsherstel uitgesloten is voor wie op niet-ontvankelijke wijze een intern beroep heeft ingesteld.

V. Anonimisering

In haar verzoekschrift vraagt verzoekster de anonimisering van het arrest, bij de publicatie ervan.

Luidens artikel II.313, tweede lid van de Codex Hoger Onderwijs kan bij de publicatie van het arrest de identiteit van de verzoekende partij op diens uitdrukkelijk verzoek worden weggelaten.

Op het verzoek wordt ingegaan.

BESLISSING

1. De Raad verwerpt het beroep.

2. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad wordt de identiteit van verzoekster weggelaten.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechting van 27 november 2020, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, I^e Kamer, samengesteld uit:

Jim Deridder, voorzitter van de Raad

Marleen Verreth bestuursrechter – bijzitter
Sigrid Pauwels bestuursrechter – bijzitter
bijgestaan door
Melissa Thijs secretaris

De secretaris **De voorzitter**

Melissa Thijs **Jim Deridder**

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Arrest nr. 6.106 van 27 november 2020 in de zaak 2020/764

In zake: Patrick SURREY
woonplaats kiezend te 33100 Paderborn (Duitsland)
Arnikaweg 109

tegen:

VRIJE UNIVERSITEIT BRUSSEL
woonplaats kiezend te 1050 Brussel
Pleinlaan 2

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 21 oktober 2020, strekt tot nietigverklaring (i) van de beslissing van de examencommissie van de ‘Bachelor of science in de Geneeskunde’ van 8 september 2020 waarbij verzoeker de verdere inschrijving in die opleiding wordt geweigerd en (ii) van de beslissing van de voorzitter van de interne beroepscommissie van de faculteit Geneeskunde en Farmacie van de Vrije Universiteit Brussel van 24 september 2020 waarbij het intern beroep van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota neergelegd en verzoekende partij heeft een wederantwoordnota neergelegd.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 november 2020.

In toepassing van artikel 2 van de Beschikking 2020/008 van de Voorzitter van de Raad van 19 oktober 2020 zijn de partijen door de voorzitter van de I^{ste} Kamer te zijnen huize bijeengeroepen voor een virtuele terechtzitting via Teams.

Verzoeker en mevrouw Sarah Heyl, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

III. Feiten

Verzoeker is sinds het academiejaar 2013-2014 ingeschreven bij verwerende partij.

Sinds het academiejaar 2015-2016 is verzoeker ingeschreven in de opleiding ‘Bachelor of science in de Geneeskunde’, wat hij vanaf het academiejaar 2018-2019 combineert met een inschrijving in de masteropleiding Geneeskunde.

Op het einde van het academiejaar 2018-2019 wordt aan verzoeker in beide opleidingen een bindende voorwaarde van studievoortgangsbewaking opgelegd, die ertoe strekt dat hij bij een volgende inschrijving voor minstens 75% van de opgenomen studiepunten een credit moet verwerven.

Tegen die beslissingen werd, voor zover de Raad kan nagaan, door verzoeker geen beroep ingesteld.

Na de tweede examenzittijd van het academiejaar 2019-2020 blijkt dat verzoekers studieresultaat in de bacheloropleiding niet aan de bindende voorwaarde beantwoordt. Samen met de proclamatie van de examencijfers wordt op 8 september 2020 aan verzoeker meegedeeld dat hem de verdere inschrijving in de bacheloropleiding wordt geweigerd. Verzoeker kan zich ten gevolge daarvan ook in de masteropleiding niet opnieuw inschrijven.

Dat is de eerste bestreden beslissing.

Met een aangetekend schrijven, gedateerd op 18 september 2020 en ter post aangeboden op 19 september 2020, stelt verzoeker het volgend intern beroep in (de Raad citeert letterlijk):

“(...)”

Met dit verzoekschrift stel ik een beroep in bij de interne beroepscommissie van de faculteit Geneeskunde tegen:

- Weigeren toe kennen van uitzonderlijke omstandigheden, na me gecommuniceerd op 14.09.2020.

Ik ben het niet eens met deze beslissing omdat:

- Ik medische attesten heb ingediend die duidelijk aantonen dat mijn studieresultaten door ziekte werden verslechterd.”

Met een beslissing van 24 september 2020, die aan verzoeker ter kennis is gebracht op 15 oktober 2020, beslist de voorzitter van de interne beroepscommissie van de faculteit Geneeskunde en Farmacie van de Vrije Universiteit Brussel om dit intern beroep onontvankelijk te verklaren wegens laattijdigheid. Te lezen valt:

“(…)

De examenresultaten van de tweede zittijd, evenals de beslissing van de examencommissie, werden op 08.09.2020 elektronisch aan de student ter kennis gebracht. De student erkent dit ook in zijn verzoekschrift (*“kopie van de initiële studievoortgangsbeslissing van 08.09.2020”*).

Onderhavig beroep is ingediend op 19.09.2020 (poststempel); dit is buiten de voormelde vervaltermijn.

Waar de student bovenaan in zijn verzoekschrift vermeldt dat *“weigeren toekennen van uitzonderlijke omstandigheden, na me communiceert op 14.09.2020”* en hierbij laat uitschijnen dat de kennisgeving van de beslissing van de examencommissie pas op 14.09.2020 zou zijn gebeurd, mist deze bewering feitelijke grondslag.”

Dat is de tweede bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid

Verwerende partij voert aan dat het beroep niet ontvankelijk is omdat het intern beroep niet op ontvankelijke wijze werd uitgeput.

Artikel II.285 van de Codex Hoger Onderwijs stelt, zoals de Raad recent reeds heeft overwogen (R.Stvb. 24 augustus 2018, nr. 4.376; R.Stvb. 14 september 2018, nr. 4.405), inzake de bevoegdheid van de Raad het volgende:

“Er wordt een Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, verder ‘de Raad’ genoemd, opgericht bij de bevoegde dienst van de Vlaamse Gemeenschap. De Raad doet als administratief rechtscollege uitspraak over de beroepen die door studenten of personen op wie de beslissing betrekking heeft, worden ingesteld tegen studievoortgangsbeslissingen, na uitputting van de in afdeling 2 bedoelde interne beroepsprocedure.”

Wat betreft de plicht tot het voorafgaandelijk uitputten van het intern beroep, blijkt uit de memorie van toelichting bij het toenmalige decreet van 19 maart 2004 ‘betreffende de

rechtspositieregeling van de student, de participatie in het hoger onderwijs, de integratie van bepaalde afdelingen van het hoger onderwijs voor sociale promotie in de hogescholen en de begeleiding van de herstructurering van het hoger onderwijs in Vlaanderen’ dat het intern beroep “verplicht moet worden uitgeput vooraleer men een beroep kan instellen bij” de Raad (Parl. St. VI. Parl. 2003-2004, nr. 1960/1, 16). De decreetgever heeft de uitputting van het intern beroep derhalve beoogd als een voorwaarde om tot de beroepsprocedure bij de Raad toegang te krijgen, en dus als een ontvankelijkheidsvoorwaarde bij dat beroep. Ook in de rechtsleer wordt aangenomen dat de regelmatige uitputting van een georganiseerd administratief beroep een voorwaarde is om een ontvankelijk beroep bij een administratief rechtscollege in te stellen (zie o.a. J. GORIS, Georganiseerde administratieve beroepen, Brugge, die Keure, 2012, 70-71; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Afdeling Administratie. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, 99-105; P. POPELIER, “Over de uitputting van het georganiseerd administratief beroep als ontvankelijkheidsvoorwaarde voor een beroep bij de Raad van State”, noot onder RvS 16 augustus 1999, nr. 82.102, RW 1999-00, 850).

De vraag of verzoeker op ontvankelijke wijze het intern beroep heeft ingesteld en uitgeput, raakt derhalve aan het onderzoek naar de ontvankelijkheid van het bij de Raad ingestelde beroep.

Standpunt van partijen

Verzoeker stelt dat hij zijn intern beroep heeft ingediend binnen de termijn van zeven kalenderdagen en dat hij “nadien [] via e-mail werd [geinformeerd] dat [zijn] dossier ‘uitzonderlijke omstandigheden werd afgewezen.’”

Verzoeker stipt aan dat op zijn puntenblad niet was vermeld dat de examencommissie zijn dossier ‘uitzonderlijke omstandigheden’ had ontvangen.

Verwerende partij handhaaft in haar antwoordnota het standpunt dat het intern beroep laattijdig werd ingediend en dus terecht onontvankelijk werd verklaard.

In zijn wederantwoordnota blijft verzoeker zijnerzijds bij zijn grieven en bepleit hij nogmaals dat met de proclamaties van de examenresultaten niet duidelijk was of met de aangevoerde bijzondere omstandigheden rekening was gehouden.

Beoordeling

In het dossier bevindt zich een schrijven van verzoeker gedateerd op 14 augustus 2020, waarin hij – met mededeling van een aantal stukken inzake zijn gezondheidstoestand – de examencommissie wijst op ‘uitzonderlijke omstandigheden’ en haar verzoekt om geen weigering tot herinschrijving op te leggen.

Naar aanleiding van de voorbereiding van het dossier is aan verwerende partij verzocht toe te lichten wanneer dit schrijven werd ontvangen en welk gevolg eraan werd gegeven.

In een e-mail van 23 november 2020 licht verwerende partij het volgende toe:

“Aansluitend bij onderstaande vraag kan ik u meedelen dat de verzoekende partij bij e-mail van 14.08.2020 (om 23.45 u) gericht aan de studietrajectbegeleider, een dossier ‘uitzonderlijke omstandigheden’ heeft ingediend.

Op maandag 24.08.2020 heeft de studietrajectbegeleider, die voorheen vakantie had, aan de student meegedeeld dat zij het dossier van de student aan de voorzitter van de examencommissie zal doorgeven, zodat het door de examencommissie in overweging kan worden genomen bij de deliberatie.

Het dossier werd door de examencommissie ook besproken, doch niettemin was de examencommissie van oordeel dat in het licht van alle elementen die het dossier kenmerken, waaronder ook het studieparcours dat de student heeft afgelegd, een weigering tot herinschrijving diende te worden opgelegd.

Deze beslissing van de examencommissie werd aan de student elektronisch gecommuniceerd via het puntenblad van 08.09.2020 (zie ook stuk 2a + 2b van het administratief dossier van de VUB). Op dit puntenblad wordt aan de student explicet meegedeeld dat de herinschrijving voor de opleiding wordt geweigerd, omdat hij dit academiejaar voor minder dan 75% van de opgenomen ECTS-credits een credit heeft verworven.

Zoals ook opgenomen in art. 146 van de OER (met facultaire aanvullingen) wordt de beslissing van de examencommissie na de deliberatie bekendgemaakt via de SelfService studenten, en worden de datums waarop dit gebeurt meegedeeld via de facultaire website. Art. 147 van de OER stipuleert dienomtrek dat (na de examenperiodes gevuld door een deliberatie door de examencommissie) aan elke student een individueel puntenblad met vermelding van het examencijfer per opleidingsonderdeel en een proclamatiecode ter beschikking wordt gesteld in de SelfService studenten.

In antwoord op een vraag van de student, gesteld per e-mail van 13.09.2020 om 23.30 u, heeft de studietrajectbegeleider de student hierop de volgende voormiddag (14.09.2020) ook explicet gewezen, waarna de student binnen het uur ook een antwoord heeft gestuurd. Volledigheidshalve vindt u kopie van dit e-mailverkeer in bijlage. Anders dan de student het voorhoudt, geldt deze informatieve e-mail van de studietrajectbegeleider

evenwel niet als start van de beroepstermijn, dewelke reeds is ingegaan na de kennisgeving van de beslissing van de examencommissie op 08.09.2020 (zie ook art. 153 van het OER).

Het stond de student vrij deze beslissing van de examencommissie van 08.09.2020 aan te vechten middels een intern beroep, hetgeen de student in casu heeft gedaan doch niet op ontvankelijke wijze.

Om die reden heeft de voorzitter van de interne beroepscommissie het intern beroep van de student afgewezen als onontvankelijk.”

Het standpunt van verwerende partij kan worden bijgevallen.

Verzoeker heeft – in de wetenschap dat hij zich tot de examencommissie richtte vóór de deliberaties, want dat was precies ook de bedoeling – gevraagd om bij de deliberatie rekening te houden met de door hem als uitzonderlijk aangemerkte omstandigheden en in het licht daarvan geen weigering tot inschrijving op te leggen.

Dat is aan verzoeker ook bevestigd door de studietrajectbegeleider.

Verzoekers vraag past binnen artikel 88, §5 van het onderwijs- en examenreglement 2019-2020 van verwerende partij:

“§5. In geval van uitzonderlijke omstandigheden kan een student een gemotiveerd dossier indienen bij de voorzitter van de examencommissie waarin ten minste een feitelijke omschrijving is opgenomen van de uitzonderlijke omstandigheden, gestaafd met bewijsstukken. Het dossier wordt ingediend op het administratief secretariaat van de faculteit, en dit:

- uiterlijk op 16 augustus voor zover uitzonderlijke omstandigheden worden aangehaald die gekend waren vóór aanvang van de examenperiode van de tweede zittijd,
- uiterlijk vijf kalenderdagen vóór de deliberatiedatum (tweede zittijd), voor zover de aangehaalde uitzonderlijke omstandigheden zich hebben voorgedaan tijdens de examenperiode van de tweede zittijd.

Uit deze bepaling volgt niet dat de examencommissie een afzonderlijke beslissing dient te nemen omtrent de door de student ingeroepen uitzonderlijke omstandigheden; de opgelegde timing wijst er integendeel op dat de examencommissie – alleszins op het einde van de tweede zittijd zoals *in casu* het geval is – zich over het geheel van het dossier uitspreekt in haar deliberatiebeslissing.

Samen met het deliberatieresultaat is op 8 september 2020 aan verzoeker meegedeeld dat hem de verdere inschrijving wordt geweigerd; dit houdt impliciet maar zeker in dat de examencommissie niet is ingegaan op verzoekers vraag om zulks niet te doen.

Het is dan ook tegen die beslissing dat verzoeker een intern beroep diende in te stellen, en wel binnen een vervaltermijn van zeven kalenderdagen.

Het door verzoeker op 19 september 2020 ingediende beroep is, gelet op de datum van de kennisgeving van de tweede bestreden beslissing, laattijdig. De beroepstermijn is immers ingegaan op 9 september 2020 om te verstrijken op 15 september 2020.

Aangezien het intern beroep terecht onontvankelijk is verklaard, is ook het bij de Raad ingestelde beroep niet ontvankelijk.

BESLISSING

De Raad verwerpt het beroep.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechting van 27 november 2020, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, I^e Kamer, samengesteld uit:

Jim Deridder, voorzitter van de Raad

Marleen Verreth bestuursrechter – bijzitter

Sigrid Pauwels bestuursrechter – bijzitter

bijgestaan door

Melissa Thijs secretaris

De secretaris

De voorzitter

Melissa Thijs

Jim Deridder

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30

november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Zitting van 27 november 2020

Arrest nr. 6.152 van 16 december 2020 in de zaak 2020/739

In zake: Lio VERDONCK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Liliane Verjauw
kantoor houdend te 2600 Berchem
Anna Bijnssstraat 6
Bij wie woonplaats wordt gekozen

Tegen: ARTESIS PLANTIJN HOGESCHOOL
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Wim Van Caeneghem
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Vrijheidstraat 32, bus 16
Bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 20 oktober 2020, strekt tot nietigverklaring van de studievoortgangsbeslissing van 16 september 2020 waarbij aan de verzoekende partij een score van 9 op 20 voor het opleidingsonderdeel “Atelier Vrije Grafiek 3” en een score van 8 op 20 voor het opleidingsonderdeel “Kunsteditie” werd toegekend en ze niet geslaagd wordt verklaard voor de opleiding. Het beroep strekt eveneens tot nietigverklaring van de beslissing van de interne beroepsinstantie van 29 september 2020 waarbij het intern beroep van verzoekende partij ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend. Verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn door de voorzitter van de IIe kamer te zijnen huize bijeen geroepen voor een virtuele terechting via Teams, op 27 november 2020, om 14.00 uur.

Kamervoorzitter Bertel De Groote heeft verslag uitgebracht.

Verzoekster, advocaat Nathalie Van Sande, die *loco* advocaat Liliane Verjauw verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Stevie Van Houdenrogge en mevrouw Livia Moreau, die verschijnen voor de verwerende partij, zijn gehoord.

III. Feiten

Verzoekende partij is in het academiejaar 2019-2020 ingeschreven in de opleiding ‘Bachelor in de beeldende kunsten’.

Voor het opleidingsonderdeel “Atelier Vrije Grafiek 3” bekomt verzoekende partij een examencijfer van 9/20 en voor het opleidingsonderdeel “Kunsteditie” bekomt ze een examencijfer van 8/20. Ze wordt tevens niet geslaagd verklaard voor de opleiding.

Verzoekende partij stelde op datum van 21 september 2020 een intern beroep in bij de interne beroepsinstantie van de onderwijsinstelling.

Bij beslissing van de interne beroepsinstantie op datum van 29 september 2020 werd het intern beroep ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

De interne beroepsinstantie verduidelijkt vooreerst dat de opleiding ingevolge de Covid-19-pandemie en de maatregelen die door de overheid werden opgelegd was genoodzaakt over te schakelen op het systeem van online leren. De studenten hebben op 3 april 2020 een e-mail van hun docent ontvangen met gedetailleerde toelichting over het verdere verloop van het academiejaar. Volgens de interne beroepsinstantie was de studente aldus op de hoogte van wat werd verwacht. Ze wist dit ook reeds enkele maanden voordat de evaluatie zou plaatsvinden (met name op 3 april 2020). De interne beroepsinstantie stelt vast dat de datum van inlevering op dat moment nog niet bekend was, maar er was wel al en inschatting van tijd en een omschrijving van de inhoud bekend.

Vervolgens hebben alle studenten van de derde bachelor op 13 augustus 2020 een e-mail ontvangen met meer gedetailleerde informatie. De interne beroepsinstantie merkt op dat de studente ten onrechte stelt dat ze slechts zeer laat op de hoogte zou zijn gesteld van wat van haar werd verwacht.

De interne beroepsinstantie stipt aan dat de studente per e-mail van 19 augustus 2020 zelf contact heeft opgenomen met de coördinator van de afdeling. Ze heeft gevraagd om uitstel van inlevering aangezien ze naar eigen zeggen niet goed kon omgaan met digitale media en daarom hulp heeft ingeroepen van een derde partij. De studente heeft dit uitstel gekregen met de uitdrukkelijke plicht om dit te melden aan alle betrokken docenten.

Waar de studente opwerpt dat ze nooit feedback zou hebben ontvangen over haar werk zelf en over de kwaliteit ervan, benadrukt de interne beroepsinstantie dat de studente tijdens het tussentijds geïntegreerd evaluatiemoment van de verschillende (deel)opleidingsonderdelen op 16 januari 2020 nochtans duidelijk is gewezen op de verbeterpunten met betrekking tot het gepresenteerde werk. In het dossier bevindt zich het verslag dat de docenten hebben opgemaakt van deze jury. Dit bevat een neerslag van de bevindingen van de leden van de evaluatiecommissie en van het gesprek met de studenten.

De interne beroepsinstantie verduidelijkt dat het oordeel dat de juryleden op 8 september 2020 hebben gevormd aan de hand van de door de studente aangeleverde stukken (portfolio van haar werken, beeldbank en kunsteditie) door de voltallige groep van juryleden mondeling werd meegedeeld en toegelicht aan de studente, net na de jurywerkzaamheden. Er is een geïntegreerd geschreven verslag opgemaakt, daags na de jury en dit werd ter beschikking gesteld van de administratie waarbij het, volgens de procedure, ter inzage beschikbaar is voor de student in kwestie.

De interne beroepsinstantie stelt vast dat de afdeling tijdens de moeilijke periode van de quarantaine is overgeschakeld op het digitale platform Microsoft Teams. Hierbij werden alle studenten op frequente tijdstippen uitgenodigd om deel te nemen aan gezamenlijke of individuele chatsessies met de docenten van het ganse team en ook de studente werd hierop uitgenodigd. Het doel was de studenten wekelijks te spreken, waarbij er gelet werd op een variatie van docenten. Volgens de interne beroepsinstantie heeft de studente elf weken lang minimaal één chatverzoek gekregen waarop ze kon antwoorden. De studente heeft er evenwel zelf voor gekozen om slechts de feedback van enkele docenten te benutten. Zij heeft daardoor het volledige spectrum aan feedbackmogelijkheden niet benut. Er waren eveneens mogelijkheden om gesprekken aan te vragen, maar de studente heeft hiervan weinig of geen gebruik van gemaakt. Tijdens gesprekken waarbij met grotere groepen gezamenlijk werd

gesproken over het werk, was er bovendien slechts een zeer kleine en dus onvoldoende vooruitgang te merken.

Daarnaast hebben de docenten gevraagd om op regelmatige tijdstippen visueel werk te ‘posten’ in OneNote. De studente is hier initieel op ingegaan en er was een interessante evolutie te merken. Uit de verschillende e-mails en berichten in het dossier blijkt volgens de interne beroepsinstantie ook dat de studente op verschillende tijdstippen uitvoerige inhoudelijke feedback heeft ontvangen. Op een zeker ogenblik lijkt het onderzoek van de studente te stagneren. De studente werd bevestigd in haar tekenkundige vaardigheden, maar ze blijft haperen in en verder onderzoek naar wat ze ermee kan doen. Zoals in het juryverslag is terug te vinden, wijten de docenten dit aan haar gebrek aan gedrevenheid.

Waar de studente aanhaalt dat de beeldbank onvoldoende zou zijn gewaardeerd, merkt de interne beroepsinstantie op dat dit slechts een onderdeel is van het onderzoek. De studente heeft dit overigens pas voor het eerst heeft aangeboden op het jurymoment. Er werd geen gewag van gemaakt tijdens het academiejaar. Het gaat over details van bloemen en planten die nooit besproken zijn geweest en die dus ook niet kunnen getuigen van een evolutief onderzoek. De foto’s bewijzen ook geenszins een verdere verwerking of een langer proces. De jury heeft zich dan ook toegespitst op het onderzoek dat de docenten reeds langere tijd kenden en waarvan ze hoopten dat het verder zou zijn uitgediept.

Verder blijkt volgens de interne beroepsinstantie uit het dossier dat de voorgeschreven procedure werd gevuld: de studente heeft mondelinge feedback gekregen via een gesprek met alle docenten en de voorzitter tijdens de tussentijdse evaluatie en net na het jurymoment. Daarnaast is tijdens de lockdown en tijdens het contactluw onderwijs verschillende keren online feedback gegeven op het ingeleverde werk. De geschreven feedback van de jury is ook ter inzage ter beschikking gesteld op het secretariaat, overeenkomstig de richtlijnen van het reglement van inwendige orde.

De interne beroepsinstantie stelt dat de studente bij herhaling niet heeft gereageerd op de waarschuwingen van de docenten. De opleiding bevestigt dat ze gelooft in de tekenkundige kwaliteiten van de studente, maar ze ziet het gebrek aan evolutie van haar creatief onderzoeksproces als grootste struikelblok voor haar verdere ontwikkeling.

Waar de studente in haar verzoekschrift verwijst naar de e-mail die de docent als laatste advies naar de studenten heeft gezonden, merkt de interne beroepsinstantie op dat deze was bedoeld als stimulans om, ondanks de moeilijke omstandigheden en de vermoeidheid die optrad bij verschillende studenten, toch te blijven doorzetten. Deze e-mail was niet bedoeld als een aanvullende regelgeving. Volgens de interne beroepsinstantie licht de studente ook een aantal elementen uit de tekst, waardoor ze die uit de context trekt. De opleiding wijst erop dat vooral het laatste deel van de zin belangrijk is: '*blijf werken*'.

Vervolgens benadrukt de interne beroepsinstantie dat de leerinhoud en de einddoelen erop zijn gericht een aantal competenties op te sommen die de studenten moeten behalen door onder andere te werken en te herhalen. Vaardigheid is gestoeld op automatismen en ervaring opbouwen. Het leerproces is niet volledig identiek aan een kennisverwerving, maar veronderstelt een bewust doen en herdoen van bepaalde acties, waardoor een steeds groeiende kundigheid ontstaat in relatie tot de mogelijkheid om die kunde in te zetten voor een artistieke ontwikkeling. Een exact aantal opgeleverde artistieke werken is hier niet opportuun aangezien de complexiteit zeer verschillend is.

De studente is van mening dat binnen de leercompetenties en einddoelen geen duidelijk criterium zou zijn gesteld en dat er weinig rekening zou zijn gehouden met de vooropgestelde eindcompetenties, in het bijzonder wat modeltekenen betreft. De interne beroepsinstantie stelt vast dat de studente een goede score heeft gekregen voor haar modeltekenen (14/20). Een vergelijking met andere studenten is hier niet gepast. Wat de deelopleidingsonderdelen "Diepdruk 3" en "Zeefdruk" (van het opleidingsonderdeel "Atelier Vrije Grafiek 3") betreft, licht de opleiding toe dat – omwille van de coronamaatregelen – het digitale beeld als uitgangspositie werd genomen zodat in de beoordeling het beeldende meer doorwoog dan het technische en het tactiele karakter van het werk. De verhouding van de deelopleidingsonderdelen tot de totale score is overeenkomstig de ECTS-fiche, rekening houdend met het aantal studiepunten, de volgende:

- Tekenen levend model: 3/36, de studente behaalde een score van 14/20
- Diepdruk 3: 30/36, de studente behaalde een score van 8/20
- Zeefdruk: 3/36, de studente behaalde een score van 8/20

Dit leidt tot een totaalscore van 9/20 voor het opleidingsonderdeel "Atelier Vrije Grafiek 3".

Wat de eindcompetenties voor het opleidingsonderdeel “Kunsteditie” betreft, wijst de opleiding erop dat er gewag wordt gemaakt van een reeks vaardigheden die door de quarantainemaatregelen niet tot een volwaardig niveau zijn kunnen worden gebracht. Door de docenten werden, met goedkeuring van het bestuur van de opleiding, aanpassingen ingebracht die de studenten in staat stelden hun ‘Kunsteditie’ digitaal te creëren en te presenteren. Dit was een van de mogelijkheden, want de studenten mochten eveneens een volwaardig ingebonden exemplaar ter presentatie aanbieden, wat sommigen ook hebben gedaan. In het juryverslag van 8 september 2020 wordt onderaan melding gemaakt van de beoordeling betreffende de cursus ‘Kunsteditie’, met name dat de ‘Kunsteditie’ van de studente een heruitgave is van de werken die ze reeds vele malen zagen. Volgens de interne beroepsinstantie geeft de jury hiermee aan dat de werken die de studente reeds in haar portfolio presenteerde, worden herkauwd en verknipt zonder toevoegingen te doen (behalve dan de woorden). Het gepresenteerde werd niet besproken en zodus werd een proces tot verhoging van kwaliteit gefnuikt. De opleiding heeft ook hier het gevoel dat de studente heeft vermeden om contact te zoeken met haar begeleiders, hoogstwaarschijnlijk door een gebrek aan tijd, wat dan weer wijst op een onvoldoende capaciteit om haar proces te controleren en te organiseren.

De interne beroepsinstantie stelt dat, wanneer op het eind van het academiejaar de vraag moet worden gesteld of de studente geschikt is om af te studeren als Bachelor, met daaraan gekoppeld een toelating om toe te treden tot een Academische Master, dan ook moet worden besloten dat dit proces nog niet is beëindigd.

Waar de studente in haar verzoekschrift ten slotte verwijst naar het werk en de beoordeling van andere studenten, stipt de interne beroepsinstantie aan dat andere studenten niet het voorwerp zijn van huidige betwisting. Zij kan enkel een oordeel vellen over het dossier van de studente en zij ziet geen reden om de toegekende scores te herzien.

De beslissing op intern beroep werd bij aangetekend schrijven van 13 oktober 2020 aan verzoekende partij overgemaakt.

Bij aangetekend schrijven van 20 oktober 2020 diende verzoekende partij een verzoekschrift in bij de Raad.

IV. Ontvankelijkheid

Standpunt van partijen

In haar *antwoordnota* merkt verwerende partij op dat verzoekster extern beroep heeft aangetekend tegen zowel de beslissing van 29 september 2020 van de interne beroepsinstantie als de initiële studievoortgangsbeslissing van 16 september 2020.

Uit artikel 23.8 van het onderwijs- en examenreglement (hierna: OER) blijkt dat de interne beroepsinstantie bevoegd is om, in voorkomend geval, de bestreden beslissing te herzien. Dit betekent dat zij voor de beoordeling van de grond van de zaak in de plaats treedt van de instantie die de initiële beslissing heeft genomen. In dat geval verdwijnt de initiële beslissing uit de rechtsorde en kan zij niet meer het voorwerp uitmaken van een beroep bij de Raad.

Volgens verwerende partij is het beroep van verzoekster dan ook onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de initiële studievoortgangsbeslissing.

Verzoekster gaat in haar *wederantwoordnota* niet op deze exceptie in.

Beoordeling

Verzoekende partij tekent beroep aan tegen de studievoortgangsbeslissing van 16 september 2020 waarbij haar een score van 9 op 20 werd toegekend voor het opleidingsonderdeel “Atelier Vrije Grafiek 3” en een score van 8 op 20 werd toegekend voor het opleidingsonderdeel “Kunsteditie” en ze niet geslaagd wordt verklaard voor de opleiding (eerste bestreden beslissing) en de beslissing van de interne beroepscommissie van 29 september 2020 waarbij het intern beroep van verzoekende partij ontvankelijk, maar ongegrond werd verklaard (tweede bestreden beslissing).

Uit artikel 23.8 OER van verwerende partij blijkt dat de interne beroepscommissie bevoegd is om, in voorkomend geval, de bestreden beslissing te wijzigen.

Dit betekent dat zij voor de beoordeling van de grond van de zaak in de plaats treedt van de instantie die de initiële beslissing genomen heeft. In dat geval verdwijnt de initiële beslissing uit de rechtsorde, en kan zij niet meer het voorwerp uitmaken van een beroep bij de Raad.

Het beroep van verzoekende partij wordt derhalve onontvankelijk verklaard in de mate dat het is gericht tegen de eerst bestreden beslissing.

Wel kan verzoekende partij onregelmatigheden die kleven aan deze beslissing, nog op ontvankelijke wijze aanvoeren tegen de beslissing op intern beroep.

Het beroep is in die mate ontvankelijk.

V. De middelen

A. Eerste middel

Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op een schending van het motiveringsbeginsel.

Standpunt van partijen

Verzoekster verwijst naar de initiële beslissing en stelt vast dat in die beslissing geen motivering is terug te vinden in functie van de doelen/eindcompetenties van de verschillende opleidingsonderdelen. Daarbij moet bovendien worden vastgesteld dat er geen objectieve, concrete maatstaven zijn. Er worden open begrippen gehanteerd die voor interpretatie vatbaar zijn en onderhevig aan een subjectieve beoordeling die niet is gesteund op objectieve criteria.

Een constante in de leerdoelen is dat wordt vermeld dat de student de nodige artistieke vaardigheden moet bezitten. Verzoekster merkt op dat nergens in de beoordeling wordt gesproken over artistieke vaardigheden of competenties die ze al dan niet verworven heeft. Ze wordt evenwel afgekeurd op basis van het aantal ingeleverde werkstukken. Volgens haar zijn er nergens in de opleiding maatstaven of richtlijnen over hoeveel werk moet worden ingeleverd.

Daarnaast leest verzoekster dat er onvoldoende evolutie is, waarbij ze zich afvraagt waarop dit is gebaseerd en hoe dit moet worden bekeken. Verzoekster benadrukt ook dat de onderwijsinstelling haar artistieke vaardigheden in de bestreden beslissing erkent. Verder stelt verzoekster vast dat de onderwijsinstelling haar een gebrek aan motivatie, passie en oprechtheid verwijt. Verzoekster begrijpt dit niet. Ze krijgt immers ook opdrachten van

buitenaf en werkt continu aan nieuwe ideeën en aan de verdere ontwikkeling van haar creativiteit. Verzoekster is van mening dat zich dit ook veruitwendigt in haar portfolio.

Verzoekster besluit dat er geen objectieve criteria zijn en dat zij niet aan de hand van objectieve, meetbare maatstaven werd beoordeeld. Er werd geen rekening gehouden met de verwachte competenties die de onderwijsinstelling bij de leerdoelen stelt. Bovendien wordt er niet per opleidingsonderdeel gemotiveerd waarom zij niet is geslaagd.

In haar *antwoordnota* verwijst verwerende partij vooreerst naar de ECTS-fiches. Volgens haar kan daaruit worden besloten dat er wel degelijk concrete, objectieve maatstaven vorhanden zijn. Verwerende partij verduidelijkt dat deze concrete maatstaven vervolgens door de betrokken lectoren worden ingevuld en beoordeeld. Er geldt een vermoeden van deskundigheid en objectiviteit van alle beoordelaars.

Zoals de interne beroepsinstantie reeds in de bestreden beslissing heeft aangegeven, moeten de studenten deze competenties aantonen door te werken en te herhalen (ervaring opbouwen). Verwerende partij stelt dat het leerproces niet volledig identiek is aan kennisverwerving, maar het veronderstelt wel een bewust doen en herdoen van bepaalde acties waardoor een steeds groeiende kundigheid ontstaat.

Verwerende partij stelt vast dat er op 16 januari 2020 een geïntegreerd evaluatiemoment van de verschillende opleidingsonderdelen werd georganiseerd. Het oordeel van de eindjury, dat integraal mondeling aan verzoekster werd toegelicht, werd eveneens neergeschreven en was ter inzage beschikbaar voor verzoekster. De interne beroepsinstantie neemt de schriftelijke neerslag van zowel de tussentijdse evaluatie als de eindevaluatie integraal over in haar beslissing.

Volgens verwerende partij is dan ook voldaan aan de formele en materiële motiveringsplicht: de motieven zijn opgenomen in de bestreden beslissing en ze zijn gesteund op de stukken uit het administratief dossier.

In haar *wederantwoordnota* benadrukt verzoekster op dat zij nergens in de beoordeling een motivering leest in functie van de objectieve criteria en de leerdoelen die zijn opgenomen in de ECTS-fiches.

B. Tweede middel

Verzoekende partij beroept zich in een tweede middel op een schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

Standpunt van partijen

Verzoekster stelt dat een onderwijsinstelling objectieve criteria moet hanteren bij de eindcompetenties die een student moet verwerven om geslaagd te zijn voor een opleidingsonderdeel. De student moet weten wat hij moet bereiken om te kunnen slagen voor een opleiding. Volgens verzoekster is dit niet het geval: de leerdoelen zijn vaag en vatbaar voor subjectieve invullingen. Zo wordt noch in de leerdoelen, noch in de vakomschrijvingen, noch in onderlinge communicatie vermeld hoeveel werkstukken moeten worden ingeleverd. Nochtans wordt verzoekster hierop afgekeurd.

Verzoekster stelt dat *in casu* in de leerdoelen ‘het bezitten van de nodige artistieke vaardigheden’ wordt vermeld, doch in de bestreden beslissing wordt volgens haar enkel verwezen naar de evolutie en de kwantiteit van haar werk. Dit wordt echter niet vermeld in de leerdoelen.

In haar *antwoordnota* stelt verwerende partij dat het volstaat te verwijzen naar de ECTS-fiches en de daarin opgenomen leerdoelen om te weerleggen dat deze vaag zouden zijn. Dat er een zekere subjectieve invulling is, is eigen aan de aard van de opleiding. Verzoekster volgt immers een artistieke opleiding, wat geen exacte wetenschap is.

Verwerende partij benadrukt dat de deskundigheid die de docenten bezitten een objectieve beoordeling van elke individuele student waarborgt. Volgens haar maakt verzoekster geenszins aannemelijk, laat staan dat zij bewijst, dat de docenten niet over de vereiste deskundigheid en objectiviteit zouden beschikken.

Dat de docenten geen rekening zouden mogen houden met evolutie omdat dit niet woordelijk in de ECTS-fiches zou zijn opgenomen, is niet correct. Verwerende partij verduidelijkt dat men de studenten aan de hand van de lessen tracht vaardigheden bij te brengen. Het is daarbij vanzelfsprekend de bedoeling dat deze vaardigheden doorheen het schooljaar verder tot ontwikkeling komen en dat de student op het einde van de rit aantoont dat hij over de

eindcompetenties beschikt. Evolutie is hierbij onontbeerlijk. Zonder evolutie kan men geen eindcompetenties behalen. Dit geldt overigens voor elke opleiding, niet enkel voor artistieke opleidingen.

Waar verzoekster beweert dat ze zou zijn afgekeurd op basis van het aantal ingeleverde werkstukken, stelt verwerende partij dat dit niet correct is. Dit blijkt noch uit het juryverslag, noch uit de bestreden beslissing. Naast het hebben van tekenkundige vaardigheden, is de evolutie volgens verwerende partij een minstens even belangrijk beoordelingscriterium. Die evolutie kon bij verzoekster onvoldoende worden waargenomen.

Verwerende partij merkt ook op dat, aangezien bij verzoekster van in het begin een eerder trage en kleine productie kon worden vastgesteld, zij tijdens de quarantaine door verschillende docenten werd aangespoord om meer werk te maken, zoals blijkt uit het evaluatieverslag. De docenten hoopten, door aan te sturen op een verhoging van het productieproces eerder dan door steeds dezelfde tekening te blijven herwerken, om tot een snellere evolutie te komen.

Verwerende partij benadrukt ten slotte dat het voorleggen van schetsen noodzakelijk is om te kunnen nagaan of er voldoende progressie en dus evolutie werd gemaakt. Daarnaast is dit ook belangrijk om een eventueel gebrek aan evolutie te detecteren. Als schetsen worden voorgelegd, kan het werk van een student tussentijds bovendien worden beoordeeld en kan er constructieve feedback worden gegeven, die door de student kan worden verwerkt.

In haar *wederantwoordnota* stelt verzoekster dat verwerende partij zich tegenspreekt: enerzijds is het logisch dat de beoordeling subjectief is, maar anderzijds zou er toch sprake zijn van een objectieve beoordeling. Verzoekster benadrukt nogmaals dat zij geen objectieve elementen terugvindt in haar beoordeling, laat staan dat er gemotiveerd is in functie van de leerdoelen van de ECTS-fiches. Verzoekster meent dat zij aan de leerdoelen voldoet.

C. Beoordeling van het eerste en tweede middel samen

De Raad stelt vast dat verzoekster de score betwist die zij heeft behaald voor het opleidingsonderdeel “Atelier Vrije Grafiek 3”. Dit opleidingsonderdeel beslaat 36 studiepunten en bestaat uit drie deelopleidingsonderdelen: “Diepdruk 3” (30 studiepunten), “Zeefdruk” (3 studiepunten) en “Geënsceneerd modeltekenen” (3 studiepunten). Verzoekster

behaalde de globale score van 9 op 20. Ze is niet akkoord met de scores behaald voor “Diepdruk 3” (8 op 20) en “Zeefdruk” (eveneens 8 op 20).

Daarnaast betwist verzoekster eveneens de score die zij heeft behaald voor het opleidingsonderdeel “Kunsteditie”. Dit opleidingsonderdeel beslaat 3 studiepunten en ze behaalde hiervoor een score van 8 op 20.

Omwille van deze beide tekorten werd verzoekster eveneens niet geslaagd verklaard voor de opleiding ‘Bachelor in de beeldende kunsten’.

De Raad stelt vast dat de interne beroepsinstantie in de aangevochtenen beslissing het verslag van de jurywerkzaamheden van 8 september 2020 integreert. Het verslag luidt als volgt:

“Niettegenstaande haar tekentalent en de resultaten die ze in haar grafiek en tekeningen bereikt, is er onvoldoende werk zichtbaar. Lio verwijst naar het trage proces maar de jury ziet geen verbetering in Lio’s productie, hetgeen reeds op verscheidene voorafgaande evaluatiemomenten is aangehaald. Op vorig evaluatiemoment in januari heeft Lio een duidelijke en heldere waarschuwing gekregen maar ze heeft hier onvoldoende op ingespeeld. Tijdens de quarantaine is Lio door verschillende docenten gewezen en aangespoord om meer werk te maken. Ondanks haar liefde voor de details in de natuur, waarvan Lio beweert dat ze die op vele momenten observeert, getuigt de beeldbank niet van de aangehaalde variëteit en onderzoek en blijft deze beperkt tot een bestendiging zonder experiment. Door het ontbreken van een productieproces is er onvoldoende evolutie.

De kunsteditie is een heruitgave van de werken die we reeds vele malen zagen. De beelden worden herhaald om een pagina’s te esthetiseren. Nochtans had hier de kans gelegen om kleine nieuwe toevoegingen te doen die een grotere variatie zouden hebben doen ontstaan. Het project dat ze initieel voor ogen had is een brug te ver gebleken.”.

De Raad leest de aldus aan de score gegeven motivering alsook de tussentijdse evaluatie van 16 januari 2020 in het licht van de met het opleidingsonderdeel beoogde eindcompetenties, zoals neergelegd in de ECTS-fiche.

Hierbij hoedt de Raad zich ervoor niet in de beoordeling van de merites van verzoekster te treden. De Raad is immers van oordeel dat deze bevoegdheid toekomt aan de hiertoe

bevoegde beoordelaars in de schoot van verwerende partij. De Raad vertrekt hierbij van het vermoeden dat de beoordelaars deze taak onpartijdig waarnemen en hiertoe over de nodige bevoegdheid beschikken.

De Raad stelt vast dat verzoekster op 16 januari 2020 een tussentijdse evaluatie heeft ontvangen. Hierin leest de Raad het volgende:

- “- Lio moet harder werken en onderzoeken. Beelden die in het werkproces gerealiseerd worden hebben een waarde en moeten ook getoond worden.*
- Ze heeft gewerkt met objecten maar had hier beter met de docenten over kunnen communiceren. Er is een vluchtgedrag en de confrontatie met de docenten werkt voor haar stresserend. Dit komt vooral doordat ze moeilyk met kritiek om kan. Haar vals besef van tekenkundige rijkdom zorgt ervoor dat ze niet durft loslaten en voorkomt het verder bijleren.*
- Er is weinig evolutie. De grote ets is te groot voor haar om zo gedetailleerd uit te voeren. Hiervoor mist ze de energie. Een groot werk kan mislukken waardoor de schade groter is als bij kleine, behapbare werken. Ook hier zal de angst voor de leegheid minder een rol spelen.*
- Dit is onvoldoende. Er moet harder en doorgedreven gewerkt worden.*
- Meer onderzoek is vereist.*
- Ze moet leren loslaten om verder te kunnen evalueren.”.*

De Raad acht deze tussentijdse beoordeling relevant in het kader van in de ECTS-fiches opgenomen aandachtspunten bij de beoordeling, die aan de ECTS-fiches werden toegevoegd ten gevolge van de coronacrisis. Zo leest de Raad dat de jury een procesgerichte beoordeling zal uitvoeren. Hierbij zal de beoordeling van de tussentijdse evaluatiemomenten in de finale beoordeling worden meegenomen, alsook permanente evaluatie.

Daarnaast leest de Raad in de ECTS-fiches wat de te bereiken eindcompetenties zijn. Zo leest de Raad in de ECTS-fiche van het deelopleidingsonderdeel “Diepdruk 3” het volgende: *“Student verwerft ervaring met compositie, creativiteit, grafische expressie, textuur/structuur/tonaliteit/kleur, inhoud, artistieke maturiteit. Verscherpt zijn persoonlijkheid en originaliteit. Besteed aandacht aan presentatie. Verwerft eenheid tussen inhoudelijk en formele aspecten gekoppeld aan ambachtelijke vakken.”.*

De Raad leest het juryverslag tegen de achtergrond van de te bereiken eindcompetenties die in de verschillende ECTS-fiches zijn opgenomen.

In het juryverslag van 8 september 2020 wordt melding gemaakt van het feit dat onvoldoende werk zichtbaar is, niettegenstaande het tekentalent van verzoekster en de resultaten die ze in haar grafiek en tekeningen bereikt. Er wordt bovendien overwogen dat er geen verbetering is in de productie van verzoekster, hetgeen reeds op verscheidene voorafgaande evaluatiemomenten is aangehaald. Ook wordt aangestipt dat verzoekster tijdens de quarantaineperiode is aangespoord om meer werk te maken. Dit ligt in het verlengde van de waarschuwing die verzoekster bij het evaluatiemoment in januari heeft gekregen.

Hoewel deze elementen onmiskenbaar verband houden met het feit dat het procesgerichte karakter van de jurybeoordeling waarvan de ECTS-fiche melding maakt en het feit dat de tussentijdse evaluatiemomenten worden meegenomen in de finale beoordeling, is het voor de Raad minder duidelijk hoe deze overwegingen zich verhouden tot de eindcompetenties op grond waarvan moet worden bepaald of verzoekster deze in voldoende mate heeft bereikt.

Het juryverslag geeft wel aan dat, hoewel verzoekster aangeeft te houden van de details in de natuur en deze op vele momenten observeert, de beeldbank niet getuigt van de aangehaalde variëteit en onderzoek. Er is sprake van een bestendiging zonder experiment. Ook is er onvoldoende sprake van evolutie door het ontbreken van een productieproces. Dit laatste wordt geconcretiseerd in het juryverslag door de vermelding dat de kunsteditie een heruitgave is van de werken die de jury reeds vele malen zag. Er wordt tevens overwogen dat in de kunsteditie beelden worden herhaald om te esthetiseren. Daarnaast is er een tekort aan variatie hoewel hier de kans had gelegen om kleine nieuwe toevoegingen te doen. Deze toevoegen zouden een grotere variatie hebben doen ontstaan. Besluitend is de jury van oordeel dat het initieel beoogde project een brug te ver is gebleken.

De Raad leest aldus vooral opmerkingen over de evolutie en het productieproces. Ook is onvoldoende werk zichtbaar, niettegenstaande het door de jury opgemerkte tekentalent en de resultaten die verzoekster in haar grafiek en tekeningen bereikt. In dit verband herhaalt de Raad de reeds vermelde aansporing om tijdens de quarantaine meer werk te maken. Dat evolutie een euvel vormt, leidt de Raad onder meer af uit de opmerking betreffende het feit dat de beeldbank een bestendiging zonder experiment is en de kunsteditie een heruitgave

vormt en dat de beelden worden herhaald. Ook wordt de opmerking gemaakt dat er kansen waren om middels kleine nieuwe toevoegingen een grotere variatie te doen ontstaan.

Deze laatste opmerkingen zijn onmiskenbaar inhoudelijk en betreffen niet louter de hoeveelheid aan te beoordelen werken.

Nu de ECTS-fiche het belang van de tussentijdse beoordelingen aanstipt en aangeeft dat tussentijdse evaluatiemomenten worden meegenomen in de finale beoordeling slaat de Raad ook acht op het evaluatieverslag van 16 januari 2020.

Het (tussentijds) evaluatieverslag bevestigt vooreerst de evaluatiebenadering door erop te wijzen dat beelden die gerealiseerd worden in het werkproces een waarde hebben en ook getoond moeten worden.

Tevens wordt aangegeven dat verzoekster wordt belemmerd in het verder bijleren doordat zij niet durft loslaten, alsook door een vals besef van tekenkundige rijkdom. De moeilijkheid om verder te evolueren wordt ook gelinkt aan vluchtgedrag en het stresserende effect van de confrontatie met de docenten. Tevens wordt aangegeven dat het werken met objecten beter met de docenten besproken had kunnen worden.

Daarnaast wordt aangegeven dat er weinig evolutie is en dat de grote ets te groot is. Verzoekster zou de energie ontberen om deze zo gedetailleerd uit te voeren. Ze krijgt de raad om te kiezen voor kleine, behapbare werken, waarbij de angst voor de leegheid minder een rol speelt. Indien een groot werk mislukt, is de schade immers groter.

Als slotsom geeft de tussentijdse evaluatie te kennen dat het onvoldoende is en dat er harder en doorgedreven gewerkt moet worden. Hiervoor is meer onderzoek vereist en moet verzoekster, met het oog op verdere evolutie, leren loslaten.

Hoe belangrijk volgens de ECTS-fiches de tussentijdse evaluatie/permanente evaluatie en de procesgerichte beoordeling ook mogen zijn, de Raad kan er niet omheen dat de finale beoordeling de beoogde eindcompetenties, zoals omschreven in de ECTS-fiches, als maatstaf moet hebben. Hoewel evolutie en groei door harder werk, meer onderzoek en loslaten blijkens de tussentijdse evaluatie essentiële sleutels zijn om de opleidingsonderdelen met succes af te

ronden, zijn de eindcompetenties niet aldus geformuleerd dat de mate waarin een student hard heeft gewerkt of de productie die de student voorlegt de maatstaven vormen om te bepalen of de student een credit behaalt voor de opleidingsonderdelen. Zelfs zo hiermee rekening kan worden gehouden en de evolutie die de student doormaakt een beoordelingsperspectief vormt, moeten de eindcompetenties – die op hun beurt moeten waarborgen dat de leerdoelen die het opleidingsonderdeel nastreeft worden bereikt – het referentiekader voor de beoordeling zijn.

De Raad treft in de evaluatiedocumenten echter geen – en *a fortiori* niet voldoende – elementen aan die de eindcompetenties nog maar duiding geven in het licht van het ter jurering voorgelegde werk. Deze overweging geldt niet enkel wat de brug tussen de eindcompetenties voor het deelopleidingsonderdeel “Diepdruk 3” en de elementen die de evaluatie moeten ondersteunen betreft, maar zijn evenzo pertinent voor wat de eindcompetenties voor het deelopleidingsonderdeel “Zeefdruk” (zie stuk 11 van verwerende partij) betreft. Het tussentijdse evaluatieverslag en het document ter ondersteuning van de eindjurybeoordeling laten niet toe vast te stellen hoe uit de procesgericht benaderde eindbeoordeling – waarin volgens de ECTS-fiches de tussentijdse beoordeling wordt meegenomen – moet blijken in welke mate verzoekster de eindcompetenties niet heeft bereikt en hoe uit het beoordeelde portfolio blijkt dat de eindcompetenties niet of in onvoldoende mate zijn bereikt.

Zelfs zo de Raad – met grote welwillendheid – uit de evaluatiedocumenten indicaties voor een gebrek aan artistieke maturiteit zou kunnen aantreffen, is het de Raad niet duidelijk hoe de evaluatiedocumenten verzoekster inzicht kunnen verschaffen in de beoordeling in functie van de eindcompetenties en zij aldus ook inzicht zou kunnen krijgen in de totstandkoming van haar eindscore in het licht van de in de ECTS-fiches vermelde eindcompetenties.

Bij gebrek aan een minimale motivering van de score in het licht van de te beoordelen competenties kan de Raad, die zich ver houdt van een beoordeling van de artistieke merites van verzoekster, niet vaststellen of verzoekster op redelijke wijze is beoordeeld en of de haar toegekende score niet mede is bepaald door elementen die zich buiten de in de ECTS-fiches vermelde eindcompetenties situeren. In dit verband merkt de Raad eveneens op in de interne beroepsbeslissing en de beoordelingsdocumenten geen onderscheiden motivering aan te treffen in het licht van de beide opleidingsonderdelen waarvan de score betwist is. De relevantie van een onderscheiden motivering houdt onder meer verband met de

eindcompetenties van beide opleidingsonderdelen. Deze zijn blijkens de ECTS-fiches verschillend. De Raad merkt hierbij ook op dat waar de eindcompetenties voor “Atelier Vrije Grafiek 3” in tekstformaat zijn geformuleerd in de ECTS-fiches van de deelopleidingsonderdelen die door verzoekster worden betwist, de ECTS-fiche voor “Kunsteditie” slechts melding maakt van “leerdoelen”. Wat de evaluatiecriteria voor “Kunsteditie” betreft, is het de Raad bijvoorbeeld dan ook niet geheel duidelijk wat precies de functie van de aangehaalde leerdoelen is bij het bepalen van de minimale competenties die een student moet bereiken om een credit te behalen voor het opleidingsonderdeel “Kunsteditie”.

Daarnaast is het de Raad op basis van de elementen die de betwiste beoordeling in dit dossier moeten dragen ook niet duidelijk in welke mate de beoordelingsdocumenten alluderen op de eindcompetenties die van elkaar verschillen en specifiek de deelopleidingsonderdelen “Zeefdruk” en “Diepdruk 3” betreffen, zoals geformuleerd in de door verwerende partij bijgebrachte toepasselijke ECTS-fiches, die zowel de beoogde eindcompetenties tekstueel omschrijven als leerdoelen formuleren.

Het eerste en tweede middel zijn gegrond.

De overige middelen moeten niet worden behandeld, vermits zij niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden.

BESLISSING

- 1. De Raad vernietigt de beslissing van de interne beroepsinstantie van 29 september 2020.**
- 2. Het bevoegde orgaan van verwerende partij zal uiterlijk tegen 8 januari 2021 een nieuwe beslissing nemen.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in terechtzitting van 16 december 2020, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, IIe Kamer, samengesteld uit:

Bertel De Groote,	kamervoorzitter
Henri Verhaaren	bestuursrechter – bijzitter

Piet Versweyveld bestuursrechter – bijzitter
bijgestaan door
Freya Gheysen secretaris

De secretaris

Freya Gheysen

De voorzitter

Bertel De Groote

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Arrest nr. 6.149 van 16 december 2020 in de zaak 2020/749

In zake: Noé SCHEIRS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Tom Peeters en Sophie Groetaers
kantoor houdend te 2600 Antwerpen-Berchem
Borsbeeksebrug 36
Bij wie woonplaats wordt gekozen

Tegen: ARTESIS PLANTIJN HOGESCHOOL
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Wim Van Caeneghem
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Vrijheidstraat 32, bus 16
Bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 22 oktober 2020, strekt tot nietigverklaring van de examentuchtbeslissing van 21 september 2020 waarbij aan verzoeker de sanctie van 0/20 werd opgelegd voor alle OFF Campus georganiseerde opleidingsonderdelen.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 november 2020.

Aangezien de openbare zittingen tijdelijk zijn opgeschort, werd aan beide partijen gevraagd of zij akkoord konden gaan met een schriftelijke procedure. Zowel verzoekende partij als verwerende partij heeft ingestemd met een schriftelijke procedure.

III. Feiten

Verzoekende partij is in het academiejaar 2019-2020 ingeschreven in de opleiding ‘Bachelor in het vastgoed’.

Op 21 september 2020 wordt een examentuchtsanctie opgelegd ten gevolge van examenfraude die werd vastgesteld tijdens het examen voor het opleidingsonderdeel “Technische uitrusting 3”. Verzoeker krijgt een score van 0/20 voor alle OFF Campus georganiseerde opleidingsonderdelen, zijnde “Bouwconstructies 3”, “Omgevingsrecht 4”, “Schattingen 3”, “Technische uitrusting 3” en “Vastgoedtransacties 3”.

Verzoekende partij stelde op datum van 28 september 2020 een intern beroep in bij de interne beroepsinstantie van de onderwijsinstelling.

Aangezien verzoeker op dat intern beroep op 22 oktober 2020 nog geen antwoord heeft ontvangen, dient hij die dag een beroep in bij de Raad, gericht tegen de beslissing van 21 september 2020.

IV. Ontvankelijkheid

Standpunt van partijen

Verwerende partij stelt in haar *antwoordnota* dat de interne beroepsinstantie op 27 oktober 2020 een beslissing heeft genomen, waarbij zij het intern beroep van verzoeker ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond heeft verklaard. Deze beslissing werd ook reeds aan verzoeker overgemaakt.

Volgens verwerende partij is het extern beroep intussen zonder voorwerp geworden, gelet op de beslissing van de interne beroepsinstantie van 27 oktober 2020.

Beoordeling

Artikel II.284 van de Codex Hoger Onderwijs schrijft voor:

“*De interne beroepsprocedure leidt tot:*

1° de gemotiveerde afwijzing van het beroep op grond van de onontvankelijkheid ervan;

2° een beslissing die de oorspronkelijke beslissing op gemotiveerde wijze bevestigt, of herziet.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen worden aan de student ter kennis gebracht binnen een termijn van 20 kalenderdagen, die ingaat op de dag na deze waarop het beroep is ingesteld.”

Artikel II.294, §1, derde lid van dezelfde Codex bepaalt in geval van het uitblijven van een beslissing op intern beroep het volgende:

“Bij het uitblijven van een tijdige beslissing van de interne beroepsinstantie binnen de termijn zoals bepaald in artikel II.284, tweede lid, dient in voorkomend geval het beroep bij de Raad binnen de vervaltermijn van 7 kalenderdagen na het verstrijken van deze termijn te worden ingesteld, tenzij vóór het verstrijken van de termijn waarover de interne beroepsinstantie beschikt, deze aan de student meedeelt op welke latere datum zij uitspraak zal doen. In dat geval gaat de vervaltermijn van 7 kalenderdagen voor het beroep bij de Raad in de dag na die datum.”

De decreetgever heeft daarbij niet bepaald dat de interne beroepsinstantie na het verstrijken van de in artikel II.284 bedoelde termijn haar bevoegdheid om zich over het intern beroep uit te spreken verliest. De beroepsinstantie kan zich derhalve ook na het verlopen van die termijn nog uitspreken (zie ook R.Stvb. 4 september 2017, nr. 3.743; R.Stvb. 3 februari 2017, nr. 3.524) en die beslissing dient dan het voorwerp te vormen van een beroep bij de Raad.

Na het instellen van het beroep bij de Raad heeft de interne beroepsinstantie op 27 oktober 2020 een beslissing genomen. Verzoeker heeft deze op 4 november 2020 ontvangen. Het huidig beroep is niet gericht tegen een beslissing die een eendoordeel inhoudt zoals bedoeld in artikel I.3, 69°, a) van de Codex Hoger Onderwijs.

Verzoeker dient in voorkomend geval een beroep in te stellen tegen de beslissing van de interne beroepscommissie.

Huidig beroep is niet ontvankelijk.

BESLISSING

De Raad verwerpt het beroep.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in terechtzitting van 16 december 2020, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, IIe Kamer, samengesteld uit:

Bertel De Groot, kamervoorzitter

Henri Verhaaren	bestuursrechter – bijzitter
Piet Versweyveld	bestuursrechter – bijzitter
bijgestaan door	
Freya Gheysen	secretaris

De secretaris

De voorzitter

Freya Gheysen

Bertel De Groote

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Arrest nr. 6.150 van 16 december 2020 in de zaak 2020/762

In zake: Bleona DEVA
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Pieter-Jan Fierens
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Graaf van Hoornestraat 15
Bij wie woonplaats wordt gekozen

Tegen: ARTESIS PLANTIJN HOGESCHOOL
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Wim Van Caeneghem
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Vrijheidstraat 32, bus 16
Bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 24 oktober 2020, strekt tot nietigverklaring van de examentuchtbeslissing van 22 september 2020 waarbij aan verzoekster de sanctie van 0/20 werd opgelegd voor alle OFF Campus georganiseerde opleidingsonderdelen.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechting, die heeft plaatsgevonden op 27 november 2020.

Aangezien de openbare zittingen tijdelijk zijn opgeschort, werd aan beide partijen gevraagd of zij akkoord konden gaan met een schriftelijke procedure. Zowel verzoekende partij als verwerende partij heeft ingestemd met een schriftelijke procedure.

III. Feiten

Verzoekende partij is in het academiejaar 2019-2020 ingeschreven in de opleiding ‘Bachelor in het vastgoed’.

Op 22 september 2020 wordt een examentuchtsanctie opgelegd ten gevolge van examenfraude die werd vastgesteld tijdens de examens voor de opleidingsonderdelen “Bouwmaterialen 1” en “Patrimoniumdocumentatie 2”. Verzoekster krijgt een score van 0/20 voor alle OFF Campus georganiseerde opleidingsonderdelen, zijnde “Aansprakelijkheidsrecht 2”, “Algemene economie 1”, “Bouwconstructies 2”, “Bouwmaterialen 1”, “Communicatie Engels/Frans 1”, “Communicatie Engels/Frans 2”, “Patrimoniumdocumentatie 2”, “Ruimtelijke Ordening 1”, “Vastgoedorganisatie 1” en “Vastgoedrecht 1”.

Verzoekende partij stelde op datum van 29 september 2020 een intern beroep in bij de interne beroepsinstantie van de onderwijsinstelling.

Aangezien verzoekster op dat intern beroep op 24 oktober 2020 nog geen antwoord heeft ontvangen, dient zij die dag een beroep in bij de Raad, gericht tegen de beslissing van 22 september 2020.

IV. Ontvankelijkheid - afstand

Per brief van 9 november 2020 deelt verzoekster mee dat de interne beroepsinstantie op 27 oktober 2020 alsnog een beslissing heeft genomen. Door de nieuwe beslissing verdwijnt de bestreden beslissing (minstens impliciet) uit het rechtsverkeer en is huidige procedure zonder voorwerp geworden.

Verzoekster zal zich schikken naar de nieuwe beslissing van de interne beroepsinstantie en doet middels huidig schrijven dan ook afstand van het ingestelde beroep.

De Raad ziet geen redenen om die afstand niet toe te kennen.

BESLISSING

De Raad stelt de afstand van het geding vast.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in terechtzitting van 16 december 2020, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, IIe Kamer, samengesteld uit:

Bertel De Groot,	kamervoorzitter
Henri Verhaaren	bestuursrechter – bijzitter
Piet Versweyveld	bestuursrechter – bijzitter
bijgestaan door	
Freya Gheysen	secretaris

De secretaris

De voorzitter

Freya Gheysen

Bertel De Groote

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Arrest nr. 6.151 van 16 december 2020 in de zaak 2020/765

In zake: Arbesa HAXHIJAJ
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Pieter-Jan Fierens
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Graaf van Hoornestraat 15
Bij wie woonplaats wordt gekozen

Tegen: ARTESIS PLANTIJN HOGESCHOOL
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Wim Van Caeneghem
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Vrijheidstraat 32, bus 16
Bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 24 oktober 2020, strekt tot nietigverklaring van de examentuchtbeslissing van 22 september 2020 waarbij aan verzoekster de sanctie van 0/20 werd opgelegd voor alle OFF Campus georganiseerde opleidingsonderdelen.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 november 2020.

Aangezien de openbare zittingen tijdelijk zijn opgeschort, werd aan beide partijen gevraagd of zij akkoord konden gaan met een schriftelijke procedure. Zowel verzoekende partij als verwerende partij heeft ingestemd met een schriftelijke procedure.

III. Feiten

Verzoekende partij is in het academiejaar 2019-2020 ingeschreven in de opleiding ‘Bachelor in het vastgoed’.

Op 22 september 2020 wordt een examentuchtsanctie opgelegd ten gevolge van examenfraude die werd vastgesteld tijdens het examen voor het opleidingsonderdeel “Bouwmaterialen 1”. Verzoekster krijgt een score van 0/20 voor alle OFF Campus georganiseerde opleidingsonderdelen, zijnde “Aansprakelijkheidsrecht 2”, “Afwerking 2”, “Algemene economie 1”, “Bouwconstructies 1”, “Bouwconstructies 2”, “Bouwmaterialen 1”, “Communicatie Engels/Frans 1”, “Communicatie Engels/Frans 2”, “Patrimoniumdocumentatie 2”, “Ruimtelijke Ordening 1”, “Ruimtelijke Ordening 2” en “Vastgoedorganisatie 1”.

Verzoekende partij stelde op datum van 29 september 2020 een intern beroep in bij de interne beroepsinstantie van de onderwijsinstelling.

Aangezien verzoekster op dat intern beroep op 24 oktober 2020 nog geen antwoord heeft ontvangen, dient zij die dag een beroep in bij de Raad, gericht tegen de beslissing van 22 september 2020.

IV. Ontvankelijkheid - afstand

Per brief van 9 november 2020 deelt verzoekster mee dat de interne beroepsinstantie op 27 oktober 2020 alsnog een beslissing heeft genomen. Door de nieuwe beslissing verdwijnt de bestreden beslissing (minstens impliciet) uit het rechtsverkeer en is huidige procedure zonder voorwerp geworden.

Verzoekster zal zich schikken naar de nieuwe beslissing van de interne beroepsinstantie en doet middels huidig schrijven dan ook afstand van het ingestelde beroep.

De Raad ziet geen redenen om die afstand niet toe te kennen.

BESLISSING

De Raad stelt de afstand van het geding vast.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in terechtzitting van 16 december 2020, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, IIe Kamer, samengesteld uit:

Bertel De Groote,	kamervoorzitter
Henri Verhaaren	bestuursrechter – bijzitter
Piet Versweyveld	bestuursrechter – bijzitter
bijgestaan door	
Freya Gheysen	secretaris

De secretaris

De voorzitter

Freya Gheysen

Bertel De Groote

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Arrest nr. 6.153 van 17 december 2020 in de zaak 2020/775

In zake: xxx

Tegen: VRIJE UNIVERSITEIT BRUSSEL
Woonplaats kiezend te 1050 Brussel
Pleinlaan 2

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 28 oktober 2020, strekt tot nietigverklaring van de studievoortgangsbeslissing van 16 september 2020 waarbij de herinschrijving van verzoekende partij voor de opleiding geweigerd wordt en de beslissing van de interne beroepsinstantie waarbij het intern beroep van verzoekende partij ontvankelijk en deels gegrond werd verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend. Verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 november 2020.

Aangezien de openbare zittingen tijdelijk zijn opgeschort, werd aan beide partijen gevraagd of zij akkoord konden gaan met een schriftelijke procedure. Zowel verzoekende partij als verwerende partij heeft ingestemd met een schriftelijke procedure.

III. Feiten

Verzoekende partij is in het academiejaar 2019-2020 ingeschreven in de opleiding ‘Bachelor in de rechten’.

Op het einde van het academiejaar 2019-2020 voldeed verzoekende partij niet aan de opgelegde bindende voorwaarde (voor minstens 75% van de opgenomen studiepunten een credit verwerven). Bijgevolg wordt haar herinschrijving in de opleiding geweigerd.

Verzoekende partij stelde op datum van 18 september 2020 een intern beroep in bij de interne beroepsinstantie van de onderwijsinstelling. Verzoekende partij stelde tevens een intern beroep in tegen het examenresultaat voor het opleidingsonderdeel ‘Gerechtelijk recht’.

Bij beslissing van de interne beroepsinstantie op datum van 12 oktober 2020 werd het intern beroep ontvankelijk en deels gegrond verklaard.

De interne beroepsbeslissing gaat eerst in op het beroep, in zoverre dit gericht is tegen het examenresultaat voor het opleidingsonderdeel ‘Gerechtelijk recht’. De interne beroepsinstantie stelt vast dat dermate is afgeweken van de opleidingsfiche wat betreft de regeling inzake het examen, dat de validiteit van de evaluatie in het gedrang is gebracht. Deze vaststelling klemt des te meer, omdat de studente laattijdig op de hoogte werd gebracht van de wijziging van het type examenvragen, te weten ongeveer één etmaal voor de organisatie van het examen. Derhalve moet aan de studente rechtsherstel worden geboden in de vorm van een nieuwe examenkans voor het betreffende opleidingsonderdeel.

Deze nieuwe examenkans zal, gelet op het emeritaat van de titularis die dit opleidingsonderdeel in het academiejaar 2019-2020 doceerde, worden georganiseerd door de huidig benoemde titularis van ‘Gerechtelijk recht’. Bij dit examen dient het type examenvraag (kennis- en/of inzichtvragen), zoals bepaald in de opleidingsfiche 2019-20 voor de toetsing van de leerresultaten, te worden gerespecteerd, alsook de andere bepalingen die zich zouden opdringen, voor zover van die bepalingen niet op geldige wijze wordt afgeweken wegens de huidige Covid-19 crisis.

Het examen wordt uiterlijk op 16 november 2020 georganiseerd en de studente wordt minstens tien dagen voor de examendatum ingelicht over de modaliteiten van het examen, met inbegrip van de plaats en het tijdstip. Het examencijfer dat de studente op dit examen zal behalen, is het enige resultaat dat zal meetellen voor de tweede zittijd van academiejaar 2019-2020.

In zoverre het beroep gericht is tegen de maatregel van studievoortgangsbewaking, stelt de beroepsinstantie vast dat aan de studente een ‘inschrijving niet toegelaten’ werd opgelegd in toepassing van art. 88, §1 van het OER, nu zij niet voldaan heeft aan de bindende voorwaarden die haar op het einde van het vorige academiejaar werden opgelegd en dewelke zij niet heeft aangevonden. De studente heeft immers niet voor minstens 75% van de opgenomen studiepunten een credit verworven en is evenmin geslaagd voor elk opleidingsonderdeel dat zij al tweemaal heeft opgenomen zonder een credit te hebben behaald. De weigering tot herinschrijving is dan ook het aangekondigde gevolg van het niet voldoen aan de bindende voorwaarden.

De beroepsinstantie onderzoekt vooreerst of de studente een overmachtssituatie aantoont, die rechtvaardigt waarom zij niet heeft voldaan aan de bindende voorwaarden.

De studente bearigueert ter zitting, in haar beroepschrift en in het ‘dossier uitzonderlijke omstandigheden’ dat ze voor de examencommissie indiende dat zij – samen met haar moeder – haar tante en neefje diende op te vangen na een echtscheiding en dat haar beste vriendin werd opgenomen in een psychiatrische instelling. De beroepsinstantie begrijpt dat het gaat om omstandigheden die kunnen wegen op de studente, maar een echtscheiding van een tante noch een medische behandeling van een vriendin laten toe te oordelen dat de studente zich bevond in een overmachtssituatie die haar niet toeliet om positieve resultaten te behalen.

De studente haalt verder aan dat de coronacrisis een zeer zware impact op haar heeft gehad, omdat ze zich zorgen maakte over haar familie die in Iran in één van de sterkst door het Covid-19 virus getroffen regio’s woont. De studente zou al twee familieleden hebben verloren aan het virus. De interne beroepsinstantie stelt vast dat hiervan geen stukken voorliggen. De studente licht evenmin toe over welke regio het gaat, welke personen uit haar familie overleden zijn, op welk ogenblik dit gebeurde en wat haar band met deze personen was. Wederom moet de beroepsinstantie tot het oordeel komen dat er geen overmachtssituatie wordt aangetoond.

De studente maakt er in haar verzoekschrift ook melding van dat zij het in deze periode eveneens moeilijk vond om over te schakelen op het online lesgeven en examineren. Zij meent dat de slaagkansen kleiner waren. Bovendien zorgden al deze omstandigheden samen ervoor dat het psychisch welzijn van de studente sterk achteruitging en zij problemen met

haar eetgewoonten ontwikkelde. Voor zover de studente met de ‘lage slaagkansen’ specifiek doelt op het verloop van het examen van het opleidingsonderdeel ‘Gerechtelijk recht’ tijdens de tweede zittijd, laat de beroepsinstantie gelden dat ze een onwettigheid in het verloop van het examen heeft vastgesteld (*zie supra*) en de studente wat dat aspect betreft in het gelijk moet worden gesteld. Wat de ‘lage slaagkansen’ in het algemeen betreft, blijkt uit onderzoek van de instelling – die heeft vooropgesteld dat de coronacrisis het studierendement van de studenten niet mag benadelen – dat de slaagpercentages van de studenten in het tweede semester en de tweede zittijd van het vorige academiejaar globaal genomen niet lager waren ten opzichte van andere jaren. In het bijzonder met betrekking tot de studente stelt de beroepsinstantie vast dat zij tijdens de eerste examenperiode van de eerste zittijd voor geen enkel vak geslaagd is, terwijl zij zowel tijdens de tweede examenperiode van de eerste zittijd (voor twee opleidingsonderdelen en één jaaropleidingsonderdeel) als de tweede zittijd (voor twee opleidingsonderdelen) credits heeft kunnen behalen. De resultaten tijdens de tweede examenperiode van de eerste zittijd en de tweede zittijd weerleggen dan ook de verwijzing naar de Covid-19 crisis en de bijzondere maatregelen als rechtvaardigingsgrond, nu de resultaten in die examenperiodes zelfs beter waren dan de resultaten tijdens de eerste examenperiode van de eerste zittijd.

Hoewel de interne beroepsinstantie begrip heeft voor de problemen van de studente, stelt zij eveneens vast dat er al langer een zeer slechte evolutie in het studierendement is:

- In academiejaar 2017-2018 behaalde zij 25 (en 31 vrijgesteld) van de 65 opgenomen ECTS-credits (86%);
- In academiejaar 2018-2019 behaalde zij 27 van de 66 opgenomen ECTS-credits (41%);
- In academiejaar 2019-2020 behaalde zij 33 van de 66 opgenomen ECTS-credits (50%).

Het studierendement heeft aldus een zeer negatieve evolutie doorgemaakt. De studente heeft de afgelopen drie academiejaren slechts 85 (en een vrijstelling voor 31) studiepunten behaald van haar bacheloropleiding. Zij heeft aldus nog een aanzienlijk deel van het traject af te leggen.

Als de studente wél geslaagd zou zijn voor het opleidingsonderdeel ‘Gerechtelijk recht’ (*zie supra*), zou zij 39 van de 66 opgenomen ECTS-credits hebben behaald. De beroepsinstantie is

van oordeel dat dit evenmin een voldoende positieve evolutie in het studierendement van de studente is, waardoor zelfs bij het behalen van een credit voor dat opleidingsonderdeel de beroepsinstantie niet tot een andersluidende en voor de studente positieve beslissing zou komen.

De studente formuleert geen concrete en overtuigende elementen die de beroepsinstantie tot het oordeel kunnen brengen dat de studente aantoont dat zij volgend academiejaar tot een betere studievoortgang kan komen. Zij deelt ter zitting wel mee dat het inmiddels beter gaat en dat ze de opgestarte begeleiding zal verderzetten en mogelijk op kot zal gaan. Hoewel de beroepsinstantie het gevoel van beterschap bij de studente vanzelfsprekend toejuicht, is dit een subjectief aanvoelen dat de beroepsinstantie op zich niet tot een ander oordeel kan brengen. Bovendien wordt de positieve evolutie die de studente onderkent, niet verwerkelijkt met de examenresultaten tijdens de voorbije examenperiodes.

De beroepsinstantie besluit dat de studente geen overmacht aantoont die haar verhinderd heeft om aan de bindende voorwaarden te voldoen, noch concrete en overtuigende elementen aanbrengt die aannemelijk maken dat het in het volgende academiejaar beter zal gaan met haar studievoortgang. Rekening houdend met het gelopen studieparcours en het aantal nog te verwerven credits, oordeelt de interne beroepsinstantie dat de beslissing van de examencommissie tot weigering tot herinschrijving redelijk is.

Om deze redenen beslist de beroepsinstantie dat het beroep van de studente ontvankelijk en deels gegrond is. De bestreden beslissing wordt herzien, in zoverre gericht tegen de examenbeslissing van het opleidingsonderdeel ‘Gerechtelijk recht’. Aan de studente wordt een nieuwe examenkans geboden voor dit opleidingsonderdeel. Uiterlijk op 16 november 2020 wordt het nieuwe examen georganiseerd en de studente wordt minstens tien dagen voor de examendatum ingelicht over de modaliteiten van het examen, met inbegrip van de plaats en het tijdstip. Voor het overige moet het beroep verworpen worden.

De beslissing op intern beroep werd per e-mail van 20 oktober 2020 aan verzoekende partij overgemaakt.

Bij aangetekend schrijven van 28 oktober 2020 diende verzoekende partij een verzoekschrift in bij de Raad.

IV. Ontvankelijkheid – tijdigheid van het beroep

Standpunt van partijen

In haar *antwoordnota* werpt verwerende partij op dat het extern beroep laattijdig werd ingesteld. Verzoekster heeft beroep ingesteld tegen de beslissing d.d. 16/09/2020. In het kader hiervan werd zij uitgenodigd om gehoord te worden door de interne beroepsinstantie op 12/10/2020. De beslissing van de interne beroepsinstantie van 12/10/2020 werd op 17/10/2020 ondertekend en op 20/10/2020 ter kennis gegeven aan verzoekster (stuk 4).

Krachtens artikel II.294, §1 van de Codex Hoger Onderwijs moet een beroep bij de Raad worden ingediend binnen een vervaltermijn van zeven kalenderdagen, dewelke ingaat de dag na die van de kennisgeving van de beslissing van de interne beroepsinstantie (conform artikel II.284 Codex Hoger Onderwijs). Deze termijn is van openbare orde. Het beroep van verzoekster werd op 28 oktober 2020 ingesteld; dit is laattijdig. Een laattijdig beroep is onontvankelijk.

Naar aanleiding van beschikking 2020/013 van de Raad, heeft *verzoekster* vervolgens haar standpunt overgemaakt omtrent de tijdigheid van het extern beroep. Verzoekster stelt dat het klopt dat haar verzoekschrift op 28 oktober 2020 aangetekend is verzonden, en dat zij op 20 oktober de kennisgeving via mail heeft ontvangen van de interne beroepscommissie. Verzoekster heeft echter gedwaald over de datum waarop zij haar beroep moest instellen. Ze dacht dat de vertrekdatum de dag na de kennisgeving was, 21 oktober. Daarenboven was haar raadsheer niet beschikbaar op 27 oktober, waardoor zij ten vroegste op 28 oktober haar verzoekschrift kon versturen. Verzoekster verwijst hiervoor naar de informatie in bijlage (e-mailcorrespondentie met haar raadsman).

Ook *verwerende partij* heeft naar aanleiding van beschikking 2020/013 van de Raad haar standpunt overgemaakt inzake de ontvankelijkheid van het extern beroep. Verwerende partij verwijst met name naar hetgeen art. II.294, §1 van de Codex Hoger Onderwijs bepaalt met betrekking tot het aanhangig maken van de procedure voor de Raad:

“De beroepen bij de Raad worden ingesteld binnen een vervaltermijn van 7 kalenderdagen, die ingaat de dag na die van kennisgeving van de in artikel II.284, eerste lid bedoelde beslissing.”

De in art. II.294, §1 van de Codex bepaalde beroepstermijn is van openbare orde. In de wederantwoordnota die verzoekster op 09/11/2020 in het kader van de procedure 2020/721 neerlegde (tussen dezelfde partijen en met dezelfde feitelijke grondslag als onderhavige procedure), deelde zij het volgende mee: *“De VUB heeft op 20 oktober haar beslissing met mij meegedeeld.”* In de wederantwoordnota die verzoekster op 19/11/2020 overmaakte in het kader van onderhavige procedure wordt de kennisgeving op 20/10/2020, en bijgevolg de laattijdige aanhangigmaking van de procedure voor de Raad, geenszins betwist.

Volgens verwerende partij is het beroepschrift van verzoekster in onderhavige procedure (gekend onder rolnummer 2020/775) laattijdig, nu dit op 28/10/2020 werd ingesteld tegen de beslissing waarvan de kennisgeving op 20/10/2020 gebeurde. Zoals verwerende partij in de antwoordnota reeds te kennen gaf, meent zij dan ook dat het beroep van verzoekster om deze reden onontvankelijk is.

Beoordeling

Artikel II.294, §1 van de Codex Hoger Onderwijs luidt als volgt:

“De beroepen bij de Raad worden ingesteld binnen een vervaltermijn van 7 kalenderdagen, die ingaat de dag na die van kennisgeving van de in artikel II.284, eerste lid bedoelde beslissing.”

Een verzoekschrift bij de Raad moet, wil het ontvankelijk zijn, dus worden ingesteld binnen de termijn van zeven kalenderdagen na kennisgeving van de bestreden beslissing.

In casu werd verzoekster, zoals uit het dossier blijkt, in kennis gesteld van de bestreden beslissing op intern beroep per e-mailbericht van 20 oktober 2020 (zie stuk 4 van verwerende partij).

Aangezien verwerende partij in haar antwoordnota een exceptie van onontvankelijkheid (wegen laattijdigheid) heeft opgeworpen, doch verzoekster hieromtrent in haar

wederantwoordnota geen standpunt lijkt in te nemen, heeft de Raad middels beschikking 2020/013 beide partijen uitdrukkelijk de mogelijkheid geboden om hieromtrent standpunt in te nemen.

De Raad stelt vast dat verzoekster bevestigt dat zij op 20 oktober 2020 de kennisgeving van de interne beroepsinstantie via e-mail heeft ontvangen. Bijgevolg is de Raad van oordeel dat de kennisgeving wel degelijk heeft plaatsgevonden op 20 oktober 2020.

De beroepstermijn van zeven kalenderdagen begint te lopen de dag na die van de kennisgeving (*in casu* 20 oktober 2020) van de beslissing op intern beroep, *in casu* vanaf 21 oktober 2020, om te verstrijken op dinsdag 27 oktober 2020. Verzoekster diende pas op 28 oktober 2020 (datumstempel aangetekende zending) een verzoekschrift in bij de Raad tegen de beslissing op intern beroep.

Het extern beroep van 28 oktober 2020 werd derhalve niet tijdig binnen de zeven kalenderdagen na de kennisgeving van de beslissing op intern beroep ingesteld.

Naar het oordeel van de Raad blijkt *in casu* uit het dossier evenmin dat er sprake zou zijn van een overmachtssituatie, waardoor de normale uitoefening van het beroepsrecht zou worden uitgehouden. Dat verzoekster naar eigen zeggen ‘gedwaald’ heeft over de datum waarop zij beroep moest instellen en dat haar raadsman beweerdelijk niet beschikbaar was op 27 oktober 2020, kan de laattijdige indiening van het extern beroep naar het oordeel van de Raad niet verschonen.

Het beroep is niet ontvankelijk.

V. Anonimisering

In haar verzoekschrift vraagt verzoekster de anonimisering van het arrest, bij de publicatie ervan.

Luidens artikel II.313, tweede lid van de Codex Hoger Onderwijs kan bij de publicatie van het arrest de identiteit van de verzoekende partij op diens uitdrukkelijk verzoek worden weggelaten.

Op het verzoek wordt ingegaan.

BESLISSING

1. De Raad verwerpt het beroep.

2. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad wordt de identiteit van verzoekster weggelaten.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechting van 17 december 2020, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, IIe Kamer, samengesteld uit:

Bertel De Groote,	kamervoorzitter
Henri Verhaaren	bestuursrechter – bijzitter
Piet Versweyveld	bestuursrechter – bijzitter
bijgestaan door	
Freya Gheysen	secretaris

De secretaris

Freya Gheysen

De voorzitter

Bertel De Groote

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Arrest nr. 6.122 van 3 december 2020 in de zaak 2020/779

In zake: Lynkesté SALLA
Woonplaats kiezend te 2900 Schoten
Filip Bourletstraat 29

Tegen: UNIVERSITEIT ANTWERPEN
Woonplaats kiezend te 2000 Antwerpen
Prinsstraat 13

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 29 oktober 2020, strekt tot nietigverklaring van de beslissing van de interne beroepsinstantie van 23 oktober 2020 waarbij het intern beroep van verzoekende partij ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechting, die heeft plaatsgevonden op 27 november 2020.

Kamervoorzitter Bertel De Groote heeft verslag uitgebracht.

Aangezien de openbare zittingen tijdelijk zijn opgeschort, werd aan beide partijen gevraagd of zij akkoord konden gaan met een schriftelijke procedure. Zowel verzoekende partij als verwerende partij hebben ingestemd met een schriftelijke procedure.

III. Feiten

Verzoekende partij is sinds het academiejaar 2018-2019 ingeschreven in de opleiding ‘Bachelor of Laws in de rechten’. Aangezien verzoekster na afloop van het academiejaar 2018-2019 geen 30% van de opgenomen studiepunten heeft verworven bij haar eerste inschrijving wordt haar de verdere inschrijving geweigerd. Na het indienen van een

zelfreflectiedocument en een gesprek bekomt verzoekster alsnog de toelating tot inschrijving voor het academiejaar 2019-2020. Ze krijgt wel een bindende voorwaarde opgelegd.

Aangezien verzoekster aan het einde van het academiejaar 2019-2020 niet heeft voldaan aan de opgelegde bindende voorwaarde, wordt haar de herinschrijving voor de opleiding rechten voor het academiejaar 2020-2021 geweigerd.

Verzoekende partij stelde op datum van 8 oktober 2020 een intern beroep in bij de interne beroepsinstantie van de onderwijsinstelling.

Bij beslissing van de interne beroepsinstantie op datum van 23 oktober 2020 werd het intern beroep ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

De interne beroepsinstantie verduidelijkt vooreerst dat de studente in het academiejaar 2018-2019 de opleiding bachelor in de rechten aan de Universiteit Antwerpen heeft aangevat. Ze heeft 3 van de 60 opgenomen studiepunten verworven, wat neerkomt op een studierendement van 5%. De studente kreeg voor het academiejaar 2019-2020 opnieuw een toelating tot inschrijving, hoewel haar die initieel was geweigerd. Er werd haar wel een maatregel van studievoortgangsbewaking opgelegd. De maatregel bestond erin dat de studiepuntenopname in het academiejaar 2019-2020 zou worden beperkt tot de opleidingsonderdelen van het eerste jaar van het modeltraject van de bachelor waarvoor ze geen credit had verworven en dat ze minstens 60% van de opgenomen studiepunten moest verwerven. De interne beroepsinstantie stelt vast dat de studente in het academiejaar 2019-2020 0 van de 57 opgenomen studiepunten heeft verworven, wat overeenkomt met een studierendement van 0%.

Volgens de interne beroepsinstantie voert de studente in haar verzoekschrift geen elementen aan die het gebrek aan studievoortgang zouden kunnen rechtvaardigen, minstens verklaren. Zo kaart de studente aan dat verschillende medische problemen een oorzaak zouden zijn, maar de studente heeft pas in een zeer laat stadium stappen ondernomen om deze oorzaak aan te pakken. De interne beroepsinstantie merkt op dat daarvoor verschillende instanties openstaan aan de universiteit in het algemeen (zoals de Dienst voor Studieadvies en Studentenbegeleiding) en aan de faculteit in het bijzonder (zoals de studietrajectbegeleiding). Ze stelt ook vast dat de problematiek de studente al langer gekend was, maar ze heeft er toch voor gekozen om haar studieprogramma tot bijna het maximum op te vullen. Volgens de

interne beroepsinstantie heeft de studente doorheen het jaar niet te kennen gegeven dat ze werd geconfronteerd met medische problemen, aangezien de faculteit nooit een doktersattest mocht ontvangen. De interne beroepsinstantie benadrukt ook dat de studenten op meerdere tijdstippen in het studietraject worden gewezen op het belang van de maatregelen van studievoortgangsbewaking. Tot slot voert de studente geen elementen aan die duiden op een wijziging in haar situatie die enig perspectief op studievoortgang zouden kunnen bieden.

De interne beroepsinstantie kan dus niet anders dan vaststellen dat er geen indicatie is dat de studente nu wel studievoortgang zou boeken. Bijgevolg wordt haar de inschrijving in de opleiding rechten aan de Universiteit Antwerpen voor het academiejaar 2020-2021 geweigerd.

De beslissing op intern beroep werd per e-mail van 23 oktober 2020 aan verzoekende partij overgemaakt.

Bij aangetekend schrijven van 29 oktober 2020 diende verzoekende partij een verzoekschrift in bij de Raad.

IV. Ontvankelijkheid

Standpunt van partijen

In haar *antwoordnota* merkt verwerende partij op dat de interne beroepsinstantie het verzoek tot heroverweging tegen de weigeringsbeslissing van 11 september 2020 toch in behandeling heeft genomen, hoewel het laattijdig is. Zij heeft dit gedaan met het oog op duiding van de beslissing naar verzoekster toe.

Beoordeling

De Raad stelt vast dat de termijn voor het instellen van het intern beroep op dwingende wijze is geregeld door de decreetgever in artikel II.283 van de Codex Hoger Onderwijs. Het betreft een termijn van openbare orde.

Een laattijdig intern beroep is derhalve onontvankelijk. Gezien het een regel van openbare orde betreft, onderzoekt de Raad de tijdigheid van het intern beroep desnoods ambtshalve. Het feit dat de interne beroepsinstantie een laattijdig intern beroep toch ten gronde heeft

behandeld, kan die laattijdigheid niet dekken en evenmin de bevoegdheid van de beroepsinstantie doen herleven (R.Stvb. 11 april 2013, nr. 2013/057; R.Stvb. 28 oktober 2013, nr. 2013/313).

In casu betreft de bestreden beslissing de weigering tot herinschrijving in de opleiding rechten voor het academiejaar 2020-2021 en gaat de vervaltermijn van zeven kalenderdagen in de dag na de kennisgeving van deze beslissing. Uit het dossier blijkt dat de kennisgeving van deze beslissing aan verzoekster *in casu* op 11 september 2020 is gebeurd (zie stuk 9 van verwerende partij). De Raad stelt vast dat op de mededeling van de beslissing houdende de weigering tot herinschrijving in de opleiding rechten voor het academiejaar 2020-2021 de noodzakelijke beroepsmodaliteiten zijn meegedeeld, zodat de beroepstermijn effectief aanvangt de dag na de kennisgeving van deze beslissing, wat *in casu* op 12 september 2020 is.

De uiterste datum om een tijdig intern beroep in te stellen was derhalve vrijdag 18 september 2020. Verzoekster diende haar intern beroep pas in op 8 oktober 2020 (zie stuk 10 van verwerende partij). De Raad moet derhalve concluderen dat het intern beroep *prima facie* laattijdig werd ingesteld.

Naar het oordeel van de Raad is er *in casu* geen sprake van enige overmachtssituatie, die de laattijdigheid van de indiening van het intern beroep desgevallend zou kunnen verschonen.

Het intern beroep van verzoekster werd aldus laattijdig ingesteld en moest derhalve onontvankelijk worden verklaard. Deze vaststelling tast ook de ontvankelijkheid van het huidige externe beroep aan.

Conform de eerdere rechtspraak van de Raad (zie arrest nr. 3.389 van 9 december 2016 in de zaak 2016/594 en arrest nr. 6.043 van 26 oktober 2020 in de zaak 2020/538) is huidig extern beroep bijgevolg ook onontvankelijk.

BESLISSING

De Raad verwerpt het beroep.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in terechtzitting van 3 december 2020, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, IIe Kamer, samengesteld uit:

Bertel De Groote,	kamervoorzitter
Henri Verhaaren	bestuursrechter – bijzitter
Piet Versweyveld	bestuursrechter – bijzitter
bijgestaan door	
Freya Gheysen	secretaris

De secretaris

De voorzitter

Freya Gheysen

Bertel De Groote

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Zitting van 4 december 2020

Arrest nr. 6.125 van 4 december 2020 in de zaak 2020/771

In zake: Baldwin DE MAN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Koen Van Wynsberge
kantoor houdend te 9860 Oosterzele
Papiermolenstaat 33A

tegen:

VRIJE UNIVERSITEIT BRUSSEL
woonplaats kiezend te 1050 Brussel
Pleinlaan 2

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 27 oktober 2020, strekt tot nietigverklaring van de beslissing van de beroepscommissie van de faculteit Geneeskunde en Farmacie van de Vrije Universiteit Brussel van 23 september 2020 waarbij het intern beroep van verzoeker deels gegrond wordt verklaard en verzoeker niet globaal geslaagd wordt verklaard voor de opleiding ‘Master of science in de Geneesmiddelenontwikkeling’.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota neergelegd en verzoekende partij heeft een wederantwoordnota neergelegd.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechting, die heeft plaatsgevonden op 4 december 2020.

Aangezien de openbare zittingen tijdelijk zijn opgeschort, werd aan beide partijen gevraagd of zij akkoord konden gaan met een schriftelijke procedure. Zowel verzoekende partij als verwerende partij heeft ingestemd met een schriftelijke procedure.

III. Feiten

Verzoeker is in het academiejaar 2019-2020 ingeschreven in de opleiding ‘Master of science in de Geneesmiddelenontwikkeling’.

Tot verzoekers curriculum behoort het opleidingsonderdeel ‘Officinastage casuïstiek wetgeving en deontologie’. Het is het enige opleidingsonderdeel waarvoor verzoeker geen credit behaalt, met name een 7/20.

Op 7 september 2020 richt verzoeker een brief aan de voorzitter van de examencommissie, waarbij hij overeenkomstig artikel 88, §5 van het onderwijs- en examenreglement – dat kadert in de studievoortgangsbewaking aan de Vrije Universiteit Brussel – wijst op uitzonderlijke omstandigheden.

“(…)

Feitelijke omschrijving van de uitzonderlijke omstandigheden:

COVID-19 gerelateerd:

Als Erasmusstudent ging mijn thesis door in Ljubljana (Slovenië) vanaf midden februari tot einde mei 2020. Door een volledige lock-down in Slovenië met ingang van 17 maart 2020 ben ik in allerijl op 16 maart 2020 met het vliegtuig moeten naar huis komen zodat ik mijn onderzoek voor mijn thesis niet heb kunnen voortzetten. De inhoud van mijn thesis is dan veranderd zodat ik enkel op data mij verschaft door de professor in Ljubljana mijn thesis heb moeten maken en mijn thesis volledig heb moeten omgooien.

Daardoor hen ik meer dan anderhalve maand verloren voor het maken van mijn thesis.

Iets minder belangrijk, doch dit heeft toch ook meegespeeld, is dat mijn grootmoeder [Y.D.B.] op 13/4/2020 aan Covid-19 is overleden.

Ik heb nog geprobeerd mijn thesis af te werken in eerste zit doch gelet op het examen ‘Officinastages, casuïstiek, wetgeving en deontologie’ dat ik nog moest afleggen op 17 juni 2020 en ik hiervoor toch ook diende te studeren, heb ik in allerlaatste instantie beslist mijn thesis uit te stellen naar 2^e zittijd. Doordat ik weinig tijd had voor het studeren van het voormelde examen, aangelegd op 17/6/2020, was ik in 1^e zittijd dan ook niet geslaagd.

Onmiddellijk na mijn 1^e zittijd heb ik dan voortgang gemaakt met mijn thesis doch dit heeft me nog anderhalve maand gekost (de anderhalve maand die ik door voornoemde omstandigheden Covid-19 gerelateerd verloren had en bovendien ook door het verkrijgen van nieuwe data in de maand juli 2020). Daardoor had ik weinig tijd om het examen ‘Officinastages, casuïstiek, wetgeving en deontologie’, bestaande uit 3 onderdelen, daar doorgegaan is in 2^e zittijd op 24 augustus 2020 voor te bereiden.

In 2^e zittijd ging dit examen al heel wat beter dan in 1^e zittijd, waarbij ik zeer sterk de indruk had dat enkel het onderdeel ‘stage-examen’, afgenomen door professor [T.], minder goed gegaan is, en de beide andere onderdelen door professoren [D.P.] en [S.] afgenomen, goed gegaan waren.

Ik heb pas na uw mail van 2 september 2020 gezien dat uitzonderlijke omstandigheden covid-19 gerelateerd 5 kalenderdagen voor de deliberatie dienen meegedeeld te worden. Ik heb dit weekend eraan gewerkt, niet wetende dat de deliberatie op 10/9/2020 doorgaat. Pas vandaag kon ik vernemen dat de deliberatie op 10/9 doorgaat. Daarom dat ik vraag hiermee nog rekening te houden, gelet op het feit dat [het] eergisteren en gisteren nog weekend was zodat de verzoekschriften uitzonderlijke omstandigheden pas vandaag konden nagezien worden.

Uitzonderlijke omstandigheden niet COVID-19 gerelateerd:

Bij de ondervraging online afgenomen door professor [T.] in 2^e zittijd werd mij als 1^e vraag een vraag gesteld over een onderwerp waarvan uitdrukkelijk door de professor gesteld was die niet vervat was in het document ‘kennis competenties Stage-examen’. Ik kon dan ook nauwelijks op deze vraag antwoorden met als gevolg dat ik gedurende gans de ondervraging door professor [T.] totaal van slag was met als gevolg dat dit examenonderdeel niet goed gegaan is. Het stellen van deze vraag komt me voor een grove onregelmatigheid of van kennelijke onredelijkheid te zijn (artikel 132, §1, 2 van het examenreglement).

Mag ik in dit kader vragen de beelden van mijn examen opgenomen in het kader van controle- en fraudebestrijding te willen bekijken?

Om die reden(en) verzoek ik de examencommissie hiermee rekening te houden bij de deliberatie en in afwijking van artikel 143 [te] verklaren dat ik geslaagd ben voor het geheel van de opleiding.

Ik ben van zodra ik aan de VUB mijn opleiding gevolgd heb, altijd bij de betere studenten geweest, en ik heb nooit vakken moeten meenemen naar een ander academiejaar. Aan het einde van mijn bacheloropleiding had ik onderscheiding en ik heb ook de stellige indruk dat ook mijn thesisresultaat ruimschoots voldoende is.

Uit deze motivatie blijkt dat de doelstellingen van het opleidingsprogramma globaal verwezenlijkt zijn.

[...]"

Met een e-mail van 8 september 2020 deelt het faculteitssecretariaat aan verzoeker mee dat de deadline voor het indienen van uitzonderlijke omstandigheden is verstrekken en dat verzoekers dossier niet meer aan de examencommissie kan worden voorgelegd.

De proclamatie heeft plaats op 10 september 2020. Daarbij wordt aan verzoeker samen met de examenresultaten meegedeeld dat hij niet is geslaagd voor de masteropleiding en dat hem –

omdat hij niet voor minstens 60% van de opgenomen studiepunten een credit heeft behaald – bij een volgende inschrijving een bindende voorwaarde wordt opgelegd die ertoe strekt dat verzoeker bij een nieuwe inschrijving voor minstens 75% van de opgenomen studiepunten een credit moet behalen en dat hij moet inschrijven en slagen voor elke opleidingsonderdeel waarvoor hij reeds tweemaal was ingeschreven, bij gebreke waaraan een verdere inschrijving in die masteropleiding zal worden geweigerd.

Op 15 september 2020 stelt verzoeker het volgend intern beroep in tegen de beslissing om zijn verzoekschrift inzake uitzonderlijke omstandigheden laattijdig te verklaren:

“(...)

Met dit verzoekschrift stel ik een beroep in bij de interne beroepscommissie van de Faculteit Geneeskunde en Farmacie tegen de beslissing van 8 september 2020 van het Secretariaat van de Faculteit om mijn verzoekschrift uitzonderlijke omstandigheden o.m. Covid-19 gerelateerd niet tijdig te verklaren.

Ik ben het niet eens met deze beslissing omwille van hierna volgende redenen.

Per schrijven van 7 september 2020 heb ik in toepassing van artikel 88 §5 van het Onderwijs- en examenreglement, een gemotiveerd dossier ingediend bij de voorzitter van de examencommissie, waarin een feitelijke omschrijving was opgenomen van de uitzonderlijke omstandigheden welke gestaafd werden met bewijsstukken. De aangehaalde uitzonderlijke omstandigheden, die hierna verder worden toegelicht, hadden betrekking op COVID-19.

Per mail van 8 september 2020 werd ik door het secretariaat van de faculteit op de hoogte gebracht dat deze aanvraag laattijdig en dus onontvankelijk zou zijn.

Ik wens tegen deze beslissing op te komen in administratief intern beroep en dit in toepassing van artikel 153 §1 van het aanvullend facultaire onderwijs- en examenreglement 2019-2020.

[...]

De problematiek van de ontvankelijkheid van het dossier ‘uitzonderlijke omstandigheden COVID-19’.

In toepassing van artikel 88 §5 van het onderwijs- en examenreglement zoals goedgekeurd door de academische raad op 25 maart 2019, en gewijzigd ingevolgd COVID-19, kan een student tegen het opleggen van bindende voorwaarden of van een weigering tot herinschrijving in geval van uitzonderlijke omstandigheden een gemotiveerd dossier indienen bij de voorzitter van de examencommissie.

Voor zover de aangehaalde uitzonderlijke omstandigheden betrekking hebben op COVID-19, wordt het beroep ingediend op het administratief secretariaat van de

faculteit en dit uiterlijk 5 kalenderdagen voor de deliberatiedatum (2^e zittijd), voor zover de aangehaalde uitzonderlijke omstandigheden betrekking hebben op COVID-19.

Per mail van 2 september 2020 werd ik op de hoogte gebracht van deze mogelijkheid. Het weze opgemerkt dat er op dat ogenblik nog geen deliberatiedatum was meegedeeld aan de studenten. Op het ogenblik van het indienen door mij van mijn dossier uitzonderlijke omstandigheden, was deze deliberatiedatum evenmin reeds meegedeeld aan de studenten. Ik kon er zodoende van uitgaan dat het betreffende verzoek tijdig werd ingediend aangezien het startfeit voor aanvang van de vervaltermijn (deliberatiedatum) nog niet gekend was.

Het niet mededelen van het startfeit (deliberatiedatum) in het kader van het toepassen van een vervaltermijn staat mijns inziens op gespannen voet met het bepaalde in artikel II.2 van het Vlaamse bestuursdecreet van 7 december 2018. Meer bepaald is er door het niet vermelden of mededelen van de deliberatiedatum sprake van informatie die niet correct betrouwbaar en accuraat is (wat nochtans vereist is in artikel II.2, derde lid 1° en 3° Vlaams bestuursdecreet). Ik citeer deze bepaling onderstaand voor de volledigheid:

“Art. II.2. De overheidsinstanties, vermeld in artikel II.1, informeren actief, op eigen initiatief, over hun beleid, regelgeving en dienstverlening, telkens als dat nuttig, belangrijk of noodzakelijk is.

De overheidsinstanties, vermeld in artikel II.1, zien erop toe dat de informatie zo veel mogelijk personen, verenigingen of organisaties van de doelgroep bereikt. Ze kiezen aangepaste communicatiestrategieën voor thema's die moeilijk te bereiken doelgroepen aanbelangen. De overheidsinstanties, vermeld in artikel II.1, dragen er zorg voor dat:

1° de informatie correct, betrouwbaar en accuraat is;

2° de informatie relevant is en gericht wordt verspreid;

3° de informatie tijdig en systematisch wordt verspreid.

Er mag geen informatie verspreid worden die valt onder de uitzonderingen, vermeld in artikel II.34, II.35 of II.36.”

In deze mail van 2/9/2020 werd er dus op geen enkele manier gerept wanneer deze deliberatiedatum viel. Het lijkt me van behoorlijk bestuur te getuigen en aan absolute vereiste dat deze deliberatiedatum, als die toen al gekend was, meegedeeld werd in deze mail.

Op 3/9 had ik nog mijn thesisverdediging en ik heb dan vanaf 4/9/2020 tot 6/9 in het weekend gewerkt aan het verzoekschrift uitzonderlijke omstandigheden, niet wetende dat de deliberatie op 10/9/2020 doorging. Pas in de namiddag van 7/9/2020 kon ik dan nog enkel zijdelings en onofficieel, vernemen dat de deliberatie op 10/9/2020 doorging. Zelfs indien ik tijdig had geweten dat de deliberatie doorging op 10/9/2020, quad non, was de laatste dag voor het indienen van het verzoekschrift uitzonderlijke omstandigheden 5/9/2020 wat een zaterdag was en dus in het weekend viel. Het verzoekschrift diende bezorgd te worden aan het secretariaat van de faculteit wat maar terug open gaat op maandag 7/9/2020 zodat de verzoekschriften pas op 7/9/2020 konden nagezien worden. Mijn verzoekschrift werd ingediend op 7/9/2020 zodat er geen enkele vertraging kon zijn voor de kennisname van mijn verzoekschrift en er dus geen enkel belang was in hoofde van de examencommissie om mijn verzoekschrift als niet tijdig te beschouwen.

Daarom dat ik nog eens rechtstreeks aan de Voorzitter van de Examenscommissie vroeg met mijn verzoekschrift uitzonderlijke omstandigheden nog rekening te houden.

Ook is het een algemeen rechtsprincipe dat als er een vervaltermijn ingesteld wordt, men op zijn minst dient te weten wanneer de termijn op zijn eindvervaldag komt. Dit was in casu totaal niet het geval. Vervaltermijnen zijn er om rechtszekerheid te bieden en meer in het bijzonder de rechten van derden, veilig te stellen, onder meer wanneer de termijn bepaald werd om een rechtsmiddel aan te wenden (*Parl.St. Kamer 1965-66, 59, nr. 49, Verslag Hermans, 17*). Als er al geen eindvervaldag kon vastgesteld worden, hoe kan men dan een verzoekschrift uitzonderlijke omstandigheden afwijzen omdat die buiten ‘termijn’ ingesteld werd ?

Bovendien is in dit kader de voormelde mail verstuurd door de VUB-studiebegeleiding de dato 2/9/2020, niet van enig belang ontbloot. Ik citeer letterlijk: “*Via deze e-mail willen we je op de hoogte brengen van een aangepaste regeling aan de VUB om een dossier voor uitzonderlijke omstandigheden in te dienen. Indien je examenresultaten, door Covid-19 of door een uitzonderlijke gebeurtenis tijdens de tweede zittijd, niet voldoen aan de verwachtingen, kan je tot 5 kalenderdagen voor de deliberatie een dossier indienen bij de voorzitter van de examenscommissie van jouw faculteit.*”

Nu zijn deze examenresultaten, en dan nog maar voorlopig, bekend gemaakt op 7/9/2020 rond het middaguur. Hoe moet je dan een dossier indienen ten laatste op 5/9/2020 als je je examenresultaten nog niet kent?

Wanneer een rechtsmiddel is ingesteld na het verstrijken van een ingestelde termijn, kan er overmacht ingeroepen worden, als er een onoverkomelijk beletsel is (Cass. 24 januari 1974, *Arr. Cass. 1974, 576, Pas 1974, I, 553*). Als onoverkomelijk beletsel konden de examenresultaten niet gekend zijn op 5/9/2020, zogezegde ‘vervaldag’ voor het indienen van het verzoekschrift uitzonderlijke omstandigheden Covid-19 gerelateerd. Dit lag volledig buiten mijn wil en ik kon op geen enkele manier mijn examenresultaten vroeger dan 7/9/2020 kennen.

Meestal wordt de werking van de overmacht geformuleerd als een ‘termijnverlenging’, hoewel het meer correct is te stellen dat het verval dan niet intreedt zolang de overmacht duurt.

Dat overmacht een rechtvaardigingsgrond is voor het niet-uitvoeren van een verplichting, is een beginsel dat terug te vinden is in het adagium ‘contra non valentem agere non curris praescriptio’ (‘De verjaring loopt niet tegen hem die niet kan handelen’) H. DE PAGE, *Traité*, VII, nr. 1233 omschrijft de grondslag van de overmacht als ‘une règle universelle, qui s’exprime en bon sens: à l’impossible, nul n’est tenu’.

Er is ook het algemeen rechtsbeginsel dat de strengheid van de wet, in casu de strengheid van een termijn, in geval van overmacht of van onoverkomelijke dwaling kan worden gemilderd, en anderzijds, het feit dat de betrokkenen, die de rechtspleging hebben ingesteld en derhalve worden geacht alle dienstige maatregelen tot vrijwaring van hun rechten te nemen, niet ertoe zijn gehouden hun verdediging te organiseren in omstandigheden die onredelijk moeilijk zouden moeten worden geacht (Grondwettelijk Hof nr. 20/2008 28 februari 2008).

[Ten slotte] dien ik nog te wijzen op artikel 4 van het ‘aanvullend facultair onderwijs- en examenreglement 2019-2020, geneeskunde en farmacie’ dat stelt: “*De termijnen waarbinnen de student een handeling dient te stellen, dienen beschouwd te worden als vervaltermijnen, tenzij anders aangegeven.*”

Het komt me voor dat met die bepaling dit examenreglement duidelijk de intentie heeft laten blijken haar termijnen te willen laten reguleren door het gemeenrecht met als materie bij uitstek het Gerechtelijk Wetboek. Wat is anders de zin van artikel 4?

Dit artikel 4 is trouwens heel gelijklopend met hetgeen in artikel 48 en volgende van het Gerechtelijk Wetboek onder het hoofdstuk VII ‘Termijnen’ bepaald is. Dit artikel 48 stelt immers: “*Tenzij de wet anders bepaalt, zijn de termijnen voor het verrichten van proceshandelingen onderworpen aan de regels van dit hoofdstuk*”.

Nu staat in artikel 50 en 53 van zelfde hoofdstuk uit het Gerechtelijk Wetboek: artikel 50 1^e lid : “*De termijnen op straffe van verval gesteld, mogen niet worden verkort of verlengd, zelfs met instemming van partijen, tenzij dat verval gedekt is onder de omstandigheden bij de wet bepaald.*” Nu stelt gezegd artikel 53 Ger.W. als duidelijke omstandigheid bij de wet bepaald : “*De vervaldag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervaldag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.*” Ook hieruit blijkt dat het verzoekschrift uitzonderlijke omstandigheden, zelfs indien de deliberatiedatum van 10/9 al op 2/9 zou gekend geweest zijn, quod non, nog kon ingediend worden op 7/9/2020. De 5 kalenderdagen voor de deliberatie vervielen immers op zaterdag 5/9/2020.

Ik verzoek u in het licht van alle voorgaande bepalingen bijgevolg ook om het door mij ingediende verzoek uitzonderlijke omstandigheden COVID-19 ontvankelijk te verklaren. Ik wil erop wijzen dat mijn verzoek hoe dan ook geruime tijd voor de uiteindelijke datum van deliberatie (10 september) werd ingediend, zodat dit verzoek alleszins nog nuttig kon worden meegenomen en beoordeeld bij de deliberatie.

De grond van de zaak: uitzonderlijke omstandigheden

Wat betreft de grond van de zaak, wil ik de beroepscommissie wijzen op mijn uitzonderlijke omstandigheden, conform artikel 88, §5 van het onderwijs- en examenreglement.

Feitelijke omschrijving van de uitzonderlijke omstandigheden:

COVID-19 gerelateerd:

Als Erasmusstudent ging mijn thesis door in Ljubljana (Slovenië) vanaf midden februari tot iets voorbij midden mei 2020. Door een volledige lock-down in Slovenië met ingang van 17 maart 2020 ben ik in allerijl op 16 maart 2020 met het vliegtuig moeten naar huis komen zodat ik mijn onderzoek voor mijn thesis niet heb kunnen voortzetten. De inhoud van mijn thesis is dan eind maart 2020 veranderd zodat ik voor het grootste deel op basis van data, mij verschaft door de professor in Ljubljana, mijn thesis heb moeten maken en mijn thesis volledig heb moeten omgooien.

Daardoor heb ik voor het maken van mijn thesis meer dan anderhalve maand verloren.

Iets minder belangrijk, doch dit heeft ook meegespeeld, is dat mijn grootmoeder en meter [Y.D.B.] op 13/4/2020 aan Covid-19 overleden is. Zij is in volle corona-periode op een heel eenzame manier te vroeg moeten overlijden wat de verwerking van haar overlijden niet ten goede kwam (bewijs van haar overlijden kan teruggevonden worden op het internet)

Ik heb nog geprobeerd mijn thesis af te werken in eerste zittijd doch gelet op het examen ‘officinastages, casuïstiek, wetgeving en deontologie’ dat ik nog moest afleggen op 17 juni 2020 en ik hiervoor toch ook diende te studeren, heb ik in allerlaatste instantie beslist mijn thesis uit te stellen naar 2^e zittijd. Doordat ik weinig tijd had voor het studeren van het voormelde examen, afgelegd op 17/6/2020 , was ik in 1^e zittijd dan ook niet geslaagd.

Onmiddellijk na mijn 1^e zittijd heb ik dan voortgang gemaakt met mijn thesis doch dit heeft me nog anderhalve maand gekost (de anderhalve maand die ik door voornoemde omstandigheden Covid-19 gerelateerd verloren had en bovendien ook door het verkrijgen van nieuwe data van mijn thesispromotor in Ljubljana in de maand juli 2020). Daardoor had ik terug minder tijd om het stage-examen ‘officinastages, casuïstiek, wetgeving en deontologie’, bestaande uit 3 onderdelen, dat doorgegaan is in 2^e zittijd op 4 augustus 2020 voor te bereiden.

In 2de zittijd ging mijn stage-examen al heel wat beter dan in 1^e zittijd, waarbij ik zeer sterk de indruk had dat enkel het onderdeel ‘stage-examen’ afgenoem door professor [T.] minder goed is gegaan, en de beide andere onderdelen door professoren [D.P.] en [S.] afgenoem, goed gegaan waren.

Wel dien ik op te merken dat er vlak voor het afleggen van het 1^e onderdeel van het stage-examen bij professor [T.] de link om via video-conferentie het examen af te leggen (je diende 10 minuten op voorhand in te loggen) niet werkte met als gevolg dat het examen zelfs niet tijdig is kunnen beginnen. Ik heb me hierin enorm opgejaagd, stuur in bijlage als bewijs een messenger-bericht [dat] ik naar mijn mede-studente [R.] die hetzelfde examen diende af te leggen, [verzond], met al gevolg dat ik al vol stress was vooraleer het examen begon wat natuurlijk niet bevorderlijk is voor het afleggen van het examen. Bij de volgende 2 onderdelen van het stage-examen had ik dit technisch probleem niet meer zodat deze 2 volgende onderdelen ook veel beter verliepen. Had het examen niet via video-conferentie geweest, te wijten aan Covid-19, was ik met dit probleem niet geconfronteerd geweest.

Om bovenvermelde reden(en) verzoek ik de beroepscommissie om mijn intern beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren. Zodoende verzoek ik de beroepscommissie om de oorspronkelijke beslissing tot onontvankelijk verklaren te herzien en vervolgens ten gronde de beslissing van de examencommissie te herzien en in afwijking van artikel 143 en in toepassing van artikel 153, §1, vierde lid van het onderwijs- en examenreglement 2019-2020 te verklaren dat er sprake is van bijzondere omstandigheden en dat ik de doelstellingen globaal genomen behaald heb met als gevolg dat ik geslaagd ben voor het geheel van de opleiding.

Ik ben van zodra ik aan de VUB mijn opleiding gevolgd heb, altijd bij de betere studenten geweest, en ik heb nooit vakken moeten meenemen naar een ander academiejaar. Aan het einde van mijn bacheloropleiding had ik onderscheiding en ook voor mijn thesisresultaat behaalde ik een 14/20.

Op het vlak ‘officinastages, casuïstiek, wetgeving en deontologie’, bestaande uit 6 onderdelen, haalde ik gemiddeld 11/20 en slechts op 1 onderdeel behaalde ik een onvoldoende, meer bepaald 7/20. Bovendien is het zo dat het stage-examen een examen betreft waarbij “alle kennis reeds aan bod gekomen is in eerdere opleidingsonderdelen. Hier zit dus geen nieuwe kennis bij, het gaat om louter opfrissing” (cfr. verduidelijking stage stageschrift 26 maart 2020 blz. 5).

Uit deze motivatie blijkt dat de doelstellingen van het opleidingsprogramma in mijn hoofde globaal verwezenlijkt zijn.

[...]

Mag ik tenslotte vragen om gehoord te worden nopens de grond van de zaak in het kader van mijn intern beroep?”

Op 17 september 2020 stelt verzoeker dan een intern beroep in tegen de examenbeslissing van 10 september 2020:

“[...]

Met voorliggend schrijven wil ik administratief beroep aantekenen en dit in toepassing van artikel 153 §1 van het aanvullend facultair onderwijs- en examenreglement tegen het puntenblad en bindende voorwaarden zoals [] mij [ter] kennis gebracht op 10 september 2020. Dit beroep is tijdig aangezien het wordt ingesteld binnen een termijn van 7 dagen na kennisgeving van het puntenblad en de bindende voorwaarden.

Enerzijds wens ik beroep aan te tekenen tegen deze beslissing gelet op de uitzonderlijke omstandigheden waarop ik mij meen te kunnen beroepen. Ik verwiss hiervoor naar mijn beroepschrift van 15 september 2020 dat [] ik alhier integraal en volledig [herhaal].

Daarnaast wens ik beroep [aan te tekenen] tegen de bindende voorwaarden en dit gelet op de afwezigheid van proportionaliteit tussen enerzijds de punten die aanleiding geven tot deze bindende voorwaarden en de bindende voorwaarde zelf.

Uit de examenresultaten blijkt dat ik voor de 3 onderdelen van het vak Officinastage, casuïstiek, wetgeving en deontologie score behaalde bij prof. [T.] van 7/20, bij prof. [D.P.] 11,5/20 en bij prof. [S.] 12/20.

Ingevolge het feit dat ik voor een onderdeel (met een procentuele weging overeenkomstig de toepasselijke studiedeelfiche van 12,5%) een score van 7/20 behaalde, en gelet op het feit van deze score conform de toepasselijke studiedeelfiche niet wordt uitgemiddeld met de resultaten van de andere onderdelen van het betreffende vak, leidt de score thans tot de oplegging van een bindende voorwaarde die luidt als volgt:

[...]

Van een schending van het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel is er sprake wanneer de door de overheid geponeerde verhouding tussen het tekort en de opgelegde voorwaarde in werkelijkheid volkomen ontbreekt. Ik ben in de gegeven omstandigheden van oordeel dat de behaalde score 7/20 op een onderdeel van 12,5% van het toepasselijke vak disproportioneel zwaar doorweegt in de beslissing tot oplegging van een bindende voorwaarde. In zoverre er zou geargumenteerd worden dat deze beslissing steun vindt in de studiedelfiche wens ik erop te wijzen dat deze studiedelfiche zelf eveneens [het redelijkheids-] en het proportionaliteitsbeginsel schendt.

Zodoende ben ik van oordeel dat de beslissing gelezen in samenhang met de studiedelfiche, de beginselen van behoorlijk bestuur, en met name het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel schendt, aangezien deze onevenredig zware gevolgen koppelt aan een tekort op een onderdeel met slechts een beperkt procentueel gewicht in het totaal vak.

Mag ik u in het licht van het voorgaande verzoeken de bindende voorwaarden te herbekijken?”

De interne beroepscommissie van de faculteit Geneeskunde en Farmacie van de Vrije Universiteit Brussel behandelt de beroepsschriften van verzoeker in zitting van 23 september 2020.

Verzoeker wordt in het bijzijn van zijn raadsman gehoord. Ter zitting legt verzoeker nog de volgende nota neer, waarin in essentie wordt hernomen wat eerder reeds was opgeworpen:

“I. VOORWERP VAN DE NOTA

[...]

II. RELEVANTE FEITELIJKE VOORGANGEN

[...]

III. TEN GRONDE

1. HET BEROEP “UITZONDERLIJKE OMSTANDIGHEDEN”

A. ONTVANKELIJKHEID VAN DIT BEROEP

[...]

B. GEGRONDHEID VAN DIT BEROEP

i. *Het verzoek “uitzonderlijke omstandigheden” werd tijdig ingediend*

- Algemeen: ontvankelijkheid van het verzoek uitzonderlijke omstandigheden COVID-19

In toepassing van artikel 88 §5 van het onderwijs- en examenreglement zoals goedgekeurd door de academische raad op 25 maart 2019, en gewijzigd ingevolge COVID-19, kan een student tegen het opleggen van bindende voorwaarden of van een weigering tot herinschrijving in geval van uitzonderlijke omstandigheden een gemotiveerd dossier indienen bij de voorzitter van de examencommissie.

Voor zover de aangehaalde uitzonderlijke omstandigheden betrekking hebben op COVID-19, wordt het beroep ingediend op het administratief secretariaat van de faculteit en dit uiterlijk 5 kalenderdagen voor de deliberatiedatum (2e zittijd), voor zover de aangehaalde uitzonderlijke omstandigheden betrekking hebben op COVID-19.

In casu werd beroepende partij per mail van 8 september 2020 op de hoogte gebracht van het feit dat diens verzoek “uitzonderlijke omstandigheden” laattijdig en dus onontvankelijk zou zijn. Enige verdere motivering – laat staan berekening van de toepasselijke vervaltermijn - omtrent deze laattijdigheid werd er in de betreffende mail niet geboden:

“Bedankt voor je bericht. Helaas is de deadline verstreken en kunnen we je dossier niet meer voorleggen aan de examencommissie.”

Beroepende partij betwist de laattijdigheid van diens verzoek dit om onderstaande redenen.

- De sanctie van laattijdigheid kan niet worden toegepast bij gebrek aan duidelijke en nuttige mededeling van de vervaltermijn

Per mail van 2 september 2020 werd beroepende partij op de hoogte gebracht van de mogelijkheid om een gemotiveerd verzoek met betrekking tot uitzonderlijke omstandigheden (Covid-19 gerelateerd) en dit uitzonderlijk tot 5 kalenderdagen voor de deliberatie:

“Indien je examenresultaten, door Covid-19 of door een uitzonderlijke gebeurtenis tijdens de tweede zittijd, niet voldoen aan de verwachtingen, kan je tot 5 kalenderdagen voor de deliberatie een dossier indienen bij de voorzitter van de examencommissie van jouw faculteit. Indien de uitzonderlijke omstandigheden zich hebben voorgedaan voor de periode van de tweede zittijd en ze zijn Covid-19 gerelateerd; kan je nog uitzonderlijk tot 5 kalenderdagen voor de deliberatie een gemotiveerd verzoek indienen.”

Het weze opgemerkt dat er op dat ogenblik nog geen deliberatiedatum was meegedeeld aan de studenten, en alleszins niet aan beroepende partij. Op het ogenblik van het indienen door beroepende partij van zijn dossier uitzonderlijke omstandigheden, was deze deliberatiedatum evenmin reeds meegedeeld aan de studenten. Evenmin waren er op dat ogenblik reeds punten meegedeeld. Beroepende partij kon er zodoende van uitgaan dat het betreffende verzoek “uitzonderlijke omstandigheden” op 7 september

2020 nog tijdig werd ingediend aangezien het startfeit voor aanvang van de vervaltermijn (deliberatie datum) nog niet gekend was.

Het niet meedelen van het startfeit (deliberatiedatum) in het kader van het toepassen van een vervaltermijn staat volgens beroepende partij op gespannen voet met het bepaalde in artikel II.2 van het Vlaamse bestuurdecreet van 7 december 2018. Meer bepaald is er door het niet vermelden of meedelen van de deliberatiedatum sprake van informatie, verstrektdoor een overheidstantie, die niet correct, betrouwbaar en accuraat is (wat nochtans vereist is in artikel II.2, derde lid 1° en 3° Vlaams bestuursdecreet). Beroepende partij citeert deze bepaling onderstaand voor de volledigheid:

[...]

In deze mail van 2/9/2020 werd er dus op geen enkele manier gerept wanneer deze deliberatiedatum viel. Het lijkt beroepende partij van behoorlijk bestuur te getuigen en een absolute vereiste te vormen dat deze deliberatiedatum, als die toen al gekend was, meegedeeld werd in deze mail en aldaar ook expliciet vermeld diende te worden.

Ook is het een algemeen rechtsprincipe dat als er een vervaltermijn ingesteld wordt, men op zijn minst dient te weten wanneer de termijn op zijn eindvervaldag komt. Dit was in casu totaal niet het geval. Vervaltermijnen zijn er om rechtszekerheid te bieden en meer in het bijzonder de rechten van derden, veilig te stellen, onder meer wanneer de termijn bepaald werd om een rechtsmiddel aan te wenden (*Parl.St. Kamer 1965-66, 59, nr. 49, Verslag Hermans, 17*). Als er al geen eindvervaldag kon vastgesteld worden, hoe kan men dan een verzoekschrift uitzonderlijke omstandigheden afwijzen omdat die buiten “termijn” ingesteld werd ?

Bij gebrek aan duidelijke vermelding van de vervaltermijn, kan er in casu niet anders geoordeeld worden dat de termijn nog niet was aangevangen. Zodoende was het door beroepende partij ingediende verzoek “uitzonderlijke omstandigheden” zoals ingediend op 7 september 2020 geenszins laattijdig, maar op op ontvankelijkwijze werd ingediend.

- De sanctie van laattijdigheid kan niet worden toegepast aangezien er enerzijds minstens schijn is gewekt dat er een verzoek uitzonderlijke omstandigheden kon worden ingediend zolang de punten niet werden meegedeeld en anderzijds het voorlopig meedelen van de examenresultaten na het verstrijken van de vervaltermijn elke nuttige indiening van een verzoek “uitzonderlijke omstandigheden” onmogelijk maakte

Beroepende partij is daarenboven van oordeel dat het mailbericht waarmee de mogelijkheid om een verzoek uitzonderlijke omstandigheden in te dienen werd meegedeeld aan hem (en aan alle overige studenten), verwarring, dubbelzinnig en zelfs misleidend was opgesteld. Beroepende partij houdt eraan dit elektronisch mailbericht van 2 september 2020, verstuurd door de VUB studiebegeleiding en dat niet van enig belang ontbloot is nogmaals letterlijk weer te geven:

“Via deze e-mail willen we je op de hoogte brengen van een aangepaste regeling aan de VUB om een dossier voor uitzonderlijke omstandigheden in te dienen. Indien je examenresultaten, door Covid-19 of door een uitzonderlijke gebeurtenis tijdens de tweede zittijd, niet voldoen aan de verwachtingen, kan je tot 5

kalenderdagen voor de deliberatie een dossier indienen bij de voorzitter van de examencommissie van jouw faculteit.”

Uit de redactie van voorliggende mail blijkt dat het indienen van het verzoek “uitzonderlijke omstandigheden” in principe logischerwijze plaats zou grijpen na kennisname door de student van diens examenresultaten. Het is in deze context van belang te onderlijnen dat de examenresultaten, en dan nog maar voorlopig, bekend gemaakt werden op 7/9/2020 rond het middaguur. Geheel in lijn met de logica van de bovenstaande mail kon zodoende pas vanaf 7 september 2020 rond het middaguur door een betrokken student nuttig overwogen worden of het al dan niet raadzaam was om een verzoek uitzonderlijke omstandigheden in te dienen. Eerder waren immers de examenresultaten niet gekend.

Zolang de examenresultaten niet gekend zijn, was voor beroepende partij ook weinig logisch om reeds een verzoek “uitzonderlijke omstandigheden” in te dienen.

Indien evenwel de toepasselijke vervaltermijn wordt ingevuld op basis van het feit dat uiteindelijk de deliberatie plaatsvond op 10 september 2020, zou er moeten worden geoordeeld dat de vervaltermijn om het verzoek uitzonderlijke omstandigheden in te dienen, verstreek op 5 september 2020. Zoals gezegd waren op dat ogenblik de examenpunten evenwel niet meegedeeld. Doordat deze examenresultaten nog niet werden meegedeeld uiterlijk op het verstrijken van de vervaltermijn (welke vervaldatum op dat ogenblik bovendien evenmin reeds gekend was), was beroepende partij in de volstrekte onmogelijkheid om op nuttige wijze een verzoek “uitzonderlijke omstandigheden” in te dienen. Hoe kon beroepende partij een dossier indienen ten laatste op 5/9/2020 wanneer blijkt dat diens examenresultaten nog niet gekend waren?

Deze onmogelijkheid dient te worden gekwalificeerd als een situatie van overmacht, die tot gevolg heeft dat er geen sprake is van het verval van het recht van beroepende partij om een verzoek “uitzonderlijke omstandigheden” in te dienen. Alleszins is er door deze situatie van overmacht geenszins sprake van een onontvankelijk beroep wegens laattijdigheid. Overmacht speelt hier als algemene rechtsbeginsel.

In de rechtsleer en rechtspraak is er unanimiteit dat wanneer een rechtsmiddel is ingesteld na het verstrijken van een ingestelde termijn, er toch overmacht ingeroepen kan worden, als er een onoverkomelijk beletsel is (Cass., 24 januari 1974, Arr. Cass., 1974, 576; Pas., 1974, I, 553). Als onoverkomelijk beletsel om binnen een termijn een verzoek uitzonderlijke omstandigheden in te dienen geldt in casu het feit dat de examenresultaten niet gekend waren op 5/9/2020, i.e. de zogezegde “vervaldag” voor het indienen van het verzoekschrift uitzonderlijke omstandigheden (Covid 19 gerelateerd).

Het feit dat beroepende partij inroeft als onoverkomelijk beletsel om binnen de zogezegde vervaltermijn van 5 september 2020 een verzoek uitzonderlijke omstandigheden in te dienen, lag volledig buiten de wil van beroepende partij aangezien zijn examenresultaten door hem op geen enkele manier gekend konden zijn vroeger dan 7/9/2020 (i.e. het tijdstip van de voorlopige bekendmaking van de examenresultaten).

Meestal wordt de werking van de overmacht geformuleerd als een ‘termijnverlenging’, hoewel het meer correct is te stellen dat het verval niet intreedt zolang de overmacht

duurt. Reeds in Cassatierechtspraak van 1975 (Cass. 26 september 1975, Arr. Cass. 1976, 125; R.W. 1975-76, 1844; Pas. 1976, I, 117.; zie tevens Cass. 21 april 1972, Arr. Cass. 1972, 791; Pas. 1972, I, 775.; Cass. AR F 807 F, 19 maart 1987 (Nationale Maatschappij der Waterleidingen C.V. / Namen), Arr.Cass. 1986-87, 955; Bull. 1987, 867; FJF 1990, 155; Pas. 1987, I, 867). Er wordt aanvaard dat een partij die beroep instelt – na het verstrijken van de vervaltermijn – van dit verval kan ontheven worden indien zij bewijst dat een geval van overmacht haar belet heeft zulks tijdig te doen. De rechtspraak aanvaardt dat het de rechter toegelaten is om te oordelen of de partij die de opheffing van het verval vraagt, binnen de vervaltermijn in de absolute onmogelijkheid bevond van handelen zonder dat er sprake was van een fout van harentwege (Antwerpen, 3^ekamer, 2014/EV/40, 29 april 2015, P&B, 2015/3 p. 109):

“Al kan de rechter een termijn voorgeschreven op straffe van verval niet verlengen, het is hem niettemin toegelaten te oordelen of de partij die de opheffing van het verval vraagt, binnen de vervaltermijn in de absolute onmogelijkheid van handelen verkeerde zonder dat er sprake was van een fout van harentwege. M.a.w., de appellante die zich kan beroepen op overmacht, kan de sanctie, verbonden aan de niet naleving van de termijn vermijden omdat overmacht een verlenging van de termijn van hoger beroep tegen een beslissing in burgerlijke zaken mogelijk maakt.”

Dat overmacht een rechtvaardigingsgrond is voor het niet-uitvoeren van een verplichting, is een beginsel dat terug te vinden is in het adagium “contra non valentem agere non currit praescriptio”. (“De verjaring loopt niet tegen hem die niet kan handelen”) H. DE PAGE, Traité, VII, nr. 1233 omschrijft de grondslag van de overmacht als ‘une règle universelle, qui s’exprime en bon sens: à l’impossible, nul n’est tenu’.

Er is ook het algemeen rechtsbeginsel dat de strengheid van de wet, in casu de strengheid van een termijn, in geval van overmacht of van onoverwinnelijke dwaling kan worden gemilderd, en anderzijds, het feit dat de betrokkenen, die de rechtspleging hebben ingesteld en derhalve worden geacht alle dienstige maatregelen tot vrijwaring van hun rechten te nemen, niet ertoe zijn gehouden hun verdediging te organiseren in omstandigheden die onredelijk moeilijk zouden moeten worden geacht (Grondwettelijk Hof nr. 30/2008 28 februari 2008).

Tenslotte wijst beroepende partij er op dat artikel 4 van het “aanvullend facultair onderwijs en examenreglement 2019-2020, geneeskunde en farmacie” dat stelt dat “de termijnen waarbinnen de student een handeling dient te stellen, (...) beschouwd (dienen) te worden als vervaltermijnen, tenzij anders aangegeven”, hoe dan ook getemperd wordt in zijn toepassing wanneer er sprake is van overmacht of een onoverkomelijk beletsel rechtvaardigingsgrond voor de opgelopen termijnoverschrijding. De onevenredige gevolgen van een al te strenge toepassing van deze vervalregeling worden getemperd door een in het 1e opzicht laattijdig beroep alsnog ontvankelijk te verklaren.

Beroepende partij verzoekt uw commissie daarom om het door hem ingestelde verzoek “uitzonderlijke omstandigheden” alsnog ontvankelijk te verklaren.

- De sanctie van laattijdigheid kan niet worden toegepast aangezien de termijn dient te worden verlengd overeenkomstig art. 53. Ger. W.

Beroepende partij wijst allereerst op artikel 4 van het “aanvullend facultair onderwijs en examenreglement 2019-2020, geneeskunde en farmacie” dat stelt: “De termijnen waarbinnen de student een handeling dient te stellen, dienen beschouwd te worden als vervaltermijnen, tenzij anders aangegeven.”

Het komt beroepende partij voor dat met die bepaling dit examenreglement duidelijk de intentie heeft laten blijken haar termijnen te willen laten reguleren door het gemeenrecht met als materie bij uitstek het Gerechtelijk Wetboek. Wat is de zin anders van dit artikel 4, dat de in het reglement vermelde termijnen als vervaltermijnen aanduidt?

Dit artikel 4 is trouwens heel gelijklopend met hetgeen in artikel 48 en volgende van het geen er in het Gerechtelijk Wetboek onder het hoofdstuk VII “Termijnen” bepaald is. Het artikel 48 gerechtelijk wetboek stelt:

“Tenzij de wet anders bepaalt, zijn de termijnen voor het verrichten van proceshandelingen onderworpen aan de regels van dit hoofdstuk.”

Nu staat in artikel 50 en 53 van zelfde hoofdstuk uit het Gerechtelijk Wetboek:

“Artikel 50 1^e lid: De termijnen op straffe van verval gesteld, mogen niet worden verkort of verlengd, zelfs met instemming van partijen, tenzij dat verval gedekt is onder de omstandigheden bij de wet bepaald.”

Verder stelt gezegd artikel 53 Ger.W. als duidelijke algemene regel voor vervaltermijnen:

“De vervaldag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervaldag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.”

Onder de toepassing van deze algemene regel blijkt dat het verzoekschrift uitzonderlijke omstandigheden, zelfs indien de deliberatiedatum van 10/9 al op 2/9 zou gekend geweest zijn, quod non, nog kon ingediend worden op 7/9/2020. De 5 kalenderdagen voor de deliberatie vervielen immers op zaterdag 5/9/2020.

Ook vanuit het oogpunt is het door beroepende partij op 7 september 2020 ingediende verzoek “uitzonderlijke omstandigheden” manifest tijdig.

- De sanctie van laattijdigheid kan niet worden toegepast aangezien de “uitzonderlijke omstandigheden” waarop beroepende partij zich beroeft nog nuttig – want voorafgaand aan de deliberatie – werden meegedeeld

Op 3/9 had beroepende partij thesisverdediging. Beroepende partij heeft dan vanaf 4/9/2020 tot 6/9 in het weekend gewerkt aan het verzoekschrift uitzonderlijke omstandigheden, niet wetende dat de deliberatie op 10/9/2020 doorging. Pas in de namiddag van 7/9/2020 kon beroepende partij dan nog enkel zijdelings en onofficieel, vernemen dat de deliberatie op 10/9/2020 doorging.

Zelfs indien beroepende partij tijdig had geweten dat de deliberatie doorging op 10/9/2020, quod non, dan nog was de laatste dag voor het indienen van het verzoekschrift uitzonderlijke omstandigheden 5/9/2020. Deze vervaldag was een zaterdag zodat de vervaltermijn in het weekend verviel. Het verzoekschrift diende bezorgd te worden aan het secretariaat van de faculteit. Dit secretariaat van de faculteit is evenwel gesloten tijdens het weekend en gaat terug open de eerstvolgende werkdag, met name op maandag 7/9/2020. Zelfs bij het hanteren van de al strikte vervaldatum konden eventuele ingediende verzoekschriften pas voor het eerst op 7/9/2020 nagezien worden en voorgelegd worden ter deliberatie.

Het verzoek “uitzonderlijke omstandigheden” werd ingediend op 7/9/2020 zodat er geen enkele vertraging kon zijn voor de kennisname van dit verzoekschrift. Ook de werking van het secretariaat werd niet verstoord door de indiening op 7/9/2020, en dit gelet op het feit dat de laatste dag van de vervaltermijn een zaterdag was en het secretariaat op die dag gesloten was. Doordat er alsnog tot indiening werd overgegaan door beroepende partij op de eerstvolgende werkdag (maandag 7 september 2020) heeft het secretariaat het verzoek van beroepende partij geen dag later gekregen en werd de werking van het secretariaat evenmin verstoord.

Het normdoel van de vervaltermijn werd duidelijk gerespecteerd. Anderzijds heeft de indiening van het verzoekschrift uitzonderlijke omstandigheden door beroepende partij op 7/9/2020 tot geen enkele vertraging aanleiding gegeven. Beroepende partij is daarom van mening dat er dus geen enkel belang was in hoofde van de examencommissie om het door hem ingediende verzoekschrift als niet tijdig te beschouwen.

Om die reden heeft beroepende partij nog eens rechtstreeks aan de Voorzitter van de Examencommissie gevraagd om met zijn verzoekschrift uitzonderlijke omstandigheden alsnog rekening te houden tijdens de deliberatie.

Beroepende partij wil erop wijzen dat zijn verzoek hoe dan ook geruime tijd voor de uiteindelijke datum van deliberatie (10 september) werd ingediend, zodat dit verzoek alleszins nog nuttig kon worden meegenomen en beoordeeld bij de deliberatie.

Het op 7 september 2020 ingediende verzoek uitzonderlijke omstandigheden dient om die reden alsnog als ontvankelijk te worden beoordeeld.

ii. Het verzoek “uitzonderlijke omstandigheden” was en is gegrond

• Algemeen

Art. 132, §2, Algemeen Examenreglement stelt dat “*in uitzonderlijke omstandigheden (...) de examencommissie in afwijking artikel 143 (kan) verklaren dat student geslaagd is voor het geheel van de opleiding. Uit de motivatie blijkt dat de doelstellingen van het opleidingsprogramma globaal verwezenlijkt zijn. Zij dient voor elk geval afzonderlijk en concreet te worden gemotiveerd*”.

De mogelijkheid tot het indienen van een verzoek uitzonderlijke omstandigheden is opgenomen in het algemeen examenreglement van de Vrije Universiteit Brussel (academiejaar 2019-2020) - zoals gewijzigd ingevolge de Covid-19 pandemie:

[...]

Verder zal blijken dat beroepende partij zich terecht beroept op uitzonderlijke omstandigheden die verantwoorden dat hij geslaagd zou worden verklaard voor het geheel van de opleiding. Tevens zal verder blijken dat de doelstellingen van het opleidingsprogramma globaal verwezenlijkt zijn.

- Uitzonderlijke omstandigheden

Zoals hoger is aangegeven kon beroepende partij een verzoekschrift indienen wanneer hij uitzonderlijke omstandigheden kan aantonen, en dit teneinde geslaagd verklaard te worden. Het dient in deze context te worden benadrukt dat het toepasselijke examenreglement gewag maakt van het begrip uitzonderlijke omstandigheden, en niet van overmacht. De invulling van het begrip uitzonderlijke omstandigheden mag zodoende niet met dezelfde gestrengheid worden toegepast als voor de toepassing van het begrip overmacht.

Voor de goede orde herneemt beroepende partij onderstaand de tijdtabel waarin grossso modo het verloop van de 2e semester en de 2e zittijd schematisch wordt weergegeven:

[...]

Zoals uiteengezet in zijn verzoekschrift van 7 september 2020 en zoals herhaald in zijn beroepschrift van 15 september 2020 is beroepende partij van oordeel dat er in casu wel degelijk uitzonderlijke omstandigheden hebben plaatsgegrepen die thans verantwoorden dat hij toch zou worden geslaagd verklaard.

Als Erasmusstudent ging de thesis van beroepende partij door in Ljubljana (Slovenië) vanaf midden februari tot iets voorbij midden mei 2020. Door een volledige lockdown in Slovenië met ingang van 17 maart 2020 is beroepende partij in allerijl op 16 maart 2020 met het vliegtuig moeten naar huis komen. Het gevolg hiervan was dat beroepende partij het onderzoek voor zijn thesis niet heeft kunnen voortzetten.

Deze lockdown had op zich dusdanig ingrijpende gevolgen dat er hierdoor eigenlijk zelf sprake was van overmacht in hoofde van beroepende partij. Ingevolge deze lockdown (overmacht) mocht er niemand meer binnen in het labo en daardoor kon er door beroepende partij ook geen verder onderzoek worden gedaan. Indien beroepende partij had beslist om in Slovenië te blijven, zat hij daar niets te doen, en kon hij er alleszins niet verder werken aan het onderzoek voor zijn thesis.

Gelet op deze situatie van overmacht/minstens uitzonderlijke omstandigheden beslist beroepende partij huiswaarts te keren. Beroepende partij verwijst in deze context naar de mail van professor [M.], die stelt begrip te hebben voor de keuze van beroepende partij aangezien het gaat om uitzonderlijke omstandigheden.

Beroepende partij wenst erop te wijzen dat niemand ook een pasklaar antwoord had hoe het verder moest met diens thesis.

Ingevolge voormelde gebeurtenis is de inhoud van de thesis van beroepende partij vervolgens eind maart 2020 veranderd waardoor beroepende partij deze thesis voor het

grootste deel moet maken op basis van data, welke hem verschaffen werden door de professor in Ljubljana. Zodoende heeft beroepende partij zijn thesis volledig moeten opnieuw maken en omgooien.

Daardoor heeft beroepende partij bij de opmaak van zijn thesis meer dan anderhalve maand verloren.

Hierboven op is de grootmoeder en meter van beroepende partij, mevrouw Yvonne De Beer overleden op 13/4/2020 en dit aan Covid-19. Zij is in volle corona-periode op een heel eenzame manier te vroeg moeten overlijden wat de verwerking van haar overlijden niet ten goede kwam. Dit overlijden heeft zwaar gewogen op beroepende partij.

Niettemin heeft beroepende partij nog geprobeerd om zijn thesis af te werken in eerste zittijd. Doch gelet op het examen “officinastages, casuïstiek, wetgeving en deontologie” dat beroepende partij nog moest afleggen op 17 juni 2020 en aangezien beroepende partij toch ook diende te studeren, heeft beroepende partij in allerlaatste instantie beslist zijn thesis uit te stellen naar 2^e zittijd.

Daardoor had beroepende partij weinig tijd voor het studeren van het voormelde examen, afgelegd op 17/6/2020. Zodoende was beroepende partij in de 1e zittijd dan ook niet geslaagd.

Onmiddellijk na zijn 1^e zittijd heeft beroepende partij dan voortgang gemaakt met zijn thesis doch het afwerken van deze thesis heeft beroepende partij nog anderhalve maand gekost. (Meer bepaald de anderhalve maand die beroepende partij door voornoemde omstandigheden Covid-19 gerelateerd verloren had) bovendien heeft beroepende partij nog nieuwe data verkregen van zijn thesispromotor in Ljubljana in de maand juli 2020. Beroepende partij verwijst hiervoor naar bijlage 2 bij voorliggende nota.

Door deze nieuwe uitzonderlijke omstandigheden had beroepende partij terug minder tijd om het stage-examen “officinastages, casuïstiek, wetgeving en deontologie”, bestaande uit 3 onderdelen, dat doorgegaan is in 2e zittijd op 24 augustus 2020 voor te bereiden.

In 2^e zittijd ging het stage-examen van beroepende partij al heel wat beter dan in 1^e zittijd, waarbij beroepende partij zeer sterk de indruk had dat enkel het onderdeel “stage-examen” afgenoomen door professor [T.] minder goed gegaan is, en de beide andere onderdelen door professoren [D.P.] en [S.] afgenoomen, goed gegaan waren.

Ook in deze context wenst beroepende partij bijkomende uitzonderlijke omstandigheden in te roepen. Meer bepaald merkt beroepende partij vlak voor de start van het 1 e onderdeel van het stage-examen bij professor [T.] op dat de link om via videoconferentie het examen af te leggen niet werkte met als gevolg dat het examen zelfs niet tijdig is kunnen beginnen. Als bewijs hiervan voegde beroepende partij een messengerbericht dat beroepende partij naar een mede-studente ([R.]) verstuurde, die op hetzelfde moment hetzelfde examen diende af te leggen en die met een identiek probleem kampte.

Beroepende partij was hierdoor enorm opgejaagd en gestresseerd, met als gevolg dat beroepende partij al vol stress was vooraleer het examen begon wat natuurlijk niet bevorderlijk is voor het afleggen van het examen. Bij de volgende 2 onderdelen van het

stage-examen had beroepende partij dit technisch probleem niet meer zodat deze 2 volgende onderdelen ook veel beter verliepen. Had het examen niet via videoconferentie geweest, te wijten aan Covid 19, was beroepende partij met dit probleem niet geconfronteerd geweest.

Uiteindelijk is ook uit de punten van beroepende partij gebleken dat beroepende partij enkel op het 1^e onderdeel van dit examen een onvoldoende behaalde.

- Voldoende kenniscompetenties

Beroepende partij is tevens van oordeel dat in casu de doelstellingen van het opleidingsprogramma globaal verwezenlijkt zijn door hem.

Op het vak “officinastages, casuïstiek, wetgeving en deontologie”, bestaande uit 6 onderdelen, haalde beroepende partij gemiddeld 11/20 en slechts op 1 onderdeel behaalde beroepende partij een onvoldoende, meer bepaald 7/20. Het stage-examen betreft een examen waarbij “alle kennis reeds aan bod gekomen is in eerdere opleidingsonderdelen. Voor het betrokken vak werd amper les gegeven (begin januari). De leerstof voor dit onderdeel werd in april meegeleerd aan de studenten. Gelet op de hierboven geschatte omstandigheden was het voor beroepende partij in deze uitzonderlijke omstandigheden bijzonder moeilijk om deze leerstof verwerkt te krijgen.

Beroepende partij wil er evenwel op wijzen dat de punten voor de andere onderdelen geenszins onvoldoend waren. Uit de examenresultaten blijkt dat beroepende partij voor de 3 onderdelen van het vak “Officinastage, casuïstiek, wetgeving en deontologie” een score behaalde bij prof. [T.] van 7/20, bij prof. [D.P.] 11,5/20 en bij prof. [S.] 12/20.

Ondanks het feit dat beroepende partij op een vak met 30 credits een score van 7 op 20 behaalde (aangezien bij het behalen van 7 op 20 op één onderdeel de resultaten van de diverse onderdelen van het vak “officinastages, casuïstiek, wetgeving en deontologie” niet worden uitgemiddeld), behaalde beroepende partij voor alle vakken een gemiddelde van 61%.

Alle andere punten waren goed tot zeer goed:

[...]

Beroepende partij wijst er ook op dat de stage zelf helemaal niet negatief is verlopen. Er werd geen enkele negatieve feedback gegeven vanuit de stageplaats. Beroepende partij werd in tegendeel geprezen als een van de betere studenten.

Ook tijdens de voorgaande academiejaren haalde beroepende partij puike resultaten. Hiervoor kan worden verwezen naar de bijlagen bij het beroepschrift.

Beroepende partij is daarenboven geslaagd voor de ManaMa Industriële Farmacie.

Zoals gezegd is beroepende partij daarom van oordeel dat in casu de doelstellingen van het opleidingsprogramma globaal verwezenlijkt zijn door hem.

- Besluit

Om bovenvermelde reden(en) verzoekt beroepende partij de beroepscommissie om zijn intern beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren. Zodoende verzoekt beroepende partij de beroepscommissie om de oorspronkelijke beslissing tot onontvankelijk verklaren te herzien en vervolgens ten gronde de beslissing van de examencommissie te herzien en in afwijking van Artikel 143 en in toepassing van artikel 153 §1 vierde lid van het Onderwijs- en Examenreglement te verklaren dat er sprake is van bijzondere omstandigheden zodat beroepende partij de doelstellingen globaal genomen behaald heeft met als gevolg dat hij geslaagd is voor het geheel van de opleiding.

2. HET BEROEP TEGEN DE TOEGEKENDE PUNTEN EN DE BINDENDE VOORWAARDEN

A. ONTVANKELIJKHEID VAN DIT BEROEP

Het intern administratief beroep van de beroepende partij in toepassing van artikel 153 §1 van het aanvullend facultaire onderwijs-en examenreglement tegen het puntenblad en bindende voorwaarden zoals aan beroepende partij kennis gebracht op 10 september 2020 werd ingediend per mail en per schrijven van 17 september 2020.

Dit beroep is tijdig aangezien het wordt ingesteld binnen een termijn van 7 dagen na kennisgeving van het puntenblad en de bindende voorwaarden.

B. GEGRONDHEID VAN DIT BEROEP

Enerzijds heeft beroepende partij beroep aangetekend tegen voormelde beslissing gelet op de uitzonderlijke omstandigheden waarop beroepende partij meent zich te kunnen beroepen. Beroepende partij verwijst hiervoor naar zijn beroepschrift van 15 september 2020 dat hij alhier integraal en volledig herhaalt.

Daarnaast heeft beroepende partij beroep aangetekend tegen de bindende voorwaarden en dit gelet op de afwezigheid van proportionaliteit tussen enerzijds de punten die aanleiding geven tot deze bindende voorwaarden en de bindende voorwaarden zelf.

Uit de examenresultaten blijkt dat beroepende partij voor de 3 onderdelen van het vak “Officinastage, casuïstiek, wetgeving en deontologie” een score behaalde bij prof. [T.] van 7/20, bij prof. [D.P.] 11,5/20 en bij prof. [S.] 12/20.

Ingevolge het feit dat beroepende partij voor een onderdeel (met een procentuele weging overeenkomstig de toepasselijke studiedeelfiche van 12,5 %) een score van 7/20 behaalde, en gelet op het feit dat deze score conform de toepasselijke studiedeelfiche niet wordt uitgemiddeld met de resultaten van de andere onderdelen van het betreffende vak, leidt deze score thans tot de oplegging van een bindende voorwaarde die luidt als volgt:

[...]

Beroepende partij is van oordeel dat het niet-uitmiddelen van de behaalde scores op de diverse onderdelen hem disproportioneel benadeelt, derwijze dat er sprake is van een

schending van het redelijkheid-en het proportionaliteitsbeginsel als beginselen van behoorlijke bestuur.

Van een schending van het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel is er sprake wanneer de door de overheid geponeerde verhouding tussen het tekort en de opgelegde voorwaarde in werkelijkheid volkomen ontbreekt. Beroepende partij is in de gegeven omstandigheden van oordeel dat de behaalde score 7/20 op een onderdeel van 12,5% van het toepasselijke vak disproportioneel zwaar doorweegt in de beslissing tot oplegging van een bindende voorwaarde. In zoverre er zou geargumenteerd worden dat deze beslissing steun vindt in de studiedelfiche wenst beroepende partij erop te wijzen dat deze studiedelfiche zelf eveneens het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel schendt.

Zodoende is beroepende partij van oordeel dat de beslissing gelezen in samenhang met de studiedelfiche, de beginselen van behoorlijk bestuur, en met name het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel schendt, aangezien deze onevenredig zware gevolgen koppelt aan een tekort op een onderdeel met slechts een beperkt procentueel gewicht in het totaal vak.”

De beroepscommissie neemt daarop de volgende beslissing:

“(…)

V. TEN GRONDE

➤ *Wat betreft het laattijdig dossier ‘uitzonderlijke omstandigheden’*

Vooreerst stelt de interne beroepscommissie vast dat de student aanvoert dat het dossier ‘uitzonderlijke omstandigheden’ dat hij overeenkomstig art. 88, § 5 OER indiende bij de voorzitter van de examencommissie ontrecht als laattijdig zou zijn beoordeeld. Overeenkomstig voornoemde bepaling in het OER diende de student zijn dossier immers “uiterlijk vijf kalenderdagen v66r de deliberatiedatum (tweede zittijd)” in te dienen. De student beweert dat het startfeit (de deliberatiedatum) niet aan hem werd meegedeeld, zodat hij niet op de hoogte kon zijn van de uiterlijke datum waarop dit dossier kon worden ingediend.

Dienaangaande stelt de interne beroepscommissie vast dat de deliberatiedata reeds voor de start van het academiejaar aan de studenten worden meegedeeld op de facultaire webpagina voor studenten, onder de tab ‘Deliberaties en Proclamaties’, volledigheidshalve wordt hieronder een schermweergave van deze webpagina meegegeven, alsook van het document waarin de data zijn opgenomen:

The screenshot shows the VUB website's navigation bar and a specific page for 'Deliberates en Proclamates'. The navigation bar includes links for 'Student' and 'Deliberates en Proclamates'. The main content area displays a list of items under 'Academiejaar 2019-2020', such as 'Deliberaten en proclamaten 1e zitting', 'Deliberaten en proclamaten 2e zitting', and 'Samenvatting proclamaten en afsluiting commissies'. Below this is a link to 'Verzoekschrift tegen besluit' and 'Zaktoesje voor de arts'.

The screenshot shows a Microsoft Word document with a table titled 'Farmaceutische wetenschappen'. The table has two main sections: 'JAAR' (Year) and 'DELIBERATIE' (Deliberation). The 'JAAR' section lists 'Bachelor', 'Master i/d Geneesmiddelenontwikkeling en Master i/d Farmaceutische Zorg', 'Proclamatie voor 3de bachelor FW', and 'Proclamatie voor afstuderen'. The 'DELIBERATIE' section contains three rows for each item, with columns for 'Datum' (Date), 'Uur' (Time), and 'Locaal' (Location). The data is as follows:

JAAR	DELIBERATIE		
	Datum	Uur	Locaal
Bachelor	Donderdag 10 sept. 2020	9 u	FMR
Master i/d Geneesmiddelenontwikkeling en Master i/d Farmaceutische Zorg	Donderdag 10 sept. 2020	11 u	FMR
Proclamatie voor 3 ^{de} bachelor FW	Donderdag 10 sept. 2020	16 u	Aud. Brouwer
Proclamatie voor afstuderen	Vrijdag 11 sept. 2020	17 u	Aud. Brouwer

Gelet op het feit dat de meegedeelde deliberatiedatum 10.09.2020 betrof, was het door de student, op 07.09.2020, ingediende dossier laattijdig. In tegenstelling tot wat de student beweert zijn de bepalingen van art. 53 Gerechtelijk Wetboek niet van toepassing op voornoemde in het OER bepaalde vervaltermijn.

Eveneens in tegenstelling tot wat de student beweert, is het geenszins vereist dat studenten op de hoogte zouden zijn van hun examenresultaten alvorens een dossier 'uitzonderlijke omstandigheden' te kunnen indienen. Deze redenering gaat voorbij aan de werkelijke bedoeling van dit dossier, namelijk: de studenten die zichzelf [geconfronteerd] zagen met uitzonderlijke omstandigheden en die menen dat dit hun studievoortgang zou kunnen hebben beïnvloed, toelaten de examencommissie op de hoogte te brengen van deze omstandigheden zodat hiermee rekening kan worden gehouden bij de beraadslaging. Deze beraadslaging vindt per definitie plaats voor de proclamatie, en aldus voordat studenten (alle) examenresultaten verkrijgen.

De overige argumenten die de student dienaangaande ontwikkelt, waaronder dat het normdoel zou zijn behaald, kunnen geen afbreuk doen aan de [ter zake] gedane vaststellingen. Met het oog op een gelijke behandeling tussen studenten onderling, is het immers van belang dat de naleving van deze vervaltermijn wordt gehandhaafd.

Volledigheidshalve wijst de commissie erop dat zij over volheid van [bevoegdheid] beschikt en aldus over voorliggend dossier oordeelt.

- *Wat betreft het verzoek om 'globaal geslaagd' te worden verklaard*

De student haalt in zijn verzoekschrift en ter zitting aan dat hij het niet eens is met het feit dat hij niet ‘globaal geslaagd’ werd verklaard voor de opleiding omwille van de 7/20 die hij behaalde voor het jaaropleidingsonderdeel ‘Officinastage casuïstiek wetgeving en deontologie’ (30 ECTS-credits). Ter zitting bevestigen de student en zijn raadsman dat het toegekende cijfer op zich niet wordt betwist. De argumentatie bestaat er in hoofdzaak uit dat er sprake is van uitzonderlijke omstandigheden nu er gepland was dat de masterproef van de student zou doorgaan in Ljubljana (Slovenië) maar hij door de uitbraak van Covid-19 noodgedwongen vroeger terugkeerde. Dit heeft de redactie van de masterproef erg bemoeilijkt, zodat hij hieraan meer tijd heeft moeten besteden, wat ten koste ging van de voorbereiding van het opleidingsonderdeel ‘Officinastage casuïstiek wetgeving en deontologie’. Bovendien overleed ook de grootmoeder van de student op 13.04.2020 ten gevolge van Covid-19 en ondervond hij tijdens het afleggen van het examen technische moeilijkheden. Ten slotte, voert de student aan dat hij de globale opleidingsdoelstellingen heeft verwezenlijkt.

Wat de aangehaalde uitzonderlijke omstandigheden betreft, heeft de commissie er begrip voor dat deze door de student als moeilijk werden ervaren. Echter, de commissie stelt eveneens vast dat deze omstandigheden de student niet hebben belet om te slagen voor het opleidingsonderdeel ‘Officinastage casuïstiek wetgeving en deontologie’, noch verantwoorden waarom de student ‘globaal geslaagd’ zou moeten worden verklaard. Dat de student vroeger diende terug te keren uit Slovenië, zonder over de voorziene onderzoeksresultaten te beschikken, heeft ongetwijfeld zijn planning in de war gestuurd, echter de student werd hierin begeleid en er werden oplossingen aangeboden waardoor de student er alsnog in geslaagd om een mooi resultaat te behalen voor zijn masterproef (14/20). Ter zitting erkent de student dat hij zijn planning sneller had moeten en kunnen aanpassen aan deze gewijzigde omstandigheden. Ook het feit dat er voor het opleidingsonderdeel ‘Officinastage casuïstiek wetgeving en deontologie’ moest worden overgeschakeld op een online mondeling examen, en dat de student beweert een aantal minuten moeite te hebben gehad om te connecteren met dit examen, kan de commissie niet overtuigen; uit de stukken blijkt dat het hier over een zeer beperkte vertraging zou gaan die quasi onmiddellijk was opgelost en waarvan niet kan worden aangenomen dat die het verder verloop van het examen heeft beïnvloed. Ten slotte, wat het overlijden van de grootmoeder (op 13.04.2020) van de student betreft, spreekt het voor zich dat de commissie niet betwijfelt dat dit emotioneel impact zal hebben gehad op de student, maar ook hier is ze er niet van overtuigd dat deze omstandigheid op zich kan verantwoorden dat de student ‘globaal geslaagd’ zou moeten worden verklaard.

Studiegerelateerd beperkt de argumentatie van de student zich er, in grote lijnen, toe dat “alle kennis reeds eerder aan bod is gekomen in eerdere opleidingsonderdelen”. Nog in zijn verzoekschrift, noch ter zitting, specificeert de student welke andere opleidingsonderdelen de leerdoelstellingen van dit opleidingsonderdeel eveneens beogen. Nochtans komt het aan de student toe om het verzoek tot uitzonderlijke deliberatie te onderbouwen. Hij dient in het kader hiervan onder meer de vakken aan te dragen waarvan hij van mening is dat ze dezelfde opleidingsdoelstellingen nastreven dan het vak waarvoor het tekort werd behaald. Om die reden stipuleert art. 153, § 1, vierde lid OER het volgende: *“In zoverre de student meent zich te kunnen beroepen op uitzonderlijke omstandigheden zoals bedoeld in Artikel 132, §2, moet hij in het verzoekschrift aantonen dat er sprake is van bijzondere omstandigheden en dat hij de doelstellingen globaal genomen behaald heeft.”*

Uit het onderzoek van de beroepscommissie blijkt echter dat het opleidingsonderdeel ‘Officinastage casuïstiek wetgeving en deontologie’ (30 ECTS-credits) een unieke band heeft met bepaalde opleidingsdoelstellingen die enkel via dit opleidingsonderdeel worden bereikt; onder meer voor wat betreft (niet limitatieve opsomming): uitvoeren van de taken van een officina-apotheker, het komen tot een oplossing voor een moeilijk farmacotherapeutisch probleem, het bewust zijn van de maatschappelijke rol van apotheker t.o.v. patiënten en [multidisciplinaire] teams, het evalueren en beschrijven van het eigen functioneren binnen een team, communiceren (mondeling en schriftelijk) op een wetenschappelijk onderbouwde wijze met diverse doelgroepen, ... Bovendien stelt de commissie vast dat dit opleidingsonderdeel 30 ECTS-credits vertegenwoordigt in het opleidingsprogramma.

Dat de student aanvoert voor de andere vakken goede resultaten te hebben behaald en dat hij was toegelaten tot de master-na-masteropleiding Industriële Farmacie, noch de overige door hem aangehaalde elementen, kunnen afbreuk doen aan de gedane vaststellingen. De student voert geen elementen aan die tot een andersluidende positieve beslissing aanleiding kunnenn geven.

➤ *Wat betreft de bindende voorwaarden*

De beroepscommissie stelt vast dat aan de student een ‘bindende voorwaarde’ werd opgelegd in toepassing van art. 88, § 1 van het OER nu hij niet voor 60% van de opgenomen ECTS-credits een credit heeft verworven.

De student betwist deze opgelegde bindende voorwaarden en voert ter zake aan dat hij het kennelijk onredelijk acht dat de opleidingsonderdeelfiche van het vak bepaalt dat als studenten op een deelexamen 7/20 of minder behalen, het eindcijfer van het vak ook 7/20 of minder zal bedragen en dat dit automatisch een verwijzing naar de volgende zittijd betekent. Zoals hierboven reeds werd aangegeven, bevestigt de student ter zitting dat hij niet betwist dat zijn examencijfer correct tot stand is gekomen, hij meent wel dat bovengenoemde regel hem disproportioneel benadeelt. De interne beroepscommissie wijst er met betrekking tot dit argument op dat het tot de autonomie van de titularis behoort om dergelijke regels toe te passen op de berekening van het examenresultaat, door de commissie wordt dit geenszins als onrechtmatig beoordeeld.

Daarentegen, nadat de beroepscommissie het globale dossier grondig heeft bestudeerd en rekening houdend met alle elementen, waaronder de omstandigheden van het voorbije academiejaar en het gelopen studieparcours van de student, oordeelt de commissie dat het kennelijk onredelijk zou zijn om de student een bindende voorwaarde op te leggen. Op dit punt dient de beslissing te worden herzien.

VI. BESLUIT

Om deze redenen beslist de beroepscommissie dat het beroep van de student ontvankelijk en deels gegrond is; de student wordt toegelaten om zich opnieuw in te schrijven zonder bindende voorwaarden.

Voor al het overige worden de bestreden beslissingen bevestigd.”

Dit is de thans bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid

Verwerende partij betwist niet de ontvankelijkheid van het beroep.

De Raad ziet ambtshalve evenmin bezwaren.

Het beroep is ontvankelijk.

V. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

In een eerste middel beroept verzoeker zich op artikel II.2 van het Bestuursdecreet, op artikel 88, §5 van het onderwijs- en examenreglement, op overmacht en onoverwinnelijke dwaling als algemeen rechtsbeginsel en op de formelemotiveringsplicht.

Standpunt van partijen

Overheen vijf middelonderdelen zet verzoeker uiteen dat het aan de examencommissie gerichte verzoek om met uitzonderlijke omstandigheden rekening te houden, ten onrechte onontvankelijk is verklaard.

Verzoeker noemt het bericht van 8 september 2020 waarbij hem de onontvankelijkheid werd meegedeeld ongemotiveerd, en betwist de motieven van de bestreden beslissing. De schermafdruk die wordt weergegeven om aan te tonen dat verzoeker sinds het begin van het academiejaar van de deliberatiedata op de hoogte was, kan volgens verzoeker niet overtuigen, omdat die schermafdruk slechts in de bestreden beslissing voorkomt en niet bewijst dat die op een aan verzoeker tegenstelbare wijze werd gecommuniceerd bij het begin van het academiejaar.

Verder stelt verzoeker dat hij bij kennisname van de e-mail van 2 september 2020 houdende de mogelijkheid tot het overmaken van Covid-gerelateerde bijzondere omstandigheden, noch de deliberatiedatum kende (wat voor verzoeker een schending van artikel II.2 van het Bestuursdecreet inhoudt), noch de examenresultaten, zodat hij mocht aannemen dat zijn verzoek d.d. 7 september 2020 tijdig was en er alleszins mocht van uitgaan dat er geen vervaltermijn liep.

Ten derde betoogt verzoeker dat de sanctie van de laattijdigheid niet kan worden toegepast omdat enerzijds de schijn is gewekt dat een verzoek inzake uitzonderlijke omstandigheden niet kon worden ingediend zolang de punten niet zijn meegedeeld en anderzijds het voorlopig meedelen van de examenresultaten na het verstrijken van de vervaltermijn elke nuttige indiening van een verzoek inzake uitzonderlijke omstandigheden onmogelijk maakt. Verzoeker ziet daarin een situatie van overmacht. Hij stelt dat hij de beroepscommissie heeft verzocht om het verzoek ‘uitzonderlijke omstandigheden’ alsnog ontvankelijk te verklaren, maar dat daaraan geen gevolg werd gegeven en dat de beroepscommissie enkel op nietszeggende wijze antwoordt – waardoor dan weer de formelemotiveringsplicht zou zijn geschonden.

Vervolgens is verzoeker van oordeel dat de sanctie van onontvankelijkheid omwille van laattijdigheid niet kan worden toegepast omdat de termijn op grond van artikel 53 van het Gerechtelijk Wetboek diende te worden verlengd.

Ten slotte acht verzoeker het niet-ontvankelijk verklaren van zijn verzoek inzake ‘uitzonderlijke omstandigheden’ onredelijk, aangezien het alleszins nog vóór de deliberatie werd ingediend.

In haar antwoordnota verwijst verwerende partij naar de overwegingen van de beroepscommissie inzake de kennisgeving van de proclamatiedata bij de aanvang van het academiejaar, via de facultaire website. Zij stelt dat van die data niet is afgeweken, zodat alle studenten duidelijk, nuttig en tijdig waren geïnformeerd. Dat in de e-mail van 2 september 2020 – waarin alle studenten bijkomend werd gewezen op de mogelijkheid waarin artikel 88, §5 van het onderwijs- en examenreglement voorziet om een dergelijke dossier ‘uitzonderlijke omstandigheden’ in te dienen – geen data werden hernomen, volgt uit het feit dat de proclamatiedata over de verschillende opleidingen heen verschillen; zodoende werd enkel

verwezen naar de vijf dagen vóór de deliberatie. Bovendien, zo stelt verwerende partij, als verzoeker deze datum niet terugvond op de website, had hij daarover navraag kunnen doen bij verschillende studentgerichte diensten.

Verzoeker toont naar oordeel van verwerende partij evenmin overmacht aan die hem belette de vervaltermijn te respecteren. De interne beroepscommissie heeft met betrekking tot de termijn voor het dossier ‘uitzonderlijke omstandigheden’ overigens ook geoordeeld en gemotiveerd dat het geenszins is vereist dat studenten op de hoogte zouden zijn van hun examenresultaten alvorens een dossier ‘uitzonderlijke omstandigheden’ te kunnen indienen. Deze redenering gaat voorbij aan de werkelijke bedoeling van dit dossier, namelijk: de studenten die zichzelf geconfronteerd zagen met uitzonderlijke omstandigheden en die menen dat dit hun studievoortgang zou kunnen hebben beïnvloed, toelaten de examencommissie op de hoogte te brengen van deze omstandigheden zodat hiermee rekening kan worden gehouden bij de beraadslaging. Deze beraadslaging vindt per definitie plaats voor de proclamatie, en aldus voordat studenten (alle) examenresultaten verkrijgen. Bovendien, zo stipt verwerende partij aan, heeft de interne beroepscommissie er in haar beslissing reeds op gewezen dat de laattijdigheid van het dossier ‘uitzonderlijke omstandigheden’ niet belet dat de interne beroepscommissie met volheid van bevoegdheid oordeelt over het dossier dat verzoekende partij indiende in het kader van haar intern beroep (waarin het dossier uitzonderlijke omstandigheden werd opgenomen).

Louter ten overvloede voert verwerende partij aan dat, zelfs als de interne beroepscommissie zou hebben geoordeeld dat het dossier uitzonderlijke omstandigheden ten onrechte laattijdig werd verklaard door de examencommissie – quod non –, zij tot hetzelfde onderzoek zou zijn overgegaan; de laattijdigheid van het dossier uitzonderlijke omstandigheden heeft geen enkele impact op en heeft geen belang voor de overwegingen en de beslissing van de interne beroepscommissie. Meer zelfs, zo besluit verwerende partij, de interne beroepscommissie heeft, naast bevestiging wat het overige betreft, de bindende voorwaarde herzien en zij laat verzoekende partij toe om in academiejaar 2020-2021 zonder bindende voorwaarde in te schrijven.

In zijn wederantwoordnota blijft verzoeker bij zijn standpunt, en betwist hij de zienswijze van verwerende partij in haar antwoordnota.

Beoordeling

Krachtens artikel 153, §2 van het onderwijs- en examenreglement 2019-2020, beschikt de beroepscommissie over volheid van bevoegdheid. Dat betekent dat haar beslissing in de plaats komt van de beroepen studievoortgangsbeslissing, en dat die voorafgaande studievoortgangsbeslissing bijgevolg uit de rechtsorde verdwijnt en niet meer het voorwerp kan uitmaken van een beroep bij de Raad.

Verzoeker kan derhalve in de huidige stand van de procedure enkel op ontvankelijke wijze aanvoeren dat de bestreden beslissing de formelemotiveringsplicht of de materiëlemotiveringsplicht miskent door niet te antwoorden op zijn grieven *c.q.* te handelen in strijd met de stukken van het dossier, of dat de bestreden beslissing onregelmatig is in de wijze waarop zij die grieven wél heeft beantwoord.

De beslissing om verzoekers beroep op ‘uitzonderlijke omstandigheden’ niet aan de examencommissie voor te leggen wegens laattijdigheid, maakt niet het voorwerp uit van dit beroep. Grieven die verzoeker tegen dié beslissing aanvoert, zijn derhalve onontvankelijk.

Verder stelt de Raad vast dat de beroepscommissie in de bestreden beslissing weliswaar in hoofdorde de laattijdigheid van het verzoek aan de examencommissie heeft bevestigd, maar dat zij vervolgens ook ten gronde ingaat op de ‘uitzonderlijke omstandigheden’ die verzoeker door de examencommissie beoordeeld wilde zien, waardoor de beroepscommissie haar volheid van bevoegdheid ook daadwerkelijk heeft uitgeoefend.

Verzoeker heeft bijgevolg geen belang om de principiële beoordeling inzake de ontvankelijkheid van zijn verzoek aan de beroepscommissie te bestrijden. Hij heeft immers verkregen wat hij beoogde, namelijk een beslissing die zich mét inachtneming van de ingeroepen uitzonderlijke omstandigheden uitspreekt over het al dan niet globaal geslaagd verklaard kunnen worden.

Het eerste middel is onontvankelijk.

Louter voor het debat merkt de Raad op dat verzoekers vraag aan de examencommissie wel degelijk terecht als laattijdig werd beschouwd.

Blijkens artikel 7, §2 van het onderwijs- en examenreglement, dat deel uitmaakt van de contractuele relatie tussen partijen en waaromtrent verzoeker derhalve niet onwetend kan zijn, wordt de academische kalender jaarlijks vóór het academiejaar en uiterlijk op 1 november door de Academische Raad bepaald. Verzoeker wist derhalve dat er een dergelijke academische kalender bestond.

De Raad ziet geen reden om te twijfelen aan de mededeling, via de website, van de deliberatiedatum van 10 september 2020, noch aan het feit dat die informatie bij de aanvang van het academiejaar beschikbaar was. Verzoeker wist derhalve eveneens hoe de termijn van inzake de melding van uitzonderlijke omstandigheden zich zou voordoen.

Dat van een student wordt gevraagd – zo hij wil dat niet alleen de interne beroepscommissie, maar ook de examencommissie ermee rekening zou houden – om uitzonderlijke omstandigheden mee te delen vóór de deliberatie en bijgevolg ook vóór de proclamatie, volgt niet enkel uit artikel 88, §5 van het onderwijs- en examenreglement, maar ook uit de logica der dingen. Een examencommissie die dient te oordelen over het al dan niet slagen van een student, kan met uitzonderlijke omstandigheden immers slechts rekening houden indien die haar vóór haar beraadslaging zijn meegedeeld. Bovendien is het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden niet afhankelijk van de examenresultaten, enkel het nut van het inroepen ervan kan door de proclamatie worden beïnvloed.

Tweede middel

Verzoeker steunt een tweede middel op een schending van de artikelen 132, §2, 143 en 153, §1 van het onderwijs- en examenreglement, van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de formelemotiveringsplicht.

Standpunt van partijen

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing niet antwoordt op het standpunt dat de globale doelstellingen van de opleiding wel degelijk zijn behaald. Hij verwijst daarbij vooreerst naar de – naar zijn oordeel niet-representatieve – wijze waarop het examencijfer voor het opleidingsonderdeel ‘Officinastage casuïstiek wetgeving en deontologie’ tot stand is

gekomen. Hij stelt verder dat de kritiek die hij wel degelijk heeft geuit op de toegekende punten, eveneens onbeantwoord is gebleven. Verzoeker verwijst naar de opleidingsonderdelen waarvoor een credit werd behaald om aan te tonen dat hij wel degelijk globaal geslaagd kan worden verklaard.

Verder gaat verzoeker in op de uitzonderlijke omstandigheden die hij heeft aangevoerd.

In haar antwoordnota brengt verwerende partij de overwegingen in herinnering aan de hand waarvan de interne beroepscommissie over de ingeroepen bijzondere omstandigheden heeft geoordeeld.

Verwerende partij stipt verder aan dat zij formeel is waar zij erop wijst dat verzoeker ter zitting van de interne beroepscommissie heeft meegedeeld dat hij zijn planning sneller had moeten en kunnen omgooien. Louter ten overvloede, nu verzoeker deze mededeling betwist in het kader van het extern beroep, wijst verwerende partij erop dat ook als er abstractie zou worden gemaakt van deze vermelding, de beslissing van de interne beroepscommissie afdoende gemotiveerd is. Hoewel de commissie in haar beslissing erkent dat deze omstandigheid (dat verzoeker vroeger en zonder onderzoeksresultaten voor zijn masterproef moest terugkeren uit Slovenië) de planning in de war heeft gestuurd, stelt zij immers eveneens vast dat de geboden oplossingen verzoeker in staat hebben gesteld om alsnog een mooi resultaat te behalen voor de masterproef (14/20). De interne beroepscommissie oordeelt volgens verwerende partij dan ook terecht dat deze omstandigheid niet kan verantwoorden dat de student ‘globaal geslaagd’ wordt verklaard met een tekort van 7/20 voor de officinastage. Dat de interne beroepscommissie de vergissing zou hebben begaan om de officinastage te vermelden waar het de masterproef betrof, betreft volgens verwerende partij een louter materiële vergissing, zonder impact op de overwegingen die aan de beslissing van de commissie ten grondslag liggen.

Verwerende partij wijst er ook op dat verzoeker in het raam van zijn beroepsschrift op dit punt overigens aanvoert dat de beslissing van de interne beroepscommissie kennelijk onredelijk zou zijn opgesteld nu met betrekking tot de bindende voorwaarden het volgende werd gemotiveerd (eigen onderlijning): “nadat de beroepscommissie het globale dossier grondig bestudeerd en rekening houdend met alle elementen, waaronder de omstandigheden van het voorbije academiejaar en het gelopen studieparcours van de student, oordeelt de

commissie dat het kennelijk onredelijk zou zijn om de student een bindende voorwaarde op te leggen. Op dit punt dient de beslissing te worden herzien”. Waar verzoeker van oordeel is dat dat de ‘uitzonderlijke omstandigheden’ zijn aanvaard voor de maatregel van studievoortgangsbewaking en bijgevolg automatisch ook moeten worden aanvaard voor het ‘globaal geslaagd’ verklaren, werpt verwerende partij tegen dat de interne beroepscommissie de feitelijke omstandigheden inderdaad in overweging heeft genomen om de bindende voorwaarden te onderzoeken, maar dat deze finaliteit wezenlijk verschilt van het ‘globaal geslaagd’ verklaren van een student. In de motivering werd expliciet opgenomen dat deze omstandigheden in samenspel met de andere elementen van het dossier (het gelopen studieparcours van verzoekende partij, voldoende aannemelijk perspectief op afstuderen, ...) de commissie doen besluiten dat het opleggen van de bindende voorwaarden kennelijk onredelijk zou zijn. Door deze motivering van de interne beroepscommissie uit de context te halen, en de overige elementen van de beoordeling van de bindende voorwaarden buiten beschouwing te laten, gaat verzoeker volgens verwerende partij over tot een foutieve en oneigenlijke interpretatie van de motivering van de interne beroepscommissie.

Wat de studie-gerelateerde bijzondere omstandigheden betreft, wijst verwerende partij erop dat verzoeker nergens verduidelijkt welke andere opleidingsonderdelen de leerdoelstellingen van dit opleidingsonderdeel eveneens beogen. Nochtans komt het aan de student toe om het verzoek tot uitzonderlijke deliberatie te onderbouwen. Hij dient, zo betoogt verwerende partij onder verwijzing naar artikel 153, §1 van het onderwijs- en examenreglement, in het kader hiervan onder meer de vakken aan te dragen waarvan hij van mening is dat ze dezelfde opleidingsdoelstellingen nastreven dan het vak waarvoor het tekort werd behaald. Verwerende partij leest die noodzakelijke bewijsvoering evenmin in verzoekers beroep bij de Raad. De verwijzingen van verzoeker naar de deelresultaten die hij behaalde voor de officinastage en zijn stelling dat hij het kennelijk onredelijk acht dat de deelcijfers niet werden uitgemiddeld, volstaan in dat opzicht voor verwerende partij niet.

Ten overvloede brengt verwerende partij ook in herinnering dat, zelfs als studenten inhoudelijk geen volledig nieuwe leerstof dienen te verwerken in het kader van een opleidingsonderdeel, bijvoorbeeld een stage, dit niet belet dat het opleidingsonderdeel op een unieke wijze bijdraagt tot het verwerven van inzichten, vaardigheden en attitudes en aldus op een uitzonderlijke wijze bijdraagt tot het verwezenlijken van een globale opleidingsdoelstelling. De argumentatie die verzoeker hierover formuleert doet voor

verwerende partij dan ook geen afbreuk aan de motieven van de interne beroepscommissie ter zake.

Tot slot werpt verwerende partij op dat de interne beroepscommissies op gemotiveerde wijze heeft vastgesteld dat het jaaropleidingsonderdeel ‘Officinastage casuïstiek wetgeving en deontologie’ omwille van zijn unieke band met de globale opleidingsdoelstellingen niet in aanmerking komt voor deliberatie.

In zijn wederantwoordnota weerspreekt verzoeker nog de standpunten van verwerende partij.

Beoordeling

De Raad wijst erop dat hij krachtens artikel II.291, tweede lid van de Codex Hoger Onderwijs niet bevoegd is om zijn appreciatie in de plaats te stellen van deze van de beroepscommissie. Het staat in dat licht ook niet aan de Raad om de beoordeling van de grieven over te doen.

Wat de uitzonderlijke omstandigheden betreft, heeft verzoeker in zijn intern beroep gewezen op vier aspecten: de invloed van Covid-19 op de afwerking van zijn thesis, het overlijden van zijn grootmoeder, de impact op de voorbereiding van de tweede examenkans voor het stage-examen van ‘Officinastage casuïstiek wetgeving en deontologie’ en de technische problemen bij het online-examen met stress tot gevolg.

Geen van deze elementen is in de bestreden beslissing onbesproken gebleven: de vervroegde teugkeer uit Slovenië heeft gelet op het examencijfer van 14/20 voor de thesis – dat verder ook niet het voorwerp van het beroep uitmaakt – geen negatieve invloed gehad; het overlijden van de grootmoeder op 13 april 2020 heeft ongetwijfeld een impact gehad maar kan niet verantwoorden dat verzoeker globaal geslaagd wordt verklaard; verzoeker erkent ter zitting dat hij zijn planning sneller had moeten en kunnen aanpassen, en van de zeer beperkte en onmiddellijk opgeloste vertraging bij het online-examen kan niet worden aangenomen dat het verdere verloop van het examen daardoor werd beïnvloed.

De bestreden beslissing beantwoordt aldus aan de formelemotiveringsplicht.

De overwegingen van de beroepscommissie zijn naar oordeel van de Raad bovendien niet onredelijk, en wat verzoeker in zijn beroep voor de Raad aanvoert overtuigt er niet van dat de bestreden beslissing alsnog onregelmatig zou moeten worden bevonden.

De argumentatie die verzoeker op intern beroep heeft opgeworpen omtrent de wijze waarop een tekort voor slechts één deelonderdeel binnen het opleidingsonderdeel ‘Officinastage casuïstiek wetgeving en deontologie’ reflecteert op het geheel van de resultaten, is door de beroepscommissie beantwoord in de overweging dat dit argument, samen genomen met de andere opmerkingen inzake het behaald hebben van de globale doelstellingen, niet tot een gunstige beslissing kan leiden omdat verzoeker in gebreke blijft om aan te tonen aan de hand van welke andere opleidingsonderdelen hij de leerdoelstellingen van het opleidingsonderdeel ‘Officinastage casuïstiek wetgeving en deontologie’ dan zou hebben bereikt.

Daar verzoeker het examencijfer voor het opleidingsonderdeel ‘Officinastage casuïstiek wetgeving en deontologie’ niet (op ontvankelijke wijze) betwist (zie daarover het derde middel), kan worden aangenomen dat uit het gemis aan een credit blijkt dat verzoeker de leerdoelen van alvast dat opleidingsonderdeel niet heeft behaald.

Artikel II.229, eerste lid van de Codex Hoger Onderwijs luidt als volgt:

“De student wordt door de examencommissie voor het geheel van de opleiding geslaagd verklaard als die op gemotiveerde wijze van oordeel is dat de doelstellingen van het opleidingsprogramma globaal verwezenlijkt zijn. De toepassing van dit artikel verwacht dat de student kan aantonen dat er sprake is van bijzondere omstandigheden en dat hij kan aantonen dat hij de doelstellingen globaal genomen behaald heeft.”

De laatste zin van dat lid is ingevoegd bij artikel VI.14 van het Decreet van 16 juni 2017 ‘betreffende het onderwijs XXVII’. Bij de totstandkoming van die bepaling is in de memorie van toelichting door de steller van het ontwerp de volgende toelichting gegeven (*Parl. St. VI. Parl. 2016-2017, nr. 1146, 40*):

“Van de instelling mag een gedegen onderzoek verwacht worden van de aan een dossier gerelateerde bijzondere omstandigheden. Het is echter aan de student om zijn verzoek tot uitzonderlijke deliberatie te onderbouwen met een goed inhoudelijk geargueerdeerd

dossier met de nodige stavingstukken. Vanuit de bezorgdheid om te vermijden dat een student al te lichtzinnig een dossier zou opstarten zonder zijn ingeroepen bijzondere omstandigheden te onderbouwen en de onderwijsinstellingen tevergeefs heel wat onderzoekswerk moeten verrichten, wordt geëxpliciteerd dat de bewijslast voor de toepassing van artikel II.229 van de Codex Hoger Onderwijs in eerste instantie bij de student wordt gelegd.

Het artikel geeft de kans aan de studenten om, in een intern beroep, argumenten aan te voeren die zouden kunnen aantonen waarom hij of zij wel geslaagd had moeten verklaard worden. In dat geval is de beroepsinstantie ermee belast deze argumenten te bekijken en er ofwel rekening mee te houden, ofwel uit te leggen waarom ze deze argumenten niet overtuigend vindt.”

Het lijdt derhalve geen twijfel dat de bewijslast aan de zijde van de student wordt gelegd. De rechtspraak van de Raad waar verzoeker naar verwijst dateert van 2014 en dus van vóór de preciserende tussenkomst van de decreetgever, en is derhalve niet meer relevant.

Gelet op wat verzoeker in zijn intern beroep heeft aangevoerd – en met name wat hij niet heeft aangevoerd – is de interne beroepscommissie terecht tot het oordeel gekomen dat verzoeker bij gemis aan het bovenvermelde bewijs, niet globaal geslaagd kan worden verklaard. Hoe het op zich niet betwiste tekort voor het opleidingsonderdeel ‘Officinastage casuïstiek wetgeving en deontologie’ intern is samengesteld, is in het licht daarvan niet dienend omdat het geen afbreuk doet aan het voormeld doorslaggevend motief om het verzoek af te wijzen.

Wat de vraag betreft of verzoeker de globale doelstellingen van de opleiding al dan niet heeft behaald, moet vooreerst worden herhaald – zoals zo-even is vastgesteld – dat verzoeker ter zake niet het bewijs voert zoals de decreetgever dat van een student in zijn situatie heeft verlangd.

De verwijzing in de bestreden beslissing naar de bepalingen van het onderwijs- en examenreglement, die een reïteratie vormen van het voormelde artikel II.229 van de Codex Hoger Onderwijs, is derhalve niet onjuist.

Verder zet de beroepscommissie gemotiveerd uiteen welke unieke plaats het opleidingsonderdeel ‘Officinastage casuïstiek wetgeving en deontologie’ binnen de opleiding inneemt, zowel inhoudelijk als qua studieomvang (30 studiepunten).

Voor zover verzoeker deze overwegingen al betwist, is de Raad van oordeel dat de overwegingen van de beroepscommissie redelijk verantwoord zijn.

De Raad ziet ten slotte geen tegenstrijdigheid tussen enerzijds het oordeel dat de globale doelstellingen niet werden behaald en anderzijds het opheffen van een maatregel van studievoortgangsbewaking.

Beide beslissingen hebben immers duidelijk een andere beoordelingsgrond én een andere finaliteit.

De eerste beoordeelt, retrospectief, dat de doelstellingen van de opleiding nog niet zijn behaald, de tweede stelt dat er prospectief, wat de vermoedelijke slaagkansen voor het opleidingsonderdeel ‘Officinastage casuïstiek wetgeving en deontologie’ betreft, geen redenen zijn om een bindende voorwaarde op te leggen.

Het tweede middel wettigt niet de vernietiging van de bestreden beslissing.

Derde middel

In een derde middel beroept verzoeker zich op het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de formelemotiveringsplicht.

Standpunt van partijen

Verzoeker stelt dat hij op 17 september 2020 beroep heeft aangetekend tegen de examencijfer voor het opleidingsonderdeel ‘Officinastage, casuïstiek, wetgeving en deontologie’, in die mate dat het niet-uitmiddelen van de verschillende deelscores hem disproportioneel benadeelt en daardoor ook de andere aangehaalde beginselen schendt.

Verwerende partij replicateert in haar antwoordnota dat het een nieuw middel betreft, dat in de huidige stand van de procedure niet op ontvankelijke wijze voor het eerst kan worden opgeworpen.

Zij betoogt dat verzoeker zich in het kader van de interne beroepsprocedure wel heeft beroepen op de argumentatie dat het niet uitmiddelen van de deelcijfers hem disproportioneel heeft benadeeld, maar enkel voor zover dit het opleggen van een bindende voorwaarde of het niet ‘globaal geslaagd verklaren’ tot gevolg had. Het examencijfer op zich werd volgens verwerende partij niet betwist.

In zijn wederantwoordnota betwist verzoeker deze zienswijze. Hij stelt dat hij het disproportioneel karakter van de totaalscore ook heeft betwist in het licht van de representativiteit van de beoordeling van de kenniscompetenties. Hij verwijst ter zake naar de randnummers 73 tot en met 76 van de nota die hij bij de beroepscommissie heeft neergelegd.

Beoordeling

Krachtens artikel II.294, §2, *in fine* van de Codex Hoger Onderwijs kan een verzoekende partij in de procedure voor de Raad geen nieuwe bezwaren aanvoeren, tenzij de grondslag ervan pas tijdens of na afhandeling van de interne beroepsprocedure aan het licht is gekomen, tenzij het bezwaar betrekking heeft op de wijze waarop het intern beroep werd behandeld of tenzij het bezwaar raakt aan de openbare orde.

In het intern beroep van verzoeker van 15 september 2020, gericht tegen de beslissing om zijn beroep op uitzonderlijke omstandigheden laattijdig en dus onontvankelijk te verklaren, betwist verzoeker niet de regelmatigheid van het examencijfer van 7/20 voor het opleidingsonderdeel ‘Officinastage casuïstiek, wetgeving en deontologie.’

Een dergelijke betwisting kan evenmin worden gelezen in verzoekers intern beroep van 17 september 2020, dat gericht is tegen de bindende voorwaarde die hem werd opgelegd. Hier voert verzoeker immers uitdrukkelijk aan dat het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel zijn geschonden doordat “de behaalde score 7/20 op een onderdeel van 12,5% van het toepasselijke vak disproportioneel zwaar doorweegt in de beslissing tot oplegging van een bindende voorwaarde”.

Rest nog de nota die verzoeker heeft neergelegd.

In de door verzoeker in zijn wederantwoordnota aangehaalde randnummers 73 tot 76, heeft verzoeker in die nota onder de titel ‘voldoende kenniscompetenties’ uiteengezet waarom hij “tevens van oordeel [is] dat in casu de doelstellingen van het opleidingsprogramma globaal verwezenlijkt zijn door hem”. Hij wijst erop dat hij binnen het betrokken opleidingsonderdeel voor slechts één deelonderdeel een onvoldoende heeft behaald, en de omstandigheden die hij daaromtrent aanhaalt (weinig les gegeven, leerstof in april meegedeeld, moeilijk om de leerstof verwerkt te krijgen) worden alle slechts aangehaald ter ondersteuning van de aangevoerde relativiteit van het tekort in de globale doelstellingen. Daaruit volgt niet dat verzoeker de regelmatigheid van het examencijfer zelf heeft aangevochten.

Verzoeker titelt het laatste deel van zijn nota ‘Het beroep tegen de toegekende punten en de bindende voorwaarde’. Anders dan deze titel zou kunnen doen vermoeden, werpt verzoeker in de navolgende randnummers (84 en volgende) van de nota evenmin enig argument op tegen het examencijfer als dusdanig. Hij zet integendeel nogmaals uiteen dat hij intern beroep heeft ingesteld tegen enerzijds de weigering om de uitzonderlijke omstandigheden aan de examencommissie voor te leggen en anderzijds de opgelegde bindende voorwaarde, en ook hier wordt het gebrek aan uitmiddeling van de deelscores voor het betrokken opleidingsonderdeel enkel met de maatregel van studievoortgangsbewaking in verband gebracht.

De Raad wijst er ten slotte op dat in de bestreden beslissing is vermeld: “Ter zitting bevestigen de student en zijn raadsman dat het toegekende cijfer op zich niet wordt betwist.” De bestreden beslissing wordt door verzoeker op dat punt niet van valsheid betracht.

Wat verzoeker thans in zijn beroep bij de Raad opwerpt is derhalve een nieuw, en bijgevolg onontvankelijk middel.

De exceptie is gegrond; het derde middel is onontvankelijk.

BESLISSING

De Raad verwerpt het beroep.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechting van 4 december 2020, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, I^e Kamer, samengesteld uit:

Jim Deridder,	voorzitter van de Raad
Jan Geens	bestuursrechter – bijzitter
Marleen Verreth	bestuursrechter – bijzitter
bijgestaan door	
Freya Gheysen	secretaris

De secretaris

De voorzitter

Freya Gheysen

Jim Deridder

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Arrest nr. 6.126 van 4 december 2020 in de zaak 2020/772

In zake: xxx

tegen:

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT LEUVEN
woonplaats kiezend te 3000 Leuven
Oude Markt 13

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 28 oktober 2020, strekt tot nietigverklaring van de beslissing van de vicerector Onderwijsbeleid van de Katholieke Universiteit Leuven van 23 oktober 2020 waarbij het intern beroep van verzoeker ongegrond wordt verklaard en verzoeker een vrijstelling voor het opleidingsonderdeel ‘Analyse I’ wordt geweigerd.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota neergelegd.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechting, die heeft plaatsgevonden op 4 december 2020.

Aangezien de openbare zittingen tijdelijk zijn opgeschort, werd aan beide partijen gevraagd of zij akkoord konden gaan met een schriftelijke procedure. Zowel verzoekende partij als verwerende partij heeft ingestemd met een schriftelijke procedure.

III. Feiten

Verzoeker dient op 21 september 2020 een aanvraag tot vrijstelling in voor twee opleidingsonderdelen in de bacheloropleiding ‘Wiskunde’, met name ‘Analyse I’ en ‘Calculus I’. Verzoeker steunt die aanvraag op credits die hij aan de Universiteit Gent in de bacheloropleiding ‘Informatica’ behaalde voor opleidingsonderdelen ‘Analyse I’ en ‘Analyse II’.

De studieloopbaanbegeleider deelt op 30 september 2020 aan verzoeker mee dat voor ‘Calculus I’ een vrijstelling zal worden verleend, maar niet voor ‘Analyse I’. Op verzoekers vraag naar een motivering, antwoordt de studieloopbaanbegeleider:

“Een aanzienlijk onderdeel van het opleidingsonderdeel G0N30B Analyse I handelt over metrische ruimten.

In de beschrijving die je ons bezorgde, lezen we enkel:

“De basisconcepten continuïteit en limieten worden ingevoerd voor functies tussen willekeurige metrische ruimten. Van deze grondstructuur worden in hoofdstuk 3 enkel de voor het vervolg nuttige begrippen uiteengezet.”

De gevolgde cursussen bevatten dus niet de gewenste diepgang rond dit begrip.

Daarnaast ligt de nadruk in de Eindtermen die je ons bezorgde veelal op toepassen, berekenen, oplossen en onvoldoende op theorieontwikkeling, onderzoek en abstrahering zoals deze in G0N30B aan bod komen.

Ik heb nog een belangrijke vraag voor jou:

De creditbewijzen die je doorstuurde, dateren van februari 2015 en september 2014.

Als ik jouw vrijstelling voor Calculus I probeer goed te keuren, kan ik echter van jou geen inschrijving aan de UGent terugvinden in 2013-2014 of 2014-2015.

Kan je mij bevestigen dat je die academiejaren was ingeschreven in de Bachelor in de informatica?”

Op 3 oktober 2020 deelt de vrijstellingsverantwoordelijke aan verzoeker mee dat de vrijstelling voor het opleidingsonderdeel ‘Calculus I’ wordt toegekend, en dat de gevraagde vrijstelling voor ‘Analyse I’ wordt geweigerd. Als motief voor deze laatste beslissing wordt opgegeven: “Het behaalde credit- of studiebewijs is te generalistisch (onvoldoende diepgang)”.

Op 4 oktober 2020 stelt verzoeker tegen de weigeringsbeslissing het volgend intern beroep in:

“Bij huidig schrijven wordt intern beroep ingesteld tegen de beslissing om een vrijstelling te verlenen voor het opleidingsonderdeel: Analyse I (B-KUL-G0N30B).

Op basis van EVC (zie bijlage – creditbewijzen) werd de vrijstelling aangevraagd.

Ik meen te geloven dat een volledige vrijstelling voor het opleidingsonderdeel Analyse I (B-KUL-G0N30B) dient goedgekeurd te worden op basis van de voorgelegde creditbewijzen.

Ik denk dat er voldoende overeenstemming is tussen de competenties beschreven in de creditbewijzen (zie bijlage) en de beoogde competenties voor het opleidingsonderdeel Analyse I (B-KUL-G0N30B), waardoor er voldoende draagvlak is om over te gaan tot het verlenen van een volledige vrijstelling voor het opleidingsonderdeel Analyse I (B-KUL-G0N30B).

Uit [de] feedback vanuit de faculteit krijgen we te verstaan: "*Een aanzienlijk onderdeel van het opleidingsonderdeel G0N030B Analyse I handelt over metrische ruimten.*"

Ik als verzoeker hanteer de optiek dat: metrische ruimten en toepassingen ervan voldoende aan bod zijn gekomen in de competenties beschreven in de creditbewijzen die onderdeel uitmaken van de ECV. En die in lijn zijn van wat men verwacht als competenties in Analyse I (B-KUL-G0N30B).

Een veralgemenend en uitdiepend niveau van competenties rond metrische ruimten, komt in andere opleidingsonderdelen verder in de opleiding Bachelor in de wiskunde [aan bod]."

De vicerector nodigt verzoeker uit voor een skypegesprek op 16 oktober 2020 zodat hij desgewenst bijkomend kan worden gehoord. Verzoeker antwoordt dat hij op de uitnodiging niet ingaat omdat hij van oordeel is dat de beoordeling een louter administratief karakter heeft.

De vicerector vraagt verzoeker vervolgens met een e-mail nader:

"[...]

Na het doornemen van uw beroep had ik echter toch reeds een vraag. In uw beroep verwijst u naar de feedback die u reeds kreeg via de ISP-verantwoordelijke, mevr. [A.S.]. In haar mail lees ik dan toch reeds een duidelijke reden waarom deze vrijstelling niet kan worden toegestaan (en dit op basis van wat inderdaad in de betrokken ECTS-fiches vermeld staat)

i.c.

Een aanzienlijk onderdeel van het opleidingsonderdeel G0N30B Analyse I handelt over Metrische ruimten.

In de beschrijvingen die je ons bezorgde, lezen we enkel:

"De basisconcepten continuïteit en limieten worden ingevoerd voor functies tussen willekeurige metrische ruimten. Van deze grondstructuur worden in hoofdstuk 3 enkel de voor het vervolg nuttige begrippen uiteengezet."

De gevuldte cursussen bevatten dus niet de gewenste diepgang rond dit begrip.

Daarnaast ligt de nadruk in de Eindtermen die je ons bezorgde veelal op toepassen, berekenen, oplossen en onvoldoende op theorieontwikkeling, onderzoek en abstrahering zoals deze in G0N30B aan bod komen.

Voor zover ik uw reactie correct begrijp, zegt u dan dat u er zelf van overtuigd bent dat er wel voldoende overeenstemming is tussen dit opleidingsonderdeel en de

[opleidingsonderdelen] die u eerder aan de UGent volgde, maar geeft u geen concrete argumenten hiervoor.

Kunt u dus laten weten op basis waarvan u deze overeenstemming vaststelt?”

Verzoeker antwoordt hierop met het toezenden van de inhoudsopgave van het opleidingsonderdeel ‘Analyse I’ waarvoor het eerder een credit behaald. Hij stipt aan dat begrippen als metrische ruimte meermaals en in verschillende hoofdstukken voorkomen. In een navolgende e-mail voegt verzoeker nog toe dat voor zowel ‘Analyse I’ als ‘Analyse II’ het examen bestond uit een voormiddag theorie en een namiddag oefeningen.

Op 23 oktober 2020 beslist de vicerector Studentenbeleid als interne beroepsinstantie om het beroep van verzoeker ongegrond te verklaren:

“[...]

Motivering door uw faculteit

In opvolging van uw beroep heb ik bijkomende motivering opgevraagd bij de programmadirecteur Wiskunde, prof. [W.V.]

Hij verduidelijkte op de eerste plaats dat in uw oorspronkelijke vrijstellingsaanvraag op basis van creditbewijzen voor de vakken C000663 Analyse I (6 studiepunten) en C000416 Analyse II (6 studiepunten) uit de opleiding Bachelor of science in de informatica aan de Universiteit Gent, vrijstelling vroeg voor G0Y37A Calculus I (6 studiepunten) en G0N30B Analyse I (6 studiepunten) in de opleiding Bachelor in de wiskunde aan de KU Leuven. De vrijstelling voor Calculus I werd goedgekeurd en de vrijstelling voor Analyse I werd niet goedgekeurd.

De redenen om niet op de vrijstellingsaanvraag voor G0N30B in te gaan zijn tweevoudig. Enerzijds komt de inhoud van dit opleidingsonderdeel niet voldoende overeen met de inhouden van de gevolgde vakken. Anderzijds ligt in de gevolgde cursussen de nadruk op berekenen en toepassen (zoals noodzakelijk voor studenten bachelor in de informatica), en niet voldoende op abstrahering en theorieontwikkeling.

De eerste vaststelling illustreerde uw vrijstellingsverantwoordelijke reeds in haar oorspronkelijke mail aan de hand van het concept ‘Metrische ruimten’ dat onvoldoende aan bod komt in de vakken van UGent. De gedetailleerde inhoudstafel die u nadien doorstuurde, bevestigt dat aanzienlijke delen van G0N30B niet gezien werden in de eerder gevolgde cursussen aan de UGent. De basis van ‘Metrische ruimten’ komt weliswaar aan bod (niet enkel in hoofdstuk 3), maar meer gevorderde essentiële concepten als compactheid, samenhangendheid, volledigheid, geïtereerde functiesystemen,... ontbreken duidelijk in deze cursus.

De tweede vaststelling blijkt uit de eindtermen van de opleidingsonderdelen aan de UGent die u bij uw vrijstellingsaanvraag doorstuurde. De beoogde vaardigheden

(toepassen, nagaan, berekenen, bepalen, oplossen,...) staan in schril contrast met de doelstellingen van G0N30B zie []: zelf bewijzen opstellen, scherp formuleren, problemen onderzoeken, zin voor veralgemening en abstractie ontwikkelen, ... Toepassen, oplossen, berekenen staan in de bacheloropleiding Wiskunde aan de KU Leuven wel centraal in het opleidingsonderdeel Calculus I, waardoor de vrijstelling hiervoor wel werd toegekend.

Aangezien kennis van de theorie noodzakelijk is om nadere oefeningen te kunnen maken is het vrij evident dat het examen aan de UGent ook uit een theorie-examen bestaat. Dit bewijst echter niet dat u op basis van eerder gevolgde opleidingsonderdelen aan de UGent in staat bent om *zelf* theorie te ontwikkelen of voldoende abstractie te maken.

Mijn beslissing

Ik stel vast dat prof. [W.V.] in voldoende mate de verschillen aantoonbaar tussen het opleidingsonderdeel ‘Analyse I (G0N30B)’ en de opleidingsonderdelen die u eerder volgde in het kader van uw programma aan de UGent. Ook in de extra informatie die u mij doorstuurde zie ik geen reden om deze beslissing alsnog te wijzigen. Ik beslis dan ook om u geen vrijstelling toe te kennen voor het opleidingsonderdeel ‘Analyse I (G0N30B)’ uit uw bacheloropleiding in de Wiskunde.

Ik beseef dat u bij het indienen van dit beroep gehoopt had op een andere beslissing. Ik hoop echter via deze beslissing voldoende de verschillen tussen de betrokken opleidingsonderdelen te hebben aangetoond. Een voldoende achtergrond van alle begrippen die deel uitmaken van dit opleidingsonderdeel ‘Analyse I’ is bovendien belangrijk in functie van uw verdere studieloopbaan.”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid

Verwerende partij betwist niet de ontvankelijkheid van het beroep.

De Raad ziet ambtshalve evenmin bezwaren.

Het beroep is ontvankelijk.

V. Onderzoek van de middelen

Voorafgaand aan het onderzoek van het middel, wijst de Raad verzoeker op de beperking van zijn bevoegdheid.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn beroepsschrift de Raad “om eenduidig advies, omtrent de betreffende vrijstellingsaanvraag”. Daarbij geeft verzoeker aan geïnformeerd te zijn over het principe dat de Raad zijn appreciatie niet in de plaats mag stellen van deze van de bevoegde instanties van de instelling.

Het is niet duidelijk in welk opzicht verzoeker dan precies een ‘advies’ verlangt. De Raad zal hieronder onderzoeken of de bestreden beslissing, zoals voorgeschreven in krachtens artikel II.291, eerste lid van de Codex Hoger onderwijs, in overeenstemming is met de decretale en reglementaire bepalingen, met het onderwijs- en examenreglement en met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waarna de Raad, in overeenstemming met artikel II.292, §1 van dezelfde Codex, zal beslissen of het beroep als ongegrond wordt verworpen, dan wel of de bestreden beslissing wordt vernietigd. In dit laatste geval zijn het beschikkend gedeelte van het arrest en de in samenhang daarmee te lezen overwegingen geen advies, maar een voor partijen bindende uitspraak – een en ander onder voorbehoud van een voorziening in cassatie.

Behoudens dat, staat het niet aan de Raad om partijen van advies te dienen.

Enig middel

Verzoeker steunt een enig middel op de formelemotiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Standpunt van partijen

Waar in de bestreden beslissing wordt overwogen dat de inhoud van ‘Analyse I’ onvoldoende overeenstemt met het door verzoeker reeds gevolgde opleidingsonderdeel op grond waarvan de vrijstelling wordt gevraagd, stelt verzoeker dat er geen substantiële verschillen merkbaar zijn tussen de opleidingsonderdelen ‘Analyse I’ en ‘Analyse II’ zoals gevuld aan de Universiteit Gent, en het opleidingsonderdeel ‘Analyse I’ van verwerende partij.

Verzoeker verwijst naar eerdere rechtspraak waarin de Raad zich uitspreekt over de mate waarin een inhoudelijke overeenstemming moet worden aangetoond opdat een vrijstelling zou kunnen worden verleend, en hij stelt dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid

‘waarom en in welke mate de inhoudelijke verschillen tot gevolg hebben dat verzoekende partij de doelstellingen van het opleidingsonderdeel waarvoor vrijstelling wordt gevraagd, niet geacht wordt te hebben behaald’; daarin ziet verzoeker een schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt volgens verzoeker ook het redelijkheidsbeginsel door de vrijstelling te weigeren en “geen voorstel [] voor een inschikkelijker oplossing” te doen. Ter zake verwijst verzoeker naar rechtspraak van de Raad inzake deelvrijstellingen.

Daarnaast betwist verzoeker de overweging dat de reeds gevolgde opleidingsonderdelen onvoldoende de nadruk leggen op abstrahering en theorieontwikkeling, alsook de beschrijving door de interne beroepsinstantie van de vaardigheden die in die opleidingsonderdelen aan de orde kwamen. Verzoeker verwijst wat dat betreft naar de inhoud van de voorgelegde creditbewijzen en stelt dat die niet toelaat te concluderen tot een louter “toepassen, nagaan, berekenen, bepalen, oplossen,...”.

Tot slot stelt verzoeker dat hij in de doelstellingen van het opleidingsonderdeel ‘Analyse I’ van verwerende partij ook niet kan lezen dat ‘theorieontwikkeling’ en ‘onderzoek en abstrahering’ tot de doelstellingen ervan behoren.

In haar antwoordnota repliceert verwerende partij als volgt:

“Reeds in de oorspronkelijke feedback die de student kreeg van de vrijstellingsverantwoordelijke werd verwezen naar het feit dat een aanzienlijk deel van het opleidingsonderdeel ‘G0N30B Analyse I’ handelt over ‘Metrische ruimten’. In de verdere beroepsbeslissing werd bovendien verduidelijkt dat de bestudering van deze topic niet in dezelfde mate aan bod kwam in de opleidingsonderdelen die de student eerder volgde, aangezien essentiële concepten als compactheid, samenhangendheid, volledigheid, geïtereerde functiesystemen, ... ontbreken in de cursussen aan de UGent.

De student betwist niet het ontbreken van deze concepten, maar stelt dat de beslissing om de vrijstelling op basis hiervan niet goed te keuren onvoldoende zou gemotiveerd zijn in functie van de leerdoelstellingen van dit opleidingsonderdeel.

We willen hierbij op de eerste plaats beklemtonen dat conform art. II.221 van de Codex Hoger Onderwijs een beslissing over de inhoud en de doelstellingen van de bacheloropleiding in de Wiskunde in het algemeen en van het opleidingsonderdeel ‘G0N30B Analyse I’ een beslissing is die de Onderwijscommissie van de opleiding toekomt en als zodanig dan ook niet het voorwerp is van een (interne of externe)

beroepsprocedure. Als beroepsinstantie kunnen we enkel vaststellen dat de doelstellingen van dit opleidingsonderdeel (zie bijlage 6 – ECTS-fiche) als eerste doelstelling een ‘rigoureuze elementaire analyse’ o.m. op het vlak van deze ‘metrische ruimten’ vermelden. Een voldoende kennis en inzicht m.b.t. metrische ruimten is bovendien cruciaal voor de bestudering van de Hilbertruimten, die centraal staan in de helft van de hoofdstukken van G0N86B Analyse II. In elke bacheloropleiding Wiskunde zijn ‘compactheid’ en ‘volledigheid’ bovendien essentiële noties bij de studie van metrische ruimten.

Naast de inhoudelijke verschillen, verwees de interne beroepsbeslissing naar het feit dat de abstracthering en theorieontwikkeling onvoldoende aan bod kwamen in de opleidingsonderdelen die student eerder volgde aan de UGent. De student betwist de beschrijving van de vaardigheden die zijn opgesomd bij de opleidingsonderdelen aan de UGent. Dit zijn echter vaardigheden die letterlijk vermeld staan, enerzijds in de ECTS-fiche van het opleidingsonderdeel ‘G0N30B Analyse I’ aan de KU Leuven en anderzijds in de informatie die de student zelf doorstuurd over de opleidingsonderdelen aan de UGent.

De ECTS-fiche ‘G0N30B Analyse I’ aan de KU Leuven vermeldt immers:

In deze leergang wordt de elementaire analyse rigoureus opgebouwd. Er is gekozen voor een behandeling van concreet (vertrouwd) naar abstract. Hierbij gaat de aandacht uit zowel naar het deductieve als naar het inductieve aspect van de opbouw. Het deductieve aspect wordt teruggevonden in de talrijke bewijzen. Aandacht voor het inductieve aspect betekent dat begrippen, resultaten, veralgemeningen en abstracties zoveel mogelijk gemotiveerd worden vanuit een voor de student toegankelijke probleemstelling. Er wordt hierbij tijd besteed aan het formuleren en controleren van vermoedens. Als zodanig is deze leergang vanuit inhoudelijk en methodologisch standpunt de basis voor de verdere ontwikkeling van de analyse-component in de opleiding.

Na het volgen van dit opleidingsonderdeel:

- (1) heeft de student inzicht verworven in de rigoureuze elementaire analyse (zoals het begrip continuïteit, convergentie van rijen en reeksen, afgeleide en Riemannintegraal voor functies van één veranderlijke, metrische ruimten),
- (2) kan de student bewijzen uit de elementaire analyse begrijpen en voor variante resultaten zelf bewijzen opstellen,
- (3) heeft de student een goede intuïtie ontwikkeld over de objecten die in deze leergang aan bod komen wat hem/haar onder meer toelaat om zelf voorbeelden en tegenvoorbeelden te bedenken, om open waar/valse-vragen te kunnen beantwoorden en beargumenteren, ...
- (4) heeft de student geleerd eenvoudige probleemstellingen (binnen de context van dit opleidingsonderdeel) scherp te formuleren en die problemen te onderzoeken,
- (5) heeft de student zin voor veralgemeningen en abstractie ontwikkeld en heeft hij/zij ervaren hoe zinvolle abstractie het inzicht kan verdiepen.

De ECTS-fiche van ‘C000663 Analyse I’ (UGent) daarentegen vermeldt:

3.7 Eindtermen

- Inzicht hebben in het verloop van elementaire functies (veeltermfuncties, rationale functies, irrationale functies, exponentiële functies, logaritmische

functies, hyperbolische functies, goniometrische functies, cyclometrische functies).

- De aangeleerde technieken voor functieonderzoek (bepalen van de definitieverzameling, continuïteit, limietonderzoek, afleiding, partiële deling) vlot kunnen toepassen. De regen van de l'Hospital kunnen toepassen.
- Het convergentiedrag van rijen en reeksen kunnen nagaan.
- Bepaalde, onbepaalde en oneigenlijke integralen kunnen berekenen. Primitieven van een functie kunnen bepalen.

Terwijl de ECTS-fiche ‘C000416 Analyse II’ (UGent) vermeldt:

3.7 Eindtermen

- De Fourierreeksontwikkeling van een periodieke functie opstellen en weten waartoe ze in elk punt convergeert.
- Meervoudige integralen berekenen.
- Oppervlakte, volume, massa en dergelijke berekenen met behulp van meervoudige integralen.
- Een aantal specifieke types van gewone differentiaalvergelijkingen explicet oplossen.
- De structuur kennen van de oplossingsruimte van een lineaire differentiaalvergelijking.
- Fourier en Laplace transformaties berekenen en toepassen.
- Een partiële differentiaalvergelijking oplossen met scheiding van de veranderlijken of aan de hand van fundamentele oplossingen van d'Alembert.

Op basis van een vergelijking van deze ECTS-fiches, en dus op basis van de informatie die de student zelf doorstuurde in het kader van zijn beroep, stelde de faculteit en de interne beroepsinstantie dan ook vast dat de nadruk in de opleidingsonderdelen in de bacheloropleiding Informatica aan de UGent lag op het berekenen en toepassen en niet voldoende op de abstrahering en theorieontwikkeling die vereist werd in de bacheloropleiding Wiskunde aan de KU Leuven.

Het feit dat, zoals de student in zijn intern beroep vermeldde, het examen aan de UGent ook uit een theorie-examen bestaat, bewijst hierbij niet dat de student in staat zou zijn om zélf theorie te ontwikkelen of voldoende abstractie te maken. De student stelt dat hij uit de ECTS-fiche van ‘G0N30B Analyse I’ niet kan opmaken dat het opleidingsonderdeel aan de KU Leuven zou gericht zijn op theorieontwikkeling, onderzoek en abstrahering. Deze klemtoon in het opleidingsonderdeel ‘G0N30B Analyse I’ vloeit echter logisch voort uit de aandacht zowel naar het deductieve als naar het inductieve aspect van de opbouw, de aandacht voor veralgemeningen en abstracties en de aandacht voor de bewijsvoering die in de ECTS vermeld wordt.

We kunnen dan ook de eerdere vaststellingen die reeds in de interne beroepsprocedure gedaan werden, enkel herhalen. In tegenstelling tot het opleidingsonderdeel ‘G0N30B Analyse I’ dat deel uitmaakt van de bacheloropleiding in de Wiskunde zijn beide opleidingsonderdelen die de student eerder opnam uit de bacheloropleiding Informatica aan de UGent eerder gericht op het berekenen en toepassen en minder op de abstrahering en de theorie-ontwikkeling. Als zodanig sluiten deze eerder gevuld

opleidingsonderdelen aan bij de doelstellingen en inhoud van het opleidingsonderdeel ‘G0Y37A Calculus I’, waarvoor wel een vrijstelling werd toegekend. Bovendien kwam de bestudering van het onderdeel ‘Metrische ruimtes’, dat een aanzienlijk onderdeel en in termen van de doelstellingen ook een essentieel deel is van ‘G0N30B Analyse I’, niet in dezelfde mate aan bod in de eerder gevolgde opleidingsonderdelen. In tegenstelling tot het opleidingsonderdeel ‘G0N30B Analyse I’ dat deel uitmaakt van de bacheloropleiding in de Wiskunde zijn beide opleidingsonderdelen die de student eerder opnam uit de bacheloropleiding Informatica aan de UGent eerder gericht op het berekenen en toepassen en minder op de abstracthering en de theorie-ontwikkeling. De competenties die de student zelf opnam op pagina 4 van zijn verzoekschrift ondersteunen deze visie. De interne beroepsbeslissing van de KU Leuven is gemotiveerd en verwijst wel degelijk naar essentiële tekorten ten aanzien van het concrete opleidingsonderdeel als reden om deze vrijstelling niet toe te kennen.”

Beoordeling

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat aan de weigering tot het verlenen van een vrijstelling voor ‘Analyse I’ twee redenen ten grondslag liggen.

Enerzijds is er naar oordeel van de opleiding en de interne beroepsinstantie onvoldoende overeenstemming tussen de inhouden van het eigen opleidingsonderdeel ‘Analyse I’ en de twee opleidingsonderdelen waarvoor verzoeker eerder een credit behaalde.

Het motief dat in het bijzonder het concept ‘metrische ruimten’ onvoldoende aan bod komt, wordt als dusdanig door verzoeker niet tegengesproken. Met betrekking tot de passage waarin dat aspect ter sprake komt, stelt hij enkel dat er geen substantiële verschillen merkbaar zijn tussen de inhoud en competenties van de betrokken opleidingsonderdelen.

Verzoeker beperkt zich er evenwel toe te verwijzen naar de verschillende creditbewijzen, zonder concreet te duiden hoe of waar de volgens de bestreden beslissing ontbrekende “meer gevorderde essentiële begrippen” ‘compactheid, samenhangendheid, volledigheid, geïterreerde functiesystemen e.d.’, toch behandeld zouden zijn geweest. Het staat niet aan de Raad dat onderzoek in de plaats van verzoeker te voeren, zeker niet in het licht van de *prima facie* vaststelling dat deze begrippen als dusdanig in de creditbewijzen waarop verzoeker zich beroeft, niet voorkomen.

In dat opzicht alvast, kan de bestreden beslissing standhouden.

Anderzijds overweegt de vicerector dat de nadruk in de opleidingsonderdelen waarvoor een credit werd behaald, veel meer lag op berekenen en toepassen, en niet of onvoldoende op abstrahering en theorieontwikkeling. De bestreden beslissing somt ter zake een aantal verschillen op in de respectieve doelstellingen.

Verzoeker betwist ook deze beoordeling, en verwijst naar de toelichting op de creditbewijzen. De Raad is, binnen zijn marginale toetsingsbevoegdheid, van oordeel dat de daarin vermelde competenties niet onverenigbaar zijn met het motief van de bestreden beslissing, en stelt met name vast dat de door de opleiding en de vicerector als ontoereikend geachte aspecten van abstrahering en theorieontwikkeling niet voetstoets uit die creditbewijzen kunnen worden afgeleid. Verzoeker onderneemt ook geen poging om een en ander meer concreet te duiden. Daarnaast is de Raad van oordeel dat in redelijkheid kan worden gesteld dat de doelstellingen zoals zij zijn verwoord op beide creditbewijzen, inderdaad in belangrijke mate wijzen op ‘toepassen’ en ‘berekenen’.

De stelling van verzoeker als zou uit de bestreden beslissing niet blijken waarom en in welke mate de inhoudelijke verschillen tot gevolg hebben dat hij de beoogde doelstellingen niet heeft behaald, kan in het licht van de concrete motieven van die beslissing niet worden aangenomen.

Verzoeker werpt ook op dat de volgens de bestreden beslissing niet-aangetoonde competenties inzake theorieontwikkeling, onderzoek en abstrahering, op hun beurt ook niet blijken uit de doelstellingen van het opleidingsonderdeel ‘Analyse I’.

Die visie kan niet worden bijgevallen. Onder de titel ‘doelstellingen’ van de ECTS-fiche is onder meer te lezen:

- “Er is gekozen voor een behandeling van concreet (vertrouwd) naar abstract”;
- “Aandacht voor het inductieve aspect betekent dat begrippen, resultaten, veralgemeningen en abstracties zoveel mogelijk gemotiveerd worden...”
- “... de basis voor de verdere ontwikkeling van de analyse-component in de opleiding.”

en vervolgens worden de volgende te bereiken competenties geduid:

“Na het volgen van dit opleidingsonderdeel:

- (1) heeft de student inzicht verworven in de rigoureuze elementaire analyse (zoals het begrip continuïteit, convergentie van rijen en reeksen, afgeleide en Riemannintegraal voor functies van één veranderlijke, metrische ruimten),
- (2) kan de student bewijzen uit de elementaire analyse begrijpen en voor variante resultaten zelf bewijzen opstellen,
- (3) heeft de student een goede intuïtie ontwikkeld over de objecten die in deze leergang aan bod komen wat hem/haar onder meer toelaat om zelf voorbeelden en tegenvoorbeelden te bedenken, om open waar/vals-vragen te kunnen beantwoorden en argumenteren, ...
- (4) heeft de student geleerd eenvoudige probleemstellingen (binnen de context van dit opleidingsonderdeel) scherp te formuleren en die problemen te onderzoeken,
- (5) heeft de student zin voor veralgemening en abstractie ontwikkeld en heeft hij/zij ervaren hoe zinvolle abstractie het inzicht kan verdiepen.”

Wat is uiteengezet in de bestreden beslissing en nader is geduid in de antwoordnota, vindt daarin voldoende steun.

Wat de beoordeling van een deelvrijstelling betreft, is de Raad van oordeel dat het niet storend zou zijn geweest ware dit aspect met meer nadruk in de bestreden beslissing ter sprake gebracht, maar dat uit de samenlezing van de motieven kan worden begrepen dat het opleidingsonderdeel ‘Analyse I’ conceptueel en inzake beoogde competenties dermate verschillend is van de opleidingsonderdelen waarvoor verzoeker reeds een credit behaalde, dat elke vorm van vrijstelling uitgesloten is.

Het enig middel is ongegrond.

VI. Anonimisering

In zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de anonimisering van het arrest, bij de publicatie ervan.

Luidens artikel II.313, tweede lid van de Codex Hoger Onderwijs kan bij de publicatie van het arrest de identiteit van de verzoekende partij op diens uitdrukkelijk verzoek worden weggelaten.

Op het verzoek wordt ingegaan.

BESLISSING

- 1. De Raad verwerpt het beroep.**
- 2. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad wordt de identiteit van verzoeker weggelaten.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechting van 4 december 2020, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, I^e Kamer, samengesteld uit:

Jim Deridder, voorzitter van de Raad
Jan Geens bestuursrechter – bijzitter
Marleen Verreth bestuursrechter – bijzitter
bijgestaan door
Freya Gheysen secretaris

De secretaris **De voorzitter**

Freya Gheysen **Jim Deridder**

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Arrest nr. 6.130 van 4 december 2020 in de zaak 2020/787

In zake: xxx
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jonathan Van Vlaenderen
kantoor houdend te 9000 Gent
Franklin Rooseveltlaan 348/J

tegen:

UNIVERSITEIT GENT
woonplaats kiezend te 8310 Brugge
Baron Ruzettelaan 27

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 30 oktober 2020, strekt tot nietigverklaring van (i) de beslissing van de examencommissie van het voorbereidingsprogramma tot ‘Master of science in de Biowetenschappen: land- en tuinbouwkunde’ van 10 september 2020 waarbij aan verzoekster voor het opleidingsonderdeel ‘Calculus’ het examencijfer van 6/20 wordt toegekend, (ii) de beslissing van de examencommissie van het voorbereidingsprogramma tot ‘Master of science in de Biowetenschappen: land- en tuinbouwkunde’ van 10 september 2020 waarbij verzoekster niet-geslaagd wordt verklaard, (iii) de beslissing van de examencommissie van de ‘Master of science in de Biowetenschappen: land- en tuinbouwkunde’ van 10 september 2020 waarbij verzoekster niet-geslaagd wordt verklaard en (iv) de beslissing van de institutionele beroepscommissie van de Universiteit Gent van 16 oktober 2020 waarbij het intern beroep van verzoekster ongegrond wordt verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota neergelegd en verzoekende partij heeft een wederantwoordnota neergelegd.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechting, die heeft plaatsgevonden op 4 december 2020.

In toepassing van artikel 2 van de Beschikking 2020/008 van de Voorzitter van de Raad van 19 oktober 2020 zijn de partijen door de voorzitter van de I^{ste} Kamer te zijnen huize bijeengeroepen voor een virtuele terechting via Teams.

Advocaat Jonathan Van Vlaenderen, die verschijnt voor de verzoekende partij, en mevrouw Sabien Lust, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

III. Feiten

Verzoekster is sinds het academiejaar 2016-2017 ingeschreven in het voorbereidingsprogramma tot de ‘Master of science in de Biowetenschappen: land- en tuinbouwkunde’. Sinds het academiejaar 2017-2018 is zij ook ingeschreven in de masteropleiding zelf.

In het academiejaar 2019-2020 dient verzoekster nog voor twee opleidingsonderdelen in het voorbereidingsprogramma een credit te behalen: ‘Calculus’ en ‘Lineaire algebra’. Verzoekster slaagt voor ‘Lineaire algebra’. Voor ‘Calculus’ (6 studiepunten) neemt zij in de eerste zittijd niet deel aan het examen, en behaalt zij in de tweede zittijd een examencijfer van 6/20. De proclamaties heeft plaats op 10 september 2020.

Dat is de eerste bestreden beslissing.

Aangezien verzoekster aldus voor meer dan 6 gewogen studiepunten een tekort behaalt (met name: 24), wordt zij met dezelfde proclamaties voor het voorbereidingsprogramma niet geslaagd verklaard.

Dat is de tweede bestreden beslissing.

Nog met dezelfde beslissing wordt verzoekster ook de herinschrijving in het voorbereidingsprogramma geweigerd. In haar beroep tot nietigverklaring stelt verzoekster dat deze beslissing werd opgeheven. Het is de Raad niet duidelijk of dit voorwaardelijk (tot de afwikkeling van de beroepsprocedures) dan wel definitief is. Alleszins is de weigering tot inschrijving door verzoekster niet aangewezen als voorwerp van huidig beroep, zodat de Raad zich daarover niet dient uit te spreken.

In de masteropleiding behaalt verzoekster in het academiejaar 2019-2020 een credit voor de vier opleidingsonderdelen waarvoor zij nog dient te slagen. Aangezien verzoekster evenwel niet geslaagd is verklaard voor het voorbereidingsprogramma, voldoet zij niet aan de toelatingsvoorwaarden voor de masteropleiding en wordt zij niet geslaagd verklaard.

Dat is de derde bestreden beslissing.

Op 17 september 2020 stelt verzoekster tegen deze beslissingen een intern beroep in.

Hierin voert zij in hoofdorde aan dat zij aan de in artikel 71, §3 van het onderwijs- en examenreglement gestelde voorwaarde voldoet om globaal geslaagd te worden verklaard voor de opleiding en aldus haar diploma te behalen.

Het gegeven dat verzoekster voor de masteropleiding geslaagd werd verklaard met een score van 640/1000, maakt voor haar op zich reeds een bijzondere omstandigheid uit. Daarnaast zet verzoekster uiteen waarom zij van oordeel is dat de doelstellingen globaal werden behaald. Dat is volgens verzoekster het geval omdat zij aan de toelatingsvoorwaarden voor de masteropleiding voldoet (doordat zij tot inschrijving werd toegelaten), omdat zij in de masteropleiding voor alle opleidingsonderdelen een credit heeft behaald, omdat zij de eindcompetenties voor het opleidingsonderdeel ‘Calculus’ heeft behaald, omdat zij de competenties van het voorbereidingsprogramma globaal heeft behaald en omdat zij (bijgevolg) de competenties van de masteropleiding globaal heeft behaald.

Ondergeschikt betoogt verzoekster dat de beslissing om haar niet geslaagd te verklaren voor het voorbereidingsprogramma onredelijk en onvoldoende gemotiveerd is.

Uiterst ondergeschikt luidt het dat het examencijfer voor het opleidingsonderdeel ‘Calculus’ onredelijk en onvoldoende gemotiveerd is.

Op 24 september 2020 dient verzoekster een aanvullende nota in:

“I. Aanvullende feitelijke voorgaanden

Verzoekster ontving op dinsdag 15/09/2020 online via videoconferentie feedback over het examen van het opleidingsonderdeel ‘Calculus’, waarbij haar werd meegedeeld dat

zij heel wat zaken wél goed heeft beantwoord doch dat het “*om een score van 10/20 te halen misschien toch wel wat te weinig*” is.

Eveneens werd daarbij aan verzoekster meegedeeld dat zij verschillende zaken op het examen wel degelijk wél goed had beantwoord, dat zij de theorie op vele vlakken wél goed had toegepast.

De verantwoordelijke onderwijsbegeleider die de feedback gaf, mevrouw [A.S.], gaf tevens aan dat er voor verzoekster mogelijkheid was om haar diploma te behalen, ook zonder een credit te hebben behaald voor het opleidingsonderdeel ‘Calculus’, doch dat zij dit met prof. [J.B.] diende te bespreken.

Diezelfde dag nog, op 15/09/2020, verstuurde verzoekster een e-mail aan prof. [J.B.] met de vraag om, bij voorkeur daags nadien nog, een persoonlijk onderhoud te hebben om het examen ‘Calculus’ te bespreken en inzage te krijgen in haar examenkopij. (stuk 12)

Verzoekster mocht daarop geen enkele reactie ontvangen.

Bij verzoekschrift d.d. 17/09/2020 tekende verzoekster, onder meer, intern beroep aan tegen de beslissing waarop haar een score van 6/20 werd toegekend voor het opleidingsonderdeel ‘Calculus’.

Verzoekster maakte daarbij noodzakelijkerwijs voorbehoud voor het formuleren van bijkomende middelen in een aanvullende nota na inzage van haar examenkopie van het examen voor het opleidingsonderdeel ‘Calculus’ in de tweede examenkans.

Op 17/09/2020 vroeg verzoekster via de daartoe voorziene weg een kopie van haar examen aan. (stuk 13) Per e-mail dd. 18/09/2020 liet prof. [J.B.] weten de aanvraag goed te hebben ontvangen en verzoekster te zullen laten weten wanneer zij kopie zou kunnen ophalen. (stuk 14)

Prof. [J.B.] wees erop dat het OER bepaalt dat dit binnen een periode van maximaal 20 dagen zal zijn. Evenwel dient verzoekster overeenkomstig art. 100, §2 OER de middelen die zij pas kon kennen na inzage van haar examenkopie op straffe van onontvankelijkheid binnen de zeven kalenderdagen na het verstrijken van de beroepstermijn in te dienen in een aanvullende nota.

Per e-mail dd. 22/09/2020 verzocht de raadsman van verzoekster aan prof. [S.L.] dan ook nogmaals om tijdig – dit is vóór het verstrijken van die vervaltermijn van zeven kalenderdagen – een examenkopie over te maken. (stuk 15)

Noch verzoekster noch haar raadsman mochten hierop enige reactie ontvangen.

II. Aanvullende middelen in rechte

De hiernavolgende middelen hebben allen gezamenlijk tot gevolg dat de beslissingen (1) om verzoekster niet geslaagd te verklaren voor het deliberatiepakket van de opleiding Voorbereidingsprogramma tot Master of Science in de biowetenschappen : land- en tuinbouwkunde, Afstudeerrichting tuinbouwkunde en (2) om aan verzoekster

de score van 6/20 toe te kennen voor het opleidingsonderdeel ‘Calculus’ werden genomen met schending van de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel, zoals reeds aangehaald onder de titels III.2.2. en III.3.2. van het verzoekschrift d.d. 17/09/2020.

II.1. Schending van het recht van verdediging en het recht op een eerlijk proces

Art. 6 EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces.

Deze waarborg houdt tevens in dat eenieder in een procedure het recht heeft te beschikken over de tijd en faciliteiten die nodig zijn voor de voorbereiding van zijn verdediging.

Toegepast op onderhavige procedure houdt dit in dat verzoekster tijdig kennis zou krijgen van haar examenopname voor het opleidingsonderdeel ‘Calculus’, nu zij in het kader van haar intern beroep slechts beschikt over een vervattermijn van zeven kalenderdagen na het instellen van dit beroep om bijkomende middelen die zij pas kon kennen na inzage van haar examenopname in een aanvullende nota te laten gelden.

In casu mocht verzoekster – ondanks herhaald verzoek – tot op heden **geen** kopie ontvangen van haar examen. Dit brengt met zich mee dat verzoekster tot op heden nog steeds niet weet waartegen zij zich dient te verdedigen : zij heeft noch inzage in noch kopie van haar examen ontvangen.

Derhalve kan verzoekster ook niet de nodige middelen ontwikkelen ter staving van haar beroep tegen de toekenning van de score van 6/20 voor het opleidingsonderdeel ‘Calculus’.

Het staat vast dat het recht op een eerlijk proces en het recht van verdediging van verzoekster is geschonden.

II.2. Schending van art. II.277 Codex Hoger Onderwijs, art. 60, §1 OER en de openbaarheid van bestuur

Conform art. II.277 Codex Hoger Onderwijs houdt, voor wat betreft de examens, de openbaarheid van bestuur in dat studenten een recht op inzage in en toelichting bij de door hen afgelegde examens hebben.

Ook art. 60, §1 OER voorziet in een recht tot inzage van het examen binnen de feedbackperiode of na vrijgave van de examenresultaten van elke examenperiode.

Verzoekster heeft, ondanks haar vraag tot feedback, tot op heden geen inzage gekregen in het door haar afgelegde examen ‘Calculus’, hetgeen in strijd is met voormelde wetgeving.

Art. II.277 Codex Hoger Onderwijs schrijft verder voor dat indien na de toelichting blijkt dat de betrokken student een kopie wil van het door haar afgelegde examen, deze student kopierecht heeft.

Ook dit recht werd niet nageleefd.

II.3. Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur

A. Schending van het fair-play-beginsel

Het fair-play-beginsel vereist dat iedere overheid, zo ook de Universiteit Gent, zich onpartijdig dient op te stellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht moet nemen.

Het niet verschaffen van inzage noch tijdig overmaken van een aangevraagde examenkopij strookt niet met dit beginsel.

B. Schending van het redelijkheidsbeginsel

Het redelijkheidsbeginsel vereist dat de overheid bij de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheden binnen de grenzen van de redelijkheid handelt.

De beslissing om aan verzoekster geen inzage te verlenen in het door haar afgelegde examen en haar geen examenkopie toe te kennen binnen de vervaltermijn van zeven kalenderdagen, die haar tevens door de universiteit wordt opgelegd, is kennelijk onredelijk.

Het is ondenkbaar dat een redelijk oordelend bestuur, die in dezelfde omstandigheden moet beslissen, dezelfde beslissing zou nemen.

II.4. Rechtsmisbruik

Art. 1134, lid 3 BW verplicht de bij een overeenkomst betrokken partijen om de uit die overeenkomst voortvloeiende verbintenissen te goeder trouw uit te voeren.

Ook de relatie tussen een student en een universiteit betreft een overeenkomst waar het principe van de goede trouw van toepassing is.

Art. II.277 Codex Hoger Onderwijs kent aan de student het recht toe om een kopie van een door hem/haar afgelegd examen te krijgen, dit evenwel pas nadat door die student feedback werd gevraagd en ontvangen.

Art. 100, §2 OER legt aan de student de verplichting op om een intern beroep tegen een ongunstige examenbeslissing in te dienen binnen een vervaltermijn van zeven kalenderdagen te rekenen vanaf de kalenderdag na de dag van de proclamatie.

Ditzelfde artikel kent aan de student slechts een bijkomende vervaltermijn van zeven kalenderdagen toe, te rekenen vanaf de kalenderdag na het verstrijken van de beroepstermijn, om bijkomende middelen te formuleren na inzage van de examenkopie. Nadat verzoekster op 15/09/2020 feedback ontving, verzocht zij diezelfde dag nog per e-mail aan prof. [J.B.] om een persoonlijk onderhoud, onder meer met het oog op inzage in haar examenkopij.

Verzoekster ontving daarop geen enkele reactie.

Op 17/09/2020 verzocht verzoekster om een kopie van het door haar afgelegde examen. Bij e-mail d.d. 18/09/2020 deelde prof. [J.B.] mee dat het OER zou voorzien in een termijn van 20 dagen om een aangevraagde examenkopij te overhandigen.

Het OER voorziet nergens in dergelijke termijn.

Per e-mail d.d. 22/09/2020 verzocht de raadsman van verzoekster nogmaals om een kopie van het door verzoekster afgelegde examen.

Daarop kwam geen enkele reactie meer.

In casu heeft de universiteit zich kennelijk schuldig gemaakt aan rechtsmisbruik ten opzichte van verzoekster.

Rechtsmisbruik bestaat immers in de uitoefening van een recht op een wijze die kennelijk de grenzen te buiten gaat van de normale uitoefening van dat recht door een voorzichtig en bedachtzaam bestuur. Dit is inzonderheid het geval wanneer de veroorzaakte schade niet in verhouding staat tot het voordeel dat de houder van dat recht beoogt of verkregen heeft.

Het criterium om tot rechtsmisbruik te besluiten is het proportionaliteitscriterium.

Daar waar de universiteit dermate lang talmt om aan verzoekster een kopie te bezorgen van het door haar afgelegde examen, wetende dat de termijn voor het ontwikkelen van

middelen in intern beroep na inzage van deze examenkopij inmiddels verstrijkt, maakt zij zich schuldig aan rechtsmisbruik.

De gebruikelijke sanctie voor rechtsmisbruik – het opleggen van de normale uitoefening van het recht – is in casu niet adequaat, aangezien de vervaltermijn voor verzoekster om bijkomende middelen te ontwikkelen na inzage van haar examenkopij reeds zal vervallen zijn.

Verzoekster kan dan ook enkel nog vragen om te oordelen dat de aan haar toegekende score van 6/20 voor het opleidingsonderdeel ‘Calculus’ en derhalve ook de beslissing om haar niet-geslaagd te verklaren voor het deliberatiepakket van het Voorbereidingsprogramma kennelijk onredelijk is bij gebreke aan enige formele noch materiële motivering.

Dienvolgens dient verzoekster logischerwijs ook geslaagd te worden verklaard voor de opleiding Voorbereidingsprogramma en de opleiding Master of Science in de biowetenschappen: land- en tuinbouwkunde, Afstudeerrichting tuinbouwkunde.”

Op 15 oktober 2020 dient verzoekster een tweede aanvullende nota bij haar intern beroep in. Daarin worden de volgende bijkomende feiten vermeld:

“Aangezien verzoekster bij het verstrijken van voormalde termijn nog steeds geen inzage had gekregen in haar examen, was zij genoodzaakt op 24/09/2020 een eerste aanvullende nota in te dienen waarbij deze weigering tot inzage werd aangeklaagd. En met succes. Want, ditmaal kreeg verzoekster wél gehoor.

Per e-mail d.d. 26/09/2020 deelde prof. [J.B.] aan verzoekster mee dat zij vanaf maandag 28/09/2020 om 12u00 een kopie van haar examen kon afhalen, doch niet vóórdat hij diezelfde voormiddag nog snel een post-factummotivering voor het examen had opgesteld. (stukken 16 en 17)

Per e-mail d.d. 28/09/2020 ontving de raadsman van verzoekster van prof. [S.L.] eveneens bijkomende stukken die zouden worden toegevoegd aan het dossier voor de Interne Beroepscommissie, waaronder de examenkopij en voormalde post-factummotivering voor het examencijfer van 6/20.

Zo verkreeg verzoekster op 28/09/2020 dan eindelijk toch inzage in haar examenkopij.”

en worden ook aanvullende grieven opgeworpen (voetnoten zijn weggelaten):

“II.1. De beslissing d.d. 10/09/2020 waarbij verzoekster een examencijfer van 6/20 werd toegekend voor het opleidingsonderdeel Calculus is op onregelmatige wijze tot stand gekomen.

A. In hoofdorde : Schending van de formele motiveringsverplichting

De formele motiveringsplicht vereist dat de onderwijsinstelling de motieven van de beslissing in de beslissing zelf of minstens in de toegevoegde stukken die samen met de beslissing aan wie het behoort, worden meegedeeld. Op die wijze kan de lezer beslissen of hij zich al dan niet neerlegt bij die beslissing.

Pas na inzage van haar examenkopij stelde verzoekster vast dat op het examen *geen enkele* score, *noch* een deelscore per vraag *noch* een totaalscore voor het volledige examen, werd genoteerd.

De enige noteringen die terug te vinden zijn op de examenkopij zijn vinkjes, kruisjes, (al dan niet gebogen) lijnen en strepen, vraagtekens en een eenmalige “waarom?”.

Uit niets blijkt hoe de eindscore van 6/20 tot stand is gekomen en met welke weging de competentiescores in aanmerking zijn genomen.

Er is, met andere woorden, geen enkele formele motivering voor de aan verzoekster op 10/09/2020 meegedeelde beslissing om haar een totaalscore van 6/20 toe te kennen voor het door haar afgelegde examen voor het opleidingsonderdeel Calculus.

Thans wordt, in het kader van de lopende interne beroepsprocedure, door de Universiteit Gent een door prof. [J.B.] op 26/09/2020 opgestelde tekstuele motivering toegevoegd.

Dit kan het gemis aan motieven in de bestreden beslissing d.d. 10/09/2020 niet goedmaken.

Wat de formele motiveringsverplichting betreft, mag er geen rekening gehouden worden met motieven die niet in de eigenlijke beslissing zelf zijn opgenomen en die slechts voor het eerst in de beroepsprocedure worden aangehaald.

B. In ondergeschikte orde : Schending van de materiële motiveringsverplichting

De materiële motiveringsplicht houdt in dat de instelling voor hoger onderwijs die een studievoortgangsbeslissing neemt ten aanzien van een student zich daarbij moet steunen op motieven die feitelijk bestaan, die naar behoren zijn bewezen en die in rechte ter justificatie van die beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

De genomen beslissing moet in feite en in rechte aanvaardbaar zijn (blijken uit de beslissing zelf dan wel uit het administratief dossier), pertinent zijn (afdoend en inhoudelijk relevant) en draagkrachtig zijn (de beslissing rechtens kunnen schrageren).

Het is vaste rechtspraak van de Raad voor Betwistingen inzake Studievoortgangsbeslissingen dat bij de verbetering van een schriftelijk kennisexamen de quotering van het gegeven antwoord op de examenkopij in beginsel volstaat als motivering. Verdere tekstuele motivering is in principe niet vereist, voor zover eenvoudig kan nagegaan worden aan de hand van de vragen en antwoorden of de toegekende punten correct zijn en hoe de verdeling van de punten op de verschillende vragen tot een totaalscore geleid heeft.

Het examen moet gequoteerd zijn én voor die quotering moet een afdoende en dragende motivering voorliggen.

Het is niet abnormaal dat een examen negatief wordt geëvalueerd wegens de onvolledigheid van de antwoorden, maar deze onvolkomenheid moet dan wel blijken uit de verbetering van het examen en moet deel uitmaken van de motivering van het bekomen resultaat.

In casu werden de door verzoekster gegeven antwoorden werden niet gequoteerd op de examenkopij.

De op de examenkopij aangebrachte summiere en niet altijd duidelijke aantekeningen zijn allerminst afdoend noch dragend ter motivering van het examencijfer van 6/20. Het is onmogelijk op basis van die examenkopij om op eenvoudige wijze de correctheid van het toegekende examencijfer te toetsen.

Evenmin is het mogelijk om op eenvoudige wijze na te gaan hoe de verdeling van de punten op de verschillende vragen tot de totaalscore van 6/20 heeft geleid. Er werden immers geen deelscores genoteerd.

Volledigheidshalve zal verzoekster reeds antwoorden op de thans – laattijdig – gegeven motivering door prof. [J.B.]:

- Verzoekster heeft geenszins zelf getracht enig gunstregime te bekomen waarop zij niet gerechtigd zou zijn. Zoals uit de tekst van prof. [J.B.] zelf blijkt, is het enkel

omdat verzoekster zich nog niet ingeschreven had ten tijde van de eerste niet periode gebonden test in week 3 dat zij – buiten haar wil om – behandeld werd in overeenstemming met het gunstregime voor heroriënteerders, voor wie de eindscore volledig bepaald wordt door de score op de periode gebonden evaluatie. Dit gunstregime thans retroactief intrekken, zoals door prof. [J.B.] wordt geïmpliceerd, zou in strijd zijn met het vertrouwensbeginsel.

Bovendien blijkt uit de e-mail d.d. 26/10/2019 van verzoekster, naar dewelke prof. [J.B.] in zijn motivering verwijst, dat de vertraging in inschrijving ook te wijten was aan de verwarring omtrent de opleidingsonderdelen Wiskunde A en Wiskunde B die verzoekster nog diende op te nemen doch die niet meer terug te vinden waren. Kennelijk was de omvorming van deze opleidingsonderdelen tot Calculus en Lineaire Algebra niet goed gecommuniceerd. Dit kan bezwaarlijk aan verzoekster worden verweten.

- Verzoekster kon onmogelijk deelnemen aan de tweede niet periode gebonden test aangezien zij op dat moment tewerkgesteld was in het buitenland.
- De motivering die prof. [J.B.] *post factum* geeft voor het toekennen van een cijfer van 6/20 voor het examen Calculus is niet in overeenstemming met de examenkopij zelf. Zo stelt hij, onder meer, dat vraag 1 verbeterd werd op 3,5 punten om nadien om te rekenen naar een score op 2,5 punten. Uit de examenkopij blijkt duidelijk dat vraag 1 op 2 punten staat.
- Overeenkomstig de *post factum* motivering zou verzoekster op vraag 2 (e) slechts 0,5/0,75 en 0,25/0,75 scoren, terwijl daar op de examenkopij enkel twee ‘vinkjes’ staan die erop wijzen dat deze zaken goed werden beantwoord.

Het opstellen van een motivering voor de quotering van een schriftelijk kennisexamen dat niet gedragen wordt door de minimale aantekeningen op de examenkopij kan uiteraard niet worden aanvaard en zeker niet wanneer er een geruime tijd zit tussen het examen en de opstelling van de *post-factum* motivering.

- Het gewicht dat prof. [J.B.] aan de diverse deelvragen van respectievelijk vraag 1, vraag 2 en vraag 6 geeft is volledig willekeurig en eveneens *post factum* bepaald. Uit niets blijkt dat voorafgaand werd meegedeeld dat aan de ene deelvraag meer of minder gewicht zou worden gegeven dan aan de andere.
- Bij vraag 2 komt prof. [J.B.] zelfs tot 8 deelscores, terwijl de examenkopij duidelijk aantoont dat vraag 2 slechts 6 deelvragen omvat.
- De door prof. [J.B.] weergegeven totaalscore van 4,48/15 komt niet overeen met zijn daaraan voorafgaande motivering en berekening, die leidt tot een totaalscore van 4,48/15,5.
- Daar waar prof. [J.B.] meent thans retroactief een ander regime te kunnen toepassen op verzoekster om vervolgens te beweren dat zij slechts 5/20 in plaats van 6/20 zou hebben behaald voor het opleidingsonderdeel Calculus dient opgemerkt te worden dat de examinator zelf een gegeven quotering niet kan wijzigen, toch niet in voor de student negatieve zin.
- De bewering dat verzoekster nooit contact zou hebben opgenomen met de onderwijsbegeleiders of lesgever voor vakinhoudelijke begeleiding klopt niet. Verzoekster heeft, tijdens het studeren voor het opleidingsonderdeel Calculus, meermaals vakinhoudelijke vragen gesteld via het forum op UFORA. Zij voegt twee voorbeelden daarvan ter staving. (stuk 20) Zij heeft op sommige vragen wel op andere helemaal geen antwoord ontvangen.

- Uit het feit dat verzoekster op 12/07/2020 een vakinhoudelijke vraag stelde, blijkt overigens dat zij meer dan tijdig beginnen studeren was voor het examen Calculus op 17/08/2020. (stuk 20)
- Ook de bewering dat verzoekster nooit inspanningen zou hebben geleverd om te slagen voor het opleidingsonderdeel Calculus is onjuist. Gedurende de eerste twee academiejaren dat verzoekster het Voorbereidingsprogramma opnam was zij in behandeling wegens depressie, waardoor haar studievoortgang zeker enige vertraging heeft opgelopen, waarbij zij het opleidingsonderdeel Wiskunde A (dat later werd vervangen door Calculus) een aantal keer niet heeft afgelegd. Verzoekster had zich voorgenomen het examen Calculus af te leggen in januari 2020 doch werd toen geconfronteerd met de onverwachte opname van haar grootmoeder in het ziekenhuis op 01/01/2020, gevolgd daar het razendsnel aftakelen en overlijden op 31/01/2020. (stuk 18)
Dat de wijze waarop verzoekster zich – ten gevolge van voormelde persoonlijke en familiale situatie – door de opleiding Voorbereidingsprogramma heeft geworsteld voor haar geenszins als standaard geldt, wordt aangetoond door het feit dat zij wel vlot haar diploma Bachelor in de diergeneeskunde heeft behaald.

II.2. De beslissing d.d. 10/09/2020 waarbij aan verzoekster een examencijfer van 6/20 werd toegekend voor het opleidingsonderdeel Calculus is kennelijk onredelijk

Normaliter dient een schriftelijk kennisexamen de verdeling van de punten per vraag, de behaalde deelscore per vraag en de totaalscore als som van de deelscores per vraag weer te geven.

In casu werd het schriftelijk kennisexamen dermate opgesteld dat wel de deelscores per vraag werden genoteerd doch *niet* de deelscores per onderdeel van elke vraag. Immers zijn zowel vraag 1, vraag 2 en vraag 6 onderverdeeld in respectievelijk 2, 6 en 3 deelvragen. Het is onmogelijk te bepalen welk onderdeel op hoeveel punten staat en dus aan welk onderdeel van een vraag veel dan wel weinig gewicht zal worden gegeven in het uiteindelijke eindresultaat.

Bij gebreke aan enige voorafgaandelijke vermelding dient uitgegaan te worden van het feit dat aan elke deelvraag evenveel gewicht wordt gegeven. Zodoende staan vraag 1 (a) en 1 (b) elk op 1 punt, staan vragen 2 (a) tot en met 2 (f) elk op 0,67 punt en vragen 6 (a) tot en met 6 (c) elk op 1 punt.

Voortgaand op de summiere aantekening die op de examenkopij terug te vinden zijn heeft verzoekster *minstens* als volgt gescoord :

- vragen 1 (a), 2 (a), 2 (b), 2 (c), 2 (e) en 6 (a) volledig juist, gelet op de vermelding van één of meerdere vinkjes;
- vragen 2 (d), 2 (f) en 4 minstens deels juist, goed voor 50% van de punten, gelet op het gebrek aan doorstreepte antwoorden en gelet op de overeenstemming van het door verzoekster gegeven antwoord met de verbetersleutel (stuk 19)

Derhalve heeft verzoekster *minstens* 6,6/15, of 8,8/20 hetzij afgerond 9/20, behaald.

Dit houdt nog geen rekening met de punten die verzoekster bijkomend behaald heeft door op de resterende vragen 1 (b), 3 en 6 (c), waar de aantekeningen op de examenkopij allerminst duidelijk zijn, deels goed te antwoorden.

Merk op dat prof. [J.B.] in zijn *post factum* opgestelde motivering ook punten toekent aan verzoekster voor de vraag 1 (b).

Dit correcte examencijfer van *minstens* 9/20 is bovendien een delibereerbaar cijfer.

Bovendien behaalde verzoekster wél een credit voor het opleidingsonderdeel Lineaire Algebra dat als begincompetentie adviseert om het opleidingsonderdeel Calculus gevolgd te hebben, hetgeen zoveel betekent als daarvoor geslaagd te zijn.

De vraag stelt zich of verzoekster *überhaupt* nog kans maakt op een redelijke beslissing over haar examencijfer voor het opleidingsonderdeel Calculus, nu uit de *post factum* gegeven motivering door de verantwoordelijk lesgever van dat opleidingsonderdeel dat deze de objectieve en professionele benadering, die van een professor aan een universiteit zou mogen verwacht worden, verlaat en duidelijk subjectief – op de persoon van verzoekster – gaat beoordelen.

De student heeft evenwel recht op een objectieve en onbevooroordelde beoordeling van zijn prestaties.

Het vermoeden van objectiviteit en deskundigheid, dat volgens de Raad voor Betwistingen inzake Studievoortgangsbeslissingen aan de hoedanigheid van examinator kleeft, wordt *in casu* weerlegd door de lasterlijke uitletingen van de verantwoordelijk lesgever aan het adres van verzoekster :

- Hij verwijt verzoekster dat zij (onterecht) het gunstregime voor heroriënteerders zou hebben genoten, terwijl dit geenszins aan haar toedoen te wijten is.
- Geconfronteerd met het door verzoekster ingestelde intern beroep, vermindert hij het bestreden examencijfer van 6/20 naar 5/20, wat volgens hem ‘correct’ zou zijn.
- De verantwoordelijk lesgever beweert valselijk dat verzoekster nooit contact zou hebben opgenomen met de onderwijsbegeleiders of met hem voor vakinhoudelijke begeleiding, hetgeen verzoekster kan weerleggen. (stuk 20)
- Ook de vermelding dat verzoekster nooit contact zou hebben opgenomen met de facultaire studiebegeleider wiskunde voor begeleiding is niet relevant en is er enkel op gericht verzoekster in een slecht daglicht te stellen.
- De verantwoordelijk lesgever is er, zonder enige kennis van de bijzondere omstandigheden in hoofde van verzoekster, kennelijk van overtuigd dat zij nooit inspanningen heeft geleverd om te slagen voor het opleidingsonderdeel Calculus. Daarbij wordt wel vergeten dat het opleidingsonderdeel in de loop der jaren veranderd is, niet alleen van naam, maar ook inhoudelijk. Daarbij verliest hij evenzeer uit het oog dat zij voor alle andere opleidingsonderdelen, zowel van het Voorbereidingsprogramma als de Master, wél slaagde.

Het mag duidelijk zijn dat de plicht tot objectieve beoordeling door deze verantwoordelijk lesgever in de toekomst niet of onvoldoende kan worden nageleefd.

III.3. Ter besluit

De examencommissie die zich krachtens het OER dient uit te spreken over het gehele deliberatiepakket had de bijzondere omstandigheden moeten beoordelen voor alle opleidingsonderdelen en niet enkel voor wat betreft het opleidingsonderdeel Calculus, waarvoor een tekort werd genoteerd. De examencommissie had, met andere woorden, rekening moeten houden met de deliberatiepakketten waarvoor de student reeds was geslaagd en in het licht van het geheel van factoren moeten nagaan of er uitzonderlijke omstandigheden waren die konden verantwoorden dat verzoekster geslaagd werd verklaard ondanks één of meerdere tekorten binnen een deliberatiepakket.

Art. II.229 Codex Hoger Onderwijs wijst op die discretionaire bevoegdheid van de examencommissie:

“De student wordt door de examencommissie voor het geheel van de opleiding geslaagd verklaard als die op gemotiveerde wijze van oordeel is dat de doelstellingen van het opleidingsprogramma globaal verwezenlijkt zijn. De toepassing van dit artikel verwacht dat de student kan aantonen dat er sprake is van bijzondere omstandigheden en dat hij kan aantonen dat hij de doelstellingen globaal genomen behaald heeft.

Het feit dat een student globaal geslaagd wordt verklaard, betekent niet dat hij in aanmerking komt voor een creditbewijs voor die opleidingsonderdelen waarvoor hij niet is geslaagd.”

De Raad voor Betwistingen inzake Studievoortgangsbeslissingen heeft de voorbije jaren omvangrijke rechtspraak ontwikkeld die de instellingen voor hoger onderwijs wel degelijk dwingt tot een onderzoek ten gronde in elke zaak waar de vraag rijst of een student voldoet aan de globale opleidingsdoelstellingen en hij dus een diploma kan behalen, ook al behaalde hij niet-tolereerbare tekorten voor één of meer opleidingsonderdelen.

Elke beslissing tot niet-deliberatie moet gemotiveerd zijn. De examencommissie mag zich daarbij niet beperken tot een loutere stijlformule en moet concreet aangeven waarom de student bepaalde competenties niet behaald heeft. De examencommissie moet ook rekening houden met eventuele bijzondere omstandigheden die door de student ingeroepen worden. Wanneer er vastgesteld wordt dat er inderdaad sprake is van dergelijke bijzondere omstandigheden, moet de examencommissie ook duidelijk aangeven hoe deze (al dan niet) doorwerken in de beslissing tot niet-delibereren.

Er is in hoofde van verzoekster zeker sprake van de vereiste bijzondere omstandigheden.

Verzoekster behaalde slechts één tekort, hetgeen door de Raad reeds meermalen werd gekwalificeerd als een studiegerelateerde omstandigheid, waarvan het uitzonderlijk karakter moet worden beoordeeld door de examencommissie of de interne beroepsinstantie.

Uitzonderlijke omstandigheden kunnen dus wel degelijk te maken hebben met het studietraject dat de student doorlopen heeft.

Iets anders aanvaarden zou art. II.229 Codex Hoger Onderwijs uithollen, aangezien dat er juist op gericht is studenten met een tekort onder bepaalde voorwaarden toch nog geslaagd te verklaren.

In algemene zin geldt overigens dat de Raad voor Betwistingen inzake Studievoortgangsbeslissingen van oordeel is dat tekorten steeds moeten worden gezien en beoordeeld in het licht van het geheel van de resultaten.

Evenzeer staat vast dat verzoekster de globale opleidingsdoelstellingen heeft behaald.

Het behalen van één tekort voor het opleidingsonderdeel Calculus sluit niet uit dat verzoekster toch de globale doelstellingen van de opleiding heeft behaald.

Kwantitatief kan verwezen worden naar de totaalscore van 61,90% die verzoekster behaalde voor het Voorbereidingsprogramma en van 64% die zij behaalde voor de Masteropleiding.

De kwalitatieve beoordeling, waarbij de competenties van het opleidingsonderdeel waarvoor de student niet geslaagd is, afgetoetst worden aan de competenties van de andere vakken uit het opleidingsprogramma van de student, werd uitvoerig uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

Opleidingscompetenties en leerresultaten overschrijden vaak de vakken, zodat uit het behalen van credits voor andere vakken ook kan blijken dat de competenties of leerresultaten van de hele opleiding, niettegenstaande het tekort, in alle redelijkheid genomen globaal toch verwezenlijkt zijn.

Als we dit niet zouden aanvaarden, zou dit impliceren dat een deliberatie van een tekort op grond van het globaal behaald zijn van de leerresultaten onmogelijk zou worden, wat in strijd is met de Codex Hoger Onderwijs.

De algemene regel is dat, indien het opleidingsonderdeel waarvoor men niet slaagde, geen unieke band heeft met de globale opleidingsonderdelen en afdoende inhoudelijke convergenties vertoont met andere opleidingsonderdelen waarvoor de student wel slaagde, daarin een bewijs kan worden gevonden dat de student wel degelijk de globale opleidingsdoelen van de opleiding heeft bereikt, ook al heeft hij niet specifiek voor elk opleidingsonderdeel een credit verworven.

De cruciale vraag die de beslissende instelling dan ook moet aftoetsen is of het vak waarvoor de student een tekort behaalde, een unieke positie inneemt in het opleidingsprogramma en eenzelfde unieke band heeft met de globale opleidingsdoelstellingen. Het volstaat daarbij niet dat de globale doelstellingen door het vak verbijzonderd of verder uitgediept worden. Dit impliceert immers niet *ipso facto* dat de globale opleidingsdoelstellingen niet meer door andere opleidingsonderdelen bereikt kunnen worden.

In casu kan bezwaarlijk worden gearchiveerd dat het opleidingsonderdeel Calculus dergelijke unieke band vertoont met de globale opleidingsdoelstellingen van de Master of Science in de biowetenschappen: land- en tuinbouwkunde, Afstudeerrichting tuinbouwkunde.

Het is aan Uw Institutionele Beroepscommissie om te motiveren waarom de betrokken student de globale opleidingsdoelstellingen niet zou hebben behaald.

Een niet-deliberatie enkel motiveren op basis van de specifieke doelstellingen van het opleidingsonderdeel Calculus, zonder dat een band met de globale opleidingsdoelstellingen ontwikkeld wordt, zal de toets van de Raad niet doorstaan. Het is noodzakelijk dat er een toelichting wordt gegeven over de verhouding tussen de opleidingsonderdelen, hun specifieke doelstellingen en de globale opleidingsdoelstellingen. Louter stellen dat de student één tekort heeft en daarom niet kan afstuderen, kan dus niet. Louter argumenteren dat de student een niet-delibereerbaar cijfer behaalde, volstaat evenmin als motivering voor een beslissing tot niet-deliberatie. Elke zaak moet op haar merites beoordeeld worden.

De beslissing om een student omwille van één tekort niet geslaagd te verklaren werd door de Raad voor Betwistingen inzake Studievoortgangsbeslissingen reeds herhaaldelijk als kennelijk onredelijk beoordeeld.

In een arrest van 6 december 2010 oordeelde de Raad als volgt:

“De Raad is er zich van bewust dat het hem niet toekomt om zijn appreciatie over de verdiensten van een student in de plaats te stellen van die van de bevoegde instanties van de onderwijsinstelling. De Raad ziet er wel op toe dat de beslissing op regelmatige wijze is tot stand gekomen en binnen de grenzen van de redelijkheid ligt. In het verlengde van deze vaststelling kan de Raad – bij gebrek aan concrete bewijskrachtige gegevens – niet oordelen in hoeverre de bewering van verzoekende partij dat zij willekeurig zou behandeld zijn, gegrond is. Maar de Raad kan er echter in voorliggend geval niet omheen te doen opmerken dat het niet-delibereerbaar tekort voor één opleidingsonderdeel een zeer grote weerslag heeft op de studieloopbaan van verzoekende partij. Zonder in te gaan op de kwestieuze quoterings van 7/20 voor het opleidingsonderdeel ‘Samenleving: politieke en sociale geschiedenis’, is de Raad van oordeel dat, ook al is het betrokken opleidingsonderdeel een zelfstandig en wellicht een belangrijk opleidingsonderdeel, de bevoegde instanties bij de beslissing over het al dan niet geslaagd zijn voor de totale opleiding, oog moeten hebben voor het geheel van de studieresultaten. In voorliggend geval is de Raad van oordeel dat het enige tekort, weliswaar voor de tweede examenperiode een ernstig tekort, niet ipso facto tot het niet-slagen moet leiden en het studieresultaat moet samengelezen worden met de totaliteit van de resultaten van verzoekende partij en met een gemotiveerde evaluatie of verzoekende partij de vereiste competenties van de opleiding heeft behaald. De specifieke situatie in voorliggend geval is, naar het oordeel van de Raad, een ‘uitzonderlijke omstandigheid’ waarmee de bevoegde instanties rekening moeten houden bij de beraadslaging over het al dan niet slagen van de verzoekende partij.”

Ook in een arrest van 2012 oordeelde de Raad in een gelijkaardig geval tot een gebrek aan motivering:

“Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij voor het opleidingsonderdeel ‘Statistiek II’ 6/20 behaalde, waardoor zij volgens de geldende deliberatiecriteria niet geslaagd verklaard kan worden voor het bachelor diploma Pedagogische wetenschappen. De examencommissie kon ondanks dit tekort de verzoekende partij geslaagd verklaren in uitzonderlijke omstandigheden en indien blijkt dat de opleidingsdoelstellingen globaal bereikt zijn. De examencommissie, daarin bijgetreden door de interne beroepsinstantie, was van oordeel dat gelet op de plaats en het belang van het betrokken opleidingsonderdeel en de omvang van het tekort de opleidingsdoelstellingen globaal niet bereikt waren. Een dergelijke motivering zou afdoende zijn als dit een enige evaluatie zou geweest zijn van het opleidingsonderdeel, en geen credits behaald zou hebben voor alle opleidingsonderdelen van de masteropleiding. Wat de evaluatie betreft, ook al is het juist dat in principe enkel rekening moet gehouden worden met de betrokken examenperiode, wanneer een oordeel moet worden uitgesproken over de vraag of een student globaal de opleidingsdoelstellingen heeft bereikt, moet met het hele studietraject met inbegrip van andere resultaten voor hetzelfde

opleidingsonderdeel rekening te worden gehouden, mede wat betreft de vraag of er sprake is van uitzonderlijke omstandigheden. In dezelfde zin moet ook de vaststelling dat de verzoekende partij credits behaald heeft voor alle opleidingsonderdelen van de aansluitende masteropleiding het nodige gewicht te worden gegeven, omdat de masteropleiding gericht is op de wetenschappelijke verdieping van de basisvaardigheden die in de bacheloropleiding worden verworven, en het op het eerste gezicht moeilijk te begrijpen lijkt hoe alle credits voor de masteropleiding verworven kunnen worden zonder dat de opleidingsdoelstellingen van de bacheloropleiding globaal bereikt werden. De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd.”

De situatie van verzoekster is nog eens zo bijzonder, nu het enige tekort dat zij behaalde een tekort betreft voor een opleidingsonderdeel in het Voorbereidingsprogramma voor de Masteropleiding waarvoor zij inmiddels wel volledig geslaagd is.

Een voorbereidingsprogramma is een programma dat kan worden opgelegd aan een student die niet in het bezit is van een diploma dat op rechtstreekse wijze toelating verleent tot de opleiding waarvoor hij zich wenst in te schrijven. Het gaat hierbij om studenten met een academisch bachelor- of masterdiploma en de opleiding heeft tot doel de student voor te bereiden op het succesvol afleggen van de masteropleiding. Het programma heeft dus niet tot doel de student de leerstof en de leerresultaten van het onderliggende bachelordiploma bij te brengen.

Zo staat het overigens ook uitdrukkelijk toegelicht op de website van de faculteit Biowetenschappen:

“Een voorbereidingsprogramma is een overgangsprogramma (en dus geen echte opleiding) tussen een academische bachelor en een master, te volgen als de bachelor niet rechtstreeks aansluit bij de master.

Een voorbereidingsprogramma is eigenlijk alleen maar een toegangsticket naar een specifieke master. De student krijgt na afloop hiervan zelfs geen diploma of getuigschrift.”

(<https://www.ugent.be/bw/nl/voor-studenten/facultairvademecum/voorbereidingsprogramma.htm>)

In principe kan het masterdiploma niet afgeleverd worden wanneer de student zijn voorbereidingsprogramma niet succesvol afgerond heeft.

De Raad voor Betwistingen inzake Studievoortgangsbeslissingen voorzag evenwel in een uitzondering voor studenten die – zoals verzoekster – de examens van alle vakken van de Masteropleiding succesvol afleggen, maar een tekort behalen op een opleidingsonderdeel uit het Voorbereidingsprogramma.

De Raad is van oordeel dat een voorbereidingsprogramma geen eigen finaliteit heeft, maar slechts voorbereidt op het succesvol kunnen voltooien van de daaropvolgende masteropleiding.

Voor de toepassing van art. II.229 Codex Hoger Onderwijs moeten de globale opleidingsdoelen van de master dus worden bereikt, niet die van het voorbereidingsprogramma.

De Raad oordeelde reeds herhaaldelijk dat een student die één tekort behaalde, voldoende blijk gaf van een studiegerelateerde bijzondere omstandigheid, tenminste wanneer de student op alle mastervakken geslaagd was.

In de praktijk zal de Raad daarna kijken naar de leerdoelstellingen die het vak nastreeft. Zo beoordeelde de Raad een zaak van een student die 6/20 behaalde op een opleidingsonderdeel uit zijn voorbereidingsprogramma dat erop gericht was de student de nodige analytische competenties bij te brengen die nodig zijn om succesvol de vakken uit de master in de Toegepaste Economische Wetenschappen af te leggen, positief. Hoewel de Raad niet aanvaardt dat *ipso facto* uit het succesvol afleggen van mastervakken (wat de verzoekster in deze zaak wel deed) moet blijken dat de student de doelstellingen van het opleidingsonderdeel waarvoor hij niet slaagde behaald heeft, besliste hij toch dat uit het studietraject van de betrokken student voldoende bleek dat hij over een voldoende analytisch denkkader beschikt dat de masteropleiding als uitgangspunt neemt. Daarbij was het voor de Raad cruciaal dat de betrokken student een voorbereidingsprogramma moest volgen, dat als enige finaliteit heeft de succesvolle doorstroming naar de master mogelijk te maken. Het is daarbij niet de bedoeling dat de student het onderliggende bachelordiploma behaalt, maar enkel de competenties die hij/zij mist en die de master vereist, bij te schaven. De Raad oordeelde dan ook dat de examencommissie aan de finaliteit van het voorbereidingsprogramma (of anders gezegd: het gebrek aan eigen finaliteit) was voorbijgegaan bij de beoordeling van de resultaten van de student en zijn beslissing bijgevolg onvoldoende gemotiveerd had.

Een voorbereidingsprogramma heeft geen eigen finaliteit op het vlak van diplomaverwerving. Dergelijke opleiding leidt enkel toe naar een vervolgopleiding vanuit specifieke vooropleidingscontexten. De instelling kan het gevolgd hebben van een dergelijke opleiding enkel bekronen met een getuigschrift en dus niet met een diploma met mogelijke arbeidsmarktgevolgen. De specifieke aard van dit soort opleidingen is dan ook een versterkend element om te concluderen dat het voorafgaande geen eigen finaliteit kan of zou mogen hebben en dat wie bewijst over alle vaardigheden en competenties van de masteropleiding te beschikken hiervoor ook zou moeten slagen. Het slagen voor de masteropleiding bewijst dat men de basiswetenschappelijke vaardigheden onder de knie heeft.

Bij de beslissing dd. 10/09/2020 waarbij werd geoordeeld dat verzoekster haar masterdiploma niet heeft behaald omdat zij niet voldeed aan de toelatingsvoorwaarden voor de masteropleiding werd geoordeeld dat het slagen voor het volledige deliberatiepakket van het voorbereidingsprogramma een noodzakelijke toelatingsvoorwaarde zou zijn voor de masteropleiding.

Nu, als iets een noodzakelijke toelatingsvoorwaarde is en men laat de student toch toe, waarna hij slaagt, dan bewijst die student impliciet dat aan die toelatingsvoorwaarden is voldaan (of hij al of niet dat voorliggend getuigschrift heeft behaald).

In casu is verzoekster geslaagd voor het volledige deliberatiepakket van de masteropleiding, zodat zij minstens impliciet heeft aangetoond aan de

toelatingsvoorwaarden voor die masteropleiding, met name het slagen voor het voorbereidingsprogramma, te hebben voldaan.

Dit wordt, overigens, tevens bevestigd door het feit alleen dat verzoekster zich reeds kon inschrijven voor de masteropleiding. Immers bepaalt art. 23, § 1 OER dat een student die zich in hetzelfde academiejaar inschrijft voor meer dan één opleiding – zoals voorbereidingsprogramma én master – aan de toelatingsvoorwaarden van elk van die opleidingen moet voldoen.”

De institutionele beroepscommissie van de Universiteit Gent behandelt het beroep van verzoekster in zitting van 16 oktober 2020. De tweede aanvullende nota van verzoekster wordt, zoals onderstaand zal blijken, door de institutionele beroepscommissie onontvankelijk verklaard en niet bij de beoordeling betrokken.

De beroepscommissie oordeelt als volgt:

“(…)

De institutionele beroepscommissie heeft integraal kennis genomen van de argumenten zoals die zijn geformuleerd in het beroepschrift en de aanvullende nota. Het beroep wordt conform artikel 100 OER op stukken behandeld.

De institutionele beroepscommissie stelt vast dat Meester Van Vlaenderen op 15 oktober een tweede aanvullende nota heeft bezorgd. Deze nota kan echter redelijkerwijze niet meer meegenomen worden aangezien hij niet meer ontvankelijk is. Het Onderwijs- en Examenreglement stelt in artikel 100§2 explicet het volgende met betrekking tot aanvullende nota's:

“Middelen die een student pas kon kennen na inzage van zijn dossier of na gebruik te hebben gemaakt van de aangeboden feedbackmogelijkheid, dienen op straffe van onontvankelijkheid onmiddellijk na die inzage of feedback en in elk geval binnen de zeven kalenderdagen na het verstrijken van de beroepstermijn te worden ingediend in een aanvullende nota. De student stuurt tezelfdertijd een elektronische versie van het beroepsschrift ten titel van inlichting via e-mail aan ombuds@ugent.be. Als datum van het beroep geldt de datum van postmerk van de aangetekende zending.”

De studente kreeg reeds op 15 september 2020 feedback van de betrokken lesgever, en kon dus haar argumenten wat betreft het examencijfer reeds aanbrengen in haar intern beroepschrift zelf dat ze indiende op 17 september 2020, of desnoods nog aanvullen binnen de zeven dagen volgend op 15 september 2020. Het feit dat zij op dat ogenblik nog niet beschikte over een kopie van het examen, doet daaraan geen afbreuk.

De studente kreeg vervolgens op 28 september 2020 een kopie van het examen via de lesgever. Diezelfde dag bezorgde de dossierbehandelaar ook het dossier van verzoekster aan haar raadsman, waarbij werd aangegeven dat nog een aanvullende nota kon worden

ingedien ten laatste tegen woensdagavond 30 september 2020 zo verzoekster wenste dat haar beroep behandeld zou worden ter vergadering van de institutionele beroepscommissie d.d. 2 oktober 2020. De advocaat van verzoekster liet vervolgens op 30 september 2020 weten dat hij nog een aanvullende nota wenste in te dienen maar er niet in was geslaagd om die klaar te hebben tegen de vooropgestelde deadline, en gaf aan dat hij behoudens tegenbericht een nota zou bezorgen tegen 14 oktober 2020 voor behandeling van het beroep op 16 oktober 2020. De dossierbehandelaar wees de advocaat vervolgens op de termijn die in het OER is bepaald, en vroeg met aandrang om de door het OER vooropgestelde termijn van zeven dagen te respecteren, die loopt vanaf de dag waarop hij het dossier ontving. Verzoeksters advocaat vroeg niettemin nogmaals uitstel tot woensdag 7 oktober omdat hij in het weekend zou verhuizen, wat werd toegestaan. Op 8 oktober liet hij weten deze deadline andermaal niet te hebben gehaald, en gaf hij aan de nota te bezorgen tegen vrijdag 9 oktober. De nota werd uiteindelijk bezorgd bij mail d.d. donderdag 15 oktober 2020. De zaak stond inmiddels geprogrammeerd op de zitting van 16 oktober 2020.

De institutionele beroepscommissie beslist dat deze nota niet ontvankelijk is. De termijn die is voorzien in het OER voor indiening van een aanvullende nota is meer dan ruimschoots overschreden. Toelaten dat tot zo dicht bij de zitting aanvullende nota's worden ingediend, daar waar van de institutionele beroepscommissie wordt verlangd dat ze binnen een korte termijn haar onderzoek uitvoert en zich uitspreekt over het ingestelde beroep, is onaanvaardbaar en belemmert de goede werking van de institutionele beroepscommissie en de vlotte afhandeling van de bij haar ingediende dossiers al te zeer. Een adequate behandeling van de argumenten die worden uiteengezet in de tweede aanvullende nota, en die duidelijk, zeker wat het examencijfer betreft, nieuw zijn ten opzichte van de argumenten die reeds eerder in de procedure werden gebracht, vereist immers een bijkomend onderzoek en leidt aldus onvermijdelijk tot nog meer vertraging in de afhandeling van het dossier, waarin de beslissingstermijn die decretaal wordt vooropgesteld nu reeds is verstrekken mede door de houding van de raadsman van verzoekster.

De institutionele beroepscommissie beslist dan ook om de zaak niet nog eens uit te stellen en de tweede aanvullende nota uit de debatten te weren.

De institutionele beroepscommissie heeft inzage gekregen in de motivering van de verantwoordelijk lesgever met betrekking tot het examen, de examenkopij van de studente en de puntenlijsten van de studente.

1. Wat betreft het examencijfer

Verzoekster vecht uiterst subsidiair het examencijfer aan dat ze behaalde voor het vak "Calculus" (6/20).

De institutionele beroepscommissie behandelt eerst deze nochtans uiterst subsidiaire vraag, nu het examencijfer dat verzoekster behaalt voor het genoemde vak uiteraard relevant is in het licht van de vraag of ze de doelstellingen van het voorbereidingsprogramma al dan niet heeft behaald. Het onderzoek naar de correctheid van het examencijfer moet dan ook logischerwijze vooraf gaan aan een onderzoek van het verzoek om te worden gedelibereerd voor het voorbereidingsprogramma.

Verzoekster stelt vooreerst dat de feedback op 15 september niet voldeed. Het is echter vaste rechtspraak dat feedback na het examen geen afbreuk doet aan de geleverde prestatie van de student op het examen zelf. Dit kan er bijgevolg niet toe leiden dat die prestatie anders zou moeten worden beoordeeld en een examencijfer zou moeten worden aangepast.

De verantwoordelijk lesgever motiveert het cijfer van 6/20 als volgt:

NPGE

De NPGE omvat twee verplichte testen (Weken 3 en 7), maar ten tijde van de eerste test was de studente nog niet ingeschreven voor het vak. Voor de tweede test is de studente niet komen opdagen. Studenten krijgen een 0 voor beide testen van zodra ze ongegrond afwezig zijn voor één van de testen. Dit gebeurt op basis van de studieficheregel ‘De examinator kan de student die zich onttrekt aan periodegebonden en/of niet-periodegebonden evaluaties voor dit opleidingsonderdeel niet-geslaagd verklaren’ (zie: <https://studiegids.ugent.be/2019/NL/studiefiches/I700196.pdf>). Dit principe werd afgetoetst bij en goedgekeurd door DOWA.

Vermits de studente zich evenwel nog niet ingeschreven had ten tijde van de eerste test in Week 3 werd ze behandeld in overeenstemming met het gunstregime dat wij hanteren voor heroriënteerders. Voor zulke studenten wordt de eindscore volledig bepaald door de PGE-score (zie verder).

PGE

- Vraag 1: Deze vraag werd verbeterd op 3,5 punten. Deelvraag (a) stond op 1 van de 3,5 punten. Ze heeft hierbij 1/1 gescoord. Deelvraag (b) stond op de resterende 2,5 punten. Daar heeft ze enkel de afgeleide van het tweede deel van $f(x)$ juist. Dit stond op 0,25. Ze heeft niets geschreven over de limieten van de afgeleiden die moeten gelijk zijn bij $x=3$ en ook niet dat continuïteit een voorwaarde voor afleidbaarheid is. Bijgevolg heeft ze voor dit laatste geen punten gekregen en is ze geëindigd op 1,25/3,5. Deze score werd herschaald naar 0,714296/2,5.
- Vraag 2: Deze vraag werd verbeterd op 7,5 punten. De studente behaalde 4,25/7,5, wat herschaald werd naar 2,26666/4. In detail.
 - Domein is correct, maar beeld is fout: 0,25/0,5
 - Symmetrie is goed: 0,25/0,25
 - Nulpunten zijn correct berekend: 1/1
 - Asymptoten: VA niet bekomen, dus 0/0,25. HA: niet uitgelegd waarom er geen HA is: 0/0,25. SA: geen besluit geformuleerd, enkel een vage beschrijving van de coëfficiënt van x : 0,25/1,25.
 - Eerste afgeleide + 1 nulpunt correct, 1 nulpunt fout in tekentabel: 0,5/0,75.
 - Tweede afgeleide correct berekend, maar foutief herschreven. Nulpunt: 1 correct en 1 fout (in tekentabel): 0,25/0,75
 - Tekentabel: bespreking eerste afgeleide goed (op nulpunt na), bespreking tweede afgeleide niet helemaal goed en buigpunt foutief aangeduid: 1,25/2,5.
 - Grafiek is goed: 0,5/0,5

- Vraag 3: Wat de studente schrijft is niet relevant om de juiste oplossing te bekomen. Ze behaalt op deze vraag 0/2,5.
- Vraag 4: De studente heeft de MacLaurin-ontwikkeling van $\cos(x)$ correct genoteerd. Op dit deel behaalt ze 1/1. De rest heeft ze niet uitgewerkt, waardoor ze eindigt op 1/2,5.
- Vraag 5: Niet ingevuld, dus 0/1.
- Vraag 6: Deze vraag werd verbeterd op 6 punten en vervolgens herschaald naar 3. Enkel deelvraag a) werd correct beantwoord en hiervoor kreeg de studente de volgens de verbetersleutel vastgelegde punten, nl. 1/6. Wat genoteerd werd bij deelvragen b) en c) hield geen steek. Na herschaling eindigt de studente voor deze vraag dus bij 0.5/3.

Subtotaal PGE: 4.48/15

Eindscore

Eindscore = PGE-score als gevolg van toegepast gunstregime, dus 5.97/20

Als gevolg van de ingestelde beroepsprocedure, heb ik bij de FSA nagevraagd wanneer de studente zich voor het vak uiteindelijk had ingeschreven. Ik ontving hierop als antwoord het bericht dat de studente op 26/10/2019 naar de trajectbegeleidster [B.L.] had gestuurd:

“Beste,

Momenteel zit ik in het buitenland, daardoor heeft het samenstellen van mijn curriculum wat vertraging opgelopen. Ik moet de vakken wiskunde A en wiskunde B (van vorig jaar) dit jaar opnieuw afleggen. Ik ga ervan uit dat deze vakken hernoemd zijn naar ‘Calculus’ en ‘Lineaire algebra’.

*Met vriendelijke groeten,
[verzoekster]*

Op basis daarvan kan ik niet anders dan concluderen dat de studente onrechtmatig werd behandeld volgens het gunstregime voor heroriënteerders. Immers, ze was blijkbaar niet van opleiding veranderd, maar had verzaakt haar curriculum tijdig in orde te brengen niettegenstaande ze zeker op de hoogte was van de consequenties van een ongegronde NPGE-afwezigheid (die waren ook zo voor Wiskunde A en de studiefiche is daarover sowieso duidelijk). Dit impliceert dat we haar een 0/4 moeten toekennen voor de NPGE-score wat ons finaal leidt tot de volgende eindscoreberekening:

NPGE: 0/4

PGE: 4.78/16

Eindscore: 5/20 en niet 6/20

Randinformatie

- De studente heeft, voor zover wij kunnen terugvinden, nooit contact opgenomen met de onderwijsbegeleiders of lesgever voor vakinhoudelijke begeleiding.

- De studente heeft, voor zover wij kunnen terugvinden, nooit contact opgenomen met de facultaire studiebegeleider wiskunde voor begeleiding.
- Uit haar eerdere scores voor dit vak (Wiskunde A tot en met AJ 2018-2019, daarna Calculus) blijkt duidelijk dat de studente nooit inspanningen heeft geleverd om te slagen voor dit vak:
 - 2016-2017: 0/20 en AFWE
 - 2017-2018: 0/20 en AFWE
 - 2018-2019: 0/20 en 0/20
 - 2019-2020 : AFWE en 6/20”

De institutionele beroepscommissie merkt op dat ze enkel bevoegd is om de correctheid van een examencijfer na te gaan zoals gegeven en vastgelegd op het puntenbriefje. De door de lesgever aangegeven randinformatie is daarbij niet relevant en wordt door de institutionele beroepscommissie buiten beschouwing gelaten.

De institutionele beroepscommissie stelt na aftoetsing van de motivering met de examenkopij van de studente en de vorhanden zijnde verbetersleutel vast dat de score van 6/20 niet onredelijk noch kennelijk onredelijk is en neemt deze motivering in het licht van de discretionaire bevoegdheid integraal over.

De institutionele beroepscommissie meldt dat het vastleggen van de scoringsmethode tot de bevoegdheid van de verantwoordelijk lesgever behoort en het niet de studente toekomt om zelf een cijfer op het examen te plakken. De lesgever, en met hem de institutionele beroepscommissie, dient zich immers finaal een totaalbeeld te vormen van de competenties die de studente heeft bereikt. De institutionele beroepscommissie stelt vast dat de examenvragen en scoringsmethode de redelijkheidstoets doorstaan en dat het examencijfer, in tegenstelling tot het persoonlijk aanvoelen van de studente, een correcte en objectieve weergave is van de prestaties van de studente op het moment van het examen.

De verantwoordelijk lesgever heeft de deelcijfers, met uitzondering van de eerste vraag, ook correct herschaald naar de punten zoals op het examen vermeld. Deze vermeldingen zijn overigens steeds indicatief en een lesgever kan redenen hebben om van de vooropgestelde gewichten van vragen toch nog af te wijken bij de uiteindelijke beoordeling. De institutionele beroepscommissie stelt ten vast dat de vraag of de lesgever redenen had om de eerste vraag alsnog anders te quoteren, uiteindelijk niet relevant zijn. De herschaling van vraag 1 heeft immers geen impact op het cijfer van 6/20: een andere herschaling geeft het resultaat van 5,97/20 i.p.v. 5,78/20 wat in beide gevallen tot 6/20 leidt.

De institutionele beroepscommissie ziet geen andere redenen om aan het cijfer van 6/20 te twijfelen en behoudt haar vertrouwen in de deskundigheid en objectiviteit van de lesgever.

2. Wat betreft de vraag tot uitzonderlijke deliberatie

Verzoeker vraagt in eerste orde om te worden gedelibereerd voor het voorbereidingsprogramma tot de master of science in de biowetenschappen: land- en tuinbouwkunde, afstudeerrichting tuinbouwkunde. Ze slaagde niet voor dit voorbereidingsprogramma met een tekort van 6/20 voor Calculus.

De regels waaraan een student moet voldoen om te slagen voor een opleiding zijn vastgelegd in artikel 71 van het Onderwijs- en Examenreglement (OER).

Behalve in een afstudeerjaar van een bacheloropleiding, schakel- of voorbereidingsprogramma, master-na-bacheloropleiding of de specifieke lerarenopleiding, waar inderdaad beperkte compensaties mogelijk zijn conform artikel 71§2, slaagt een student enkel voor een opleiding als hij voor elk van de af te leggen opleidingsonderdelen een creditbewijs heeft behaald.

Artikel 71, §3 van het OER laat niettemin toe om een student die niet aan deze criteria voldoet toch geslaagd te verklaren. Een dusdanige beslissing is enkel mogelijk in uitzonderlijke omstandigheden en mits blijkt dat de doelstellingen van het opleidingsprogramma globaal verwezenlijkt zijn.

Deze bepaling vindt zijn grondslag in artikel II.229 al. 1 Codex Hoger Onderwijs, dat luidt als volgt:

“De student wordt door de examencommissie voor het geheel van de opleiding geslaagd verklaard als die op gemotiveerde wijze van oordeel is dat de doelstellingen van het opleidingsprogramma globaal verwezenlijkt zijn. De toepassing van dit artikel verwacht dat de student kan aantonen dat er sprake is van bijzondere omstandigheden en dat hij kan aantonen dat hij de doelstellingen globaal genomen behaald heeft.”

Uit vaste rechtspraak van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen (zie bijvoorbeeld R. Stvb. 28 maart 2018, nr. 4.239) blijkt dat om na te gaan of deze bepaling moet worden toegepast, volgende twee elementen moeten worden afgetoetst:

- Heeft de student – niettegenstaande het tekort – toch de globale opleidingsdoelstellingen behaald? Dit veronderstelt zowel een kwantitatieve als een kwalitatieve toetsing.
- Zijn er bijzondere, persoonlijke (familiale omstandigheden) of studie-gerelateerde (het individueel afgelegde studietraject) omstandigheden die voor de betrokken student als uitzonderlijk kunnen worden gekwalificeerd en waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat ze ervoor hebben gezorgd dat de student minder goed heeft gepresteerd dan van hem/haar in normale omstandigheden kon worden verwacht?

De bewijslast ter zake berust bij de student, zoals blijkt uit de rechtspraak van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen:

“Gewis mag van de student worden verwacht dat hij, wanneer hij zich beroept op ‘bijzondere omstandigheden’ of voorhoudt spijts tekorten toch de doelstellingen van de opleiding globaal te hebben behaald, daarvoor concrete elementen voorlegt en de organen van de instelling niet opzadelt met een omvangrijk onderzoek naar alle mogelijke argumenten die tot een globale geslaagd-verklaring zouden kunnen leiden. De bewijslast ligt, met andere woorden, in de eerste plaats bij de student”. (zie bijvoorbeeld R. Stvb. 24 november 2017, nr. 4031)

De examencommissie heeft zich niet beraden over de specifieke situatie van deze studente. Er werden aan de examencommissie ook geen uitzonderlijke omstandigheden gemeld over of door deze studente. De examencommissie heeft bijgevolg de criteria zoals vastgelegd in artikel 71 van het OER gerespecteerd en toegepast.

De studente neemt het opleidingsonderdeel Calculus (voorheen Wiskunde A) sinds 2016-2017 op in haar curriculum en behaalde achtereenvolgens volgende resultaten:

2016-2017: 0/20 en AFWE
2017-2018: 0/20 en AFWE
2018-2019: 0/20 en AFWE
2019-2020: AFWE en 6/20

Bij de vraag of de studente geslaagd verklaard kan worden voor het voorbereidingsprogramma tot Master of Science in de biowetenschappen: land- en tuinbouwkunde afstudeerrichting tuinbouwkunde met 24 tekortpunten, dient de institutionele beroepscommissie na te gaan of de studente de opleidingsdoelstellingen van het voorbereidingsprogramma tot Master of Science in de biowetenschappen: land- en tuinbouwkunde afstudeerrichting tuinbouwkunde verworven heeft.

De institutionele beroepscommissie stelt vast dat dit niet het geval is. Elk van de opleidingsonderdelen binnen het curriculum van de studente draagt op een eigen wijze bij tot het realiseren van de opleidingsdoelstellingen en de opleidingsdoelstellingen worden maar ten volle behaald als een student de einddoelstellingen van elk van die opleidingsonderdelen heeft behaald. Gelet op het gegeven dat het hier gaat om 24 tekortpunten waar het maximum toegestane tekortpunten 6 is als tolerantie, kan de institutionele beroepscommissie niet anders dan besluiten dat de studente alvast vanuit kwantitatief oogpunt onvoldoende heeft aangetoond de opleidingscompetenties te hebben verworven.

De studente haalde ook nooit meer dan 6/20 voor het opleidingsonderdeel, wat de institutionele beroepscommissie in haar overtuiging sterkt dat zij de eindcompetenties van het opleidingsonderdeel nog niet voldoende verworven heeft en bij uitbreiding dus ook de opleidingscompetenties van het voorbereidingsprogramma tot Master of Science in de biowetenschappen: land- en tuinbouwkunde afstudeerrichting tuinbouwkunde nog niet ten volle behaald heeft.

De institutionele beroepscommissie stelt vast dat de studente alle opleidingsonderdelen van de Master of Science in de biowetenschappen: land- en tuinbouwkunde afstudeerrichting tuinbouwkunde heeft behaald en 640/1000 (voldoening) haalt. Het tekort van 6/20 voor Calculus in het voorbereidingsprogramma is het enige tekort wat haar het afstuderen belet.

Verzoeker is van mening dat zij de doelstellingen van het opleidingsprogramma wel degelijk globaal heeft verwezenlijkt.

Ze merkt in dat verband vooreerst op dat ze aan de toelatingsvooraarden van de masteropleiding heeft voldaan, nu ze reeds bij de aanvang van het academiejaar 2017-2018 toegelaten werd om zich in te schrijven voor de masteropleiding ook al diende ze

op dat ogenblik nog vijf vakken af te leggen binnen het voorbereidingsprogramma. Door deze beslissing om haar toe te laten tot het masterprogramma werd volgens haar geoordeeld dat ze voldeed aan de toelatingsvoorwaarden voor de masteropleiding.

Dit argument gaat evenwel uit van een verkeerde premissie.

Het feit dat de studente toelating kreeg om zich in te schrijven voor de masteropleiding betekent niet dat ze geacht moet worden aan de toelatingsvoorwaarden te hebben voldaan. De Codex Hoger Onderwijs stelt hierover explicet het volgende:

“Art. II.198.

Een student die al dan niet in het bezit is van een bachelor- of masterdiploma, kan onder de voorwaarden, bepaald door het instellingsbestuur, toegelaten worden tot de inschrijving voor bedoelde (master-na-) masteropleiding en/of het daaraan voorafgaande voorbereidings- en/of schakelprogramma. Voor het behalen van het diploma van bedoelde (master-na-)masteropleiding is het bezit van het diploma van de bacheloropleiding of de onderliggende masteropleiding evenwel noodzakelijk, of dient de student het voorbereidings- of schakelprogramma met succes voltooid te hebben. De bevoegde examencommissies kunnen daartoe opeenvolgend delibereren.

(...”

(nadruk toegevoegd)

Een instelling kan een student dus al toelaten tot inschrijving tot de masteropleiding zonder dat die student reeds aan de toelatingsvoorwaarden daarvoor voldoet. In het geval van verzoekster is die toelatingsvoorwaarde het geslaagd zijn voor het daaraan voorafgaande voorbereidingsprogramma.

Het feit dat de studente gelijktijdig mocht inschrijven voor opleidingsonderdelen uit de masteropleiding is enkel ingegeven vanuit de doelstelling om de studievoortgang van studenten niet nodeloos te rekken, maar om het masterdiploma ook effectief te kunnen verwerven dient aan artikel II.198 Codex hoger onderwijs te zijn voldaan. Door haar reeds toe te laten om in te schrijven voor de masteropleiding ook al had ze het voorbereidingsprogramma nog niet afgerond, heeft de UGent dus helemaal niet aangegeven, laat staan beslist dat verzoekster aan de toelatingsvoorwaarden zou hebben voldaan, en met andere woorden geslaagd zou zijn voor het voorbereidingsprogramma, wat verzoekster nochtans insinueert. Uit het feit dat ze reeds werd toegelaten tot de masteropleiding en daarbinnen ondertussen ook alle vakken mocht opnemen, kan met andere woorden niets worden afgeleid m.b.t. de vraag of verzoekster reeds voldeed aan de toelatingsvoorwaarden en reeds geacht kon worden de doelstellingen van het voorbereidingsprogramma globaal te hebben behaald.

Verzoekster merkt vervolgens op dat ze voor alle opleidingsonderdelen binnen de master ook een credit heeft behaald. Vermits de opleidingsonderdelen van de masteropleiding uit hun aard voortbouwen op en meer verdiepend zijn dan deze in het voorbereidingsprogramma, moet in redelijkheid worden voorgehouden dat verzoekster daardoor ook de doelstellingen van het voorbereidingsprogramma heeft behaald, aldus verzoekster.

De institutionele beroepscommissie volgt deze redenering niet.

Het voorbereidingsprogramma heeft, zoals elk programma en elke opleiding, een eigen finaliteit.

Luidens artikel I.3, 76° Codex hoger onderwijs is een voorbereidingsprogramma: “een programma dat kan worden opgelegd aan een student die niet in het bezit is van een diploma dat op rechtstreekse wijze toelating verleent tot de opleiding waarvoor hij zich wenst in te schrijven”.

De Codex hoger onderwijs geeft aan het voorbereidingsprogramma geen duidelijke finaliteit. De Codex geeft in artikel II.182 wel wat meer toelichting bij het gebruik van een voorbereidingsprogramma, specifiek w.b. het voorbereidingsprogramma dat wordt opgelegd aan een student die een masteropleiding wenst te volgen zonder te beschikken over een bachelordiploma dat rechtstreekse toelating verleent tot die opleiding:

“Het instellingsbestuur kan bepalen dat de inschrijving voor een masteropleiding ook openstaat voor afgestudeerden van bacheloropleidingen met andere opleidingskenmerken, indien zij een voorbereidingsprogramma met succes voltooien. Het instellingsbestuur kan de inhoud en studieomvang van dergelijk voorbereidingsprogramma differentiëren naar gelang van de graad van inhoudelijke verwantschap tussen deze andere bacheloropleidingen en de in het eerste lid bedoelde bacheloropleiding.”

Bachelor- en masteropleidingen hebben daarentegen wel een duidelijke finaliteit gekregen.

Academisch gerichte bacheloropleidingen hebben tot doel de studenten te brengen tot een niveau van kennis en competenties eigen aan het wetenschappelijk of artistiek functioneren in het algemeen en aan een specifiek domein van de wetenschappen of de kunsten in het bijzonder, met als doelstelling het doorstromen naar een masteropleiding of het uitstromen naar de arbeidsmarkt (art. II.58 §4 Codex hoger onderwijs)

De masteropleidingen hebben vervolgens tot doel de studenten te brengen tot een gevorderd niveau van kennis en competenties eigen aan het wetenschappelijk of artistiek functioneren in het algemeen en aan een specifiek domein van de wetenschappen of de kunsten in het bijzonder, dat noodzakelijk is voor de autonome beoefening van de wetenschappen of de kunsten of voor de aanwending van wetenschappelijke of artistieke kennis in de zelfstandige uitoefening van een beroep of groep van beroepen (art. II.58 §5 Codex hoger onderwijs).

Een masteropleiding kan dus niet los gezien worden van de bacheloropleiding die daarvan voorafgaat en er rechtstreeks toegang tot verleent: de bacheloropleiding biedt een brede vorming met reeds een deel domeinspecifieke kennis. In de masteropleiding wordt die domeinspecifieke kennis dan nog verder verdiept, eventueel specifiek in een deeldomein van het ruimere domein. Aan het einde van beide opleidingen is de student klaar voor het beroepenveld: hij heeft zowel de noodzakelijke bredere achtergrondkennis als de meer gespecialiseerde domeinspecifieke kennis die daarvoor nodig is.

Wanneer een student vanuit een andere bacheloropleiding wil instromen, mist hij noodzakelijk bepaalde basiskennis en –vaardigheden binnen het vakdomein waarin de

masteropleiding zich situeert, en bepaalde reeds meer gespecialiseerde kennis die vervolgens verder verdiept wordt in de masteropleiding. Dat gat wordt opgevangen door aan die studenten een voorbereidingsprogramma op te leggen, waarvan de inhoud mee bepaald wordt door de verwantschap tussen de bacheloropleiding die de student reeds volgde en de bacheloropleiding die hij niet wenst te volgen maar die wel rechtstreeks toegang verleent tot de masteropleiding waarvoor hij zich wenst in te schrijven.

Het voorbereidingsprogramma moet het mogelijk maken om de student uiteindelijk te laten afstuderen als een volwaardige master die over alle vaardigheden en competenties beschikt die nodig zijn om op een zelfstandige wijze aan de slag te gaan binnen een beroep of beroepengroep binnen dat specifieke domein. Vermits niet alle vaardigheden en competenties die daarvoor nodig zijn, via de masteropleiding worden en kunnen worden aangeleerd – de masteropleiding gaat immers uit van een voorkennis en niet alles wat in de bacheloropleiding is gezien wordt herhaald of krijgt een vervolg in de masteropleiding; dat wordt immers als noodzakelijke maar verworven kennis aanzien – moet het voorbereidingsprogramma ervoor zorgen dat de student die “gaten” in zijn vooropleiding kan opvullen zodat hij alsnog door het volgen van het voorbereidingsprogramma en de aansluitende masteropleiding voorbereid is op het werkveld.

Een voorbereidingsprogramma heeft aldus de facto een dubbele finaliteit: het zorgt ervoor dat de student de nodige vakdomeinspecifieke kennis en vaardigheden opdoet, zodat hij met succes de masteropleiding kan volgen, waarin die kennis en vaardigheden verder worden verdiept, maar het zorgt er ook voor dat de student die kennis en vaardigheden verwerft die niet meer specifiek aan bod komen in de masteropleiding maar wel nodig worden geacht om nadien – in het geval van verzoekster – als volwaardig biowetenschapper tot de arbeidsmarkt te kunnen toetreden.

Dat alles heeft tot gevolg dat het loutere feit dat een student slaagt voor de masteropleiding, niet noodzakelijk tot gevolg heeft dat aangenomen moet worden dat hij de doelstellingen van het voorbereidingsprogramma globaal genomen heeft bereikt. Een voorbereidingsprogramma bereidt immers niet louter voor op de masteropleiding en beperkt zich niet tot het aanleren van kennis en vaardigheden die noodzakelijk zijn voor het volgen van de masteropleiding, maar beoogt de student ook mee voor te bereiden op zijn latere beroepsleven in een functie waarop de masteropleiding is afgestemd, en kan dan ook doelstellingen op vlak van kennis en vaardigheden nastreven die ruimer zijn dan wat in de daaropvolgende masteropleiding wordt nagestreefd, precies omdat die wel nodig zijn om later te kunnen functioneren op de arbeidsmarkt. Minstens in de mate waarin dat het geval is, behaalt de student de doelstellingen van het voorbereidingsprogramma niet als hij die competenties nog niet heeft bereikt, ook al slaagde hij ondertussen reeds voor alle vakken binnen de masteropleiding.

Tot het voorbereidingsprogramma van verzoekster behoort het vak “calculus”, een vak waarvan ze de competenties niet verwierf in haar vooropleiding (bachelor diergeneeskunde), maar die de opleiding wel noodzakelijk vindt om een goede biowetenschapper te vormen. Verzoekster slaagt niet voor dat vak, en behaalt de zware onvoldoende van 6/20. Verzoekster toont aldus niet aan de doelstellingen van het voorbereidingsprogramma globaal te hebben behaald.

Een volgend argument dat verzoekster aanbrengt is dat ze van oordeel is te hebben bewezen de doelstellingen van het vak “calculus” wel te hebben bereikt, en aldus ook de doelstellingen van het voorbereidingsprogramma globaal te hebben behaald.

Dat is evenwel niet de oefening die thans moet worden gemaakt. De vraag die rijst is immers niet in eerste instantie of ze de competenties van het vak “calculus” heeft behaald, maar wel of ze de competenties die nagestreefd worden met het voorbereidingsprogramma globaal heeft behaald ondanks haar tekort voor “calculus” én zich bovendien in bijzondere omstandigheden bevindt waardoor deliberatie aan de orde is.

De institutionele beroepscommissie wijst ter zake op een opmerking die de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen in een eerder arrest terecht maakte in dat verband:

“Artikel II.229, eerste lid van de Codex Hoger Onderwijs luidt als volgt:

“De student wordt door de examencommissie voor het geheel van de opleiding geslaagd verklaard als die op gemotiveerde wijze van oordeel is dat de doelstellingen van het opleidingsprogramma globaal verwezenlijkt zijn. De toepassing van dit artikel verwacht dat de student kan aantonen dat er sprake is van bijzondere omstandigheden en dat hij kan aantonen dat hij de doelstellingen globaal genomen behaald heeft.”

Deze bepaling leert dat er is voorzien in een mechanisme om op het niveau van de gehele opleiding de beoordeling te maken dat de daaraan verbonden doelstellingen globaal genomen zijn behaald. Dit is een wezenlijk andere oefening dan wat verzoekster voorhoudt, met name bewijzen dat de doelstellingen van specifieke opleidingsonderdelen, waarvoor geen credit voorligt, alsnog werden behaald via credits voor andere opleidingsonderdelen.

De Raad is van oordeel dat er geen rechtsgrond vorhanden is om aan de hand van een dergelijke redenering te besluiten dat de doelstellingen van ‘Wiskunde I’ en ‘Wiskunde II’, spijts de tekorten, toch zijn verwezenlijkt.” (R. Stvb. nr. 5.445, 25 november 2019, zaak 2019/633)

En zelfs als de oefening die verzoekster in haar verzoekschrift maakt wel de juiste oefening zou zijn, dan nog is de institutionele beroepscommissie van oordeel dat ze niet aantonen de eindcompetenties van het vak “calculus” te hebben behaald.

Verzoekster wijst vooreerst op het feit dat ze ook het vak “lineaire algebra” volgde. Dat vak was eveneens opgenomen in haar voorbereidingsprogramma en voor dat vak behaalde ze 12/20.

Het feit dat ze slaagde voor “lineaire algebra” toont evenwel geenszins aan dat ze ook de competenties van het vak “calculus” zou hebben bereikt. De eindcompetenties die door beide vakken worden nagestreefd, zijn in elk geval duidelijk verschillend, en de enige eindcompetentie die gelijkaardig is, is de competentie om correcte redeneringen te kunnen opbouwen/volgen en gestructureerd te kunnen uitvoeren.

Beide wiskundevakken behandelen duidelijk ook volstrekt andere leerstukken binnen de wiskunde. In het vak “calculus” komen volgende inhouden aan bod:

1. Precalculus
 - 1 Verzamelingen en getallen
 - 2 Functies
 - 3 Algebraïsche functies
 - 4 Transcendente functies (exponentiële, logaritmische, goniometrische, cyclometrische en hyperbolische)
 - 5 Vectoren
 - 6 Analytische meetkunde
2. Functies van één veranderlijke
 - 1 Limieten en continuïteit
 - 2 Afleiden
 - 3 Parameter- en poolkrommes
 - 4 Functie-onderzoek
 - 5 Integratie
 - 6 Toepassingen van integralen
 - 7 Vectorfuncties
3. Functies van meerdere veranderlijken
 - 1 Functies van meerdere veranderlijken
 - 2 Dubbel- en lijnintegralen

In het vak “lineaire algebra” komen dan weer volgende inhouden aan bod:

- Stelsels van lineaire vergelijkingen
- Vector- en matrixvergelijkingen
- Lineaire transformaties
- Matrixrekenen
- Deelruimten
- Determinanten
- Eigenwaarden en eigenvectoren
- Diagonalisering van matrices
- Complexe getallen
- Complexe eigenwaarden
- Orthogonaliteit
- Symmetrische matrices en kwadratische vormen
- Extrema van functies van meerdere veranderlijken
- Extrema binnen een begrensd gebied
- Numerieke methoden voor het bepalen van extrema
- Toepassingen: o.a. analyse van stroming in netwerken, balanceren van chemische vergelijkingen, beeldverwerking, discrete dynamische systemen, lineair programmeren, lineaire regressie, etc.

Het enige wat beide vakken gemeen hebben is m.a.w. dat ze zich beiden bevinden binnen het ruimere domein van de wiskunde, maar daar stopt meteen ook de gelijkenis. Wie slaagt voor lineaire algebra heeft dan ook helemaal niet aangetoond ook de eindcompetenties van “calculus” te hebben behaald.

Het feit dat bij de begincompetenties van lineaire algebra wordt verwezen naar calculus verandert daar niets aan. Het is overigens ook niets meer dan een advies naar de studenten toe. Dat advies is allicht ingegeven doordat bepaalde voorkennis die men kan opdoen via het vak calculus ook interessant is om het vak lineaire algebra te volgen, maar daarmee is niet gezegd dat die kennis en vaardigheden allemaal noodzakelijk zijn om lineaire algebra te kunnen volgen en lineaire algebra op al die kennis en vaardigheden verder bouwt. Zulks is helemaal niet het geval, en verzoekster toont het tegendeel ook niet aan. Het blijft ook een feit dat de inhoud van beide vakken zeer verschillend is en ook de nagestreefde einddoelen op verre na niet samenvallen.

Verzoekster wijst vervolgens ook nog naar de masterproef, waar in de ECTS-fiche gesteld wordt dat begincompetenties zijn het in voldoende mate de eindcompetenties verworven te hebben van een academische bachelor in biowetenschappen of met voldoende succes het schakelprogramma te hebben gevolgd. Ook hier merkt de institutionele beroepscommissie op dat dit geen dwingende volgtijdelijkheid inhoudt, maar enkel een advies betreft naar de student toe, en dat hoe dan ook niet dwingend vereist wordt dat men ook geslaagd is voor de bacheloropleiding of het schakelprogramma (van het voorbereidingsprogramma wordt overigens niet gesproken). Hoe dan ook ziet de institutionele beroepscommissie niet in hoe verzoekster via het volgen van het vak masterproef de eindcompetenties van het vak calculus zou hebben behaald, en verzoekster licht dit ook niet toe.

Verzoekster verwijst vervolgens ook nog naar het vak Fysica dat ze volgde in haar bacheloropleiding diergeneeskunde, maar ook van dat vak moet de institutionele beroepscommissie vaststellen dat het andere competenties nastreeft dan het vak “calculus” en dat het feit dat ze slaagde voor Fysica dan ook geenszins aantoont dat ze de eindcompetenties van het vak “calculus” heeft behaald.

Onder punt D van haar verzoekschrift, poogt verzoekster nogmaals aan te tonen dat ze de eindcompetenties van het voorbereidingsprogramma tot de master of science in de biowetenschappen: land- en tuinbouwkunde, afstudeerrichting tuinbouwkunde heeft behaald. Ze stelt in dat verband dat ze de eindcompetenties van de bacheloropleiding in de biowetenschappen zou hebben behaald.

De institutionele beroepscommissie merkt op dat verzoekster evenwel niet moet aantonen de eindcompetenties van de bacheloropleiding in voldoende mate te hebben behaald, maar wel de doelstellingen van het voorbereidingsprogramma in voldoende mate te hebben behaald. Ze moet met andere woorden aantonen dat ze de kennis en vaardigheden heeft verworven die ze niet heeft verworven in haar vooropleiding en die de opleiding biowetenschappen wel noodzakelijk acht binnen een volwaardige opleiding tot master of science in de biowetenschappen: land- en tuinbouwkunde, afstudeerrichting tuinbouwkunde, waarbij dus ook alle nodige competenties werden verworven die nodig zijn om klaar te zijn voor de arbeidsmarkt binnen dat kennisdomein.

Tot die noodzakelijke competenties behoren ook de competenties die worden nagestreefd met het vak “calculus”. De ECTS-fiche vermeldt in dat verband onder situering:

“Dit opleidingsonderdeel maakt de studenten vertrouwd met de technieken en methodes die nodig zijn om ingenieursproblemen op te lossen en om biologische, natuurlijke en productieprocessen te begrijpen, analyseren en beschrijven. Een dergelijke gedegen wiskundige achtergrond is onontbeerlijk voor toekomstige ingenieurs en is doordrongen van differentiaal- en integraalrekening. Dit opleidingsonderdeel spits zich toe op het aanscherpen van het probleemoplossend vermogen vanuit een praktisch oogpunt, maar voorziet niettemin in een theoretische onderbouw van de besproken technieken, concepten en methodes. Gegeven de toenemende complexiteit van de meeste ingenieursproblemen en de alomtegenwoordigheid van computers, zullen de studenten tevens ingewijd worden tot numerieke en symbolische methodes in respectievelijk Python en Mathematica. Stellingen worden vermeld, maar bewijzen worden achterwege gelaten. De nadruk ligt dan ook op het kunnen toepassen van de besproken methodes.” (nadruk toegevoegd)

Verzoekster toont niet aan die technieken en methodes voldoende te beheersen, hoewel ze wel noodzakelijk worden geacht binnen de globale opleiding. Het feit dat sommige van de aangeleerde technieken en methodes mogelijk toegepast werden in andere vakken – verzoekster toont dat evenwel niet concreet aan – doet daaraan overigens geen afbreuk. Zelfs wanneer vakken voor een deel voortbouwen op de competenties van het voorbereidingsprogramma of de bacheloropleiding – wat haast onvermijdelijk het geval zal zijn – betekent dit immers niet dat daaruit moet volgen dat verzoekster de eindcompetenties van dat voorbereidingsprogramma in haar geheel ook heeft behaald (vgl. o.m. R. Stvb. 11 december 2014, nr. 2014/434).

En voor zover de eindcompetenties van de bacheloropleiding hier toch relevant zouden zijn, blijft de vaststelling dat verzoekster alvast niet aantoont de kenniscompetentie “1 Eenvoudige ingenieurs-technische problemen oplossen aan de hand van wetenschappelijke kennis van wiskunde, fysica, chemie en informatica” te hebben bereikt, en dat precies specifiek op het vlak van wiskunde. De competenties die ze behaalde via lineaire algebra, zijn immers maar een deel van de competenties die een biowetenschapper op vlak van wiskunde dient te beheersen. Voor calculus slaagt ze niet en blijft ze over met een ruime onvoldoende waaruit blijkt dat ze die competenties alvast ruimschoots niet gehaald heeft.

Verzoekster beweert tenslotte ook nog de domeinspecifieke leerresultaten te hebben behaald overeenkomstig de in artikel II.141, 3° Codex hoger onderwijs bepaalde niveaudescriptoren. Ze licht deze bewering evenwel niet toe.

De institutionele beroepscommissie stelt vast dat niet wordt betwist dat verzoekster het niveau van bachelor heeft behaald overeenkomstig de niveaudescriptoren bepaald in artikel II.141, 3° Codex hoger onderwijs. Ze beschikt immers over een bachelordiploma diergeneeskunde. Iets anders is evenwel te stellen dat ze zo ook de domeinspecifieke leerresultaten heeft behaald. Die heeft ze uiteraard niet behaald via haar opleiding tot bachelor in de diergeneeskunde, [zo niet] zou het niet nodig geweest zijn om een voorbereidingsprogramma op te leggen maar zou ze rechtstreeks hebben kunnen instromen in de master, quod non.

Tot die domeinspecifieke leerresultaten behoort overigens ook volgend leerresultaat:

“Diepgaande en toepassingsgerichte kennis, inzicht en vaardigheden hebben met betrekking tot wiskunde, natuurkunde, statistiek, biowetenschappen en chemie, met het oog op ingenieurstoepassingen”.

Zoals gesteld behaalt verzoekster dit leerresultaat alvast niet op het vlak van wiskunde.

In ondergeschikte orde stelt verzoekster dat de beslissing om haar niet geslaagd te verklaren voor het deliberatiepakket van het voorbereidingsprogramma tot de master of science in de biowetenschappen: land- en tuinbouwkunde, afstudeerrichting tuinbouwkunde kennelijk onredelijk is en strijdig met de motiveringsplicht.

Voor zover verzoekster aldus stelt dat de beslissing strijdig zou zijn met de formele motiveringsplicht, merkt de institutionele beroepscommissie op dat ze geen belang heeft bij dat middel. Het intern beroep heeft immers volle devolutieve werking, met als gevolg dat de beslissing van de institutionele beroepscommissie in de plaats komt van de beslissing van de examencommissie. Dat laatstgenoemde beslissing mogelijk onvoldoende werd gemotiveerd, is dan ook niet langer relevant. Wel relevant is dat de beslissing van de institutionele beroepscommissie de noodzakelijke motivering bevat.

Verzoekster vervolgt met een uitgebreid betoog waarin ze citeert uit rechtspraak van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen echter zonder aan te geven wat de relevantie van die rechtspraak is voor het voorliggende geschil.

Verzoekster merkt vervolgens op dat het opleidingsonderdeel “calculus” geen unieke band heeft met de globale doelstellingen van de master of science in de biowetenschappen. Het feit dat verzoekster geen credit behaalde voor dat vak, impliceert immers niet ipso facto dat de globale opleidingsdoelstellingen niet meer door andere opleidingsonderdelen kunnen worden bereikt. Deze globale opleidingsdoelstellingen zijn cruciaal in de beoordeling, en vandaaruit moet worden vertrokken, aldus verzoekster.

De institutionele beroepscommissie merkt op dat verzoekster hier uit het oog verliest dat het vak “calculus” geen deel uitmaakt van de masteropleiding, maar wel van het voorbereidingsprogramma. Dat voorbereidingsprogramma beoogt de studenten onder meer de nodige competenties en vaardigheden mee te geven op het vlak van wiskunde, wat wordt bereikt via de vakken calculus en lineaire algebra. Beide vakken streven verschillende einddoelstellingen na en behandelen zeer verschillende inhouden. Verzoekster toont niet aan de doelstellingen van het voorbereidingsprogramma op het vlak van wiskundige kennis en vaardigheden in voldoende mate te hebben behaald.

Er wezen hierbij nogmaals herhaald dat het feit dat bepaalde van die kennis en vaardigheden ook dienstig waren bij vakken die verzoekster volgde in de masteropleiding, en waarvoor ze slaagde, niet aantoont dat ze die competenties zoals nagestreefd met het opleidingsprogramma in voldoende mate zou hebben behaald. Dat zou enkel zo zijn indien aangetoond zou worden dat die mastervakken in zeer ruime mate overlappen met de wiskundige vakken die in het voorbereidingsprogramma worden aangeboden, maar dat bewijs ligt helemaal niet voor.

De institutionele beroepscommissie besluit dat verzoekster niet aantoont dat ze de eindcompetenties van het voorbereidingsprogramma tot de master of science in de

biowetenschappen, land- en tuinbouw, afstudeerrichting tuinbouw, globaal heeft behaald. Het tekort dat ze behoudt voor calculus is te groot, en ze toont niet aan de competenties die ze aldus niet heeft behaald te hebben ondervangen via andere opleidingsonderdelen.

Verzoekster toont ook niet aan zich in bijzondere omstandigheden te bevinden. Het is dan weliswaar zo dat het tekort voor calculus haar enige tekort blijft in het voorbereidingsprogramma en dat ze reeds slaagde voor alle vakken uit de masteropleiding, het cijfer dat ze behaalde is zeker niet uitzonderlijk in haar studieparcours, dat helemaal niet vlekkeloos verliep. Verzoekster behaalde ook al eerder cijfers in die grootteorde, en zelfs lagere cijfers. Ze liet ook vier examenkansen voor het vak “calculus” (vroeger Wiskunde A) ongebruikt liggen en behaalde drie keer 0/20. En haar globale resultaat is ook niet van die aard dat het resterende tekort als abnormaal kan worden beschouwd: ze behaalt voor haar voorbereidingsprogramma de globale score van 619/1000, wat niet hoog kan worden genoemd. Ze heeft bovendien ook vier academiejaren nodig gehad om tot dit resultaat te komen, hoewel het voorbereidingsprogramma slechts 57 studiepunten telt, wat minder is dan een normaal studiejaar in een modeltraject van een bachelor- of masteropleiding.

In haar aanvullende nota stelt verzoekster nog dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces als gewaarborgd door artikel 6 EVRM zouden zijn geschonden.

Dit argument is niet gegrond. Artikel 6 EVRM is niet van toepassing op administratieve beroepsprocedures en kan te dezen dan ook niet geschonden zijn.

Voor zover verzoekster zou bedoelen dat de rechten van verdediging als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zijn miskend, is het middel evenmin gegrond. Voorliggende procedure betreft immers geen tuchtprocedure, zodat de rechten van de verdediging ook niet van toepassing zijn.

Verzoekster merkt ook nog op dat het fair play-beginsel en de regeling rond openbaarheid in bestuur zou zijn geschonden, omdat de examenkopij niet tijdig zou zijn overgemaakt door de UGent.

De institutionele beroepscommissie merkt op dat wat het recht op openbaarheid van bestuur en het kopierecht betreft, artikel II.277 Codex hoger onderwijs dat stelt:

“Het bestuur treedt ten aanzien van de studenten op als bestuursinstantie voor wat betreft de toepassing van het titel II, hoofdstuk 3, van het Bestuursdecreet van 7 december 2018.

Voor wat betreft de examens houdt de openbaarheid van bestuur in dat studenten een recht op inzage in en toelichting bij de door hen afgelegde examens hebben. Indien na de toelichting blijkt dat de betrokken student een kopie wil van het door hen afgelegde examen, dan heeft deze student kopierecht. Iedere kopie dient persoonlijk en vertrouwelijk behandeld te worden en mag enkel gebruikt worden in functie van de onderwijsloopbaan van de student.”

Verzoekster heeft na inzage van het examen aan de lesgever een kopie gevraagd van dat examen. Ze heeft die kopie ook gekregen en dat ruim binnen de termijn van 20 dagen die het bestuursdecreet in dat verband voorziet.

Binnen de interne beroepsprocedure heeft verzoekster ook alle stukken doorgestuurd gekregen van zodra de dossierbehandelaar daar zelf over beschikte. Ze heeft nadien ook nog de nodige tijd gekregen om een aanvullende nota in te dienen. Het OER voorziet in dat verband een termijn van zeven dagen. Verzoekster heeft een langere termijn dan die zeven dagen toegezegd gekregen (supra).

Verzoekster heeft aldus alle kansen gekregen die haar redelijkerwijze konden worden gegeven binnen het korte tijdsbestek waarin de institutionele beroepscommissie dergelijke beroepen moet behandelen, om haar verweer voor te bereiden. Dat ze die kansen uiteindelijk niet (tijdig) heeft benut, heeft ze uitsluitend aan zichzelf te wijten.

Hoe dan ook kan dit alles ook geen reden zijn om alsnog te oordelen dat ze geslaagd moet worden verklaard voor het voorbereidingsprogramma. Dergelijk argument betreft immers enkel de procedure voor de institutionele beroepscommissie, maar heeft geen uitstaans met de vraag of de studente de eindcompetenties van het voorbereidingsprogramma al dan niet heeft behaald.

Het intern beroep is ongegrond.”

Dit is de vierde bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid

Standpunt van partijen

Verwerende partij werpt als exceptie van onontvankelijkheid op dat het beroep bij de Raad niet kan worden gericht tegen de eerste, tweede en derde bestreden beslissing, aangezien het intern beroep devolutieve werking heeft en de beslissing van de institutionele beroepscommissie in de plaats komt van de initiële studievoortgangsbeslissingen.

Verzoekster gaat in haar wederantwoordnota op die exceptie niet in. Ter zitting verklaart verzoekster zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

Beoordeling

Verzoekster richt haar beroep zowel tegen de beslissing van de interne beroepsinstantie als tegen drie andere beslissingen: de beslissing van de examencommissie

van het voorbereidingsprogramma tot ‘Master of science in de Biowetenschappen: land- en tuinbouwkunde’ houdende toekenning van een examencijfer van 6/20 voor het opleidingsonderdeel ‘Calculus’; de beslissing van de examencommissie van het voorbereidingsprogramma tot ‘Master of science in de Biowetenschappen: land- en tuinbouwkunde’ om verzoekster voor dat programma niet geslaagd te verklaren, en de beslissing van de examencommissie van de ‘Master of science in de Biowetenschappen: land- en tuinbouwkunde’ waarbij verzoekster niet geslaagd wordt verklaard.

Of een initiële studievoortgangsbeslissing in de huidige stand van de procedure nog het voorwerp kan uitmaken van een beroep bij de Raad, is afhankelijk van de omvang van de bevoegdheid van het orgaan dat instaat voor de behandeling van het intern beroep, dat de student op straffe van onontvankelijkheid van zijn beroep bij de Raad eerst dient uit te putten.

Te dezen bepaalt artikel 100 van het onderwijs- en examenreglement 2019-2020 van de verwerende partij dat de institutionele beroepscommissie in geval van een ontvankelijk intern beroep een nieuwe beslissing neemt die strekt tot het bevestigen van de bestreden beslissing of tot het herzien ervan, waarbij de institutionele beroepscommissie over dezelfde bevoegdheden beschikt als het in eerste aanleg beslissend orgaan.

Verwerende partij heeft haar interne beroepsprocedure aldus derwijze georganiseerd dat de beroepsinstantie over volheid van bevoegdheid beschikt, zodat de beslissing van dit beroepsorgaan in de plaats treedt van de initiële studievoortgangsbeslissing, die dan op haar beurt uit de rechtsorde verdwijnt en bijgevolg niet meer in rechte aanvechtbaar is.

De exceptie is gegrond. Het beroep is niet ontvankelijk ten aanzien van de eerste, tweede en derde bestreden beslissing, en enkel – wat het voorwerp betreft – ontvankelijk ten aanzien van de vierde bestreden beslissing (verder: de bestreden beslissing).

V. Onderzoek van de middelen

Derde middel

In wat als een derde middel kan worden beschouwd – verzoekster vermeldt dit als een voorafgaande beschouwing bij haar tweede middel – beroept verzoekster zich op een

schending van artikel 60 van het onderwijs- en examenreglement, artikel II.277 van de Codex Hoger Onderwijs en artikel II.44 van het Bestuursdecreet.

Het middel komt er, minstens *de facto*, op neer dat het hoorrecht van verzoekster geschonden wordt geacht doordat haar tweede aanvullende nota door de institutionele beroepscommissie buiten het debat is gelaten.

Aangezien dit middel de regelmatigheid van de totstandkoming van de bestreden beslissing viseert, past het om dit middel eerst te behandelen.

Standpunt van partijen

Verzoekster zet uiteen dat zij zowel vóór het indienen van het verzoekschrift tot intern beroep als tijdens die procedure herhaaldelijk heeft aangedrongen om inzage en kopie te verkrijgen van het examen dat voor het opleidingsonderdeel ‘Calculus’ was afgelegd. Zij stelt dat er bij de feedback op 15 september 2020 geen mogelijkheid tot inzage van de examenkopij was en dat in een e-mail van die datum aan de docent om een onderhoud is gevraagd om die inzage te bekomen, gevolgd door een verzoek op 17 september 2020 via het aanvraagformulier op de website van verwerende partij. Omdat aan die vraag op het ogenblik van het instellen van het intern beroep op 17 september 2020 nog niet was tegemoetgekomen, heeft verzoekster in haar beroepsschrift voorbehoud geformuleerd.

De docent, zo stelt verzoekster verder, heeft dan in een e-mail van 18 september 2020 laten weten dat hij bericht zou laten wanneer de examenkopie zou kunnen worden afgehaald, en dat hij daarvoor over een termijn van twintig kalenderdagen beschikte, wat volgens verzoekster niet uit het onderwijs- en examenreglement blijkt. Verder aandringen, ook bij de juridisch adviseur, brengt volgens verzoekster geen soelaas. Aangezien overeenkomstig artikel 100, §2 van het onderwijs- en examenreglement de termijn voor het indienen van een aanvullende nota verstrijkt op 24 september 2020, zag verzoekster zich verplicht om die nota in te dienen, spijts zij op dat ogenblik nog steeds geen inzage in haar examenkopij had gekregen. In die aanvullende nota, zo stipt verzoekster aan, heeft zij daaromtrent dan ook een grief doen kennen.

Uiteindelijk kon verzoekster op 28 september 2020 kopie van de examenkopij afhalen, en diezelfde dag ontving verzoekster een e-mail van de juridisch adviseur met mededeling van

nieuwe stukken die aan het dossier van de institutionele beroepscommissie waren toegevoegd (met name: de kwestieuze examenkopij en een – volgens verzoekster *post factum* opgestelde – tekstuele motivering van het examencijfer van 6/20 door de docent). Deze handelwijze acht verzoekster in strijd met artikel 60 van het onderwijs- en examenreglement (dat het recht op inzage van de examenkopij waarborgt), artikel II.277 van de Codex Hoger Onderwijs (dat de regels inzake openbaarheid van bestuur van toepassing verklaart) en artikel II.44 van het Bestuursdecreet (dat de regel van het zo snel mogelijk verlenen van de openbaarheid omvat).

Het grieft verzoekster dat enerzijds deze stukken buiten de termijn van artikel 100, §2 van het onderwijs- en examenreglement aan het dossier werden toegevoegd, maar vooral dat anderzijds verzoekster daarover niet meer schriftelijk standpunt heeft kunnen innemen. Ter zake stipt verzoekster aan dat de zitting van de institutionele beroepscommissie initieel was voorzien op 2 oktober 2020, dat haar raadsman een termijn kreeg tot 30 september 2020 om een tweede bijkomende nota in te dienen en dat het later indienen van de nota zou betekenen dat de behandeling van de zaak door de beroepscommissie zou worden uitgesteld naar 16 oktober 2020. Omrent het verdere verloop zet verzoekster het volgende uiteen:

“De raadsman van verzoekster liet weten dat het absoluut onmogelijk was om de tweede aanvullende nota op dergelijke zeer korte termijn – amper 2,5 dagen – in te dienen.

De behandeling van het dossier werd op de zitting van 02/10/2020 dus uitgesteld naar de zitting van 16/10/2020.

Aangezien het bij e-mail d.d. 28/09/2020 door prof. [S.L.] aan de raadsman van verzoekster werd toegelaten een tweede aanvullende nota in te dienen tot uiterlijk woensdagavond 30/09/2020 om middernacht, zijnde minder dan 48 uur vóór de behandeling van de zaak op de zitting van 02/10/2020, stelde de raadsman van verzoekster – nu die zeer korte deadline niet haalbaar was – voor om de tweede aanvullende nota uiterlijk neer te leggen op woensdagavond 14/10/2020 om middernacht, zijnde even dicht bij de nieuwe voorziene behandelingsdatum van 16/10/2020.

De door de raadsman van verzoekster gevraagde ruimere termijn was ingegeven enerzijds door diens professionele agenda en anderzijds door het feit dat hij in de tweede week van oktober verhuisde

Op verzoek van prof. [S.L.] stelde de raadsman van verzoekster zichzelf evenwel een kortere deadline, die helaas, net om voormelde redenen, niet werd gehaald.

Prof. [S.L.] deelde mee dat in die omstandigheden niet kon gegarandeerd worden dat de zaak zou behandeld worden op de zitting van 16/10/2020. Over enige onontvankelijkheid of wering uit de debatten was geen sprake.

De tweede aanvullende nota voor verzoekster werd ingediend per e-mail d.d. 15/10/2020 om 07u07.

Daarbij werd tevens gevraagd om verzoekster en haar raadsman op de hoogte te brengen van de datum van behandeling van de zaak en de datum waarop uitspraak zou mogen verwacht worden. Daarop kwam geen enkele reactie.

Per e-mail d.d. 22/10/2020 verstuurde de raadsman van verzoekster een herinnering aan prof. [S.L.] met verzoek op de hoogte te worden gebracht van de datum van behandeling en deze van uitspraak in het dossier.

Daarop werd meegedeeld dat de zaak inmiddels behandeld was op de zitting van 16/10/2020.

Op 26/10/2020 nam de raadsman van verzoekster kennis van de beslissing d.d. 16/10/2020 van de Institutionele Beroepscommissie.

Verzoekster diende in die beslissing te lezen dat de tweede aanvullende nota uit de debatten was geweerd wegens onontvankelijk. De eerder 4 dagen voor de vastgestelde zitting door de verwerende partij meegedeelde stukken werden daarentegen wel in de debatten gehouden.

Er is geen sprake van wapengelijkheid.

Verzoekster noch haar raadsman werden gehoord op de zitting, zelfs niet over de wering uit de debatten van de laatste aanvullende nota, dit ondanks het uitdrukkelijk verzoek in het verzoekschrift d.d. 17/09/2020 van verzoekster en haar raadsman om gehoord te worden.

De beslissing om de tweede aanvullende nota voor verzoekster uit de debatten te weren is onrechtmatig.

Noch het OER noch de Codex Hoger Onderwijs voorzien in een sanctie van onontvankelijkheid voor een tweede aanvullende nota met middelen die verzoekster slechts kon ontwikkelen nadat voor het eerst kennis kreeg van nieuwe laattijdig door de hogeronderwijsinstelling meegedeelde stukken.

Artikel 100, §2 OER voorziet enkel in een op straffe van onontvankelijkheid voorgescreven vervaltermijn voor het indienen van het oorspronkelijke verzoekschrift op intern beroep en in een tweede op straffe van onontvankelijkheid voorgescreven vervaltermijn van 7 kalenderdagen na het verstrijken van de beroepstermijn voor het indienen van één aanvullende nota met middelen die een student [pas] kon kennen na inzage van zijn dossier of na gebruik te hebben gemaakt van de aangeboden feedbackmogelijkheid.

In de mate dat verzoekster nog op het moment van het verstrijken van de vervaltermijn voor het indienen van haar verzoekschrift op intern beroep (17/09/2020) noch op het moment van het verstrijken van de vervaltermijn voor het indienen van de in art 100, §2 OER voorziene aanvullende nota (24/09/2020) inzage had gekregen in haar examenkopij (en in de post factum opgestelde motivering van haar examencijfer) en dat vervolgens de tweede aanvullende nota die zij neerlegde na eerste kennisname van voormalde door verwerende partij laattijdig meegedeelde stukken door de institutionele beroepscommissie uit de debatten werd geweerd, terwijl de beroepscommissie de laattijdig door de verwerende partij meegedeelde stukken wél in de debatten hield, is het recht van verdediging van verzoekster geschonden.

Zij moet het recht behouden te antwoorden op alle stukken die door de verwerende partij aan de institutionele beroepscommissie worden voorgelegd.”

In haar antwoordnota betwist verwerende partij de visie van verzoekster.

Wat het principe betreft, stelt verwerende partij dat aan de hoorplicht is voldaan wanneer de student in staat is geweest om zijn standpunt middels het verzoekschrift op intern beroep op nuttige wijze kenbaar te maken. Aangezien verzoekster daartoe de mogelijkheid heeft gehad en haar middelen bovendien nog heeft kunnen aanvullen middels een aanvullende nota, zijn verzoeksters rechten niet geschonden. Het beginsel van de wapengelijkheid houdt naar oordeel van verwerende partij ter zake geen andere regeling in.

Verwerende partij stelt verder, verwijzend naar rechtspraak van de Raad, dat zij in het licht daarvan de toelichting bij het examencijfer die zij van de docent verkreeg zelfs niet eens aan verzoekster had moeten voorleggen om daarover tegenspraak te creëren.

Bovendien, zo vervolgt verwerende partij, werd aan verzoekster inzage verleend van haar dossier, bovendien zelfs al aangevuld met stukken die ze had opgevraagd bij de docent om de beoordeling van het examencijfer mogelijk te maken. Verzoekster heeft volgens verwerende partij ook ruim de tijd gehad om na die inzage alsnog bijkomende argumenten en verduidelijkingen aan te brengen, hoewel zij haar argumenten strikt genomen al eerder had kunnen formuleren vermits ze de nodige feedback al op 15 september had gekregen. Dat verzoekster daar door agendaproblemen van haar raadsman niet in is geslaagd, kan verwerende partij niet ten kwade worden geduid en heeft alleszins niet tot gevolg dat de hoorplicht of het beginsel van de wapengelijkheid zouden zijn miskend, zo luidt het nog.

Verwerende partij stipt ten slotte aan dat de aandachtige lezer zal merken dat de institutionele beroepscommissie de tweede aanvullende nota wel degelijk heeft gelezen en daar in de bestreden beslissing ook beknopt op antwoordt, onder meer daar waar ze ingaat op de scoringsmethode en aangeeft dat het niet aan verzoekster is om uit te maken hoe de deelscores moeten worden gewogen, en daar waar ze verwijst naar de herschaling van de deelcijfers.

In haar wederantwoordnota herneemt verzoekster de uiteenzetting van het middel.

Wat de tussenkomst van haar raadsman betreft, wijst verzoekster er nog op dat advocaten in deze procedures, gelet op de zeer korte termijnen en het vaak tijdrovend karakter van de dossiers, gedurende weken genoodzaakt zijn om hun overige werkzaamheden in de mate van het mogelijk vooruit te schuiven teneinde de korte vervaltermijnen te kunnen halen. Verzoekster stelt dat ook haar raadsman zulks heeft gedaan, maar dat deze nog werd geconfronteerd met nieuwe stukken voor de verwerende partij die door de institutionele

beroepscommissie – ondanks de laattijdigheid (amper 4 dagen voor de zitting en na het verstrijken van alle voorzien vervaltermijnen voor verzoekster) – aan het dossier werden toegevoegd. Dat de raadsman van verzoekster er in die omstandigheden iets langer over deed om de tweede aanvullende nota voor verzoekster neer te leggen, kan volgens verzoekster niet aan haar of haar raadsman worden verweten.

Verder stelt verzoekster dat zij er rechtmatig op mocht vertrouwen dat het later indienen van haar tweede aanvullende nota enkel tot gevolg zou hebben dat het dossier eventueel niet zou behandeld worden op de zitting van 16/10/2020 en dat het desgevallend mét inachtneming van haar tweede aanvullende nota op een volgende zitting zou behandeld worden.

Verzoekster betoogt dat de beslissing van de institutionele beroepscommissie om de tweede aanvullende nota van verzoekster uit de debatten te weren ook strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. Het argument dat het dossier snel behandeld diende te worden in het belang van verzoekster, zodat zij zich bij verwerping van het beroep alsnog tijdig zou kunnen inschrijven voor het vak Calculus, is voor verzoekster slechts een drogreden. Verzoekster werd immers reeds ingevolge een tweede intern beroep toegelaten om zich opnieuw in te schrijven, hetgeen zij – ten bewarende titel – eind september dan ook reeds had gedaan. Zowel de institutionele beroepscommissie als verwerende partij waren daarvan op de hoogte.

Bovendien, zo stelt verzoekster, geeft verwerende partij in haar antwoordnota ook toe dat de institutionele beroepscommissie de tweede aanvullende nota van verzoekster wel degelijk heeft gelezen en daar ook beknopt op heeft geantwoord in haar beslissing. Ook de reden als zou de institutionele beroepscommissie niet voldoende tijd hebben gehad om kennis te nemen van de tweede aanvullende nota van verzoekster en aldus het dossier niet tijdig had kunnen voorbereiden, gaat voor verzoekster dus niet op als motief om de tweede aanvullende nota uit de debatten te weren.

Tot slot betoogt verzoekster dat er bij de feedback op 15 september 2020 helemaal niet duidelijk werd ingegaan op de manier waarop haar antwoorden op de vragen van het examen Calculus werden verbeterd en gequoteerd. Deze feedback verliet, gelet op de coronamaatregelen, via Teams, duurde amper 10 minuten en verzoekster stelt dat zij daarbij geen inzage kreeg in haar examenkopie en dat evenmin werd meegedeeld hoeveel punten zij

op elke vraag had behaald. Verzoekster kon in haar verzoekschrift op intern beroep dan ook onmogelijk haar argumenten laten gelden nopens de gebrekkige motivering en/of de kennelijke onredelijkheid van het aan haar toegekende examencijfer. Zij stelt dat zij – ondanks pogingen daartoe van haarzelf en van haar raadsman – op het moment van het verstrijken van de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot intern beroep nog geen inzage had gekregen in haar examenkopij en dat dit evenmin het geval was bij het verstrijken van de vervaltermijn voor het indienen van een aanvullende nota, zoals voorzien in artikel 100, §2 OER.

Beoordeling

Het is vaste rechtspraak van de Raad dat tenzij de interne procedureregels van de instelling het anders voorschrijven, aan de hoorplicht is voldaan wanneer de student in de mogelijkheid is geweest om zijn grieven kenbaar te maken aan de interne beroepsinstantie. Deze laatste is er niet toe gehouden om eventuele bijkomende toelichting – ja zelfs: motivering – van de betrokken docent voor een tegensprekelijk debat aan de student voor te leggen alvorens zij kan beslissen. Het volstaat wat dat betreft voor de waarborging van de rechten van de student dat hij de motivering van de beroepsinstantie en haar nieuwe beslissing – zo deze over volheid van bevoegdheid beschikt – en alle stukken van het administratief dossier waarop zij haar beslissing steunt, aan kritiek kan onderwerpen in een procedure voor de Raad.

Daarmee is niet gezegd dat aan een student die daaromtrent uitdrukkelijk verzoekt, ook de inzage of kopie kan worden geweigerd van stukken die *ipso facto* wel reeds moeten bestaan en onmogelijk pas in de loop van de interne beroepsprocedure tot stand kunnen komen, met name en in de eerste plaats het examen zelf of de schriftelijke neerslag ervan, in het bijzonder wanneer dat examen de studievoortgangsbeslissing is waartegen het intern beroep is gericht. Zulks zou immers aan het intern beroep zijn nut ontnemen, onder meer in het licht van de intenties van de decreetgever dat het intern beroep in de eerste plaats de kans moet geven om de student een beter inzicht te verlenen in motieven die tot de examenbeslissing hebben geleid, waarbij tegelijk aan de examencommissie de kans wordt gegeven om de examenbeslissing te heroverwegen, rekening houdend met de elementen die de student in zijn intern beroep naar voor brengt (*Parl. St. VI. Parl. 2003-2004, nr. 1960/1, 16*).

In casu vraagt verzoekster sinds 15 september, minstens 17 september 2020 om inzage in de examenkopij. Op het ogenblik dat zij haar aanvullende nota bij het intern beroep moet indienen – op 24 september 2020 – kan zij enkel vaststellen dat inzage en kopie nog steeds niet zijn verleend.

De principiële mogelijkheid die de Raad in zijn rechtspraak erkent om in een intern beroep aanvullende middelen te kunnen opwerpen tot het sluiten van de debatten mits de rechten van de instelling daardoor niet in het gedrang komen (R.Stvb. 11 augustus 2011, nr. 2011/081; R.Stvb. 6 april 2011, nr. 2011/026), alsook de mogelijkheid die de instelling biedt om na een bewarend intern beroep nog bijkomende grieven voor te leggen, missen hun rechtsbeschermend doel wanneer het eigenlijke voorwerp van het intern beroep in nevelen gehuld blijft.

Uiteindelijk kan verzoekster op 28 september 2020, bijna twee weken na de eerste vraag daartoe, kopie van de examenkopij ontvangen. Zelfs rekening houdend met de door de decreetgever gewilde korte doorlooptermijn van een interne beroepsprocedure, waaraan ook een verzoekende partij naast best vermogen moet meewerken, is verwerende partij slecht gekomen om aan verzoekster te verwijten dat zij uiteindelijk ‘slechts’ op 15 oktober 2020 een tweede aanvullende nota indient, te meer nu door de juridisch adviseur op de aankondiging d.d. 8 oktober 2020 van de raadsman van verzoekster dat de tweede aanvullende nota later zou worden meegedeeld enkel is geantwoord dat in dat geval niet kan worden verzekerd dat het beroep de volgende week zou worden behandeld.

Tot een miskenning van het hoorrecht kan in het licht van het bovenstaande evenwel slechts worden besloten wanneer de institutionele beroepscommissie niet enkel formeel, maar ook inhoudelijk aan de inhoud van verzoeksters tweede aanvullende nota is voorbijgegaan.

In die nota werpt verzoekster drie bijkomende middelen op.

Een eerste aanvullend middel is gesteund op de formelemotiveringsplicht en heeft betrekking op het ontbreken van (deel)scores op het examen. Aangezien, zoals hierboven is vastgesteld, de institutionele beroepscommissie over volheid van bevoegdheid beschikt en enkel haar beslissing het voorwerp van huidig beroep uitmaakt, volstaat vooralsnog de vaststelling dat de beroepscommissie in haar beslissing een verantwoording voor de beoordeling en de

toegekende scores heeft gegeven. Dit aanvullend middel werd bijgevolg door de beroepscommissie beantwoord.

Gelet op de voormelde volheid van bevoegdheid komt het wel degelijk aan de beroepscommissie toe om zo nodig een eigen motivering te geven voor de beslissing die zij neemt. Zij kan daarbij steunen op bijkomende toelichting door de docent; daarover is hierboven al uiteengezet dat die toelichting niet vooraf aan de verzoekende partij moet worden meegedeeld. In de mate dat verzoekster in haar eerste aanvullend middel uitgaat van het tegendeel, faalt die visie in rechte; dat middel kon de beroepscommissie er niet van weerhouden haar reglementaire opdracht te vervullen.

In een tweede aanvullend middel beroeft verzoekster zich op een schending van de materiëlemotiveringsplicht. Dit middel blijkt te steunen op dezelfde kritiek als het eerste aanvullend middel, met name dat slechts summier en onvolledig werd gequoteerd op de examenkopij. Zoals hierboven vastgesteld, heeft de beroepscommissie hierover geoordeeld binnen haar eigen beoordelingsbevoegdheid.

Een derde middel luidt dat het door de docent toegekende examencijfer kennelijk onredelijk is. Aangezien in de bestreden beslissing een examencijfer is besloten – ook al is het hetzelfde cijfer, maar met afwijzing van de lagere score die de docent alsnog suggereerde – dat uitgaat van de institutionele beroepscommissie en dat door de beroepscommissie is voorzien van een eigen motivering, is het hoorrecht ook ten aanzien van dit aanvullend middel niet geschonden.

De Raad stelt derhalve vast dat de institutionele beroepscommissie, spijts het formeel niet in acht nemen van de tweede aanvullende nota van verzoekster, de daarin vervatte grieven niet buiten beschouwing heeft gelaten, al zeker niet in die mate dat onregelmatigheden die aan de initiële examenbeslissing worden verweten, ook zijn blijven kleven aan de beslissing van de beroepscommissie.

Het derde middel is ongegrond.

Tweede middel

Het tweede middel van verzoekster is gericht tegen de quotering voor het opleidingsonderdeel ‘Calculus’. Aangezien het gegrond bevinden van dit middel een invloed kan hebben op de regelmatigheid van de beslissingen inzake het al dan niet slagen voor het voorbereidingsprogramma en voor de masteropleiding, komt het gepast voor dit middel voor het eerste middel te onderzoeken.

Verzoekster steunt dit tweede middel op een schending van de artikelen 41, 51, §1 en 75 van het onderwijs- en examenreglement, van de formelemotiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Standpunt van partijen

Het middel bevat drie onderdelen.

In een eerste onderdeel voert verzoekster aan dat het opleidingsonderdeel ‘Calculus’ niet op een reglementaire wijze werd geëvalueerd.

Verzoekster stelt dat in de ECTS-fiche van het opleidingsonderdeel is voorgeschreven dat de evaluatievorm bij de periodegebonden evaluatie in de tweede examenperiode bestaat uit een schriftelijk examen met open vragen en meerkeuzevragen, terwijl het examen zoals het werd afgenomen enkel open vragen bevatte, en geen enkele meerkeuzevraag. Dit is volgens verzoekster in strijd met de artikelen 41, 51, §1 en 75 van het onderwijs- en examenreglement.

In een tweede middelonderdeel wordt aangevoerd dat het examencijfer van 6/20 naar oordeel van verzoekster niet afdoende is gemotiveerd. Zij stelt dat haar antwoorden niet werden gequoteerd op de examenkopij en dat de summiere vermeldingen daarop niet afdoend of dragend zijn om de quotering te ondersteunen, en dat het niet mogelijk is om de juistheid van de quotering of de verdeling van de punten uit de examenkopij af te leiden.

Daarnaast bekritiseert verzoekster vervolgens de motieven zoals zij blijken uit de bestreden beslissing. Ter zake zet verzoekster het volgende uiteen (voetnoten zijn weggelaten):

“(…)

- Verzoekster heeft geenszins zelf getracht enig gunstregime te bekomen waarop zij niet gerechtigd zou zijn. Zoals uit de tekst van proef. [B.] zelf blijkt, is het enkel omdat verzoekster zich nog niet ingeschreven had ten tijde van de eerste niet periode gebonden test in week 3 dat zij – buiten haar wil om – behandeld werd in overeenstemming met het gunstregime voor heroriënteerders, voor wie de eindscore volledig bepaald wordt door de score op de periode gebonden evaluatie. Dit gunstregime thans retroactief intrekken, zoals door prof. [B.] wordt geïmpliceerd, zou in strijd zijn met het vertrouwensbeginsel.

Bovendien blijkt uit de e-mail d.d. 26/10/2019 van verzoekster, naar dewelke prof. [B.] in zijn motivering verwijst, dat de vertraging in inschrijving ook te wijten was aan de verwarring omtrent de opleidingsonderdelen ‘Wiskunde A’ en ‘Wiskunde B’ die verzoekster nog diende op te nemen doch die niet meer terug te vinden waren. Kennelijk was de omvorming van deze opleidingsonderdelen tot ‘Calculus’ en ‘Lineaire Algebra’ niet goed gecommuniceerd. Dit kan bezwaarlijk aan verzoekster worden verweten.

- Verzoekster kon onmogelijk deelnemen aan de tweede niet periode gebonden test aangezien zij op dat moment tewerkgesteld was in het buitenland.
- De motivering die prof. [B.] post factum geeft voor het toekennen van een cijfer van 6/20 voor het examen ‘Calculus’ is niet in overeenstemming met de examenkopij zelf. Zo stelt hij, onder meer, dat vraag 1 verbeterd werd op 3,5 punten om nadien om te rekenen naar een score op 2,5 punten. Uit de examenkopij blijkt duidelijk dat vraag 1 op 2 punten staat.
- Overeenkomstig de post factum motivering zou verzoekster op vraag 2 (e) slechts 0,5/0,75 en 0,25/0,75 scoren, terwijl daar op de examenkopij enkel twee ‘vinkjes’ staan die erop wijzen dat deze zaken goed werden beantwoord.

Het opstellen van een motivering voor de quatering van een schriftelijk kennisexamen dat [die] niet gedragen wordt door de minimale aantekeningen op de examenkopij kan uiteraard niet worden aanvaard en zeker niet wanneer er een geruime tijd zit tussen het examen en de opstelling van de post-factum motivering

- Het gewicht dat prof. [B.] aan de diverse deelvragen van respectievelijk vraag 1, vraag 2 en vraag 6 geeft is volledig willekeurig en eveneens post factum bepaald. Uit niets blijkt dat voorafgaand werd meegedeeld dat aan de ene deelvraag meer of minder gewicht zou worden gegeven dan aan de andere
- Bij vraag 2 komt prof. [B.] zelfs tot 8 deelscores, terwijl de examenkopij duidelijk aantoont dat vraag 2 slechts 6 deelvragen omvat
- De door prof. [B.] weergegeven totaalscore van 4,48/15 komt niet overeen met zijn daaraan voorafgaande motivering en berekening, die leidt tot een totaalscore van 4,48/15,5
- Daar waar prof. [B.] meent thans retroactief een ander regime te kunnen toepassen op verzoekster om vervolgens te beweren dat zij slechts 5/20 in plaats van 6/20 zou hebben behaald voor het opleidingsonderdeel ‘Calculus’ dient opgemerkt te worden dat de examinator zelf een gegeven quatering niet kan wijzigen, toch niet in voor de student negatieve zin.
- De bewering dat verzoekster nooit contact zou hebben opgenomen met de onderwijsbegeleiders of lesgever voor vakinhoudelijke begeleiding klopt niet. Verzoekster heeft, tijdens het studeren voor het opleidingsonderdeel ‘Calculus’, meermaals vakinhoudelijke vragen gesteld via het forum op UFORA. Zij voegt twee

voorbeelden daarvan ter staving. Zij heeft op sommige vragen wel op andere helemaal geen antwoord ontvangen.

- Uit het feit dat verzoekster op 12/07/2020 een vakinhoudelijke vraag stelde, blijkt overigens dat meer dan tijdig beginnen studeren was voor het examen ‘Calculus’ op 17/08/2020.
- Ook de bewering dat verzoekster nooit inspanningen zou hebben geleverd om te slagen voor het opleidingsonderdeel ‘Calculus’ is onjuist. Gedurende het academiejaar 2018-2019 was verzoekster in behandeling wegens depressie, waardoor haar studievoortgang zeker enige vertraging heeft opgelopen, waarbij zij voor het opleidingsonderdeel ‘Wiskunde A’ (dat vanaf het academiejaar 2019-2020 werd vervangen door het opleidingsonderdeel ‘Calculus’) in dat academiejaar geen examen heeft afgelegd. Verzoekster had zich voorgenomen het examen voor het opleidingsonderdeel ‘Calculus’ af te leggen in januari 2020 doch werd toen geconfronteerd met de onverwachte opname van haar grootmoeder in het ziekenhuis op 01/01/2020, gevolgd daar het razendsnel aftakelen (en uiteindelijk overlijden op 31/01/2020). Deze situatie had tot gevolg dat verzoekster op dat moment (het examen ‘Calculus’ was voorzien op 07/01/2020) niet in staat was zich voldoende te concentreren op het studeren voor en afleggen van dit examen.

Dat de wijze waarop verzoekster zich – ten gevolge van voormelde persoonlijke en familiale omstandigheden – door het voorbereidingsprogramma heeft geworsteld voor haar géénszins als standaard geldt, wordt aangetoond door het hierboven reeds uiteengezette overzicht van haar volledige studievoortgang.”

Een derde middelonderdeel betreft het redelijkheidsbeginsel en het onpartijdigheidsbeginsel bij de quotering van 6/20.

Verzoekster zet ter zake het volgende uiteen:

“Normaliter dient een schriftelijk kennisexamen de verdeling van de punten per vraag, de behaalde deelscore per vraag en de totaalscore, zonder de som van de deelscores per vraag, weer te geven.

In casu werd het schriftelijk kennisexamen dermate opgesteld dat wel de deelscores per vraag werden genoteerd doch niet de deelscores per onderdeel van elke vraag. Immers zijn zowel vraag 1, vraag 2 en vraag 6 onderverdeeld in respectievelijk 2, 6 en 3 deelvragen. Het is onmogelijk te bepalen welk onderdeel op hoeveel punten staat en dus aan welk onderdeel van een vraag veel dan wel weinig gewicht zal worden gegeven in het uiteindelijke eindresultaat.

Bij gebreke aan enige voorafgaandelijke vermelding dient uitgegaan te worden van het feit dat aan elke deelvraag evenveel gewicht wordt gegeven. Zodoende staan vraag 1 (a) en 1 (b) elk op 1 punt, staan vragen 2 (a) tot en met 2 (f) elk op 0,67 punt en vragen 6 (a) tot en met 6 (c) elk op 1 punt.

Voortgaand op de summiere aantekeningen die op de examenkopij terug te vinden zijn heeft verzoekster minstens als volgt gescoord:

- vragen 1 (a), 2 (a), 2 (b), 2 (c), 2 (e) en 6 (a) volledig juist, gelet op de vermelding van één of meerdere vinkjes;

- vragen 2 (d), 2 (f) en 4 minstens deels juist, goed voor 50% van de punten, gelet op het gebrek aan doorstreepte antwoorden en gelet op de overeenstemming van het door verzoekster gegeven antwoord met de verbetersleutel.

Derhalve heeft verzoekster minstens 6,6/15, of 8,8/20 hetzij afgerond 9/20, behaald.

Dit houdt nog geen rekening met de punten die verzoekster bijkomend behaald heeft door op de resterende vragen 1 (b), 3 en 6 (c) – waar de aantekeningen op de examenkopij allerminst duidelijk zijn – deels goed te antwoorden. Merk op dat prof. [B.] in zijn *post factum* opgestelde motivering ook punten toekent aan verzoekster voor de vraag 1 (b).

Dit correcte examencijfer van *minstens* 9/20 is bovendien een delibereerbaar cijfer.

Bovendien behaalde verzoekster wél een credit voor het opleidingsonderdeel Lineaire Algebra dat als begincompetentie adviseert om het opleidingsonderdeel Calculus gevuld te hebben, hetgeen zoveel betekent als daarvoor geslaagd te zijn.

De vraag stelt zich of verzoekster *überhaupt* nog kans maakt op een redelijke beslissing over haar examencijfer voor het opleidingsonderdeel Calculus, nu uit de *post factum* gegeven motivering door de verantwoordelijk lesgever van dat opleidingsonderdeel dat deze de objectieve en professionele benadering, die van een professor aan een universiteit zou mogen verwacht worden, verlaat en duidelijk subjectief – op de persoon van verzoekster – gaat beoordelen.

De student heeft evenwel recht op een objectieve en onbevooroordelde beoordeling van zijn prestaties.

Het vermoeden van objectiviteit en deskundigheid, dat volgens uw Raad aan de hoedanigheid van examinator kleeft, wordt *in casu* weerlegd door de lasterlijke uitлатingen van de verantwoordelijke lesgever aan het adres van verzoekster:

- Hij verwijt verzoekster dat zij (ontrecht) het gunstregime voor heroriënteerders zou hebben genoten, terwijl dit geenszins aan haar toedoen te wijten is.
- Geconfronteerd met het door verzoekster ingestelde intern beroep, vermindert hij het bestreden examencijfer van 6/20 naar 5/20, wat volgens hem ‘correct’ zou zijn.
- De verantwoordelijke lesgever beweert valselijk dat verzoekster nooit contact zou hebben opgenomen met de onderwijsbegeleiders of met hem voor vakinhoudelijke begeleiding, hetgeen verzoekster thans weerlegt.
- Ook de vermelding dat verzoekster nooit contact zou hebben opgenomen met de facultaire studiebegeleider wiskunde voor begeleiding is niet relevant en is er enkel op gericht verzoekster in een slecht daglicht te stellen.
- De verantwoordelijke lesgever is er – zonder enige kennis van de bijzondere omstandigheden in hoofde van verzoekster – kennelijk van overtuigd dat zij nooit inspanningen heeft geleverd om te slagen voor het opleidingsonderdeel ‘Calculus’. Daarbij vergeet de verantwoordelijke lesgever wel te preciseren dat dit opleidingsonderdeel in de loop der jaren veranderd is, niet alleen van naam, maar ook qua inhoud. Daarbij verliest hij evenzeer uit het oog dat zij voor alle andere opleidingsonderdelen, zowel van het voorbereidingsprogramma als de Master, wél slaagde.

Het mag duidelijk zijn dat de plicht tot objectieve beoordeling van de prestaties van verzoekster door deze verantwoordelijke lesgever in de toekomst niet of onvoldoende kan worden gegarandeerd.

Het examencijfer van 6/20 is evenmin in overeenstemming te brengen met de door verzoekster op 15/09/2020 ontvangen feedback.

Naar aanleiding van deze online feedback werd door mevrouw [S.] wel meegedeeld:

- dat verzoekster op het examen een totaalscore van 4,8/16 had gehaald,
- dat er een score van 0 werd meegerekend omwille van het feit dat verzoekster niet aanwezig was bij de niet-periodegebonden evaluatie;
- dat verzoekster niet de enige is die in de situatie verkeert als student geslaagd te zijn voor alle opleidingsonderdelen van de masteropleiding en enkel voor het opleidingsonderdeel ‘Calculus’ geen credit te hebben behaald;
- dat deel 1 van vraag 1 goed beantwoord werd, doch deel 2 van vraag 1 te kort beantwoord werd,
- dat bij vraag 2 zowel de symmetrie als de nulpunten goed werden beantwoord,
- dat bij vraag 3 vooral theoretisch werd geantwoord: algemeen maar niet concreet;
- dat verzoekster bij vraag 3 eigenlijk veel dingen wel goed gedaan heeft: het herschrijven van de functie, de berekening van de eerste afgeleide, de berekening van de tweede afgeleide,
- dat het tekenverloop bij vraag 3 eigenlijk met zo slecht is, over het algemeen wel OK,
- dat de door verzoekster bij vraag 3 getekende grafiek nog vrij sterk lijkt op de grafiek die er moest staan;
- dat, wat betreft vraag 3, verzoekster het vooral heeft laten liggen bij de asymptoten, maar dat uit het antwoord op die vraag blijkt dat het met zo is dat verzoekster helemaal niet met logaritmen kan werken,
- dat verzoekster het antwoord op vraag 4 goed gestart was, doch dan gestopt is;
- dat, wat betreft vraag 4, de ontwikkeling van de cosinus goed is doch dat verzoekster bij de verwerking iets meer had kunnen doen
- dat de door verzoekster bij vraag 6 getekende figuur goed is doch dat het bij het opstellen van de integraal fout is gelopen

Mevrouw [S.] besloot het feedbackgesprek met de conclusie dat het “inderdaad om een 10 te halen toch wel wat te weinig” was.

Verzoekster kon zich niet van de indruk ontdoen dat voorgaande feedback niet overeenstemt met het zware tekort van 6/20 dat aan haar was toegekend.

Verzoekster blijft in het ongewisse over hoe de onvoldoende tot stand is gekomen voor wat betreft de berekening van het examencijfer ten opzichte van:

- de gestelde vragen op het examen en;
- de (sub-)doelstellingen die opgesteld zijn voor het opleidingsonderdeel.

Noch de ECTS-fiche, noch de communicatie van prof. [B.] noch de motivering van de institutionele beroepscommissie hebben verzoekster op dat vlak een afdoend antwoord kunnen bieden. Het is verzoekster bijgevolg helemaal niet duidelijk welke competenties zij wel of niet zou hebben behaald voor het opleidingsonderdeel [Calculus].”

Wat de regelmatigheid van het verloop van het examen betreft, repliceert verwerende partij in haar antwoordnota in hoofdorde dat het middel niet ontvankelijk is omdat het niet in het intern beroep werd opgeworpen. Ondergeschikt stelt zij dat de grief ook ongegrond is, omdat in artikel 41 van het onderwijs- en examenreglement een bijzondere bepaling werd opgenomen ten gevolge van de coronacrisis, op grond waarvan afwijkingen op de studiefiche na de aanvang van het academiejaar mogelijk worden indien die redelijkerwijze nodig zijn om

de impact van het coronacrisis op de organisatie van de onderwijs- en evaluatieactiviteiten op te vangen.

Verwerende partij verduidelijkt:

“Ingevolge de coronacrisis konden examens on campus maar doorgaan indien de lokaalbezetting werd beperkt tot 1/9 (één student per 9 stoelen) of 10 m² per student in lokalen met los meubilair. Daardoor was de beschikbare lokalencapaciteit beperkt, en werd beslist dat de examenduur voor elk vak dat schriftelijk werd geëxamineerd on campus (wat het geval was voor calculus) beperkt diende te blijven tot 3 uur. Voor het vak calculus is normaal een examentijd van vier uur voorzien. De beperking van de toegestane examentijd tot 3 uur had tot gevolg dat de lesgever genoodzaakt was om zijn examen aan te passen. Hij heeft er daarbij voor gekozen om geen MC-vragen te voorzien, maar het examen te beperken tot open vragen.

Die keuze kon binnen de kijftlijnen van de aangepaste artikelen 41 en 51 wel degelijk worden genomen.

Over de examenvorm werd ook tijdig gecommuniceerd, wat verzoekster ook niet betwist.”

Met betrekking tot de motivering van het examencijfer wijst verwerende partij er vooreerst op dat de kritiek met betrekking tot de quatering op de examenkopij niet ontvankelijk is, omdat deze betrekking heeft op de initiële beslissing van de docent, terwijl het de beslissing van de institutionele beroepscommissie is die thans het voorwerp van het geschil uitmaakt.

Bovendien, zo stelt verwerende partij, werd op de examenkopij wel aangemerkt waar antwoorden voldeden en waar niet. Dat de examenkopij zelf geen scores vermeldt, is voor verwerende partij niet relevant, aangezien geen enkele regel een docent verplicht om op de examenkopij zelf de scores aan te brengen. Hij dient het examen uiteraard wel te scoren, wat hij ook heeft gedaan, en de gegeven scores moet hij kunnen verantwoorden, maar hoe dat moet gebeuren en of dat op de examenkopij zelf moet gebeuren, wordt naar oordeel van verwerende partij nergens voorgescreven. Het feit dat de examenkopij zelf geen scores bevat, maakt de gegeven score bijgevolg niet onregelmatig.

Ook de door verzoekster aangevoerde laattijdigheid van de motivering door de docent is om dezelfde redenen – met name: gericht tegen de initiële beslissing – voor verwerende partij niet ontvankelijk. Wat dat betreft, stipt verwerende partij nog aan dat het niet is omdat de motivering van het examencijfer slechts op een later moment is uitgeschreven, dat die motivering er niet was op het ogenblik waarop de score werd gegeven. Verzoekster kreeg, zo

stelt verwerende partij, alleszins toelichting bij de gegeven scores op het feedbackmoment, en wat daar werd gezegd strookt blijkens de samenvatting die verzoekster geeft van de feedback, ook met wat in de uitgeschreven motivering staat.

Verwerende partij verwijst vervolgens naar de motieven die wél relevant zijn, met name deze die in de bestreden beslissing zijn opgenomen. Daaromtrent merkt verwerende partij op dat de institutionele beroepscommissie zich weliswaar mede heeft gebaseerd op de verantwoording die de docent had bezorgd omtrent de gegeven score, maar niet alles zonder meer overneemt. Met name, zo stelt zij, heeft de institutionele beroepscommissie verzoekster niet gesanctioneerd voor het feit dat ze niet deelnam aan de niet-periodegebonden evaluaties, ook al kon ze zich daarvoor niet op overmacht beroepen. Het feit dat ze in het buitenland was op het ogenblik van de evaluatie, maakt immers geen overmacht uit.

De institutionele beroepscommissie heeft ook uitdrukkelijk aangegeven geen rekening te houden met wat de docent had meegegeven als ‘randinformatie’. Waar verzoekster de correctheid van die informatie blijft betwisten, zijn haar argumenten volgens verwerende partij dus niet relevant, vermits die informatie de score niet heeft beïnvloed. De institutionele beroepscommissie is, zo wordt nog uiteengezet, wel vertrokken van de verbetersleutel die haar ter beschikking werd gesteld, en heeft de antwoorden van de studente en de toelichting die de docent over de specifieke scores gaf, met die verbetersleutel vergeleken om tot het besluit te komen dat het examen correct werd gequoteerd en het examencijfer van 6/20 een correcte weerspiegeling is van de prestaties van de studente. Verwerende partij stelt dat uit niets blijkt dat die vaststelling niet correct is.

Met betrekking tot het redelijkheidsbeginsel en het onpartijdigheidsbeginsel repliceert verwerende partij dat verzoekster in gebreke blijft om een rechtsregel aan te duiden die ertoe verplicht om bij een schriftelijk kennisexamen de verdeling van de punten per vraag, de behaalde deelscore per vraag en de totaalscore, zijnde de som van de deelscores per vraag, weer te geven.

Overigens, zo stelt verwerende partij, vermeldt het examen per vraag welke score een student met die vraag kan verdienen. Verzoekster kende dus het toegekende gewicht op voorhand. Een docent is nochtans naar oordeel van verwerende partij niet verplicht om die score en scoreverdeling op voorhand mee te delen, laat staan dat hij verplicht zou zijn om ook verdere deelscores per deelvraag op voorhand mee te geven.

Verder stipt verwerende partij aan dat van een docent mag worden verwacht dat hij deskundig is, en zijn examens met de nodige zorg opstelt en verbetert. Hij heeft daarbij de vrijheid om te bepalen welke gewichten hij aan zijn vragen geeft, zolang dat binnen de grenzen van de redelijkheid blijft. Verzoekster toont volgens verwerende partij niet aan dat de betrokken docent, en met hem de institutionele beroepscommissie die deze gewichten heeft overgenomen, hierbij onredelijk te werk zou zijn gegaan.

Waar verzoekster nog opmerkt dat ze wel een credit behaalde voor lineaire algebra, is verwerende partij van mening dat dit niet ter zake doet, aangezien slagen voor dat opleidingsonderdeel niets zegt over de mate waarin ze de vragen op het examen Calculus correct heeft beantwoord.

In haar wederantwoordnota herneemt verzoekster de grieven uit haar verzoekschrift.

Beoordeling

Artikel II.294, §2, *in fine* van de Codex Hoger Onderwijs bepaalt dat een verzoekende partij in de procedure voor de Raad nieuwe bezwaren kan aanvoeren, tenzij de grondslag ervan pas tijdens of na afhandeling van de interne beroepsprocedure aan het licht is gekomen, tenzij het bezwaar betrekking heeft op de wijze waarop het intern beroep werd behandeld of tenzij het bezwaar raakt aan de openbare orde.

Verwerende partij werpt in toepassing van deze bepaling de exceptie van onontvankelijkheid op dat de grief inzake de organisatie van het examen ‘Calculus’, beweerdelijk in strijd met de studiefiche, niet in het intern beroep werd opgeworpen.

Verzoekster spreekt de exceptie niet tegen. In het verzoekschrift en de twee nota's in het intern beroep vindt de Raad geen spoor van een grief die op de wijze van vraagstelling bij het examen betrekking heeft.

De exceptie moet derhalve onontvankelijk worden verklaard.

Wat de motivering van het examencijfer betreft, wijst de Raad er nogmaals op dat de institutionele beroepscommissie over volheid van bevoegdheid beschikt, en dat het haar

beslissing is met inbegrip van de daarin opgenomen motieven en desgevallend steunend op de nadere toelichting van de docent, die het voorwerp van de huidige beroepsprocedure vormt.

Grieven die gericht zijn tegen de initiële examenbeslissing van de docent en zijn motieven, in de mate dat zij niet door de institutionele beroepscommissie zijn bijgevalen en hernomen, zijn derhalve niet ontvankelijk.

Binnen die contouren is de Raad van oordeel dat de motivering van de bestreden beslissing voldoende kan overtuigen. Verzoekster merkt terecht op dat de noemer van de herschaalde punten neerkomt op 15,5 en niet op 15 (vraag 1 is finaal gequoteerd op 2,5, vraag 2 op 4, vraag 3 op 2,5, vraag 4 op 2,5, vraag 5 op 1 en vraag 6 op 3) zoals in de bestreden beslissing is overwogen, maar dit verschil kan niet leiden tot een gunstiger examencijfer (met 4,48/15,5 scoort verzoekster immers lager dan met 4,48/15), zodat verzoekster bij dat middelonderdeel geen belang heeft.

Voor zover verzoekster aan de docent tegenwerpt dat hij niet met de vereiste onpartijdigheid en objectiviteit zou hebben geoordeeld, moet worden opgemerkt dat, daargelaten dat verzoekster daarvan geen concreet bewijs aanlevert, de bestreden beslissing werd genomen door de institutionele beroepscommissie en verzoekster aan dat orgaan geen partijdigheid verwijt.

Dat aspect van het middelonderdeel kan derhalve niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Voorts is het niet de vraag of de feedback omtrent het examen in overeenstemming is met de score die de docent heeft toegekend, maar wel of de institutionele beroepscommissie in de bestreden beslissing tot een objectieve, redelijke en gemotiveerde beslissing en quatering is gekomen.

Tot slot komt het niet aan verzoekster, maar aan de instelling toe om te beslissen hoe de verschillende deelvragen worden gequoteerd. Dat verzoekster aan de hand van een eigen puntenverdeling tot een hoger cijfer komt, betekent niet dat de bestreden beslissing onredelijk is.

Het middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

Eerste middel

In een eerste middel beroeft verzoekster zich op het redelijkheidsbeginsel.

Standpunt van partijen

Verzoekster noemt het vooreerst onterecht dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel II.198, tweede lid van de Codex Hoger Onderwijs. Zij stelt ter zake (voetnoten zijn weggelaten):

“Het OER voorziet in twee soorten examencommissies: de examencommissie per deliberatiepakket en de examencommissie per opleiding (artikel 61 OER).

Het OER definieert een deliberatiepakket als “*een in het kader van een diplomadoelcontract per student en per opleiding vastgelegde groepering van opleidingsonderdelen, credits en vrijstellingen ten belope van in beginsel 60 studiepunten, waarover studievoortgangsbeslissingen kunnen worden genomen door de examencommissie per deliberatiepakket*”. Het betreft een “*per opleiding*” vastgelegde groepering van opleidingsonderdelen, credits en vrijstellingen. Met andere woorden, er kan slechts sprake zijn van een deliberatiepakket binnen een welbepaalde opleiding. Het OER definieert een voorbereidingsprogramma, net als de Codex Hoger Onderwijs, als “*een programma dat kan worden opgelegd aan een student die niet in het bezit is van een diploma dat op rechtstreekse wijze toelating verleent tot de opleiding waarvoor de student zich wenst in te schrijven*”, terwijl de in het OER gegeven definitie voor een schakelprogramma, als een “*opleidingsprogramma dat als toelatingsvoorwaarde tot sommige masteropleidingen wordt opgelegd aan de houders van een diploma van professionele bachelor*”, enigszins afwijkt van die gegeven in de Codex. Het OER maakt hierdoor een zeer duidelijk verschil tussen een voorbereidingsprogramma en een schakelprogramma .

In tegenstelling tot de gegeven definitie van een schakelprogramma, waar gesproken wordt over een ‘opleidingsprogramma’, wat op zijn beurt in het OER gedefinieerd wordt als “*het geheel van opleidingsonderdelen die deel uitmaken van een opleiding*”, wordt in de gegeven definitie van een voorbereidingsprogramma slechts gesproken van een ‘programma’. Bovendien wordt in het OER een opleiding gedefinieerd als “*de structurerende eenheid van het hogeronderwijsaanbod, zijnde een geheel van samenhangende onderwijs-, studie- en evaluatieactiviteiten dat ingeval van succesvolle voltooiing wordt bekragtigd met een diploma of getuigschrift*”. Ook de Codex Hoger Onderwijs definieert een opleiding als “*de structurerende eenheid van het onderwijsaanbod ZIJ wordt bij succesvolle voltooiing bekroond met een diploma*”. Een voorbereidingsprogramma wordt niet bekragtigd met een diploma of getuigschrift. Kortom, het door verzoekster gevolgde voorbereidingsprogramma is, conform de bepalingen van het OER en de Codex Hoger Onderwijs, géén opleiding.

Dit wordt overigens door verwerende partij met zoveel woorden aangegeven op de website van de faculteit Bio-ingenieurswetenschappen.

“Een voorbereidingsprogramma is een overgangsprogramma (en dus geen echte opleiding) tussen een academische bachelor en een master, te volgen als de bachelor niet rechtstreeks aansluit bij de master.

Een voorbereidingsprogramma is eigenlijk alleen maar een toegangsticket naar een specifieke master. De student krijgt na afloop hiervan zelfs geen diploma of getuigschrift.”

Nu het door verzoekster gevolgde voorbereidingsprogramma geen opleiding betreft, kan het, gelet op de hoger vermelde door het OER gehanteerde definitie van wat dient verstaan te worden onder een deliberatiepakket ook niet beschouwd worden als een deliberatiepakket. Een deliberatiepakket, in de zin van het OER, is immers in essentie “*een in het kader van een diplomadoelcontract per student en per opleiding vastgelegde groepering van opleidingsonderdelen, credits en vrijstellingen*” (eigen benadrukking).

Gelet op het feit dat artikel 61 OER enkel voorziet in een examencommissie per deliberatiepakket dan wel per opleiding is er, overeenkomstig de bepalingen van het OER, binnen de hoger onderwijsinstelling van verwerende partij geen bevoegde examencommissie ingericht om afzonderlijk te oordelen over het voorbereidingsprogramma van verzoekster.

Artikel II.198, lid 2 Codex Hoger Onderwijs, dat een bevoegdheid tot afzonderlijk delibéreren van een voorbereidingsprogramma toekent aan de daartoe bevoegde examencommissie, kan in deze dan ook geen toepassing vinden.

In een eerder arrest oordeelde Uw Raad dat de wijziging van artikel II.198, lid 2 Codex Hoger Onderwijs bij artikel VII. 7 van het Onderwijsdecreet XXVI van 17/06/2016, in werking getreden op 01/10/2016, was ingegeven door de wens van de decreetgever om het behalen van het masterdiploma afhankelijk te stellen van – en te laten voorafgaan door – een volwaardige beoordeling van het opgelegde voorbereidingsprogramma en dat de beoordeling of de student al dan niet slaagt in het voorbereidingsprogramma noodzakelijkerwijze voorafgaat aan de deliberatie over de masteropleiding waarvoor de student tevens was ingeschreven.

Dit houdt uiteraard in dat het OER van de betreffende instelling voor hoger onderwijs moet voorzien in de organisatie van een voor de afzonderlijke beoordeling van een voorbereidingsprogramma bevoegde examencommissie, hetgeen in casu niet het geval is.

In de huidige zaak lijkt voormeld door uw Rechtspraak gehanteerd standpunt dan ook geen toepassing te kunnen vinden, nu op basis van het OER van verwerende partij iedere afzonderlijke deliberatie van het voorbereidingsprogramma niet reglementair is.

Dit heeft tot gevolg dat de examencommissie – en dus ook de institutionele Beroepscommissie enkel reglementair kan oordelen over de masteropleiding van verzoekster.”

Verzoekster betoogt verder dat aangezien aan haar voorbereidingsprogramma geen eigen finaliteit werd gegeven, en dat programma slechts voorbereidt op het succesvol kunnen voltooien van de daaropvolgende masteropleiding, voor de toepassing van artikel II.229 van de Codex Hoger Onderwijs enkel de opleidingsdoelstellingen van de masteropleiding globaal verwezenlijkt moeten zijn, en niet die van het voorbereidingsprogramma.

Verder doet verzoekster gelden dat het vaststaat dat er in haren hoofde sprake is van bijzondere omstandigheden. Wat dat betreft luidt het (voetnoten zijn andermaal weggelaten):

“Zij behaalde slechts één tekort in het voorbereidingsprogramma, hetgeen volstaat om te kunnen spreken van een studie-gerelateerde bijzondere omstandigheid, nu zij wel voor alle opleidingsonderdelen van de masteropleiding een credit heeft behaald.

Bovendien stelt verzoekster dat zij de globale opleidingsdoelstellingen, ondanks het niet-tolereerbare tekort voor het opleidingsonderdeel ‘Calculus’, wel degelijk globaal heeft verwezenlijkt, hetgeen an Sich reeds een bijzondere omstandigheid is die onderzocht dient te worden.

Het opleidingsonderdeel ‘Calculus’, waarvoor verzoekster een tekort behaalde, is erop gericht de student vertrouwd te maken met de technieken en methodes die nodig zijn om ingenieursproblemen op te lossen en om biologische, natuurlijke en productieprocessen te begrijpen, analyseren en beschrijven, opdat de student succesvol de opleidingsonderdelen uit de Master of science in de biowetenschappen: land- en tuinbouwkunde, Afstudeerrichting tuinbouwkunde, zou kunnen afleggen.

Ondanks het tekort voor dit opleidingsonderdeel slaagde verzoekster voor alle opleidingsonderdelen van de masteropleiding, dit met een gemiddeld slaagpercentage van 64%.

Hoewel uit het succesvol afleggen van de opleidingsonderdelen in de masteropleiding, niet *ipso facto* moet blijken dat verzoekster ook de doelstellingen van het opleidingsonderdeel ‘Calculus’ heeft behaald, blijkt in deze uit het studietraject van verzoekster voldoende dat zij over een voldoende begrip van de technieken en methodes nodig om ingenieursproblemen op te lossen en om biologische, natuurlijke en productieprocessen te begrijpen, analyseren en beschrijven, beschikt dat de masteropleiding als uitgangspunt neemt.

Zo behaalde verzoekster een 12/20 voor het opleidingsonderdeel ‘Lineaire algebra’ dat tot doel heeft aan de student de meest essentiële wiskundige technieken, methoden en vaardigheden aan te brengen, die de student in staat moeten stellen om de problemen waarmee een ingenieur in aanraking kan komen met een zekere graad van exactheid te bestuderen en om de verschillende biologische systemen en productieprocessen beter te beschrijven, te analyseren en te begrijpen.

Bovendien blijkt de overlapping tussen ‘Calculus’ en ‘Lineaire algebra’ onbetwistbaar uit de begincompetenties van dit laatste opleidingsonderdeel.

“*Advies: het gevuld hebben van het opleidingsonderdeel Calculus.*

Bedreven in ‘Basiskennis wiskunde’, afleiden, analytische meetkunde en vectorrekenen, functies van meerdere veranderlijken.”

Conform art. 41, 10° OER dienen de in de studiefiche aangegeven begincompetenties gedefinieerd te worden als “*de competenties nodig om het opleidingsonderdeel aan te vatten. De begincompetenties voor elk opleidingsonderdeel vormen de basis voor het bepalen van het modeltraject en de optimale volgorde van het in het curriculum opnemen van de opleidingsonderdelen binnen de context van een diplomacontract. (...)*

Met andere woorden, voor de studenten die het opleidingsonderdeel ‘Lineaire algebra’ wensen te volgen wordt geadviseerd voorafgaand het opleidingsonderdeel ‘Calculus’ te

hebben gevuld, of dus, dit laatste opleidingsonderdeel met succes te hebben voltooid. Hieruit blijkt dat de met het opleidingsonderdeel ‘Calculus’ te verwerven kennis en vaardigheden dus als basis gelden voor het opleidingsonderdeel ‘Lineaire algebra’ of, met andere woorden, dat van de studenten die het opleidingsonderdeel ‘Lineaire algebra’ aanvatten verondersteld wordt dat zij vertrouwd zijn met de kennis en vaardigheden welke worden aangeleerd met het opleidingsonderdeel ‘Calculus’. Nog anders: het opleidingsonderdeel ‘Lineaire algebra’ gaat verder op en is meer verdiepend dan het opleidingsonderdeel ‘Calculus’.

Dit wordt bevestigd door de inplanting van beide opleidingsonderdelen in het modeltraject van de opleiding Bachelor of science in de biowetenschappen: ‘Calculus’ wordt er gedoceerd in het eerste semester van het 1ste bachelorjaar en daarop volgt ‘Lineaire algebra’ in het tweede semester van het 1ste bachelorjaar.

Kijken we, meer gedetailleerd, naar de eindcompetenties van het opleidingsonderdeel ‘Calculus’, dan dient vastgesteld te worden dat uit het behalen van de eindcompetenties voor het opleidingsonderdeel ‘Lineaire algebra’ kan worden afgeleid dat verzoekster de eindcompetenties van het opleidingsonderdeel ‘Calculus’ voldoende heeft behaald:

[...]

De sterke overlapping in de competenties van enerzijds het opleidingsonderdeel ‘Calculus’, waarvoor verzoekster met slaagde, en anderzijds het opleidingsonderdeel ‘Lineaire algebra’, waarvoor verzoekster wel slaagde, kan niet worden ontkend.

De bewering van de Institutionele Beroepscommissie als zouden de eindcompetenties die door beide vakken worden nagestreefd duidelijk verschillend zijn, strookt niet met de werkelijkheid.

Evenmin is het correct, zoals de Institutionele Beroepscommissie beweert, dat beide opleidingsonderdelen duidelijk volstrekt andere leerstukken binnen de wiskunde behandelen.

Het opleidingsonderdeel ‘Calculus’ behandelt inhoudelijk ‘Precalculus’ (hoofdstuk 1), zoals het woord zelf zegt een inleiding op de effectieve calculus waarbij de basis wordt bijgebracht voor de volgende 2 hoofdstukken, ‘Functies van één veranderlijke’ (hoofdstuk 2) om vervolgens te eindigen met het gevorderde ‘Functies van meerdere veranderlijken’ (hoofdstuk 3). Het opleidingsonderdeel ‘Lineaire algebra’ vertrekt vanuit een bedreven kennis van ‘Functies van meerdere veranderlijken’ (zie begincompetenties) en behandelt inhoudelijk, onder meer, ‘Extrema van functies met meerdere veranderlijken’.

Nu het opleidingsonderdeel ‘Lineaire algebra’ de in het opleidingsonderdeel ‘Calculus’ verworven kennis en vaardigheden als aanvangspunt neemt en daarop verdergaat en uitbreidt, kan bezwaarlijk worden geoordeeld dat verzoekster de competenties van het opleidingsonderdeel ‘Calculus’ niet voldoende zou hebben behaald.

Nu er noch uitdrukkelijke eindtermen voor het voorbereidingsprogramma noch uitdrukkelijke begintermen voor de masteropleiding werden bepaald, verwijst verzoekster naar het profiel van de opleiding Master of science in de biowetenschappen: land- en tuinbouwkunde, Afstudeerrichting tuinbouwkunde om zich een idee te vormen van welke begincompetenties verwacht worden van de student die de masteropleiding aanvat.

“Een evenwichtig pakket van opleidingsonderdelen binnen de vakgebieden van de afstudeerrichting laat de studenten toe zich te vervolmaken door enerzijds maximaal gebruik te maken van de faciliteiten van het lopend onderzoek en dienstverlening en anderzijds door voldoende professionele kwalificaties te verwerven. Het accent ligt dus naast uitbreiding van de vakkennis, op het toepassen van de verworven kennis en het zelfstandig kunnen opvolgen van het wetenschappelijk onderzoek om kennisverbreding en -verdieping tot stand te brengen. Op vlak van methoden en technieken staat het zelfstandig en kritisch omgaan met productietechnieken, -strategieën, onderzoeksresultaten, e.a. centraal. Om dit te realiseren worden inter- en multidisciplinaire activiteiten in onderwijs en onderzoek ontwikkeld. Het uitvoeren van een masterproef, resulterend in een scriptie is hiervan een essentieel onderdeel.”

Uit dit door de verwerende partij gegeven profiel van de masteropleiding leidt verzoekster af dat een student die de opleiding wil aanvatten bovenal over een voldoende basis dient te beschikken van de vakkennis binnen het vakgebied tuinbouwkunde.

Deze domeinspecifieke competentie, een voldoende basis van de vakkennis binnen het vakgebied tuinbouwkunde, heeft verzoekster behaald door het slagen – bovendien met goede cijfers – voor alle domeinspecifieke opleidingsonderdelen, samen goed voor 31 studiepunten

Tuinbouwtechniek	15/20
Tuinbouwplantenteelt	17/20
Plantenweefselteelt	16/20
Fruitteelt	11/20
Gewasbescherming	12/20
Plantenvoeding en bodembeheer	13/20
Groenteteelt onder glas	15/20

Dit zijn de enige onderdelen die op de website van de faculteit in de uitleg omtrent het voorbereidingsprogramma in de studiegids staan vermeld als domeinspecifiek.

De klemtoon bij het samenstellen van een voorbereidingsprogramma ligt op de domeinspecifieke competenties. Voor verzoekster betreft dit de competenties binnen haar afstudeerrichting tuinbouwkunde.

Naast deze domeinspecifieke opleidingsonderdelen kan de verwerende partij de student nog het volgen opleggen van hoogstens 29 studiepunten te selecteren uit de Bachelor in de biowetenschappen. Wat de samenstelling van het voorbereidingsprogramma betreft, stelt de faculteit voor houders van een bachelordiploma uitgereikt door een onderwijsinstelling erkend door de Vlaamse Gemeenschap die willen instromen in een Master-na-Bacheloropleiding, zoals verzoekster, volgende regel:

“Voorbereidingsprogramma’s worden individueel samengesteld. De omvang varieert van 3 (10) tot 60 studiepunten. In principe bestaat het voorbereidingsprogramma uit alle vakken van het meest voorbereidende 3^e bachelorjaar. Op basis van het individuele dossier kan hiervan afgeweken worden.” (eigen onderlijning)

Verzoekster slaagde voor alle in het voorbereidingsprogramma opgenomen opleidingsonderdelen uit dit meest op de masteropleiding voorbereidende 3de bachelorjaar. Het betreft 4 algemene opleidingsonderdelen uit het 3de bachelorjaar:

Ingenieurstechnieken I	13/20
Kwaliteitszorgsysteem in de agro-food keten	16/20
Milieukunde	10/20

Ondernemersvaardigheden	10/20
En 5 domeinspecifieke opleidingsonderdelen uit het 3 ^{de} bachelorjaar:	
Fruitteelt	11/20
Gewasbescherming	12/20
Groenteteelt onder glas	15/20
Plantenvoeding en bodembeheer	13/20
Plantenweefselteelt	16/20

Verzoekster slaagde dus binnen het voorbereidingsprogramma voor de opleidingsonderdelen die het meest voorbereiden op de masteropleiding.

Het enige tekort van conluante, voor het opleidingsonderdeel ‘Calculus’, daarentegen, situeert zich in een opleidingsonderdeel dat niet in het “meest voorbereidende” 3de bachelorjaar doch wel in het minst voorbereidende 1ste bachelorjaar wordt gedoceerd.

Cruciaal bij de beoordeling of verzoekster aan de doelstellingen van het voorbereidingsprogramma globaal heeft voldaan is het feit dat het voorbereidingsprogramma dat zij diende te volgen als enige finaliteit heeft het voorbereiden op het succesvol afleggen van de Master of Science in de biowetenschappen, land- en tuinbouwkunde, Afstudeerrichting tuinbouwkunde. Gelet op deze bijzondere finaliteit van het voorbereidingsprogramma, is het niet meer dan logisch dat bij de vraag of een student de opleidingsdoelstellingen van dat voorbereidingsprogramma globaal heeft bereikt méér gewicht wordt gegeven aan de “meest op de master voorbereidende” vakken en minder gewicht aan de “minst voorbereidende” vakken.

Het voorbereidingsprogramma heeft niet tot doel dat verzoekster het diploma van Bachelor of Science in de biowetenschappen behaalt, maar enkel dat zij de competenties die op basis van haar vooropleiding mist en die de master vereist, bijschaft.

Dat verzoekster de domeinspecifieke leerresultaten van de opleiding Master of science in de biowetenschappen, land- en tuinbouwkunde, Afstudeerrichting tuinbouwkunde heeft behaald, kan al helemaal niet met redelijkheid worden betwist, nu zij geslaagd werd verklaard voor het volledige deliberatiepakket van de masteropleiding.

Voor de goede orde wijst verzoekster erop dat deze domeinspecifieke leerresultaten nergens enige verwijzing bevatten naar wiskundige kennis of vaardigheden.”

Vervolgens gaat verzoekster, ondergeschikt – indien het voorbereidingsprogramma toch als een deliberatiepakket of een opleiding zou moeten worden beschouwd – in op de toepassing van artikel II.229 van de Codex Hoger Onderwijs en de dubbele voorwaarde die daarin wordt gesteld, met name: het globaal verwezenlijken van de doelstellingen van de opleiding en het aantonen van bijzondere omstandigheden.

“Ook een voorbereidingsprogramma valt, in dat geval, onder de toepassing van artikel II. 229 Codex Hoger Onderwijs. Dit artikel luidt als volgt:

“De student wordt door de examencommissie voor het geheel van de opleiding geslaagd verklaard als die op gemotiveerde wijze van oordeel is dat de doelstellingen van het opleidingsprogramma globaal verwezenlijkt zijn. De toepassing van dit artikel verwacht dat de student kan aantonen dat er sprake is van bijzondere omstandigheden en dat hij kan aantonen dat hij de doelstellingen globaal genomen behaald heeft.

Het feit dat een student globaal geslaagd wordt verklaard, betekent niet dat hij in aanmerking komt voor een creditbewijs voor die opleidingsonderdelen waarvoor hij niet is geslaagd.”

Deze decretale bepaling wordt, voor de beoordeling van een deliberatiepakket, in het OER geïncorporeerd in artikel 67, §2, 3°:

“Indien een student niet slaagt volgens de criteria vastgelegd in §2, 1° en 2° kan de examencommissie per deliberatiepakket – al dan met na geheime stemming – beslissen dat de student toch geslaagd wordt verklaard. Een dusdanige beslissing is enkel mogelijk in bijzondere omstandigheden en mits blijkt dat de doelstellingen van het betrokken deel van het opleidingsprogramma globaal verwezenlijkt zijn. Ze dient voor elke geval afzonderlijk en concreet te worden gemotiveerd.”

Ten aanzien van de beoordeling van een opleiding vindt deze decretale bepaling zijn weg naar het OER via het artikel 71, §3 :

“Indien een student niet slaagt volgens de criteria vastgelegd in §1 en §2 kan de examencommissie per opleiding – al dan met na geheime stemming – beslissen dat de student toch geslaagd wordt verklaard. Een dusdanige beslissing is enkel mogelijk in bijzondere omstandigheden en mits blijkt dat de doelstellingen van het opleidingsprogramma globaal verwezenlijkt zijn. Ze dient voor elk geval afzonderlijk en concreet te worden gemotiveerd.”

Wanneer een student, zoals in het geval van verzoekster, niet voldoet aan de voorwaarden om automatisch te worden gedelibereerd, kan deze dus nog altijd op grond van artikel 67, §2, 3° en/of artikel 71, §3 OER toch geslaagd worden verklaard.

Uit vaste rechtspraak van Uw Raad blijkt dat de toepassing van artikel II.229 Codex Hoger Onderwijs uiteenvalt in het cumulatief toetsen van twee elementen:

- Zijn er bijzondere, persoonlijke of studie-gerelateerde, omstandigheden?
- Heeft de student – niettegenstaande het tekort – toch de globale opleidingsdoelstellingen behaald? Dit veronderstelt zowel een kwantitatieve als een kwalitatieve aftoetsing. Hierbij rijst ook de vraag in hoeverre het betreffende opleidingsonderdeel inhoudelijk een unieke band (specifiek belang) heeft met de op het niveau van de opleiding geformuleerde doelstellingen.

Dat er in hoofde van verzoekster sprake is van bijzondere omstandigheden kan niet worden betwist. Dit werd hierboven reeds uiteengezet.

Derhalve dient vervolgens nagegaan te worden of verzoekster de opleidingsdoelstellingen van het voorbereidingsprogramma globaal heeft verwezenlijkt. Dit vereist zowel een kwantitatieve als een kwalitatieve beoordeling, die beide rekening houden met het gehele onderwijsraject van verzoekster.”

Verzoekster zet vervolgens uiteen waarom zij van oordeel is dat aan beide cumulatieve voorwaarden is voldaan.

In haar antwoordnota geeft verwerende partij aan dat zij het met de visie van verzoekster niet eens is. Zij betoogt:

“Verzoekster ontwikkelt een eerste argument, dat er, samengevat, op neer komt dat een voorbereidingsprogramma blijkens het OER van de UGent niet beschouwd kan worden

als een deliberatiepakket, maar anderzijds ook niet beschouwd kan worden als een opleiding. Ze vervolgt dat blijkens het OER er dan geen enkele examencommissie bevoegd is om te oordelen over het slagen voor een voorbereidingsprogramma, vermits het OER enkel spreekt over examencommissies per opleiding en examencommissies per deliberatiepakket. Verzoekster vervolgt dat artikel II.198 al. 2 Codex hoger onderwijs dat de bevoegdheid tot afzonderlijk delibereren van een voorbereidingsprogramma toekent aan de daartoe bevoegde examencommissie, dan ook geen toepassing kan vinden. De examencommissie en de institutionele beroepscommissie zouden dus enkel bevoegd zijn om te oordelen over het slagen voor de masteropleiding.

Het is verwerende partij niet duidelijk wat verzoekster met dit argument wil bereiken. Verzoekster heeft bij dit middel immers geen belang.

Deze bevoegdheidskwestie raakt niettemin de openbare orde, waardoor de Raad dit argument wel moet onderzoeken. Het gegrond bevinden ervan kan evenwel, zoals hierna zal blijken, enkel leiden tot de vaststelling dat verzoekster geen belang heeft bij haar beroep voor zover ze daarmee de beslissing aanvecht om haar niet te delibereren voor het voorbereidingsprogramma, vermits de conclusie dan enkel kan zijn dat er voor dergelijk programma niet kan worden gedelibereerd.

Artikel II.148 al. 2 Codex hoger onderwijs stelt:

“Voor het behalen van het diploma van bedoelde (master-na-)masteropleiding is het bezit van het diploma van de bacheloropleiding of de onderliggende masteropleiding evenwel noodzakelijk, of dient de student het voorbereidings- of schakelprogramma met succes voltooid te hebben. De bevoegde examencommissies kunnen daartoe opeenvolgend delibereren.”

Uit artikel II.148 Codex hoger onderwijs volgt aldus dat een student in het geval van verzoekster maar een masterdiploma kan bekomen als die student het voorbereidingsprogramma heeft voltooid. Een programma heeft men pas voltooid als men ook voor alle vakken van dat programma is geslaagd.

In de redenering van verzoekster kan over het slagen voor het voorbereidingsprogramma aan de UGent niet afzonderlijk worden geoordeeld nu er geen examencommissie voor bevoegd is gemaakt. Als er inderdaad geen examencommissie bevoegd is om te oordelen over het al dan niet slagen voor een voorbereidingsprogramma, is het enige criterium op basis waarvan de examencommissie bevoegd voor de masteropleiding het masterdiploma zou kunnen uitreiken, dat dan op basis van louter de cijfers kan worden vastgesteld dat de betrokken student het voorbereidingsprogramma ook heeft voltooid, en dus voor alle vakken binnen dat voorbereidingsprogramma is geslaagd. Dat blijft immers een decretale voorwaarde opdat een student een masterdiploma zou kunnen behalen.

Verzoekster slaagt niet voor alle vakken in het voorbereidingsprogramma en heeft dat voorbereidingsprogramma dus niet voltooid. Vastgesteld moet worden dat de institutionele beroepscommissie zich net zomin als de examencommissie van de bacheloropleiding biowetenschappen (die inderdaad de examencommissie is die ook heeft geoordeeld over het slagen voor het voorbereidingsprogramma) kan uitspreken over het slagen voor het voorbereidingsprogramma. In de mate waarin ze dat wel heeft

gedaan, moet haar beslissing dus worden vernietigd, zonder dat de institutionele beroepscommissie of een examencommissie een andere beslissing in de plaats kan stellen.

Het resultaat blijft dan ontgensprekelijk dat verzoekster het voorbereidingsprogramma niet heeft voltooid, en dus het masterdiploma niet kan verwerven. Hieruit volgt meteen dat verzoekster geen belang heeft bij dit middel, want het helpt haar niet vooruit. Meer nog: indien dit argument gegrond is, heeft verzoekster zelfs geen belang bij haar beroep in de mate dat ze daarmee de beslissing betwist om haar niet geslaagd te verklaren voor het voorbereidingsprogramma. Ze kan er immers niet voor geslaagd worden verklaard, vermits ze niet voor alle vakken slaagt en geen enkele examencommissie bevoegd is om haar, ondanks het resterende tekort, ook geslaagd te verklaren voor dat programma.

Die redenering strookt overigens ook met het bepaalde in artikel II.229, al. 1 Codex hoger onderwijs:

“Art. II.228: De student wordt automatisch geslaagd verklaard als hij alle examens die horen bij het opleidingsprogramma, heeft afgelegd en als alle examens geleid hebben tot een creditbewijs of tot een deliberatiecijfer als vermeld in het onderwijs- en examenreglement.

Art. II.229: De student wordt door de examencommissie voor het geheel van de opleiding geslaagd verklaard als die op gemotiveerde wijze van oordeel is dat de doelstellingen van het opleidingsprogramma globaal verwezenlijkt zijn. De toepassing van dit artikel verwacht dat de student kan aantonen dat er sprake is van bijzondere omstandigheden en dat hij kan aantonen dat hij de doelstellingen globaal genomen behaald heeft.

Het feit dat een student globaal geslaagd wordt verklaard, betekent niet dat hij in aanmerking komt voor een creditbewijs voor die opleidingsonderdelen waarvoor hij niet is geslaagd.” (nadruk toegevoegd)

Deze bepaling voorziet enkel in een mogelijkheid om te worden gedelibereerd met tekorten in een opleiding, maar niet in een deliberatiemogelijkheid voor wie tekorten heeft in een programma dat geen opleiding vormt en enkel wordt afgesloten met een getuigschrift. Die bepaling laat dus niet toe dat verzoekster het getuigschrift van het voorbereidingsprogramma verwerft nu ze nog een zwaar tekort heeft voor één van de vakken in dat programma.

Verwerende partij besluit dat verzoekster geen belang heeft bij haar beroep voor zover het betrekking heeft op de beslissing om haar niet geslaagd te verklaren voor het voorbereidingsprogramma en haar mitsdien ook het masterdiploma niet toe te kennen.

Verzoekster argumenteert vervolgens dat ze de doelstellingen van het voorbereidingsprogramma wel degelijk heeft bereikt ondanks het niet-tolereerbare tekort voor het vak “calculus”. Ze is in dat verband van mening dat ze over “een voldoende begrip van de technieken en methodes nodig om ingenieursproblemen op te lossen en om biologische, natuurlijke productieprocessen te begrijpen, analyseren en beschrijven” beschikt, dat de masteropleiding als uitgangspunt neemt, en ze verwijst hiervoor naar het feit dat ze slaagde voor het vak “lineaire algebra”.

Verzoekster citeert aldus uit de ECTS-fiche van het vak “Calculus” om dan te stellen dat ze die algemeen geformuleerde doelstelling van het vak “Calculus” heeft bereikt nu ze slaagde voor het vak “lineaire algebra”. Ze verwijst verder ook naar het feit dat het vak “Calculus” voorafgaat aan het vak “lineaire algebra” en er een begincompetentie van uitmaakt. En ze stelt dat het vak “lineaire algebra” overlapt met het vak “Calculus”. Vervolgens gaat ze ook nog dieper in op de verschillende eindcompetenties van het vak “Calculus” en geeft ze aan dat ze die eindcompetenties ook bereikte via het vak “lineaire algebra”.

Dit argument bracht ze ook naar voor in haar intern beroep, weze het onder iets andere bewoordingen. Het werd door de institutionele beroepscommissie als volgt weerlegd:

[...]

Verzoekster weerlegt deze vaststellingen niet en gaat er ook niet dieper op in.

Wel valt het op dat ze in haar extern verzoekschrift thans wel erkent dat het gevuld hebben van het vak calculus geen bindende begincompetentie is voor het vak lineaire algebra, maar enkel een advies is dat door de lesgever wordt gegeven. Dat staat overigens ook met zoveel woorden uitdrukkelijk vermeld in de ECTS-fiche van lineaire algebra. Maar verzoekster stelt onderaan op blz. 7 van haar verzoekschrift dan wel weer: “Met andere woorden, voor de studenten die het opleidingsonderdeel “Lineaire algebra” wensen te volgen, wordt geadviseerd voorafgaand het opleidingsonderdeel ‘calculus’ te hebben gevuld, of dus, dit laatste opleidingsonderdeel met succes te hebben voltooid” (nadruk toegevoegd), en leidt daaruit af dat, door het feit dat ze slaagde voor lineaire algebra, moet worden aangenomen dat ze ook de eindcompetenties van het vak calculus heeft bereikt.

De veronderstelling dat het feit dat wordt aangeraden dat men het vak calculus heeft gevuld vooraleer men het vak lineaire algebra opneemt, betekent dat men calculus met succes moet hebben voltooid, is evenwel een volstrekt verkeerde voorstelling van de feiten. Nergens wordt gesteld dat men voor het vak moet zijn geslaagd om het vak lineaire algebra met succes te kunnen volgen. Er wordt enkel geadviseerd dat men het vak calculus eerst heeft gevuld, niet meer en niet minder. Ervoor geslaagd zijn is overigens niet nodig om met succes het vak lineaire algebra te volgen (wat overigens ook blijkt uit verzoeksters resultaten), nu lineaire algebra niet voortbouwt op kennis die men via calculus heeft opgebouwd, maar andere onderwerpen binnen het ruimere domein van de wiskunde behandelt.

Verzoekster gaat verder in haar argumentatie en, nu er noch uitdrukkelijke eindtermen voor het voorbereidingsprogramma noch uitdrukkelijke begintermen voor het masterprogramma werden bepaald, verwijst ze naar het profiel van de opleiding Master of Science in de biowetenschappen: land- en tuinbouwkunde, afstudeerrichting tuinbouwkunde om zich een idee te vormen welke begincompetenties van de studenten worden verwacht die de masteropleiding aanvat. Uit dat profiel leidt ze vervolgens af dat een student die de masteropleiding wil aanvatten bovenal over een voldoende basis dient te beschikken van de vakkennis binnen het vakgebied tuinbouwkunde, en ze geeft aan dat ze deze domeinspecifieke kennis heeft behaald door te slagen voor alle domeinspecifieke opleidingsonderdelen. En de klemtoon bij het samenstellen van een voorbereidingsprogramma zou volgens haar liggen op de domeinspecifieke

competenties. Ze wijst er vervolgens ook op dat de faculteit voor het voorbereidingsprogramma stelt dat het in principe bestaat uit alle vakken van het meest voorbereidende derde bachelorjaar, en wijst erop dat ze voor die vakken ook effectief slaagde.

Dit zijn allemaal argumenten die verzoekster niet reeds voorlegde aan de institutionele beroepscommissie, en thans dan ook niet voor het eerst kunnen worden voorgelegd aan de institutionele beroepscommissie. Verwerende partij gaat niettemin verder in deze nota nog dieper in op de wijze waarop een voorbereidingsprogramma wordt samengesteld, en daaruit zal meteen ook duidelijk worden dat al deze argumenten nog niet aantonen dat verzoekster de doelstellingen van het voorbereidingsprogramma ook heeft behaald.

Wat die doelstellingen betreft, stelt verzoekster dat het voorbereidingsprogramma als enige finaliteit heeft het voorbereiden op het succesvol afleggen van de Master of Science in de Biowetenschappen, land- en tuinbouwkunde, afstudeerrichting tuinbouwkunde, en in die zin vindt ze het ook logisch dat bij de beoordeling van of een student de opleidingsdoelstellingen van dat voorbereidingsprogramma globaal heeft bereikt, méér gewicht wordt gegeven aan “de meest op de master voorbereidende vakken” en minder gewicht aan de “minst voorbereidende vakken”.

Verwerende partij is het met deze wel erg enge zienswijze hoegenaamd niet eens.

De institutionele beroepscommissie is op dit punt ook al uitvoerig ingegaan in haar beslissing over het intern beroep, en heeft daar, terecht, op het volgende gewezen w.b. de doelstelling van een voorbereidingsprogramma:

[...]

Zeer terecht heeft de institutionele beroepscommissie vastgesteld dat het doel van een voorbereidingsprogramma niet louter is om de student voor te bereiden op het masterprogramma en ervoor te zorgen dat hij voor dat masterprogramma kan slagen. Dat is weliswaar uiteraard één van de doelstellingen, maar bij het samenstellen van een voorbereidingsprogramma wordt ook gekeken naar de eventuele ruimere competenties die de student nog mist gelet op zijn vooropleiding, maar die wel belangrijk zijn gelet op de finaliteit van de totale opleiding, die normaal een bacheloropleiding én een daaropvolgende masteropleiding bevat.

Daarbij is het niet de bedoeling de student dezelfde competenties bij te brengen als deze die de bacheloropleiding nastreeft. Het gaat immers niet om een bacheloropleiding die wordt bekragtigd met een bachelordiploma, maar om een voorbereidingsprogramma. Dat programma is een afgeslankte versie van het bachelorprogramma, waarbij vooral klemtoon wordt gelegd op wat essentieel wordt geacht voor een toekomstig – in het geval van verzoekster – biowetenschapper land- en tuinbouwkunde, afstudeerrichting tuinbouwkunde.

In dat opzicht is de informatie op de algemene UGent-website rond schakel- en voorbereidingsprogramma's correct waar inderdaad wordt gesteld dat in een voorbereidingsprogramma “de klemtoon ligt op de *domeinspecifieke competenties*. Je wordt verondersteld de algemeen wetenschappelijke competenties te beheersen”.

De student die inschrijft voor een voorbereidingsprogramma heeft immers per definitie al een academisch bachelordiploma op zak en wordt verondersteld de algemeen wetenschappelijke competenties te beheersen.

Maar daarmee is niet gezegd dat in het voorbereidingsprogramma enkel wordt gefocust op die domeinspecifieke competenties, althans als dat, zoals verzoekster dat doet, wordt begrepen in de zeer enge zin als competenties in de land- en tuinbouwkunde (verzoekster verwijst waar ze het heeft over domeinspecifieke onderdelen inderdaad enkel naar vakken die te maken hebben met teelt van gewassen).

Wat de samenstelling van de voorbereidingsprogramma's aan de faculteit biingenieurswetenschappen betreft, geeft de facultaire website de volgende algemene toelichting:

“A. Voor **houders van een bachelordiploma uitgereikt door een onderwijsinstelling erkend door de Vlaamse Gemeenschap **die willen instromen in een Master-na-Bachelor opleiding****

Voorbereidingsprogramma's worden individueel samengesteld. De omvang varieert van 3 (10) tot 60 studiepunten. In principe bestaat het voorbereidingsprogramma uit alle vakken van het meest voorbereidende 3e bachelorjaar. Op basis van het individuele dossier kan hiervan afgeweken worden.”

Ook hier is het dus niet zo dat enkel vakken uit dat “meest voorbereidende” derde bachelorjaar worden opgenomen in het voorbereidingsprogramma. Alles hangt af van de vooropleiding van de betrokken student, en de mate waarin die student al competenties heeft verworven die als essentieel worden aanzien voor iemand die uiteindelijk afstudeert als master biowetenschappen.

Bekijkt men dan het concrete voorbereidingsprogramma tot de master of science in de biowetenschappen: land- en tuinbouwkunde, afstudeerrichting tuinbouwkunde, dan zal men vaststellen dat de studenten hoogstens 30 studiepunten mogen maar ook moeten opnemen uit een lijst van vakken – die vakken die verzoekster “domeinspecifieke opleidingsonderdelen” noemt. De faculteit dient goedkeuring te verlenen voor de keuzes van de student, en dat gebeurt in functie van de vooropleiding van die student.

De student moet daarnaast, afhankelijk ook opnieuw van zijn vooropleiding, nog maximaal 30 studiepunten opnemen uit de bachelor biowetenschappen of het schakelprogramma tot de master of science in de biowetenschappen: land- en tuinbouwkunde.

Zo wordt een programma samengesteld dat de student weliswaar nooit alle competenties zal bijbrengen die door de corresponderende bacheloropleiding worden nagestreefd – anders had men gewerkt met een “verkorte bachelor” en zou de student ingeschreven worden in de bacheloropleiding met vrijstelling van de vakken waarvan hij de competenties al op een andere manier heeft bereikt – maar hem wel de competenties bijbrengt die men noodzakelijk vindt voor iemand die uiteindelijk afstudeert als master in de biowetenschappen.

Verzoekster behaalde een bachelordiploma diergeneeskunde, wat natuurlijk ver afstaat van de opleiding tot master biowetenschappen: land- en tuinbouwkunde, die een ingenieursopleiding is. De typische ingenieursvakken die ook de typische competenties en vaardigheden aanleren waarover elke ingenieur moet beschikken, ook een industrieel ingenieur, komen niet meer als zodanig aan bod in de masteropleiding biowetenschappen: land- en tuinbouwkunde. Het spreekt dus van zelf dat de meest essentiële van die vakken werden toegevoegd aan het voorbereidingsprogramma van verzoekster, en dat waren precies de wiskundevakken calculus en lineaire algebra (voorheen wiskunde A en wiskunde B), en het vak ingenieurstechnieken I.

Vermits het mede de bedoeling is van het voorbereidingsprogramma om de studenten in de master of science in de biowetenschappen op te leiden tot volwaardige biowetenschappers, die op de arbeidsmarkt en in het onderzoek kunnen functioneren als volwaardige biowetenschappers, worden de doelstellingen van dat voorbereidingsprogramma ook maar bereikt als de student ook slaagt voor die algemene vakken, die niet zozeer voorbereiden op de masteropleiding, maar die wel die bredere kennis en vaardigheden beogen aan te leren die van wezenlijk belang worden geacht voor een goede biowetenschapper.

En dat die competenties van wezenlijk belang zijn, blijkt duidelijk uit de domeinspecifieke leerresultaten van de bacheloropleiding biowetenschappen, die de reguliere toegangspoort is tot de master of science in de biowetenschappen: land- en tuinbouwkunde. Als eerste domeinspecifiek leerresultaat wordt daar genoemd:

“1. Diepgaande en toepassingsgerichte kennis, inzicht en vaardigheden hebben met betrekking tot wiskunde, natuurkunde, statistiek, biowetenschappen en chemie, met het oog op ingenieurstoepassingen.” (nadruk toegevoegd)

En bij die leerresultaten wordt opgemerkt:

“Leerresultaten 6 tot 14 zijn in een eerste fase uitgeschreven op het algemene ‘familie’ niveau van de bachelor ‘ingenieur’. Leerresultaten 1-5 zijn in een tweede fase uitgeschreven als een verbijzondering van de algemene leerresultaten: zij zijn enkel van toepassing op de bacheloropleiding biowetenschappen en profileren de opleiding ten aanzien van andere opleidingen in het ingenieursdomein.”

Dat laatste toont nog duidelijker het belang van wiskunde in de opleiding biowetenschappen aan.

Nu moet worden aangenomen dat het litigieuze voorbereidingsprogramma wel degelijk een eigen doelstelling heeft, doelstelling die bovendien verder gaat dan het louter voorbereiden op de masteropleiding, is de volgende vraag te weten of verzoekster de doelstellingen van dit voorbereidingsprogramma globaal heeft behaald ondanks haar tekort voor calculus.

Hierover heeft de institutionele beroepscommissie als volgt geoordeeld:

[...]

Die vaststellingen blijven overeind en verwerende partij verwijst naar de beslissing van de institutionele beroepscommissie waaruit duidelijk blijkt dat verzoekster de doelstellingen van het voorbereidingsprogramma niet heeft behaald.

Verzoekster verwijst in dat verband ook nog naar haar slaagpercentage (61,9%), naar het studierendement dat ze over de diverse jaren van haar studie behaalde, rendement dat wat het voorbereidingsprogramma betreft nochtans niet zeer hoog kan worden genoemd, zeker in het licht van het gegeven dat het voorbereidingsprogramma slechts 57 studiepunten inhoudt wat minder is dan een normaal modeltrajectjaar: 50,77% in 2016-17, 70% in 2017-18, 36% in 2018-19 en 45% in 2019-20.

Los van het feit dat dit argumenten zijn die ze niet reeds naar voor bracht in de interne beroepsprocedure, en die dus nieuw zijn, kan uit dat rendement alleszins niet worden afgeleid dat verzoekster de opleidingsdoelstellingen globaal zou hebben behaald. Dergelijke cijfers geven trouwens geenszins een aanwijzing over de mate waarin een student globaal de opleidingsdoelstellingen heeft bereikt, maar kunnen hooguit aangeven dat de student zich in een uitzonderlijke situatie bevindt die deliberatie kan verantwoorden.

Ook de verwijzingen naar de gezondheidsproblemen van verzoekster, die verzoekster evenmin eerder te berde bracht, en het feit dat haar grootmoeder begin januari ziek werd en eind januari overleed, zeggen niets over de vraag of verzoekster al dan niet de einddoelstellingen van de opleiding heeft bereikt, maar kunnen hooguit een bijzondere omstandigheid uitmaken die een tekort kunnen verklaren en een deliberatie kunnen verantwoorden.

Die omstandigheden kunnen te dezen echter redelijkerwijze ook niet worden aangemerkt als bijzondere omstandigheid. Het globale resultaat van verzoekster – 61,9 % – is alvast niet van die aard dat verzoekster een uitzonderlijk goede studente zou kunnen worden genoemd, voor wie een 6/20 als een abnormaal cijfer kan worden aangemerkt, zeker gelet op het feit dat verzoekster uiteindelijk toch vier academiejaren nodig gehad heeft om tot dit resultaat te komen, zoals de institutionele beroepscommissie terecht ook al opmerkte.

Haar gezondheidsproblemen die ze thans voor het eerst voor brengt in de context van de deliberatiebetwisting, en waarvan ze overigens geen enkel bewijsstuk voorlegt, zijn ook niet van die aard dat verzoekster zich in een dermate bijzondere situatie zou bevinden dat een deliberatie ondanks een toch wel groot tekort aan de orde zou zijn. In elk geval blijkt uit niets dat ze zonder die gezondheidsproblemen beter zou hebben gepresteerd. Dat haar grootmoeder in januari ziek werd en vrij snel overleed, is een situatie die er ongetwijfeld toe geleid kan hebben dat ze in de januarizittijd minder goed presteerde dan van haar kon worden verwacht, maar kan niet verklaren dat ze ook in de tweede zittijd slechts 6/20 behaalde voor calculus. Verzoekster diende overigens slechts voor twee vakken te herkansen in de tweede zittijd. Voor het andere vak behaalde ze 17/20.

De enige bijzondere omstandigheid die verzoekster zelf inriep in de loop van de procedure voor de interne beroepscommissie, is het gegeven dat haar onvoldoende de enige onvoldoende was die ze nog had in het voorbereidingsprogramma en dat ze haar masteropleiding ondertussen had afgewerkt. De institutionele beroepscommissie was

evenwel terecht van oordeel dat dit in de gegeven omstandigheden en rekening houdende met haar hele studieloopbaan niet beschouwd kon worden als een bijzondere omstandigheid die een deliberatie zou toelaten. De institutionele beroepscommissie stelde ter zake:

“Verzoekster toont ook niet aan zich in bijzondere omstandigheden te bevinden. Het is dan weliswaar zo dat het tekort voor calculus haar enige tekort blijft in het voorbereidingsprogramma en dat ze reeds slaagde voor alle vakken uit de masteropleiding, het cijfer dat ze behaalde is zeker niet uitzonderlijk in haar studieparcours, dat helemaal niet vlekkeloos verliep. Verzoekster behaalde ook al eerder cijfers in die grootteorde, en zelfs lagere cijfers. Ze liet ook vier examenkansen voor het vak “calculus” (vroeger Wiskunde A) ongebruikt liggen en behaalde drie keer 0/20. En haar globale resultaat is ook niet van die aard dat het resterende tekort als abnormaal kan worden beschouwd: ze behaalt voor haar voorbereidingsprogramma de globale score van 619/1000, wat niet hoog kan worden genoemd. Ze heeft bovendien ook vier academiejaren nodig gehad om tot dit resultaat te komen, hoewel het voorbereidingsprogramma slechts 57 studiepunten telt, wat minder is dan een normaal studiejaar in een modeltraject van een bachelor- of masteropleiding.”

Nu verzoekster ook niet aantoont zich in een bijzondere situatie te bevinden, heeft de institutionele beroepscommissie haar terecht niet geslaagd verklaard voor het voorbereidingsprogramma tot de master of science in de biowetenschappen: land- en tuinbouwkunde, afstudeerrichting tuinbouwkunde. Dat alleen is overigens al voldoende om haar niet geslaagd te verklaren, nu aan beide door artikel II.229 al. 1 Codex hoger onderwijs dient te worden voldaan om geslaagd te kunnen worden verklaard voor een opleiding waarbinnen men niet voor alle vakken een credit heeft verworven.”

In haar wederantwoordnota handhaaft verzoekster haar grieven en zij gaat nog in op de repliek van verwerende partij.

Verzoekster ontket nog dat zij in haar verzoekschrift nieuwe middelen heeft aangevoerd.

Beoordeling

De Raad gaat vooreerst in op de hoedanigheid van een ‘voorbereidingsprogramma’ en de vraag of een student daarvoor geslaagd kan worden verklaard en wie daarvoor dan bevoegd is.

Het is juist dat een voorbereidingsprogramma geen ‘opleiding’ is in de zin van de Codex Hoger Onderwijs, aangezien een voorbereidingsprogramma, anders dan is bepaald in de definitie van ‘opleiding’ in artikel I.3, 46° van de Codex, niet wordt bekroond met een diploma. Daarbij kan wel worden aangestipt dat het voltooien van een

voorbereidingsprogramma binnen verwerende partij blijkens de definitielijst in het onderwijs- en examenreglement 2019-2020 aanleiding geeft tot een ‘getuigschrift’.

Luidens artikel I.3, 76° van die Codex is een voorbereidingsprogramma “een programma dat kan worden opgelegd aan een student die niet in het bezit is van een diploma dat op rechtstreekse wijze toelating verleent tot de opleiding waarvoor hij zich wenst in te schrijven”.

Dit betekent evenwel niet dat een voorbereidingsprogramma een onbestemde verzameling van opleidingsonderdelen is. Artikel II.182, §2, derde lid van de Codex luidt dat een instelling kan bepalen “dat de inschrijving voor een masteropleiding ook openstaat voor afgestudeerden van bacheloropleidingen met andere opleidingskenmerken, indien zij een voorbereidingsprogramma met succes voltooi(en)”. Het instellingsbestuur kan, nog steeds volgens deze bepaling, de inhoud en studieomvang van dergelijk voorbereidingsprogramma differentiëren naar gelang van de graad van inhoudelijke verwantschap tussen deze andere bacheloropleidingen en de in het eerste lid bedoelde bacheloropleiding.

Bovendien volgt uit artikel I.3, 20° van de Codex dat ook de inschrijving voor een voorbereidingsprogramma een ‘diplomacontract’ tot stand doet komen, wat betekent dat er, in tegenstelling tot een examencontract of een creditcontract, een welbepaald en samenhangend geheel van opleidingsonderdelen wordt beoogd.

Uit het decretale voorschrift dat de student het voorbereidingsprogramma ‘met succes moet voltooi(en)’ volgt, minstens impliciet maar onvermijdelijk, dat dit al dan niet voltooi(en) door de hogeronderwijsinstelling moet worden beoordeeld. Dat verwerende partij een voorbereidingsprogramma niet als een ‘deliberatiepakket’ zou hebben aangeduid, kan daaraan alvast geen afbreuk doen.

Samen met verwerende partij moet worden vastgesteld dat verzoekster geen belang heeft bij een middel dat erop neerkomt dat er binnen verwerende partij geen bevoegde examencommissie bestaat om zich uit te spreken over het al dan niet slagen voor een voorbereidingsprogramma. Die visie bijvallen zou er immers op neerkomen dat verzoekster voor dat voorbereidingsprogramma niet kan slagen en derhalve – volgens een letterlijke toepassing van artikel II.182, §2, derde lid van de Codex – voor de masteropleiding zelfs niet kan inschrijven, laat staan daarvoor geslaagd worden verklaard.

Bovendien moet uit artikel 62, §2 van het onderwijs- en examenreglement worden afgeleid dat er wel degelijk een examencommissie bevoegd is om zich over het slagen voor een voorbereidingsprogramma uit te spreken:

“Artikel 62. Beraadslagingsmomenten van een examencommissie
§1. Een examencommissie beraadsblaagt ten minste tweemaal per academiejaar (op fysieke of elektronische wijze cf. §3):
– de eerste maal na de tweedesemesterexamenperiode;
– de tweede maal na de tweedekansexamenperiode.
§2. Een examencommissie beraadsblaagt ook ten laatste op 15 februari 2020 in een afstudeerjaar van een bacheloropleiding, een schakel- of voorbereidingsprogramma, een master-na-bacheloropleiding, een master-na-masteropleiding, de specifieke lerarenopleiding of een postgraduaatsopleiding voor studenten die op dat ogenblik alle examens hebben afgelegd. Artikel 71 wordt daarbij onverkort toegepast.”

en dit blijkt ook uit artikel 71, §2 van hetzelfde reglement, waarin minstens voor de bevoegdheden van de examencommissie een voorbereidingsprogramma met een ‘opleiding’ wordt gelijkgesteld :

“Artikel 71. Slagen voor een opleiding
§1. [...]
§2. De examencommissie per opleiding verklaart eveneens geslaagd: de student ingeschreven in een afstudeerjaar van een bacheloropleiding, een schakel- of voorbereidingsprogramma, een master-na-bacheloropleiding, een master-na-masteropleiding of de specifieke lerarenopleiding die aan volgende cumulatieve voorwaarden voldoet:
– De student heeft alle nog resterende opleidingsonderdelen om te kunnen slagen voor de betreffende opleiding in zijn/haar curriculum opgenomen. Het tekort om te slagen voor één of twee opleidingsonderdelen bedraagt maximaal 6 gewogen punten, waarbij de studiepunten als gewichten worden gehanteerd. Het tekort wordt berekend door het tekort op het examencijfer voor het opleidingsonderdeel te vermenigvuldigen met de studiepunten die aan dat opleidingsonderdeel zijn toegekend.
– De student heeft voor alle opleidingsonderdelen minimaal 8/20 behaald.
– De student heeft voor maximaal twee opleidingsonderdelen minder dan 10/20 behaald.
– De student heeft voor de betreffende opleidingsonderdelen de meest recente examenkans benut.
– De tolerantie geldt niet voor de bachelorproef, de masterproef en de verplichte stages.
§3. [...]”

De Raad oordeelt derhalve dat over het slagen voor een voorbereidingsprogramma wel degelijk afzonderlijk uitspraak kan worden gedaan en dat, los van de voormelde bedenking inzake het belang, geen redenen voorliggen om aan de bevoegdheid van de examencommissie te twijfelen, laat staan dat de institutionele beroepscommissie niet bevoegd zou zijn.

Tot slot bedenkt de Raad, aansluitend bij dit laatste, dat verzoekster een weinig zinvolle discussie lijkt te voeren. Verzoekster heeft de Raad gevat met een beroep tot nietigverklaring, waaruit de Raad afleidt dat verzoekster van oordeel is dat er sprake is van een studievoortgangsbeslissing. Bij gebreke daaraan is de Raad immers niet bevoegd.

Zodra er een studievoortgangsbeslissing voorligt, is een hogeronderwijsinstelling krachtens artikel II.283 van de Codex Hoger Onderwijs verplicht om te voorzien in een interne beroeps mogelijkheid. Deze procedure verloopt wat verwerende partij betreft dan weer – zoals gezien – met een volheid van bevoegdheid voor de institutionele beroepscommissie. De devolutieve werking van het intern beroep heeft tot gevolg dat ongeacht de vraag naar het bevoegde orgaan om initieel over het voorbereidingsprogramma uitspraak te doen, de beroepscommissie alleszins over die bevoegdheid beschikt. Aangezien haar beslissing het enige voorwerp van huidig beroep uitmaakt, komt het de Raad voor dat de bevoegdheidsdiscussie voor het overige ‘academisch’ is.

In dat opzicht kan het eerste middel niet worden aangenomen.

Ook de stelling dat de opleidingsdoelstellingen van het voorbereidingsprogramma op zich niet (globaal) verwezenlijkt moeten zijn, overtuigt niet.

Het is immers mogelijk om in een bepaald academiejaar enkel voor een voorbereidingsprogramma, en niet voor een aansluitende masteropleiding te zijn ingeschreven. Ook voor die studenten moet uitspraak kunnen worden gedaan over de sanctionering van hun studies. Uit artikel 71, §2 van het onderwijs- en examenreglement blijkt dat de examencommissie ook voor (alleen) een voorbereidingsprogramma, de student geslaagd verklaart aan de hand van de in die bepaling opgesomde voorwaarden.

Dit verhindert niet dat wanneer een instelling – in toepassing van artikel II.198 van de Codex – een inschrijving in een masteropleiding reeds toelaat zonder dat het opgelegde voorbereidingsprogramma met succes is voltooid, zij bij de beoordeling van het slagen voor het voorbereidingsprogramma niet tegenstaande het niet-slagen voor alle opleidingsonderdelen binnen dat programma, ook rekening kan houden met de resultaten die in de masteropleiding werden behaald, indien en voor zover die resultaten relevant zijn in relatie tot de opleidingsonderdelen van het voorbereidingsprogramma waarvoor de student niet slaagde.

Wat de leerdoelen van het opleidingsonderdeel ‘Calculus’ betreft, toont verzoekster niet aan dat zij deze heeft behaald. De verregaande overlapping met het opleidingsonderdeel ‘Lineaire algebra’ die zij aanvoert, overtuigt niet.

Het betreft twee onderscheiden opleidingsonderdelen, waarbij voor het opnemen van ‘Calculus’ niet als voorwaarde van volgtijdelijkheid is voorgeschreven dat de student voor ‘Lineaire algebra’ geslaagd moet zijn. Het betreft slechts een advies; in dat geval kan het slagen voor ‘Lineaire algebra’ niet met een begincompetentie voor ‘Calculus’ worden gelijkgesteld.

En zelfs indien daartoe zou moeten worden besloten, dan nog overtuigt de crux van verzoeksters redenering niet. Het gaat immers niet op om een begincompetentie zo vaak te ‘hertalen’ dat er uiteindelijk een bereikte eindcompetentie van wordt gemaakt, zoals verzoekster wel doet door te stellen dat de competenties voor ‘Calculus’ zijn behaald louter doordat het de “kennis en vaardigheden [van ‘Lineaire algebra’] als aanvangspunt neemt en daarop verdergaat en uitbreidt”.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing aan de hand van een omstandige motivering uiteengezet hoe en waarom de inhoud van beide opleidingsonderdelen verschilt, wat door verzoekster niet overtuigend wordt tegengesproken.

De overwegingen van de institutionele beroepscommissie ter zake kunnen worden bijgevallen.

Ten slotte rest de vraag of de bestreden beslissing, in het licht van het gegeven dat verzoekster voor ‘Calculus’ niet is geslaagd, een afdoende en redelijke motivering geeft om haar niet-geslaagd te verklaren voor het voorbereidingsprogramma en niet ontvankelijk te verklaren voor de masteropleiding, in het bijzonder in het licht van de bijzondere omstandigheden die verzoekster heeft aangevoerd.

Wat de bijzondere omstandigheden betreft, overweegt de institutionele beroepscommissie dat zij zich “niet heeft beraden over de specifieke situatie van deze studente” omdat er “aan de examencommissie ook geen uitzonderlijke omstandigheden [worden] gemeld”.

Die conclusie is niet gerechtvaardigd. In haar intern beroep heeft verzoekster als ‘bijzondere omstandigheden’ doen gelden dat zij geslaagd werd verklaard voor het deliberatiepakket van de masteropleiding. Dit wordt door de beroepscommissie niet beantwoord; zij bespreekt het slagen voor dat deliberatiepakket enkel in het licht van de vraag of de doelstellingen van het voorbereidingsprogramma werden behaald. Het staat niet aan de Raad om te oordelen of de ingeroepen bijzondere omstandigheid al dan niet kan overtuigen: die opdracht komt de institutionele beroepscommissie toe.

Wat de tweede voorwaarde betreft – het globaal bereiken van de doelstellingen – overweegt de beroepscommissie terecht dat het feit dat verzoekster reeds kon inschrijven voor de masteropleiding zonder voor alle opleidingsonderdelen in het voorbereidingsprogramma te zijn geslaagd, niet bewijst dat zij in juridisch opzicht aan de toelatingsvoorwaarden voor die masteropleiding voldoet. Een dergelijke gecombineerde inschrijving wordt immers door artikel II.198 van de Codex Hoger Onderwijs uitdrukkelijk toegelaten.

Vervolgens stelt de beroepscommissie dat uit het slagen voor alle opleidingsonderdelen in de masteropleiding, niet kan worden afgeleid dat ook de doelstellingen van het – daarvan te onderscheiden – voorbereidingsprogramma zijn behaald. Dit is, abstract beschouwd, inderdaad correct. Uit artikel 71, §3 van het onderwijs- en examenreglement – dat zich richt op een ‘opleiding’, maar zoals gezien ook hier van toepassing is – volgt immers dat concreet moet worden gemotiveerd waarom een student die niet aan de criteria van de §§1 en 2 voldoet, toch de doelstellingen van het opleidingsprogramma (*in casu:* voorbereidingsprogramma) heeft behaald. Uit artikel II.229, dat eveneens *mutatis mutandis* van toepassing is, volgt dan weer dat de bewijslast bij de student berust.

In haar intern beroep heeft verzoekster overheen verschillende pagina’s (meer bepaald de pagina’s 8 tot en met 16) in detail en aan de hand van de competenties van de opleidingsonderdelen waarvoor zij wel een credit behaalde, uiteengezet waarom naar haar oordeel de globale doelstellingen van het voorbereidingsprogramma ook werden behaald.

De Raad leest in de bestreden beslissing geen enkele beoordeling van die argumentatie. Zij raakt nochtans aan de kern van de zaak.

Ook in dit opzicht strijdt de bestreden beslissing met de formelemotiveringsplicht.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

VI. Anonymisering

In haar verzoekschrift vraagt verzoekster de anonimisering van het arrest, bij de publicatie ervan.

Luidens artikel II.313, tweede lid van de Codex Hoger Onderwijs kan bij de publicatie van het arrest de identiteit van de verzoekende partij op diens uitdrukkelijk verzoek worden weggelaten.

Op het verzoek wordt ingegaan.

BESLISSING

- 1. De Raad vernietigt de beslissing van de institutionele beroepscommissie van de Universiteit Gent van 16 oktober 2020.**
- 2. Het daartoe bevoegde orgaan neemt ten aanzien van verzoekster een nieuwe beslissing en doet zulks uiterlijk op 18 december 2020.**
- 3. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad wordt de identiteit van verzoekster weggelaten.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechting van 4 december 2020, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, I^e Kamer, samengesteld uit:

Jim Deridder,	voorzitter van de Raad
Jan Geens	bestuursrechter – bijzitter
Marleen Verreth	bestuursrechter – bijzitter
bijgestaan door	
Freya Gheysen	secretaris

De secretaris

Freya Gheysen

De voorzitter

Jim Deridder

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Arrest nr. 6.127 van 4 december 2020 in de zaak 2020/797

In zake: xxx

tegen:

VRIJE UNIVERSITEIT BRUSSEL
woonplaats kiezend te 1050 Brussel
Pleinlaan 2

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 3 november 2020, strekt tot nietigverklaring van de beslissing van de beroepscommissie van de faculteit Ingenieurswetenschappen van de Vrije Universiteit Brussel van 28 september 2020 waarbij het intern beroep van verzoekster ongegrond wordt verklaard en de weigering tot inschrijving in de ‘Master of science in Architectural Engineering’ wordt bevestigd.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota neergelegd en verzoekende partij heeft een wederantwoordnota neergelegd.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 4 december 2020.

Aangezien de openbare zittingen tijdelijk zijn opgeschort, werd aan beide partijen gevraagd of zij akkoord konden gaan met een schriftelijke procedure. Zowel verzoekende partij als verwerende partij heeft ingestemd met een schriftelijke procedure.

III. Feiten

Verzoekster is sinds het academiejaar 2015-2006 ingeschreven in de opleiding ‘Master of science in Architectural Engineering’.

Na het academiejaar 2018-2019 wordt aan verzoekster een bindende voorwaarde opgelegd in het raam van de studievoortgangsbewaking. Zij komt aan die voorwaarde niet tegemoet, ten gevolge waarvan verzoekster de verdere inschrijving in de opleiding wordt geweigerd.

Tegen die beslissing stelt verzoekster een intern beroep in. Bij beslissing van 7 oktober 2019 aanvaardt de beroepsinstantie van de faculteit Ingenieurswetenschappen de door verzoekster ingeroepen persoonlijke omstandigheden (gezondheidsproblemen waarvoor verzoekster in behandeling is, nog slechts twee opleidingsonderdelen en de masterproef af te werken, reeds gevorderd in de masterproef), en wordt de weigering tot inschrijving opgeheven, met dien verstande dat voor het academiejaar 2019-2020 opnieuw een bindende voorwaarde wordt opgelegd, vergezeld van andere maatregelen inzake de opvolging van de masterproef.

In het academiejaar 2019-2020 behaalt verzoekster een credit voor het opleidingsonderdeel ‘Design of Concrete Structures’ (11/20, 5 studiepunten), maar slaagt zij niet voor ‘Advanced Design Studio’ (afwezig in beide zittijden, 12 studiepunten) en ‘Master Thesis Architectural Engineering’ (niet ingediend in eerste zittijd, 4/20 in tweede zittijd, 24 studiepunten).

Verzoekster behaalt aldus een credit voor 5 van de 41 opgenomen studiepunten.

Met de proclamatie van de examenresultaten, die plaats heeft op 10 september 2020, wordt aan verzoekster meegedeeld dat de verdere inschrijving in de masteropleiding haar wordt geweigerd.

Tegen die beslissing stelt verzoekster op 15 september 2020 een intern beroep in:

“[...]”

Ik ben het niet eens met deze beslissing omdat:

- Ik sinds enkele jaren worstel met sociale fobie en paniekaanvallen wat mijn studieresultaten en credits enorm heeft beïnvloed. Het was voor mij niet makkelijk om dit te aanvaarden, maar uiteindelijk ben ik tot het inzicht gekomen dat het zo niet meer verder kon. Daarop ben ik vorig jaar begonnen met therapie te volgen. Dit heeft met vooruitgehouden, en heeft ervoor gezorgd dat ik de paniekaanvallen controleerbaar kan houden en deze minder frequent voorkomen. De stress rond het virus en mijn onderzoek voor mijn masterthesis dat ik plots niet meer volgens planning kon uitvoeren, wegens het sluiten van de bibliotheken en archieven, hebben mij echter terug doen hervallen en tot extreme stress geleid. Ik trok me terug en kon het er verder niet meer over hebben. Ik heb ik juli pas terug

afspraken kunnen maken om de documenten te raadplegen. Bij het ervaren van extreme stress raak ik complete overzicht kwijt, waardoor ik op het laatste moment mijn thesis ben beginnen herschrijven, minimaliseren en hoofdstukken eruit heb geschrapt. Dit heeft een onvolledig beeld gegeven van mijn onderzoek. Ik zou heel graag mijn thesis willen herschrijven en een tweede versie willen presenteren met het volledige onderzoek erin verwerkt, omdat er veel tijd is gestoken in het onderzoek en ik dit niet heb kunnen bewijzen in de ingediende en gepresenteerde versie. Ik wil mijn resultaten niet verloren laten gaan en di heel graag delen in het belang van het onderzoek. Ook mijn promotor, professor [A.V.], zou het onderzoek graag willen voortzetten met mij.

- Ik sinds dit academiejaar fulltime ben beginnen werken, omdat het financieel niet haalbaar was rond te komen op een andere manier. Dit heeft me vooruit geholpen om mijn sociale angst te overwinnen en terug met meer mensen contact te hebben.
- Ik voor Advanced Design Studio mijn afgewerkte eindpresentatie niet heb kunnen voorstellen. Ik had een probleem met autocad, waardoor mijn bestanden niet geplot konden orden naar pdf. Ik heb dit voor de deadline laten weten aan professor [J.L.], maar de professor heeft mij geen oplossing aangereikt en ook op internet kon ik hier geen oplossing voor vinden. Door te zoeken naar het probleem heb ik achteraf ontdekt dat het probleem is ontstaan door een geïmporteerde pdf-file. Ik heb de pdf verwijderd uit het dwg-bestand en alle layers apart gekopieerd naar een nieuw bestand. En zo kon ik opnieuw plotten, maar ik heb niet meer de kans gehad om mijn eindpresentatie voor te stellen. Ik heb dit probleem voor de eerste keer meegeemaakt.

Ik zou heel graag mijn diploma halen, en mij kunnen herinschrijven voor volgend academiejaar 2020-2021. Ik heb alle theorievakken afgerond. Advanced Design Studio en Master Thesis zijn de enige opleidingsonderdelen die ik nog zou moeten halen.”

De beroepscommissie van de faculteit Ingenieurswetenschappen van de Vrije Universiteit Brussel behandelt dit beroep in zitting van 28 september 2020 en komt tot de volgende beslissing:

“[...]

V.TEN GRONDE

De beroepscommissie stelt vast dat aan de studente een ‘inschrijving niet toegelaten’ werd opgelegd in toepassing van art. 88, § 1 van het OER. Aan het eind van academiejaar 2018-2019 werd aan de studente reeds een ‘inschrijving niet toegelaten’ opgelegd, na beroep van de studente werd deze bij beslissing d.d. 26.09.2019 herzien door de interne beroepscommissie, er werd aan de studente bindende voorwaarden opgelegd. Op het einde van academiejaar 2019-2020 heeft de studente opnieuw niet voldaan aan de bindende voorwaarden.

De studente heeft immers niet voor minstens 75% van de opgenomen studiepunten een credit verworven en is evenmin geslaagd voor elk opleidingsonderdeel dat zij al

tweemaal heeft opgenomen zonder een credit te hebben behaald. De weigering tot herinschrijving is dan ook het aangekondigde gevolg van het niet voldoen aan de bindende voorwaarden.

De beroepscommissie onderzoekt vooreerst of de studente een overmachtssituatie aantoont die rechtvaardigt waarom zij niet heeft voldaan aan de bindende voorwaarden. In het verzoekschrift verwijst de studente, zoals voorgaand academiejaar, naar haar sociale fobie en paniekaanvallen. Bovendien is de studente fulltime beginnen werken. Vlak voor de presentatie van haar project voor het opleidingsonderdeel ‘Advanced Design Studio’ zou de studente technische moeilijkheden hebben ondervonden dewelke het onmogelijk maakten om haar werk te presenteren.

Waar de studente verwijst naar technische problemen die zij ondervond bij het indienen van haar project voor ‘Advanced Design Studio’ wijst de interne beroepscommissie erop dat deze beperkt zijn gebleven tot de tweede zittijd en voor één opleidingsonderdeel. In de eerste zittijd is de studente evengoed ongewettigd afwezig gebleven. Bovendien stelt de commissie in het e-mailverkeer van de studente vast dat zij deze problemen meldde aan de betrokken titularis om 23:39 de dag van de deadline, op het allerlaatste moment; het is de eigen verantwoordelijkheid van de studente om het project tijdig te dienen.

Wat de mentale gezondheidsproblemen van de studente betreft, geeft zij in haar verzoekschrift aan dat zij hier al een aantal jaren mee kampt en sinds een jaar therapie volgt bij een psycholoog. Deze therapie zou goed helpen. Bovendien is zij nu fulltime aan het werk, wat eveneens zou helpen om haar sociale angst te overwinnen. Zij wijst er echter op dat door de stress in het kader van Covid-19 en haar masterproef de problemen opnieuw ernstiger zijn geworden.

Hoewel de interne beroepscommissie begrip heeft voor de gezondheidsproblemen van de studente, stelt zij eveneens vast dat de gevuldge begeleiding en het fulltime werken huidig academiejaar geen verbetering hebben gebracht. Ook voor haar enig opleidingsonderdeel van het eerste semester was de studente niet geslaagd. Voor de twee jaaropleidingsonderdelen die de studente had opgenomen (masterproef en ‘Advanced Design Studio’) is zij in eerste zittijd ongewettigd afwezig gebleven. Voor de masterproef behaalde zij in tweede zittijd slechts 4/20. Aan het eind van het academiejaar heeft ze slechts 5 van de 41 opgenomen studiepunten behaald. Het feit dat de studente ook in het eerste semester niet voor haar enige opleidingsonderdeel is geslaagd, weerlegt grotendeels de verwijzing naar COVID-19 en de bijzondere maatregelen, nu de resultaten in die examenperiodes (tweede semester en tweede zittijd) gelijkaardig en zelfs beter waren aan de resultaten tijdens de eerste examenperiode van de eerste zittijd.

De studente toont geen overmacht aan.

In de beslissing van de interne beroepscommissie d.d. 26.09.2019 werd de studente het volgende opgelegd:

“In het belang van de verderzetting van haar studies dient de studente bovendien op geregelde tijdstippen contact op te nemen met de studietrajectbegeleider en haar promotor van de masterproef, teneinde haar voortgang te bespreken.

“De studente dient tot slot de begeleiding door haar psycholoog verder te zetten.”

Hiernaar gevraagd ter zitting, deelt de studente mee dat zij sinds februari/maart 2020 het opvolgplan met de promotor niet meer heeft gevolgd en geen contact meer met haar heeft opgenomen omdat ze te veel stress had. Met de studietrajectbegeleidster heeft zij geen contact onderhouden, zij meende dat haar promotor dit zou doen.

De interne beroepscommissie stelt aldus vast dat de studente zich ook op dit punt niet aan de beslissing van de interne beroepscommissie d.d. 26.09.2020 heeft gehouden.

Studiegerelateerd stelt de interne beroepscommissie vast dat het studierendement van de studente de volgende evolutie kent:

- in academiejaar 2015-2016 behaalde zij 17 van de 52 opgenomen ECTS-credits (33%)
- in academiejaar 2016-2017 behaalde zij 33 van de 43 opgenomen ECTS-credits (77%)
- in academiejaar 2017-2018 behaalde zij 26 van de 47 opgenomen ECTS-credits (55%)
- in academiejaar 2018-2019 behaalde zij 4 van de 45 opgenomen ECTS-credits (9%)
- in academiejaar 2019-2020 behaalde zij 5 van de 41 opgenomen ECTS-credits (55%)

Bovendien stelt de interne beroepscommissie vast dat de studente:

- ‘Master Thesis Architectural Design’ reeds twee academiejaren heeft opgenomen, waarvan zij slechts 1 van de 4 examenkansen heeft benut. De enige examenkans die ze heeft benut behaalde ze 4/20.
- ‘Advanced Design Studio’ reeds drie academiejaren heeft opgenomen, waarvan zij slechts 1 van de 6 examenkansen heeft benut. Bij de deelgenomen examens behaalde de studente 2/20.

De studente formuleert geen enkel concreet en argument dat de aannemelijk maakt de student komend academiejaar een beter studierendement zou behalen.

Rekening houdend met de toelichtingen van de studente, het gelopen studieparcours, het ontbreken van elementen waaruit redelijkerwijs dient te worden afgeleid dat sprake is van een voldoende aannemelijk perspectief op verbetering, oordeelt de interne beroepscommissie dat de beslissing van de examencommissie tot weigering tot herinschrijving redelijk is.

VI.BESLUIT

Om deze redenen beslist de beroepscommissie dat het beroep van de studente ontvankelijk maar niet gegrond.”

Dit is de thans bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid

Standpunt van partijen

Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het beroep, in zoverre het betrekking heeft op de initiële beslissing van de examencommissie.

Verzoekster gaat op deze exceptie in haar wederantwoordnota niet in.

Beoordeling

Uit het beroep tot nietigverklaring kan naar oordeel van de Raad niet worden afgeleid dat verzoekster ook de beslissing van de examencommissie van 10 september 2020 tot voorwerp van haar beroep beoogt te maken.

De exceptie mist feitelijke grondslag.

V. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Verzoekster steunt een enig middel op het redelijkheidsbeginsel.

Standpunt van partijen

Verzoekster zet de redenen waarom zij het met de bestreden beslissing niet eens is, als volgt uiteen:

“(…)

- Ik sinds enkele jaren worstel met sociale fobie en paniekaanvallen wat mijn studieresultaten en credits enorm heeft beïnvloed. Dit heeft me onzeker gemaakt over mezelf en mijn capaciteiten en ervoor gezorgd dat ik me meer en meer begon te isoleren. Het was niet makkelijk om dit te aanvaarden, maar uiteindelijk ben ik tot het inzicht gekomen dat het zo met meer verder kon. Daarop ben ik vorig jaar, in maart 2019, begonnen met therapie te volgen.

Ik heb vorig academiejaar niet aan de bindende voorwaarden kunnen voldoen omdat ik pas anderhalf jaar geleden ben gestart met de therapieën, wat een jaar met een heel aanpassingsproces is geweest voor mij.

- De laatste maanden ik pas tot het besef ben beginnen komen, mede doordat ik fulltime ben beginnen werken, dat ik de draad volledig was kwijtgeraakt door mijn isolatie van de voorbije jaren, waarbij ik de laatste jaren zelfs moeite had om colleges en in groep begeleidingssessies van design studio's te volgen, is deze situatie alleen maar verergerd. Beginnen werken, op aanraden van mijn psychologe, en mij in een nieuwe omgeving bevinden was een hele uitdaging, maar ook een grote stap vooruit voor mij. Ik ben tot de vaststelling gekomen dat ik mijn motivatie was kwijtgeraakt door de problemen waarmee ik te kampen heb gehad, maar dat ik zeker de capaciteiten heb om mijn doel te bereiken. Deze laatste maanden ben ik tot coördinator benoemd van verschillende projecten, zoals Plage en het Ecodynamisch Label en tot energie- en mobiliteitsverantwoordelijke. [Dit] zijn projecten om Brusselse bedrijven aan te zetten tot duurzaam omgaan met energie en aankopen van duurzame producten en diensten. Dit zijn belangrijke thema's voor mij en redenen waarom ik in eerste instantie deze studierichting was begonnen. In bijlage kunt u twee referentiebrieven vinden van mijn directeur [P.F.] en de eerste ingenieur-deskundige [R.H.]. Dat ik zo dicht bij mijn doel sta nu dat ik juist de voordelen haal uit de therapieën die ik sinds anderhalf jaar aan het volgen ben, wil ik mij volledig inzetten voor mijn thesis en project.

- Ik heb veel studiepunten verloren omdat ik opleidingsonderdelen niet heb kunnen volgen door mijn fobie en de aanvallen en onzekerheid waartoe deze heeft geleid. Begeleidingssessies en afspraken met de promotor zijn er om mij vooruit te helpen, maar ik heb hier niet ten volle gebruik van kunnen maken. Nu ik dat allemaal besef, maar twee opleidingsonderdelen verwijderd van mijn diploma, en eindelijk voordeel halend uit de therapieën, zal ik mij hiervoor inzetten. Voor het academiejaar 2020-2021 heb ik mij al aangesloten bij een groep voor Advanced Design Studio. Ik heb vorig jaar voor dit opleidingsonderdeel een presentatie volledig afgewerkt, maar kon dat niet presenteren omdat ik technische moeilijkheden heb gehad bij het plotten. Ik was nooit eerder dit probleem tegengekomen (geïmporteerde pdf-file in de autocad-file zorgde ervoor dat plotten niet meer mogelijk was) en kon het daarom niet direct oplossen. Uiteindelijk heb ik alle layers apart moeten overzetten in een nieuw bestand. In bijlage vindt u mijn posters en de mailwisseling met de professor. Ik heb voor dit jaar zelfstandig contact gezocht met de studenten en mij aangesloten bij een groep. Omdat ik nog niet officieel ben ingeschreven kan ik nog niet deelnemen aan de begeleidingssessies met de professoren, maar met de groep hebben we al online meetings georganiseerd en werk ik actief mee aan het project. Deze studenten hebben me ook alle documentatie bezorgd dat beschikbaar wordt gesteld op het platform en geven me feedback over de begeleidingssessies. Het project waar ik vorig jaar aan heb gewerkt was thesis geïntegreerd en dus individueel. Nu heb ik me zelfstandig aangesloten bij een groep en werk ik mee aan een nieuw project.

- De stress rond het virus en mijn onderzoek voor mijn masterthesis dat ik plots niet meer volgens planning kon uitvoeren, wegens het sluiten van de bibliotheken en de archieven in maart 2020, hebben bij mij tot extreme stress geleid. Ik heb in juli 2020 pas terug afspraken kunnen maken om documenten te raadplegen. Ik was het complete overzicht over mijn thesis kwijt, waardoor ik op het laatste moment ben

beginnen herschrijven, minimaliseren en hoofdstukken eruit heb geschrapt. Dit heeft een onvolledig beeld gegeven van mijn onderzoek. Ik zou heel graag een tweede versie van mijn thesis willen presenteren met het volledige onderzoek in verwerkt, omdat er veel tijd is gestoken in het onderzoek en ik dit niet heb kunnen bewijzen in de ingediende en gepresenteerde versie. Ik wil mijn resultaten niet verloren laten gaan en dit heel graag delen in het belang van het onderzoek. Ook mijn promotor, professor [A.V.], zou het onderzoek willen voortzetten met mij en blijft mijn thesis verdedigen (bijlage: mail promotor). Op dit moment werk ik zelfstandig verder aan mijn thesis. Vanaf dat ik officieel ben ingeschreven zal ik een meeting kunnen inplannen met mijn promotor. Nu dat ik gemotiveerd ben en me beter voel wil ik zoveel mogelijk hulp aannemen om deze thesis tot een goed einde te brengen.

Ik wil heel graag mijn diploma halen en mijn doel bereiken, en mij kunnen herinschrijven voor het academiejaar 2020-2021. Advanced Design Studio en Master Thesis zijn de enige opleidingsonderdelen die ik nog zou moeten halen. De therapieën hebben me zeker geholpen en ik kan er eindelijk de voordelen uit halen en dit inzetten in mijn opleiding tot ingenieur-architect.”

In haar antwoordnota brengt verwerende partij vooreerst het marginale-toetsingsrecht van de Raad in herinnering, alsook de overwegingen van de bestreden beslissing.

Zij doet gelden dat verzoekster thans grieven en stukken voorlegt die in het intern beroep niet aan bod zijn gekomen, en die daarom op grond van artikel II.294, §2, vierde lid van de Codex Hoger Onderwijs onontvankelijk moeten worden verklaard. Het betreft volgens verwerende partij met name de nadere toelichting omtrent verzoeksters tewerkstelling en de referentiebrieven die zij voorbrengt, alsook het feit dat verzoekster zich voor het opleidingsonderdeel ‘Advanced Design Studio’ uit eigen beweging heeft aangesloten bij een groep studenten en actief zou hebben meegewerkten aan het project.

Ten gronde stelt verwerende partij dat verzoekster geen uitdrukkelijke grieven formuleert ten aanzien van de bestreden beslissing, en dat zij voornamelijk haar grieven uit het intern beroep herneemt. Waar verzoekster nogmaals aanvoert dat zij alleen nog de masterproef en ‘Advanced Design Studio’ dient af te leggen, wijst de verwerende partij erop dat dit in totaal nog 36 ECTS-credits betreft. Zij stipt aan dat de interne beroepscommissie heeft gemotiveerd dat verzoekster deze vakken reeds zeer vaak in haar curriculum heeft opgenomen, met name twee academiejaren voor ‘Master Thesis Architectural Design’ (één van de vier examenkansen benut, met als resultaat 4/20) en drie academiejaren voor ‘Advanced Design Studio’ (één van de zes examenkansen benut, met als resultaat 2/20. Bovendien werd verzoekster na het academiejaar 2018-2019 reeds de inschrijving geweigerd, en slechts opnieuw toegelaten onder bindende voorwaarden, waarbij zij de instructies inzake de

contacten met de studietrajectbegeleider niet heeft opgevolgd, evenmin als het opvolgplan met de promotor. De argumenten die verband houden met Covid-19, zijn volgens verwerende partij door de interne beroepscommissie allemaal beoordeeld en beantwoord.

Verzoekster handhaaft in haar wederantwoordnota haar grieven.

Beoordeling

Krachtens artikel II.294, §2, *in fine* van de Codex Hoger Onderwijs kan een verzoekende partij in de procedure voor de Raad geen nieuwe bezwaren aanvoeren, tenzij de grondslag ervan pas tijdens of na afhandeling van de interne beroepsprocedure aan het licht is gekomen, tenzij het bezwaar betrekking heeft op de wijze waarop het intern beroep werd behandeld of tenzij het bezwaar raakt aan de openbare orde.

Een verzoekende partij dient met andere woorden, de laatst vermelde uitzonderingen daargelaten, haar inhoudelijke grieven tegen de initiële studievoortgangsbeslissing aan de interne beroepsinstantie voor te leggen.

Overeenkomstig artikel II.291, tweede lid van de Codex Hoger Onderwijs immers, is de Raad niet bevoegd om een eigen appreciatie over de waarde van de verzoekende partij uit te spreken. De bevoegdheid van de Raad is derhalve, zoals artikel II.291, eerste lid van diezelfde Codex ook uitdrukkelijk stelt, beperkt tot een wettigheidstoezicht en een marginale toetsing inzake de naleving van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Dit heeft tot gevolg dat de Raad, bijvoorbeeld, onmogelijk kan oordelen of het bevoegde orgaan van de hogeronderwijsinstelling de materiëlemotiveringsplicht heeft nageleefd en bij de beoordeling van alle elementen in het dossier binnen de grenzen van de redelijkheid en de evenredigheid is gebleven, wanneer de Raad die beoordeling zou moeten maken op grond van argumenten of stukken die aan dat orgaan nooit werden voorgelegd en waarop het derhalve bij het tot stand komen van de bestreden beslissing geen acht heeft kunnen slaan.

In de mate dat verzoekster in haar beroep tot nietigverklaring een ruimere draagwijdte geeft aan het argument dat zij tijdens het academiejaar 2019-2020 voltijds werkte, met name door thans ook de concrete inhoud van die tewerkstelling bij haar argumentatie te betrekken en door bijkomende stukken ter zake voor te leggen, gaat het in het licht van het bovenstaande

om nieuwe, niet aan de interne beroepscommissie voorgelegde en derhalve onontvankelijke argumenten en stukken.

De Raad kan daarmee derhalve geen rekening houden.

Het argument dat verzoekster zich voor het academiejaar 2020-2021 reeds bij een groep studenten heeft aangesloten voor het opleidingsonderdeel Advanced Design Studio en meewerkt aan een nieuw project, ondergaat hetzelfde lot. Bovendien biedt dit gegeven op zich geen verklaring voor het gemis aan credits in het verleden, noch laat het toe in te schatten waarom in de toekomst een beter studierendement kan worden verhooppt.

Wat de overige aspecten van het middel betreft, moet de Raad samen met verwerende partij vaststellen dat verzoekster geen kritiek formuleert tegen de overwegingen en motieven van de interne beroepscommissie – ofschoon haar beslissing wel het voorwerp van het beroep uitmaakt – en dat verzoekster in hoofdzaak haar grieven uit het intern beroep herneemt.

In die omstandigheden is de beoordelingsmarge van de Raad ertoe beperkt na te gaan of er zich middelen aandienen die raken aan de openbare orde – *quod non* – en of de bestreden beslissing redelijk verantwoord is.

De beroepscommissie heeft vooreerst vastgesteld dat verzoekster de haar nog resterende opleidingsonderdelen reeds in twee, respectievelijk drie academiejaren heeft opgenomen, dat zij haar examenkansen daarbij nauwelijks heeft benut en dat wanneer verzoekster wél aan een examen deelnam, de resultaten zeer slecht waren.

Dit waren jaren waarin Covid-19 geen impact heeft gehad. Bovendien had het slechte resultaat voor de masterthesis er anders kunnen uitzien indien verzoekster tijdig – en dat is dus niet: daags voor de presentatie – haar voorbereidingen had getroffen. De Raad ziet hierin geen uitzonderlijke omstandigheid, noch een onredelijke beoordeling.

Vervolgens heeft de interne beroepscommissie benadrukt dat verzoekster eerder reeds een bindende voorwaarde was opgelegd, dat zij daaraan niet tegemoet is gekomen met een weigering tot inschrijving als gevolg, en dat de beroepscommissie die weigering na academiejaar 2018-2019 ongedaan heeft gemaakt, maar niet zonder enerzijds opnieuw een

bindende voorwaarde op te leggen en anderzijds verzoekster – omwille van de door haar aangehaalde psychologische gezondheidsproblemen – ertoe te verplichten:

“(…)

- Onverwijld, en vervolgens op geregelde tijdstippen, contact op te nemen met de studietrajectbegeleider;
- Minstens tweewekelijks contact op te nemen met haar promotor en deze op de hoogte te houden van haar vorderingen met de masterproef;
- Samen met haar promotor een opvolgplan op te stellen alsmede een aanwezigheidslijst die zij bij elk vorderingsgesprek door haar promotor dient te laten ondertekenen en vóór de start van de zittijd dient in te leveren op het faculteitssecretariaat;
- De begeleiding door de psycholoog verder te zetten.”

De beroepscommissie kan in de bestreden beslissing bezwaarlijk worden verweten onredelijk te zijn in haar vaststelling dat verzoekster niet alleen in gebreke is gebleven om het vooropgestelde studierendement te halen, maar vooral dat zij de flankerende maatregelen die haar omwille van haar specifieke situatie waren opgelegd, niet heeft gehonoreerd.

Waar verzoekster stelt dat zij het opvolgplan met de promotor sinds februari-maart 2020 niet meer heeft gevuld en zij noch met de promotor, noch met de studietrajectbegeleider nog contact heeft onderhouden omdat zij te veel stress had, overweegt de Raad dat verzoekster blijkbaar wel in begeleiding is gebleven bij haar psycholoog en dat dit in de loop van het academiejaar de stresssituatie niet heeft kunnen verhelpen. De Raad ziet in dat opzicht in het door verzoekster voorgelegde dossier geen doorslaggevende elementen die in het licht van een prospectieve benadering omtrent de slaagkansen in een volgend academiejaar, een kentering ten goede moeten doen verhopen. De Raad betrekt dit ook op wat er volgens verzoekster is misgelopen bij het opstellen van de thesis.

Hetzelfde geldt voor de positieve ervaringen die verzoekster stelt te ondervinden via haar tewerkstelling. Ter zake rijst overigens ook de vraag hoe verzoekster die voltijdse tewerkstelling beoogt te combineren met haar studies.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

VI. Anonymisering

In haar wederantwoordnota vraagt verzoekster de anonimisering van het arrest, bij de publicatie ervan.

Luidens artikel II.313, tweede lid van de Codex Hoger Onderwijs kan bij de publicatie van het arrest de identiteit van de verzoekende partij op diens uitdrukkelijk verzoek worden weggelaten.

Op het verzoek wordt ingegaan.

BESLISSING

1. De Raad verwerpt het beroep.

2. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad wordt de identiteit van verzoekster weggelaten.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechting van 4 december 2020, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, I^e Kamer, samengesteld uit:

Jim Deridder, voorzitter van de Raad

Jan Geens bestuursrechter – bijzitter

Marleen Verreth bestuursrechter – bijzitter

bijgestaan door

Freya Gheysen secretaris

De secretaris

De voorzitter

Freya Gheysen

Jim Deridder

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30

november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Arrest nr. 6.128 van 4 december 2020 in de zaak 2020/798

In zake: Glenn VERHEYDEN
 woonplaats kiezend te 1785 Merchtem
 Brusselsesteenweg 137

tegen:

UNIVERSITEIT GENT
woonplaats kiezend te 8310 Brugge
Baron Ruzettelaan 27

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 2 november 2020, strekt tot nietigverklaring van de beslissing van de institutionele beroepscommissie van de Universiteit Gent van 14 oktober 2020 waarbij het intern beroep van verzoeker ongegrond wordt verklaard en de weigering tot inschrijving aan de Universiteit Gent voor het academiejaar 2020-2021 wordt bekraftigd.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota neergelegd en verzoekende partij heeft een wederantwoordnota neergelegd.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 4 december 2020.

Aangezien de openbare zittingen tijdelijk zijn opgeschort, werd aan beide partijen gevraagd of zij akkoord konden gaan met een schriftelijke procedure. Zowel verzoekende partij als verwerende partij heeft ingestemd met een schriftelijke procedure.

III. Feiten

Verzoeker schrijft zich in het academiejaar 2012-2013 in bij de faculteit Handelswetenschappen en bestuurskunde, toen nog onderdeel van de Hogeschool Gent maar

ondertussen ingekanteld in de Universiteit Gent. Verzoeker stelt via creditcontract een curriculum van 33 studiepunten samen, maar neemt niet aan de examens deel en behaalt bijgevolg geen credits.

In het academiejaar 2013-2014 schrijft verzoeker zich in met een curriculum van 60 studiepunten in de opleiding ‘Bachelor in science in de Handelswetenschappen’. Hij neemt aan geen enkel examen deel en behaalt bijgevolg geen credits. Ten gevolge daarvan wordt hem bij een volgende inschrijving in de opleiding een bindende voorwaarde opgelegd.

Van het academiejaar 2014-2015 tot het academiejaar 2018-2019 is verzoeker niet ingeschreven in het hoger onderwijs, met uitzondering van het academiejaar 2015-2016 tijdens hetwelk verzoeker, zonder credits te behalen, is ingeschreven in een hogeschool.

In het academiejaar 2019-2020 vraagt verzoeker om inschrijving in de bacheloropleiding Dierengeneeskunde. Daar hij over onvoldoende leerkrediet beschikt, is zulks niet mogelijk en de gevraagde uitzondering wordt initieel afgewezen. De institutionele beroepscommissie van de Universiteit Gent verklaart verzoekers intern beroep gegrond, en verleent recht op inschrijving voor alle eerste-semestervakken en het jaarvak, met oplegging van een bindende voorwaarde. Na terugval van leerkrediet door de Raad breidt verzoeker zijn inschrijving uit tot een curriculum van 60 studiepunten. Verzoeker blijft evenwel – één vak niet te na gesproken – afwezig op alle examens, en behaalt geen credits.

Aangezien verzoeker naar oordeel van de instelling overeen zijn laatste drie jaren van inschrijving aan de Universiteit Gent geen enkele credit heeft behaald, wordt de verdere inschrijving hem geweigerd.

Tegen die beslissing stelt verzoeker op 1 oktober 2020 een intern beroep in.

De institutionele beroepscommissie van de Universiteit Gent behandelt dit beroep in zitting van 14 oktober 2020 en verklaart het ongegrond:

“(…)

Studievoortgang van de student:

AJ	Opleiding	Opgebroken	Behaald
2012	Opleidingsonderdelen via creditdoelcontract faculteit Handelswetenschappen en Bestuurskunde	33	0
2013	Bachelor of Science in de handelswetenschappen	60	0
2019	Bachelor of Science in de diergeneeskunde	60	0
	Totaal	153	0

Voldoet niet aan §2

De betrokkenen vermeldt in het verzoekschrift de volgende argumenten:

- De student verklaart dat hij dit verzoekschrift laattijdig indient omdat hij verduidelijking gevraagd had bij het monitoraat en dit pas kreeg op 25/9.
- De student verklaart dat de bindende voorwaarden niet meer van toepassing zouden zijn omdat hij door de terugval van al zijn studiepunten op basis van overmacht uiteindelijk geen uitzonderlijke kans nodig had.
- De student heeft een achtergrond aan met paniekstoornissen en depressie. Daar heeft hij een bijzonder statuut voor gekregen.
- De student verklaart dat covid-19 voor hem een extreem moeilijke periode was omdat hij niet zomaar meer naar psychiater, dokter of psycholoog kon.
- De student verklaart met de ervaring die hij nu heeft en het werk en samenvattingen die hij al gedaan heeft, positief uit te kijken naar komend academiejaar.
- De student geeft aan dat, gezien zijn studiepunten terug zijn gevorderd, het academiejaar 2019-2020 zou moeten beschouwd worden als zijn eerste academiejaar aan de UGent. De student vindt dat hij dus recht heeft op inschrijving met bindende voorwaarden voor de 1ste bachelor diergeneeskunde.

De Institutionele beroepscommissie heeft integraal kennis genomen van de argumenten zoals die zijn geformuleerd in het beroepschrift.

Uit een vergelijking van het aantal verworven studiepunten met het aantal opgenomen studiepunten blijkt dat de student aan de Universiteit Gent een zeer beperkte studievoortgang heeft geboekt en dat de norm die het OER hanteert voor de beoordeling van de vraag of uit de gegevens van het dossier manifest blijkt dat het opleggen van bindende voorwaarden geen positief resultaat zal opleveren, werd overschreden.

De commissie neemt akte van de argumenten die de student in het beroepsschrift aanvoert ter verrechtvaardiging van het gebrek aan studievoortgang. Zij is evenwel van mening dat die omstandigheden niet van die aard zijn dat ze doen vermoeden dat bindende voorwaarden opleggen wel zinvol is en dat de studievoortgang in het nieuwe academiejaar aanmerkelijk zal verbeteren. De institutionele beroepscommissie kan aannemen dat de paniekaanvallen en depressie de student parten spelen maar stelt vast dat de student hiervoor het bijzonder statuut heeft gekregen waardoor hij van volgende niet-weigerbare faciliteit gebruik kan maken: “in geval van een opstoot tijdens de blokken/of examenperiode kan de student beroep doen op de faciliteit ‘verplaatsen van een examen, binnen of buiten de voorziene examenperiode’”. Deze faciliteit komt tegemoet

aan de functiebeperking van de student en moet hem in staat stellen de beoogde doelstellingen te behalen. Het is niet de bedoeling de eindcompetenties voor de student te verlagen omwille van zijn gezondheidstoestand. De beoordeling van studenten met een functiebeperking kan en mag niet verschillen van de beoordeling van studenten zonder beperking: op basis van de toegestane faciliteiten moeten studenten met het bijzonder statuut in staat zijn de eindcompetenties te behalen.

De student verwijst naar het leerkrediet dat hij omwille van overmacht heeft teruggekregen van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen. De institutionele beroepscommissie merkt op dat de student er hier verkeerdelijk van uitgaat dat dit ook zijn gebrek aan studievoortgang moet sponzen. Dit is echter niet het geval: teruggave leerkrediet staat los van de studievoortgangsmaatregelen zoals vastgelegd in artikel 24 van het Onderwijs- en Examenreglement. De inschrijving van de student is geweigerd omdat hij na drie jaar niet 1/3 van de opgenomen studiepunten heeft behaald, ongeacht de stand van zijn leerkrediet. De institutionele beroepscommissie heeft bij haar beslissing om de weigering te handhaven de bewijsstukken betrokken die de student opstuurt en alhoewel de institutionele beroepscommissie kan aannemen dat de paniekaanvallen en depressie een impact heeft gehad op de examens van het voorbije academiejaar, kan de institutionele er niet omheen dat de student gedurende zijn drie jaren aan de UGent globaal geen examenresultaten kan voorleggen, de student nam slechts éénmaal deel aan een examen en behaalde een 5/20. Dit sterkt de institutionele beroepscommissie in haar overtuiging dat studeren aan de UGent op dit ogenblik niet de juiste keuze is voor de student.

Het intern beroep wordt om die redenen ongegrond verklaard. De weigering tot inschrijving aan de Universiteit Gent wordt voor het academiejaar 2020-2021 bekraftigd.”

Dat is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid

A. Tijdigheid van het beroep bij de Raad – ambtshalve exceptie

Artikel II.294, §1 van de Codex Hoger Onderwijs bepaalt dat een beroep bij de Raad moet worden ingesteld binnen een vervaltermijn van zeven kalenderdagen, die ingaat de dag na die van de kennisgeving van de bestreden beslissing.

Uit stuk 3 van het administratief dossier van verwerende partij lijkt te moeten worden opgemaakt dat de beslissing van de institutionele beroepscommissie aan verzoeker per aangetekende post werd betekend, en dat deze zending is afgeleverd op 26 oktober 2020.

Dat zou betekenen dat de termijn van zeven kalenderdagen om bij de Raad een beroep in te stellen is aangevangen op (dinsdag) 27 oktober 2020 om te eindigen op (maandag) 2 november 2020.

De enveloppe waarmee het beroep tot nietigverklaring aan de Raad is verzonden bevat geen datumstempel van de postdiensten. Uit opzoeking via de webtracker van Bpost aan de hand van de barcode die op de enveloppe is aangebracht, lijkt evenwel te moeten worden vastgesteld dat het beroep van verzoekende partij slechts op 3 november 2020 aan de postdiensten is overhandigd.

Op 30 november 2020 is aan partijen verzocht om daaromtrent standpunt in te nemen.

Standpunt van partijen

Verzoeker heeft bewijs overgemaakt van afgifte van zijn beroepsschrift aan een ‘koerierdienst’, met name ‘Postbird’.

Verwerende partij harerzijds antwoordt dat voor zover zij kan uitmaken uit het document dat verzoeker heeft overgemaakt, verzoeker gebruikt heeft gemaakt van een elektronische aangetekende brief, zijnde een hybride systeem waarbij de zending wel op papier aan de geadresseerde wordt bezorgd. Uit het document kan verwerende partij niet uitmaken of dat gebeurde bij een gekwalificeerde dienstverlener of niet, maar enkel dat die dienstverlener de zendingen via Bpost laat afhandelen. Verwerende partij stipt aan dat de zending blijkbaar reeds op 2 november 2020 aan de dienstverlener werd bezorgd – wat tijdig is – maar blijkens de track & trace-informatie pas op 3 november door Bpost verwerkt, waardoor de effectieve verzending laattijdig gebeurde.

Verwerende partij gedraagt zich naar de wijsheid van de Raad wat de ontvankelijkheid betreft.

Beoordeling

De procedurerregeling die op de Raad van toepassing is, bevat geen specifieke voorschriften met betrekking tot een ‘beveiligde zending’. Artikel II.294, §3, eerste lid van de

Codex Hoger Onderwijs schrijft enkel voor dat een verzoekschrift per aangetekend schrijven aan de Raad wordt overgemaakt.

Een “aangetekende zending” is, luidens artikel 131, 9° van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven, zoals vervangen bij de wet van 13 december 2010: “een dienst die op forfaitaire basis tegen de risico’s van verlies, diefstal of beschadiging waarborgt, waarbij de afzender, in voorkomend geval op zijn verzoek, een bewijs ontvangt van de datum van afgifte of van de bestelling van de postzending aan de geadresseerde.”

Een “postzending” dan weer is, luidens artikel 131, 7°, van dezelfde wet: “[een] geadresseerde zending in definitieve vorm die een aanbieder van postdiensten verzorgt. Naast brievenpost worden bijvoorbeeld als postzending aangemerkt: boeken, catalogi, kranten, tijdschriften en postpakketten die goederen met of zonder handelswaarde bevatten.”

Verzoeker heeft voor de zending van zijn beroep tot nietigverklaring gebruik gemaakt van het bedrijf ‘Postbird’.

Blijkens de website van dat bedrijf bestaat de dienstverlening erin dat de gebruiker een pfd- of word-bestand upload via de webapplicatie, waarna de zending wordt afgedrukt en door Bpost wordt verzonden. Voor aangetekende zendingen ontvangt de gebruiker een ‘track&trace code’.

De aflevering aan de bestemming gebeurt door Bpost. ‘Postbird’ komt niet voor op de lijst van door de FOD Economie gekwalificeerde dienstverleners voor ‘elektronisch aangetekende bezorging’.

In het licht daarvan is de Raad *prima facie* van oordeel dat ‘Postbird’ geen postdienst aanbiedt zoals bedoeld in het voormelde artikel 131, 7°. ‘Postbird’ is immers slechts een tussenpersoon die er zorg voor draagt dat een brief voor aangetekende zending aan Bpost wordt overhandigd, die op zijn beurt instaat voor een bewijs van afgifte en de feitelijke uitvoering van de geadresseerde zending.

Een zending via deze methode voldoet bijgevolg *prima facie* niet aan de vereiste van een zending “bij ter post aangetekende brief”, als bedoeld in artikel II.294, §3, eerste lid van de Codex Hoger Onderwijs, zodat de afgifte aan een dergelijke dienstverlener geen vaste datum verleent.

Vooralsnog bestaat er geen noodzaak om over de ambtshalve opgeworpen ontvankelijkheidsexceptie uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zou alleen nodig zijn indien zou komen vast te staan dat het beroep tot nietigverklaring in alle andere opzichten wél ontvankelijk is, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

B. Regelmatische uitputting van het intern beroep

Verwerende partij voert aan dat het beroep niet ontvankelijk is omdat het intern beroep niet op ontvankelijke wijze werd uitgeput.

Artikel II.285 van de Codex Hoger Onderwijs stelt, zoals de Raad recent reeds heeft overwogen (R.Stvb. 24 augustus 2018, nr. 4.376; R.Stvb. 14 september 2018, nr. 4.405), inzake de bevoegdheid van de Raad het volgende:

“Er wordt een Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, verder ‘de Raad’ genoemd, opgericht bij de bevoegde dienst van de Vlaamse Gemeenschap. De Raad doet als administratief rechtscollege uitspraak over de beroepen die door studenten of personen op wie de beslissing betrekking heeft, worden ingesteld tegen studievoortgangsbeslissingen, na uitputting van de in afdeling 2 bedoelde interne beroepsprocedure.”

Wat betreft de plicht tot het voorafgaandelijk uitputten van het intern beroep, blijkt uit de memorie van toelichting bij het toenmalige decreet van 19 maart 2004 ‘betreffende de rechtspositieregeling van de student, de participatie in het hoger onderwijs, de integratie van bepaalde afdelingen van het hoger onderwijs voor sociale promotie in de hogescholen en de begeleiding van de herstructurering van het hoger onderwijs in Vlaanderen’ dat het intern beroep “verplicht moet worden uitgeput vooraleer men een beroep kan instellen bij” de Raad (*Parl. St. VI. Parl. 2003-2004, nr. 1960/1, 16*). De decreetgever heeft de uitputting van het intern beroep derhalve beoogd als een voorwaarde om tot de beroepsprocedure bij de Raad toegang te krijgen, en dus als een ontvankelijkheidsvoorwaarde bij dat beroep. Ook in de

rechtsleer wordt aangenomen dat de regelmatige uitputting van een georganiseerd administratief beroep een voorwaarde is om een ontvankelijk beroep bij een administratief rechtscollege in te stellen (zie o.a. J. GORIS, *Georganiseerde administratieve beroepen*, Brugge, die Keure, 2012, 70-71; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Afdeling Administratie. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, 99-105; P. POPELIER, “Over de uitputting van het georganiseerd administratief beroep als ontvankelijkheidsvoorwaarde voor een beroep bij de Raad van State”, noot onder RvS 16 augustus 1999, nr. 82.102, RW 1999-00, 850).

De vraag of verzoeker op ontvankelijke wijze het intern beroep heeft ingesteld en uitgeput, raakt derhalve aan het onderzoek naar de ontvankelijkheid van het bij de Raad ingestelde beroep.

Standpunt van partijen

In haar antwoordnota werpt verwerende partij op dat verzoeker zijn intern beroep niet op een ontvankelijke wijze heeft ingesteld, omdat de beroepstermijn werd overschreden.

Verwerende partij stelt dat uit de stukken die verzoeker bij de institutionele beroepscommissie indiende, blijkt dat verzoeker met zekerheid op 16 september 2020 kennis heeft gekregen van het feit dat zijn inschrijving werd geweigerd, terwijl hij zijn intern beroep uiteindelijk pas op 1 oktober 2020 heeft ingesteld.

Aangezien de kennisgeving van de weigering tot inschrijving is geschied via het inschrijvingssysteem op het elektronisch platform van verwerende partij en bij die kennisgeving ook de beroepsmodaliteiten zijn vermeld, besluit verwerende partij dat de beroepstermijn bijgevolg op 17 september 2020 is ingegaan.

Zij stipt aan dat verzoeker overigens in zijn intern beroep zelf aangeeft dat zijn verzoekschrift laattijdig is, iets wat hij toeschrijft aan het feit dat hij pas op 25 september 2020 antwoord kreeg op zijn vraag om meer toelichting. Dat is voor verwerende partij evenwel geen situatie van overmacht die zou rechtvaardigen dat een beroep alsnog op ontvankelijke wijze zou kunnen worden ingediend na het verstrijken van de decretale beroepstermijn, te meer nu

artikel 100 van het onderwijs- en examenreglement toelaat om tijdig een bewarend beroep in te dienen en dit later nog nader uit te werken.

Het aldus laattijdig ingediend intern beroep leidt volgens verwerende partij tot de onontvankelijkheid van het beroep bij de Raad.

Verzoeker replieert in zijn wederantwoordnota dat hij betreurt dat verwerende partij de vermeende onontvankelijkheid niet reeds in het intern beroep ter sprake heeft gebracht.

Hoe dan ook is verzoeker van oordeel dat er zich *in casu* geen probleem van onontvankelijkheid voordoet, omdat volgens de rechtspraak van de Raad van State een beroep dat initieel onontvankelijk was door het uitoefenen van een interne beroeps mogelijkheid alsnog ontvankelijk wordt indien de beroepsinstantie uitspraak doet.

Beoordeling

Verwerende partij voert aan dat verzoeker op 16 september 2020 kennis heeft genomen van de weigering tot inschrijving én van de beroepsmodaliteiten.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker dit in zijn wederantwoordnota niet betwist. In zijn intern beroep heeft verzoeker ook aangegeven dat dit ‘laattijdig’ is.

Dat betekent dat de termijn voor het instellen van het intern beroep overeenkomstig artikel II.283 van de Codex Hoger Onderwijs is ingegaan op (donderdag) 17 september 2020 om te eindigen op (woensdag) 23 september 2020.

Het intern beroep dat verzoeker op 1 oktober 2020 heeft ingesteld, is bijgevolg laattijdig en derhalve onontvankelijk. Dat betekent in beginsel, om de redenen die hierboven zijn uiteengezet, dat ook het beroep bij de Raad onontvankelijk is.

Het gegeven dat de institutionele beroepscommissie het intern beroep niet onontvankelijk heeft verklaard, doet daaraan geen afbreuk.

De rechtspraak van deze Raad is sinds lang derwijze gevestigd dat het openbare-ordekarakter van de termijn voor het instellen van het intern beroep betekent dat de hogeronderwijsinstelling de laattijdigheid van het intern beroep ook in de procedure voor de Raad nog voor het eerst kan inroepen (zie bv. R.Stvb. 8 december 2009, nr. 2009/110).

De Raad ziet geen redenen om er hier anders over te oordelen.

Het door verzoeker aangehaalde arrest van de Raad van State (RvS 30 maart 1993, nr. 42.498, Ueten) doet niet anders besluiten.

In dit arrest stelt de Raad van State immers niet in algemene zin dat een grond tot onontvankelijkheid van een administratief beroep (steeds) wordt gedekt wanneer en doordat het bestuur alsnog ten gronde uitspraak doet, maar wel dat een beroep bij de Raad van State dat nog niet ontvankelijk was op het ogenblik dat het werd ingediend (in dit geval omdat de bestreden beslissing nog vatbaar was voor een vernietiging in het raam van een georganiseerd administratief beroep), wel ontvankelijk kan worden in de loop van de procedure (met name wanneer de toezichthoudende overheid de bestreden beslissing niet heeft vernietigd).

De in dit arrest bedoelde omstandigheden verschillen van wat hier voorligt. Alleszins volgt uit het aangehaalde arrest niet dat een laattijdig ingesteld intern beroep *ratione temporis* regelmatig moet worden geacht, enkel doordat het bestuur het beroep ten gronde heeft beoordeeld.

De exceptie is gegrond.

Het beroep is onontvankelijk.

BESLISSING

De Raad verwerpt het beroep.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechting van 4 december 2020, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, I^e Kamer, samengesteld uit:

Jim Deridder,	voorzitter van de Raad
Jan Geens	bestuursrechter – bijzitter
Marleen Verreth	bestuursrechter – bijzitter
bijgestaan door	
Freya Gheysen	secretaris

De secretaris

Freya Gheysen

De voorzitter

Jim Deridder

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Arrest nr. 6.129 van 4 december 2020 in de zaak 2020/805

In zake: Tania FORMAGIU
woonplaats kiezend te 1020 Brussel
Emile Van Ermengemlaan 60

tegen:

ERASMUSHOGESCHOOL BRUSSEL
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Stijn Butenaerts
kantoor houdend te 1080 Brussel
Leopold II-laan 180

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 3 november 2020, strekt tot het bekomen van een vrijstelling voor de opleidingsonderdelen ‘Klinische biologie 1’ en ‘Cel- en bloedleer’ binnen de opleiding ‘Bachelor in de Biomedische Laboratoriumtechnologie’ aan de Erasmushogeschool Brussel.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota neergelegd.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechting, die heeft plaatsgevonden op 4 december 2020.

Aangezien de openbare zittingen tijdelijk zijn opgeschort, werd aan beide partijen gevraagd of zij akkoord konden gaan met een schriftelijke procedure. Zowel verzoekende partij als verwerende partij heeft ingestemd met een schriftelijke procedure.

III. Feiten

Verzoekster is in het academiejaar 2019-2020 ingeschreven in de opleiding ‘Bachelor in de Biomedische Laboratoriumtechnologie’.

Voor twee opleidingsonderdelen behaalt zij na de tweede examenkans geen credit: ‘Klinische biologie 1’ (8/20) en ‘Cel- en bloedleer’ (9/20).

De proclamatie van de examenresultaten heeft volgens verwerende partij plaats op 10 september 2020.

Met een verzoekschrift gedateerd op 28 oktober 2020, maar ter post aangeboden op 3 november 2020, richt verzoekster zich tot de Raad. Zij verwijst naar de twee voormelde tekorten en stelt:

“Deze twee cursussen, die ik meerdere keren heb gestudeerd en het beste van mezelf gegeven heb, geven een probleem in de voortgang van mijn studie in het 2e jaar.

Wegens COVID-19 moesten de scholen/universiteiten in de periode april – september sluiten, de lessen werden dan online geven. Deze periode hielp niet bij de studie en de follow-up van de cursussen. Iedereen moest thuisblijven, daarom waren we met 10 in thuis (mijn 2 ouders, en mijn 7 broers en zussen), voor mij was het erg ingewikkeld om goed te studeren en de lessen op te volgen. Omdat ik geen kamer voor mezelf alleen heb en ik moet altijd mijn moeder helpen.

Vroeger had ik de mogelijkheid om naar een bibliotheek te gaan om me te concentreren, maar alles was gesloten en het was onmogelijk. Ik probeer nog steeds mijn best te doen en het maximale te geven. De meeste van mijn punten zijn goed genoeg, behalve deze twee cursussen.

Mijn vraag is dus om, indien mogelijk en gezien de situatie, vrijgesteld te kunnen worden voor deze 2 vakken. Ik weet heel goed dat ik geen 10 heb gehaald om hier een vrijstelling te krijgen; maar ik heb echt mijn best gedaan en veel tijd besteed aan deze twee cursussen om ze goed te bestuderen.

Zelfs als de situatie met COVID-19 niet in staat stelt om goed genoeg te studeren, heb ik alles gegeven; ik hoop dat u de vriendelijkheid zult hebben om de situatie en de moeilijkheid te begrijpen. Ik ben er zeker van dat deze 2 cursussen in de toekomst geen probleem voor mij zullen zijn, omdat ik van mening ben dat ik de essentiële kennis van de vakken heb verworven.”

IV. Ontvankelijkheid

Standpunt van partijen

Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het beroep. Zij stelt dat verzoekster voorafgaand aan het instellen van het beroep bij de Raad noch de interne vrijstellingsprocedure, noch de interne beroepsprocedure heeft gevuld.

Verzoekster heeft geen wederantwoordnota ingediend en voert ten aanzien van deze exceptie derhalve geen verweer.

Beoordeling

De Raad beschikt slechts over een toegewezen rechtsmacht *c.q.* bevoegdheid. De procedures die strekken tot de teruggave van leerkrediet ten gevolge van overmacht daargelaten, is de Raad enkel bevoegd voor ‘studievoortgangsbeslissingen’, zoals zij zijn omschreven in artikel I.3, 69°, *littera a*) tot en met *j*) van de Codex Hoger Onderwijs.

Wat verzoekster van de Raad vraagt, met name het eigener gezag toekennen van een vrijstelling voor twee opleidingsonderdelen, behoort niet tot de rechtsmacht van de Raad.

Artikel I.3, 69° van de Codex Hoger Onderwijs vermeldt in *littera d*) weliswaar “*de toekenning van een vrijstelling, zijnde de opheffing van de verplichting om over een opleidingsonderdeel, of een deel ervan, examen af te leggen*”, maar deze bepaling houdt geen rechtstreekse toekenning van bevoegdheid toe aan de Raad, doch geeft slechts invulling aan het begrip ‘studievoortgangsbeslissing’

De Raad kan dan ook geen vrijstellingen, examencijfers e.d. toekennen, maar kan krachtens artikel II.292, §1 van de Codex Hoger Onderwijs enkel een beroep afwijzen als onontvankelijk dan wel ongegrond, of – wanneer het beroep gegrond is – de bestreden studievoortgangsbeslissing vernietigen.

Artikel II.291, tweede lid van de Codex Hoger Onderwijs schrijft dan weer voor dat de Raad ook in die beroepsprocedures de eigen appreciatie omtrent de waarde van de student niet in de plaats mag stellen van deze van de hogeronderwijsinstelling of haar organen.

De Raad kan, binnen de geschetste beperkte contouren, blijkens artikel II.285 van diezelfde Codex bovendien enkel uitspraak doen wanneer de verzoekende partij voorafgaand het intern beroep binnen de instelling heeft uitgeput. Verzoekster spreekt niet tegen dat zij zulks niet heeft gedaan.

Conclusie: de Raad is zonder rechtsmacht om een vrijstelling toe te kennen en de vordering is, voor zover verzoekster de nietigverklaring zou vorderen van een beslissing – die zij niet aanduidt – niet ontvankelijk bij gebreke aan uitputting van het intern beroep.

BESLISSING

De Raad verwerpt het beroep.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechting van 4 december 2020, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, I^e Kamer, samengesteld uit:

Jim Deridder,	voorzitter van de Raad
Jan Geens	bestuursrechter – bijzitter
Marleen Verreth	bestuursrechter – bijzitter
bijgestaan door	
Freya Gheysen	secretaris

De secretaris

Freya Gheysen

De voorzitter

Jim Deridder

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Arrest nr. 6.138 van 8 december 2020 in de zaak 2020/815

In zake: Md Ahsan HABIB
woonplaats kiezend te 1040 Etterbeek
Waversesteenweg 573

tegen:

VRIJE UNIVERSITEIT BRUSSEL
woonplaats kiezend te 1050 Brussel
Pleinlaan 2

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 6 november 2020, strekt tot nietigverklaring (i) van de beslissing van de examencommissie van de ‘Master of science in Electromechanical Engineering’ van 10 september 2020 waarbij de verdere inschrijving in die opleiding wordt geweigerd en (ii) van de beroepscommissie van de faculteit Ingenieurswetenschappen van de Vrije Universiteit Brussel van 28 september 2020 waarbij het intern beroep van verzoeker ongegrond wordt verklaard en de weigering tot inschrijving in de ‘Master of science in Electromechanical Engineering’ wordt bevestigd.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota neergelegd.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 4 december 2020.

Aangezien de openbare zittingen tijdelijk zijn opgeschort, werd aan beide partijen gevraagd of zij akkoord konden gaan met een schriftelijke procedure. Zowel verzoekende partij als verwerende partij heeft ingestemd met een schriftelijke procedure.

III. Feiten

Verzoeker is in het academiejaar 2019-2020 ingeschreven in de opleiding ‘Master of science in Electromechanical Engineering’.

Na de tweede examenkans heeft verzoeker voor geen enkel opleidingsonderdeel een credit behaald.

In toepassing van artikel 88, §3 van het onderwijs- en examenreglement legt de examencommissie van de masteropleiding aan verzoeker een weigering tot verdere inschrijving op.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 16 september 2020 stelt verzoeker tegen die beslissing een beroep in bij de beroepscommissie van de faculteit Ingenieurswetenschappen van de Vrije Universiteit Brussel.

Met een beslissing van 28 september 2020 verwerpt de beroepscommissie dat intern beroep:

“De beroepscommissie stelt vast dat aan de student een ‘inschrijving niet toegelaten’ werd opgelegd in toepassing van art. 88, §3 van het OER nu hij op het eind van academiejaar 2019-2020 geen enkel credit heeft behaald.

De beroepscommissie onderzoekt vooreerst of de student een overmachtssituatie aantoont die rechtvaardigt waarom hij niet voldaan aan de bindende voorwaarden.

De student beargumenteert in zijn verzoekschrift dat hij sinds zijn aankomst in België in september 2019 psychische moeilijkheden heeft door de aanpassingsproblemen. Toen het eindelijk beter ging met de student brak Covid-19 uit, wat eveneens een zware impact had op zijn psychisch welzijn. Ten slotte deelt de student mee dat zijn ouders, die in zijn thuisland verblijven, voor de tweede zittijd besmet werden met het Coronavirus wat opnieuw een negatieve impact had op zijn mentale toestand. Als stavingsstukken brengt de student attesten bij van de ziekte van zijn ouders in augustus 2020.

De interne beroepscommissie stelt in het dossier vast dat de verklaringen van de student met betrekking tot zijn geestelijke toestand op geen enkele manier ondersteund worden door stukken. In het licht hiervan is het voor de commissie onmogelijk om vast te stellen of deze omstandigheden inderdaad van dien aard zijn dat ze de student belet hebben om voor een vak een credit te verwerven.

De ziekte van de ouders van de student wordt wel gestaafd, de impact hiervan blijft echter beperkt tot één examenperiode. Overigens oordeelt de commissie dat deze omstandigheden weliswaar zeer ernstig zijn en dat ze geenszins betwist dat dit impact zal hebben gehad op de student, ze hebben hem echter niet op rechtstreekse wijze belet om de examens voor te bereiden of om eraan deel te nemen.

De student laat bovendien na om te specifiëren op welke examens specifiek al deze voornoemde omstandigheden een impact hebben gehad.

De commissie stelt overigens – studiegerelateerd – nog vast dat de student, behalve dat hij voor geen enkel opleidingsonderdeel een credit heeft verworven, maar liefst acht keer ongewettigd afwezig is gebleven voor examens in de eerste zittijd.

De beroepscommissie besluit dat de student geen overmacht aantoont die verklaart waarom hij voor geen enkel opleidingsonderdeel een credit heeft verworven.

Verder geeft de student ook niet aan op welke wijze hij volgend academiejaar tot een betere studievoortgang zou kunnen komen. Uit niets blijkt dat hij hulp zou hebben gezocht voor zijn mentale problemen. De bewering van de student dat het zijn droom is om dit diploma te behalen, ontkracht de hierboven vermelde vaststellingen niet en brengt de weigeringsbeslissing aldus niet in het gedrang.

Er kan zodoende niet worden aangenomen dat de beslissing van de examencommissie tot weigering tot herinschrijving onredelijk zou zijn.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid

Met betrekking tot de taalregeling moet het volgende worden opgemerkt.

Artikel II.261, §1 van de Codex Hoger Onderwijs (verder: de Codex) stelt als principe dat de onderwijsstaal in de hogeronderwijsinstellingen die onder de toepassing van de Codex vallen, het Nederlands is.

Terwijl de Codex op dit principe een aantal uitzonderingen toestaat, lijkt dit niet het geval te zijn voor de bestuurstaal van de hogescholen en universiteiten, die krachtens artikel II.260 van de Codex steeds het Nederlands is.

De Raad is van oordeel dat het begrip onderwijsstaal ruim kan worden geïnterpreteerd en zich niet noodzakelijk beperkt tot de taal waarin de lessen zelf worden gegeven, maar zich ook kan uitstrekken tot de mondelinge of schriftelijke communicatie tussen instelling of docent en

student met betrekking tot die lessen of het opleidingsonderdeel waarvan de lessen deel uitmaken, zoals bijvoorbeeld bepaalde praktische mededelingen.

Anders is het wanneer de communicatie niet langer enkel betrekking heeft op de verstrekking van het onderwijs, maar kadert in de rechtsbescherming van de student.

Zoals de Raad eerder reeds heeft overwogen (R.Stvb. 25 augustus 2015, nr. 2.311) is de interne beroepsinstantie die de hogeronderwijsinstelling krachtens artikel II.283 van de Codex verplicht dient in te richten, een orgaan dat een bestuurlijke rechtshandeling stelt die, wanneer is voldaan aan de voorwaarden door de Codex gesteld, vatbaar is voor een administratief beroep bij de Raad. Dit betekent dat op de werking van de interne beroepsinstantie de bestuurstaal van toepassing is, die zoals aangehaald uitsluitend het Nederlands kan zijn.

De Raad stelt te dezen vast dat verzoeker zijn intern beroep, dat betrekking heeft op een Engelstalige opleiding, in het Engels heeft ingesteld en dat de interne beroepsinstantie haar beslissing in het Nederlands heeft uitgeschreven, met een Engelse vertaling van het beschikkend gedeelte. De Raad spreekt zich vooralsnog niet uit over de regelmatigheid van het door verzoeker ingestelde intern beroep, gezien in het licht van bovenstaande overwegingen.

De Raad is een administratief rechtscollege dat is opgericht door en binnen de Vlaamse Gemeenschap (*Parl. St. VI. Parl. 2003-2004, 1960/1, 17 e.v.*).

Wat betreft de taalregeling met betrekking tot de rechtscolleges van de gewesten of gemeenschappen, heeft de Raad van State in het arrest nr. 220.989 van 12 oktober 2012 geoordeeld dat de Raad voor Vergunningsbetwistingen uitspraak doet over jurisdicionele beroepen en zijn contentieux onder het grondwettelijk begrip ‘gerechtszaken’ valt, maar dat de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken op de Raad voor Vergunningsbetwistingen niet van toepassing is, daar de wet enkel het gebruik van de talen in gerechtszaken voor de hoven en rechtkanten van de rechterlijke orde regelt.

In hetzelfde arrest heeft de Raad van State geoordeeld dat de wet van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken of het decreet van 30 juni 1981 houdende aanvulling van de artikelen 12 en 33 van de bij het koninklijk besluit van 16 (lees: 18) juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken wat betreft het gebruik

van de talen in de betrekkingen tussen de bestuursdiensten van het Nederlands taalgebied en de particulieren, evenmin op de Raad voor Vergunningsbetwistingen van toepassing zijn, omdat die teksten het taalgebruik in bestuurszaken regelen en niet het taalgebruik in gerechtszaken voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen die uitspraak doet over jurisdictionele beroepen.

Deze overwegingen lijken mutatis mutandis op de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen van toepassing te kunnen zijn. Het decreet van 4 april 2014 ‘betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges’ heeft aan de bovenstaande situatie overigens geen wijzigingen aangebracht en regelt de taal der rechtspleging voor de in dat decreet bedoelde rechtscolleges niet.

Bij deze rechtspraak kan de bedenking worden geplaatst of zij verzoenbaar is met artikel 129, §1 van de Grondwet. Krachtens deze bepaling is de Vlaamse decreetgever in gemeenschapsbevoegdheden immers slechts bevoegd om het gebruik van de talen te regelen voor (i) de bestuurszaken, (ii) het onderwijs in de door de overheid opgerichte, gesubsidieerde of erkende instellingen en (iii) de sociale betrekkingen tussen de werkgevers en hun personeel, alsmede de door de wet en de verordeningen voorgeschreven akte en bescheiden van de ondernemingen.

Indien de Raad, zoals de Raad van State heeft geoordeeld ten aanzien van de Raad voor Vergunningsbetwistingen, niet onder de taalregeling in bestuurszaken valt, lijkt artikel 129, §1 van de Grondwet uit te sluiten dat de decreetgever de taalregeling in de procedure voor zijn administratieve rechtscolleges zou vermogen te regelen.

Deze vraag behoeft evenwel vooralsnog geen antwoord, nu de overwegingen van voormeld arrest van de Raad van State alleszins niet wegnemen dat de Raad als administratief rechtscollege van en binnen de Vlaamse Gemeenschap, binnen de diensten van de ‘Vlaamse Executieve’ valt, die krachtens de artikelen 35 en 36, §1 van de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen het Nederlands als bestuurstaal gebruiken.

De taalregeling wordt geacht van openbare orde te zijn. De Raad ziet geen reden om daar anders over te oordelen wanneer de rechtsgrond voor de taalregeling is gelegen in de voormalde wet van 9 augustus 1980.

Artikel 21 van het huishoudelijk reglement van de Raad (*BS* 15 juli 2015) bevestigt dat de taal van de procedure het Nederlands is. Dit taalvoorschrift heeft niet enkel betrekking op het arrest van de Raad, maar strekt zich ook uit tot de procedurestukken die uitgaan van de partijen, waaronder het verzoekschrift, de antwoordnota van de verwerende partij en de wederantwoordnota van de verzoekende partij.

Artikel 30 van de Grondwet lijkt aan partijen geen rechtsgrond te bieden om zich in de procedure voor de Raad op grond van de taalvrijheid alsnog van een andere taal dan het Nederlands te bedienen, nu dit artikel enkel de vrijheid van de gesproken taal waarborgt en er alleszins een regeling door de wetgever wordt toegelaten voor handelingen van het openbaar gezag – waar de gewone wet van 9 augustus 1980 prima facie aan voldoet.

De Raad stelt vast dat de gedinginleidende akte – het beroep tot nietigverklaring van verzoekende partij – geheel in het Engels is opgesteld.

Zulks is in strijd met de hiervoor aangehaalde bepalingen van de wet van 9 augustus 1980 en het huishoudelijk reglement van de Raad, zodat er grond is om te besluiten tot de nietigheid van deze procedurestukken en bijgevolg tot de onontvankelijkheid van het beroep.

De Raad is er zich evenwel van bewust dat in het verleden – doorgaans met instemming van de verwerende partij – een coulante houding werd aangenomen ten aanzien van niet-Nederlandstalige verzoekschriften of wederantwoordnota's. Wil de Raad de door de decreetgever beoogde korte doorlooptijd van de beroepen blijven honoreren, dan kan de huidige werklast van de Raad een dergelijke soepele houding niet langer verantwoorden. De verwerking van anderstalige procedurestukken veroorzaakt immers een aanzienlijke bijkomende belasting bij de beoordeling van het beroep. Bovendien kan de Raad niet voorbijgaan aan de hiervoor in herinnering gebrachte rechtsregels.

Ten einde de tegenspraak te waarborgen en verzoeker de mogelijkheid te bieden om een Nederlandstalige vertaling voor te leggen van zijn verzoekschrift, is door het secretariaat van de Raad op 13 november 2020 een nieuwe procedurekalender verzonden, met daarin aangepaste termijnen en de volgende mededeling:

“De Raad heeft vastgesteld dat de verzoekende partij een Engelstalig verzoekschrift heeft ingediend. De procedure voor de Raad verloopt in het Nederlands; anderstalige verzoekschriften en nota’s zijn niet ontvankelijk en worden uit de debatten geweerd. Aan verzoeker wordt een mogelijkheid geboden om het anderstalig verzoekschrift te regulariseren.

- 18 november 2020: de student bezorgt ten laatste die dag aan de Raad en aan de onderwijsinstelling een Nederlandstalige letterlijke vertaling van zijn verzoekschrift.
- 24 november 2020: de onderwijsinstelling bezorgt ten laatste die dag aan de Raad en aan de student(e) een antwoordnota evenals het administratief dossier.
- 30 november 2020: de student(e) bezorgt ten laatste die dag aan de Raad en aan de onderwijsinstelling een wederantwoordnota.

Laattijdige nota’s worden uit de verdere procedure geweerd.”

Standpunt van partijen

Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het beroep; zij stelt geen Nederlandstalige vertaling van het beroepsschrift te hebben ontvangen.

Verzoeker dient geen wederantwoordnota in.

Beoordeling

De Raad moet vaststellen dat spijs de aan verzoeker geboden mogelijkheid tot regularisatie van zijn beroepsschrift, verzoeker geen vertaling van het verzoekschrift heeft neergelegd.

Overeenkomstig wat in de mededeling van de procedurekalender is bepaald, wordt het Engelstalig verzoekschrift ambtshalve uit de debatten geweerd.

Nu er zich in het dossier geen ontvankelijk verzoekschrift bevindt, dient de Raad te besluiten tot de onontvankelijkheid van het beroep.

BESLISSING

De Raad verwerpt het beroep.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechting van 8 december 2020, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, I^e Kamer, samengesteld uit:

Jim Deridder,	voorzitter van de Raad
Jan Geens	bestuursrechter – bijzitter
Marleen Verreth	bestuursrechter – bijzitter
bijgestaan door	
Melissa Thijs	secretaris

De secretaris

De voorzitter

Melissa Thijs

Jim Deridder

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Zitting van 7 december 2020

Arrest nr. 6.133 van 7 december 2020 in de zaak 2020/769

In zake: Senne VAN BOVEN
 woonplaats kiezend te 9520 Sint-Lievens-Houtem
 Cotthem 2

Tegen: UNIVERSITEIT GENT
 woonplaats kiezend te 8310 Brugge
 Baron Ruzettelaan 27

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 27 oktober 2020, strekt tot nietigverklaring van de beslissing van de interne beroepscommissie Rechten van de Universiteit Gent van 13 oktober 2020 waarbij het intern beroep van verzoeker ongegrond wordt verklaard en de aanvraag tot het opnemen van een ‘combi-git’ tussen de eerste en tweede bachelor Rechten met vakken uit het oude studieprogramma wordt geweigerd.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechting, die heeft plaatsgevonden op 7 december 2020.

Voorzitter van de Raad Jim Deridder heeft verslag uitgebracht.

Aangezien de openbare zittingen tijdelijk zijn opgeschort, werd aan beide partijen gevraagd of zij akkoord konden gaan met een schriftelijke procedure. Zowel verzoekende partij als verwerende partij heeft ingestemd met een schriftelijke procedure.

III. Feiten

Verzoeker is in het academiejaar 2019-2020 ingeschreven in de opleiding ‘Bachelor of Laws in de Rechten’. Zijn curriculum bestaat uit het modeltraject ten belope van 60 studiepunten.

Overheen de twee zittijden neemt verzoeker deel aan alle examens, uitgezonderd de tweede examenkans voor het opleidingsonderdeel ‘Rechtsmethodiek’. Hij behaalt voor acht opleidingsonderdelen, ten belope van 47 studiepunten, een credit. Verzoeker behaalt geen credit voor ‘Basisbegrippen van het recht’ (5 studiepunten), ‘Ethische en rechtsfilosofische stromingen’ (5 studiepunten) en ‘Rechtsmethodiek’ (3 studiepunten).

In het academiejaar 2020-2021 is verzoeker opnieuw ingeschreven in de bacheloropleiding Rechten, met een geïndividualiseerd traject (GIT). Hij voldoet niet aan de voorwaarden om een ‘combi-git’ op te nemen – de resterende vakken uit het eerste modeltrajectjaar gecombineerd met alle vakken uit het tweede modeltrajectjaar – omdat hij niet het daarvoor vereiste aantal studiepunten (50) behaalde. Verzoeker vraagt en bekomt wel een uitzondering op de gehanteerde regels om zijn curriculum uit te breiden tot 66 in plaats van 60 studiepunten.

In het academiejaar 2020-2021 heeft het curriculum van de bacheloropleiding Rechten een programmawijziging ondergaan die stapsgewijs wordt ingevoerd: de studenten in het eerste bachelorjaar starten in het nieuwe programma, studenten die de eerste bachelor reeds hebben afgerond, blijven in het oude curriculum. Voor GIT-studenten die slechts deels zijn geslaagd voor het eerste modeltrajectjaar geldt een overgangsregeling die erin bestaat dat studenten die voor ten minste 50 studiepunten een credit hebben verworven en kiezen voor een combi-git, in het oude programma kunnen blijven, en dat de andere combinerende studenten moeten overstappen naar het nieuwe programma.

Voor verzoeker heeft dit tot gevolg dat hij naar het nieuwe programma moet overstappen. Concreet vertaalt dit zich als volgt:

- Verzoeker verwierf een credit voor opleidingsonderdelen die ongewijzigd in het eerste modeltraject blijven, en behoudt die credit: ‘Inleiding tot het internationaal en Europees recht’, ‘Geschiedenis van het publiekrecht en van de politiek’, ‘Economie’, ‘Strafrecht’, ‘Verbintenissenrecht’ en ‘Staatsrecht’.

- Verzoeker verwierf een credit voor een opleidingsonderdeel dat onder gewijzigde vorm in het eerste traject behouden blijft: voor ‘Vaardigheden I’ verwerft verzoeker een deelvrijstelling (4 studiepunten), maar dient hij de nieuwe component ‘taalvaardigheidsoefeningen’ (4 studiepunten) op te nemen.
- Verzoeker verwierf een credit voor opleidingsonderdelen die ongewijzigd in een ander modeltrajectjaar terecht komen, en behoudt die credit: ‘Sociale psychologie’ en ‘Mensenrechten’.
- Verzoeker verwierf geen credit voor opleidingsonderdelen die ongewijzigd in het eerste modeltraject blijven en moet die opnieuw opnemen: ‘Basisbegrippen van het recht’ en ‘Ethische en rechtsfilosofische stromingen’.
- Verzoeker verwierf geen credit voor een opleidingsonderdeel dat verdwijnt uit het curriculum (Rechtsmethodiek); studenten die wél slaagden kunnen in het derde bachelorjaar een keuzevak ten belope van 3 studiepunten ter compensatie weglaten.
- In het eerste modeltrajectjaar verschijnen twee nieuwe opleidingsonderdelen die verzoeker moet opnemen: ‘Algemene rechtsleer’ (geheel nieuw) en ‘Politicologie’ (maakte deel uit van het tweede modeltrajectjaar).

In het aan verzoeker toegestane curriculum van 66 studiepunten moet hij voor een deel van het nieuwe opleidingsonderdeel ‘Vaardigheden I’ (eveneens 4 studiepunten) geen examen afleggen.

Na een ongunstig antwoord van 1 oktober 2020 op zijn vraag aan de curriculumcommissie, stelt verzoeker op 2 oktober 2020 het volgend intern beroep in:

“(...)

Vorig academiejaar slaagde ik voor alle vakken, met uitzondering van Basisbegrippen, Ethische en Rechtsfilosofische Stromingen en Rechtsmethodiek. Omtrent dit laatste vak deed zich echter een probleem voor. Hieronder een uiteenzetting van de feiten.

Professor [J.B.] wist ons te melden tijdens de hoorcolleges dat het geen vereiste was om te slagen voor het examen Rechtsmethodiek, aangezien het vak ten gevolge van de programmawijzigingen in de rechtenopleiding zou worden geschrapt. Ze verklaarde dat het slagen voor het opleidingsonderdeel enkel een vrijstelling zou opleveren voor een keuzevak in het eerste semester van de derde bachelor. Ik maakte het examen Rechtsmethodiek in eerste zit mee, maar hiervoor slaagde ik niet. Aangezien ik al zeven andere examens in tweede zit behoorde te maken, besloot ik om niet deel te nemen aan het herexamen van Rechtsmethodiek. Mijns inziens was het lucratiever om meer tijd te

spenderen aan de andere vakken, daar deze meer opleverden dan enkel een vrijstelling voor een keuzevak.

Op 19 september 2020, twee dagen voor de start van het nieuwe academiejaar, kreeg ik te horen via het monitoraat dat ik weldegelijk drie studiepunten ben kwijtgeraakt door het niet-slagen voor het vak Rechtsmethodiek. Dit bracht voor mij aanzienlijke gevolgen mee: ik kon niet starten aan het nieuwe academiejaar met een COMBI-GIT, omdat ik maar tien studiepunten aan vakken van de eerste bachelor kan opnemen naast de 60 studiepunten aan vakken van de tweede bachelor. Mocht ik enkel Basisbegrippen en Ethische en Rechtsfilosofische Stromingen moeten opnemen dit academiejaar, zou dit perfect mogelijk zijn; beide vakken zijn vijf studiepunten. Ten gevolge van het niet-slagen voor het examen Rechtsmethodiek moet ik dus nu beide vakken opnemen plus, door de programmawijziging, de nieuwe vakken Politicologie, Algemene Rechtsleer en deels Vaardigheden I. Hierdoor kan ik de twee vakken Vaardigheden II en Boekhoudrecht en Financiële Analyse van de tweede bachelor dit academiejaar niet opnemen.

Na dezelfde dag nog contact te hebben opgenomen met het monitoraat, stuurde ik op 20 september 2020 een e-mail naar de curriculumcommissie met een aanvraag tot uitzondering, zodat ik toch mijn COMBI-GIT, zoals ik oorspronkelijk van plan was, kon opnemen. Ook bracht ik professor [J.B.] op de hoogte van de betreffende feiten. Professor [J.B.] ontkende stellig dat zij [ooit] in de hoorcolleges had vermeld dat het niet nodig zou zijn om te slagen voor het vak Rechtsmethodiek. Bovendien, vermeldde ze, had zij ons op 8 juli en 16 juli 2020 via een aankondiging op Ufora doorverwezen naar het monitoraat voor meer gedetailleerde informatie en de overgangsregeling omtrent het vak Rechtsmethodiek. Na dit te hebben nagetrokken, kwam ik tot de constataatie dat zij ons op 16 juli 2020 inderdaad had doorverwezen naar het monitoraat. Op 8 juli 2020 werd echter geen enkele aankondiging geplaatst. De aankondiging op 16 juli 2020 met de doorverwijzing naar het monitoraat neemt tevens niet weg dat wij foute informatie hebben gekregen tijdens de hoorcolleges. Reeds verschillende studenten, die zich op hetzelfde moment bij mij in de aula bevonden, konden dan ook mijn verhaal over de foute instructies bevestigen. Hiernaast het feit dat de uitleg van professor [J.B.] heel onlogisch klinkt. Daar ik al zeven examens in tweede zit behoorde te maken, zou dat ene examen van Rechtsmethodiek het verschil niet hebben gemaakt, ware ik op de hoogte geweest van het verlies van studiepunten voor het niet-slagen. Ik antwoordde aldus op haar en de curriculumcommissie, en vroeg om enig begrip en een redelijke oplossing, maar een antwoord van professor [J.B.] kwam er niet meer.

Op 1 oktober kreeg ik wel antwoord van de curriculumcommissie. Ze wist mij te melden dat er geen uitzonderlijke omstandigheden zijn in mijn dossier die een uitzondering op de GIT-regels verantwoorden. Wanneer een docent de studenten foutief inlicht over de gevolgen voor het al dan niet slagen voor een examen, zou dus geen geldige reden zijn. Dientengevolge zou ik dus de gevolgen moeten dragen voor een dwaling, veroorzaakt door professor [J.B.]. Hiermee ga ik niet akkoord en vraag om in beroep te gaan tegen deze beslissing van de curriculumcommissie op basis van art. 30, §6 OER.”

De interne beroepscommissie Rechten van de Universiteit Gent behandelt verzoekers beroep in zitting van 13 oktober 2020. Na verzoeker te hebben gehoord, neemt de beroepscommissie volgende beslissing:

“Hoorzitting met Senne Van Boven

Senne Van Boven geeft nadere toelichting bij de door hem geformuleerde grieven. Hij komt niet in aanmerking voor een combi-GIT tussen het eerste en het tweede modeltrajectjaar, doordat hij onvoldoende credits heeft behaald in het eerste jaar. Hij geeft aan dat hij, afgaand op een mondelinge mededeling van prof. [B.] in de les in het voorjaar, besloten heeft niet deel te nemen aan het examen Rechtsmethodiek in de tweedekansexamenperiode. Volgens klager, had prof. [B.] immers in de les gemeld dat, ingevolge de programmahervorming, het vak Rechtsmethodiek niet langer in het programma zou voorkomen, en dat studenten die hiervoor een credit zouden behalen, in het derde modeltrajectjaar een vrijstelling zouden bekomen. Klager meent door deze mededeling misleid te zijn geweest over de noodzaak om alsnog zijn tweede examenkans te benutten, en bijgevolg wegens ‘uitzonderlijke omstandigheden’ alsnog moet worden toegelaten tot een combi-GIT in het oude studieprogramma. De onmogelijkheid om deze combi-GIT nu op te nemen, heeft tot gevolg dat hij automatisch in het nieuwe programma komt, en een aantal nieuwe vakken in zijn curriculum moet opnemen.

Senne van Boven geeft aan dat hij de latere communicatie, in het bijzonder het bericht van prof. [B.] d.d. 18 juli 2020, waarin studenten met vragen duidelijk worden doorverwezen naar het monitoraat, niet heeft opgevolgd. Hij was immers de mening toegedaan dat dit niet nodig was, nu prof. [B.] naar zijn mening duidelijk in de les had aangegeven dat het vak zou komen te vervallen, en dat het dus, om te kunnen slagen in het eerste modeltrajectjaar, niet uitmaakte of hij al dan niet aan het examen zou deelnemen.

Besprekking

De leden van de interne beroepscommissie stellen vast dat de student enerzijds aangeeft gehandeld te hebben op basis van een mondeling mededeling van prof. [B.] in de les ‘Rechtsmethodiek’, waarvan de juiste teneur niet met zekerheid kan worden achterhaald. Daar tegenover staat dat de student verschillende mededelingen op Ufora – het officiële communicatiekanaal met studenten – die studenten meer precieze informatie hebben gegeven over de programmahervorming en studenten aanraadden om voor vragen contact op te nemen met het monitoraat, niet heeft geraadpleegd. Zo heeft het monitoraat na de eerstekansexamenperiode op haar Ufora-site nadere toelichting én een video gepost met informatie over de programmahervorming en de overgangsmaatregelen. Prof. [B.] heeft op 16 juli een bericht op de Ufora-site Rechtsmethodiek gepost met informatie over het tweedekansexamen, en de volgende afsluitende paragraaf: “Zoals eerder meegedeeld, verdwijnt het opleidingsonderdeel Rechtsmethodiek vanaf volgend academiejaar uit het curriculum van de rechtenopleiding. Voor meer informatie hierover en voor de toepasselijke overgangsregeling verwijst ik u graag door naar het monitoraat”. Zelfs indien de mondelinge mededeling door prof. [B.] in de les aanleiding had gegeven tot onduidelijkheid, hetgeen voor de interne beroepscommissie niet te achterhalen is, kon

van de student wel redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich terdege informeert vooraleer te beslissen om voor het vak ‘Rechtsmethodiek’ niet deel te nemen aan het tweedekansexamen. Dit geldt des te meer nu studenten bij herhaling via verschillende Ufora-sites werden opgeroepen om kennis te nemen van de beschikbare informatie of om contact op te nemen met het monitoraat.

De interne beroepscommissie besluit uit het voorgaande dat er geen ‘uitzonderlijke omstandigheden’ voorliggen die voor student Senne van Boven een uitzondering op de toepasselijke GIT-regels verantwoordt.”

Dit is de thans bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid

Standpunt van partijen

Verwerende partij werpt verschillende excepties op.

Ten eerste stelt zij dat voor zover verzoekers beroep ertoe moet strekken dat hij het opleidingsonderdeel ‘Politicologie’ niet wenst op te nemen, maar tegelijk wel alle opleidingsonderdelen uit het oude tweede modeltrajectjaar wil kunnen opnemen, verzoeker geen blijk geeft van enig belang, aangezien het betrokken opleidingsonderdeel precies van het (oude) tweede modeltrajectjaar deel uitmaakte.

Ten tweede doet verwerende partij gelden dat het beroep eveneens onontvankelijk is in de mate dat het ertoe strekt dat verzoeker de opleidingsonderdelen ‘Algemene rechtsleer’ en ‘Vaardigheden I’ niet wil opnemen. Ter zake wijst verwerende partij erop dat de bevoegdheid van de Raad inzake de samenstelling van een curriculum op grond van artikel I.3, 69°, g) van de Codex Hoger Onderwijs beperkt is tot beslissingen waarbij de instelling aan de student weigert om een opleidingsonderdeel op te nemen in het contract waarvoor de student die een geïndividualiseerd traject volgt, zich nog niet eerder heeft ingeschreven. De tegenovergestelde situatie, namelijk een verplichting om een opleidingsonderdeel op te nemen, is volgens verwerende partij geen studievoortgangsbeslissing.

In zijn wederantwoordnota betwist verzoeker deze excepties.

Wat het opleidingsonderdeel ‘Politicologie’ betreft, erkent verzoeker dat hij ogenschijnlijk geen belang heeft bij zijn beroep, maar preciseert hij: “het is beter dat verzoeker dit vak in 2 Ba kan opnemen, aangezien hij dan volledig in het oude programma kan blijven”.

Het beroep is volgens verzoeker ook ontvankelijk voor zover hij wordt geweigerd om de opleidingsonderdelen ‘Vaardigheden II’ en ‘Boekhoudrecht en Financiële Analyse’ op te nemen. Hij verwijst zijnerzijds eveneens naar artikel I.3, 69°, g) van de Codex Hoger Onderwijs.

Daarnaast stelt verzoeker dat de Raad wel bevoegd is, omdat hij het leerkrediet wil terugkrijgen dat hij verloor door niet te slagen voor het opleidingsonderdeel ‘Rechtsmethodiek’ ten gevolge van een fout of onzorgvuldige daad door de betrokken docente.

Beoordeling

De Raad beschikt slechts over een toegewezen bevoegdheid die, behoudens wat de teruggave van leerkrediet ten gevolge van overmacht aangaat, is gekoppeld aan het begrip ‘studievoortgangsbeslissing’ zoals omschreven in artikel I.3, 69° van de Codex Hoger Onderwijs.

In zoverre verzoekers beroep ertegen is gericht dat hij verplicht wordt om de opleidingsonderdelen ‘Politicologie’, ‘Algemeen rechtsleer’, en (ten dele) ‘Vaardigheden I’ op te nemen, wijst de Raad erop dat in artikel I.3, 69°, g) geen rechtsgrond voor de bevoegdheid van de Raad kan worden gezien, daar deze bepaling enkel betrekking heeft op de weigering om bepaalde opleidingsonderdelen op te nemen – en dus niet de verplichting om zulks te doen.

Het beroep is in die mate onontvankelijk.

Wat verzoeker aanvoert inzake het leerkrediet, wijzigt daar niets aan. Dit kan hoogstens worden betrokken op een aansprakelijkheidsvordering, waaromtrent de Raad geen rechtsmacht heeft.

V. Voorwerp van het beroep

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn wederantwoordnota dat de Raad hem het leerkrediet zou teruggeven dat hij verloor als gevolg van – beweerdelijk – de verkeerde informatie van de docent van het opleidingsonderdeel ‘Rechtsmethodiek’.

Ter zake wijst de Raad erop dat hij wat het leerkrediet betreft krachtens artikel II.285 van de Codex Hoger Onderwijs enkel bevoegd is voor de teruggave van leerkrediet aan studenten die zich in een overmachtssituatie bevonden en voor wie de instelling geen aangepaste examenregeling heeft geboden. Uit artikel II.204, §3 van diezelfde Codex blijkt dat een bijkomende voorwaarde voor die teruggave is dat de student geen examen heeft kunnen afleggen door overmacht.

Verzoeker bevindt zich niet in die voorwaarden; zoals onderstaand verder nog zal blijken, kan de niet niet-deelname aan het tweedekansexamen voor ‘Rechtsmethodiek’ niet aan overmacht worden toegeschreven.

Wat die vordering betreft, is het beroep derhalve niet ontvankelijk.

VI. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Verzoeker beroept zich in een enig middel op het zorgvuldigheidsbeginsel.

Standpunt van partijen

Verzoeker voert aan dat de beroepscommissie ten onrechte geen waarde hecht aan het gegeven dat hij verschillende getuigen kan oproepen die zijn stelling met betrekking tot de mededeling door de betrokken docent bevestigen.

Wat de stelling van de beroepscommissie betreft dat op louter mondelinge communicatie van de docent niet mag worden vertrouwd en dat het aan de student toekomt om zelf één en ander te verifiëren, stelt verzoeker dat de docent – nadat die op de foute strekking van haar

informatie was gewezen door het monitoraat – de studenten weliswaar voor details over de overgangsregeling heeft doorverwezen, maar zonder daarbij ook te vermelden dat haar initiële mededeling onjuist was.

In haar antwoordnota repliceert verwerende partij dat verzoekers argumentatie in eerste instantie betrekking heeft op de vraag of verzoeker al dan niet dient over te stappen naar het nieuwe programma en dus de vakken die nieuw opgenomen worden in het eerste deliberatiepakket ook dient op te nemen. Die vraag evenwel, zo stelt verwerende partij, valt buiten de bevoegdheid van de Raad aangezien deze vraag geen betrekking heeft op een studievoortgangsbeslissing als bedoeld in artikel I.3, 69° Codex hoger onderwijs.

Daarnaast is het middel volgens verwerende partij alleszins ongegrond. Waar verzoeker ervan uitgaat dat het feit dat hij geen combi-GIT kan opnemen met de resterende vakken uit het oude eerste modeltrajectjaar samen met het volledige oude tweede modeltrajectjaar, het gevolg is van het feit dat hij geen examen aflegde voor het vak ‘Rechtsmethodiek’ en dus voor dat vak niet slaagde, stelt verwerende partij dat dit een verkeerde voorstelling van de feiten is. Verzoeker immers, wist of diende redelijkerwijze te weten dat een combi-GIT tussen het eerste en tweede bachelorjaar slechts mogelijk is voor wie slaagt voor 50 studiepunten in het eerste deliberatiepakket. Deze regel geldt volgens verwerende partij al lang en studenten vinden alle informatie daarover op de facultaire website. Aangezien verzoeker niet slaagde voor drie opleidingsonderdelen (‘Rechtsmethodiek’ (3 studiepunten), ‘Basisbegrippen van het recht’ (5 studiepunten) en ‘Ethische en rechtsfilosofische stromingen’ (5 studiepunten)) is de oorzaak van de onmogelijkheid om een combi-GIT op te nemen dus niet enkel gelegen in het feit dat hij niet slaagt voor ‘Rechtsmethodiek’ maar even goed in het feit dat verzoeker voor die andere twee opleidingsonderdelen niet slaagde.

Dat verzoeker aan het examen rechtsmethodiek in de tweede zittijd niet deelnam, noemt verwerende partij verzoekers eigen keuze, waarvoor hij alleen dan ook de verantwoordelijkheid draagt. Verzoeker, zo stelt verwerende partij, kan die verantwoordelijkheid niet afwenden op de docente die hem verkeerd zou hebben geïnformeerd. Ter zake is voor verwerende partij bovendien helemaal niet bewezen dat die docente verkeerde informatie zou hebben verschaft. De betrokken docente zou in de les hebben gezegd dat het vak rechtsmethodiek in het nieuwe programma zou worden geschrapt en dat het bijgevolg geen vereiste zou zijn om te slagen voor rechtsmethodiek. Het slagen

voor rechtsmethodiek zou immers enkel een vrijstelling opleveren voor een keuzevak van de derde bachelor. Wat de exacte bewoordingen zijn die de lesgeefster heeft gebruikt, valt voor verwerende partij niet te achterhalen omdat van de betrokken les geen lesopname werd gemaakt. De lesgeefster van haar kant geeft aan dat ze in de eerste les inderdaad gezegd heeft dat het vak rechtsmethodiek in het nieuwe programma niet meer zou worden aangeboden, maar dat ze uiteraard niet heeft gezegd dat het niet belangrijk zou zijn om voor dat vak te slagen. Anders zou ze toch geen examen meer voor dat vak hebben georganiseerd.

De docente geeft, nog steeds volgens verwerende partij, ook aan dat ze haar uitspraken heeft gebaseerd op een mail van de trajectbegeleider als antwoord op een vraag die ze voorlegde aan de trajectbegeleider:

“Beste [K.], Deze namiddag gaat de eerste les rechtsmethodiek door. Heb ik het goed begrepen dat

- (1) Wie slaagt voor het vak rechtsmethodiek, maar niet voor alle andere vakken van Ba1 rechten, in het nieuwe programma terechtkomt en een vrijstelling krijgt voor een keuzevak in Ba3?
- (2) Wie slaagt voor het vak Vaardigheden I, maar niet voor alle andere vakken van Ba1 rechten, in het nieuwe programma terechtkomt en een vrijstelling krijgt voor Vaardigheden Ia? (...)"

waarop trajectbegeleider onmiddellijk en ruim voor de eerste les ‘Rechtsmethodiek’ heeft geantwoord:

“Dat klopt inderdaad. Het is wel zo dat enkel studenten die nog meer dan 10 stp moeten afleggen in 1ste bachelor naar het nieuwe programma gaan. De anderen blijven in het oude programma. Maar daarover zullen we zelf wel nog communiceren met de studenten.”

Deze conversatie wijst er volgens verwerende partij op dat het verhaal van de docente allicht dichter bij de waarheid aanleunt dan het verhaal van verzoeker, en dat de docente in de les inderdaad alleen heeft aangegeven dat het vak ‘Rechtsmethodiek’ uit het programma verdwijnt, en dat wie slaagt voor rechtsmethodiek een vrijstelling krijgt voor een keuzevak in derde bachelor. Dat de docente zou hebben gezegd dat slagen voor ‘Rechtsmethodiek’ bijgevolg niet van belang is, is volgens verwerende partij bijzonder onwaarschijnlijk en blijkt ook uit niets. Verzoeker beweert weliswaar dat hij bevestiging heeft “van zowel medestudenten als van het monitoraat” dat dergelijke foutieve informatie zou zijn gegeven,

maar verder dan een loze bewering komt hij niet, zo stelt verwerende partij; alleszins legt verzoeker geen bewijs voor.

Verwerende partij stipt nog aan dat de facultaire beroepscommissie overigens bovendien heeft aangegeven dat er nog op andere manieren over de programmahervorming werd gecommuniceerd, onder meer via de officiële kanalen, zijnde de infosites op het elektronisch leerplatform. De docente van ‘Rechtsmethodiek’ zelf gaf op de Ufora-site van rechtsmethodiek reeds op 16 juli 2020 aan dat studenten voor meer informatie over de overgangsregeling contact dienden op te nemen met het monitoraat. Dat gebeurde in een bericht met meer informatie over de tweede zittijd voor rechtsmethodiek. Het monitoraat zelf heeft op 6 juli 2020, dag waarop de resultaten van de eerste zittijd werden geproclameerd, op haar Ufora-site (waar verzoeker op is ingeschreven) een bericht gepubliceerd, waarin onder meer werd gewezen op een filmpje dat het monitoraat had gemaakt met informatie over de tweede zittijd en hoe de student die best aanpakt.

In zijn wederantwoordnota dupliceert verzoeker nog als volgt:

“Volgens verwerende partij is het feit dat verzoeker geen combi-GIT kan opnemen niet enkel het gevolg van het niet slagen voor het vak Rechtsmethodiek, maar tevens van het niet slagen voor de vakken Basisbegrippen van Recht en Ethische en Rechtsfilosofische Stromingen.

Een combi-GIT kan worden opgenomen wanneer men het vorige academiejaar slaagde voor 50 studiepunten of meer. Bij volgende uiteenzetting wordt ervan uitgegaan dat de Raad verzoeker de 3 studiepunten, die hij heeft verloren door het niet slagen voor het vak Rechtsmethodiek, terug toekent:

Daar verzoeker slaagde voor alle opleidingsonderdelen in 1 Ba, behalve voor Basisbegrippen van Recht en Ethische en Rechtsfilosofische Stromingen, en beide vakken 5 studiepunten bedragen, slaagde verzoeker niet voor 10 studiepunten in 1 Ba. Wanneer we 60 studiepunten (totaal aantal opgenomen studiepunten in 1 Ba) verminderen met 10 studiepunten (aantal studiepunten waarvoor verzoeker niet slaagde in 1 Ba, wanneer we geen rekening houden met het vak Rechtsmethodiek), bekomen we 50 studiepunten (aantal studiepunten waarvoor verzoeker slaagde in 1 Ba). Verzoeker slaagde dus voor voldoende studiepunten om een combi-GIT aan te gaan. Hieruit blijkt ook dat het opleidingsonderdeel Rechtsmethodiek het probleem vormt waardoor verzoeker geen combi-GIT kan opnemen. Hierdoor verliest hij immers 3 extra studiepunten, wat het totaal aantal studiepunten, waarvoor hij slaagde, slechts 47 bedraagt. Dit zijn 3 studiepunten te weinig om een combi-GIT op te nemen (stuk 5).

Verwerende partij verwijt verzoeker geen bewijzen te hebben voor zijn “loze bewering” omtrent de getuigenissen. Intussen zijn enkele getuigenissen echter wel op papier gezet en als stukken bij de wederantwoordnota bijgevoegd (stukken 6 en 7). Het bewijs van

verwerende partij bestaat uit het volgende: de docente die zegt dat wat ze heeft gezegd in de hoorcolleges zou hebben gebaseerd op een e-mail aan de trajectbegeleidster. Ook dit ‘bewijs’ is niet waterdicht, zoals verwerende partij zelf aanhaalt:

“Wat de exacte bewoordingen zijn die de lesgeefster heeft gebruikt, valt niet te achterhalen omdat van de betrokken les geen lesopname werd gemaakt.”

Het is hier dus een kwestie van woord tegen woord, met het enige grote verschil dat verzoeker over schriftelijke getuigenverklaringen beschikt, waar dat bij verwerende partij niet het geval is.

Tot slot merkt verwerende partij op dat de docente mogelijks onvolledige informatie zou hebben gegeven, maar deze daarom zeker niet fout is. Dit is evenwel een verkeerde conclusie. Wanneer we ervan zouden uitgaan dat de docente geen foutieve, maar enkel onvolledige informatie zou hebben gegeven, is dit nog steeds een onzorgvuldige daad. Onvolledige informatie leidt immers tot het risico dat de ontvanger een compleet andere interpretatie geeft aan de boodschap dan [oorspronkelijk] de bedoeling was van de zender ervan. Van een docente, wiens uitspraken veel invloed hebben, wordt weldegelijk verwacht dat zij ten eerste juiste en ten tweede volledige en duidelijke informatie verschafft aan de studenten.

Gezien de grote invloed van de uitspraken van een docent, is het ook logisch dat deze aanzienlijke gevolgen meebrengen. Ze kunnen – net zoals in deze situatie – leiden tot een verkeerde voorstelling van feiten, waardoor schooltrajecten volledig noodgedwongen moeten worden gewijzigd, maar ook tot financiële gevolgen. Het inschrijvingsgeld wordt bepaald door het aantal studiepunten dat wordt opgenomen het betreffende academiejaar. Daar verzoeker dit academiejaar Vaardigheden I en Algemene Rechtsleer moet opnemen, door het niet slagen voor het opleidingsonderdeel Rechtsgedrag vorig academiejaar, moet ook hij een bijkomend bedrag betalen (stuk 8). Verzoeker wenst verwerende partij erop attent te maken dat niet elk gezin over dezelfde financiële middelen beschikt en in de mogelijkheid verkeert om deze extra som te betalen ten gevolge van foute instructies vanwege een docente.

De docente plaatste inderdaad op 16 juli 2020 een aankondiging op het elektronisch leerplatform, Ufora, waarin zij, na een beschrijving van de inhoud van het examen Rechtsgedrag in tweede zittijd, het volgende schrijft (stuk 9):

“Zoals eerder meegedeeld, verdwijnt het opleidingsonderdeel Rechtsgedrag vanaf volgend academiejaar uit het curriculum van de rechtenopleiding. Voor meer informatie hierover en voor de toepasselijke overgangsregeling verwijst ik u graag door naar het monitoraat.”

Hier verwijst de lesgeefster naar het filmpje van het monitoraat, geplaatst op 6 juli 2020. Verwerende partij geeft aan dat het de eigen verantwoordelijkheid was van verzoeker om de juistheid van de mondelijke instructies van de docente achteraf na te gaan en het monitoraat te raadplegen. Normalerwijze kan er van worden uitgegaan dat een docent juiste informatie aan de studenten verschafft – dit valt immers ook te verwachten. Wanneer de studenten er niet meer kunnen op vertrouwen dat zij tijdens de hoorcolleges correcte informatie te horen krijgen, rijst de vraag of het dan de bedoeling is dat zij van alles wat uit mond van de lesgever komt de juistheid moeten nagaan. Daarenboven heeft de betrokken docente ook nooit aangegeven dat haar instructies foutief of [onvolledig]

zouden geweest zijn. Ware dit wel het geval, kon verzoeker daar rekening mee houden en zich alsnog bevragen bij het monitoraat. De lesgeefster kiest ervoor om de studenten echter enkel door te verwijzen voor “meer informatie en de toepasselijke overgangsregeling”.

Verder spelen ook de data van de aankondigingen een grote rol in het verhaal. Deze werden geplaatst op 6 en 16 juli 2020. Dit wil zeggen dat de eerste correcte en schriftelijke informatie omtrent de gevolgen van het niet slagen voor het opleidingsonderdeel Rechtsmethodiek slechts na de eerste zittijd werd gecommuniceerd. De verstrekken tijdspanne tussen het eerste hoorcollege Rechtsmethodiek en de aankondigingen is dus met andere woorden zeer groot. Men kan zich inbeelden dat de situatie hoogstwaarschijnlijk anders zou zijn gelopen wanneer ten eerste, de betrokken docente had gecommuniceerd dat haar instructies fout of onvolledig waren en ten tweede, de correcte informatie kort erna aan de studenten werd bekend gemaakt.

Verwerende partij stelt dat verzoeker uit het oog verloor dat niet deelnemen aan een herexamen hoe dan ook betekent dat men geen studiepunten verwerft. Verzoeker verloor dit niet uit het oog, maar ging ervan uit dat het niet slagen voor het examen Rechtsmethodiek niet gepaard ging met het verliezen van studiepunten. Dit was immers wat de docente tijdens de hoorcolleges had verkondigd. Er kunnen geen studiepunten worden afgerekend voor een vak dat niet meer bestaat. Wanneer men toch nog slaagde voor dit vak, [verwierf] men enkel een vrijstelling voor een keuzevak in 3 Ba. Het zou ook volkomen onlogisch zijn dat men voor het slagen voor een opleidingsonderdeel een vrijstelling voor een keuzevak verwerft én 3 studiepunten.

Verwerende partij verwijt verzoeker een gebrek aan middelen, wanneer het gaat om de weigering om de opleidingsonderdelen Vaardigheden II en Boekhoudrecht en Financiële Analyse op te nemen. Verzoeker stelt aan de kaak dat de weigering te wijten is aan het feit dat hij wordt gedwongen om de vakken Vaardigheden I en Algemene Rechtsleer op te nemen, wat dan weer het gevolg is van de foute instructies vanwege de docente. Verzoeker vraagt hierbij aan de leden van de Raad voor Betwistingen inzake Studievoortgangsbeslissingen uitspraak te doen zodanig dat hem het leerkrediet, dat hij verloor als gevolg van de verkeerde [instructies] van de docente voor het vak Rechtsmethodiek, terug wordt toegekend. Op deze manier beschikt hij over genoeg studiepunten om alsnog zijn combi-GIT op te nemen.”

Beoordeling

De Raad herinnert er nogmaals aan dat hij – zoals hierboven reeds is uiteengezet – slechts over een toegewezen bevoegdheid beschikt.

Die bevoegdheid raakt aan de openbare orde en wordt door de Raad desnoods ambtshalve onderzocht.

Daarnaast wijst de Raad op de bepaling van artikel II.294, §2, *in fine* van de Codex Hoger Onderwijs, naar luid waarvan een verzoekende partij in de procedure voor de Raad geen nieuwe bezwaren kan aanvoeren, tenzij de grondslag ervan pas tijdens of na afhandeling van de interne beroepsprocedure aan het licht is gekomen, tenzij het bezwaar betrekking heeft op de wijze waarop het intern beroep werd behandeld of tenzij het bezwaar raakt aan de openbare orde.

Daaruit volgt ook dat een verzoekende partij aan het beroep dat bij de Raad wordt ingesteld, geen andere of ruimere draagwijdte kan geven dan wat in de interne beroepsprocedure het voorwerp van het debat uitmaakte.

Zowel in verzoekers initiële vraag aan de curriculumcommissie d.d. 20 september 2020 als in zijn beroep bij de facultaire beroepscommissie, voert verzoeker – enkel – aan dat het gegeven dat hij voor minder dan 50 studiepunten een credit heeft behaald in het eerste modeltrajectjaar, uitsluitend het gevolg is van het feit dat hij omwille van de (beweerde foute) mededeling van prof. J.B. in de tweede examenzittijd niet aan het examen ‘Rechtsmethodiek’ heeft deelgenomen.

Met andere woorden, verzoeker betwist niet de examencijfers voor de drie opleidingsonderdelen waarvoor hij geen credit behaalde, maar wel dat hij er omwille van foute informatie toe gebracht is om aan een examen niet deel te nemen, en zulks omdat het in de ogen van verzoeker “lucratiever [was] om meer tijd te spenderen aan de andere vakken, daar deze meer opleverden dan enkel een vrijstelling voor een keuzevak”.

Daargelaten dat de bewijslast van wat de docente beweerdelijk zou hebben gezegd op verzoeker rust, dat de Raad enkel kan vaststellen dat verzoeker spijts zijn stelling dat hij “meerdere getuigen kan oproepen” geen enkel bewijs voorlegt, dat de beweringen van verzoeker derhalve onbewezen blijven en dat het hoe dan ook aan de student toekomt om zich correct te informeren, wat insluit dat zeker ook de officiële mededelingen omtrent het curriculum worden opgevolgd – wat doet besluiten dat de niet-deelname aan het tweedekansexamen ‘Rechtsmethodiek’ aan verzoeker alleen moet worden toegeschreven en er dus ook geen sprake is van overmacht – is de Raad van oordeel dat hij niet bevoegd is om over het middel uitspraak te doen.

Het beweerd onzorgvuldig gedrag van een docent – zelfs indien het bewezen of voldoende aannemelijk zou zijn – ten gevolge waarvan een student niet aan een examen deelneemt, is geen studievoortgangsbeslissing, maar een burgerrechtelijk geschil omtrent aansprakelijkheid.

Het gevolg van die beweerde onrechtmatige daad, namelijk de beslissing dat verzoeker niet in aanmerking komt om de resterende opleidingsonderdelen uit het eerste modeltrajectjaar af te leggen overeenkomstig het oude curriculum, is evenmin een studievoortgangsbeslissing.

Het betreft immers geen examenbeslissing, noch een examentuchtbeslissing, noch een beslissing over de toekenning van een bewijs van bekwaamheid of een vrijstelling, geen beslissing die het volgen van een schakel- of voorbereidingsprogramma wordt opgelegd, evenmin een studievoortgangsbewakingsmaatregel en geen weigering om een opleidingsonderdeel op te nemen waarvoor verzoeker in een geïndividualiseerd traject zich nog niet eerder heeft ingeschreven. Evenmin gaat het om de gelijkwaardigheid van een buitenlands diploma, een weigering tot inschrijving omwille van ontoereikend leerkrediet of een weigering tot inschrijving wegens het niet naleven van een maatregel van studievoortgangsbewaking.

Het beroep is niet ontvankelijk.

BESLISSING

De Raad verwerpt het beroep.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in terechtzitting van 7 december 2020, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, Ie Kamer, samengesteld uit:

Jim Deridder,	voorzitter van de Raad
Piet Versweyvelt	bestuursrechter – bijzitter
Sigrid Pauwels	bestuursrechter – bijzitter
bijgestaan door	
Melissa Thijs	secretaris

De secretaris

Melissa Thijs

De voorzitter

Jim Deridder

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Arrest nr. 6.134 van 7 december 2020 in de zaak 2020/770

In zake: Francesco BINI SMAGHI
 woonplaats kiezend te 1040 Etterbeek
 Legerlaan 76

Tegen: KATHOLIEKE UNIVERSITEIT LEUVEN
 woonplaats kiezend te 3000 Leuven
 Oude Markt 13

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 26 oktober 2020, strekt tot nietigverklaring van de beslissing van de interne beroepsinstantie van de Katholieke Universiteit Leuven van 20 oktober 2020 waarbij het intern beroep van verzoeker ongegrond wordt verklaard en de beslissing om verzoeker gedurende drie academiejaren de verdere inschrijving te weigeren, wordt bevestigd.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 december 2020.

Voorzitter van de Raad Jim Deridder heeft verslag uitgebracht.

Aangezien de openbare zittingen tijdelijk zijn opgeschorst, werd aan beide partijen gevraagd of zij akkoord konden gaan met een schriftelijke procedure. Zowel verzoekende partij als verwerende partij heeft ingestemd met een schriftelijke procedure.

III. Feiten

Verzoeker is sinds het academiejaar 2015-2016 ingeschreven in de opleiding ‘Bachelor of Business Administration’.

Samen met de proclamatie van de examenresultaten op 10 september 2020 wordt aan verzoeker een maatregel van studievoortgangsbewaking opgelegd, die ertoe strekt dat hij zich voor de drie daaropvolgende academiejaren niet meer voor die opleiding mag inschrijven. Deze maatregel is het gevolg van het feit dat verzoeker voor de derde maal het opleidingsonderdeel ‘Statistics for Business 2’ heeft opgenomen zonder daarvoor een credit te behalen.

Op 25 september 2020 dient verzoeker een aanvraag in om alsnog opnieuw te worden toegelaten.

Op 1 oktober 2020 wordt die aanvraag afgewezen.

Daaropvolgend stelt verzoeker een intern beroep in bij de vicerector Studentenbeleid.

Deze verklaart, na verzoeker te hebben gehoord, het beroep in een beslissing van 20 oktober 2020 ongegrond. Overwogen wordt dat het academiejaar 2019-2020, met daarin het voorval van Covid-19 waarop verzoeker zich beroept, zich wat de studieresultaten betreft eigenlijk weinig onderscheidt van de voorgaande jaren waarin verzoeker in de bacheloropleiding was ingeschreven, en dat de resultaten van verzoeker in de juni-zittijd van academiejaar 2019-2020 (men leze: ten tijde van de eerst golf van Covid-19) eigenlijk licht beter waren dan de jaren voorheen. Het uitstelgedrag waarvan verzoeker kennelijk blijk geeft, is volgens de vicerector eerder van chronische aard, en besloten wordt dat de door verzoeker aangevoerde persoonlijke omstandigheden niet voldoende zijn om de erg lage resultaten voor ‘Statistics for Business 2’ te verklaren. De weigering tot herinschrijving wordt bevestigd, met dien verstande dat indien verzoeker er in de loop van de drie volgende academiejaren in slaagt om aan te tonen dat hij in staat is zijn bacheloropleiding te voltooien, de vicerector bereid is om de beslissing te herzien. Cruciaal daarbij is dat verzoeker een verbetering kan aantonen in zijn begrip van statistiek en andere opleidingsonderdelen die belangrijk zijn om het bachelordiploma te behalen.

Dat is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid

Verwerende partij betwist niet de ontvankelijkheid van het beroep.

De Raad ziet ambtshalve evenmin bezwaren.

Het beroep is ontvankelijk.

V. Onderzoek van de middelen

Enig middel

In een enig middel beroept verzoeker zich op het redelijkheidsbeginsel.

Standpunt van partijen

Verzoeker zet uiteen dat er bijzondere omstandigheden zijn die hem hebben belet om met vertrouwen het examen ‘Statistics for Business 2’ af te leggen.

Vooreerst stelt verzoeker dat dit examen het eerste was dat hij in augustus moest afleggen en dat hij bijzonder zenuwachtig was, wat hem verhinderde om het examen rustig af te leggen.

Daarnaast argumenteert verzoeker dat het omwille van Covid-19 van maart tot augustus niet mogelijk was om zijn examen van januari 2020 te raadplegen of om met de docent af te spreken. Bovendien, zo voegt verzoeker eraan toe, was hij niet in staat om naar Italië af te reizen om zijn familie te bezoeken en bleef hij alleen in zijn studentenkamer zonder de mogelijkheid om een assistent of zelfs medestudenten te zien. Verzoeker betoogt dat hij bijgevolg alleen moest studeren, zonder hulp en zonder de mogelijkheid om privélessen te nemen om aan zijn tekortkomingen inzake statistiek te verhelpen.

Ten derde ziet verzoeker in Covid-19 een oorzaak die het hem van maart tot juni erg moeilijk maakte om zijn studies te organiseren, ook voor de zittijd in augustus. Hij is van oordeel dat verwerende partij niet zonder meer kan besluiten dat hij de beoogde vaardigheden niet bezit of dat hij een ‘uitsteller’ is. Verzoeker betoogt dat de academische autoriteiten geen garanties,

begrip of flexibiliteit hebben getoond. Verzoeker erkent niettemin dat hij ‘ondanks alles’ beter heeft gepresteerd bij de examens van augustus.

Verder brengt verzoeker onder de aandacht dat hij in augustus 2019 is geslaagd voor ‘Statistics for Business 1’, en dat hij ‘Statistics for Business 2’ in januari 2018 reeds heeft proberen af te leggen op aanraden van de academisch adviseur, hoewel die cursus pas ‘beschikbaar’ is na het succesvol afleggen van “Statistics for Business 1”. Verzoeker besluit daaruit dat hij met het tweede deel beter had gewacht tot januari 2020 en dat hij omwille van voormeld advies te vroeg heeft gepoogd een credit te behalen.

Tot slot wijst verzoeker erop dat hij bijna 25 jaar oud is en dat hij in de bacheloropleiding nog maar 27 studiepunten moet behalen. In dat licht vindt hij het oneerlijk en onmenselijk dat hij, gelet op de hierboven geschatste omstandigheden, niet de mogelijkheid zou hebben om zijn bachelordiploma te behalen.

In haar antwoordnota repliceert verwerende partij als volgt:

“De student geeft een feitelijk overzicht van de derde examenperiode waarbij hij zich effectief had ingeschreven voor 10 herexamens en uiteindelijk maar 7 examens effectief aflegt. Voor 4 van deze examens (i.c. ‘Corporate Law and Accounting’, ‘Entrepreneurship and Business Planning’, ‘Principles of Taxation’ en ‘Multinationals and European Institutions’) slaagt de student. Het is uiteraard begrijpelijk dat de student bij de planning van zijn examens prioriteit geeft aan de examens voor de opleidingsonderdelen waarvoor hij reeds voor de 3de keer is ingeschreven. Dit feit verklaart echter niet het duidelijke onvoldoende resultaat (i.c. 2/20) dat de student ook in deze examenperiode behaalde voor het opleidingsonderdeel ‘Statistics for Business 2’, dat in 2019-20 ook reeds voor de derde keer werd opgenomen.

Ook het feit dat het examen ‘Statistics for Business 2’ het eerste examen uit de examenperiode was, kan niet als een bijzondere omstandigheid worden beschouwd die het onvoldoende resultaat dat de student hiervoor behaalde, zou kunnen verklaren. Integendeel, net door het feit dat dit examen als eerste moest worden afgelegd, zou kunnen verwacht worden dat de student zich hierop beter had kunnen voorbereiden.

De student verwijst opnieuw naar de Covid19-omstandigheden. Hij gaat hier echter voorbij aan de vaststelling in de interne beroepsbeslissingen dat deze omstandigheden onvoldoende zijn gebrek aan vooruitgang in het academiejaar kunnen verklaren. Ook in het eerste semester slaagde de student immers slechts voor 1 opleidingsonderdeel. Aangezien het opleidingsonderdeel ‘Statistics for Business 2’ in het eerste semester werd georganiseerd, kunnen deze omstandigheden niet het eveneens fundamenteel onvoldoende resultaat verklaren dat de student in de 1ste examenperiode 2019-20 behaalde (resultaat EP1: 3/20). Bovendien behaalde de student, ondanks deze

coronaomstandigheden, licht betere resultaten voor de andere opleidingsonderdelen in het 2de semester. De eventuele gevolgen van deze corona-omstandigheden kunnen ook slechts in beperkte mate het resultaat tijdens de 3de examenperiode verklaren resultaat EP3: 2/20).

De student herhaalt zijn opmerkingen dat hij in januari 2020 niet persoonlijk heeft kunnen afspreken met de docent om feedback te krijgen over zijn examenresultaat voor ‘Statistics for Business 2’ in de eerste examenperiode. Tijdens de lockdown bleven docenten en studiebegeleiders echter online beschikbaar. Nog in het interne beroep, noch in het huidige verzoekschrift bij uw Raad, geeft de student enige aanwijzing van het feit dat hij de docent zou gecontacteerd om na te gaan of er alternatieve manieren waren om deze feedback te bekomen.

Tot slot stelt de student dat hij, bij nader inzien, het opleidingsonderdeel ‘Statistics for Business 2’ beter niet in 2017-18 had opgenomen en dat hij dit op advies van zijn studiebegeleider toch zou gedaan hebben. We stellen echter vast dat deze opmerking niet aan bod gekomen is in het eerdere interne beroep en dan ook niet meer op een ontvankelijke manier in deze externe beroepsprocedure kan worden ingebracht. Bovendien moeten we vaststellen dat de samenstelling van het Individuele Studieprogramma (ISP) finaal de verantwoordelijkheid van de betrokken student blijft. Via de ECTS-fiche (zie bijlage 8 – ECTS-fiche) werd hij in elk geval geïnformeerd over het feit dat het opleidingsonderdeel ‘Statistics for Business 2’ voorkennis veronderstelde van o.m. ‘Statistics for Business Economists 1’.

Zowel in het interne beroep als in het huidige externe beroep bij uw Raad beroeft de student zich vooral op de individuele gevolgen voor hem van de coronamaatregelen. De interne beroepsinstantie moet echter vaststellen dat deze omstandigheden onvoldoende het gebrek aan studievoortgang specifiek tijdens het afgelopen academiejaar konden verklaren. De maatregel wordt bovendien niet enkel en alleen op basis van de resultaten 2019-20 opgelegd. In het geval van deze student, is de studievoortgangsmaatregel immers gebaseerd op het feit dat de student gedurende de afgelopen 3 academiejaren was ingeschreven voor het opleidingsonderdeel ‘Statistics for Business 2’, zonder hiervoor te slagen. Meer in het algemeen moet worden vastgesteld dat, niettegenstaande de student bij de start van het academiejaar 2018-19 een toelating voor een uitzonderlijke herinschrijving kreeg, hij na 5 jaar studie er nog steeds niet in slaagt om zijn bacheloropleiding af te ronden.”

In zijn wederantwoordnota dupliceert verzoeker het volgende:

“In het kader van mijn interne oproep aan de academische autoriteiten van de KU Leuven erkent Professor [F.] dat ondanks de uitzonderlijke omstandigheden van het Covid 19 mijn resultaten beter waren dan in vorige examensessies:

“De resultaten die hij behaalde tijdens de rest van het academiejaar, en dus ondanks deze coronaomstandigheden, zijn minstens vergelijkbaar en zelfs iets beter dan de resultaten die hij in de voorbije 5 jaar behaalde (i.c. 2de examenperiode geslaagd voor 21 van de 42 studiepunten en 3de examenperiode geslaagd voor 15 van de 42 studiepunten).”

Het is inconsequent dat Professor [F.] zichzelf tegenspreekt door te zeggen, ondanks haar eerdere opmerkingen, dat ik uitstel heb en dat zij niet voldoende vooruitgang ziet in mijn academische situatie om mijn verzoek om uitzonderlijke toestemming te accepteren.

In het kader van dit Huidig bezwaarschrift erkent Professor [F.] opnieuw dat mijn resultaten beter waren ondanks de omstandigheden van het Covid. Om haar perceptie van mijn falen in het examen Statistics for Business 2 te rechtvaardigen is zij van mening dat ik beter voorbereid had moeten zijn op dat eerste examen en dat het Covid en de lockdown beperkte omstandigheden zijn die mijn 'slechte resultaten' niet verklaren. Zij motiveert zich in dit verband met het feit dat de docenten altijd online beschikbaar waren. De Professor vergeet waarschijnlijk dat de lockdown periode geen rustgevende periode was, dat mijn medestudenten en ik ondanks de omstandigheden drie schriftelijke documenten en de bachelorscriptie hebben moeten inleveren:

- Business Project (de bachelorscriptie – 6 ECTS);
- Career Development (3 ECTS);
- Quantitative Research Project (2 ECTS deel van de cursus Research Methods 3 – 6 ECTS);
- Spanish 3 (3 ECTS).

Ik wil de aandacht vestigen op het feit dat ik vóór de zomersessie van 2020 contact heb gehad met mijn academisch adviseur. Helaas kan ik geen bewijs leveren van deze uitwisseling aangezien mijn toegang tot mijn KUL-mailbox geblokkeerd is.

Professor [F.] weigert elke verantwoordelijkheid van de academische autoriteiten te erkennen, namelijk het slechte advies dat mijn academisch adviseur [K.V.W.] mij heeft gegeven. Ik verwijs u in dit verband naar mijn brief van 22 november 2020:

"In augustus 2019 ben ik eindelijk geslaagd voor het Statistics for Business 1 examen, maar aan het begin van het academisch jaar 2017-2018 heeft mijn academisch adviseur mevrouw [K.V.W.] mij sterk aangeraden en uitgenodigd om te proberen het Statistics for Business 2 examen in januari 2018 af te leggen, hoewel deze cursus alleen beschikbaar is als ik het Statistics for Business 1 examen haal. Ik had waarschijnlijk moeten wachten tot de sessie van januari 2020 om te beginnen met het examen Statistiek voor Business 2, maar op advies van mijn academisch adviseur heb ik dit examen veel te vroeg afgelegd en bevind ik me nu in de huidige situatie om uw grootmoedigheid te vragen zodat ik me voor het vierde achtereenvolgende jaar kan inschrijven voor deze cursus."

Professor [F.] acht dit argument onontvankelijk omdat het niet is opgenomen in mijn interne beroep. Ik vestig uw aandacht, Mevrouw de Voorzitter, op artikel II.298. §2 van de Codex Hoger Onderwijs:

“§ 2. Als er gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens bestaan dat een partij of een derde een stuk onder zich heeft dat het bewijs inhoudt van een ter zake dienend feit, kan de rechter bevelen dat het stuk of een eensluidend verklaard afschrift ervan bij het dossier van de rechtspleging wordt gevoegd.

De voorzitter beslist ter zake bij beschikking. De beschikking vermeldt de identiteit van de partij of de derde die het stuk moet overleggen en de wijze waarop en de

termijn waarbinnen dat moet gebeuren. De beschikking wordt via het meest gerede communicatiemiddel verzonden aan de partijen en bij aangetekend schrijven aan een derde. »

Ik vraag u, Mevrouw de Voorzitter, om dit document in het dossier te aanvaarden en als u dit document aan het dossier moet laten toevoegen, vraag ik u nederig om de autoriteiten van de KU Leuven te vragen mij opnieuw toegang te geven tot mijn academisch e-mailadres en om mevrouw [K.V.W.] uit te nodigen om haar versie van de feiten aan uw Raad te overhandigen.

De Professor sluit haar antwoord af met de opmerking dat ik mijn Bachelor niet kan afronden ondanks de eerste toestemming die mij is verleend zonder rekening te houden met de uitzonderlijke omstandigheden van het Covid. Deze positie en houding weerspiegelt, ongeacht mijn persoonlijke situatie, het algemene gevoel van de studenten van het gebrek aan empathie en flexibiliteit van de academische autoriteiten ten opzichte van studenten die, in deze grote periode van onzekerheid, zeer hulpeloos en alleen zijn geweest ten opzichte van hun eigen persoonlijke en academische problemen en ten opzichte van het gebrek aan beschikbare [remedieringscursussen] voor de examens.

Tot slot denk ik niet dat ik een schadelijk verzoek doe door een beetje compassie en pragmatisme te vragen door mijzelf voor een laatste keer in deze cursus uitzonderlijk te laten inschrijven om eindelijk mijn bachelordiploma, waarvoor ik nog maar 27 ECTS heb, af te ronden.

Ik geloof oprecht dat ik veerkracht, vastberadenheid en motivatie heb getoond om mijn laatste examensessie zo goed mogelijk af te leggen. In diezelfde geest ben ik vastbesloten om dit laatste academisch jaar af te ronden en te doorlopen, als u mij toestaat om me in te schrijven voor de cursus Statistics for Business 2.”

Beoordeling

De Raad attendeert verzoeker vooreerst op de bepaling van artikel II.294, §2, *in fine* van de Codex Hoger Onderwijs, krachtens dewelke een verzoekende partij in de procedure voor de Raad geen nieuwe bezwaren kan aanvoeren, tenzij de grondslag ervan pas tijdens of na afhandeling van de interne beroepsprocedure aan het licht is gekomen, tenzij het bezwaar betrekking heeft op de wijze waarop het intern beroep werd behandeld of tenzij het bezwaar raakt aan de openbare orde.

De grief dat verzoeker zich – volgens hem bij nader inzicht: ten onrechte – reeds in het academiejaar 2017-2018 heeft ingeschreven voor het opleidingsonderdeel ‘Statistics for Business 2’ omdat zijn studiebegeleider daartoe zou hebben geadviseerd, is een argument dat verzoeker niet aan de interne beroepsinstantie heeft voorgelegd. Verzoeker maakt niet

duidelijk, en de Raad ziet ook niet spontaan, waarom dat niet mogelijk zou zijn geweest. In dat opzicht is het middel in de huidige stand van de procedure derhalve ‘nieuw’ in de zin van artikel II.294, §2, *in fine* van de Codex en bijgevolg niet ontvankelijk.

Overigens, ten gronde, kan verwerende partij worden bijgevalen in haar repliek dat de samenstelling van het curriculum in de eerste plaats de verantwoordelijkheid van de student zelf is. In de omstandigheid dat de student perfect in staat was om via de ECTS-fiches kennis te nemen van de begincompetenties en doelstellingen van beide opleidingsonderdelen, kan ook niet worden gesteld dat hij door het (beweerde) advies van de studiebegeleider geheel misleid zou zijn geweest.

De Raad ziet dan ook geen reden om verwerende partij te bevelen bepaalde bijkomende stukken voor te brengen.

In het gegeven dat ‘Statistics for Business 2’ het eerste examen van de tweede zittijd was, ziet de vicerector geen uitzonderlijke omstandigheid. De Raad kan die beoordeling niet onredelijk bevinden.

Ongetwijfeld voelde verzoeker enige nervositeit en druk om goed te presteren, maar dat geldt voor tal van studenten en voor tal van opleidingsonderdelen.

Ook de wijze waarop in de bestreden beslissing de invloed van Covid-19 in hoofde van verzoeker is geapprecieerd, gaat de grenzen van de redelijkheid niet te buiten.

Niet alleen gaat het ook hier om omstandigheden die verzoeker gemeen heeft met veel andere studenten en die derhalve niet uitzonderlijk zijn, zij bieden – zoals de vicerector terecht opmerkt – ook geen verklaring voor de slechte prestaties voor ‘Statistics for Business 2’ in de voorgaande academiejaren en in het eerste semester van academiejaar 2019-2020.

Een negatieve impact van Covid-19 lijkt integendeel eerder te worden tegengesproken, minstens genuanceerd, door de vastgestelde lichte stijging in de resultaten voor de andere opleidingsonderdelen in het tweede semester.

Wat de aangevoerde onmogelijkheid betreft om tijdens de lockdown met een assistent contact te hebben of om privélessen te krijgen, antwoordt verwerende partij dat docenten en studiebegeleiders in die periode online beschikbaar zijn gebleven, maar dat uit niets blijkt dat verzoeker met hen contact heeft genomen. Verzoeker spreekt dit niet tegen, en in de mate dat hij in zijn wederantwoordnota stelt dat hij vóór de zomersessie contact heeft gehad met zijn ‘academisch adviseur’ lijkt hij het standpunt van verwerende partij zelfs eerder te bevestigen.

De grief dat verzoeker het in de periode van maart tot juni moeilijk had om zijn studies te organiseren, met inbegrip van de examens van augustus, en dat hem ten onrechte wordt verweten uitstelgedrag te vertonen, wettigt niet de nietigverklaring van de bestreden beslissing, in de eerste plaats al omdat verzoeker er in zijn betoog zelf aan toevoegt dat het hem “ondanks alles is [] gelukt de examens beter te halen dan gewoonlijk.”

Het summier aangevoerde gemis aan begrip of flexibiliteit in hoofde van verwerende partij bewijst niet dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden, te meer nu hierboven is vastgesteld dat docenten en studiebegeleiders beschikbaar bleven en verzoeker van die mogelijkheid geen gebruik lijkt te hebben gemaakt.

Verzoekers ouderdom en de resterende credits die nog moeten worden behaald, zijn ten slotte argumenten waarvoor de Raad begrip kan opbrengen, maar in het licht van het gehele studieparcours maken zij de bestreden beslissing niet onredelijk.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

De Raad verwerpt het beroep.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in terechting van 7 december 2020, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, Ie Kamer, samengesteld uit:

Jim Deridder, voorzitter van de Raad

Piet Versweyvelt bestuursrechter – bijzitter

Sigrid Pauwels bestuursrechter – bijzitter

bijgestaan door

Melissa Thijs	secretaris
De secretaris	De voorzitter
Melissa Thijs	Jim Deridder

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Arrest nr. 6.135 van 7 december 2020 in de zaak 2020/774

In zake: xxx

Tegen: KATHOLIEKE UNIVERSITEIT LEUVEN
woonplaats kiezend te 3000 Leuven
Oude Markt 13

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 27 oktober 2020, strekt tot nietigverklaring van de beslissing van de examencommissie van de Bachelor in de Rechten van 10 september 2020 waarbij aan verzoeker voor het opleidingsonderdeel ‘Ethiek’ een examencijfer van 12/20 wordt toegekend en van de beslissing van de interne beroepsinstantie van de Katholieke Universiteit Leuven van 21 oktober 2020 waarbij het intern beroep van verzoeker ongegrond wordt verklaard en het voormelde examencijfer wordt bevestigd.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 december 2020.

Voorzitter van de Raad Jim Deridder heeft verslag uitgebracht.

Aangezien de openbare zittingen tijdelijk zijn opgeschort, werd aan beide partijen gevraagd of zij akkoord konden gaan met een schriftelijke procedure. Zowel verzoekende partij als verwerende partij heeft ingestemd met een schriftelijke procedure.

III. Feiten

Verzoeker is in het academiejaar 2019-2020 ingeschreven in de bacheloropleiding Rechten.

Tot verzoekers curriculum behoort het opleidingsonderdeel “Ethiek”. Verzoeker bekomt daarvoor een examencijfer van 12/20, zoals geproclameerd op 10 september 2020.

Dat is de eerste bestreden beslissing.

Op 16 september 2020 stelt verzoeker tegen die beslissing een intern beroep in. Waar in het onderstaande citaat ‘[?]’ is weergegeven, stipt de Raad aan dat de desbetreffende zin of redenering in het verzoekschrift intern beroep op het eerste gezicht onvolledig is.

“(…)

Ik schrijf u om een intern beroep in te stellen tegen mijn behaalde cijfer (12/20) van het examen Ethiek, dat ik wegens bijzondere omstandigheden op dinsdag 25 augustus 2020 off-campus via Skype for Business heb afgelegd. Aangezien het op afstand gevoerd werd, werd mijn examen uitzonderlijk als open boek georganiseerd. Om dit te compenseren beschikte ik slechts over een halfuur schriftelijke voorbereidingstijd, gevuld door het mondelinge examen van ongeveer een halfuur, in plaats van een schriftelijk examen van drie uur. Professor [R.] nam de mondelinge toelichting op, conform de e-mail die studentenbegeleidster [M.B.] aan professor [R.] en mij op dinsdag 18 augustus 2020 om 18:23 verstuurde. Donderdag 10 september werd ik online op de hoogte gebracht van mijn resultaat via Toledo. Maandag 14 september kreeg ik feedback van professor [R.] via het online platform ‘Collaborate’.

Mijn resultaat, 12/20, is volgens mij kennelijk onredelijk en kennelijk niet in verhouding is met de correctheid, pertinente, en volledigheid van mijn antwoorden, zelfs rekening houdende met de appreciatiemarge waarover professoren beschikken in het toekennen van een resultaat. Hieronder vindt u een verdere motivatie van mijn beroep, een (beknopte) weergave van mijn examen, die ik neerschreef op basis van mijn herinneringen en schriftelijke voorbereiding die ik tijdens het examen maakte, alsook scans van mijn schriftelijke voorbereiding. Aangezien het een mondeling examen betreft dat opgenomen is, zou ik mijn weergave en beroep graag verder aanvullen na het bekijken van

- a) de opname,
- b) de notities die de professor tijdens het examen nam en bij de feedback bij de hand had,
- c) de exacte puntenverdeling voor iedere vraag, die de professor mij niet heeft gegeven,
- d) alsook, de verbetersleutel, of indien deze niet bestaat, het beoordelingsschema van de professor voor mijn examen.

Graag zou ik ook gebruik willen maken van de mogelijkheid om via Skype gehoord te worden.

[...]

Motivatie betwisting:

Tijdens de feedback vertelde de professor mij [dat hij] voor vragen 2b (4 punten), 3a (1 punt) en 3b (1 punt) geen kritiek had omdat ik deze goed beantwoord had. Deze vragen zijn samen 6 punten waard, wat inhoudt dat ik voor vragen 1 (8 punten) en 2a (4 punten) slechts 6 punten, of de helft van het puntentotaal heb behaald. Ik zal me voornamelijk in dit beroep tot deze vragen richten.

Tijdens het feedbackmoment vertrouwde professor [R.] [mijn toe] dat [] uit mijn antwoorden voor vragen 1 en 2a bleek dat ik “de leerstof zeer goed kende”, maar dat ik teveel “irrelevante informatie” [weergaf] en dat ik aan “namedropping” deed. Mijns inziens is dit niet correct.

Vraag 1: inbreuk op het redelijkheidsbeginsel & de materiële motiveringsplicht Vraag 1 was een algemene, open vraag, die de student in staat stelt algemene kennis van de cursus te tonen en verbanden te leggen. De vraag luidde (naar mijn herinnering) als volgt: *“Waarom wordt een normatieve ethiek vandaag vaak als problematisch ervaren?”*

In het eerste deel van mijn antwoord legde ik gedetailleerd waarom een normatieve, d.w.z. regelstellende ethiek vandaag de dag vaak als problematisch wordt ervaren. In een bijlage die de professor voor het examen met alle studenten gedeeld had, verscheen deze examenvraag als een mogelijke vraag die aansluit bij het eerste hoofdstuk. Ik deed dus een beroep op de [?] Ik ga ervan uit dat mijn uitleg voor dit deel volledig en juist was.

In het tweede deel van mijn antwoord ging ik creatief te werk en beriep ik mij op andere delen van de cursus om hedendaagse oplossingen te geven voor het probleem van de normatieve ethiek te [?]. Ik kwam tot de conclusie dat Lyotard’s postmodernisme, de smalle ethiek (Eng. “thin ethics”), Habermas’ Diskursethik, die allemaal verder in de cursus aan bod kwamen, mogelijke antwoorden waren op het probleem van de normatieve ethiek. Ik lichte ieder van de mogelijke antwoorden sterk toe en antwoordde volledig en coherent.

Ik zie niet in hoe de professor, op basis van een objectief beoordelingsschema dat consequent wordt toegepast, rekening houdende met de naar de studenten gecommuniceerde verwachtingen, slechts de helft van de punten of minder op deze vraag heeft kunnen geven. Toen ik professor [R.] tijdens de feedback vroeg welke informatie precies irrelevant was, gaf hij twee specifieke voorbeelden.

Ten eerste zei hij dat mijn van Habermas’ Diskursethik, die pas in een veel later hoofdstuk besproken wordt, en Lyotard’s postmodernisme, eigenlijk niets met de vraag te maken hadden. Hij legde niet in detail uit waarom, maar me dunkt dat hij bedoelde dat door hedendaagse oplossingen voor het probleem van de normatieve ethiek te formuleren, ik afweek van de examenvraag, die enkel luidt dat: *“Waarom wordt een normatieve ethiek vandaag vaak als problematisch ervaren?”* Met andere woorden, ik moest enkel en alleen uitleggen wat het probleem van de normatieve ethiek was, en ging mijn boekje te buiten door oplossingen voor het probleem van de normatieve ethiek te formuleren. Als ik meer relevante en interessante informatie heb gegeven dan strikt nodig en letterlijk gevraagd was, is dit omdat:

1. Als de open hoofdvraag van het examen “wat is probleem X?” is, dan lijkt het me relevant dat een student op een mondeling examen, na uit te leggen wat probleem

X is, ook mogelijke 3 antwoorden op het probleem X probeert te formuleren die in de cursus besproken zijn. Het is dan ook kennelijk onredelijk van de professor om oplossingen op het probleem dat de student moet formuleren als “irrelevant” af te doen.

2. Het is ironisch dat de informatieve van het vak Ethiek deze zienswijze in bijna uitdrukkelijke termen bevestigt, namelijk dat een student die dit vak volgt problemen niet enkel hoort begrijpen, maar de aangereikte kennis gebruikt om deze problemen op te lossen, zij het in een andere context. Volgens de verwachtingen van deze fiche luidt immers dat: *“Dit opleidingsonderdeel wil de studenten in staat stellen te begrijpen dat alle maatschappelijke domeinen (recht, politiek, sociaal-economische realiteit) een ethische dimensie bevatten.”* en *“In het bijzonder ligt de klemtoon op de ‘vertaalproblematiek’ van de jurist: een maatschappelijk vraagstuk herformuleren tot een juridisch probleem én juridische oplossing opnieuw vertalen in maatschappelijke ‘oplossing’.* Op deze manier wil het vak ‘ethiek’ bijdragen tot een inzicht in de (problematische) legitimering van de juridische orde binnen de huidige samenleving en elementen aanreiken waarmee de toekomstige jurist in staat is de afstand tussen recht en samenleving enigszins te overbruggen.”
3. In ondergeschikte orde zou ik willen melden dat, indien deze informatie toch als overbodig wordt beschouwd, niets de professor ervan weerhield te melden dat dit gedeelte van mijn antwoord irrelevant was. In dat geval had ik had ik het tweede deel van mijn antwoord niet uiteengezet.
4. Ook wens ik in ondergeschikte orde te melden dat, zelfs indien het tweede deel van mijn antwoord irrelevant was, het eerste deel van mijn antwoord correct, volledig en coherent was; dat in dat geval het eerste deel van mijn antwoord volstond om de vraag te beantwoorden; en dat een correct, volledig en coherent resultaat volgens iedere objectieve maatstaf meer dan de helft van de punten voor deze vraag verdiende.

Ten tweede zei de professor dat mijn opmerking dat de groeiende disjunctie feit-waarde gereflecteerd wordt in de historische evolutie van filosofieën met een essentialistisch mensbeeld, zoals die van Aristoteles, naar filosofieën zoals het Sartriaans existentialisme en het utilitarisme, niet relevant was.

1. Dit voorbeeld is zeker relevant. De evolutie van essentialisme naar existentialisme is er één die in de cursus zelf voorkomt bij de uitleg over de historische disjunctie feit-waarde (p. 25-26). De relevantie van dit voorbeeld blijkt uit het feit dat het boek dit voorbeeld zelf aanhaalt als voorbeeld waarom.
2. Ook is het niet zo dat ik aan ‘namedropping’ deed. De professor vroeg mij immers om te motiveren waarom de Aristotelische ethiek essentialistisch was, wat ik in detail toelichtte door een beroep te doen op kennis uit een verder hoofdstuk van de cursus. Hij leek zeer tevreden met mijn antwoord.
3. In ondergeschikte orde wens ik te melden dat, indien ik mij toch één of twee keer schuldig heb gemaakt aan ‘namedropping’, mijn antwoord over het geheel genomen goed uitgewerkt en coherent was, vooral gezien de kortere voorbereidingstijd van mijn examen in vergelijking met dat van mijn medestudenten.

Vraag 2a: inbreuk op het redelijkheidsbeginsel & het gelijkheidsbeginsel

Het is waarschijnlijk, rekening houdende met mijn laag resultaat en de feedback van de professor, dat ik voor deze vraag ook de helft van de punten of minder heb behaald. De professor zei dat mijn 4 antwoord te algemeen was en niet voldoende gestructureerd, ondanks het feit dat mijn antwoord correct was en toonde dat “ik de leerstof zeer goed kende”.

Het is inderdaad waar dat ik aanvankelijk iets te breed op deze vraag antwoordde, door de eerst de drie formuleringen van de categorische imperatief in detail te bespreken, in plaats van direct op de vraag te antwoorden. Maar tijdens mijn antwoord zag ik zelf in dat ik te uitvoerig de ethiek van Kant over het algemeen besprak, en heb ik toen op eigen initiatief aan de professor gevraagd om “een stapje terug te zetten” en de vraag op een directere en concretere wijze te beantwoorden. Dat lukte zeer goed, mijn antwoord was wederom volledig, coherent, en correct.

Indien de professor besloten heeft om mij een laag cijfer voor deze vraag te geven, dunkt mij dit:

1. kennelijk onredelijk is. Immers, ik heb zelf ingezien dat ik in het begin te uitvoerig de ethiek van Kant in het algemeen besprak, en heb daarna zelf mijn antwoord op een concretere, doch steeds volledige en correcte, wijze geherformuleerd. Mijn uiteindelijke antwoord was dus wel correct en volledig. Hoogstens kon maximaal een punt worden afgetrokken omdat de presentatie van mijn antwoord niet optimaal was, ondanks het feit dat mijn antwoord volledig, juist en correct was. Indien de professor meer punten afgetrokken heeft, lijkt dit mij kennelijk onredelijk en arbitrair, aangezien dat dat zou inhouden dat [?]
2. In ondergeschikte orde wens ik nog toe te voegen dat, zelfs indien de professor *an sich* gerechtigd was om de helft of meer af te [?], dit mij een kennelijk ongelijke behandeling geeft ten opzichte van mijn medestudenten. Immers, indien ik, net zoals mijn medestudenten, over een drie uur beschikte om mijn antwoord grondig te structureren, dan had ik zeker en vast een antwoord gegeven dat vanaf het begin tot het einde ‘to the point’ was op het schriftelijke examen. Daarnaast ben ik, als student eerste bachelor, het nog niet gewend om mondelinge examens af te leggen. Om deze redenen is een beoordelingsschema dat evenveel of meer aandacht geeft aan de presentatie van het antwoord dan diens inhoud in mijn geval niet te verantwoorden.

Ondanks hun tekortkomingen die ik in mijn motivatie en weergave van mijn examen vermeld heb, waren al mijn antwoorden correct, coherent, compleet. Ze waren origineel, maar gaven tegelijkertijd ook blijk van een grondige kennis van het vak en de bestudeerde leerstof.

Ik wens u er ook aan te herinneren dat, volgens de vaste jurisprudentie van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, bij de beoordeling van de kwaliteit en volledigheid van mijn antwoorden rekening moet worden gehouden met de beperkte duur (30 min. i.p.v. 3 uur) van mijn examen. 5

Weergave van het examen (ex memoria):

Deze weergave is niet volledig. Ik wens ze aan te vullen na het bekijken van de opname en notities van de professor. De lengte en graad van detail waarmee ik delen van mijn antwoorden hieronder samenvat komen niet noodzakelijk overeen met de lengte en graad van detail van de antwoorden die ik op het mondelinge examen gaf.

1. *Algemene vraag: Waarom wordt een normatieve ethiek vandaag vaak als problematisch ervaren? .../ 8*

De professor zei in de feedback dat ik deze vraag pover behandeld heb. In het eerste deel van mijn antwoord bouwde ik voort op hoofdstuk 1 deel van de cursus. Ik legde correct en coherent uit Karl Apel's legitimieringscrisis uit: de sterke rol van de wetenschap en globalisatie in de hedendaagse samenleving maken een normatieve ethiek die zich legitimeert (en dus regels opstelt) des te noodzakelijker, omdat ze met des te grotere ethische problemen geconfronteerd wordt, zoals bv. de klimaatproblematiek. Maar tegelijkertijd wordt het net door de wetenschap moeilijker om een normatieve kritiek te formuleren: de wetenschap houdt zich los van waarden en kan niet bewijzen dat een bepaalde manier van leven beter is dan een andere, tenzij ze op een bepaald vooroordeel rust. Ook is het moeilijker om een normatieve ethiek te smeden die door alle culturen en levensbeschouwingen, die door de technologie en globalisering aan elkaar vervlochten zijn, aanvaard kan worden.

Hierna legde ik uit dat de onmogelijkheid van een normatieve ethiek niet enkel door Apel's legitimieringscrisis niet uit het niets is ontstaan: filosofen uit de vorige tijdperken hadden veel minder moeite met het formuleren van een normatieve ethiek. De onmogelijkheid van een normatieve kritiek is een probleem van de logica, maar moet ook door historische en sociologische veranderingen verklaard moet worden, die professor [R.] de "disjunctie feit-waarde" noemt. Eén van de historische ontwikkelingen die ik besprak is de overgang van filosofieën zoals de teleologische ethiek van Aristoteles, die een essentialistisch mensbeeld koestert, d.w.z. volgens hem heeft de mens van nature een doel heeft, namelijk het ontplooien van diens redelijke vermogen, dat hem of haar onderscheidt van dieren en planten, en in de mate een normatieve ethiek kan formuleren, naar moderne filosofieën, zoals het existentialisme van Sartre, waarbij iedere functionele invulling van de mens ontbreekt, of het utilitarisme van Hume en Bentham, die geen kwalitatieve invulling aan het geluk geven (zoals Aristoteles) maar enkel een zuiver kwantitatieve, en dus ook veel moeilijker in staat is om normatieve ethiek te formuleren. Men ziet dus een parallel tussen de verwetenschappelijking van de wereld en de kwantificering van het geluk in de filosofie, die beiden bijdragen tot de onmogelijkheid van een normatieve ethiek.

Al deze aspecten kwamen in het eerste hoofdstuk 'Problemen van een normatieve kritiek' (p. 23 e.v.) aan bod, al ik ging dieper in detail door informatie van verder in de cursus aan te halen, bv. ik gaf een citaat, "pushpin is as good as poetry", van verder in het boek (p. 212) om toe te lichten dat het utilitarisme geen kwalitatief onderscheid maakt tussen verschillende menselijke activiteiten, maar enkel een kwantitatief onderscheid.

In het tweede deel van mijn antwoord besprak ik drie à vier mogelijke manieren om dit probleem, namelijk de onmogelijkheid van een normatieve ethiek, op te lossen:

- (1) het postmodernisme van Lyotard, die de zoektocht naar een universele ethiek liet varen en in de plaats daarvan het particuliere nazocht (p. 28)
- (2) het vestigen van een "smalle ethiek" / "thin morality", zoals die in een procedurele democratie voorkomt, die niet één levenswijze boven de anderen verkiest, maar democratische minimumgaranties waarborgt waar iedere redelijke burger het mee eens is (pp. 110-111)
- (3) de Diskursethik van Habermas, volgens wie een open dialoog die voldoet aan bepaalde mogelijkheidsvooraarden kan leiden tot een "gedeeld begrip", een "Diskurs" die zowel normatief (regel-opleggend) als universeel (door iedereen aanvaard) juist is. (p. 121 e.v.)
- (4) tot slot legde ik uit dat Dworkin iets heel gelijkaardigs doet in de rechtswetenschap (p. 178 e.v.)

Ieder van deze aspecten werd in detail behandeld. Waar iets lichtjes onduidelijk was, vroeg de professor naar iets verdere toelichting. Professor [R.] leek altijd zeer tevreden met mijn antwoord.

2. Bespreek: a. Waarom begint [Kants] ethiek bij respect voor de eigen persoon? .../ 4

De professor vermeldde eveneens dat ik deze vraag pover behandeld heb.

In het begin antwoordde ik deze vraag inderdaad te breed, door de ethiek van Kant en de 3 formuleringen van de categorische imperatief te bespreken, terwijl de vraag enkel slaat op de tweede formulering van de categorische imperatief. In het midden van mijn antwoord heb ik wel, op eigen initiatief, gevraagd aan de professor om mij “een stapje terug te laten zetten” om en zo correct en coherent op deze vraag te kunnen antwoorden. Mijn antwoord bouwde verder op pp. 66-67 van de cursus, waarin de tweede formulering van de categorische imperatief behandeld wordt (op deze manier kon ik het antwoord kaderen in mijn eerdere iets te uitvoerige bespreking van [Kants] ethiek), alsook naar opmerkingen die de professor maakte tijdens het hoorcollege (bv. de bijzonder negatieve rol die zelfmoord in de Kantiaanse ethiek speelt, die overigens niet in de cursus vermeld wordt). Na correct en volledig uitgelegd te hebben waarom bij Kant respect voor de ander begint bij respect voor de eigen persoon, maakte ik een korte, verhelderende vergelijking met de ethiek van Levinas, die net als die van Kant deontologisch is, maar in tegenstelling tot deze niet bij de eigen persoon begint, maar buiten de ander begint.

Ik zou er nog bij willen vermelden dat wat ik als antwoord verder ging en beter gemotiveerd was dan wat u in mijn notities terugvindt.

b. Waarom kan de democratie nooit als voltooid beschouwd worden? .../ 4

De professor zei dat ik deze vraag correct heb behandeld. Tijdens het examen zei de professor dat ik deze vraag op verschillende manieren beantwoord kon worden. In mijn antwoord biep ik mij op het gedachtegoed van Lefort, de Franse filosoof die in de onthoofding van Louis XVI niet enkel een fysieke, maar ook symbolische leemte met zich zag. Volgens hem was deze politieke leegte het sterktepunt van de democratie: iedere regering is een tijdelijke invulling van deze leegte, die heel de tijd met zichzelf in dialoog is. In verkiezingen wordt de ‘wil van het volk’ telkens weer uitgedrukt. Het nadeel is wel dat er een neiging is om de symbolische leegte een definitieve invulling te geven, iets wat Lefort de “totalitaire verleiding” 7 noemde, vooral wanneer de democratie gereduceerd wordt tot een conflict van belangen. (p. 116 e.v.) Mijn antwoord was volledig en verzorgd, en ik linkte mijn bespreking van Lefort goed aan de vraag.

Ik maakte ook drie korte verwijzingen: ten eerste, verwees ik naar de relevantie van Lefort in een recente uitspraak van Macron dat “il manque un roi aux français”; ten tweede, dat de analogie van de staat als lichaam niet enkel bij Lefort, maar ook in Plato’s Politeia en Hobbes’ Leviathan, die wij beide besproken hebben, aanwezig is; ten derde, dat ik deze vraag ook had kunnen beantwoorden door het te hebben over de deliberatieve democratie van Habermas, maar dat ik voor Lefort koos omdat ik Habermas reeds in vraag 1 beantwoord had. Ik lichtte ook kort toe waarom de deliberatieve democratie van Habermas deze vraag had kunnen beantwoorden.

3. Leg uit: a. Non veritas, sed auctoritas facit legem .../ 1

De professor zei dat ik deze vraag correct heb behandeld.

Na dit citaat van Hobbes te hebben uitgelegd vertelde ik ook kort Hobbes' Leviathan en diens mensvisie in het algemeen.

b. Veil of ignorance .../ 1

De professor zei dat ik deze vraag correct heb behandeld.

Na de definitie te hebben gegeven gaf ik ook mijn persoonlijke mening over Rawles' veil of ignorance en filosofie over het algemeen.”

Na verzoeker op 25 september 2020 te hebben gehoord, beslist de vicerector Studentenbeleid op 21 oktober 2020 om het beroep ongegrond te verklaren:

“(…)

Motivering door uw faculteit

In opvolging van uw beroep heb ik bijkomende motivering opgevraagd bij de docent, prof. [B.R.].

Hij verduidelijkte op de eerste plaats dat u examen heeft afgelegd buiten de reeks en dus niet op het oorspronkelijk voorziene tijdstip. In overleg met de ombuds en net zoals voor de andere studenten in een identieke situatie, werd ervoor gekozen om dit inhaalexamen als een mondeling examen via Skype te organiseren. Het examen ging door op het afgesproken tijdstip (25 augustus). U kreeg hierbij een half uur voorbereidingstijd (zoals voorzien in het OER) en dit onder toezicht van een medewerker van de Faculteit. Het eigenlijke examen ging van start om 14.35 en duurde ca. 30 min.

De vragen die u hierbij werden gesteld waren (inhoudelijk) analoog aan wat in het reguliere examen werd gesteld, nl. een eerste hoofdvraag (10 p./20), waarin u in staat moest zijn om op een heldere en gestructureerde wijze een groter deel van de leerstof te synthetiseren en de kernelementen argumentatief toe te lichten. Vervolgens 2 vragen die naar een specifiek argument of redenering verwezen (elk op 4 p.) en waarin vooral het argumentatief vermogen en de precisie werden beoordeeld en tenslotte 2 vragen (telkens op 1 punt) waarin een citaat of een kernbegrip dienden omschreven te worden. Deze informatie over het examen, samen met een aantal voorbeeldvragen, was bovendien op Toledo terug te vinden.

De eerste vraag luidde ‘Waarom wordt een normatieve ethiek vandaag vaak als problematisch ervaren?’ Prof. [R.] stuurde mij volgende inhoudelijke motivering door m.b.t. deze vraag:

De vraag peilt naar het vermogen van de student om een brede thematiek (die een volledig eerste hoofdstuk beslaat) op een heldere en gestructureerde wijze uiteen te zetten waarbij het voor de student van belang is om een heldere lijn te ontwikkelen, omdat hij evident niet elk onderdeel dat aan bod is gekomen tijdens de colleges kan weergeven.

De student gaf in zijn antwoord blijk van het feit dat hij heel wat materiële kennis had opgestoken en dat hij hierover breedvoerig een uiteenzetting kon geven. Echter: een aantal kernelementen werden onvoldoende uitgewerkt, zo vermeldt hij wel de paradox van Apel (die de kern van het eerste deel van het antwoord hoorde

te zijn), maar gaat er niet diep op in. Wel staat hij uitgebreid stil bij Aristoteles en vermeldt hij het utilitarisme, die hier in tweede orde kunnen vermeld worden, maar relatief perifeer zijn. Het kan immers niet de bedoeling zijn van deze vraag een historisch antwoord te geven dat de ontwikkeling van de ethiek schetst van de Grieken tot vandaag.

Ik heb hem daar ook op gewezen tijdens het examen, omdat hij door zijn betoog dat heel veel elementen bevatte net de lijn en de argumentatie dreigde uit het oog te verliezen.

Het tweede deel van zijn antwoord liet dezelfde wijze van antwoorden zien. [Verzoeker] spreekt achtereenvolgens over Max Weber, Lyotard, Habermas, Wittgenstein, smalle ethiek, Rawls, Dworkin, Thomas van Aquino. Dat wil zeggen dat hij vele namen noemt die tijdens de colleges zijn aan bod gekomen, maar dat hij onvoldoende ingaat op de vraag zelf: nl. in hoeverre een laatmoderne of postmoderne cultuur een normatieve ethiek bemoeilijkt.

Conclusie: het antwoord krijgt een 5/10 omdat het blijk geeft van een voldoende voorbereiding, maar onvoldoende de focus behoudt in de uitwerking. Gelet op de plaats die het opleidingsonderdeel heeft in het curriculum en gelet op de voorkennis die van studenten in de 1ste fase kan verwacht worden, is een 5 een cijfer dat weergeeft dat de student de nodige kennis heeft verworden maar dat in de uitwerking nog belangrijke ruimte is voor verbetering.

Vraag 2A luidde “Hoe verantwoordt Kant de eis tot zelfrespect?” Prof. [R.] stuurde mij volgende commentaar bij uw antwoord:

In het antwoord dat [verzoeker] geeft op deze vraag gaat hij opnieuw zeer breed te werk, niet alleen neemt hij een lange aanloop over Kants ethiek, maar maakt hij verder vergelijkingen met Levinas. Die elementen zijn op zichzelf geen fout, in de zin dat hij één en ander verkeerd voorstelt, maar daardoor gaat hij onvoldoende in op de kern zelf van het antwoord, nl. tonen dat de eis tot respect voor de ander berust op dezelfde grondslag als de eis tot zelfrespect, nl. het in morele zin behoren tot de mensheid.

De strategie die de student hier hanteert is dat hij zoveel informatie geeft en zoveel verwijzingen aanbrengt, dat hij datgene waar de vraag naar peilt, onvoldoende tot zijn recht laat komen. In tegenstelling tot wat de student zelf vermoedt of hoopt, wordt zijn uitleg daardoor juist verwarring en onsamengangend.

Conclusie: [verzoeker] kreeg hier een 2/4, opnieuw er is voorbereidend werk geleverd, maar de eigenlijke kern van het antwoord is onvoldoende aan bod gekomen.

Vraag 2B. Waarom is de democratie nooit als verworven te beschouwen?

[Verzoeker] geeft hier een antwoord dat in meerder opzichten beantwoordt aan wat verwacht wordt, zonder evenwel een ‘perfect’ antwoord te zijn. Hij besteedt ruime aandacht aan alle andere invalshoeken die hij voor die vraag had kunnen gebruiken (Habermas, Plato, Hobbes, Macron), waardoor hij verhoudingsgewijs beknopter is over de kern van de zaak. Conclusie: student behaalt hier 3/4.

Vragen 3A en 3B tenslotte hadden betrekking op telkens korte omschrijvingen, respectievelijk een citaat van Thomas Hobbes en een klassieke term (veil of ignorance uit Rawls). Voor beide antwoorden kreeg u een 1/1.

Opgeteld, leverde u dit een resultaat van 12/20 voor het examen als geheel op. Prof. [R.] benadrukte dat dit cijfer uitdrukte dat u de basisdoelstellingen voor dit opleidingsonderdeel heeft behaald, dat u beschikt overeen voldoende niveau van materiële kennis en dat u in staat bent om correct te definiëren en te omschrijven. Tegelijk blijft er in de precisie van deze argumentatie en de opbouw van een antwoord nog duidelijk heel wat ruimte voor verbetering.

Mijn beslissing

Bij de beoordeling van dit beroep moet ik op de eerste plaats vaststellen dat prof. [R.] voor elk van de vragen die deel uitmaakten van dit examen op een gedetailleerd manier zijn beoordeling ervan toelicht. Voor zover ik kan nagaan, niet alleen op basis van zijn toelichting maar ook op basis van uw beroepsschrift werd deze feedback ook reeds uitgebreid met u besproken. Voor het geval er hierover bij u onduidelijkheid zou bestaan, wil ik hierbij in elk geval benadrukken dat de inhoudelijke verantwoordelijkheid voor het opstellen van het examen, het bepalen van de elementen die een correct antwoord moeten bevatten en de beoordeling in welke mate uw antwoorden ook overeenkomen met het verwachte antwoord op de eerste plaats de verantwoordelijkheid van de docent blijft.

Via uw beroep betwiste u specifiek de beoordeling van vraag 1 en 2A. Zonder hierbij elk van de elementen die prof. [R.] vermeldt te herhalen, moet ik vaststellen dat het feit dat u voor beide vragen slechts de helft van het totaal aantal te verdienen punten behaalde, te maken heeft met het feit dat u weliswaar een aantal correcte elementen vermeldde maar daarnaast ook minder relevante elementen in uw antwoord betrok waardoor u de lijn en de argumentatie van uw antwoord uit het oog verloor en voorbijging aan de kern van het antwoord.

Het lijkt me niet onredelijk te zijn dat van een student in een academische opleiding er kan worden verwacht dat hij in staat is om in functie van een specifieke vraag de relevante (en enkel de relevante) informatie uit de les te selecteren én deze op een duidelijke en coherente manier in zijn antwoord te presenteren. Het feit dat u zelf ook moest toegeven, en u blijkbaar zich hier ook reeds tijdens het examen van bewust was, dat u soms te breed en niet volledig op de vraag antwoordde, betekent dat bij dit examen op dit vlak zeker verbetering mogelijk is.

Hoewel uit de toelichting van de docent blijkt dat hij u tijdens het examen reeds gewezen heeft op het feit dat u uw argumentatielijn uit het oog dreigde te verliezen, beschouw ik het niet als de verantwoordelijkheid van de docent om dit systematisch te doen. Zoals blijkt uit de toelichting van prof. [R.] was het immers precies bij deze vragen 1 en 2 de bedoeling om na te gaan of de student zelf in staat was om grotere delen van de leerstof te synthetiseren en kernelementen argumentatief toe te lichten, waarbij studenten net op hun argumentatief vermogen en precisie werden beoordeeld.

Het onderwijs- en examenreglement bepaalt verder dat bij een individuele verplaatsing de examenvorm kan worden aangepast. Ook in uw beroep betwiste u dit niet en betwiste

u evenmin dat u vooraf duidelijk geïnformeerd was over de examenvorm en -duur die u kon verwachten. In uw beroep beriep u zich hierbij op het recht op een gelijke behandeling. Ik wil hierbij echter ook benadrukken dat dit recht niet betekent dat examens steeds op een identieke manier moeten worden afgenoem. Enkel in identieke situatie moet ook een identieke behandeling gegarandeerd worden. Aangezien u op basis van uw persoonlijke omstandigheden in aanmerking kon komen voor een dergelijk inhaalexamen, is er nu een eenmaal een objectief verschil tussen uw situatie en die van uw medestudenten die aan het reguliere examen konden deelnemen. Op welke manier een uitgebreidere voorbereidingstijd u in staat zou gesteld hebben om minder breedvoerig, meer coherent en meer ingaande op de kern van de vraag te antwoorden blijkt bovendien in elk geval niet uit uw beroep.

Op basis van deze informatie stel ik vast dat de beoordeling van het opleidingsonderdeel ‘Ethiek’ correct gebeurd is en dat het examenresultaat dat u hiervoor behaalde (i.c. 12/20) dan ook niet meer gewijzigd wordt.”

Dat is de tweede bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid

Standpunt van partijen

Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het beroep in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing. Verwerende partij stipt aan dat de interne beroepscommissie beschikt over volheid van bevoegdheid, zodat haar beslissing in de plaats is gekomen van deze van de examencommissie.

In zijn antwoordnota gaan verzoeker op deze exceptie niet in.

Beoordeling

Verzoeker richt zijn beroep zowel tegen de initiële beslissing houdende toekenning van het examencijfer als tegen de beslissing van de interne beroepsinstantie.

Of een initiële studievoortgangsbeslissing in de huidige stand van de procedure nog het voorwerp kan uitmaken van een beroep bij de Raad, is afhankelijk van de omvang van de bevoegdheid van het orgaan dat instaat voor de behandeling van het intern beroep, dat de student op straffe van onontvankelijkheid van zijn beroep bij de Raad eerst dient uit te putten.

Te dezen bepaalt artikel 104 van het onderwijs- en examenreglement 2019-2020 van de verwerende partij dat de vicerector Studentenbeleid als interne beroepsinstantie ofwel een beslissing neemt die leidt tot een gemotiveerde afwijzing van het beroep op grond van onontvankelijkheid of ongegrondheid, ofwel een nieuwe beslissing neemt. Verwerende partij heeft haar interne beroepsprocedure aldus derwijze georganiseerd dat de beroepsinstantie over volheid van bevoegdheid beschikt, zodat de beslissing van dit beroepsorgaan in de plaats treedt van de initiële studievoortgangsbeslissing, die dan op haar beurt uit de rechtsorde verdwijnt en bijgevolg niet meer in rechte aanvechtbaar is.

De exceptie is gegronsd. Het beroep is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing en is enkel ontvankelijk ten aanzien van de tweede bestreden beslissing (verder: de bestreden beslissing).

V. Onderzoek van de middelen

Enig middel

In een enig middel beroeft verzoeker zich op het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Standpunt van partijen

Verzoeker is het met het toegekende examencijfer niet eens.

Met betrekking tot vraag 1 van het examen ‘Ethiek’ (“Waarom wordt een normatieve ethiek vandaag vaak als problematisch ervaren?”), stelt hij vooreerst dat hij deze vraag wel degelijk correct en volledig heeft beantwoord en dat het toegekende resultaat van 5/10 bijgevolg objectief niet in verhouding staat tot zijn antwoord. In tegenstelling tot wat de betrokken docent uiteenzet, kan uit dat antwoord volgens verzoeker worden afgeleid dat “er nog belangrijke ruimte was voor verbetering”.

Het tweede deel van zijn antwoord kan volgens verzoeker niet als ‘irrelevant’ worden beschouwd, maar was integendeel zeer pertinent. Hij zet uiteen dat terwijl hij in het eerste deel van zijn antwoord het probleem van de normatieve ethiek uitlegde, hij in het tweede deel uitlegde hoe hedendaagse denkers die in de cursus aan bod kwamen oplossingen voor dit probleem probeerden te formuleren. Wat de docent volgens verzoeker tijdens het

feedbackmoment leek te suggereren – met name: aangezien de examenvraag luidt “Leg uit waarom X problematisch is”, zijn mogelijke antwoorden op X irrelevant – is volgens verzoeker “een uiterst zwakke en flauwe interpretatie van de vraag”, om de volgende redenen:

“Gelet op het feit dat vraag 1 een brede, open vraag was waarop de helft van het examen stond,

Gelet op het feit dat ze verwijst naar de eerste pagina’s van het handboek, die de cursus [inleiden],

Gelet op het feit dat mijn examen uitzonderlijk open boek werd georganiseerd, en dat ik dus verwacht werd meer te antwoorden dan wat ik gewoon in de eerste pagina’s van de cursus kon aflezen,

Gelet op het feit dat het maken van verbanden met andere delen uit de cursus, zowel in de ECTS-fiche als in de laatste les waarin de examenmodaliteiten uitgelegd werden, aangemoedigd werd,

Gelet op het feit dat de prof mij aan het begin van mijn voorbereidingstijd examen vertelde dat er niet “één juist antwoord is” en dat ik “creatief mocht zijn”, is een dergelijk nauwe interpretatie en beoordeling van de vraag kennelijk onredelijk en strookt ze niet met de bij studenten legitiem opgewekte verwachtingen van hoe de vraag beantwoord moet worden.

Met betrekking tot vraag 2a van het examen ‘Ethiek’ (“Waarom begint [Kants] ethiek bij respect voor de eigen persoon?”) betwist verzoeker de evaluatie omdat hij naar zijn oordeel wel degelijk een volledig en correct antwoord heeft geformuleerd. Verzoeker zet uiteen dat hij aan het begin van zijn antwoord bepaalde aspecten van de ethiek van Kant in het algemeen heeft besproken, om zo de specifieke vraag in detail en systematisch te kunnen beantwoorden. Verzoeker erkent dat hij door stress in het midden van zijn betoog een beetje begon af te dwalen en dat hij ook andere aspecten besprak die niet volledig met de vraag te maken hadden. Hij stipt daaromtrent evenwel aan dat hij aan de docent heeft gevraagd of hij ‘een stapje terug’ kon zetten om zijn uiteenzetting te hervatten. De docent, zo stelt verzoeker, ging daarmee akkoord en verzoeker heeft de vraag daarna op systematische wijze beantwoord: correct, volledig en pertinent. Verzoeker voegt nog toe dat de docent nadien heeft gesteld dat verzoeker zijn les goed kende, en verzocht om naar de volgende vraag over te stappen. Om die redenen gelooft verzoeker niet dat in zijn antwoord “de eigenlijke kern van de vraag onvoldoende aan bod is gekomen” en lijkt het resultaat van 2/4 hem dus niet objectief proportioneel.

In haar antwoordnota repliceert verwerende partij dat de inhoudelijke bezwaren die verzoeker aanvoert, enkel betrekking hebben op het examen zelf en voorbijgaan aan de motieven van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker stelt dat hij vraag 1 “correct en volledig” en “zeer pertinent” zou hebben beantwoord, verwijst verwerende partij naar de overwegingen van de bestreden beslissing, waarop verzoeker thans niet reageert, laat staan dat hij ze weerlegt.

Terecht, zo stelt verwerende partij, verwijst verzoeker naar het feit dat dit een “brede, open vraag was waarop de helft van het examen stond”, maar zij voegt eraan toe dat het, zoals in de bestreden beslissing is overwogen, ook een vraag was waarmee de student moet aantonen in staat te zijn om op een heldere en gestructureerde wijze een groter deel van de leerstof te synthetiseren en de kernelementen argumentatief toe te lichten. Het synthetiseren van de leerstof en dus ook het leggen van verbanden met andere delen uit de cursus was bijgevolg net één van de essentiële verwachtingen bij deze vraag. Het feit dat niet “één juist antwoord verwacht werd” en de student dus “creatief mocht zijn”, betekent voor verwerende partij dan ook niet dat de student niet op een heldere, gestructureerde en volledige wijze had moeten antwoorden op de essentie van de vraag. Net wat betreft dit aspect werd vastgesteld dat verdere verbetering mogelijk was.

Dezelfde opmerking moet volgens verwerende partij worden gemaakt inzake vraag 2A. Ook daar verwijst verwerende partij naar de toelichting in de bestreden beslissing.

Verwerende partij besluit met de vaststelling dat verzoeker zowel via het feedbackgesprek met de docent als via de interne beroepsbeslissing reeds een duidelijke motivering gekregen heeft die aantoon op welke punten zijn antwoorden voor deze vragen 1 en 2A voor verbetering vatbaar zijn. In de mate waarin zijn beroep nog steeds betrekking zou hebben op het oorspronkelijke examen, wijst verwerende partij erop dat die examenbeslissing niet langer het voorwerp van het beroep uitmaakt. In het externe beroepsschrift vindt verwerende partij bovendien geen argumentatie terug die de eerdere vaststellingen in het interne beroep weerleggen.

In zijn wederantwoordnota gaat verzoeker concreet en uitvoerig in op de examenvragen, zijn antwoorden en de motieven van de bestreden beslissing.

Beoordeling

De Raad attendeert verzoeker vooreerst op artikel II.294, §2, *in fine* van de Codex Hoger Onderwijs, naar luid waarvan een verzoekende partij in de procedure voor de Raad geen nieuwe bezwaren kan aanvoeren, tenzij de grondslag ervan pas tijdens of na afhandeling van de interne beroepsprocedure aan het licht is gekomen, tenzij het bezwaar betrekking heeft op de wijze waarop het intern beroep werd behandeld of tenzij het bezwaar raakt aan de openbare orde.

Bovendien worden de contouren van het beroep bepaald door de middelen die de verzoekende partij in haar beroep tot nietigverklaring doet gelden, met uitzondering ook hier van grieven die raken aan de openbare orde, of die de verzoekende partij pas kon ontwikkelen na kennisname, binnen de procedure voor de Raad, van de antwoordnota en het administratief dossier van de verwerende partij. Dit beginsel houdt mede verband met de rechten van verdediging van de verwerende partij, die immers binnen de essentieel schriftelijke procedure voor de Raad op de wederantwoordnota van de verwerende partij niet meer schriftelijk kan antwoorden.

Dit alles betekent dat een verzoekende partij in haar wederantwoordnota geen nieuwe grieven kan ontwikkelen, noch aan grieven een andere of ruimere draagwijdte kan geven dan in het beroep tot nietigverklaring. Dat geldt ook voor middelen die in het intern beroep wél, maar in het beroepsschrift voor de Raad niét voorkomen. Verzoeker kan met andere woorden middelen uit het intern beroep niet voor het eerst doen herleven in zijn wederantwoordnota.

In het licht van het bovenstaande moet de Raad vaststellen dat de omstandige kritiek die verzoeker in zijn wederantwoordnota overheen ruim zes pagina's uiteenzet, wel deels overeenstemt met zijn grieven in het intern beroep, maar als ‘nieuw’ moet worden beschouwd in vergelijking met het beroep tot nietigverklaring dat bij de Raad werd ingediend.

De argumenten die voorkomen in de wederantwoordnota zijn derhalve niet ontvankelijk, en moeten buiten het debat worden gehouden.

Ten tweede brengt de Raad in herinnering dat, zoals is gebleken uit de bovenstaande beoordeling wat het voorwerp van huidig beroep betreft, enkel de beslissing van de vicerector als de bestreden beslissing kan worden beschouwd.

Daaruit volgt dan weer dat verzoeker moet aantonen waarom dié beslissing in strijd is met de decretale of reglementaire voorschriften, dan wel op gespannen voet staat met een of meer beginselen van behoorlijk bestuur.

Daartoe komt verzoeker evenwel niet. Het beroep tot nietigverklaring bevat enkel summiere kritiek op de wijze waarop de docent het examen heeft gequoteerd. Daarmee richt verzoeker zijn pijlen niet op de bestreden beslissing.

Bovendien moet worden vastgesteld dat zelfs in de mate dat verzoekers grieven zouden kunnen worden betrokken op de bestreden beslissing, zij niet aantonen waarom de motieven van die beslissing onjuist of onredelijk zouden zijn.

Het loutere feit dat verzoeker bij zijn visie blijft, volstaat niet om als een ontvankelijk en zelfstandig middel te worden beschouwd. Dit zou bovendien, bij gebrek aan wettigheidskritiek, enkel kunnen worden gezien als een uitnodiging aan de Raad om de beoordeling van het examen over te doen om tot een eigen appreciatie te komen. Daartoe is de Raad evenwel niet toegerust, noch bevoegd – zoals uitdrukkelijk is bepaald in artikel II.291, tweede lid van de Codex Hoger Onderwijs.

Het enig middel is onontvankelijk.

VI. Anonimisering

In zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de anonimisering van het arrest, bij de publicatie ervan.

Luidens artikel II.313, tweede lid van de Codex Hoger Onderwijs kan bij de publicatie van het arrest de identiteit van de verzoekende partij op diens uitdrukkelijk verzoek worden weggelaten.

Op het verzoek wordt ingegaan.

BESLISSING

1. De Raad verwerpt het beroep.

2. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad wordt de identiteit van verzoeker weggelaten.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in terechtzitting van 7 december 2020, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, Ie Kamer, samengesteld uit:

Jim Deridder,	voorzitter van de Raad
Piet Versweyveld	bestuursrechter – bijzitter
Sigrid Pauwels	bestuursrechter – bijzitter
bijgestaan door	
Melissa Thijs	secretaris

De secretaris **De voorzitter**

Melissa Thijs **Jim Deridder**

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Arrest nr. 6.136 van 7 december 2020 in de zaak 2020/786

In zake: Anouska SCHAMPAERT
woonplaats kiezend te 1850 Grimbergen
Rijkenhoekstraat 23

Tegen: KATHOLIEKE UNIVERSITEIT LEUVEN
woonplaats kiezend te 3000 Leuven
Oude Markt 13

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 2 november 2020, strekt tot nietigverklaring van de studievoortgangsbeslissing van 9 september 2020 waarbij aan de verzoekende partij een score van 8,6 op 20 wordt toegekend voor het opleidingsonderdeel ‘Masterproef’ en van de beslissing van de interne beroepsinstantie van de Katholieke Universiteit Leuven van 23 oktober 2020 waarbij het intern beroep van verzoekende partij ongegrond wordt verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 december 2020.

Voorzitter van de Raad Jim Deridder heeft verslag uitgebracht.

Aangezien de openbare zittingen tijdelijk zijn opgeschort, werd aan beide partijen gevraagd of zij akkoord konden gaan met een schriftelijke procedure. Zowel verzoekende partij als verwerende partij hebben ingestemd met een schriftelijke procedure.

III. Feiten

Verzoeker is in het academiejaar 2019-2020 ingeschreven in de opleiding ‘Master in de verpleegkunde en vroedkunde’.

Voor het opleidingsonderdeel “Masterproef” bekomt verzoekende partij een examencijfer van 8,6/20. De proclamatie heeft plaats op 9 september 2020.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 16 september 2020 stelt verzoeker een intern beroep in bij de interne beroepsinstantie van de onderwijsinstelling:

“(…)

Ik wens beroep in te stellen tegen het examenresultaat dat ik verkreeg voor mijn masterproef die beoordeeld werd met 8,6/20. De verdediging vond online plaats.

Mijn resultaten werden bekend gemaakt op woensdag 9 september 2020, zodat onderhavig beroep tijdig wordt ingesteld.

Ik ben het niet eens met dit resultaat en wens daarvoor te wijzen op de volgende elementen :

a) Voor het overige zeer goede resultaten

Ik heb reeds veel opleiding achter de rug: 3 jaar bachelor verpleegkunde, 2 jaar Banaba Intensieve zorgen en spoed en 4 jaar master verpleegkunde.

Ook mijn overige resultaten zijn zeer goed te noemen, zoals mag blijken uit onderstaand overzicht :

E0D84A Ethiek, zingeving en levensbeschouwing 4 stp 11/20

E0D86A Leiderschap en innovatie 8 stp 15/20

E0D88A Stage 10 stp 15/20

E0D90A Gezonde levensstijl en ouderenzorg 7 stp 13/20

E0E26A Toegepaste farmacologie 4 stp 16/20

E0E28A Klinisch onderzoek en pathofysiologie 12 stp 14/20

Het is voor mij dan ook zeer teleurstellend dat ik over dit ene opleidingsonderdeel struikel.

b) Veel verwarring en weinig begrip voor mijn situatie

Ik heb weinig begrip gekregen voor het feit dat ik mijn studies moest combineren met mijn werk en mijn gezin. Hierdoor heb ik niet alleen meer tijd nodig om mijn studies te kunnen voltooien en in het bijzonder ook voor de masterproef. Ongewild heb ik door deze combinatie verschillende infomomenten moeten missen. Ik heb dan zelf het initiatief moeten nemen om info in te winnen bij mijn begeleiders.

Op 30 september 2018 moest ik zelf contact nemen omdat ik nog geen enkele informatie had ontvangen over de masterproef, terwijl de andere studenten reeds op het einde van het vorige academiejaar een infosessie hadden gehad en in de zomervakantie konden starten.

Uit mijn mail van 16 december 2018 (bijlage 1) blijkt reeds hoe er misverstanden ontstaan zijn bij de formulering het onderzoeksvoorstel.

Op 10 maart 2019 heb ik uiteindelijk een voorstel kunnen overmaken. Daarop kwam geen reactie. Uiteindelijk ontving ik pas nadien op 26 maart 2019, na mijn herhaalde vraag, excuses voor het uitblijven de reactie (bijlage 2), en kreeg ik pas op 29 maart 2019 inhoudelijke feedback. (bijlage 3)

In het verdere vervolg ontstonden er eveneens misverstanden over de deadlines en tegenstrijdige feedback. De Covid19-periode maakte dat allemaal veel ingewikkelder. Ik heb hierover mijn gedachten naar mijn begeleiders toe verwoord in een mail en schrijven van 14 mei 2020.(bijlage 4-5) Voordien contacteerde ik eveneens de ombuds op 9 oktober 2019.(bijlage 6)

Tijdens een van de laatste feedbackmomenten werd er verwezen naar gegevens van focusgroep gesprekken. Ik heb deze gegevens echter nooit ontvangen. Ondanks dat ik dit meermaals heb vermeld in mijn wederkerende mails werd hierop nooit ingegaan. Ik stel mezelf dan ook de vraag of deze ontbrekende gegevens bijdrage tot de feedback in verband met de kwalitatieve analyse.

Dat ik steeds zelf het initiatief moest nemen om contact te hebben, werd mij uiteindelijk ook kwalijk genomen. Met als orgelpunt een mailuitwisseling van 18 augustus 2020.(bijlage 7), waarin een vraag van mij werd beantwoord als volgt door mijn promotor professor [K.M.]:

Mevrouw

U heeft in de afgelopen jaren onnoemelijk veel en tijdige feedback van mijn medewerkers en mijzelf ontvangen; meer dan de gemiddelde masterproef student. U heeft onze laatste feedback op 9 juli ontvangen. Uw herwerkte versie ontvingen wij pas op 10 augustus. U kan niet van ons verwachten dat wij altijd en onmiddellijk voor u klaar staan. Wij hebben immers nog andere verantwoordelijkheden.

U ontvangt morgen onze laatste feedback.

Toen ik finaal een go kreeg voor het indienen van mijn masterwerk op 20 augustus 2020 had ik ook nog graag de kans gehad om de tekst nog na te kijken op spellingsfouten, maar die mogelijkheid werd mij niet meer gegund.

Het is niet aangenaam om in dergelijke context naar een verdediging van een masterproef te gaan. Dit is geen normaal proces geweest.

c) Beoordelingswijze

Ongeacht wie de beoordeling doet, is de quoteringswijze van de masterproef in het geheel niet duidelijk.

In de ECTS-fiche wordt het volgende gesteld over de beoordeling : (bijlage 8)

De scriptie staat op 70% van de punten, waarvan 40% door de promotoren en 30% door de lezers te beoordelen.

De presentatie en openbare verdediging van de masterproef staan op 30% van de punten.

In strijd met deze tekst staan volgende richtlijnen op het online platform van de universiteit te lezen : (bijlage 9)

Inzet en participatie: 20%

Te beoordelen door promotor/co-promotor

Scriptie: 50%

50% van de punten te beoordelen door promotor/co-promotor en 50% door de lezers (25% per lezer).

Presentatie en verdediging: 30%

Promotor/co-promotor en lezers beoordelen gezamenlijk de presentatie en de verdediging van de masterproef.

Ook de waarderingsschalen (stukken 10) stemmen dan niet overeen met de ECTS-fiche.

Een beoordeling kan echte niet reglementair plaatsvinden, wanneer die niet gebeurt in overeenstemming met de ECTS-fiche.

d) Samenstelling van de jury

Ik heb ook vragen bij de jury die dit alles uiteindelijk heeft beoordeeld.

Er is vooreerst sprake of dit wel in volledige onafhankelijkheid is gebeurd. Niet alleen breng ik hiervoor de moeilijke sfeer in herinnering waarin mijn masterwerk tot stand kwam en waarin ik dit werk heb moeten verdedigen. Er is ook een gevaar van mogelijke belangenvermenging, minstens eenzijdige invalshoek. Mijn masterwerk handelt over “valpreventie”. Mijn promotor, professor [K.M.] is voorzitter van het Expertisecentrum Val- en Fractuurpreventie Vlaanderen. Co-promotor Dr. [E.V.] is ondervoorzitter van deze organisatie. En lezer [S.V.] is er stafmedewerker. Zie [...]. Mevrouw [S.V.] was niet eens aanwezig bij de verdediging, terwijl de lezers nochtans zelf ook de presentatie moet beoordelen. Geen wonder dat de beoordeling van elk van hen dan ook samenvalt. Dit is niet correct en niet objectief.”

Na verzoekster te hebben gehoord, neemt de vicerector Studentenbeleid op 23 oktober 2020 de volgende beslissing:

“(...)

Uw argumenten

Deze masterproef kaderde in uw opleiding Master in de verpleegkunde en vroedkunde. In uw beroep vermeldde u dat u deze studies combineerde met een functie als hoofdverpleegkundige en met de verantwoordelijkheid voor uw gezin. Naar uw aanvoelen had u tijdens het proces van totstandkoming van deze masterproef onvoldoende begrip gekregen voor de moeilijke omstandigheden die deze combinatie veroorzaakte. Meer concreet zei dat u in feite meer tijd zou hebben nodig gehad om deze masterproef tot een goed einde te brengen en dat u omwille van deze combinatie ongewild infosessies gemist had waardoor u ook zelf het initiatief had moeten nemen om info in te winnen bij de begeleiders.

Naar uw aanvoelen was het masterproefproces dat u doorlopen had geen normaal proces geweest. U vermeldde dat u, omwille van het missen van de infosessie die andere studenten vorig jaar hadden gevuld bij de start van het academiejaar, zelf contact had moeten opnemen met de promotor en copromotor. U stuurde ook een e-mail door van december 2018 waaruit, naar uw aanvoelen, bleek dat reeds van bij het uitschrijven van het onderzoeksvoorstel er misverstanden ontstaan waren. Op 10 maart 2019 had u dan uiteindelijk een onderzoeksvoorstel kunnen doorsturen, waarop u dan

pas op 29 maart 2019 feedback ontving. De gevolgen in uw werkomgeving van de Covid19-epidemie hadden deze combinatie nog bemoeilijkt. U had hierover ook een aantal e-mails gestuurd naar uw begeleiders, waarin u begrip vroeg voor deze omstandigheden. U vermeldde ook dat tijdens één van de laatste feedbackgesprekken, er verwezen werd naar de gegevens van focusgroepgesprekken. U zei dat u deze gegevens, opnieuw omwille van het feit dat u niet aanwezig had kunnen zijn op bepaalde infosessies, nooit gekregen had en dat u dit herhaaldelijk tevergeefs gemeld had. Naar uw aanvoelen werd het feit dat u steeds zelf het initiatief moest nemen u uiteindelijk ook kwalijk genomen. U stuurde mij in dit verband een mail door die u kort vóór de deadline voor het indienen van uw masterproef in augustus van uw promotor ontving. Tot slot verwees u naar het feit dat toen u finaal een “go” kreeg voor het indienen van uw masterproef op 20 augustus 2020, u de tekst nog had willen nakijken op taalfouten maar hiertoe de kans niet meer kreeg.

U vermeldde ook dat de quoteringswijze voor deze masterproef naar uw aanvoelen niet duidelijk was. U verwees hierbij naar de informatie in de ECTS-fiche die bepaalt dat de scriptie voor 70% van de punten telt (i.c. 40% te geven door de promotor en 30% door de lezer) terwijl de presentatie voor 30% telt. Op Toledo had u echter volgende informatie teruggevonden:

- Inzet en participatie: 20% - te beoordelen door promotor/co-promotor
- Scriptie: 50% - 50% van de punten te beoordelen door promotor/co-promotor en 50% door de lezers (25% per lezer).
- Presentatie en verdediging: 30% - promotor/co-promotor en lezers beoordelen gezamenlijk de presentatie en de verdediging van de masterproef.

U stelde dat aangezien deze quatering niet conform de ECTS-fiche gebeurd was, deze beoordeling niet reglementair verlopen was. Bovendien was het ook zo dat de externe lezer niet aanwezig was op het moment van de verdediging.

Na de beoordeling van uw masterproef had u ook feedback gekregen. U stuurde mij ook de algemene waarderingsschaal door die voor de evaluatie van deze masterproef gehanteerd werd, met de verklaring over de betekenis van een bepaald examenpunt. Naar uw aanvoelen was het dan echter zo dat de persoonlijke feedback die u gekregen had letterlijk gekopieerd was van dit algemene document en dus geen specifieke verklaring bood voor het resultaat dat u behaalde.

Aangezien zowel uw promotor, de copromotor als de externe lezer betrokken waren bij het Expertisecentrum Val- en Fractuurpreventie betwijfelde u ook of deze beoordeling in volledige onafhankelijkheid gebeurd was en of er hier geen sprake was van belangenvermenging.

Na ons gesprek stuurde mij nog een reactie door waarin u vermeldde dat u toevallig een masterproef van een medestudent had kunnen inkijken en dat daarbij gebleken was dat abstract van deze andere masterproef langer was dan dat dit volgens het facultaire reglement was toegelaten. In uw werk had u zich echter beperkt tot de voorgeschreven 5000 woorden. Aangezien u nog 2 tabellen moest toevoegen (voor een equivalent van ongeveer 1800 woorden) was u daardoor beperkt in het aantal beschikbare woorden. In deze reactie verwees u ook opnieuw naar de hierboven reeds vermelde discussie over de focusgroepen, waarbij u nog eens verklaarde dat u deze informatie nooit ontvangen had.

Motivering door uw faculteit

In opvolging van uw beroep heb ik bijkomende motivering opgevraagd bij uw promotor, prof. [K.M.].

Hij stuurde mij op de eerste plaats de beoordelingsverslagen van de promotoren en lezer door, samen met ook het verslag van de verdediging.

Uw promotor en copromotor kenden u zowel voor ‘inzet & participatie’ als voor ‘inhoud en vorm’ een score van 8/20 toe, met volgende commentaar:

1) Inzet & participatie

- *De inzet van de student was onvoldoende.*
- *Er moet zeer veel begeleiding voorzien worden. Student heeft onvoldoende zelfstandig gewerkt.*
- *Eigen inbreng aan inzichtelijk en probleemoplossend vermogen ontbrak volledig.*
- *De communicatie met het promotoren team verliep niet vlot.*

► *Deadlines werden op vraag van de student zeer vaak uitgesteld, inhoudelijke feedback werd niet verwerkt in volgende versies van de masterproef, herhaalde mondelinge en schriftelijke toelichting werden door de student niet gecapteerd, ...*

2) Inhoud

- *De onderzoeksvraag en het uitgewerkte onderzoeksopzet heeft te weinig wetenschappelijke kwaliteit.*
- *Het onderzoek is te beperkt in omvang en/of de methodologie werd te weinig op een adequate manier gebruikt.*
- *De analyses zijn weinig valide en betrouwbaar; de verkregen resultaten werden onvoldoende kritisch geanalyseerd. De bevindingen werden onvoldoende gerelateerd met het literatuuronderzoek en de voorgestelde toekomstige onderzoekspistes waren niet relevant.*

► *De wetenschappelijke kwaliteit van het werk is ondermaats. De opbouw van de inleiding is onvoldoende uitgewerkt (trechterstructuur om te komen tot de relevantie van de onderzoeksvraag ontbreekt). De methodologie werd niet helder opgebouwd: gebruik van bepaalde modellen of instrumenten werd niet toegelicht (bv. QUAGOL). De resultaten zijn onvoldoende diepgaand uitgewerkt én omvat nog vele fouten (bv. in één van de citaten ter illustratie van barrières wordt er letterlijk aangehaald dat dit geen barrière is...). De discussie toont dat de student de resultaten onvoldoende kritisch heeft geanalyseerd; onvoldoende gekaderd in het beschikbare nationale en internationale onderzoeksperspectief.*

3) Vorm

- *Voldoet niet aan de norm. Heel wat aanpassingen noodzakelijk.*

- *De afwerking van de masterproef kon beter: het document bevat veel fouten en slordigheden o.a. in de referenties.*

De externe lezer, prof. [T.v.A.] kende eveneens een cijfer van 8/20 voor het aspect ‘inhoud en vorm’ en verantwoordde dit als volgt:

Interessant onderwerp, maar het werk laat helaas te veel tekortkoming zien.

- *De afwerking is niet ideaal (bijv. veel slordigheden in samenvatting en de referenties).*
- *Het werk is niet helemaal consistent. Zo sluiten titel en doel bijv. niet echt aan. De inleiding somt op wat er allemaal al is gedaan en stelt dan plompverloren “Toch is er nood aan meer onderzoek...” (maar waarom.....?). Er wordt over facilitators gerapporteerd, maar er is niet naar gevraagd (wel naar verbeter/implementatiestrategieën).*
- *In de methoden zijn cruciale zaken onhelder (Hoe is naar facilitators gevraagd? – niet volgens mij / Wat is de analyse-eenheid voor de kwantitatieve bevraging? / Er is voor het kwalitatieve deel met QUAGOL gewerkt, maar hoe dan?)*
- *Ook in de resultaten zijn er wat veel zaken onscherp. Waarom maar van 6 mensen demografische gegevens? Op welke aantallen hebben de percentages in tabel 2 eigen betrekking? Illustratieve citaten voor barrières zijn vaak onhelder, of ze geven zelfs aan dat iets juist géén barrière is.... Percentages zijn vaak zéér laag; hebben deze resultaten eigenlijk wel betekenis? Het lijkt of er geen kwalitatieve analyse was en of zaken gewoon zijn opgelijst....*
- *De discussie had sterker gekund, maar hier wrekt zich natuurlijk ook veel onduidelijkheid over de resultaten.*

De tweede externe lezer, mevr. [S.V.], beoordeelde de ‘inhoud en vorm’ van uw werk eveneens met een resultaat van 8/20 en gaf hiervoor volgende inhoudelijke verantwoording:

- *In deze masterproef wordt de metodologie niet transparant toegelicht. Zo wordt er aangehaald dat QUAGOL werd gebruikt, maar uit de beschrijving kan je besluiten dat de student deze metodologie onvoldoende gebruikt/begrijpt.*
- *Er staan veel fouten in deze masterproef (zinnen die niet kloppen en bronvermelding). Zo wordt er in de masterproef verwezen naar Milisen et al. 2018 (implementatieplan), dit is geen correcte bronvermelding.*
- *Welk tijdschrift werd er gevuld?*
- *Demografische variabelen zijn onvoldoende uitgewerkt, waardoor het moeilijk was om de resultaten te interpreteren. Hoe groot waren de deelnemende WZC (aantal ROB en RVT bedden), waren deze te vergelijken?*
- *De quotes die gebruikt werden om het kwalitatieve luik te staven, waren niet allemaal relevant.*
- *Onduidelijk hoe de kwantitatieve en kwalitatieve gegevens werden geïntegreerd en verwerkt.*
- *Discussie toont weinig kennis van literatuur.*
- *Positief punt: De student toont een kritische houding ten aanzien van het gebruikte model van Grol en Wensing en geeft ook aan dat de kwalitatieve analyse belangrijke beperkingen heeft.*

Voor wat betreft de verdediging kenden uw promotor, prof. [M.] en uw copromotor, prof. [V.] en de eerste externe lezer, prof. [T.V.A.] u gezamenlijk een score van 10/20 toe. Aangezien de tweede externe lezer, mevr. [S.V.], omwille van persoonlijke omstandigheden, niet op de verdediging aanwezig kon zijn, heeft zij dus enkel uw schriftelijk werkstuk beoordeeld en niet de inhoud van uw presentatie.

Op basis van de puntenverdeling die ook vermeld stond in de masterproefrichtlijnen, die o.a. ook op Toledo vermeld stonden, i.c.

- inzet en participatie: 20% - te beoordelen door promotor/co-promotor
- scriptie: 50% - 50% van de punten te beoordelen door promotor/co-promotor en 50% door de lezers (25% per lezer).
- presentatie en verdediging: 30% - promotor/co-promotor en lezers beoordelen gezamenlijk de presentatie en de verdediging van de masterproef.

Werd een eindcijfer van 8,6/20 toegekend.

Verdere beklemtoonde prof. [M.] dat het nu eenmaal eigen is aan de doelstellingen van een masterproef, in het algemeen maar in het bijzonder ook binnen deze masteropleiding, dat eigen initiatief verwacht wordt. Het probleem dat hierbij in het kader van uw masterproef werd vastgesteld, was dat u eigen gemaakte afspraken niet nakwam. Bovendien, zoals hij u blijkbaar ook reeds meldde in zijn e-mail waarnaar u in uw beroep verwees, werd bij uw masterproef reeds een frequentie van begeleiding en feedback voorzien die reeds hoger lag dan wat gemiddeld bij andere studenten werd voorzien. Als illustratie hiervan stuurde hij mij het antwoord door dat u van [J.P.] en [E.V.] reeds in mei ontving als reactie op uw e-mail (cfr. uw bijlage 4 bij uw beroep). Dit antwoord bevatte een overzicht van alle begeleidingscontacten in de periode tussen 22/2/2017 en 20/3/2020 en een viertal voorbeelden waarbij uzelf een deadline uitstelde en de eerder gemaakte afspraken dus niet nakwam.

Hij benadrukte verder dat de titel van uw masterproef luidde "Telefonische procesbegeleiding bij de implementatie van de praktijkrichtlijn valpreventie in Vlaamse woonzorgcentra". De inhoudelijke expertise voor een dergelijk onderwerp ligt wel degelijk bij het Expertisecentrum Val en fractuurpreventie Vlaanderen (EVV). Het feit dat ook één van de externe lezers betrokken is bij dit centrum heeft dan ook niets met belangenvermenging te maken, maar wel met expertise. Bovendien ligt de beoordeling van deze externe lezer in lijn met de beoordeling van de externe lezer, die niet gelinkt is aan het EVV.

Wat betreft de discussie over de focusgroepen bevestigde prof. [M.] dat u deze informatie wel degelijk via een USB-stick gekregen had. In navolging van de afspraak die werkbegeleider [J.P.] met u had op 17/10/2018, kwam u immers met een eigen USB-stick langs waarop deze informatie over de focusgroepen werd gekopieerd. Hierbij werden ook afspraken gemaakt omrent het correct en beperkt toegelaten gebruik van deze data in het kader van haar masterproef (in het kader van de privacy regels en de OBC voorschriften). U werd hierbij eveneens gevraagd om alle gegevens te wissen na voltooiing van het masterproeftraject. Tijdens later overleg op 19/09/2019 merkten de co-promotor (Dr. [E.V.]) en de werkbegeleider ([J.P.]) echter op dat u moeite had om dit kwalitatieve luik tot een goed einde te brengen. Daarom werd tijdens dit overleg met u afgesproken om de methodologie van uw masterproef bij te sturen. De focus zou dan voornamelijk op de analyse van de vragenlijst liggen (het

kwantitatieve deel) en dus niet meer op de focusgroepen. De feedback die later nog over de focusgroepen werd gegeven, kwam er omdat zij merkten dat u nog steeds niet helemaal mee was op dat vlak en was enkel bedoeld ‘in het geval dat u toch zou gebruik gemaakt hebben van de focusgroepen’.

In tegenstelling tot wat u dus hieruit meent te moeten afleiden is het niet zo dat uw beoordeling zou gebaseerd zijn op het niet includeren van de focusgroepen. Uw thesis werd in zijn globaliteit gelezen en beoordeeld. Zoals blijft uit de beoordelingsrapporten werd de analyse van de kwantitatieve gegevens onvoldoende uitgevoerd (ondanks het weglaten van de focusgroepen) en bleef ook de interpretatie van de data onvoldoende. Dit tekort werd meermaals en tot het einde toe vermeld tijdens de verschillende begeleidingsmomenten.

Dit had ook tot gevolg dat dr. [E.V.], mede namens uw promotor prof. [K.M.] en de werkbegeleider, dhr. [J.P.], u op 20 augustus liet weten dat u deze masterproef enkel op uw eigen verantwoordelijkheid kon indienen.

Wat betreft de vormgeving (e.g. het aantal woorden) bevestigde prof. [M.] tot slot dat de feedback in de evaluatierapporten betrekking had op de vastgestelde inhoudelijke tekorten en niet in verband staat met het overschrijden van het aantal woorden.

Mijn beoordeling

Bij de beoordeling van uw beroep wil ik toch op de eerste plaats wijzen op de aparte en centrale plaats die een masterproef inneemt binnen het geheel van een masteropleiding. Een masterproef moet hierbij gezien worden als het werkelijke sluitstuk van de masteropleiding. Zoals de term zelf ook aanduidt is het hierbij de bedoeling dat de student zelf hiermee aantoont dat zij de academische competenties die vervat zitten in deze opleiding ten volle bereikt heeft. Uw faculteit, en meer specifiek uw promotor, voorziet hierbij wel een zeker begeleidingskader, maar dit neemt niet weg dat hierbij toch een belangrijke mate van zelfstandigheid en initiatief van de student verwacht wordt. Het feit op zich dat uzelf initiatief moet nemen, is dan ook eigen aan een dergelijk masterproefproces en kan zeker niet als een onregelmatigheid worden beschouwd. Ik kan hierbij begrip en sympathie opbrengen voor het feit dat dit voor u, omwille van de combinatie van studies, werk en gezin, met daarboven op de gevolgen van de Covid19-epidemie in uw professionele context, niet altijd evident geweest is. Op zich zijn dit echter geen omstandigheden die tot een ander punt kunnen leiden. Een examen in het algemeen, en in dit geval uw masterproef, kan immers enkel beoordeeld worden in functie van de objectief vastgestelde feiten.

Verder is het ook evident zo dat wetenschappelijk onderzoek in het algemeen, en onderzoek in het kader van een masterproef in het bijzonder, niet als een rechtlijnig proces kan worden beschouwd. Het feit dat b.v. in een aanvangsfase van een onderzoek bijsturingen noodzakelijk zijn bij het correct opstellen van een onderzoeksvergrootvraag maakt hier dan ook deel van uit. Bovendien moet ik vaststellen dat een aantal van deze bijsturingen (b.v. op het vlak van het minder benadrukken van het belang van de “focusgroepen”) net gebeurde om rekening te houden met tekorten die in uw werk werden vastgesteld, en dus wijzen op de nauwgezette en flexibele manier waarop uw masterproefproject werd begeleid.

Via uw beroep vermeldde u vooral opmerkingen m.b.t. het proces dat voorafging aan het uitwerken van deze masterproef en stelde u dat dit – naar uw aanvoelen – “geen normaal proces” geweest was. Ik meen deze opmerking enkel te kunnen begrijpen als een opmerking dat u doorheen dit masterproefproces onvoldoende begeleid zou geweest zijn. Ik wil hierbij echter opmerken dat een beroep als dit tegen een examenresultaat (in dit geval het resultaat van uw masterproef) essentieel betrekking heeft op de objectiviteit van de beoordeling. Dit betekent dan ook dat eventuele opmerkingen over de kwaliteit van deze begeleiding als zodanig geen deel uitmaken van deze beroepsprocedure. Het is hierbij een vast principe – ook van de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen – dat dergelijke opmerkingen over deze begeleiding enkel relevant zouden kunnen zijn in deze beroepsprocedure indien zou blijken dat het voor u, omwille van deze (veronderstelde) tekorten werkelijk onmogelijk zou geweest zijn om voor deze masterproef te slagen. Het overzicht met de vele begeleidings- en feedbackcontacten en het feit dat u meerdere keren deadlines kon uitstellen overtuigt me echter eerder van de flexibele manier waarop dit masterproeftraject werd vorm gegeven. Ik zie dan ook zeker geen aanwijzing voor een dergelijke onmogelijkheid tot slagen.

De doorgestuurde evaluatieverslagen tonen bovendien op een duidelijke en overtuigende manier de inhoudelijke tekorten aan in uw masterproef. Daar waar de manier waarop u dit eindwerk presenteerde nog als net voldoende beoordeeld werd, is dit niet het geval voor de aspecten ‘inzet & participatie’, ‘inhoud’ en ‘vorm’. Deze tekorten qua ‘inhoud’ en ‘vorm’ werden bovendien op een systematische manier vastgesteld door alle beoordelaars die deze aspecten beoordeeld hebben. In de hierboven vermelde commentaren lees ik bovendien geen bevestiging voor uw bewering dat het hierbij enkel zou gaan om een standaardformulering die rechtstreeks is overgenomen uit de algemene waarderingsschaal. Bovendien werd bij deze beoordeling wel degelijk rekening gehouden met het feit dat één van de lezers niet aanwezig kon zijn op de verdediging, aangezien zij deze verdediging niet mee beoordeeld heeft. Het feit dat deze beoordeling van de verdediging dan toch gebeurde door prof. [T.V.A.], dr. [E.V.] en prof. [K.M.] betekent dat in elk geval wel voldaan is aan de bepalingen van het onderwijs- en examenreglement dat een masterproef moet beoordeeld worden door een door een evaluatiecommissie met ten minste drie leden.

In uw beroep verwees u ook naar de verschillende informatie die u terugvond over de gewichtsverdeling die zou worden toegepast op de deelresultaten voor deze masterproef. Op basis van de informatie van prof. [M.] bleek dat deze berekening gebeurde op basis van de informatie in de facultaire masterproefrichtlijnen die ook op Toledo vermeld stonden. Ook in uw beroep moest u toegeven dat u deze informatie op Toledo teruggevonden had en dat dus op ook op de hoogte was van het bestaan van deze informatie. Ik ben met u akkoord dat de informatie op de ECTS-fiche in principe zou moeten primeren op deze informatie op Toledo, en betreurt dan ook de verwarring die mogelijk zou kunnen ontstaan zijn op basis van deze andere formulering in de ECTS-fiche. Wanneer ik echter de gewichtsverdeling die in de ECTS-fiche vermeld staat, toepas op de deelpunten die u behaalde, kom ik echter tot exact hetzelfde resultaat van 8,6/20 uit. Ik moet dan ook vaststellen dat u hiervan in elk geval geen nadeel van ondervonden heeft.

Tot slot kan ik uw promotor enkel volgen in zijn vaststelling dat het feit dat een masterproef die te maken heeft met valpreventie in de Vlaamse woonzorgcentra

begeleid en o.a. beoordeeld wordt door personen die betrokken zijn bij het Expertisecentrum Val en fractuurpreventie Vlaanderen (EVV) niet kan gezien worden als een vorm van “belangenvermenging”. Integendeel zie ik hierin de bevestiging dat voor de begeleiding en beoordeling gezocht werd naar personen met relevante expertise in de betrokken materie. Indien u zelf meende dat hierdoor toch sprake was van conflicterende belangen, had minstens tijdens uw beroep hiervoor concrete aanwijzingen moeten aandragen. U heeft dit echter niet gedaan.

Op basis van alle voorgaande informatie moet ik dan ook vaststellen dat de beoordeling van deze masterproef correct gebeurde en dat het betrokken examenresultaat (8,6/20) dan ook niet meer wordt aangepast.

Ik besef dat u bij het indienen van uw beroep op een andere beslissing gehoopt had om op deze manier uw masteropleiding ook te kunnen afsluiten. Ik hoop u via deze beslissing toch overtuigd te hebben van de correctheid van deze beslissing in functie van de objectieve kenmerken van het werk dat u inleverde. Ik wil hierbij nog eens benadrukken dat niet betekent dat ik niet besef dat het uitwerken van een dergelijke masterproef in combinatie met uw andere verantwoordelijkheden niet altijd evident is. Op zich zijn dit echter geen elementen die een beoordeling van een examenresultaat kunnen veranderen.

Tijdens ons gesprek vermeldde u ook dat uw bedoeling was om indien u deze masterproef moest hernemen te kiezen voor een ander onderwerp. Ik hoop ook dat u uit deze voor u ongetwijfeld teleurstellende ervaring de nodige lessen kunt trekken, zodat u volgend jaar een nieuwe masterproef wel tot een goed einde kunt brengen. Indien u hierbij vragen zou hebben over de te volgen procedure kan u contact opnemen met de opleidingscoördinator, mevr. [H.D.].”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid

Standpunt van partijen

Verwerende partij werpt in haar antwoordnota op dat ze noch in de kopie van het verzoekschrift die verzoekende partij haar heeft bezorgd, noch in de documenten die zij van de Raad heeft ontvangen een handtekening van verzoekster terugvindt. Verzoekster werd nochtans via de interne beroepsbeslissing reeds geïnformeerd over deze dwingende voorwaarde die – indien hieraan niet voldaan was – ertoe zou leiden dat het beroep bij de Raad onontvankelijk zou zijn. Volgens verwerende partij is het beroep dan ook onontvankelijk.

Verzoekster dient geen wederantwoordnota in en neemt ter zake geen standpunt in.

Beoordeling

Artikel II.294, §2 van de Codex Hoger Onderwijs schrijft met betrekking tot de indiening van een beroep bij de Raad het volgende voor:

“§2. De beroepen worden ingesteld bij wijze van verzoekschrift, waarin ten minste een feitelijke omschrijving is opgenomen van de ingeroepen bezwaren. Het verzoekschrift wordt gedagtekend en, op straffe van onontvankelijkheid, ondertekend door de verzoeker of zijn raadsman.”

De ondertekening van een bij de Raad ingesteld beroep is door de decreetgever uitdrukkelijk op straffe van onontvankelijkheid voorgeschreven.

De Raad stelt vast dat verzoeksters verzoekschrift niet is ondertekend.

De exceptie is gegronde: het beroep is niet ontvankelijk.

BESLISSING

De Raad verwerpt het beroep.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in terechtzitting van 7 december 2020, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, Ie Kamer, samengesteld uit:

Jim Deridder,	voorzitter van de Raad
Piet Versweyvelt	bestuursrechter – bijzitter

Sigrid Pauwels bestuursrechter – bijzitter
bijgestaan door
Melissa Thijs secretaris

De secretaris **De voorzitter**

Melissa Thijss **Jim Deridder**

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Arrest nr. 6.137 van 7 december 2020 in de zaak 2020/793

In zake: Mohamed ABUGAMMAR
woonplaats kiezend te 2020 Antwerpen
Jan van Rijswijcklaan 164/22

Tegen: KATHOLIEKE UNIVERSITEIT LEUVEN
woonplaats kiezend te 3000 Leuven
Oude Markt 13

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 2 november 2020, strekt tot nietigverklaring van de beslissing van de interne beroepsinstantie van de Katholieke Universiteit Leuven van 27 oktober 2020 waarbij het intern beroep van verzoeker ongegrond wordt verklaard en aan verzoeker geen uitzondering wordt verleend op de hem opgelegde weigering tot inschrijving.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechting, die heeft plaatsgevonden op 7 december 2020.

Voorzitter van de Raad Jim Deridder heeft verslag uitgebracht.

In toepassing van artikel 2 van de Beschikking 2020/008 van de Voorzitter van de Raad van 19 oktober 2020 zijn de partijen door de voorzitter van de I^{ste} Kamer te zijnen huize bijeengeroepen voor een virtuele terechting via Teams.

Verzoeker en de heer Toon Boon, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

III. Feiten

Verzoeker is sinds het academiejaar 2015-2016 – met onderbreking, waarover hieronder meer – ingeschreven in de opleiding ‘Master of Mathematical Engineering’.

Na de tweede examenzittijd van het academiejaar 2019-2020 blijkt dat verzoeker na er gedurende drie academiejaren voor te zijn ingeschreven, nog steeds geen credit heeft behaald voor de opleidingsonderdelen ‘Parallel Computing’ en ‘Medical Imaging and Analysis’.

Samen met de proclamatie van de examenresultaten, die plaats heeft op 11 september 2020, wordt aan verzoeker een maatregel van studievoortgangsbewaking meegedeeld, die ertoe strekt dat hij zich gedurende de eerstvolgende drie academiejaren niet kan inschrijven voor deze masteropleiding of voor aanverwante opleidingen.

Op 2 oktober 2020 dient verzoeker een aanvraag tot afwijking op deze weigeringsbeslissing in.

Verzoeker zet daarin uiteen dat hij bij aanvang van zijn studies werkzaam was in Antwerpen en beoogde om zijn masteropleiding over drie jaar te spreiden. In het eerste jaar werd verzoeker geconfronteerd met het overlijden van een familielid; ten gevolge van zijn poging om de Gazastrook te bereiken zit hij gedurende meer dan twee maanden vast in Egypte. Na zijn terugkeer in België is hij zijn job verloren. In het tweede jaar van zijn inschrijving wordt hij gesanctioneerd wegens fraude, als gevolg waarvan hij alle credits voor dat academiejaar verliest en gedurende een jaar wordt geweigerd opnieuw in te schrijven. Na dat jaar schrijft verzoeker zich voor het academiejaar 2018-2019 opnieuw in, wat hij combineert met werk om zijn gezin te onderhouden. Zijn kind was ernstig ziek en vroeg veel van zijn aandacht. In het academiejaar 2019-2020 verloor verzoeker zijn job ten gevolge van Covid-19, met financiële zorgen en stress tot gevolg. Verzoeker heeft zich dan op het belangrijkste opleidingsonderdeel gefocust.

Verzoekers aanvraag wordt op 5 oktober 2020 afgewezen.

Op 6 oktober 2020 stelt verzoeker tegen die beslissing een intern beroep in.

Hij wijst opnieuw op de bijzondere omstandigheden die hij reeds aanhaalde. In repliek op de overweging dat zijn slaagkansen te onzeker zijn om herinschrijving toe te laten, stipt verzoeker aan dat hij reeds over twee masterdiploma's beschikt ('Mechatronic Engineering' en 'Management'). Daarnaast voert verzoeker aan dat hij pas recent is gediagnosticeerd voor dyslexie.

Na verzoeker op 16 oktober 2020 te hebben gehoord, beslist de vicerector Studentenbeleid van de Katholieke Universiteit Leuven op 27 oktober 2020 om het intern beroep ongegrond te verklaren.

Overwogen wordt dat verzoeker na vier jaar inschrijving, slechts 70 credits heeft behaald en dat dit reeds de tweede weigering tot inschrijving is (cf. de voormelde fraude). Specifiek met betrekking tot de opleidingsonderdelen 'Parallel Computing' en 'Medical Imaging and Analysis' stipt de vicerector aan dat verzoeker in de academiejaren 2016-2017, 2018-2019 en 2019-2020 aan geen enkele van de zes examenkansen heeft deelgenomen. Bovendien luidt het dat verzoeker ook voor andere opleidingsonderdelen niet aan examens heeft deelgenomen, met inbegrip van deze die tot de weigering tot inschrijving hebben geleid. Uit informatie van de betrokken faculteit blijkt dat verzoeker overeen zijn jaren van inschrijving nooit contact heeft genomen met de studiebegeleider, uitgezonderd in het academiejaar 2019-2020 toen het risico van een tweede weigering zich aandiende.

De vicerector twijfelt niet aan de ingeroepen persoonlijke omstandigheden, maar wijst er wel op dat daaromtrent geen nadere informatie wordt voorgelegd, en brengt onder de aandacht dat het ook voor een student die studies en werk combineert de eigen verantwoordelijkheid blijft om de haalbaarheid van die combinatie te bewaken, desnoods middels een beperking van de omvang van het opgenomen curriculum – wat in contrast staat met verzoekers beslissing om een curriculum van meer dan 60 studiepunten op te nemen.

De vicerector besluit dat er wat de opleidingsonderdelen betreft die aanleiding hebben gegeven tot de weigeringsbeslissing, onvoldoende vooruitgang zichtbaar is."

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid

Standpunt van partijen

Verwerende partij betwist niet de ontvankelijkheid van het beroep.

De Raad ziet daar ambtshalve ook geen aanleiding toe.

Het beroep is ontvankelijk.

V. Onderzoek van de middelen

Enig middel

In een enig middel beroept verzoeker zich op het redelijkheidsbeginsel.

Standpunt van partijen

Verzoeker zet in zijn beroep tot nietigverklaring het volgende uiteen:

“Graag zou ik bezwaar aan willen tekenen tegen de beslissing genomen door de KU Leuven. Naast de argumenten in mijn vorig bezwaarschrift, zou ik graag een aantal nieuwe argumenten willen meedelen die laten zien waarom de beslissing genomen door de vicerector in mijn ogen onterecht is.

- Ik wist niet dat ik uitgesloten zou worden van inschrijving als ik drie keer niet slaagde voor een basiscursus. De informatie is niet duidelijk op de site.
- Ik weet niet dat als ik drie keer niet slaagde voor een selectieve cursus, ik uitgesloten zou worden van het programma
- Ik heb hiervoor contact opgenomen met de programmagids [bedoeld wordt: studiebegeleider]. Zijn antwoord is bijgevoegd.
[...]
- Mijn eerdere situatie is niet langer relevant. Ik denk dat wat er in het verleden is gebeurd, geen invloed mag hebben op mijn toekomstige situatie op de universiteit.
- Ik stel een duidelijke visie voor op wat ik ga doen om mijn masteropleiding dit academiejaar af te ronden.”

In haar antwoordnota wijst verwerende partij er omtrent de kennis van de regels inzake studievoortgangsbewaking vooreerst op dat uit de door verzoeker geciteerde e-mail van de studiebegeleider – die ook in het intern beroep reeds aan bod kwam – duidelijk blijkt dat elk opleidingsonderdeel slechts driemaal kan worden opgenomen (“each course can be taken only three times”), waaruit verzoeker had kunnen afleiden dat, zoals vermeld in artikel 35, §2 van

het onderwijs- en examenreglement , een vierde inschrijving voor eenzelfde opleidingsonderdeel (ongeacht het plicht- of keuzekarakter van het bewuste opleidingsonderdeel) niet mogelijk was. Verwerende partij stipt nog aan dat deze mail een kort antwoord was op een vrij onduidelijke vraag van verzoeker, en dat verzoeker in elk geval via zijn studievoortgangsdossier van de voormelde regel op de hoogte was. Zowel naar aanleiding van de bekendmaking van de examenresultaten van de eerste als van de tweede examenperiode werd verzoeker ook geïnformeerd over het feit dat hij het risico liep om op grond van de resultaten voor beide voormelde opleidingsonderdelen te worden geweigerd (stukken 6 en 7 van het administratief dossier).

Voor zover verzoeker vermeldt dat zijn eerdere situatie niet langer relevant is, blijft het voor verwerende partij onduidelijk naar welke aspecten van zijn eerdere situatie verzoeker dan verwijst. In zoverre verzoeker hiermee alludeert op het feit dat eerder reeds tweemaal een sanctie omwille van een onregelmatigheid werd opgelegd, wijst verwerende partij erop dat de bestreden beslissing niet het gevolg is van één van deze sancties. Zoals vermeld werd de studievoortgangsmaatregel immers opgelegd op grond van de vaststelling dat de student reeds gedurende drie academiejaren was ingeschreven voor de opleidingsonderdelen ‘Parallel Computing’ en ‘Medical Imaging and Analysis’, zonder hiervoor te slagen. Het resultaat voor beide opleidingsonderdelen gedurende de 3de examenperiode 2016-17 werd uiteraard beïnvloed door de sanctie die toen werd opgelegd. De latere resultaten voor deze beide opleidingsonderdelen werden niet door deze sanctie beïnvloed. Dit is evenmin het geval voor de sanctie die in 2018-19 werd opgelegd en die enkel tot gevolg had dat een resultaat van 9/20 als resultaat voor het opleidingsonderdeel ‘Nonlinear Systems’ werd opgelegd.

Tot slot doet verwerende partij gelden dat het geheel onduidelijk is naar welke “duidelijke visie” over het afronden van de masteropleiding verzoeker precies verwijst, aangezien hij in het intern beroep op geen enkele manier een plan van aanpak voorlegde. Alleszins wijst verwerende partij erop dat verzoeker in de masteropleiding nog moet slagen voor 50 studiepunten, wat beduidend meer is dan het maximum aantal studiepunten waarvoor verzoeker in één van zijn vier voorbije studiejaren aan de KU Leuven slaagde.

Beoordeling

De Raad wijst verzoeker er vooreerst op enkel de beslissing van de interne beroepsinstantie het voorwerp van huidig beroep uitmaakt, en dat het bijgevolg van dié beslissing is dat verzoeker de onregelmatigheid moet aantonen.

Een loutere verwijzing naar het verzoekschrift op intern beroep voldoet daaraan niet, al zeker niet in de omstandigheid dat de beslissing op intern beroep op die argumenten heeft geantwoord en verzoeker zich niet op een miskenning van de formelemotiveringsplicht beroept.

De Raad kan het beroep tot nietigverklaring derhalve enkel beoordelen in de mate dat het motieven uit de bestreden beslissing zelf in vraag stelt.

Dat doet verzoeker dan weer niet. Integendeel, zo stelt hij zelf, wil hij een aantal “nieuwe argumenten” opwerpen.

Wat dat betreft attendeert de Raad verzoeker op artikel II.294, §2, *in fine* van de Codex Hoger Onderwijs, naar luid waarvan een verzoekende partij in de procedure voor de Raad geen nieuwe bezwaren kan aanvoeren, tenzij de grondslag ervan pas tijdens of na afhandeling van de interne beroepsprocedure aan het licht is gekomen, tenzij het bezwaar betrekking heeft op de wijze waarop het intern beroep werd behandeld of tenzij het bezwaar raakt aan de openbare orde.

Wat verzoeker in zijn beroep tot nietigverklaring voor het eerst ter sprake brengt, kan bijgevolg niet op ontvankelijke wijze in het debat worden gebracht.

Voor de goede orde wijst de Raad er nog op dat het onderwijs- en examenreglement deel uitmaakt van het toetredingscontract dat de student met de hogeronderwijsinstelling sluit, en dat een student derhalve niet kan voorhouden onwetend te zijn omtrent de bepalingen ervan.

In casu bepaalt artikel 35 van het onderwijs- en examenreglement van verwerende partij het volgende:

“Artikel 35. Weigering van verdere inschrijving op grond van niet-slagen na voldoende examenkansen voor een welbepaald opleidingsonderdeel

§1. Derde inschrijving

Studenten die gedurende twee academiejaren niet slagen voor eenzelfde opleidingsonderdeel (of voor het taalequivalent daarvan, of voor een door de faculteit als identiek gedefinieerd opleidingsonderdeel) in een bacheloropleiding of een schakelprogramma, onder welk contracttype ook, worden geweigerd voor een derde inschrijving wanneer dat opleidingsonderdeel bij de tweede inschrijving in het individuele jaarprogramma stond van:

-ofwel een creditcontract of een credit-examencontract;

-ofwel een bacheloropleiding of een schakelprogramma waarbinnen de student geen cumulatieve studie-efficiëntie van ten minste 50% heeft behaald.

Studenten die gedurende twee academiejaren niet slagen voor eenzelfde opleidingsonderdeel in een creditcontract of een credit-examencontract, worden voor een derde inschrijving voor dat opleidingsonderdeel geweigerd, onder welk contracttype ook.

§2. Vierde inschrijving

Studenten die gedurende drie academiejaren niet slagen voor eenzelfde opleidingsonderdeel (of voor het taalequivalent daarvan, of voor een door de faculteit als identiek gedefinieerd opleidingsonderdeel), worden geweigerd voor een vierde of daaropvolgende inschrijving, onder eender welk contracttype.”

Dat voorschrift is voldoende duidelijk en voorspelbaar in zijn toepassing. Het bericht dat verzoeker van de studiebegeleider heeft ontvangen, sluit daar bij aan. Ten overvloede blijkt uit het administratief dossier (stukken 6 en 7) dat verzoeker ook in zijn individueel studievoortgangsdossier is gewezen op zijn derde inschrijving en de gevolgen wanneer hij geen credit behaalt.

Verder ziet de Raad, samen met verwerende partij, niet in wat verzoeker precies bedoelt met de stelling dat zijn “eerdere situatie [] niet langer relevant [is]”. Voor zover verzoeker daarmee bedoelt dat abstractie moet worden gemaakt van de gebrekkige studievoortgang uit het verleden, zou dit alleszins neerkomen op een negatie van het voormelde artikel 35 van het onderwijs- en examenreglement.

Eveneens met verwerende partij ten slotte, stelt de Raad vast dat de “duidelijke visie” die verzoeker voor zijn toekomstige studies ‘voorstelt’, nergens uit blijkt.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

De Raad verwerpt het beroep.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in terechtzitting van 7 december 2020, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, Ie Kamer, samengesteld uit:

Jim Deridder,	voorzitter van de Raad
Piet Versweyvelt	bestuursrechter – bijzitter
Sigrid Pauwels	bestuursrechter – bijzitter
bijgestaan door	
Melissa Thijs	secretaris

De secretaris

Melissa Thijs

De voorzitter

Jim Deridder

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Zitting van 14 december 2020

Arrest nr. 6.199 van 18 januari 2021 in de zaak 2020/819

In zake: Hannah IACOVOU
 Woonplaats kiezend te 3500 Hasselt
 Steenberg 14

Tegen: UNIVERSITEIT HASSELT
 Woonplaats kiezend te 3500 Hasselt
 Martelarenlaan 42

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 9 november 2020, strekt tot nietigverklaring van de studievoortgangsbeslissing van 6 oktober 2020 waarbij de vrijstellingsaanvraag van verzoekster voor de opleidingsonderdelen “Multidisciplinaire benadering van pijn”, “Kinesiologie deel 1” en “Kinesiologie deel 2” wordt geweigerd en de beslissing van de interne beroepsinstantie van 29 oktober 2020 waarbij het intern beroep van verzoekende partij ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend. Verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn door de voorzitter van de IIe kamer te zijnen huize bijeen geroepen voor een virtuele terechting via Teams, op 14 december 2020, om 14.00 uur.

Kamervoorzitter Bertel De Groote heeft verslag uitgebracht.

Verzoekster, de moeder van verzoekster en de heer Koen Groven, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

III. Feiten

Verzoekende partij is in het academiejaar 2020-2021 ingeschreven in de opleiding ‘Bachelor of Science in de revalidatiewetenschappen en de kinesitherapie’.

De vrijstellingsaanvraag van verzoekster voor de opleidingsonderdelen “Multidisciplinaire benadering van pijn”, “Wetenschappelijke vorming deel 3”, “Kinesiologie deel 1” en “Kinesiologie deel 2” wordt geweigerd.

Verzoekende partij stelde op datum van 13 oktober 2020 een intern beroep in bij de interne beroepsinstantie van de onderwijsinstelling tegen de weigering tot het verlenen van een vrijstelling voor de opleidingsonderdelen “Multidisciplinaire benadering van pijn”, “Kinesiologie deel 1” en “Kinesiologie deel 2”. Haar intern beroep had geen betrekking op de weigering tot het verlenen van een vrijstelling voor het opleidingsonderdeel “Wetenschappelijke vorming deel 3”.

Bij beslissing van de interne beroepsinstantie op datum van 29 oktober 2020 werd het intern beroep ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

De interne beroepsinstantie verduidelijkt vooreerst dat op basis van de geldende onderwijsregelgeving voor studenten aan de UHasselt (artikel 7.3) slechts een vrijstelling kan worden verleend voor een opleidingsonderdeel en niet voor een deel ervan. De interne beroepsinstantie beschouwt het kunnen verkrijgen van een deelvrijstelling op basis van opleidingsonderdelen behaald aan een andere onderwijsinstelling dan ook niet als een absoluut recht van de student.

Waar de studente meent aanspraak te kunnen maken op een bekwaamheidsonderzoek, stelt de interne beroepsinstantie dat een student hierom niet kan verzoeken. Het is het bureau van de examencommissie dat, indien het bureau dat nodig acht om een eindbeslissing te kunnen nemen, mits een gemotiveerde beslissing een dergelijk bekwaamheidsonderzoek kan bevelen.

De interne beroepsinstantie kan de studente ook niet volgen in de vergelijking die zij opzet met betrekking tot andere studenten die vrijgesteld zouden worden van het hernemen van deelexamens van de kinesiologievakken waarvoor zij in de eerste zittijd zou zijn geslaagd. Zo zouden de studenten slechts in de tweede zittijd de examendelen moeten hernemen waarvoor zij niet geslaagd zijn. De studente kan hier volgens de interne beroepsinstantie geen rechten

uit putten, daar de situatie waarin zij verkeert fundamenteel verschilt. De overdracht van deelcijfers – behaald *nota bene* binnen het opleidingsonderdeel – naar de tweede examenkans is geregeld in de studiegids. Dit creëert echter geen rechten, noch voor de studente, noch voor de studenten waarmee zij zich vergelijkt, om ook in een volgend academiejaar aanspraak te kunnen maken op ‘deelvrijstellingen’ binnen het opleidingsonderdeel. Een student die uiterlijk na de tweede examenkans niet slaagt (of tolereerbare onvoldoendes behaalt in functie van de geldende compensatieregel) moet het volledige opleidingsonderdeel hernemen.

De interne beroepsinstantie stelt verder vast dat de studente niet voldoet aan de vooropgestelde eindcompetenties van de opleidingsonderdelen “Kinesiologie 1”, “Kinesiologie 2” en “Multidisciplinaire benadering van pijn”.

Voor wat betreft “Multidisciplinaire benadering van pijn”, stelt de interne beroepsinstantie vast dat het vak “pijn” aan KU Leuven, waarop de studente zich beroeft om een vrijstelling te krijgen, slechts 3 studiepunten telt, waar het opleidingsonderdeel aan UHasselt 5 studiepunten telt. Volgens de interne beroepsinstantie wijst dit verschil in studiepunten reeds op een andere inhoud van het opleidingsonderdeel aan de UHasselt. Het opleidingsonderdeel “Multidisciplinaire benadering van pijn” omvat immers ook een praktijkcomponent die onder meer inzet op multidisciplinaire behandelvormen en gespreksvaardigheden bij complexe pijnproblematieken. De interne beroepsinstantie ziet dergelijke praktijkcomponent niet terugkomen in de door de studente aangebrachte ECTS-fiche voor het KU Leuven opleidingsonderdeel “pijn”. Waar de inhoud / te bereiken eindcompetenties focussen op het kennen van de verschillende pijnsoorten en het kunnen meten van pijn, focussen de te bereiken eindcompetenties aan de UHasselt, naast kennis en inzicht hebben in de belangrijkste kenmerken van verschillende pijnproblematieken, op:

- het maken van de juiste afwegingen om tot een optimale keuze van behandelstrategie te komen;
- de problematiek en aanpak van pijnklachten vertalen naar een multidisciplinaire pijnrevalidatie;
- naargelang van de gemaakte therapeutische keuze, specifieke behandelstrategieën te ontwikkelen en de daarvoor noodzakelijke analyse-, behandel- en evaluatietechnieken toe te passen;
- het beheersen van strategieën en technieken uit de pijneducatie, patiëntcommunicatie en gedragsmatige pijnrevalidatie.

Deze aspecten komen niet voldoende aan bod in het KU Leuven opleidingsonderdeel “pijn”. Derhalve kan de studente niet gevuld worden in haar redenering als zou zij vrijgesteld moeten worden voor dit opleidingsonderdeel.

Voor wat betreft de Kinesiologie-opleidingsonderdelen 1 en 2, stelt de interne beroepsinstantie vast dat de studente zich beroeft op de verworven credits voor de volgende opleidingsonderdelen gevuld aan KU Leuven: “Functionele anatomie”, “KTH 1”, “KTH 2”, “KTH 3”, “MSK revalidatie: traumatologie en reumatologie” en “Groei en ontwikkeling”. Daarnaast beroeft de studente zich ook op de reeds verworven credit aan de UHasselt voor het opleidingsonderdeel “systeemfysiologie”.

De interne beroepsinstantie stelt dat, wanneer zij de creditbewijzen van deze opleidingsonderdelen naast de te bereiken eindcompetenties legt voor de opleidingsonderdelen Kinesiologie 1 en 2, zij moet vaststellen dat deze niet voldoende overeenstemmen om de studente vrijstelling te verlenen voor de opleidingsonderdelen.

Vooreest merkt de interne beroepsinstantie op dat de inhoud van de opleidingsonderdelen “KTH 2”, “KTH 3”, “MSK revalidatie” en “Groei en ontwikkeling” voornamelijk gaat over de behandeling en behandeltechnieken. Deze leerinhoud maakt geen deel uit van de leerinhouden van de opleidingsonderdelen Kinesiologie 1 en 2, maar komt pas later in het UHasselt-curriculum aan bod.

Vervolgens merkt de interne beroepsinstantie op dat de studente reeds erkenning heeft gekregen voor de reeds behaalde credit voor het opleidingsonderdeel “systeemfysiologie”, dat de studente succesvol aan de UHasselt heeft afgelegd in het academiejaar 2016-2017 onder het oude curriculum. Dit gebeurde meer bepaald door de toekenning van een deelvrijstelling voor de opleidingsonderdelen “functioneren bij neurologische aandoeningen” en “functioneren bij inwendige aandoeningen”, ter waarde van 5 studiepunten (de waarde van het opleidingsonderdeel “systeemfysiologie” in het oude curriculum).

Aldus resten nog de opleidingsonderdelen “Functionele anatomie” en “KTH 1” (in totaal 13 studiepunten) als eventuele basis voor de toekenning van een vrijstelling voor de opleidingsonderdelen kinesiologie 1 en 2 (in totaal 24 studiepunten). De interne

beroepsinstantie moet echter vaststellen, wanneer zij de inhoud van de creditbewijzen van deze opleidingsonderdelen doorneemt, zoals bijgebracht door de studente, dat deze onvoldoende overeenstemming vertoont met de inhoud en de te bereiken eindcompetenties van de opleidingsonderdelen kinesiologie 1 en 2. De interne beroepsinstantie geeft daarna schematisch weer welke te bereiken deelcompetenties nog ontbreken om een vrijstelling te kunnen toekennen voor de opleidingsonderdelen kinesiologie 1 en 2 en welke eindcompetenties de studente wel al heeft bereikt via de opleidingsonderdelen behaald aan de KU Leuven.

Volgens de interne beroepsinstantie mist de studente kennis van het onderdeel biomechanica, maar mist zij ook nog kennis met betrekking tot natuurkunde aspecten (zoals biomoleculen bouw en functie structuur van cellen, ...) alsook bepaalde anatomische aspecten. De studente heeft wel een credit behaald in het oude curriculum voor de anatomie van de bovenste lidmaat, maar niet voor andere kinesiologische toepassingen. In het bijzonder merkt de interne beroepsinstantie ook nog op dat de studente nog geen Osteo- en arto kinematica en kinetica heeft bestudeerd. Waar de focus in “functionele anatomie” ligt in het kunnen beschrijven van de anatomie, is de UHasselt-aanpak van deze opleidingsonderdelen Kinesiologie 1 en 2 veel meer geïntegreerd met een focus op de bewegingsleer van gewrichten en botten (kinematica en kinetica).

De interne beroepsinstantie is verder van oordeel dat de studente de credit die zij voor het opleidingsonderdeel “functioneren bij muscoskeletale aandoeningen”, een tweede bachelorvak uit de opleiding aan de UHasselt, niet kan inroepen om nu vrijstelling te bekomen voor kinesiologie 1 en 2. Dit opleidingsonderdeel bouwt inderdaad verder op bepaalde leerinhouden van de opleidingsonderdelen kinesiologie 1 en 2, maar dat wil geenszins zeggen dat de studente daarom alle ontbrekende leerinhouden van deze opleidingsonderdelen beheerst. Elk opleidingsonderdeel in een curriculum levert immers zijn eigen bijdrage aan het bereiken van de eindcompetenties op opleidingsniveau. Pas indien de studente voor al deze opleidingsonderdelen de verschillende leerinhouden heeft doorlopen, kan worden gesteld dat ze de eindcompetenties van de opleiding heeft bereikt.

Voor deze opleidingsonderdelen is de interne beroepsinstantie dan ook van oordeel dat de studente geen aanspraak kan maken op een vrijstelling daar zij inhoudelijk onvoldoende overeenstemming vertonen met de reeds behaalde credits aan KU Leuven.

Wat de vraag van de studente betreft om toelating te krijgen om in te schrijven in het opleidingsonderdeel “Inleiding in de kinesiologie” (6 studiepunten) wijst de interne beroepsinstantie erop dat dit niet mogelijk is. Dit opleidingsonderdeel wordt niet aangeboden in het huidige curriculum van de opleiding en is ook niet terug te vinden in de studiegids (ECTS-fiches) van de opleiding. Het feit dat dit opleidingsonderdeel uit het oude curriculum nog zichtbaar is in de applicatie waarin de studente haar studietraject aanvraagt, heeft te maken met het correct technisch kunnen doorgeven van cijfers die studenten hebben behaald in het uitdovend oude curriculum naar de Databank Hoger Onderwijs. Het opleidingsonderdeel wordt, zoals de studiegids ook aangeeft, niet meer ingericht. Derhalve kan de studente er ook niet voor inschrijven. De interne beroepsinstantie wijst erop dat de studente niet in het overgangscurriculum zit, maar wel in het nieuwe curriculum van de opleiding. Zij zal dan ook moeten voldoen aan deze te bereiken eindcompetenties en aan de nieuwe opleidingsonderdelen, zoals vormgegeven door de opleiding. Volgens de interne beroepsinstantie werd al maximaal rekening gehouden met de bijzondere situatie van de studente. Zij ziet geen reden om nog verder tegemoet te komen aan de vraag van de studente om in een bijzondere regeling voor haar te voorzien. De studente kan ook steeds haar studies afwerken aan KU Leuven als zij van mening is dat de door haar behaalde credits te weinig erkenning vinden in het curriculum van UHasselt.

De interne beroepsinstantie verklaart het beroep tegen de weigering tot vrijstelling voor de opleidingsonderdelen “Kinesiologie 1”, “Kinesiologie 2” en “Multidisciplinaire benadering van pijn” dan ook ongegrond.

De beslissing op intern beroep werd via het digitale studentendossier op 2 november 2020 aan verzoekende partij overgemaakt.

Bij aangetekend schrijven van 9 november 2020 diende verzoekende partij een verzoekschrift in bij de Raad.

IV. Ontvankelijkheid

De Raad onderzoekt, desnoods ambtshalve, de ontvankelijkheid van het beroep.

Verzoekster tekent beroep aan tegen de studievoortgangsbeslissing van 6 oktober 2020 waarbij de vrijstellingsaanvraag van verzoekster voor de opleidingsonderdelen “Multidisciplinaire benadering van pijn”, “Kinesiologie deel 1” en “Kinesiologie deel 2” wordt geweigerd (eerste bestreden beslissing) en de beslissing van de interne beroepsinstantie van 29 oktober 2020 waarbij het intern beroep van verzoekster ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard (tweede bestreden beslissing).

Uit artikel 1.4 van de rechtspositieregeling van verwerende partij blijkt dat de interne beroepsinstantie bevoegd is om, in voorkomend geval, de bestreden beslissing te wijzigen.

Dit betekent dat zij voor de beoordeling van de grond van de zaak in de plaats treedt van de examencommissie. In dat geval verdwijnt de beslissing van de examencommissie uit de rechtsorde, en kan zij niet meer het voorwerp uitmaken van een beroep bij de Raad.

Verzoeksters beroep wordt derhalve ambtshalve onontvankelijk verklaard in de mate dat het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

Het beroep is in die mate ontvankelijk.

V. De middelen

A. Eerste middel

Uit het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat de verzoekende partij zich in een eerste middel beroept op een schending van het redelijkheidsbeginsel, gecombineerd met het motiveringsbeginsel wat de weigering van haar vrijstellingsaanvraag voor de opleidingsonderdelen “Kinesiologie deel 1” en “Kinesiologie deel 2” betreft.

Standpunt van partijen

Verzoekster stelt dat haar studieloopbaan met een half jaar vertraagt (of extra verzwaart) omdat ze kinesiologie deel 1 en 2 (twee kernblokken van samen 24 studiepunten) volledig moet opnemen. Ze wordt ook verhinderd om dit jaar af te studeren omdat haar geen verhoging van haar leerkrediet werd toegestaan. Zo mag ze maar maximaal 68 studiepunten opnemen en omdat ze verplicht kinesiologie 1 en 2 moet opnemen, moet ze noodgedwongen andere

vakken, zoals haar bachelorproef, laten vallen. Als verzoekster volgend academiejaar niet gelijktijdig haar bachelorproef samen met de master kan opnemen, is ze geblokkeerd.

Vervolgens merkt verzoekster op dat er deelevaluaties worden georganiseerd voor kinesiologie 1 en 2, waaraan zij zou kunnen deelnemen. Dit zorgt niet voor extra werklast voor de docenten. Verzoekster stipt ook aan dat ze uit het oude curriculum komt en niet de mogelijkheid heeft gekregen om het overgangscurriculum te volgen.

Verder voegt verzoekster een bijlage toe bij haar verzoekschrift, waarin ze reageert op de interne beroepsbeslissing. Ze verduidelijkt dat ze wegens ziekte tijdens de tweede zitperiode van het academiejaar 2016-2017 net geen studierendement van 60% heeft behaald. Ze kwam minder dan één punt tekort op een beslissend vak en haar resultaat werd bovendien naar beneden afgerond (trainingsleer: 9/20). Verzoeksters gemotiveerd verzoek werd afgewezen. Dit was voor haar een zware emotionele klap. Als noodoplossing heeft ze aan de KU Leuven via een creditcontract vrijstellingen proberen te halen. Haar studies volledig hernemen aan de KU Leuven was voor haar geen optie omdat van persoonlijke en familiale redenen. Verzoekster vraagt zich ook af gezien de opleiding revalidatiewetenschappen en kinesitherapie voorheen behoorde tot de faculteit geneeskunde en levenswetenschappen en zich in 2018-2019 afgesplitst heeft, ze dan evenzeer 60% moet behalen, of slechts 30%, komende van een andere faculteit.

Verzoekster merkt op dat zij aan de KU Leuven enkel die opleidingsonderdelen heeft geselecteerd die haar een vrijstelling konden opleveren. Om te vermijden dat ze opnieuw in de eerste bachelor moest starten aan de UHasselt wegens het ontbreken van het minieme onderdeel biomechanica, dat vervat zit in kinesiologie 1 en 2, heeft verzoekster gekozen om de vakken van de tweede bachelor op te nemen en het gedeelte biomechanica aan de KU Leuven te volgen, waar deze delen wel apart worden gegeven. Door het veelvuldig overlappen van beide lessenroosters en tegelijkertijd verplichte lesmomenten aan de UHasselt is het verzoekster niet gelukt een credit te behalen bij de KU Leuven. Volgens verzoekster is het gedeelte biomechanica aan de KU Leuven ook niet vergelijkbaar. Het is veel uitgebreider en zwaarder dan aan de UHasselt. Natuurkunde en inleiding in de biomechanica deel 1 en 2 zijn samen 12 studiepunten ten opzichte van het vroegere vak inleiding in de kinesiologie, dat slechts 6 studiepunten bedroeg. Verzoekster merkt op dat ze het opleidingsonderdeel biomechanica deel 2 slechts één keer aan de KU Leuven heeft opgenomen.

Vervolgens benadrukt verzoekster dat zij aan de interne beroepsinstantie heeft gevraagd om, nadat ze had vastgesteld dat het gedeelte biomechanica volledig apart wordt gegeven én geëxamineerd, enkel aan de lessen en/of examens te mogen deelnemen. De kernblokken kinesiologie 1 en 2 werken met deelevaluaties (theorie, praktijk, organisatieniveaus en biomechanica). Voor de docenten is het dus geen extra werklast om verzoekster enkel aan het gedeelte biomechanica te laten deelnemen. Verzoekster wijst erop dat ze de overige delen reeds heeft behaald. Volgens haar horen andere studenten in tweede zit ook enkel het gedeelte waarvoor ze nog niet zijn geslaagd.

Verzoekster verduidelijkt dat dit voor haar een stuk minder leerdruck/tijdsbesparing zou betekenen van een half jaar. Nadat ze al een weigering van twee jaar heeft gehad, wil ze graag haar diploma behalen zonder onnodige tijd te verspillen en haar studieloopbaan nog eens met een half jaar te verlengen. Verzoekster probeert momenteel Kinesiologie 1 te combineren met een ander kernblok van de derde bachelor, maar hoopt dat het voor Kinesiologie 2 anders kan. Ze hoopt op welwillendheid van de coördinerende verantwoordelijke om enkel het biomechanicagedeelte te mogen afleggen. Het gaat immers om een uitzonderlijke en vooral ongelukkige situatie. Verzoekster begrijpt ook de vrees dat dit een precedent kan scheppen naar studenten die van de KU Leuven komen. Verzoekster heeft vroeger evenwel het oude curriculum gevolgd. Het vak “Inleiding in de kinesiologie” (6 SP) wordt niet meer aangeboden en nu wordt ze verplicht om in de plaats daarvan 24 studiepunten op te nemen. Verzoekster stelt dat ze duidelijk van de studieloopbaanbegeleidster heeft meegekregen dat studenten die “Onderste en bovenste lidmaat” hadden behaald in het oude curriculum, maar niet “Inleiding in de kinesiologie”, hiervan volledig zijn vrijgesteld. Verzoekster heeft dit vak echter ook behaald, via vrijstellingen.

Verzoekster stelt dat ze daarnaast aan de interne beroepsinstantie heeft gevraagd of zij alsnog “Inleiding in de kinesiologie” kon opnemen. Door haar weigering blijkt verzoekster echter één jaar te laat om het overgangscurriculum te kunnen volgen.

Verzoekster heeft verder nog een aantal andere punten aangegeven tijdens de hoorzitting, maar die zijn onvermeld gebleven in de interne beroepsbeslissing. Zo zou het niet moeten opnemen van de volledige 24 studiepunten een gunstigere invloed hebben op haar leerkrediet. Ondanks het feit dat verzoekster zich in het diplomajaar bevindt van haar bacheloropleiding en het haar bedoeling is om deze dit jaar af te ronden (vandaar de combinatie van

Kinesiologie 1 en 2 met de derde bachelor), is haar aanvraag om een leerkredietverhoging geweigerd. Hierdoor kon verzoekster niet alle vakken in het begin van het academiejaar opnemen om eveneens de bachelorproef (met volgtijdelijkheidsvoorraarden) te kunnen toevoegen. Verzoekster moet volgend jaar aldus nog enkele vakken combineren met de masteropleiding en kan bijgevolg geen modeltrajectstudente meer zijn. Dit speelt echter een grote rol bij het toekennen van de masterproefonderwerpen en is voor haar dan ook een extra stimulans.

Als er toch wordt beslist dat geen deelvrijstelling kan worden toegekend voor Kinesiologie 1 en 2, wil verzoekster alvast de toelating vragen om meer dan 68 studiepunten te mogen opnemen. Op die manier kan ze minstens haar bachelor dit academiejaar afronden. Verzoekster maakt zich daarnaast ook zorgen aangezien ze op dit ogenblik enkel graduateel haar leerkrediet kan inzetten. Ze wil om een uitzondering vragen om, na de bekendmaking van positieve resultaten, nog met vertraging te kunnen inschrijven voor een volgend opleidingsonderdeel. Omwille van corona worden nu deevaluatiestudies, zoals praktijk, bovendien uitgesteld.

Volgens verzoekster kan de coördinerende verantwoordelijke ook een bekwaamheidsonderzoek adviseren, aangezien het gedeelte biomechanica veel uitgebreider was dan aan de UHasselt. Het deel examen biomechanica van Kinesiologie 2 kan volgens haar worden gebruikt voor dit onderzoek. Als ze niet slaagt, is ze alsnog in de mogelijkheid om Kinesiologie 2 op te nemen. Voor Kinesiologie 1 zal dit te laat zijn. Dit onderzoek mag echter geenszins zwaarder zijn dan het deel examen voor de andere studenten.

Verzoekster erkent dat ze geen absoluut recht heeft op een deelvrijstelling, maar ze vraagt om toch rekening te houden met het menselijk aspect en enige goodwill te vertonen. Ze verwijst hiervoor naar de wijziging van het curriculum in het academiejaar 2018-2019 en naar het feit dat ze het overgangscurriculum niet mag volgen. Studenten uit het oud curriculum hebben echter een vrijstelling bekomen voor het vak “Inleiding in de kinesiologie”. Daarnaast wordt het ontbrekend gedeelte biomechanica volledig apart gedoceerd en geëxamineerd, zodat er geen extra werklast is voor de docenten. Ze zou bovendien haar bacheloropleiding dit academiejaar kunnen afronden.

Wat de vergelijking van verzoekster in het intern beroepsschrift met andere studenten die zouden worden vrijgesteld van het hernemen van deelexamens van de kinesiologievakken waarvoor zij in de eerste zittijd geslaagd zouden zijn betreft, wilde verzoekster enkel aangeven dat er wel degelijk met deelevaluaties wordt gewerkt, ook voor biomechanica. Verzoekster beseft dat de deelevaluaties niet kunnen worden overgeheveld naar een volgend academiejaar.

Wat de eindcompetenties van Kinesiologie 1 en 2 betreft, benadrukt verzoekster dat zij reeds kennis heeft van de bouw en functie van de biomoleculen, alsook inzicht in de structuur en de functie van cellen, celmembranen en de belangrijkste celorganellen, in de eiwitsynthese en in de celindeling. Zij heeft dit immers allemaal al gezien bij systeemfysiologie en celbiologie (biomedische wetenschappen). Daarnaast heeft verzoekster medische beeldvorming gezien bij functionele anatomie en MSK revalidatie bij traumatologie en reumatologie.

Verzoekster verduidelijkt ook dat ze heeft verwezen naar de behaalde credit voor het opleidingsonderdeel “Functioneren bij musculoskeletale aandoeningen” (13/20) om aan te tonen dat ze voldoende kennis bezit van Kinesiologie 1 en 2. Heel veel studenten slagen immers niet voor dit vak in eerste zit, hoewel zij Kinesiologie 1 en 2 wel hebben gevolgd. Verzoekster heeft deze informatie niet gedeeld om daarvoor een vrijstelling te bekomen, maar alleen om aan te geven dat het voor haar nutteloos is om dit volledig opnieuw te moeten volgen. Verzoekster vraagt om enkel het gedeelte biomechanica te moeten afleggen, zodat haar studieloopbaan efficiënter kan verlopen.

De interne beroepsinstantie haalt aan dat er al maximaal rekening werd gehouden met haar bijzondere situatie. Verzoekster vraagt zich af wat hiermee wordt bedoeld, want ze heeft geen idee van enige tegemoetkoming. Ze vindt het bovendien spijtig te moeten lezen dat ze haar studies dan maar moet verderzetten aan de KU Leuven, terwijl ze eerder al heeft aangegeven dat dit, omwille van verschillende redenen (onder meer haar leerstoornis), geen mogelijkheid was.

De reden dat verzoekster extern beroep aantekent, is omdat zij de indruk heeft dat de inhoud van haar aanvraag niet volledig door de interne beroepsinstantie werd begrepen. Zo is het geenszins haar bedoeling om volledig te worden vrijgesteld voor Kinesiologie 1 en 2. Ze zoekt echter een oplossing om dit jaar haar bacheloropleiding te kunnen afronden. Enkele

belangrijke vragen naar het verdere verloop van dit academiejaar zijn onbeantwoord gebleven. Zo is de aanvraag tot leerkredietverhoging geweigerd, waardoor verzoekster haar bachelorproef niet kan opnemen. Daarnaast worden de deelevaluaties uitgesteld omwille van corona, waardoor verzoekster niet tijdig opnieuw over haar leerkrediet kan beschikken. Ze vraagt zich af welke oplossing hiervoor kan worden aangeboden. Verzoekster wil dan ook de toelating vragen om alsnog in te schrijven voor een opleidingsonderdeel na de bekendmaking van de resultaten van het voorbije kwartiel om haar gerecupereerd leerkrediet opnieuw te kunnen inzetten. Ze wil ook opnieuw de toelating vragen om meer dan 68 studiepunten op te nemen.

Verzoekster vraagt zich daarbij ook af of het correct is dat de toelatingsvoorwaarden tot de master volgend jaar zouden worden aangepast, waardoor men de masteropleiding niet meer kan aanvangen zonder de bachelorproef te hebben afgelegd. Als dit zo zou zijn, kan verzoekster haar masteropleiding volgend academiejaar niet aanvangen.

Verzoekster verduidelijkt dat ze dit nu al aanhaalt (in plaats van hiertoe een gemotiveerd verzoek in te dienen bij de voorzitter van de examencommissie) omdat al de eerdere beslissingen aangaande haar aanvragen, zoals voor de toekenning van een deelvrijstelling door deelname aan enkel het gedeelte biomechanica, voor de toekenning van een vrijstelling van het vak pijn, voor de verhoging van het leerkrediet, voor de uitbreiding van haar studieprogramma en voor een bekwaamheidsonderzoek, allemaal (rechtstreeks) door de coördinerende verantwoordelijke / voorzitter van de examencommissie worden behandeld. Dit geldt evenzeer voor de weigering die haar twee jaar geleden werd opgelegd. Verzoekster kan alleen maar hopen dat er deontologisch, objectief en correct wordt gehandeld en zij wil niet blijvend beroep aantekenen.

Verzoekster is verder van mening dat de zware emotionele en traumatische gevolgen voor haar vanaf het ogenblik van de weigering tot op heden worden onderschat. Het is bovendien zeer moeilijk om gemotiveerd te blijven. Haar lichtpunt was om dit jaar te kunnen afronden en om in een modeltraject te blijven. De weigering tot verhoging van het leerkrediet was daarbij weer een tegenslag.

Ten slotte vraagt verzoekster om rekening te houden met het menselijk aspect in deze uitzonderlijke situatie. Volgens haar is een weigering van twee jaar lang genoeg geweest. Het was spijtig genoeg niet de juiste beslissing die werd genomen en deze beslissing had grote

gevolgen. Verzoekster stelt dat er toen amper rekening werd gehouden met haar gemotiveerd verzoek en voorstel, waarin zij onder meer verzocht om haar enkel toe te laten tot het eerste kwartiel van het volgende academiejaar, wat net het vak “Inleiding in de kinesiologie” omvatte. Als ze niet zou slagen, zou ze zich terugtrekken omdat het dan niet te wijten was aan ziekte. Verzoekster merkt op dat velen wel een herkansing hebben gekregen, zelfs studenten die nog geen 30% hadden behaald. Dit heeft het vertrouwen van verzoekster in het systeem en in zichzelf erg onderuit gehaald. Verzoekster heeft door de weigering ook twee jaar vertraging opgelopen en is haar studietoelage tweemaal verloren omwille van haar inschrijvingen met een creditcontract. Verzoekster benadrukt dat ze vorig jaar goede resultaten heeft behaald.

Wat de vraag voor een vrijstelling voor de opleidingsonderdelen “Kinesiologie 1” en “Kinesiologie 2” betreft, stelt verwerende partij in *haar antwoordnota* vooreerst vast dat verzoekster in haar verzoekschrift voor de Raad opnieuw argumenteert dat zij alleen nog het gedeelte biomechanica van het opleidingsonderdeel Kinesiologie 2 moet afleggen. Verwerende partij benadrukt dat dit argument op een afdoende gemotiveerde wijze is weerlegd door de interne beroepsinstantie.

Verzoekster argumenteert ook dat het toekennen van vrijstellingen of deelvrijstellingen voor de opleidingsonderdelen Kinesiologie 1 en Kinesiologie 2 een gunstigere invloed zou hebben op haar leerkrediet. Verwerende partij stelt dat hiermee echter geen rekening kan worden gehouden bij het al dan niet toekennen van een vrijstelling of deelvrijstelling. Zij verwijst hiervoor naar artikel 7.3, derde lid van de geldende onderwijsregeling. Volgens haar is het positief of negatief effect van de beslissing inzake het al dan niet toekennen van een vrijstelling op het leerkrediet van verzoekster niet relevant. De beoordeling heeft betrekking op een vergelijking van de competenties die verbonden zijn aan het betrokken opleidingsonderdeel en de geattesteerde competenties. Deze vergelijking werd door de interne beroepsinstantie gemaakt.

De overige argumenten die verzoekster in het verzoekschrift voor de Raad aanhaalt, zijn argumenten die niet werden aangebracht in het intern beroep. Het betreft nieuwe argumenten die naar vaste rechtspraak van de Raad niet op ontvankelijke wijze voor het eerst voor de Raad kunnen worden aangebracht.

Wat vervolgens het bekomen van een deelvrijstelling voor de opleidingsonderdelen “Kinesiologie 1” en “Kinesiologie 2” betreft, stelt verwerende partij vast dat verzoekster

daartoe in een bijlage bij haar extern verzoekschrift enkele argumenten aanhaalt. Zo verwijst ze naar de wijziging van het curriculum in het academiejaar 2018-2019 en naar het feit dat ze het overgangscurriculum niet mag volgen. Studenten uit het oud curriculum hebben volgens verzoekster echter een vrijstelling bekomen voor het vak “Inleiding in de kinesiologie”. Daarnaast wordt het ontbrekend gedeelte biomechanica volledig apart gedoceerd en geëxamineerd, zodat er geen extra werklast is voor de docenten. Verzoekster zou bovendien haar bacheloropleiding dit academiejaar kunnen afronden.

Volgens verwerende partij kan de vergelijking die verzoekster opzet met studenten uit het oude curriculum niet worden gevuld. Verzoekster bevindt zich immers, als voormalig student van de KU Leuven, in een fundamenteel verschillende positie. De overige argumenten gaan niet in op de essentie, met name dat de overdracht van deelcijfers, zoals geregeld in de studiegids, geen rechten creëert om in een volgend academiejaar aanspraak te kunnen maken op deelvrijstellingen. Bovendien werd door de interne beroepsinstantie aangetoond dat verzoekster ook andere competenties mist naast het onderdeel biomechanica.

Waar verzoekster meent aanspraak te kunnen maken op een bekwaamheidsonderzoek en argumenteert dat het deelxamen voor het onderdeel biomechanica van het opleidingsonderdeel “Kinesiologie 2” kan worden gebruikt in het kader van het bekwaamheidsonderzoek, merkt verwerende partij dat ook dit argument reeds werd behandeld. De ontbrekende competenties van verzoekster beperken zich niet tot het gedeelte biomechanica.

Verder stelt verwerende partij vast dat verzoekster toegang vraagt tot het opleidingsonderdeel “Inleiding in de kinesiologie”. Verwerende partij verduidelijkt dat het curriculum van de opleiding revalidatiewetenschappen en kinesitherapie met ingang van het academiejaar 2018-2019 werd hervormd. Voorafgaand aan deze hervorming werd het opleidingsonderdeel “Inleiding in de kinesiologie” nog onderwezen. Dit opleidingsonderdeel wordt in het huidige curriculum echter niet meer aangeboden en is niet terug te vinden in de studiegids. Dit opleidingsonderdeel is, om technische redenen, wel nog zichtbaar in de applicatie waarin verzoekster haar studietraject aanvraagt. Verwerende partij wijst erop dat verzoekster in het nieuwe curriculum van de opleiding zit. Zij zal dus moeten voldoen aan de te bereiken eindcompetenties van de hervormde opleiding.

Waar verzoekster ten slotte ingaat op haar geweigerde aanvraag van leerkredietverhoging en hierop verder bouwt om meerdere vragen aan de Raad te richten, wijst verwerende partij erop dat de beslissing tot weigering van leerkredietverhoging geen voorwerp was van het beroep bij de interne beroepsinstantie. Het betreft ook nieuwe argumenten die voor de eerste maal in het verzoekschrift voor de Raad worden opgeworpen en waarmee de interne beroepsinstantie geen rekening heeft kunnen houden. Volgens verwerende partij zijn deze argumenten dan ook onontvankelijk.

In haar *wederantwoordnota* verduidelijkt verzoekster dat haar aanvraag vooral gebaseerd is op het vak “Functionele anatomie”. De andere vakken die ze in haar aanvraag heeft aangehaald zijn in mindere mate belangrijk voor haar aanvraag voor een (deel)vrijstelling voor Kinesiologie 1 en 2. Waar wordt aangehaald dat verzoekster een deelvrijstelling zou hebben verkregen voor “Functioneren bij neurologische aandoeningen” en “Functioneren bij inwendige aandoeningen” door het behalen van het vak systeemfysiologie ter waarde van 5 studiepunten, merkt verzoekster op dat dit niet correct is. Ze heeft deze vakken volledig moeten opnemen, ondanks het feit dat ze hiervoor een vrijstellingsaanvraag had ingediend. Volgens haar zou dit dan ook al de tweede keer zijn dat haar een terechte vrijstelling wordt ontnomen, samen met het eerder vermelde vak “Jong en oud”.

Daarnaast stelt verzoekster vast dat ze enkel nog kennis over het biomechanica gedeelte ontbreekt. Dit is ook de enige reden voor de weigering van haar vrijstellingsaanvraag. Wat de ontbrekende kennis in verband met natuurkundige aspecten (zoals biomoleculen bouw en functie structuur van cellen, ...) betreft, stelt verzoekster dat haar kennis hieromtrent veel groter is dan van enig andere student die Kinesiologie 1 en 2 heeft gevolgd, aangezien ze in haar vorige opleiding biomedische wetenschappen een credit heeft behaald voor celbiologie en in het oude curriculum voor systeemfysiologie.

Waar wordt aangehaald dat verzoekster bepaalde anatomische aspecten zou missen, stipt verzoekster aan dat functionele anatomie veel breder is dan Kinesiologie 1 en 2 samen. Zo heeft ze naast kinesiologie en evaluatie van het onderste en bovenste lidmaat eveneens gezicht-, hals-, bekkenbodem-, diafragma spieren en romp (diepe rugspieren) er zelfs bij gezien.

Volgens verzoekster kan uit het equivalentieblad van de KU Leuven ook worden afgeleid dat er omgekeerd geen vrijstelling wordt verleend: een student die credits behaalt voor Kinesiologie 1 en 2 krijgt geen vrijstelling aan de KU Leuven voor functionele anatomie. Volgens verzoekster toont dit aan dat de leerstof bij functionele anatomie uitgebreider is dan bij Kinesiologie 1 en 2. Als bijlage voegt verzoekster de ECTS-fiche van functionele anatomie en van neuroanatomie, neurofysiologie en motorisch leren, waaruit blijkt dat ze osteo en arto kinematica en kinetica wel degelijk heeft bestudeerd. Verzoekster volgt verwerende partij niet waar zij stelt dat bij functionele anatomie de focus meer zou liggen in het kunnen beschrijven van de anatomie. Dit vak omsluit evenzeer de bewegingsleer van gewrichten en botten. De vakken KTH 1 en 2 zetten deze theorie op hun beurt om in de praktijk. Verzoekster benadrukt dat aldus enkel het biomechanica gedeelte ontbreekt.

Verder stipt verzoekster aan dat het positief of negatief effect op haar leerkrediet van de beslissing inzake het al dan niet toekennen van een vrijstelling zeker relevant is. Ze vraagt niet dat daarmee rekening wordt gehouden bij het al dan niet toekennen van een vrijstelling, maar ze vraagt wel dat haar laatste kernblok (kwartiel 4) nog kan worden toegevoegd aan haar traject. Dan zou de limiet van het aantal toegelaten op te nemen studiepunten in één academiejaar worden overschreden met 5 studiepunten. Volgens verzoekster zou het absoluut nutteloos zijn geweest Kinesiologie deel 1 en 2 (kernblokken uit de eerste bachelor) nu te combineren met kernblokken uit de derde bachelor om zo haar diplomajaar te kunnen afronden, als ze volgend jaar toch niet zal worden toegelaten tot de master omdat ze het laatste kernblok van kwartiel 4 niet heeft mogen opnemen. Verzoekster verduidelijkt dat het een nieuwe volgtijdelijkheidsvoorwaarde betreft: alle kernblokken moeten opgenomen zijn vooraleer een student kan starten aan de masteropleiding.

Wat de andere argumenten betreft, die volgens verwerende partij nieuw zijn, wijst verzoekster erop dat zij deze heeft aangehaald tijdens de hoorzitting, maar hierop is geen antwoord gekomen. Verzoekster benadrukt dat deze argumenten allemaal rechtstreeks verband houden met de verplichting Kinesiologie 1 en 2 nog te moeten volgen.

Verder stelt verzoekster het verkrijgen van een (deel)vrijstelling niet als een absoluut recht te beschouwen. Ze kan alleen maar hopen op begrip, aangezien het curriculum net gewijzigd is tijdens haar weigering. Ze heeft dan ook geen gelijke kans gekregen in vergelijking met andere studenten uit het oude curriculum. Van de studentenraad had verzoekster bovendien

meegekregen dat een student een individueel opleidingsonderdeel kan volgen bij een curriculumhervorming binnen de opleiding, waarbij vakken gedeeltelijk gevolgd worden en geëxamineerd zijn. Gezien de vakken Kinesiologie 1 en 2 werken met deelevaluaties, gaat het niet om een extra last voor de docenten. Wat het bekwaamheidsonderzoek betreft, werpt verzoekster op dat de coördinerende verantwoordelijke dit kan bevelen. Aangezien biomechanica in alle kernblokken verwerkt zit, heeft ze wel degelijk voldoende kennis.

Verzoekster stipt verder nog aan dat ze zich in haar extern verzoekschrift nog had afgevraagd of, gezien de opleiding revalidatiewetenschappen en kinesitherapie voorheen behoorde tot de faculteit geneeskunde en levenswetenschappen en zich in 2018-2019 afgesplitst heeft, ze dan evenzeer 60% moest behalen, of slechts 30%, om haar studies te mogen verderzetten. Als dit het geval was, had men haar immers geen weigering voor twee jaar mogen opleggen. Ze had immers ruimschoots een studierendement van 30% behaald. In het begin van het volgende academiejaar had verzoekster overigens de voorzitter van de examencommissie nog gecontacteerd met de vraag of de weigering kon worden beperkt tot één academiejaar, maar dit werd afgewezen. Verwerende partij is hierop echter niet ingegaan in haar antwoordnota.

Verzoekster verduidelijkt dat ze ondertussen “Kinesiologie deel 1” heeft gevolgd (kwartiel 1). Dit omvat het grootste gedeelte biomechanica. Ze heeft dit vak gevolgd in combinatie met het kernblok van de derde bachelor. Bij aanvang van de lessen van “Kinesiologie deel 2” werd volgens verzoekster meegedeeld dat het gedeelte biomechanica slechts 20% omvat (= 2,4 SP van de 12 SP). In dit gedeelte worden enkel nog oefeningen gegeven. Volgens verzoekster komt dit gedeelte in alle kernblokken terug en is het principe telkens hetzelfde. Ze vraagt zich bijgevolg af of het nuttig is dat ze dit volledig vak opnieuw moet volgen. Het gaat volgens haar nog louter om een administratief aspect. “Kinesiologie deel 2” is aldus ook gestart. Ze combineert dit opnieuw met een kernblok van de derde bachelor, maar ze hoopt dat hiervoor wel nog tijdig een oplossing kan worden gevonden.

Daarbij wil verzoekster nog meegeven dat natuurkunde en inleiding tot de biomechanica deel 1 en 2 aan de KU Leuven veel zwaarder was. Ze behaalde twee keer een score van 7/20. Volgens verzoekster had dit resultaat zeker geleid tot een positieve score aan de UHasselt (het gaat om in totaal 12 SP, ten opzichte van “Inleiding tot de kinesiologie” = 6 SP).

Wat ten slotte de overschrijding van het maximaal aantal toegelaten studiepunten betreft, beseft verzoekster dat ze hiervoor een verzoek moet indienen. Als dit wordt afgewezen, is heel haar inspanning om twee kernblokken tegelijk op te nemen tevergeefs geweest en zou er opnieuw een vertraging zijn van minstens een half jaar (en mogelijk een jaar), aangezien de stages in de master over het volledige academiejaar lopen en dit niet combineerbaar is op basis van de volgtijdelijkheidsvoorwaarden.

Aangezien verzoekster bovendien pas graduateel vakken kan toevoegen, kan ze pas een antwoord krijgen op deze vraag van zodra ze over voldoende leerkrediet beschikt om het laatste kernblok toe te voegen. Dit zorgt echter voor grote onzekerheid naar het einde van het bachelorjaar toe. Ze vraagt zich af of dit eventueel nu al kan worden beslist om een volgend beroep te vermijden.

Beoordeling

Vooreerst merkt de Raad op dat hij bij het afwegen van de argumenten die volgens verzoekende partij tot vernietiging van de aangevochten beslissing van de interne beroepsinstantie moeten leiden rekening heeft gehouden met de wijze waarop verwerende partij deze argumenten, waarvan de redactie en structurering een welwillende lezing vergen opdat zij betekenisvol zouden kunnen zijn, blijkens de beantwoording ervan in de antwoordnota heeft kunnen begrijpen.

Volgens verzoekster is bij het nemen van de aangevochten beslissing onvoldoende rekening gehouden met de door haar reeds verworven credits. Zij is van oordeel enkel nog het deel “biomechanica” te moeten afleggen.

De Raad moet evenwel vaststellen dat de interne beroepsinstantie in de aangevochten beslissing een uitvoerige analyse heeft gedaan van de door verzoekster bijgebrachte creditbewijzen in functie van de opleidingsonderdelen waarvan om vrijstelling is verzocht. De Raad ziet in de uitvoerig gemotiveerde beslissing geen grond om deze als onregelmatig aan te merken en bijgevolg te vernietigen. Ook komt de beslissing, die de Raad – aan wie het niet toekomt zich uit te spreken over de merites van de verzoekende partij – niet mag overdoen, niet onredelijk voor.

De Raad leest hierbij onder meer het volgende in de aangevochten beslissing:

“Voor wat betreft de Kinesiologie-opleidingsonderdelen 1 en 2, stelt de commissie vast dat de student zich beroept op de verworven credits voor de volgende opleidingsonderdelen gevuld aan de KU Leuven:

- *Functionele anatomie*
- *KTH 1*
- *KTH 2*
- *KTH 3*
- *MSK revalidatie: traumatologie en reumatologie*
- *Groei en ontwikkeling*

Daarnaast beroep de student zich ook op de reeds verworven credit aan de UHasselt voor het opleidingsonderdeel ‘systeemfysiologie’.

Wanneer de commissie de creditbewijzen van deze opleidingsonderdelen naast de te bereiken eindcompetenties legt voor de opleidingsonderdelen Kinesiologie 1 en 2 moet zij vaststellen dat deze niet voldoende overeenstemmen om de student vrijstelling te verlenen voor de opleidingsonderdelen.

Voorerst merkt de commissie op dat de inhoud van de opleidingsonderdelen ‘KTH2’, ‘KTH3’, ‘MSK revalidatie’ en ‘groei en ontwikkeling’ voornamelijk gaat over behandeling en behandeltechnieken. Deze leerinhoud maakt geen deel uit van de leerinhouden van de opleidingsonderdelen Kinesiologie 1 en 2, maar komt pas later in het UHasselt-curriculum aan bod.

Voor de reeds behaalde credit voor het opleidingsonderdeel systeemfysiologie, wat de student aan de UHasselt succesvol aflegde in academiejaar 2016-2017 onder het oude curriculum, heeft de student reeds erkenning gekregen door de toekenning van een deelvrijstelling voor de opleidingsonderdelen functioneren bij inwendige aandoeningen ter waarde van 5 stp (de waarde van het opleidingsonderdeel systeemfysiologie in het oude curriculum).

Resteren er nog de opleidingsonderdelen ‘functionele anatomie’ en ‘KTH1’ (in totaal 13 sp) als eventuele basis voor de toekenning van een vrijstelling voor de opleidingsonderdelen kinesiologie 1 en 2 (in totaal 24 sp). Wanneer de commissie de inhoud van de creditbewijzen van deze opleidingsonderdelen doorneemt, zoals bijgebracht door de student, dient zij vast te stellen dat deze onvoldoende overeenstemming vertoont met de inhoud en de te bereiken eindcompetenties van de opleidingsonderdelen kinesiologie 1 en 2.”.

De Raad stipt aan dat de interne beroepsinstantie dit verder motiveert aan de hand van een schematische weergave van de ontbrekende deelcompetenties en de reeds behaalde deelcompetenties in het raam van de door verzoekster ter ondersteuning van de vrijstellingsvraag bijgebrachte creditbewijzen. Hierbij overweegt de interne beroepsinstantie dat verzoekster niet alleen kennis van het onderdeel biomechanica mist, maar ook kennis met betrekking tot natuurkunde-aspecten en bepaalde anatomische aspecten aangezien verzoekster wel een credit heeft behaald in het oude curriculum voor de anatomie van de bovenste lidmaat, maar niet voor andere kinesiologische toepassingen. In het bijzonder wordt in de aangevochten beslissing overwogen dat verzoekster nog geen Osteo- en arto kinematica en kinetica bestudeerde. Tevens overweegt de interne beroepsinstantie dat waar de focus in ‘functionele anatomie’ ligt in het kunnen beschrijven van de anatomie, de aanpak van verwerende partij van de opleidingsonderdelen Kinesiologie 1 en 2 “veel meer geïntegreerd met een focus op de bewegingsleer van gewrichten en botten (kinematica en kinetica)”.

Daarnaast overweegt de interne beroepsinstantie nog dat de studente de credit die zij heeft behaald voor ‘functioneren bij musculoskeletale aandoeningen’, een tweede bachelorvak uit de opleiding bij verwerende partij, niet kan inroepen om nu vrijstelling te bekomen voor Kinesiologie 1 en 2. Het opleidingsonderdeel bouwt weliswaar verder op bepaalde leerinhouden van de opleidingsonderdelen Kinesiologie 1 en 2, maar dat wil volgens de interne beroepsinstantie geenszins zeggen dat de studente daarom alle ontbrekende leerinhouden van deze opleidingsonderdelen beheert. Verwerende partij is in de aangevochten beslissing van oordeel dat elk opleidingsonderdeel in een curriculum zijn eigen bijdrage levert aan het bereiken van de eindcompetenties op opleidingsniveau. Het is pas indien de student voor al deze opleidingsonderdelen de verschillende leerinhouden heeft doorlopen, dat gesteld kan worden dat de student de eindcompetenties van de opleiding heeft bereikt.

In een bijlage bij het verzoekschrift voor de Raad (zie stuk E van verzoekende partij) wijst verzoekster erop dat het biomechanicagedeelte aan de KU Leuven veel uitgebreider en zwaarder was dan bij verwerende partij. Verzoekster wijst in dit kader op het feit dat de opleidingsonderdelen ‘Natuurkunde en inleiding in de biomechanica deel 1 en 2’ samen 12 studiepunten bestrijken waar het vroegere opleidingsonderdeel ‘Inleiding in de kinesiologie’ slechts 6 studiepunten omvatte.

De opmerking van verzoekster met betrekking tot het aantal studiepunten voor ‘Natuurkunde en inleiding in de biomechanica deel 1 en 2’ in vergelijking met ‘Inleiding in de kinesiologie’ is evenwel niet van aard de motivering van verwerende partij, zoals hierboven aangehaald, onderuit te halen en hierbij de redelijkheid van de aangevochten beslissing in het gedrang te brengen.

De Raad leest in de aangehaalde argumentatie van de interne beroepsinstantie immers dat de problematiek die de toekenning van een vrijstelling in de weg staat niet enkel het gedeelte ‘biomechanica’ betreft, zoals verzoekende partij voorhoudt.

Het argument van verzoekster dat het toekennen van vrijstellingen een gunstigere invloed zou hebben op haar leerkrediet kan de Raad niet ontkennen. Dit belet niet dat het feit dat dit argument niet tot de toekenning van de gevraagde vrijstelling heeft geleid geen grond vormt om de aangevochten beslissing te vernietigen. De toepasselijke regelgeving laat de toekenning van de vrijstelling immers afhangen van de overeenstemming, op basis van het dossier, tussen de competenties verbonden aan het opleidingsonderdeel waarvoor vrijstelling wordt gevraagd en de geattesteerde competenties. Van doorslaggevende betekenis hierbij kunnen eindcompetenties en inhoud van opleidingsonderdelen zijn. Immers, bij voldoende overeenstemming kan een vrijstelling worden verleend voor het gehele opleidingsonderdeel. Indien er onvoldoende overeenstemming is, kan worden beslist geen vrijstelling te verlenen.

Aldus blijkt dat het aangevoerde argument met betrekking tot het leerkrediet niet relevant is voor de beantwoording van het vrijstellingsverzoek. Het vormt dan ook geen grond de aangevochten beslissing te vernietigen.

Verzoekster werpt ook op dat het feit dat zij Kinesiologie deel 1 en 2 volledig moet opnemen haar studieloopbaan vertraagt met een half jaar of extra verzwaart. De Raad is evenwel van oordeel dat deze gevolgen van de niet-toekenning van de vrijstelling, hoewel wellicht zwaar voor verzoekende partij, de aangevochten beslissing niet onredelijk maken. In het verlengde van de redenering hierboven is de Raad daarnaast van oordeel dat het argument niet pertinent is in het licht van de beoordeling van bereikte en te bereiken competenties en hun vergelijking die de interne beroepsinstantie heeft gemaakt.

De Raad stelt vervolgens vast dat verzoekster in haar extern verzoekschrift melding maakt van deevaluaties die worden georganiseerd voor Kinesiologie deel 1 en 2. Verzoekende partij geeft aan dat zij hieraan zou kunnen deelnemen en dat dit geen extra werklast betekent voor de docenten.

Verzoekster heeft dit argument eveneens in het kader van de interne beroepsprocedure ontwikkeld. Ze verbindt dit argument tevens aan het feit dat studenten die voor examenonderdelen van de kinesiologie-vakken niet slagen, bij de tweede examenkans van het academiejaar enkel de delen waarvoor zij niet slaagden moeten hernemen.

De Raad moet echter vaststellen dat de interne beroepsinstantie deze overwegingen van verzoekende partij op overtuigende en gemotiveerde wijze van de hand heeft gedaan. De Raad ziet in het extern verzoekschrift geen overtuigende elementen om de gemotiveerde beslissing van de interne beroepsinstantie , die niet ingaat op het verzoek van verzoekende partij, te vernietigen.

Voor de goede orde herinnert de Raad hierbij aan de volgende overweging in de aangevochten beslissing:

“De commissie kan de student ook niet volgen in de vergelijking die de student opzet met betrekking tot andere studenten die vrijgesteld zouden worden van het hernemen van deelexamens van de kinesiologievakken waarvoor zij in de eerste zittijd zouden geslaagd zijn. Zo zouden de studenten slechts in de tweede zittijd de examendelen moeten hernemen waarvoor zij niet geslaagd zijn. De student kan hier volgens de commissie geen rechten uit putten daar de situatie waarin zij verkeert fundamenteel verschilt. De overdracht van deelcijfers – behaald nota bene binnen het opleidingsonderdeel – naar de tweede examenkans is geregeld in de studiegids. Dit creëert echter geen rechten, noch voor de student, noch voor de studenten waarmee de student zich vergelijkt, om ook in een volgend academiejaar aanspraak te kunnen maken op ‘deelvrijstellingen’ binnen het opleidingsonderdeel. Een student die uiterlijk na de tweede examenkans niet slaagt (of tolereerbare onvoldoendes behaalt ifv de geldende compensatieregel) dient het volledige opleidingsonderdeel te hernemen.”.

Aldus beschouwd kan de Raad ook hier niet oordelen dat verzoekende partij op overtuigende wijze de onrechtmatigheid of kennelijke onredelijkheid van de aangevochten beslissing aantoont. In zoverre verzoekster in de bijlage bij haar extern verzoekschrift lijkt aan te geven dat zij slechts een informele regeling beoogde waarbij enkel aan het examen en/of de lessen

werd deelgenomen voor het luik biomechanica, nu het voor de docenten geen extra werklast betekende om verzoekster enkel aan dit luik te laten deelnemen nu andere studenten tijdens de tweede zittijd ook enkel het gedeelte hernemen waarvoor zij nog niet geslaagd zijn, stelt de Raad vast dat uit het voorgaande blijkt dat dergelijke regeling formeel niet mogelijk is. Indien verwerende partij niet ingaat op het verzoek een informele regeling te treffen waarvoor geen kader vorhanden is of waartegen het vorhanden zijnde kader zich veeleer lijkt te verzetten, ziet de Raad ook vanuit dit oogpunt geen reden om de aangevochten beslissing te vernietigen. Dat een dergelijke oplossing volgens verzoekster geen ‘precedent’ hoeft te zijn nu zij ‘uit het oude curriculum’ komt, doet hieraan geen afbreuk.

Daarnaast leest de Raad in het extern verzoekschrift ook dat verzoekster vraagt om, anders dan de volledige opleidingsonderdelen “Kinesiologie deel 1” en “Kinesiologie deel 2” te moeten hernemen, het opleidingsonderdeel “Inleiding tot de kinesiologie” te kunnen opnemen. Dit opleidingsonderdeel uit het vroegere curriculum (academiejaar 2016-2017) bevat, volgens verzoekende partij, immers de ontbrekende voorkennis biomechanica.

De Raad stelt vast dat verzoekster deze vraag ook reeds in het kader van de interne beroepsprocedure heeft gesteld. De interne beroepsinstantie heeft hieromtrent in haar beslissing de nodige toelichting gegeven. Zo wijst de interne beroepsinstantie erop dat het niet langer mogelijk is om in te schrijven in het opleidingsonderdeel ‘Inleiding in de kinesiologie’ (6 stp.). Het wordt immers niet meer aangeboden in het huidige opleidingscurriculum. De interne beroepsinstantie vervolgt dat het feit dat dit opleidingsonderdeel uit het oude curriculum nog zichtbaar is in de applicatie waarin de student haar studietraject aanvraagt, te maken heeft met het correct technisch doorgeven van cijfers die studenten in het uitdovend oude curriculum hebben behaald naar de Databank hoger onderwijs. Het opleidingsonderdeel wordt echter niet meer ingericht. De student kan er bijgevolg niet voor inschrijven. De interne beroepsinstantie voegt hieraan toe dat verzoekende partij niet in het overgangscurriculum zit, maar in het nieuwe opleidingscurriculum. Dit betekent dat zij moet voldoen aan deze te bereiken eindcompetenties en aan de nieuwe opleidingsonderdelen zoals door de opleiding vormgegeven. De interne beroepsinstantie oordeelt dat reeds maximaal is tegemoet gekomen aan de bijzondere situatie van de student en dat er geen reden is om bijkomend tegemoet te komen aan de vraag om in een bijzondere regeling te voorzien. Hierbij geeft de interne beroepsinstantie nog mee dat verzoekende partij haar studies kan afwerken aan de instelling waar zij is gaan studeren na bij verwerende partij een studievoortgangsbewakingsmaatregel te

hebben opgelopen, met name een weigering tot inschrijving, waartegen zij nu voor de Raad laattijdig opmerkingen formuleert, als zij van oordeel is dat de door haar behaalde credits te weinig erkenning krijgen in haar curriculum bij verwerende partij.

Op basis van het voorgaande kan de Raad niet anders dan vaststellen dan dat het argument van verzoekster met betrekking tot de overgang van het ‘oude’ naar het ‘nieuwe’ opleidingscurriculum zich veeleer tegen de door verzoekende partij gesuggereerde benadering lijkt te verzetten. De introductie van het nieuwe opleidingscurriculum ging gepaard met overgangsmaatregelen. Verzoekende partij kon evenwel geen gebruik maken van deze overgangsmaatregelen aangezien zij op het moment van de introductie van het nieuwe opleidingscurriculum niet langer student was bij verwerende partij. Zij studeerde toen immers aan een andere onderwijsinstelling nadat zij tegen een door verwerende partij opgelegde studievoortgangsbewakingsmaatregel was gebotst. Verzoekster is sinds het academiejaar 2019-2020 opnieuw ingeschreven bij verwerende partij. Er was een curriculumwijziging doorgevoerd, zodat verzoekster zich heeft ingeschreven in het nieuwe curriculum en zij bijgevolg, zoals de interne beroepsinstantie terecht aanhaalt, moet voldoen aan de eindcompetenties en de opleidingsonderdelen van het nieuwe curriculum.

Hierbij aansluitend wil de Raad nog meegeven dat het feit dat verzoekster haar studies bij verwerende partij heeft aangevangen in het oude curriculum en zich er nu over beklaagt niet de mogelijkheid te hebben gekregen om het overgangscurriculum te volgen de beslissing die het voorwerp van de procedure bij de Raad uitmaakt niet in het gedrang brengt. De Raad stelt immers vast dat de initieel bij verwerende partij aangevatte studies een einde namen door een beslissing tot weigering van inschrijving van verzoekende partij. Deze weigeringsbeslissing, welke niet succesvol is aangevochten en waartegen verzoekster met haar heden in de bijlage bij het verzoekschrift voor de Raad aangehaalde overwegingen laattijdig en niet op correcte wijze lijkt op te komen, zette verzoekende partij ertoe aan zich bij een andere instelling in te schrijven om vanaf het academiejaar 2019-2020, ingeschreven in het nieuwe opleidingscurriculum, haar studies voort te zetten bij verwerende partij. In het kader daarvan is een betwisting ontstaan met betrekking tot de vrijstellingen waartoe de door verzoekster behaalde credits aan de andere hoger onderwijsinstelling dan verwerende partij aanleiding kunnen geven, hetgeen relevant is in het kader van het nieuwe opleidingscurriculum waarvoor verzoekende partij zich inschrijft.

Verzoekster wijst daarnaast nog op de negatieve invloed die de aangevochten vrijstellingsbeslissing heeft op haar leerkrediet, in het bijzonder op de samenstelling van het curriculum dat zij dit academiejaar volgt. Zo wijst ze er in het verzoekschrift voor de Raad op dat zij maximaal 68 studiepunten kan opnemen. Omwille van de verplichting de kinesiologische opleidingsonderdelen, die samen 24 studiepunten beslaan, op te nemen moet verzoekende partij andere vakken laten vallen. Het belet verzoekster ook de bachelorproef op te nemen, wat haar studievoortgangsproces bemoeilijkt indien zij in het academiejaar 2021-2022 – ten gevolge van nieuwe toelatingsvoorwaarden voor de masteropleiding – niet gelijktijdig haar bachelorproef met de masteropleiding kan opnemen.

De Raad moet vooreerst vaststellen dat verzoekster de aangehaalde argumenten niet heeft ontwikkeld in het intern beroepsschrift. Aangezien de Raad geen redenen ziet die verzoekende partij hebben belet deze argumenten op te werpen in de interne beroepsprocedure, kan de Raad hen niet in zijn beoordeling betrekken. Ook kan van verwerende partij niet verwacht worden er rekening mee te hebben gehouden bij de beoordeling van het intern beroep, nu deze argumenten er niet ter sprake waren gebracht.

Verzoekende partij voert van sommige van deze argumenten weliswaar in de bijlage bij het verzoekschrift aan dat zij tijdens de hoorzitting zijn vermeld, doch reikt hiervoor geen aanknopingspunt aan in het intern beroepsschrift. De loutere bewering dat de betrokken punten niet vermeld zijn in de beslissing en onbeantwoord zijn gebleven in de aangevochten beslissing, brengt de Raad niet tot een ander oordeel wat de ontvankelijkheid betreft.

Ten overvloede erkent de Raad wel dat het feit dat verzoekende partij niet de vrijstellingen krijgt waarvan zij vindt dat zij deze moet krijgen de voortgang in haar bij verwerende partij voortgezette studietraject belemmert. Deze argumenten kunnen de Raad er evenwel niet toe brengen de beslissing die werd genomen in het kader van het onderzoek naar de beoordeling van de vraag om vrijstellingen in het concrete voorliggende geval te vernietigen. Deze argumenten zijn bovendien het gevolg van een bewuste keuze van verzoekende partij om haar studies in een door programmawijzigingen aangepast curriculum opnieuw op te nemen bij verwerende partij en houden geen verband met de essentie van het vrijstellingsonderzoek. De Raad herinnert hier, eveneens ten overvloede, ook aan het feit dat, zoals de interne beroepsinstantie heeft overwogen, ook het reglementaire kader de mogelijkheid niet voorziet verzoekster competentielacunes op te laten vullen door deelname aan een niet-langer bestaand

vak, waarvan de evaluatie – volgens verzoekster – als bewijs van het bereiken van de competenties voor een deel van de opleidingsonderdelen waarvoor zij niet wordt vrijgesteld moet dienen.

De Raad merkt – tevens ten overvloede – op dat de vraag van verzoekende partij om in subsidiaire orde de toelating te krijgen meer dan 68 studiepunten te mogen opnemen om haar toe te laten in het academiejaar 2020-2021 het bachelortraject af te ronden niet tot de bevoegdheid van de Raad in het kader van het huidig beroep tegen de voorliggende beslissing van de interne beroepsinstantie van verwerende partij behoort. Hetzelfde geldt met betrekking tot de vraag van verzoekster met betrekking tot het graduateel inzetten van haar leerkrediet, waarbij zij om een uitzondering verzoekt om – na de bekendmaking van positieve resultaten – nog met vertraging te kunnen inschrijven voor een ‘volgend’ opleidingsonderdeel. Verzoekende partij koppelt hieraan de vraag naar oplossingen die haar toelaten graduateel opleidingsonderdelen op te nemen indien deelevaluaties, zoals praktijk, als gevolg van een overmachtssituatie, zoals nu corona, worden uitgesteld.

De Raad leest in de bijlage bij het extern verzoekschrift dat verzoekende partij vooral veel vragen heeft over de voortzetting van haar opleiding in functie van de aangevochten beslissing. Hoewel de Raad kan aannemen dat deze bezorgdheden (bijvoorbeeld met betrekking tot mogelijke nieuwe toelatingsvoorwaarden waarbij het vanaf volgend academiejaar niet meer toegelaten is de masteropleiding aan te vatten zonder de bachelorproef te hebben afgelegd) verzoekende partij bezighouden en hoewel de Raad hoopt te mogen veronderstellen dat verzoekende partij hiermee bij verwerende partij mag aankloppen, ziet hij er, zoals uitvoerig overwogen, geen grond in om de aangevochten beslissing te vernietigen. Evenzeer neemt de Raad aan dat verzoekende partij met reden mag hopen dat haar verzoeken steeds deontologisch, objectief en correct zijn behandeld, zoals verzoekster het in de bijlage bij het verzoekschrift voor de Raad uitdrukt.

Wat betreft de opmerking in de bijlage bij het verzoekschrift met betrekking tot de beweerdelijke informatie van de studieloopbaanbegeleidster dat studenten die in het oude curriculum een credit hebben behaald voor ‘onderste en bovenste lidmaat’, maar niet voor ‘Inleiding in de kinesiologie’ hiervan volledig zijn vrijgesteld geworden, en waaraan verzoekster verbindt dat zij dit opleidingsonderdeel ook heeft behaald via vrijstellingen, moet de Raad vaststellen dat het argument, waarvan de draagwijdte niet volkomen duidelijk is, niet

in het kader van het intern beroep is ontwikkeld, terwijl de elementen hiertoe voorhanden waren voor verzoekende partij. Bijgevolg acht de Raad het argument dan ook onontvankelijk.

Verder kon de Raad reeds overwegen waarom verzoekende partij geen deelvrijstellingen kan bekomen. Zo heeft artikel 7.3 van de onderwijsregeling van verwerende partij het bijvoorbeeld over vrijstellingen van opleidingsonderdelen en niet van delen ervan, en is de overdracht van deelcijfers zoals door verwerende partij georganiseerd beperkt tot overdracht tussen examenzittiden binnen hetzelfde academiejaar en kunnen hier geen rechten uit geput worden voor overdrachten over academiejaren heen. Hierbij wijst de Raad er ook nog eens op dat uit de beslissing van de interne beroepsinstantie blijkt dat niet enkel het onderdeel ‘biomechanica’ een lacune vormt die de toekenning van de gevraagde vrijstellingen aan verzoekende partij in de weg staat.

Tegen deze achtergrond vroeg verzoekster desgevallend ook om een bekwaamheidsonderzoek. Dat in de aangevochten beslissing niet tot een bekwaamheidsonderzoek is beslist, maakt deze niet onrechtmatig. Uit artikel 7.3 van de onderwijsregeling van verwerende partij blijkt immers dat dergelijk onderzoek geen recht is waarop de student aanspraak kan maken. Verzoekster geeft hierbij aan dat het deelexamen ‘biomechanica’ voor dergelijk onderzoek kan worden gebruikt. In dit kader moet de Raad opmerken dat in de voor de Raad aangevochten beslissing reeds is overwogen dat de competenties die de student ontbreekt om het vrijstellingsoverzoek ingewilligd te zien niet beperkt zijn tot het luik biomechanica. Ook tegen de achtergrond van de suggestie van verzoekende partij kan het feit dat niet tot een bekwaamheidsonderzoek is beslist, en meer nog gekoppeld aan een deelexamen van een bestaand opleidingsonderdeel waarvoor om vrijstelling wordt verzocht, geen grond vormen om de aangevochten beslissing te vernietigen. Ten overvloede geeft de Raad mee dat deelname aan een deelexamen voor het opleidingsonderdeel waarvoor om vrijstelling wordt verzocht zich moeilijk verhoudt met de idee van een bekwaamheidsonderzoek.

Dat verzoekster het moeilijk heeft aan te nemen dat verwerende partij al maximaal rekening heeft gehouden met haar bijzondere situatie en dat zij de opmerking dat zij haar studies verder kan zetten aan de instelling waar zij de credits behaalde die volgens haar tot vrijstellingen kunnen leiden spijtig vindt, is, niettegenstaande de Raad begrip kan opbrengen voor de

ontgoocheling van verzoekende partij, geen grond om de aangevochten beslissing als onredelijk aan te merken en te vernietigen.

De Raad kijkt ten slotte niet weg van de studievertraging die verzoekster heeft opgelopen, noch van de gevolgen van de weigeringsbeslissing waarin de kiem van de huidige procedure ligt. De Raad moet evenwel vaststellen dat de huidige procedure niet de kans biedt om de betrokken weigeringsbeslissing, waartegen verzoekende partij in de bijlage van haar verzoekschrift voor de Raad bedenkingen uit, nog op tijdige en correcte wijze aan te vechten. De betrokken bedenkingen zijn vandaag niet van die aard dat zij tot vernietiging van de betwiste interne beroepsbeslissing voeren.

Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Uit het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat de verzoekende partij zich in een tweede middel beroeft op een schending van het redelijkheidsbeginsel, gecombineerd met het motiveringsbeginsel wat de weigering van haar vrijstellingsaanvraag voor het opleidingsonderdeel “Multidisciplinaire benadering van pijn” betreft.

Standpunt van partijen

Verzoekster stelt vooreerst dat het vak “Pijn” aan de KU Leuven overeenstemt met het vak “Multidisciplinaire benadering van pijn” aan de UHasselt. Het vak in Leuven heeft bovendien volgtijdelijkheidsvoorwaarden. Zo werd dit vak al eerder toegelicht bij de vakken neuroanatomie, neurofysiologie en motorisch leren.

In de bijlage bij haar verzoekschrift, waarin ze reageert op de interne beroepsbeslissing, stipt verzoekster aan dat men de inhoud van een vak niet altijd kan vergelijken aan de hand van het aantal studiepunten. Zo werd verzoekster bijvoorbeeld toch verplicht om het vak “Jong en oud” nog gedeeltelijk (3 SP) op te nemen, alhoewel ze daarvoor de nodige vrijstellingen had behaald volgens het equivalentieblad, zijnde “Ontwikkelingskinesiologie” (3 SP) en “Veroudering van senior naar patiënt” (3 SP), samen 6 studiepunten.

Volgens verzoekster staat de praktijkcomponent die zou ontbreken op de ECTS-fiche van de KU Leuven niet vermeld in de studiegids/website van de UHasselt. Verzoekster heeft samen met de interne beroepsbeslissing een andere fiche van de UHasselt ontvangen dan de fiche die op de website staat gepubliceerd. Ze kan alleen maar besluiten dat de ECTS-fiche na haar beroep is aangepast. Verzoekster merkt op dat het examen aan de UHasselt enkel schriftelijk is. Ze kan dan ook enkel vaststellen dat deze praktijkcomponent geen noemenswaardig onderdeel uitmaakt van het vak. Als met het praktijkgedeelte wordt verwezen naar de communicatieve vaardigheden en ‘psychologische behandelvorm’ verduidelijkt verzoekster dat dit werd behandeld bij het onderdeel chronische pijn van het vak “pijn” aan de KU Leuven. Dit vak bestaat daar namelijk uit twee grote onderdelen: het biologische aspect van pijnfysiologie en chronische pijn, dat alle psychologische en communicatieve vaardigheden omvat. Het vak “Pijn” aan de KU Leuven heeft ook volgtijdelijkheidsvoorwaarden, wat betekent dat al een gedeelte werd gezien bij een ander kernblok neuroanatomie, neurofysiologie en motorisch leren. Volgens verzoekster werd vooral bij dit laatste onderdeel de basis gelegd voor het vak “Pijn”.

In haar *antwoordnota* stelt verwerende partij vooreerst vast dat verzoekster in haar extern verzoekschrift van mening is dat de praktijkcomponent van het opleidingsonderdeel geen ‘noemenswaardig’ onderdeel uitmaakt van het opleidingsonderdeel. Verwerende partij kan verzoekster hierin niet bijtreden. Zo voorziet het opleidingsonderdeel onder andere in eindcompetenties die de praktijkcomponent concreet maken. Bovendien wordt voorzien in het gebruik van permanente evaluatie tijdens de onderwijsperiode om deze praktijkcomponent te examineren.

Verwerende partij geeft tot slot mee dat, ten gevolge van een administratieve vergissing, de ECTS-fiche die verzoekster heeft ontvangen afwijkend is van deze in de studiegids. De evaluatieregeling werd aangepast. Rekening houdend met de component praktijk, wordt het onderdeel als volgt geëvalueerd:

- praktijkevaluatie tijdens de onderwijsperiode: 25%
- schriftelijk examen: 75%

Deze aanpassing gebeurde, in overeenstemming met artikel 1.2, sub 3 van de geldende examenregeling, vóór de aanvang van de onderwijsperiode van het betreffende opleidingsonderdeel.

In haar *wederantwoordnota* benadrukt verzoekster dat het vak “Pijn” aan de KU Leuven uit twee grote onderdelen bestaat: in het eerste deel wordt de fysiologie van pijn besproken en in het tweede deel gaat het om chronische pijn, met inbegrip van de communicatieve vaardigheden en behandelstrategieën. In het tweede deel wordt meer bepaald verder ingegaan op de multidisciplinaire behandelingsstrategieën, patiëntcommunicatie, gedragsmatige pijnrevalidatie, pijneducatie, specifieke behandel-, evaluatie- en analysetechnieken (hoofdstukken 1, 2 en 3). Volgens verzoekster wordt dit ook zo vermeld in de ECTS-fiche.

Verzoekster merkt op dat het examen aan de KU Leuven een volledig theoretische bevraging betreft. De praktijkcomponent wordt via open vragen geëxamineerd, net zoals de kennis en het inzicht van pijn. Het praktijkonderdeel waarnaar verwerende partij verwijst, wordt aldus gevraagd onder de vorm van open vragen. Dit onderdeel bestaat namelijk uit communicatieve vaardigheden voor de behandelstrategieën, pijnrevalidatie en pijneducatie voor de patiënt, wat aldus perfect via open vragen kan worden geëxamineerd. De student wordt ook verwacht een attitude van openheid en empathie ten aanzien van patiënten met een chronisch gezondheidsprobleem te hebben.

Verzoekster stelt dat men niet enkel studiepunten kan vergelijken. Ze merkt op dat de tweede bachelor aan de KU Leuven meer vakken (12) heeft dan de tweede (8) en derde (10) bachelor aan de UHasselt. Dat is ook de reden dat de studiepunten anders zijn verdeeld. Volgens verzoekster werd de basis voor het vak “Pijn” aan de KU Leuven ook al gelegd in eerdere kernblokken, vandaar de strenge volgtijdelijkheid met onder andere functionele anatomie en gelijktijdige volgtijdelijkheid met neuroanatomie, neurofysiologie en motorisch leren. Het gaat ook om een vak met veel zelfstudie.

Verzoekster stelt dat de opsomming van de gemiste praktijkcomponent steeds op hetzelfde neerkomt en heel het gedeelte van pijnbehandeling en pijnrevalidatie omvat. Volgens verzoekster is dit een veel te gedetailleerde beschrijving voor iets wat telkens hetzelfde omvat. Behandeling van pijn en revalidatie hiervan is een zeer psychologisch fenomeen. Het grootste deel van de patiënten kan enkel worden geholpen via communicatieve vaardigheden, veranderingen in de levensstijl en gedragsmatige therapie, niet met specifieke praktijkhandelingen op de patiënt zelf, zoals een musculoskeletaal vak, waarin de focus vooral ligt op de anatomie. Verzoekster stipt aan dat pijn een complex fenomeen is en niet kan worden gezien als een ‘one-size-fits-all’-principe, zoals andere specifieke praktijkhandelingen

bij de andere kernblokken. Het is hier vooral belangrijk dat de student, voor een juiste behandeling en revalidatie, een empathische houding heeft en voldoende pijneducatie aan de patiënt kan bijbrengen. Bij het vak “Pijn” aan de KU Leuven wordt dit via open vragen geëxamineerd. Verzoekster kan zich daarbij inbeelden dat de ‘praktijklessen’ die zouden worden gegeven aan de UHasselt ook enkel zullen ingaan op deze communicatieve vaardigheden en gedragsmatige therapie als behandelingsstrategie.

Op het equivalentieblad van de KU Leuven is er volgens verzoekster in elk geval een equivalentie tussen beide vakken. UHasselt blijkt evenwel, na herhaalde vragen van verzoekster hieromtrent, niet te beschikken over een dergelijk equivalentieblad voor de derde bachelor in het algemeen.

Beoordeling

Wat de vrijstellingsvraag voor het opleidingsonderdeel “Multidisciplinaire benadering van pijn” betreft, is verzoekster van mening dat het door haar gevuld opleidingsonderdeel aan een andere instelling van hoger onderwijs op basis waarvan zij de vrijstelling vraagt hiermee overeenkomt. Verzoekende partij wijst hierbij ook op de volgtijdelijkheidsvooraarden die het vak van de KU Leuven heeft en ze verwijst in dit verband naar de opleidingsonderdelen ‘neuro-anatomie’, ‘neurofysiologie’ en ‘motorisch leren’.

Vooreerst wijst verzoekende partij er in de bijlage bij het verzoekschrift voor de Raad op dat de inhoud van een vak niet altijd kan worden vergeleken op basis van het aantal studiepunten.

Ter zake merkt de Raad op dat de interne beroepsinstantie in de motivering van de aangevochten beslissing weliswaar aanduidt dat het verschil in studiepunten tussen het opleidingsonderdeel ‘pijn’ en het opleidingsonderdeel ‘multidisciplinaire benadering van pijn’ reeds wijst op een verschillende inhoud, maar zij geeft deze inhoud vervolgens inhoudelijk duiding en voert haar beoordeling bijgevolg niet louter terug op ‘studiepunten’. De van elkaar verschillende studiepunten zijn *in casu* eerder de vertaling van de inhoudelijke verschillen. Deze studiepunten vertalen de gemiddelde tijd die een student globaal investeert in een opleidingsonderdeel. Inhoudelijk duidt de interne beroepsinstantie het onderscheid waarop de beslissing de vrijstelling niet toe te kennen is gebaseerd als volgt:

“Het opleidingsonderdeel ‘Multidisciplinaire benadering van pijn’ omvat immers tevens een praktijkcomponent die onder meer inzet op multidisciplinaire behandelvormen en gespreksvaardigheden bij complexe pijnproblematieken. De commissie ziet dergelijke praktijkcomponent niet terugkomen in de door de student aangebrachte ECTS-voor het KU Leuven opleidingsonderdeel ‘pijn’. Waar de inhoud/te bereiken eindcompetenties focussen op het kennen van de verschillende pijnsoorten en het kunnen meten van pijn, focussen de te bereiken eindcompetenties aan de UHasselt, naast kennis en inzicht hebben in de belangrijkste kenmerken van verschillende pijnproblematieken, op:

- het maken van de juiste afwegingen om tot een optimale keuze van behandelstrategie te komen.*
- de problematiek en aanpak van pijnklachten vertalen naar een multidisciplinaire pijnrevalidatie.*
- naargelang van de gemaakte therapeutische keuze, specifieke behandelstrategieën te ontwikkelen en de daarvoor noodzakelijke analyse-, behandel- en evaluatietechnieken toe te passen.*
- het beheersen van strategieën en technieken uit de pijneducatie, patiëntcommunicatie en gedragsmatige pijnrevalidatie.”.*

Het is omdat deze aspecten naar het oordeel van de interne beroepsinstantie niet voldoende aan bod komen in het opleidingsonderdeel waarvan een creditbewijs wordt bijgebracht dat verzoekende partij niet wordt gevolgd in de redenering dat een vrijstelling voor het opleidingsonderdeel “Multidisciplinaire benadering van pijn” zich zou opdringen.

Rekening houdende met de aangehaalde motivering, kan de Raad niet vaststellen dat de aangevochten beslissing niet rechtmatisch zou zijn of als onredelijk van de hand zou moeten worden gedaan. Ook de door verzoekende partij aangevoerde minimalisering van de praktijkcomponent tot een niet-noemenswaardig onderdeel van het opleidingsonderdeel waarvoor om vrijstelling wordt verzocht, doet de Raad niet anders beslissen.

Verzoekster verwijst voor het praktijkgedeelte naar de communicatieve vaardigheden en psychologische behandelvorm als aspecten die besloten lagen in het onderdeel ‘chronische pijn’ van het vak waarvan zij het creditbewijs bijbrengt. Dit praktijkgedeelte werd volgens verzoekster geëxamineerd aan de hand van open vragen.

Uit de voormelde motivering van de interne beroepsbeslissing blijkt het verschil evenwel substantiël te zijn, wat ook overeenstemt met de eindcompetenties zoals uitgedrukt in de ECTS-fiche van het opleidingsonderdeel ‘Multidisciplinaire benadering van pijn’. Deze eindcompetenties luiden immers als volgt:

“Module eindcompetenties”

EC EC 2 De bachelor in de revalidatiewetenschappen en kinesitherapie kan - voor courante problemen en op basisniveau - op basis van een kinesitherapeutische diagnose evidence based en op ethisch verantwoorde wijze een preventie- en behandelingsplan opstellen voor een gesimuleerde patiënt/cliënt, dit bespreken met de patiënt/cliënt, de preventieve/curatieve behandeling uitvoeren en de resultaten van deze behandeling evalueren en rapporteren.

DC (deelcompetentie)

De student heeft kennis en inzicht in de belangrijkste kenmerken van verschillende pijnproblematieken en kent de afwegingen die dienen te worden gemaakt om tot een optimale keuze van behandelstrategie te komen.

BC (beoordelingscriteria)

De student kan basisconcepten aangaande de problematiek en aanpak van /pijnklachten vertalen naar een multidisciplinaire pijnrevalidatie.

DC (deelcompetentie)

De student heeft de nodige vaardigheden om naargelang van de gemaakte therapeutische keuze specifieke behandelstrategieën te ontwikkelen en de daarvoor noodzakelijke analyse-, behandel- en evaluatietechnieken toe te passen.

BC (beoordelingcriteria)

De student heeft voldoende beheersing van strategieën en technieken uit de pijneducatie, patiëntengedrag en gedragsmatige pijnrevalidatie.”.

Dat de verzoekende partij, zoals blijkt uit de antwoordnota, bij vergissing een niet-accurate studiefiche is toegestuurd, waarin de praktijkcomponent volgens verzoekster ontbreekt, betreurt de Raad. Dit belet desondanks niet dat de van toepassing zijnde ECTS-fiche, zoals ook beschikbaar op de website van verwerende partij, ook in de evaluatieform van het opleidingsonderdeel waarvoor om vrijstelling wordt verzocht melding maakt van een praktijkevaluatie. Deze evaluatie vindt plaats tijdens de onderwijsperiode en beslaat een vierde van de evaluatie. Aldus ligt de ECTS-fiche in lijn met de overwegingen van verwerende partij in de aangevochten beslissing en ondersteunt zij de door verwerende partij ontwikkelde motivering.

Waar verzoekende partij de volgtijdelijkheidsvooraarden aan de KU Leuven vermeldt, waaruit zij afleidt dat reeds een deel werd gezien bij het kernblok ‘neuro-anatomie’, ‘neurofysiologie’ en ‘motorisch leren’ en dat vooral bij dit laatste onderdeel de basis werd

gelegd voor het vak pijn, brengt zij niet bij hoe deze vaststelling precies de door verwerende partij vastgestelde lacunes, op grond waarvan deze de vrijstelling niet toekent, wegwerkt.

De aangehaalde elementen kunnen bijgevolg naar het oordeel van de Raad, die niet zelf tot een onderzoek van de merites van verzoekende partij – *in casu* inzake ‘pijn’ en de multidisciplinaire benadering ervan – mag overgaan, niet tot vernietiging van de aangevochten beslissing leiden daar er niet uit blijkt dat deze onrechtmatig of onredelijk zou zijn.

Het tweede middel is niet gegrond.

BESLISSING

De Raad verwerpt het beroep.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in terechting van 18 januari 2021, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, IIe Kamer, samengesteld uit:

Bertel De Groote,	kamervoorzitter
Jan Geens	bestuursrechter – bijzitter
Henri Verhaaren	bestuursrechter – bijzitter
bijgestaan door	
Freya Gheysen	secretaris

De secretaris

Freya Gheysen

De voorzitter

Bertel De Groote

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest,

de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Arrest nr. 6.164 van 12 januari 2021 in de zaak 2020/823

In zake: Jana Lore LAMPAERT
Woonplaats kiezend te 8650 Houthulst
Jonkershovestraat 39

Tegen: VRIJE UNIVERSITEIT BRUSSEL
Woonplaats kiezend te 1050 Brussel
Pleinlaan 2

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 12 november 2020, strekt tot nietigverklaring van de studievoortgangsbeslissing van 16 september 2020 waarbij de herinschrijving van verzoekende partij voor het schakelprogramma tot de opleiding ‘Master of Science in de psychologie’ alsook voor deze masteropleiding wordt geweigerd en de beslissing van de interne beroepsinstantie van 28 september 2020 waarbij het intern beroep van verzoekende partij ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 december 2020.

Aangezien de openbare zittingen tijdelijk zijn opgeschort, werd aan beide partijen gevraagd of zij akkoord konden gaan met een schriftelijke procedure. Zowel verzoekende partij als verwerende partij heeft ingestemd met een schriftelijke procedure.

III. Feiten

Verzoekende partij is sinds het academiejaar 2018-2019 ingeschreven voor het schakelprogramma tot de opleiding ‘Master of Science in de psychologie’, alsook voor deze masteropleiding.

Aan het einde van het academiejaar 2018-2019 werd aan verzoekster zowel voor het schakelprogramma als voor de masteropleiding een bindende voorwaarde opgelegd.

Aangezien verzoekster na afloop van het academiejaar 2019-2020 niet heeft voldaan aan de opgelegde bindende voorwaarde voor het schakelprogramma, wordt haar de herinschrijving voor zowel het schakelprogramma als de masteropleiding geweigerd.

Verzoekende partij stelde op datum van 21 september 2020 een intern beroep in bij de interne beroepsinstantie van de onderwijsinstelling.

Bij beslissing van de interne beroepsinstantie op datum van 28 september 2020 werd het intern beroep ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

De interne beroepsinstantie stelt vast dat aan de studente een ‘inschrijving niet toegelaten’ werd opgelegd in toepassing van artikel 88, §1 onderwijs- en examenreglement (hierna: OER) nu zij niet heeft voldaan aan de bindende voorwaarden die haar op het einde van het vorige academiejaar werden opgelegd en die zij niet heeft aangevochten. De studente heeft immers niet voor minstens 75% van de opgenomen studiepunten een credit verworven. De weigering tot inschrijving is het aangekondigde gevolg van het niet voldoen aan de bindende voorwaarde.

De interne beroepsinstantie onderzoekt vooreerst of de studente een overmachtssituatie aantoont die rechtvaardigt waarom zij niet heeft voldaan aan de bindende voorwaarden.

De studente beargumenteert in haar verzoekschrift dat zij met een extra kans voor de vakken zou kunnen slagen, vermits zij niet ver verwijderd is van een 10. De studente haalt aan dat ze bereid is om bijlessen te volgen om op deze manier haar slaagkansen te vergroten. In haar verzoekschrift vermeldt de studente eveneens dat ze nog vier vakken moet afleggen van de masteropleiding. Verder geeft ze ook een aantal persoonlijke moeilijkheden aan. Zo wijst ze erop reeds een aantal sessies gevolgd te hebben bij een psycholoog om te werken rond faalangst en haar huidige thuissituatie. De studente verwijst voor de thuissituatie naar de coronacrisis. Ze haalt ook aan dat de online-examens, mede door de timer binnen dit programma, zorgde voor extra stress en paniek.

De studente geeft ter zitting verder aan dat ze voorafgaandelijk aan haar inschrijving aan de Vrije Universiteit Brussel reeds gedurende twee academiejaren het schakelprogramma heeft gevolgd aan de KU Leuven. De studente haalt aan dat ze eveneens het vak Statistiek aan voormalde universiteit niet heeft behaald, ondanks het volgen van bijlessen. De studente geeft ook aan dat ze geen inzage heeft gedaan in de examens vanwege tijdgebrek.

Hoewel de interne beroepsinstantie er veel begrip voor heeft dat de moeilijke thuissituatie, gepaard gaande met faalangst, stress en paniek, niet bevorderlijk is voor de studievoortgang van de studente, is zij van oordeel dat deze omstandigheden de studente niet op directe wijze beletten om studievoortgang te verwezenlijken. Dit doet geen afbreuk aan het feit dat dit ernstige omstandigheden zijn.

Studiegerelateerd stelt de interne beroepsinstantie vast dat de studente na twee academiejaren in deze opleiding nog maar 27 studiepunten voor het schakelprogramma heeft behaald. Ze moet aldus nog een aanzienlijk traject afleggen alvorens te kunnen slagen voor de opleiding. De studente geeft in haar verzoekschrift bovendien niet aan om welke redenen het volgend academiejaar beter zou gaan. Zij laat dit volledig onbesproken.

De interne beroepsinstantie besluit dat de studente geen overmacht aantoont die haar heeft verhinderd om aan de bindende voorwaarden te voldoen, noch concrete en overtuigende elementen aanbrengt die aannemelijk maken dat het in het volgende academiejaar beter zal gaan met haar studievoortgang.

Rekening houdend met het gelopen studieparcours, het aantal nog te verwerven credits, het ontbreken van elementen waaruit redelijkerwijs moet worden afgeleid dat sprake is van een voldoende aannemelijk perspectief op verbetering, oordeelt de interne beroepsinstantie dat de beslissing tot weigering tot herinschrijving redelijk is.

De beslissing op intern beroep werd per e-mail van 4 november 2020 aan verzoekende partij overgemaakt.

Bij aangetekend schrijven van 12 november 2020 diende verzoekende partij een verzoekschrift in bij de Raad.

IV. Ontvankelijkheid

Standpunt van partijen

Verwerende partij merkt in haar *antwoordnota* op dat verzoekster zowel de oorspronkelijke beslissing van 16 september 2020 als de beslissing van de interne beroepsinstantie van 28 september 2020 aanvecht.

Verwerende partij wijst erop dat de interne beroepsinstantie overeenkomstig artikel 153, §2 OER over een volheid van bevoegdheid beschikt. Dit betekent dat de beslissing van de interne beroepsinstantie in de plaats treedt van de beslissing van de examencommissie en dat deze laatste beslissing zodoende uit de rechtsorde verdwijnt.

Volgens verwerende partij kan de studievoortgangsbeslissing van 16 september 2020 (eerste bestreden beslissing) dan ook niet meer het voorwerp uitmaken van een extern beroep en is het extern beroep in die zin onontvankelijk.

Beoordeling

Verzoekende partij tekent beroep aan tegen de studievoortgangsbeslissing van 16 september 2020 waarbij de herinschrijving van verzoekende partij voor het schakelprogramma tot de opleiding ‘Master of Science in de psychologie’ alsook voor deze masteropleiding wordt geweigerd (eerste bestreden beslissing) en de beslissing van de interne beroepsinstantie van 28 september 2020 waarbij het intern beroep van verzoekende partij ontvankelijk, maar ongegrond werd verklaard (tweede bestreden beslissing).

Uit artikel 153, §2 OER van verwerende partij blijkt dat de interne beroepsinstantie bevoegd is om, in voorkomend geval, de bestreden beslissing te herzien. Dit betekent dat zij voor de beoordeling van de grond van de zaak in de plaats treedt van de examencommissie. In dat geval verdwijnt de initiële studievoortgangsbeslissing van de examencommissie uit de rechtsorde, en kan zij niet meer het voorwerp uitmaken van een beroep bij de Raad.

De exceptie is gegrond. Het beroep van verzoekende partij wordt onontvankelijk verklaard in de mate dat het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

Wel kan verzoekende partij onregelmatigheden die kleven aan deze beslissing, nog op ontvankelijke wijze aanvoeren tegen de beslissing op intern beroep.

Het beroep is in die mate ontvankelijk.

V. De middelen

A. Enig middel

Uit het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat de verzoekende partij zich in een enig middel beroept op de schending van het motiverings- en het redelijkheidsbeginsel.

Standpunt van partijen

Verzoekster stelt vast dat de interne beroepsinstantie als voornaamste argument aanhaalt dat zij slechts 27 studiepunten voor het schakelprogramma heeft behaald en dus nog een aanzienlijk traject moet afleggen alvorens te kunnen slagen voor de opleiding. Verzoekster benadrukt dat de nodige nuancing in de interne beroepsbeslissing ontbreekt. Naast de 27 behaalde studiepunten heeft zij immers ook vrijstellingen ten behoeve van 12 studiepunten in het schakelprogramma. Ze moet dus nog slechts 9 studiepunten behalen om te kunnen slagen voor het schakelprogramma.

Verzoekster verduidelijkt dat ze in de masteropleiding ook al 36 studiepunten heeft verworven en voor 24 studiepunten een vrijstelling heeft. In het eerste masterjaar moet verzoekster aldus nog 9 studiepunten verwerven, met name voor de opleidingsonderdelen “Surveyonderzoek” (6 SP) en “Masterthesis I” (3 SP). In het tweede masterjaar moet verzoekster nog de opleidingsonderdelen “Masterthesis II” (21 SP) en “Stage” (30 SP) afleggen.

Daarnaast leest verzoekster in de interne beroepsbeslissing dat ze volledig onbesproken laat om welke redenen het volgend academiejaar beter zou gaan. Verzoekster wijst erop dat ze dit wel degelijk heeft vermeld in haar verzoekschrift. Ze heeft dit tevens mondeling toegelicht

tijdens de online zitting. Zo is verzoekster heel gemotiveerd om extra bijlessen te nemen voor het behalen van deze opleidingsonderdelen. Ze wil hier ook actief naar op zoek gaan, ook buiten de universiteit om.

Verzoekster merkt op dat de interne beroepsinstantie niet ingaat op het feit dat ze reeds actief naar bijlessen via de VUB heeft gezocht, maar dat die telkens op het laatste moment werden geannuleerd door de tutor zelf.

Waar de interne beroepsinstantie ten slotte aanhaalt dat verzoekster reeds twee academiejaren het schakelprogramma aan de KU Leuven heeft gevolgd en daar niet slaagde voor statistiek, ondanks het volgen van bijlessen, verduidelijkt verzoekster dat haar keuze om van universiteit te veranderen geen gevolg is van het niet slagen voor statistiek. Deze keuze staat daar volledig los van.

In haar *antwoordnota* merkt verwerende partij vooreerst op dat de Raad optreedt als annulatierechter en hierbij enkel bevoegd is om de wettigheid van de bestreden beslissingen te toetsen, en de beslissing desgevallend te vernietigen. De Raad mag dus niet tot een feitelijk heronderzoek van de zaak overgaan.

Volgens verwerende partij komt het aldus aan de verzoekende partij toe om in het verzoekschrift aan te tonen dat de interne beroepsinstantie op kennelijk onredelijke wijze tot haar beslissing is gekomen, of met miskenning van de stukken van het dossier waarover zij beschikte bij het nemen van haar beslissing.

Waar verzoekster aanhaalt dat het motief inzake de 27 studiepunten die nog maar werden behaald nuance verdient aangezien zij ook voor 12 studiepunten is vrijgesteld, stelt verwerende partij dat verzoekster volledig voorbijgaat aan het eerste onderdeel van de motivering, met name dat zij geen overmachtssituatie heeft aangetoond die rechtvaardigt waarom zij niet heeft voldaan aan de bindende voorwaarde. Verzoekster laat dit onderdeel van de beslissing volledig onbesproken.

Verwerende partij merkt op dat in de bestreden beslissing niet wordt ontkend dat verzoekster binnen het schakelprogramma werd vrijgesteld voor 12 studiepunten. Volgens haar doet dit element evenwel geen afbreuk aan de vaststelling van de interne beroepsinstantie dat

verzoekster ‘na twee academiejaren in dezelfde opleiding nog maar 27 studiepunten voor het schakelprogramma heeft behaald’, zodat zij binnen dit schakelprogramma van 48 studiepunten na twee academiejaren nog steeds voor 9 studiepunten een credit moet behalen, wat meer is dan de 6 studiepunten waarvoor verzoekster tijdens het academiejaar 2019-2020 is geslaagd.

Verwerende partij is van mening dat verzoekster ook niet weerlegt dat zij na twee academiejaren nog steeds voor 9 van de 48 studiepunten binnen het schakelprogramma moet slagen door te verwijzen naar de 36 studiepunten die zij reeds binnen de masteropleiding heeft behaald en naar de opleidingsonderdelen die zij meent nog te moeten opnemen. Volgens verwerende partij verliest verzoekster hierbij overigens uit het oog dat het aan een student toekomt om voorrang te verlenen aan de opleidingsonderdelen van de lagere opleiding. Zonder getuigschrift voor het schakelprogramma mag verzoekster de masteropleiding immers niet verderzetten / succesvol met een diploma afsluiten.

Waar verzoekster stelt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt vermeld dat zij onbesproken laat om welke reden het volgend academiejaar beter zou gaan, merkt verwerende partij op dat de vaststelling van de interne beroepsinstantie dat verzoekster geen concrete en overtuigende elementen heeft aangebracht die het niet voldoen aan de bindende voorwaarden verklaren op zich reeds volstaat om de bestreden beslissing ten genoegen van recht te ondersteunen met draagkrachtige motieven. Verzoeksters kritiek is gericht op het onderdeel met de prospectieve beoordeling, die ten overvloede werd toegevoegd aan de bestreden beslissing, maar op zich niet determinerend is in het licht van voormelde vaststelling.

Ondergeschikt wijst verwerende partij erop dat verzoekster in haar verzoekschrift en ter zitting heeft verwezen naar bijlessen die ze wil volgen, met dien verstande dat ze op de zitting ook heeft aangehaald dat ze in Leuven al bijlessen heeft gevolgd. Volgens verwerende partij is hierover uitdrukkelijk een motivering in de bestreden beslissing opgenomen. Anders dan verzoekster laat uitschijnen, is de interne beroepsinstantie aldus niet blind gebleven voor het gegeven dat verzoekster aangaf bijlessen te willen nemen, met dien verstande dat de interne beroepsinstantie er hierbij tevens op wijst dat verzoekster blijkens haar eigen verklaringen ter zitting tijdens haar studies aan de KU Leuven ook al bijlessen heeft gehad en deze op zich niet hebben geleid tot een afdoende studievoortgang.

Volgens verwerende partij heeft de interne beroepsinstantie *in casu* terecht besloten dat verzoekster geen overmacht heeft aangetoond die haar heeft verhinderd om aan de bindende voorwaarden te voldoen, noch – ondergeschikt, voor zover een prospectieve beoordeling aan de orde zou zijn, *quod non* – concrete en overtuigende elementen heeft aangebracht die het aannemelijk maken dat het in het volgende academiejaar beter zal gaan met haar studievoortgang.

Dat in de bestreden beslissing niet expliciet wordt vermeld dat verzoekster tweemaal een bijles geannuleerd heeft gezien door de tutor, kan aan het voorgaande evenmin afbreuk doen. Hierbij brengt zij in herinnering dat de interne beroepsinstantie een orgaan van actief bestuur is, wat met zich meebrengt dat niet *in extenso* moet worden geantwoord op alle middelen die door verzoekster in het kader van het intern beroep zouden zijn opgeworpen. Volgens haar heeft de interne beroepsinstantie afdoende duidelijk gemaakt waarom zij tot de welbepaalde beslissing is gekomen. De grieven van verzoekster die een wezenlijke invloed konden hebben op de beslissing werden immers in de beslissing betrokken.

Waar verzoekster ten slotte vermeldt dat de verandering van universiteit geen gevolg was van en dus losstaat van het niet slagen voor statistiek, werpt verwerende partij op dat verzoekster hiermee niet aantoont dat de interne beroepsinstantie kennelijk onredelijk, op basis van de verklaringen van verzoekster ter zitting, heeft gemotiveerd op dit vlak. Nergens geeft de interne beroepsinstantie immers aan dat het niet slagen voor één of meerdere opleidingsonderdelen inzake statistiek aan de KU Leuven, heeft geleid tot de stopzetting van de studies aldaar.

Het gegeven dat verzoekster, vooraleer ze zich aan de VUB heeft ingeschreven, reeds eerder (gedurende twee academiejaren) in deze opleiding (schakelprogramma) was ingeschreven aan de KU Leuven en ze daar al het opleidingsonderdeel Statistiek heeft gevolgd en hiervoor bijlessen heeft genomen, mag de interne beroepsinstantie in haar beoordeling betrekken. Dit geldt volgens verwerende partij temeer nu verzoekster binnen het schakelprogramma opnieuw gestruikeld is over twee ‘statistiek-vakken’, met name “Inleiding tot statistiek voor gedragswetenschappen” (met als examenresultaten tweemaal afwezig in het academiejaar 2018-2019, en 7/20 en 9/20 in het academiejaar 2019-2020) en “Statistiek voor de gedragswetenschappen II” (met als examenresultaten tweemaal afwezig in het academiejaar 2018-2019, en afwezig en 7/20 in het academiejaar 2019-2020).

Verwerende partij is aldus van mening dat de beschouwingen van verzoekster in feite en in rechte falen. Zij kunnen geen afbreuk doen aan de beslissing van de interne beroepsinstantie, die geheel terecht is en die, gelet op de stukken die het dossier kenmerken, afdoende werd gemotiveerd met draagkrachtige motieven.

Beoordeling

Vooreerst geeft de Raad aan het beroep te hebben behandeld met inachtneming van de bevoegdheid waarover hij beschikt. De Raad onderzocht de redelijkheid van de aangevochten beslissing tegen de achtergrond van de elementen die in het dossier zijn opgenomen en de interne beroepsinstantie bekend waren toen de aangevochten beslissing is getroffen, en de vraag of de beslissing stand houdt in het licht van de toepasselijke regelgeving.

De Raad slaat bij zijn beoordeling vanuit dit perspectief acht op artikel 88, § 1 OER. Meer in het bijzonder houdt de Raad ook rekening met de volgende, door verwerende partij aangestipte, passage van de toepasselijke bepaling uit het OER: “*Wanneer de student niet aan deze bindende voorwaarde voldoet, wordt de eerstvolgende herinschrijving voor dezelfde opleiding, evenals voor opleidingsonderdelen ervan geweigerd onder welk contracttype ook, behoudens uitzonderlijke omstandigheden.*”.

Een eerste argument van verzoekende partij houdt verband met de volgende overweging uit de aangevochten beslissing:

“*Studiegerelateerd stelt de interne beroepscommissie vast dat de studente na 2 academiejaren in deze opleiding nog maar 27 ECTS-credits voor het schakelprogramma heeft behaald. Ze moet aldus nog een aanzienlijk traject afleggen alvorens te kunnen slagen voor de opleiding.*”.

Dat verzoekende partij in het schakelprogramma voor 12 studiepunten is vrijgesteld liet verwerende partij niet buiten beschouwing in de aangevochten beslissing. Samen met verwerende partij moet worden vastgesteld dat verzoekster na twee academiejaren in het schakelprogramma nog steeds 9 van de 48 credits moet behalen. Daarnaast moet zij in de masteropleiding nog 60 van de 120 studiepunten behalen. Naar het oordeel van de Raad kon de interne beroepsinstantie dan ook terecht stellen dat verzoekster nog een ‘aanzienlijk traject’ moet afleggen alvorens te kunnen slagen voor de opleiding.

De Raad ziet wat dit betreft geen reden de aangevochten beslissing te vernietigen.

Wat dit betreft, gaat de Raad overigens niet voorbij aan de opmerking van verzoekster dat zij in de masteropleiding reeds 36 studiepunten heeft verworven en is vrijgesteld voor 24 studiepunten. Dit betekent dat zij in het eerste modeltrajectjaar van de masteropleiding nog 9 studiepunten moet verwerven, meer bepaald voor ‘Surveyonderzoek’ (6 studiepunten) en “Masterthesis I” (3 studiepunten). In het tweede modeltrajectjaar moet verzoekster nog 51 studiepunten behalen, namelijk voor “Masterthesis II” (21 studiepunten) en “Stage” (30 studiepunten).

De Raad kan moeilijk aannemen dat deze vaststelling de verwerende partij tot een andere dan de aangevochten beslissing had moeten brengen om reden dat sprake zou zijn van uitzonderlijke omstandigheden.

De Raad leest in de aangevochten beslissing ook dat verzoekster, die aanvoert met een extra kans voor de vakken te kunnen slagen vermits de huidige scores niet ver van een 10 liggen, bereid is om bijlessen te volgen om op deze manier haar slaagkansen te verhogen. Tevens neemt de interne beroepsinstantie in overweging dat verzoekende partij reeds een aantal sessies volgde bij een psycholoog om te werken rond faalaangst en haar huidige thuissituatie.

De door verzoekster geuite voornemens en zelfs de aangehaalde eerste stappen zich psychologisch te laten begeleiden kunnen worden toegejuicht, maar bieden, in het licht van het studietraject dat verzoekster in de schoot van verwerende partij achter zich heeft, niet voldoende grond om met dermate grote waarschijnlijkheid een studievoortgang te verwachten, dat de voor de Raad gebrachte beslissing als kennelijk onredelijk moet worden beschouwd. Dat verzoekster in het schakelprogramma nog slechts 9 studiepunten moet behalen leidt, rekening houdend met het aantal behaalde credits over de afgelopen academiejaren en het vrijblijvende karakter van de intentie tot bijlessen in het licht van de weigeringsbeslissing, niet tot een ander oordeel.

Dit alles belet niet dat de Raad zich, net zoals verwerende partij, zoals blijkt uit de interne beroepsbeslissing, bewust is van de thuissituatie van verzoekster, onder meer gecombineerd met de coronacrisis die zij als persoonlijke moeilijkheden aanhaalt, alsook van de faalangst

waarvan verzoekster melding maakt en die, gecombineerd met de online-examens als gevolg van de coronamaatregelen, tot extra stress en paniek heeft geleid.

Wat de opmerking van verzoekster betreft dat in de interne beroepsbeslissing wordt aangehaald dat zij reeds twee academiejaren het schakelprogramma aan een andere instelling heeft gevolgd en daar niet slaagde voor het opleidingsonderdeel ‘statistiek’ ondanks het volgen van bijlessen, doch dat de keuze de opleiding voort te zetten bij verwerende partij losstaat van de examenresultaten voor ‘statistiek’, merkt de Raad op dat ook dit argument niet tot vernietiging van de beslissing kan voeren. Verwerende partij heeft deze elementen immers niet aangewend om de weigeringsbeslissing te ondersteunen. Deze elementen worden enkel aangehaald bij de weergave van wat op de hoorzitting van de interne beroepsinstantie werd vermeld.

De Raad kan de studievoortgangsbewakingsbeslissing streng vinden. Desondanks kan de Raad, rekening houdend met de bindende voorwaarden waaraan verzoekster niet heeft voldaan, de aangevochten beslissing niet als kennelijk onredelijk kwalificeren in het licht van de door verzoekster aangehaalde elementen die haar studietraject verklaren. In het voorliggende geval houdt de Raad er ook rekening mee dat de door verzoekster in het vooruitzicht gestelde verbeterinitiatieven onvoldoende aannemelijk maken dat het in een volgend academiejaar beter zal gaan en het studietraject *a fortiori* een merkelijke voortgang zal kennen.

De Raad is zich bewust van de draagwijdte van deze beslissing, temeer nu verzoekster in de masteropleiding reeds 36 studiepunten heeft behaald (waarvan 27 van de 27 opgenomen studiepunten in het academiejaar 2019-2020 en 9 van de 21 opgenomen studiepunten in het academiejaar 2018-2019). Voor 24 studiepunten in de masteropleiding is verzoekende partij vrijgesteld. Zij moet de opleidingsonderdelen “Surveyonderzoek” (6 studiepunten), “Masterthesis I” (3 studiepunten), “Masterthesis II” (21 studiepunten) en “Stage” (30 studiepunten) nog met succes volgen.

Niettemin oordeelt de Raad dat het aantal nog met succes te doorlopen opleidingsonderdelen in de masteropleiding misschien relatief gering mag zijn, hun gewicht in studiepunten is niet onaanzienlijk. Evenmin onaanzienlijk is, de vrijstellingen niet meegerekend, het gewicht ervan in vergelijking met het aantal reeds behaalde studiepunten. Tevens stelt de Raad vast

dat de opleidingsonderdelen waarmee verzoekster nog moeilijkheden ervaart in het schakelprogramma van methodologische aard zijn. Het belang ervan in het licht van de nog te volgen masteropleidingsonderdelen spreekt voor zich.

Dit alles samen beschouwd, kan de Raad de beslissing van verwerende partij om te oordelen dat zich, zelfs rekening houdend met de door verzoekster aangehaalde gevolgen van de coronasituatie op examenmodi en de stresssituatie die zij thuis heeft ervaren, geen uitzonderlijke omstandigheden voordoen om haar, op basis van artikel 88 OER, toch niet te beletten zich opnieuw in te schrijven niet kennelijk onredelijk is.

Dat verzoekster tot tweemaal toe, zoals zij aanhaalt in haar intern beroepsschrift, een beroep probeerde te doen op een SBC-tutor om bijles te krijgen doch tweemaal de melding kreeg dat de tutor toch niet beschikbaar was, geeft misschien wel blijk van de wil van verzoekster om extra te werken aan de vakken waarmee zij het moeilijk heeft, maar kan ten gronde de beslissing om op basis van de voorliggende elementen te beslissen dat onvoldoende garanties op een in redelijkheid aanvaardbare studievoortgang voorliggen om verzoekster alsnog toe te laten haar studies voort te zetten, niet kennelijk onredelijk maken.

Het middel is niet gegrond.

De Raad wil ten overvloede opmerken dat hij het ten zeerste betreurt dat de termijn van orde van twintig kalenderdagen voor het nemen van een beslissing niet kon worden nageleefd door de interne beroepsinstantie.

De Raad kan er begrip voor opbrengen dat de interne beroepen na de tweede examenzittijd ook voor de interne beroepsorganen van de hogeronderwijsinstellingen een drukke periode veroorzaken, maar toch ontgaat het de Raad – zoals de eerste kamer overigens ook reeds eerder in een aantal arresten heeft opgemerkt – waarom er bij verwerende partij zoveel tijd moet verstrijken tussen het nemen van een beslissing en de ondertekening ervan. *In casu* gaat het om een tijdsverloop van maar liefst meer dan een maand. De beslissing werd immers genomen op 28 september 2020 en werd pas ondertekend op 3 november 2020. Verzoekster kreeg vervolgens op 4 november 2020 de interne beroepsbeslissing toegezonden, die echter reeds dateert van 28 september 2020.

BESLISSING

De Raad verwerpt het beroep.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in terechtzitting van 12 januari 2021, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, IIe Kamer, samengesteld uit:

Bertel De Groote,	kamervoorzitter
Jan Geens	bestuursrechter – bijzitter
Henri Verhaaren	bestuursrechter – bijzitter
bijgestaan door	
Freya Gheysen	secretaris

De secretaris

De voorzitter

Freya Gheysen

Bertel De Groote

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Arrest nr. 6.165 van 12 januari 2021 in de zaak 2020/830

In zake: Illiès QALLOUZ
Woonplaats kiezend te 9030 Mariakerke
Raymond de Hemptinnelaan 43

Tegen: ARTEVELDEHOGESCHOOL
Woonplaats kiezend te 9000 Gent
Hoogpoort 15

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 16 november 2020, strekt tot nietigverklaring van de beslissing van 12 november 2020 waarbij de geplande buitenlandse stage van verzoekende partij werd geannuleerd.

II. Verloop van de rechtspleging

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 december 2020.

Aangezien de openbare zittingen tijdelijk zijn opgeschort, werd aan beide partijen gevraagd of zij akkoord konden gaan met een schriftelijke procedure. Zowel verzoekende partij als verwerende partij heeft ingestemd met een schriftelijke procedure.

III. Feiten

Verzoekende partij is in het academiejaar 2020-2021 ingeschreven in de opleiding ‘Bachelor of International Business Management’.

Verzoeker zou in het kader van deze opleiding in het tweede semester stage lopen in Japan. Op 12 november 2020 werd beslist dat stages buiten Europa in het tweede semester niet zijn toegestaan, zodat de geplande buitenlandse stage van verzoekende partij in Japan werd geannuleerd. Dit werd de dag nadien nogmaals via e-mail aan verzoeker bevestigd.

Bij aangetekend schrijven van 16 november 2020 diende verzoekende partij een verzoekschrift in bij de Raad.

IV. Ontvankelijkheid – afstand

Per e-mail van 1 december 2020 deelt verzoeker mee dat verwerende partij ondertussen een nieuwe vergadering heeft gehouden betreffende zijn zaak. Er werd beslist dat er geen veiligheidsrisico's zijn en dat hij zijn stage in Japan toch kan volgen. Verzoeker vraagt om het beroep in te trekken.

De Raad begrijpt deze e-mail als een afstand. Hij ziet geen redenen om die afstand niet toe te kennen.

BESLISSING

De Raad stelt de afstand van het geding vast.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in terechting van 12 januari 2021, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen, IIe Kamer, samengesteld uit:

Bertel De Groote,	kamervoorzitter
Jan Geens	bestuursrechter – bijzitter
Henri Verhaaren	bestuursrechter – bijzitter
bijgestaan door	
Freya Gheysen	secretaris

De secretaris

Freya Gheysen

De voorzitter

Bertel De Groote

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend

te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.